

பேராசிரியர்
கணபதிப்பிள்ளை
நாடகத்திரட்டு

பேராசிரியர்
க. கணபதிப்பிள்ளை

குமரன் புத்தக இல்லம்

பேராசிரியர்
கணபதிப்பிள்ளை
நாடகத் திரட்டு

பேராசிரியர்
க. கணபதிப்பிள்ளை
(காலஞ்சென்ற தமிழ்ப் பேராசிரியர்
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்)

குமரன் புத்தக இல்லம்
கொழும்பு - சென்னை
2003

தலைப்பு
பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை
நாடகத் திரட்டு

ஆசிரியர்
பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை

பதிப்பு
முதல் பதிப்பு : 2003

வெளியீடு
குமரன் புத்தக இல்லம்

201, டாம் வீதி,
கொழும்பு 12,
தொலைபேசி: 421388.

3, மேகல் விநாயகர் தெரு,
குமரன் காலனி,
வடபாளையம் 26,
சென்னை 600026.

The Plays of
Prof. K. Kanapathipillai

by

Prof. K. Kanapathipillai

First Edition : 2003

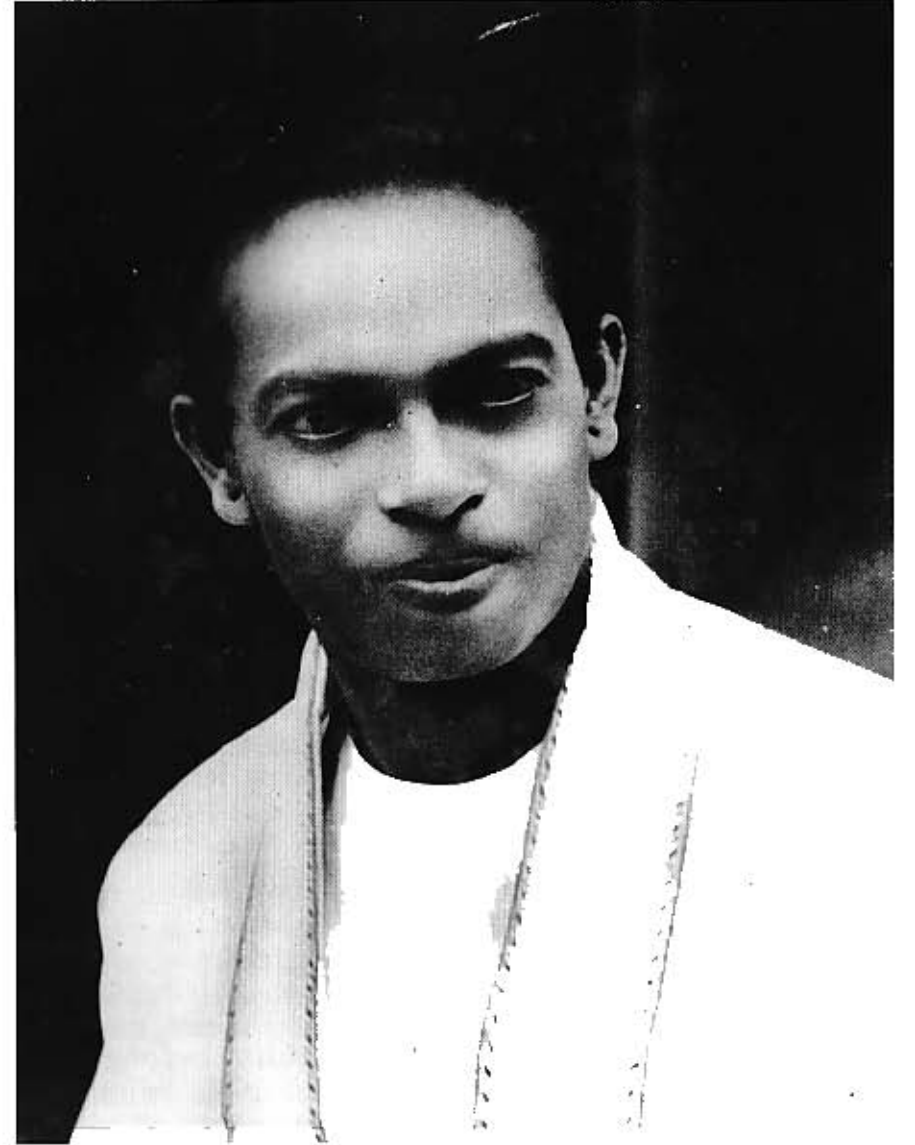
Published by

Kumaran Book House

201, Dam Street
Colombo 12,
T. Phone : 421388

3, Meigal Vinayagar Street,
Kumaran Colony
Vadapalani,
Chennai - 600026.

ISBN 955 - 9429 - 42 - 6



கந்தசாமிப்பிள்ளை கணபதிப்பிள்ளை
1903 - 1968

ஈழத்துத் தமிழ் நாடக அரங்கியல்துறையில் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை

அவரின் நாடகத் தொகுதிக்கான ஒரு முன்னுரைக் குறிப்பு

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை எழுதிய பத்து நாடகங்களும் இதில் இடம்பெறுகின்றன. இவை முன்னர் "நானாடகம்", "இரு நாடகம்" என்ற தொகுதிகளாகவும், "சங்கிலி" (1956) என்ற தனிப் பிரசுரமாகவும் வெளிவந்தவை. "சுந்தரம் எங்கே?" பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்துத் தமிழ்ச்சங்கத்து தொகுதி ஒன்றில் 1998இல் வெளியிடப் பெற்றது. "நானாடகம்" 1940இல் வெளியானது. அதில் இடம்பெறும் நாடகங்களோ அல்லது இருநாடகத்தில் இடம்பெறும் நாடகங்களோ (1952) எந்தெந்த வருடங்களில் எழுதப்பட்டவை என்பது தெளிவில்லை. ஆனால், நானாடகத்தின் நாடகங்கள் 1935, 40 காலப் பகுதியில் எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். "தவறான எண்ணம்" 1950இல் எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். "பொருளோ பொருள்" அதற்கு முந்தியதாதல் வேண்டும். "சுந்தரம் எங்கே?" 1955ஆம் ஆண்டில் அரங்கேற்றப்படுவதற்காக எழுதப்பட்டது. "துரோகிகள்" 1956ஆம் ஆண்டு அரங்கேற்றப்படுவதற்காக எழுதப்பட்டது. இந்த காலவரன்முறையை நோக்கும்போது நாடகப்பொருள் ரீதியான ஒரு வளர்நிலையினைக் காணலாம். இதுபற்றி சற்றுப் பின்னர் விரிவாக நோக்குவோம்.

கந்தசாமிப்பிள்ளை கணபதிப்பிள்ளை (1903 - 1968) அவர்கள் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் பயின்று வெளிநாட்டுப் பயிற்சி பெற்று 1935 இலிருந்து தொடர்ந்து 1965 வரை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறையில் கடமையாற்றினார். விரிவுரையாளராகவும் துறைத் தலைவராகவும் பின்னர் தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும் கடமையாற்றி 1965இல் இளைப்பாறினார். இவருடைய புலமைத் திறன் தமிழ் உலகறிந்த ஒன்றாகும். தமிழியற் புலமைத்துறையில், தமிழ்க் கல்வெட்டாராய்ச்சி வரலாறு இவர் பெயர் கூறப்படாமல் தொடங்காது, நிறைவுறாது. தமிழ்க் கல்வெட்டுகளின் மொழியமைதி பற்றிய முதல் ஆய்வு இவருடையதாகும். கி. பி. 7ம், 8ம் நூற்றாண்டு தமிழக கல்வெட்டுக்களின் மொழி பற்றிய தன்னுடைய கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வினை 1935இல் இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்திற்கு சமர்ப்பித்தார்.

இலங்கையில் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களை வாசித்துப் பதிப்பித்தமையிலும் இவருக்கு ஒரு முக்கிய இடம் உண்டு. இந்த ஆய்வுகளின் ஊடாக தமிழின் மொழிநிலை மாற்றங்களிலும் வளர்ச்சியிலும் இவற்றிற்குப் பின்புலமாக அமைந்த சமூக வரலாற்றிலும் இவர் ஆர்வச் சிரத்தை கொண்டிருந்தார். துரதிஷ்டவசமாக அவரது கண்டறிகைகள் பல அச்சில் வெளிவராமல் போய்விட்டன. உதாரணமாக, தொல்காப்பியநூலை நாலாசிரியர் ஒருவரின் ஆக்கமாகக் கொள்ளாது வெவ்வேறு காலங்களில் வாழ்ந்த இரண்டிற்கு குறையாத மூன்று, நான்கிற்கு மேற்படாத ஆசிரியர்களால் எழுதப்பட்டதாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பது இவரது கருத்து. (இக்கருத்தினை அண்மைக் காலத்து மேனாட்டுத் தமிழாய்வாளர் காமில் ஸ்வலபில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.) அத்துடன் இவர் தமிழ் சமஸ்கிருதத்துடன் பாளி, தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், ஜேர்மன், பிரெஞ்சு, கிரேக்கம், லத்தீன் ஆகிய மொழிகளிலும் கணிசமான தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார்.

தமிழ் ஆய்வியலில் உயர் இலக்கியங்களின் உயர்நிலைச் சான்றுகளை மாத்திரமல்லாது, அடிநிலை மக்கள் நிலைப்பட்ட நாட்டார் வழக்காற்றியற் சான்றுகளையும் முதன்மைப்படுத்தினார். இதன் காரணமாக இலங்கைத் தமிழ் நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தினார். நாட்டார் வழக்காற்றியலை தமிழ் சிறப்புப் பட்டத்திற்கான ஒரு பாடமாக்கினார். மொழி வரலாற்றார்வம் காரணமாக சாதாரண நிலையில் பேசப்படும் மொழி வழக்கினைத் தமது ஆய்வுப் பொருளாகக் கொண்டார். அந்தப் பேச்சு வழக்கு மொழியிலேயே சொல்லாடல்களைத் தமது நாடகத்தில் பதிவு செய்தார்.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் மிகப் பெரிய சாதனை அவர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆரம்பித்து வைத்த தமிழ் ஆய்வியற் பாரம்பரியமாகும். சுவாமி விபுலாநந்தரின் மாணவராக இருந்த இவர் விபுலாநந்தர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருந்தபோதே துறைத் தலைமையை - நிர்வாகப் பொறுப்பை - ஏற்றிருந்தார். சுவாமி விபுலாநந்தர் வழங்கிய உந்துதலும் இவரது எண்ணத்துணியும் காரணமாக தமிழ் ஆய்வியலை அறிவியல் பூர்வமானதாக நெறிப்படுத்திய பெருமை இவரைச் சாரும். இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியங்களின் வரலாறு பொதுப்படையான தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பெறும் சிறப்பான இடத்தையும் இவர் பெரிதும் வற்புறுத்தினார். "தமிழ் இலக்கிய வரலாறு" எனும் பாடம் முதன் முதலில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலேயே தொடங்கப் பெற்றது. கல்வெட்டாராய்ச்சி, தமிழர் நாகரிக வரலாறு, நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆகியனவற்றை மாத்திரமல்லாது வடமொழி அறிவையும் இன்னொரு திராவிடமொழி அறிவையும் அத்தியாவசியமாக்கினார். நவீன இலக்கியத்தை கற்கை நெறிக்குள் சேர்த்துக்கொண்டார். இந்தப் பாரம்பரியத்தினூடாக வந்த

மாணவர்கள் பலர் தமிழகத்திலும் இந்தியாவிலும் மேல்நாடுகளிலும் கணிக்கப்படத்தக்க தமிழ் ஆய்வாளர்களாகப் போற்றப்படுகின்றனர்.

பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை படைப்பாற்றல் நிரம்பிய ஒருவராக விளங்கினார். தமிழ்ப்புலமையின் ஒரு வெளிப்பாடு செய்யுளியற்றல் என்பது இவரது அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையாகும். "தூவுதும் மலரே" என்ற கவிதைத் தொகுதி, "மாணிக்கமாலை" நாடகத்தில் வரும் செய்யுள்கள், நூல் வடிவில் வராத "சீதனக்காதை" ஆகியவை இவரது செய்யுள் ஆக்கங்களாகும்.

புனைகதைத் துறையில் மொழிபெயர்ப்புகளையும் தழுவல் நிலைப்பட்ட சொந்த ஆக்கங்களையும் எழுதினார். "பூஞ்சோலை", "வாழ்க்கையின் விநோதங்கள்" என்பன இவரது புனைகதைகளாகும்.

பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையின் படைப்புத்திறன் வெளிப்பாடுகளில் நாடகம் முக்கியமானதாகும். இவர் எழுதியுள்ள நாடகங்களின் காலவரன்முறைக் குறிப்பினைத் தொடக்கத்திலேயே பார்த்தோம். இவருடைய நாடகங்கள் பிரதானமாக பல்கலைக்கழகத் தமிழ் மாணவர்கள் வருடத்துக்கொருமுறை நடத்தும் ஒன்றுகூடல் தினத்தன்று அரங்கேற்றப்படுவதற்காக எழுதப்பட்டவையே. ஒன்றுகூடல் தினத்தன்றே நாடகத்தை நடிக்கின்ற ஒரு மரபு 1947, 48 களில் மாறிவிட்டது. அதன் பின்னர், நாடகத் தயாரிப்பு என்பது தமிழ்ச்சங்கத்தின் ஒரு தனிநிகழ்ச்சியாக நடைபெறத் தொடங்கிற்று. "பொருளோ பொருளிலிருந்து" நாடகங்கள் எல்லாமே அவ்வாறு தனிநாடகங்களாக அரங்கேற்றப்பட்டவையே.

1935, 40 களில் அரங்கேற்றப்பட்ட நாடகங்களின் சூழல் தாக்கம் பற்றி நினைவுகூரும்போது பேராசிரியர் ஒருநாள் கூறியதாவது :

அந்தக் காலத்தில் யூனிலேசிறிப் படிப்பென்பது மிகமிகச் சிலருக்கே யுரிய விடயமாக இருந்தது. சமூகத்து உயர்மட்டங்களில் இருந்தே மாணவர்கள் வந்தார்கள். இடைநிலை, அடிநிலையிலிருந்து வந்த மாணவர்களுக்கும்கூட, பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்ததும் உயர்மட்ட நட்புக் கிடைத்துவிடும். அந்தக் காலத்தில் கொழும்பில் வாழ்ந்த உயர்மட்டத்தவர் தங்களை மிக உயர்ந்தவர்களாகக் கருதிக்கொள்வார்கள். அவர்கட்கு யாழ்ப்பாணத்து வாழ்க்கையைப் பார்ப்பதும் அந்தப் பேச்சுவழக்கை கேட்பதும் தாங்கள் விட்டுவந்த வாழ்க்கையின் நினைவுகளைக் கொடுப்பவையாக அமைந்தன. அவற்றைப் பார்த்து சிரித்து மகிழ்ந்தார்கள். மகிழ்ந்து சிரித்தார்கள். யாழ்ப்பாணம் அவர்கட்கு, தொலைவிலுள்ள ஒரு வாழ்க்கை முறையாகத் தென்பட்டது.

இவரது இந்தக் கூற்றை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் இவரது நாடகங்களின் பொருளும் அமைகிறது. "உடையார் மிடுக்கு", "கண்ணன் கூத்து" போன்றவை அதனைக் காட்டுகின்றன. இந்த நிலைமை மாறி பேராசிரியரின் நாடகங்களில் அரசியல் வாடை வீசத் தொடங்குவதைத் "தவறான எண்ணத்திலிருந்து" காணலாம். பேராசிரியரின் அரசியல் நாடகங்கள் பற்றி நோக்குவதற்கு முன்னர் அவரது சமூக நாடகங்களில் வரும் விடயப் பொருள் பற்றிப் பார்ப்பது அவசியமாகும். அத்தகைய நாடகங்கள் எல்லாவற்றிலும் விவாகமே முக்கிய பொருளாக அமைவதைக் காணலாம். உயர்நிலையில் உள்ள மாப்பிள்ளைக்கு பெண் கொடுக்க முயல்வதும் அதற்காக தங்களளவு வசதியற்ற தங்கள் உறவினரது விவாகத் தொடர்பினைத் தவிர்ப்பதும் பொருளாக அமைகிறது.

"சுந்தரம் எங்கே?" நாடகம் 1955இல் யாழ்ப்பாணத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டபோது அதுபற்றி எழுதிய ஒரு விமர்சகர் பேராசிரியரின் நாடகங்கள் எதற்காக இந்தக் கலியாணப் பிரச்சினையையே மையமாகக் கொள்கின்றன என்று எழுதினார். அதுபற்றி உரையாடிக் கொண்டிருந்தபோது பேராசிரியர் கூறியவை அவர் அந்த நாடகங்களை எழுதிய காலத்து யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தை எத்துணை நுண்ணிதாக விளங்கியிருந்தார் என்பதைக் காட்டுகிறது - அவர் சொன்னார் - "இந்த அரசியல் பிரச்சினை இல்லாத நிலையில் யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் பிரதான பிரச்சினை என்ன? அது கலியாணமல்லவா? கலியாணம்தான் சமூக உயர்ச்சியை, சொத்துவரவை, சமூக அந்தஸ்தை நிர்ணயிக்கின்ற சக்தியாக விளங்கியது - விளங்குகிறது. அரசியலை விட்டு விட்டுப் பார்த்தால் கலியாணம் என்ற ஒன்றிற்குள் யாழ்ப்பாண பிரதேசத்தின் சமூகப் பிரச்சினைகள் எல்லாவற்றையும் அடக்கிவிடலாம். கல்வி தரும் முன்னேற்றம், அந்த முன்னேற்றத்தால் கிடைக்கும் சமூக உயர்வு, படிப்பால் உத்தியோகம் பெறல். உத்தியோகம் காரணமாக அவரும் அவரது சகோதரர்களும் தங்கள் நிலைக்கு மேலுள்ள நிலையில் கலியாணம் வைத்துக் கொள்ளுதல், சீதனக் கொடுப்பனவுகள் ஆகியன எல்லாவற்றிற்கும் யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் கலியாணம் ஒரு மையப்புள்ளி". இந்த உண்மையின் தொடர்ச்சியை பல தொடர்ச்சிகள் அறுந்துவிட்ட இன்றைய நிலையிற் கூட (2002) நாம் அவதானிக்கலாம்.

பேராசிரியர் கூறிய கருத்து மிக முக்கியமானதாகும். விவாகம் என்பது ஒரு புதுக் குடும்பத்தைத் தோற்றுவிக்கும் ஒரு முயற்சியாகும். சமூக, பொருளாதார அம்சங்களில் எவ்வித பிரச்சினைகளும் இல்லாத வகையில் அந்தப் பணி செய்யப்படல் வேண்டும் என்பது அச்சமூகத்தின் கண்ணோட்டத்தில் மிக முக்கியமான ஒரு தொழிற்பாடாகும்.

விவாகப் பிரச்சினையை மையமாக வைத்து எழுதுகின்றபோது அக்காலத்தில் நிலவிய சமூக அதிகார முறைமை, அதற்கான உத்தியோகங்கள், அந்த உத்தியோகங்கள் பயன்படுத்தப்பட்ட முறைமை, இவற்றிற்கு அனுசரணையாக இருந்த சமூக ஒழுங்குமுறை ஆகியன பற்றிய தகவல்கள் மிக்க இயல்புடன் வெளிக்கொணரப்படுகின்றன.

இலங்கைத் தமிழ் நாடக எழுத்துக்களை எடுத்துப் பார்க்கின்றபோது அரசியல் நாடகங்கள் (Political Plays) என்று கூறத்தக்கவனான ஒரு வகைபாடு இவரது நாடகங்களின் வளர்ச்சியினூடே காணக்கிடக்கின்றது. இலங்கைத் தமிழ் அரசியல் நாடக வளர்ச்சியிற் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை மிக முக்கியமான இடம் வகிக்கிறார். (இவரைத் தொடர்ந்து மிக முக்கியமான அரசியல் நாடகங்கள் எழுதியுள்ளவர் குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம் ஆவார்.)

"தவறான எண்ணம்", "சங்கிலி", "துரோகிகள்" ஆகிய மூன்று நாடகங்களையும் ஒருங்குசேர நோக்கும்போது பேராசிரியரின் அரசியல் நாடகங்கட்கான கருத்துத் தளம் புலனாகிறது. தவறான எண்ணத்தில் நாகபுரியில் நடப்பதாக அவர் கூறுவது 1947, 50 காலப் பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ்க் காங்கிரசையும் தமிழரசுக் கட்சியையும் மையமாகக் கொண்டு நிலவிய அரசியல் குழுவேயாகும். அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் பலம் வாய்ந்த ஒரு சக்தியாக விளங்கிய இதுசாரிகளின் நிலைமை பற்றியும் ஒரு சுவாரசியமான குறிப்பு வருகிறது. "தவறான எண்ணம்"தில் கிண்டலும் கேலியுமே மேலோங்கி நிற்கும் தொனியாக இருந்தாலும் தமிழ் நிலைப்பட்ட ஆர்வமும் அது பற்றிய சிரத்தையும் மிகத் துல்லியமாகத் தெரிகின்றன.

"சங்கிலி" ஒரு வரலாற்று நாடகம் என்றாலும் அது தமிழ்த் தேசியத்தின் குரலாக அமைவதைக் காணலாம். வளர்ந்து வரும் சிங்கள மேலாண்மைக் கெதிரான தமிழ் நிலைப்பட்ட அவரது படைப்பாக்கப் பதிவாக "சங்கிலி" விளங்குகிறது. சங்கிலியை அவர் நூலாக வெளியிட்டபோது வட இலங்கைத் தமிழரின் வரலாறு பற்றிய ஒரு நீண்ட ஆய்வுக் கட்டுரையை முன்னுரையாக வெளியிட்டார். அக்கட்டுரையாக்கத்தின் பொழுது படி எழுதும் பொறுப்பு எனக்கு இருந்தமையால் அவரது அரசியல் நிலைப்பாட்டை நேரடியாகக் கண்டறியும் வாய்ப்பு எனக்கு இருந்தது. இது பல்கலைக்கழக புகழாக வகுப்புப் பாடமாக இருந்தது.

இத்தமிழ்த் தேசிய நிலைப்பாட்டின் உச்சக்கட்டமாக அமைவது "துரோகிகளா"கும். "துரோகிகள்" 1956ல் எழுதப்பட்டது. 1970களின் பிற்கூற்றில் முளைவிட்டு 1980இன் நடுக்கூற்றில் வலுப்பெற்ற தமிழ் இளைஞர்களின் அரசியல் எழுச்சிகளை 1956லேயே நேரே பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர் போல எழுதியிருக்கும் முறைமையில் பேராசிரியரின் அரசியல் தீட்சண்யம் புலனாகின்றது.

இலங்கைத் தமிழ் அரசியல், 1956 - 80க் காலப் பகுதியில் வந்த அரசியல் நாடகங்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினரின் நாடக அமைப்பிலேயே அமைந்திருந்தன. வீரபாண்டியக் கட்ட பொம்மன் திரைப்படமாக வந்ததன் பின்னர் பெரும்பாலான அரசியல் நாடகங்கள் அப்பாணியிலேயே அமைந்திருந்தன. கூத்தின் மீட்பின் பின்னர் கூத்து முறையைப் பின்பற்றி அரசியல் நாடகம் எழுதும் ஒரு மரபு இருந்தது. சண்முகலிங்கம் தனது மண் சுமந்த மேனியருடன் (1984) அந்நிலைமையை மாற்றி பின்பற்றிய மரபு கூத்து மரபு ஆகிய இணைந்த ஒரு வடிவத்தை முன் வைத்தன.

சமூக விமரிசனங்களாக அமையும் நாடகங்களை எழுதத் தொடங்கிய கணபதிப்பிள்ளை அரசியல் விமரிசன நாடக எழுத்துடன் தமது நாடகப் பணியை நிறைவு செய்கிறார். துரோகிகளின் பின்பு பேராசிரியர் எந்த நாடகத்தையும் எழுதவில்லை.

பேராசிரியரது நாடகங்களை அரங்கத் தயாரிப்புகள் என்ற முறையில் நோக்கும்போது அவை பெரும்பாலும் சொல்லாடல் நிலைப்பட்டவையாக (Dialogue base) அமைவதைக் காணலாம். இவை யதார்த்த நிலைப்பட்ட சொல்லாடல் அரங்கைச் சார்ந்த அரங்காகும். (மாணிக்கமாலை இதற்கு விதிவிலக்கு. அதுபற்றி பின்னர் சிறிது நோக்குவோம்.) இவரது நாடகங்கள் 1920, 30 களில் ஆங்கில அரங்குக்கு பரிச்சயமான அங்கம் (Act) காட்சி முறைமையைக் கொண்டனவாக உள்ளன. ஆரம்பகால நாடகங்கள் மிகச் சிறுசிறு காட்சிகளைக் கொண்டவையாக இருப்பது அதுபற்றின அரங்காற்று-கைக்கான சிரமப்பாடுகளைப் புலப்படுத்துவனவாக இருக்கின்றது. இந்த சிரமப்பாடுகள் தவறான எண்ணத்தின் பின் வரும் நாடகங்களில் அதிகம் இல்லை எனலாம்.

உண்மையில் பேராசிரியரின் நாடகங்களைத் தனிப்பட்ட அறிக்கைகளாகத் தயாரித்து அளிக்கும் முறை 1946, 47 களிலிருந்தே தொடங்குகிறது. பெரும்பாலான நாடகங்கள் பல்கலைக்கழக அறிக்கைகளாக அமைந்தன. கலாநிதி. சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் அந்தப் பணியை மேற்கொண்டார். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் பேராதனைக்குச் சென்றதன் பின்னர் (1952) அங்கு நாடகங்கள் தயாரிக்கப்படத் தொடங்கின. கண்டி நகரிலே திரித்துவக் கல்லூரி மண்டப அரங்கிலேயே நாடகங்கள் அளிக்கப் பெற்றன. 1953இல் உடையார் மிடுக்கு வெளியானது. 1954 முதல் பேராசிரியரின் நாடகங்களை கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம், திருமலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய இடங்களிலும் அரங்கேற்றும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. "தவறான எண்ணம்", "சுந்தரம் எங்கே?", "துரோகிகள்" ஆகியன அவ்வாறு அளிக்கப்பெற்றன. "தவறான எண்ணம்" 1954இல் யாழ்ப்பாண நகரசபை மண்டபத்தில் அளிக்கப்பெற்றது. அதற்கு இலங்கையர்கோன் ஈழகேசரியில் எழுதிய விமரிசனம் (துரதிஷ்டவசமாக

அதன் பிரதி இப்போது கைவசமில்லை.) பேராசிரியரின் நாடகம் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை மிகச் சிறப்பாக வெளிக் கொணர்ந்தது.

"மாணிக்கமாலை" பேராசிரியர் அவர்களின் வடமொழி அறிவையும் செய்யுளியற்றல் திறனையும் வெளிக்கொணர்ந்த ஒன்றாகும். ஹர்சனுடைய ரத்னாவளியை மாணிக்கமாலை என பேராசிரியர் தழுவித் தந்துள்ளார். இந்த மூல நாடகத்தின் பண்பை அதற்கு எழுதிய முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார் (பின்னிணைப்பு பார்க்க). பேராசிரியரின் முதல் பட்டம் இந்தோ - ஆரிய மொழிச் சிறப்புப் பட்டமாகும். சமஸ்கிருதத்தில் அவருக்கு ஆழமான அறிவுண்டு. அதனை "மாணிக்கமாலை" நன்கு புலப்படுத்துகிறது. "மாணிக்கமாலை" இதுவரை அரங்கு அளிக்கையாகத் தயாரிக்கப்படவில்லை. பேராசிரியரின் செய்யுளியற்றல் திறனைப் பொறுத்தவரையில் "மாணிக்கமாலை" மிக முக்கியமான ஒன்றாகும். அதில் பல்வேறு யாப்பு வடிவங்களில் செய்யுள்களை இயற்றியுள்ளார். இதில் பேராசிரியரின் யாப்பிலக்கணத்தாடனம் மிகச் சிறப்பாக வெளி வந்துள்ளது.

பல்கலைக்கழகத்துக்கு வெளியே உள்ள அரங்கினர், பெரிதும் பயன்படுத்திய பேராசிரியரது நாடகம் உடையார் மிடுக்கு ஆகும். கலையரசு சொர்ணலிங்கம் குழுவினைச் சார்ந்தவர்கள் இந்த நாடகத்தினை நடித்துள்ளார்கள். சாவகச்சேரி வீரசிங்கம், ச. சண்முகநாதன் (சானா), பிற்காலத்தில் விதானை செல்வரத்தினம் ஆகியோர் உடையார் பாத்திரத்தை ஏற்று நடித்துள்ளனர். கலையரசு சொர்ணலிங்கத்தின் நாடக மரபில் யாழ்ப்பாண பேச்சுமொழி இடம்பெறுவது குறைவு. நாடகம் என்பது செந்நெறி மரபுக்குரியதன்று என்ற கருத்து சொர்ணலிங்க ஐயாவிடமிருந்தது. உடையார் மிடுக்கு நாடகத்தை அவர்கள் சமூக ஹாஸ்ய நாடகமாக அளிக்கை செய்தனர் என்று கலையரசு அவர்களே இக்கட்டுரை ஆசிரியருக்கு கூறியுள்ளார்.

பருவரைவான இந்தக் குறிப்புகளை மனதில் கொண்டு ஈழத்துத் தமிழ் நாடக வளர்ச்சியில் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை பெறும் இடம் பற்றி நோக்கும்போது பேராசிரியர் அவர்கள் ஈழத்து நவீன தமிழ் நாடகத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலைப்பட்ட நாடக வளர்ச்சிப் போக்கினை எடுத்துக்காட்டுகிறார் என்பது புலனாகும். சம்பந்த முதலியார் வழிவரும் தமிழ்நாடக நவீனமய-வாக்கத்தை இலங்கையில் கலையரசு சொர்ணலிங்கம் கொண்டுவர, பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களோ ஈழத்தின் நவீன தமிழ் நாடகம் நாட்டின் வாழ்க்கையைச் சித்திரித்து சமூக அரசியல் விமரிசனத்தில் ஈடுபடும் அரங்க முறைமையினைத் தொடக்கி வளர்த்து நிறைவறச் செய்கிறார். அவரது சமூக நாடகங்கள், சமூக வரலாற்று ஆவணங்களாக அமைகின்றன. பேராசிரியர் இங்கிலாந்தில் படித்த காலத்தில் இங்கிலாந்தில் பிரதான இடம் பெற்றிருந்த பேர்ணாட் ஷாவினுடைய அரங்கினை உள்வாங்கி தனது

நாடகப்பணியினைத் தொடங்குவதைக் காணலாம். ஆனால் "துரோகிகள்" எழுதும்போது அவரையும் அறியாமலே ரஷ்யப் புரட்சிக்காலத்து எழுத்துக்களை நினைவூட்டும் ஒருவராக முகிழ்க்கின்றார் என்பது தெளிவு. அவ்வேளையில் அரங்கை விவாத மேடையாக்கும் ஒரு பண்பும் காணப்படுகிறது. இந்த அம்சம் நாடக வரலாற்றில் செனெக்கா முதல் அண்ணாத்துரை வரை காணப்படுவதாகும்.

ஈழத்துத் தமிழ்நாடக வரலாற்றை தெரிந்து கொள்வதற்கும் புரிந்து கொள்வதற்குமான அத்தியாவசிய வாசிப்புக்களில் இத்தொகுதியும் ஒன்று.

கா. சிவத்தம்பி

பி. கு. : பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை பற்றி மேலதிக தரவுகளுக்கு, பார்க்க : சிவத்தம்பி. கா., பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம், 2000.

பொருளடக்கம்

பக்கம்

அவரின் நாடகத் தொகுதிக்கான ஒரு முன்னுரைக் குறிப்பு	...	iii
1. உடையார் மிடுக்கு	நானாடகம் (1940)	1
2. முருகன் திருகுதாளம்		29
3. கண்ணன் கூத்து		57
4. நாட்டவன் நகரவாழ்க்கை		91
5. மாணிக்கமாலை (1949)	...	135
6. பொருளோ பொருள்	இருனாடகம் (1952)	221
7. தவறான எண்ணம்		261
8. சுந்தரம் எங்கே ? (1955)	...	305
9. சங்கிலி (1956)	...	347
10. துரோகிகள் (1956)	...	407
பின்னிணைப்பு :		
1. பேராசிரியரின் நானாடகத்திற்கான முன்னுரை	...	457
2. பேராசிரியரின் மாணிக்கமாலைக்கான முன்னுரை	...	459
3. பேராசிரியரின் இருநாடகத்திற்கான முன்னுரை	...	461
4. சங்கிலி நாடகத்திற்கான முன்னுரை	...	462
புதிப்புக் குறிப்புகள்	...	463
சில நினைவுகள்.....	...	465

1. உடையார் மருக்கு

நாடகத்துள் வரும் அரிவையர் ஆடவர்

உடையார்	...	உடையார் மகள்
மீனாட்சி	...	உடையார் மகன்
தணிகாசலம்	...	(மீனாட்சிக்கு அண்ணன்)
சுந்தரம்	...	மீனாட்சி காதலன்
இலட்சுமி	...	உடையார் வீட்டு வேலைக்காரப்பெண்
காத்தி	...	கிராமவாசி
சீனிக்குட்டி	...	கிராமவாசி
சின்னத்தம்பி	...	கிராமவாசி
ஆறுமுகத்தான்	...	உடையாரின் அம்பட்டன்
அன்னபாக்கியம்	...	உடையார் தங்கை
நாகம்மா	...	கிராமவாசி
கமலம்	...	அன்னபாக்கியம் மகள்
முருகன்	...	திருடன்
தவசி	...	திருடன்
மாணிக்கன்	...	திருடன்
ஏசண்டர்	...	மீனாட்சிக்கு உடையார் தெரிந்த மணமகன்
கலியாணத்தரகர்		

கதை நிகழிடம் : கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம்.

உடையார் மிடுக்கு

உறுப்பு I

களம் 1

இடம் : கொழும்பு : சுந்தரத்தின் வீடு

சுந்தரமும் தணிகாசலமும் தேநீர் பருகிக்கொண்டு.

- தணி. : இனிமேல் என்ன, சுந்தரம், உனது கஷ்டமெல்லாம் நீங்கி விடுந்தானே? நீ ஒரு கெட்டிக்காரனென்று நீ சிறுபிள்ளையாயிருக்கும்போதே அம்மா சொல்லுவ. இனி நீ ஒரு பெரிய அப்புகாத்து; முதல் துவக்கத்தில் இந்த நாளையிலை கொஞ்சங் கஷ்டப்பட வேண்டிவரும். ஆனால் உன் கெட்டத்தனத்தால் கெதியாய் மேலுக்கு வந்துவிடுவாய். எங்களையும் மறந்து விடக்கூடாது.
- சுந். : என்ன பகிடி பண்ணுகிறியோ? சரிதான், நாளைக்கு நீ ஒரு பெரிய டாக்குத்தராய் வரும்போது, அப்ப பார்ப்பம் ஆர் மறந்துவிடுகிறதென்று.
- தணி. : கதையோடை கதை, சுந்தரம், மீனாட்சிக்கும் நீ அப்புகாத்துச் சோதினை குடுத்தது தெரியும்போல இருக்கு. தான் அதை அறிந்து மிகச் சந்தோஷப்படுகிறேனென்று உனக்குச் சொல்லச் சொல்லி நேற்று எனக்கு எள்தியிருந்தாள்.
- சுந். : (முகமலர்ச்சியுடன் ஆவலாய்) இது மெய்தானோ? அவள் அதை எப்படி அறிந்திருக்கக்கூடும்? என்னுடைய விஷயங்களில் அவள் ஏதோ சாத்திரம் பார்க்கிறவள்போல இருக்கு. இரகசியமாகவோ பரகசியமாகவோ என்னத்தைச் செய்தாலும் அறிந்தே விடுகிறாள்.
- தணி. : சிறுபிள்ளையாய் உன்னோடு விளையாடித் திரிஞ்ச காலத்திலும் அவளுக்கு உன்னுடைய விஷயங்களில்தானே எண்ணங் கவனம். அதை மறந்துவிட்டியோ?
- சுந். : இல்லை தணிகாசலம், மீனாட்சி இப்படி என்னை முந்திச் சிறுபிள்ளையில் இருந்தது போலவே நினைச்சுக்கொண்டிருக்கிறாள்.

என்மேல் இவள் இன்னும் அன்பு வைச்சுக்கொண்டு இருப்பது சரியோ என்று நினைச்சுப் பார்த்திருக்கிறன் ; இதைப்பற்றிச் சிலநேரங்களில் யோசிப்பதினால் எனக்கு நித்திரைகூட வாறதில்லை. கொம்மா இருந்தால் நாங்களிருவரும் ஏதோ ஒருவிதமாய்க் கலியாணம் முடிச்சுக்கொள்ளலாம். கொய்யா-வென்றால் பணத்தையும் உத்தியோகத்தையும் கடுமையாய்ப் பார்க்கிறவர். நானோ பணமில்லாதவன், ஏதோ தெய்வச்செயலாய் இந்த நிலைக்கு வந்திருக்கிறன். செல்வத்தில் இருக்கிற பிள்ளையை நான் எடுத்தால், அவளுக்கு என்னால் எவ்வளவு கஷ்டம் வருமோ தெரியாது.

தணி. : நீயா பணமில்லாதவன் ? நீ இன்னுங் கொஞ்ச நாளையில் என்னமாதிரி இருக்கிறாயென்று பார். மீனாட்சி உன்மேல் அன்பு கொண்டிருக்கும்போது அதை யாரால் இனித் தடுக்க முடியும் ? என்னாலும் முடியாது, ஐயாவாலும் முடியாது, அது உன்னாலும் முடியாது. அன்பென்ற விஷயத்தில் பெண்கள் மிகப் பிடிவாதமுள்ளவர்களென்று உனக்குத் தெரியாதோ ?

சுந். : சரிதான், அவள் விரும்பி என்னோடு வரப்போறென்றால் அவளை நான் எப்படித் தடுக்க முடியும் ? கொய்யாதான் என்ன செய்யிறாரோ தெரியவில்லை. ஆனால் ஒன்று உண்மை, என்னுடைய உடல் பொருள் ஆவியெல்லாம் அவளுக்கே கொடுத்துவிட்டேன். மீனாட்சி இல்லாமல் நான் உயிர்வாழ முடியாது. இது நிச்சயம். இருந்த பொருள் எல்லாம் செலவளிச்சு நான் படிச்சதும் அவளுக்காக, படிச்ச நான் வேலை பார்ப்பதும் அவளுக்காக ; இன்னும் இதனால் வரும் பெருமை சிறுமையும் அவளுக்கே போகவேண்டும்.

களம் 2

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : உடையார் வீடு

காலம் : பகல்

உடையார் சாலையில் இருக்கிறார். காத்தியும் சீனிக்குட்டியும் சின்னத்தம்பியும் வருகிறார்கள்.

காத். : (அழுதுகொண்டு) ஐயா, என்றை மோள் சீதோவனை ராத்திரிச் சின்னக்குட்டியாருடைய பேரன் பொன்னம்பலம் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிவிட்டான்.

உடை. : என்ன, இது உண்மைதானோ ?

காத். : ஓமையா, இராத்திரிச் சாப்பிட்டிட்டு ஒன்பது மணி போலைப் படுத்தவர். பேந்து, நான் கூத்தாலை வந்துபாத்தபொழுது, அவளைக் காணவில்லை. என்றை இளையமேள் சின்னாச்சிதான் எனக்கு அளந்தாது சொன்னாள். இப்பிடி, பொன்னம்பலம் வந்து படலையுக்கை சீக்காய் அடிச்சது ; அதைக் கேட்ட உடனே இவள் சீலைதுணி எல்லாத்தையும் கட்டிக்கொண்டு அவனோடே கூடிக்கொண்டு ஓடிவிட்டாள் என்று. ஐயா, அங்கை வைச்சிருந்த நகைப்பெட்டியுள்ளொண்டையும் காணவில்லை. அட்டியலொண்டு, சிமிக்கி வாளி இரண்டு, தோடு ரண்டு, பாதையரம் ஒரு சோடி, கிட்டத்தட்ட ஐம்பது பவுனுக்கு மேற்பட்ட சாமானாக்கும். மற்றப் பெட்டைக்கு நான் வைச்சிருந்த சாமானைக்கூடக் கொண்டு போட்டாளே. ஐயா, நான் இனி என்ன செய்ய ?

உடை. : இதார் இந்தப் பொன்னம்பலம் ? எங்கத்தையுப் பொடியன் ?

சீனிக். : அந்தக் குஞ்சங்கலட்டியுத் தாடிச்சப்பற்றை மோன் ஐயா.

உடை. : அட்ட, அந்த அத்தனிலை இருக்கிற கண்டாக்குப் பொடியனோ ? ஓ, அப்பிடிச் சொல்லன்.

காத். : ஓமையா, அந்தக் காவாலிதான். இந்த நாளையுக் குத்தியன்கள் தாய்தேப்பன் சொல்லுக்கடங்கி நடக்கிறாங்களே ? ஒரு பெண்புரசை வீட்டிலை வைச்சிருக்க முடியவில்லை. கிளப்பிக்கொண்டு ஓடுமெண்டு நிக்கிறாங்கள். எங்கடை காலத்திலை அப்பு ஆச்சி பேசி முடிக்கிறது. இப்பெண்டால் பெடியனும் பெட்டையனும் ஓட்டத்திலை விடுகினம்.

சின்ன. : ஐயா, இதிலை அவனுக்கொரு பாடம் படிப்பிச்சு வைச்சாத்தான் இனிமேல் இருக்கிற குளந்தை குஞ்சுகளுக்கும் ஒரு அறுக்கையாயிருக்கும். தெண்டிச்சம் நீங்கள் இதிலை கொஞ்சம் கவனமெடுக்கவேணும்.

உடை. : அவள் அவனோடே முன்பின் பேசிப்பறஞ்சு இருக்கிறாளோ ? எண்டாலும், அவன் அவளை வலோற்காரமாய்க் கொண்டுபோக இல்லை ; இல்லையே ?

சீனிக். : அப்பிடி இல்லைப்போலை இருக்கு ; காத்தாலை வயிரவனும் சொன்னான், இப்பிடி வெளிப் படலையுக்கை இரண்டு பேரும் அஞ்சாறு நாளாய் ஓட்டியொட்டிப் பேசிக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டனெண்டு. ஏனடா இதை எனக்கு முந்திச் சொல்லக்குடாதோ வெண்டு அவனைத் தாறுமாறாய் பேசிப்போட்டு வாறன்.

உடை. : அப்ப அவள் தன்னை சம்மதத்தோடேதான் ஓடியிருக்கிறாள் போலை இருக்கு. மெய்யே காத்தியேசு, அவளுக்கு இப்ப என்ன வயசிருக்கும் ?

களம் 3

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : உடையார் வீடு

காலம் : பிற்பகல் 5 மணி

தணிகாசலம் ஒரு கதிரையில் அயர்ந்து தூங்குகிறான். சிறிது தூரத்தில் மீனாட்சி வீணைமீட்டிக்கொண்டு பாடுகிறாள்.

இலட்சுமி. : (புழு நாற்காலியில் தேநீரை வைத்துவிட்டு) அண்ணை, அண்ணை எழும்புங்கோ.

தணி. : (திடுக்கிட்டெழுந்து கோபத்தோடு) இதென்ன கொஞ்சநேரமாகுதல் நித்திரை கொள்ள விடாதுகளாம். இராத்திரியும் இறியிலிலை நித்திரை இல்லை. அவன் சுந்தரன் இராமுளுதும் சும்மா புயத்திக் கொண்டிருந்தான்.

இல. : இப்பென்ன அண்ணை, நித்திரை. பொளுது பட்டுப்போச்சு. இரணியன் பட்ட நேரத்திலை ஆரும் நித்திரை கொள்ளுறதோ? தேத்தண்ணி வைச்சிருக்கு. ஒளம்பிக் குடியுங்கோ. (தணிகாசலம் தேநீரைக் குடிக்கிறான்) சுந்தரம் ஏன் அண்ணை இப்ப வந்தது? அவருக்கும் விடுதலையோ?

தணி. : ஓம், உனக்கேன் அதுகளெல்லாத்தையும்? கிணத்துத் தவளைக்கேன் நாட்டு வளப்பம்?

இல. : நீங்கள் சொல்லவேண்டாம். எனக்குத் தெரியும். கலியாணம் முடிக்க வந்தவர். (தணிகாசலம் புன்னகை செய்கிறான். மீனாட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டு) அக்கா, சுந்தரத்தை உனக்குத் தெரியுந்தானே? முந்தி அம்மா இருக்கையுக்கை அண்ணனோடை ஓடியோடி இஞ்சை வருவார். எங்களோடை கூடி அவர் மாங்கொட்டை போட்டது மறந்து போனியோ?

மீனா. : சும்மா இரு இலச்சிமி, உனக்கு நெடுகப் பகிடிதான். (கதவில் தட்டிவிட்டுச் சுந்தரம் உள்ளுக்கு வருகிறான்.)

தணி. : என்ன சுந்தரம் வெள்ளெண வெளிக்கிட்டிட்டாய். கலியாணம் பேசிறவை எங்களின்ரை அப்புக்காத்தரை வீட்டிலை இருக்க விடுகினமில்லைப்போலை இருக்கு.

சுந். : வீண்கதையை விட்டிட்டு வெளிக்கிடு, போவம்.

தணி. : சரி, போகலாம், இதிலை கொஞ்சநேரம் இரு. மீனாட்சி பாடிதை ஒருக்கால் கேட்டுக்கொண்டு போவம். (மீனாட்சியைப் பார்த்து) தங்கச்சி, நல்ல பாட்டாய் ஒரு பாட்டுப்படி.

(மீனாட்சி பாடுகிறாள். அப்போது உடையார் கோட்டால் வருகிறார்.

காத். : இருபத்திரண்டு இருக்கும் ஐயா; எத்தினையோ நல்ல இடங்க-
ளிலை எல்லாம் கட்டிக்குத்திருப்பன்; இந்தச் சனியன் இந்த வேலையைச் செய்துபோட்டுது. என்றை குடிக்குப் பளிதேடிப் போட்டான். வளக்கு வைச்ச அவனை அஞ்சாறு வரியத்துக்-
காகுதல் அனுப்பத்தான் வேணும். உங்கள் உதவியைத்தான் நான் நம்பி இருக்கிறன். ஒண்டுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம். உங்களை நான் நல்லாய்க் கவனிக்கிறன். ஐயா, இந்த உதவி-
யைத்தான் எனக்குச் செய்து போடவேணும்; நம்பி இருக்கிற-
னாக்கும்.

உடை. : (சுற்று யோசிக்கிறார்) அட, அவளுக்கு வயசு வந்திட்டிடுது. இந்த-
நாளையிலை பதின்மூண்டு வயதிலை கூட முடிச்சக் குடுக்கு-
துகள். நீ இவ்வளவு நாளும் ஒண்டும் செய்யாமல் விட்டிருந்-
திட்டாய். அவள் அவனோடை ஓடினால் அதிலை என்ன? கண்டாக்குப் பொடியனுக்கு நல்ல சம்பளம், வெட்டுக்கொத்து சம்பளத்திலுங்கூட, அவன்றை தோற்றம் குணமெல்லாம் நல்லது, அது உனக்கு நன்மைக்குத்தான். அப்பிடி எண்டால், அவனைக் கேட்டேதும் வாங்கித்தான். வளக்கும் கிளக்கும், பொடியனும் பெட்டையும் விரும்பினால் மற்றவைகள் என்ன தடுக்கிறது? என்னடாப்பா இதுக்குச் சொல்லிறாய்?

சின்ன. : காத்தியண்ணை, அவர் சொல்றது சரிதானே, நடந்ததுக்கு இனி என்ன செய்யிறது?

காத். : இதென்னவாக்கும் உடையாக்கள், நீங்களும் உப்பிடிச் சொல்-
றியள், பிள்ளைதான் போச்சுதெண்டாலும் என்றை பொருளு மெல்லாம் போச்சுதே. அதுக்குப் போம்புத்தி என்ன? இவ்வளவு பாடுபட்டு நான் பெத்து வளத்த பிள்ளை, இப்ப எனக்கு ஒரு உருத்தும் இல்லாமல் போய்விட்டுதே. இதொண்டையும் பாக்கா-
மல் எல்லாரும் உப்பிடிச் சொன்னால் நான் இனி என்ன செய்யிறது?

உடை. : அடையப்பா, இப்ப போவன், நான் அவனைக் கண்டு பேசிப் பாக்கிறன். வேணுமெண்டால் உன்னட்டை இரண்டு பேரையும் வரச்சொல்லிறன்.

காத். : அந்தக் காவாலியும் அந்தக் குமரியும் இனிமல் என்றை ப்டலை-
கூடத் திறக்கக்குடாது. அவள் துலைஞ்சவள் துலைஞ்சு போறாள். என்றை கண்ணிலும் அவள் முளிக்கக்குடாது. வந்தாளே எண்டால் தப்பியொட்டிக் கிடக்கிறதையுங் கொண்டு ஓடிவிடுவாள்.

உடை. : எடையப்பா, பின்னை நாளைக்கு வாவன். மடத்தடியில் பிறக்கி-
றாசியோடையும் யோசிச்சு என்ன செய்யலாமெண்டு சொல்லிறன்.

சுந்தரமும் தணிகாசலமும் வெளியே போகிறார்கள். மீனாட்சியும் இலட்சுமியும் போசாதிருக்கிறார்கள். உடையார் சட்டையைக் கழற்றிக் கொண்டு,

உடை. : என்ன பெண்டுகள், சமையல் எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சோ ? ஆறத்தேற இருக்கிறியள். அவங்கள் ஆம்பிளையள் இருந்து கதைக்கையுக்கை நீங்கள் என்ன வாய்பாத்துக்கொண்டிருந்த நீங்களோ ? இண்டைக்கொரு பிளை போகுது, இனிமல் நான் காண்டடுக்கும் என்ன செய்யிறனெண்டு பாருங்கோ. ஆம்பிளையளும் பெம்பிளையளும் கூட்டங் கூடிக் கலந்து பேசிக் கொண்டிருக்கிறது எங்கத்தையில் வளக்கம் ? இதுதானை உலகம் தலைகளாய்ப் போகுது.
(மீனாட்சியும் இலட்சுமியும் எழும்பி உள்ளே போகிறார்கள்.)

உறுப்பு II

களம் 1

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : உடையார் வீடு

காலம் : பகல்

உடையார் வீட்டு முற்பக்கத்தில் ஒரு கதிரையில் இருக்கிறார். அம்பட்ட ஆறுமுகத்தான் அவருக்கு மேல் ஒரு துவாய்த்துண்டு போட்டுவிட்டு அவருக்கு முகத்து மயிர் வெட்டக் கத்தியைத் தீட்டுகிறான்.

உடை. : ஏனடா, ஆறுமுகத்தான், ஏன் முந்தநாள் வரவில்லை ? அம்பட்டப் பிள்ளையளுக்கு இந்த நாளையிலை கொஞ்சங் கெப்பரேறிக் கொண்டுதுதான். என்ன செய்யிறது ? காலம் மாறிக் கொண்டுது, அல்லாவிட்டால் உன்னைப் பனையோடை கட்டிக் சவுக்காலை அடிப்பன்.

ஆறு. : இல்லை, நயினார் பொறுத்துக்கொள்ள, நான் செய்தது குற்றந்தான். நேற்றாக்கம் என்றை-கறுப்பி வயிறு நொந்து, மெத்த கயிட்டப்பட்டு ஒரு பிள்ளை பிறந்தது. அதிலை மருத்துவிச்சி வீட்டுக்கும் பரியாரி வீட்டுக்கும் ஓடித்திரிஞ்சதிலை நம்மானை வந்து கொள்ள முடியவில்லை.

உடை. : அட ஆமோ, என்ன பிள்ளையடா ?

ஆறு. : ஆண்பிள்ளையாக்கும், என்னவோ பத்தாங்கால் ஆண்பிள்ளை தேப்பனுக்கு நயம் எங்கினம். என்ன நடக்கப் போகுதோ தெரியாது. எல்லாரும் ஒவ்வொரு சலான் இப்ப இப்ப போடுகினம். ஏதோ நயினார் நல்லாயிருக்கவேணும்.

உடை. : ஆறுமுகத்தான், இதோடை எத்தனை பிள்ளையடா ?

ஆறு. : பத்தாண்பிள்ளையாக்கும். மெய்யாக்கம், தம்பியும் கொளும்-பாலை வந்திருக்குப்போலை இருக்கு. உங்கை கதைக்கினம் கெதியாய் சீமைக்குப் போகப் போகுதெண்டு.

உடை. : ஓமடா ஆறுமுகத்தான், அதாலை கொஞ்சச் சிலவு தான் வரப்-போகுது போலை.

- ஆறு. : அப்ப, அவர் போகமுன்னம் தங்கச்சிக்கு எங்கை எண்டாலும் பாக்கத்தானை வேணும்.
- உடை. : ஓமடா, பேசப்படுதுதான், ஒண்டும் முற்றாக இல்லை. காலமும் வரவேணும், நீ ஏதும் அறிஞ்சிருக்கியோ ?
- ஆறு. : அப்படி ஒண்டும் இல்லையாக்கும். அந்தத் தினைக்கலட்டித் தாமுக்கமக்காரன்ரை மோன் சிங்கநாயகம் சீமையாலை வந்ததாம். சீமை அப்புக்காத்தாம். நல்ல குணம், தோற்றம் ; தங்கச்சியைப் போலை நல்ல நிறம். அதைச் செய்தால் என்ன வாக்கம்?
- உடை. : பொடியன் சீமையாலை வந்தாப்போலை கண்டனியோ ?
- ஆறு. : ஓமாக்கம், அவை வீட்டை போன சனிக்கிளமை படி வேண்டப் போனனான். நல்ல குணமாக்கம். இந்தக் கத்திகூட அவர்தான் தந்தது. நல்ல சீமையுக் கத்தி, இல்லையாக்கம் ?
- உடை. : எங்கையடா அதைப் பாப்பம். (கத்தியை வாங்கிப் பார்க்கிறார்) இந்த நாளையிலை அப்புக்காத்துகளுக்குப் பெண் குடுக்கக் குடாது. அவங்களுக்கு உளைப்புப் பிளைப்பில்லை ; என்ன ஒரு சுறுட்டுக் கட்டுக்குக்கூட ஏற்படுகிறார்கள். இவங்களுக்குக் குடுத்துவிட்டால் கிடக்கிற காசெல்லாத்தையும் சிலவளிச்சப் போட்டுப் பிள்ளையைத் தெருவிலை விட்டுவிடுவாங்கள். ஆனால் பொடியன் சீமை அப்புக்காத்து, என்ன ?
- ஆறு. : என்ன நாம் சொல்லுகுது ? எத்தினை காறிலை வந்து சனங்கள் பேசிக்கொண்டு போகுது. கொளும்பிலை கூட எத்தனையோ பேர் பேசுகினமாம்.
- உடை. : அதொண்டு இருக்குத்தான் பொடியா. அவர் கந்தப்பாவைப் பிடிச்ச ஒரு இராசாத்தி அப்புக்காத்து வேலையை அவருக்கு எடுத்துக் குடுத்தால், பின்னுக்கு ஒரு சுப்பிறியங்கோட்டு இராசாவாய்க்கூட அவர் வர இடம் இருக்கு. அதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் விசாரிச்சு எனக்குச் சொல்லு ஆறுமுகத்தான்.
- ஆறு. : வேறையும் ஒண்டு ஒரு இடத்திலை இருக்குதாக்கம். பொடியன் படிப்பிலை மெத்தக் கெட்டிக்காறன். இவடத்துக்கை அவரைத் தட்ட வேறை ஒருதரும் இல்லையாக்கம். குணம் நடை எண்டால் தங்கப்பவண். உங்கை எல்லாம் மெத்தப் பேராப் பேசுகினம்.
- உடை. : பொடியன் வேலையாக இல்லையோ, இன்னும் படிப்புத்தானோ ?
- ஆறு. : இல்லையாக்கம். என்னவோ ஒரு பெரிய சோதினைக்குக் கொளும்பிலை படிச்ச இப்பதான் குடுத்ததாம். உங்கை உந்தப் பத்திரியைவளிய பொடியன்ரை படமும் போட்டு அவர் குடுத்த சோதினையைப் பற்றியும் எழுதியிருந்ததாம். எண்டாலும் கொஞ்சங் காசாலை நொந்த இடத்துப் பொடி.

- உடை. : உண்மைதான் ஆறுமுகத்தான். இந்த நாளையிலை காசுக்-காற்றற்றை பிள்ளையள் ஏதோ படிக்குதோ ? தாய் தேப்பன் செல்லங் குடுத்து வளக்கிறது. அவங்கள் முளைக்க முந்திக் காலச்சட்டையுக்கை பூந்துகொண்டு, வாயிலை ஒரு சிகறட்டும் குடிச்சுக்கொண்டு, ஒவ்வொரு இறவல் காறுகள்ளை சும்மா பீம்பீம் எண்டு சத்தம் போட்டுக்கொண்டு, ஊர் முளுக்கச் சுளண்டு கூண்டு திரியிறாங்கள். பின்னை, படிப்பிலை எண்டால் எண்ணங் கவனமில்லை. சுத்த குனியந்தான். ஆனால் முட்டுப்பட்ட குடும்பத்திலை உள்ள பிள்ளையள்தான் கவனிச்சப் படிக்கு-துகள். அதாலை அதுகள் நல்ல நிலையில் வந்தானே வேணும். அதோடை படிப்பிச்ச தாய்தேப்பனுக்கும் புகளும் கிர்த்தியுந்தான்.
- ஆறு. : நாம் சொல்றது மெத்தச் சரிதானாக்கம். அப்ப நான் அதை தட்டிப் பாக்கவோ ?
- உடை. : எவடத்துப் பிள்ளை அவன் ?
- ஆறு. : நமக்கென்ன தெரியாததுபோல் கேக்குது ? அந்தப் பொன்னி தோட்டத்து வேலப்ப நயினாற்றை மோன் சுந்தரம். அப்புக்காத்துச் சோதினைக்கோ என்னத்துக்கோ குடுத்ததாம்.
- உடை. : என்னடா, சுந்தரனோ, ஓகோ தெரியுது. என்னத்துக்கு அம்பட்டப்-பிள்ளை இவ்வளவு இனிமையாய்ப் பேசினதெண்டு. (அவனுக்கு அடிவிடுகிறார்) அடே உனக்கென்ன, சுந்தரன்ரை ஆக்கள் இப்பிடிச் சொல்லடா எண்டு சொல்லி விட்டவங்களோ ? சுந்தரனாவது என்றை பிள்ளையாவது. ஓகோ தெரியுது. என்றை காசுக்கு வளையுறாங்கள் ? கள்ள நாயள். என்ன மாதிரி யெண்டாலும் என்றை காசெல்லாத்தையும் கொள்ளையடிக்கிறமெண்டு நிக்கி-றாங்கள். ஓட்டா அங்காலை, ஏன் இஞ்சை நிக்கிறாய். (பின்னரும் அடிக்கப்போகிறார்)
- ஆறு. : இல்லை நயினார், இல்லை, நயினார். (அம்பட்டன் உடையாரைத் திரும்பிப் பார்த்துப்பார்த்து ஓடுகிறான்.)
- உடை. : (கதிரையில் திரும்பவும் போய் உட்கார்ந்துகொண்டு ஆழ்ந்த யோசனையில் இருக்கிறார். முகத்தைச் சிறிது துவிப்பாத்துக்கொண்டு தனக்குள்) அடட, அரைவாசியில் விட்டிட்டுப் போட்டானே. (வெளியாய்,) அடே வேலா, வேலா.
- வேலன். : (உள்ளுக்குள்) ஏனையா.
- உடை. : ஓடிப்போய் அம்பட்ட முருகனை ஒருக்காக் கெதியாய் வரச்-சொல்லிப்போட்டு வா. (ஒரு வேலைக்காரன் தவால் ஒன்றைக் கொண்டுவந்து)

- வேலை. : ஐயா, சின்னையா இருக்கிறாரோ ? இந்தத் தவாலைக் குடுத்து விடுங்கோ. (தவாலை உடையாரிடம் கொடுக்கிறான்)
- உடை. : ஆரடா தந்தது, நீ எங்கை இருக்கிறது ?
- வேலை. : வேலப்பர் வீட்டிலை இருக்கிறான். அவற்றை மோன் அப்புக் காத்துச் சுந்தரம் தந்தது. (உடையாருக்கு முகம் கறுக்கின்றது. வேலைக்காரன் போக உடையார் சிறிது யோசித்துவிட்டுத் தவாலை உடைத்துப் பார்க்கும்பொழுது சுந்தரம் மீனாட்சிக்கு எழுதின தவாலைக் காண்கிறார்)
- உடை. : (தனக்குள்) என்ன இது. (தவாலை வாசிக்கிறார்) "உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட என் காதலின் கனி, அருமை மீனாட்சிக்கு எடுத்துவது : உனது கடிதத்தைத் தணிகாசலம் மூலம் பெற்றுக் கொண்டேன். யாவையும் அறிந்தேன். இங்ஙனம், உன் அருமைக் காதலன், வே. சுந்தரன். "
- சுந்தரனோ என்றை பிள்ளைக்குத் தவால் எடுத்திறது. மோசம் வந்திட்டே. இதுதான் இவளை இவ்வளவு காலமும் ஒருதருக்கும் கட்டிக் குடாமல் வைச்சுக் கொண்டிருந்ததின் பலன். ஆனாலும் பெண்பிள்ளையளையும் கனக்கப் படிப்பிக்கிறதும் மெத்தப் பிளை. எனக்கும் இப்படி வரவோ ? நுண்ணறிவுடையோர் நாலோடு பளிகளும் பெண்ணறிவென்பது பெரும் பேதமைத்தே. என்னத்தைத்தான் படிச்சாலும் பெண்புத்தி பிடரியுக்கைதான். எண்டாலும் இந்த மடையன் தணிகாசலனுக்கும் மதி இல்லையோ ? எனக்கொண்டும் தெரிய இல்லை.
- உடை. : (கோபத்துடன்) எட தணிகாசலம்.
- தணி. : (வீட்டுக்குள்) ஏன் ஐயா, இதோ வாறன். (தணிகாசலம் உடையாருக்கு முன் வருகிறான்.)
- உடை. : இஞ்சை கிட்டவா. இதை என்னெண்டு கொஞ்சம் பாறும். (தவாலைக் காட்டுகிறார்.)
- தணி. : (தவாலை வாசிக்கிறான்.) சுந்தரம் மீனாட்சிக்கு எழுதின தவால்.
- உடை. : இதுக்கெல்லாம் நீர் தானோ உதவி ? எப்படியடா அவனை அவனுக்குத் தவால் எடுத்த விடுவது ? ஓகோ, இதுதானோ அவர் இங்கினை பதுங்கிப் பதுங்கித் திரியிறது. அதிருக்க, நீ என்னமாதிரிச் சுந்தரனை இந்த வீட்டுக்கை கொண்டருவாய். இது ஆற்றை வீடெண்டு நினைச்சுக்கொண்டீர் ? குமர் குஞ்சு இஞ்சை இருக்கிறது உமக்குத் தெரியாதோ ? அவனைக் கொண்டு வந்தது மாத்திரமல்ல, அவளையும் சேத்து வைச்சுக் கதைச்சுக் கொண்டிருக்கிறீர். எட பேயா. நெருப்பையும் பஞ்சையும் ஆரடா கிட்ட வைப்பான் ? சரி தம்பி, இந்த இங்கிலீசு மோடி என்றை வீட்டுக்கை வேண்டாம்.

- தணி. : அதிலை என்ன ஐயா ? சுந்தரம் ஒரு நல்ல பொடியன், முந்தி முந்தி மீனாட்சி சிறுபிள்ளையாய் இருக்கையுக்கை அவளை எடுக்கி விளையாடித் திரிஞ்சவன் தானே. அந்த நாளையிலை இருந்த அன்பு இரண்டு பேருக்கும் இப்பவும் இருக்குதுபோல இருக்கு. அதிலை ஒரு குற்றம் இருக்கிறது போலை எனக்குத் தெரிய இல்லை.
- உடை. : தெரியாஇல்லையோ, நாயே, தெரியாஇல்லையோ, உனக்குத் தெரியப்பண்ணிறன் பார். (கையைப் பொத்திக்கொண்டு அவனுக்கு இடக்கப் போகிறார். தணிகாசலம் விலகி நிற்கிறான்) அவள் அப்ப சிறுபிள்ளை எண்டால் இப்பவும் சிறுபிள்ளையோ ? அன்பு, இவப்பைப்பு, கண்டறியாத அன்பு.
- தணி. : அவன் அவளிலை அன்பு வைச்சிருந்தால் அதிலை என்ன குற்றம் ? நல்ல குணமுள்ளவன், அதோடை அவன் ஒரு பெரிய அப்புக்காத்து. அவனும் அவளும் விரும்பினால் மற்றவை ஏன் அதைத் தடுப்பான் ? கட்டிக்குடுக்க வேண்டியதுதானே.
- உடை. : நான் என்னவோ எல்லாம் எண்ணிக்கொண்டிருக்க நீர் உப்பிடி எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறீரோ ? உளைப்பில்லாத அப்புக்காத்துக்கு என்றை பிள்ளையைக் குடுக்கிறதிலும்பாக்க அவளைக் கல்லைக்கட்டிப் பாண்கிணத்துக்கை தள்ளிவிட்டால் நல்லது. அவனுக்கு என்றை காசிலை கண்ணோ, பிள்ளையிலை அன்போ ? என்றை காசுக்கும் மண்விழுத்தி என்றை பிள்ளையையும் தெருவிலை விடத்தான் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறாய். போதும், போதும் உந்த எண்ணத்தை விட்டுவிடு. அவன்ரை தலைக்கறுப்பை இந்தத் திக்கிலை நான் காண்ட்டும், உங்களுக் கெல்லாம் என்ன செய்யிறன் எண்டு பாருங்கோ.

களம் 2

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : உடையார் வீடு

காலம் : பகல்

உடையார் வீட்டில் இருக்கிறார். அன்னபாக்கியம் அவருக்குமுன் நிற்கிறாள்..

உடை. : தங்கச்சி, அன்னபாக்கியம், மீனாட்சியை நான் சொன்னதைப் பற்றிக் கேட்டனியோ? அவள் அதுக்குச் சம்மதப்பட்டாளோ?

அன்ன. : ஒண்டுக்கும் அவள் ஒரு நேர்மறுமொளி சொல்லுகிறாள் இல்லை, அண்ணை.

உடை. : சரிதான், குமர்ப்பிள்ளை, நேரா சொல்ல வெக்கப்படுகிறாளாக்கும். இலச்சியைக் கேட்டால் எல்லாம் விளங்குமே. கலியாண விஷயத்திலை குமர்ப்பிள்ளையள் தங்கனோட்டப் பெண்களோடதான் கூடிக் கலந்து பேசிறது வளக்கம்.

அன்ன. : அவளையும் கேட்டன். ஒண்டும் பேசாமல் இருக்கிறாள். ஒரு வேளை அவளுக்கு அதைப்பற்றிச் சொல்ல இல்லையாக்கம்.

உடை. : இப்பிடி ஒண்டும் பேசாமப் பேசாமல் ஊமையளக்கிருந்தால் போறவளி என்ன? பெரிய மடைச்சியாயிருக்கு.

அன்ன. : மெய்தான் அண்ணை, எத்தனை நாளைக்கெண்டு இப்பிடிக்குமர் சிறையிருக்கிறது? எங்கை எண்டாலும் கெதியாய் ஒரு பக்கத்திலை இறங்கத்தான் வேணும். இனிமல் அண்ணை, அவளை நெடுக வைச்சுக்கொண்டிருக்கக் குடாது. பொடியனுக்கு என்ன வேலை எண்ட நீங்கள்?

உடை. : கண்டியிலை ஏசண்டுத்துரை வேலை. நல்ல சம்பளம், மரியாதையான உத்தியோகம். பிள்ளைக்கும் நல்ல பெருமையாய் இருக்கும். எங்களுக்கும் மிச்சம் உதவி. அதுவுமல்லாமல் இருக்கிற சின்னன் பொன்னனும் அதாலை நல்ல நிலைக்கு வந்திடுங்கள். இது எல்லாத்தாலையும் ஒரு நல்ல சம்மந்தந்தான்.

அன்ன. : ஏசண்டு வேலையெண்டால், என்னவிதமான வேலை? அப்புக்காத்து வேலையிலும் பாக்கக் கூடின வேலையோ?

உடை. : அடியடியே விசரி, ஏசண்டு வேலை யெங்கை, அப்புக்காத்து வேலை யெங்கை? அப்புக்காத்து வேலையும் ஒரு வேலையோ? அப்புக்காத்து வேலைக்கு வளக்கு வந்து, அதில் ஏற்பட்டால்தான் காசு. ஆனால் ஏசண்டு வேலைக்குக் கவுண்மேந்துச் சம்பளம். மற்றது பெஞ்சன். இனிமல் மெத்தப் பெரிய சம்பளம், சிலவுக்குக் கட்டி மேல் மிச்சம் இருக்கும். சீதணக்காசிலை

தொடத் தேவையில்லை. அது தானே எங்களுக்குத் தேவை. இந்தத் தருணத்தை விட்டுவிட்டுக்குடாது. இதுவும் பிள்ளையின்ரை சாதகப் பலன் ஆக்கும். அவளின்ரை சாதகம் மெத்தத் திறமெண்டு தானே அண்டைக்கு வாக்குச் சாத்திரியாரும் சொன்னவர். தங்கச்சி, நீ கேட்டபோது அவள் என்ன சொன்னாள் எண்டு எனக்கு விளங்கச் சொல்லு பாப்பம்.

அன்ன. : அவள் "அண்ணன்ரை படிப்பு முடிஞ்சாப்போலை ஆறிச் செய்வம் மாமி, இப்ப என்னைத் தொந்தரவு புடியாதையுங்கோ" எண்டு சொன்னாள். பாக்கிற அளவிலை அவளுக்கு விருப்பமில்லைப்போல இருக்கு. வேறை எங்கை எண்டாலும் எண்ணியிருக்கிறியோ எண்டுங் கேட்டன். அதுக்கும் ஒண்டும் பேச இல்லை. ஒருவேளை அவளுக்கு அப்பிடித்தான் ஒரு எண்ணம் இருக்குப் போலை.

உடை. : (கோபித்துக்கொண்டு எழுந்து நின்று உரமாய்) ஆமோ? அப்பிடியும் ஆச்சோ? பெண்டுகளெல்லாம் நினைச்ச நினைச்ச பாட்டிலை துவங்கி விட்டினம். என்ன இது பெண்டுகள் இராச்சியமோ? இனிபென்ன ஆம்பிளையளெல்லாம் அடுப்பூதப் போக வேண்டியதுதான். தங்கச்சி, நீ எல்லாத்தையும் செவ்வாய்க்கிளமைக்கு ஆயத்தம்பண்ணு. அண்டைக்கு ஏசண்டுத்துரை இஞ்சை வருவாராம். பெட்டைக்கோளி கூவியும் விடியிறதோ? இவளைக் கொற கொற எண்டு இளுத்துக்கொண்டுபோய் அவன்ரை கையிலை குடுத்து விடுகிறன். விருப்பமெண்டால் என்ன விருப்பமில்லாவிட்டால் என்ன. என்ன கோளியைக் கேட்டோ ஆணங்காச்சிறது? நீ போய் நான் சொன்னதெல்லாத்தையுஞ் செய்.

களம் 3

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : சுந்தரம் வீடு

காலம் : பிற்பகல்

சுந்தரம் உடுப்பு; புத்தகம் முதலியவைகளை ஒரு தோற்பெட்டியில் அடுக்கிக்கொண்டு பின்வரும் பாட்டைப் பாடுகிறான்

இராகம் : தேசிகதோடி

தாளம் : ஆதி

பல்லவி

காதலி னாலே கலங்கி னேனே - மனந்
துளங்கி னேனே -

காத.

அனுபல்லவி

மாதர சேயென் மதுரக் கிளியே யுள்ளம்
ஆதர வில்லாமல் அலறித் தயங்கி னேனே -

காத.

பிற்கட்டு

கொடிது கொடிதே மக்களுக்குக்
காதலி னால்வருந் துன்பம் - அதனினுங்
கொடிது கொடிதே காதலிற் கட்டுண்டோர்
பிரிவற முதியோர்செய் துன்பம்

அனுபல்லவி

யாதினி நான்செய்வேன் யாருக்கெ டுத்துரைப்பேன்
காதலி யேயென்றன் கருத்தை யறிந்திலையோ.

காத

தணி. : (உள்ளே வந்து) சுந்தரம், என்னத்துக்காக என்னை நீ வரச்-
சொன்னது ? (சுற்றிலும் பார்த்து ஆச்சரியத்துடன்) இதென்ன,
பயணத்துக்கு ஆயத்தம் பண்ணுகிறாய் போலை இருக்கு. முந்தி
எனக்கு ஒருமாசம் மட்டில் ஊரில் நிற்பன் எண்டு சொன்னாய்.
இப்பென்னத்துக்கு இவ்வளவு கெதி ? வீட்டிலை ஏதும் சண்டை
கிண்டையோ ?

சுந். : அப்பிடி ஒண்டுமில்லை தணிகாசலம் ; இனிமல் இந்த ஊருக்கும்
எனக்கும் சந்திச்சு வராது ; கெதியாய் நான் கொளும்பு போய்ச்
சேரவேணும்.

தணி. : எனக்கு எல்லாச் சங்கதியும் தெரியும். எண்டாலும் நிலவுக்-
கொளிச்சப் பரதேசம் போறதோ ?

சுந். : உங்கை நடக்கிற விஷயம் ஒண்டும் உனக்குத் தெரியாது.
கொய்யா முந்தின உடையார் அல்ல. அவருக்கிருந்த

பெருந்தன்மையும் நடுநிலைமையும் இப்ப முளுக்க மாறிப்போச்சு.
மீனாட்சிக்கு என்மேல் இருக்கிற அன்பைக் கெடுக்கிறதுக்காக
என்னைப் பொறி ஏத்தி விளுத்தத் திரியிறார். பொளுது முளைச்-
சானுப் பொன்னாத்தையின்றை பேத்திக்கு என்னை ஆடுகால்க்
கந்தர் பேசினார். பிறகு, அஞ்சு புளியடியில் கொடுப்புச்சப்பிச்
சண்முகத்தின்றை பெட்டைக்கு பனைவெட்டியாள்வார் கலி-
யாணம் பேசிறார். இந்த வேலை யெல்லாம் செய்வீக்கிறது
ஆரெண்டு இருக்கிறாய் ? இம்மட்டோ ? பேசாமலிருந்த அப்பு-
வின்றை கடன்காறரைத் தட்டிவிட்டு நாங்கள் குடியிருக்கிற
வீட்டைக்கூட நடுக்கட்டச் செய்திருக்கிறார். சும்மா காணியுக்கை
நிண்ட மாட்டைத் தெருவிலை கலைப்பிச்சப்போட்டு நீக்கி-
லாணைக்கொண்டு பிடிச்ச, கிராமக்கோட்டில் வித்துப்போட்டார்.
வேறை எத்தினையோ மாடுகள் விடுகாலியாய், கட்டுக்காவ-
லில்லாமல், இராப்பகலாய்த் திரியுது. அதுக்கொரு கேள்வி-
யில்லை. போதாக்குறைச்சலுக்கு எங்களின்றை வீட்டிலை நிண்ட
குரன்னாயைக் கூடச் சுடுவிச்சப்போட்டார்.

தணி. : இந்த நாளையிலை அவர் உனக்கு மாத்திரந்தான் அநியாயம்
செய்யிறாரெண்டு நினைச்சுக்கொண்டிருக்கிறியோ ? தான் பெத்த
பிள்ளைக்குந்தானே செய்யிறார்.

சுந். : அதுவும் நான் நல்லாய் அறிஞ்சன். பாதியும் நான் இப்ப வெளிக்-
கிறுது, எனக்கு அவர் செய்யிற கொடுமைக்கு அல்ல. நான்
இஞ்சை இருக்க இருக்க, மீனாட்சிக்குக் கூடக்கூடக் கொடுமை-
யளைச் செய்து கொண்டே வருவார். என்னத்துக்காக அவள்
என்னாலை துன்பப்படுவான் ? நான் கண்ணுக்கெட்டாத் தூரத்-
துக்குப் போனால், அவள் ஒருவேளை என்னை மறந்து தகப்ப-
ன்றை எண்ணத்துக்கு இணங்கி நடக்கக் கூடும். அவள் சந்தோ-
ஷமாய் இருக்க வேண்டியதுதான் எனக்கு இருக்கிற ஆசை.

தணி. : சரி சுந்தரம், இதைப்பற்றிக் கனக்கப் பேசவேண்டி இருக்கு. இப்ப
நீ வெளிக்கிட்ட பயணத்தை நான் தடுக்கக்குடாது. உனக்கும்
கோச்சுக்கு நேரம் வந்திட்டுது. எல்லாத்துக்கும் நான் உன்னைக்
கொளும்பிலை கண்டு பேசிக்கொள்ளுறன்.

(சுந்தரம் தோற்பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு தணிகாசலத்துடன்
போகிறான்.)

உறுப்பு III

களம் 1

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : அன்னபாக்கியம் வீடு

காலம் : பிற்பகல்

- நாகம்மா. : (உள்ளுக்கு வருகிறாள்) அன்னம், அன்னம்.
- கமலம். : (வெளியில் வந்து) அதார் நாகம்மாக்கையோ ?
- நாக. : ஓமடி பிள்ளை. கொம்மா எங்கை ?
- கமலம். : அவ அம்மான் வீட்டையாக்கும். ஏனென நிக்குறாய் ? இரன் இதிலை. (நாகம்மா இருக்கிறாள்)
- நாக. : கொம்மான் வீட்டை என்னத்துக்குப் போனவ ? அட, கொத்தான் தணியாயிலம் கொளும்பாலை வந்ததெண்டு கேள்வி, அதுதான் பாக்கப் போனவவோ ? மெய்யடி பிள்ளை, கொத்தான் இஞ்சை வந்தவனே ? எப்பெடி உங்களின்ரை கலியாணம் ?
- கமலம். : (வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு) விடு விடு நாகம்மாக்கை. எப்ப பாத்ந்தாலும் உனக்கு இஞ்சை வந்தால் உந்தக் கதைதான். (அன்னபாக்கியம் வருகிறாள்) பங்கை அம்மா வந்திட்டா.
- அன்ன. : ஏன் நாகம்மா, இண்டைக்குத்தான் நேரங் கிடைச்சதோ ? (அன்னபாக்கியம் நாகம்மாவுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு) ஏன்ரி மோனை கமலம் நாகம்மாக்கு வெத்திலை குடுக்க இல்லை ?
- நாக. : வேண்டாம் அன்னம், இப்பான் போட்டிட்டு வந்தனான். மெய்யே அன்னம், உங்கை உன்ரை மருமோன் தணியாயிலம் வந்திருக்கிறானாம், கமலத்தின்ரை அலுவலுக்கு உடையார் என்ன சொன்னார் ? அவன் திரும்பிப் போகமுந்தி ஏதும் பாக்க இல்லையோ ?
- கமலம். : சீ இந்த மனிசி சொன்னாலும் கேளாது. (உள்ளுக்கு ஓடுகின்றாள்)
- அன்ன. : என்னெண்டு நாங்கள் இப்ப பேசிறது ? மீனாட்சிக்கு இன்னம் ஒருமுற்றையும் காணவில்லை. அண்ணனும் அவளை நெடுகத்தான் வைச்சுக்கொண்டிருக்கிறார். அது முடிஞ்சுபோனால் நாங்களும் கமலத்தின்ரை அலுவலைக் கெதியா

முடிச்சுப்போடலாம் எண்டு இருக்கிறம். இதுதான் ஒரு முட்டுக்கட்டையாய் இருக்கு.

- நாக. : உங்கை எல்லாம் கதையாக்கிட்டு அதெல்லாம் முற்றாப்போச்செண்டு. வேலப்பற்றை அப்புக்காத்துப் பொடியன் சுந்தரத்துக்காம். அவன் உங்கை போறதுவாறதுமாம்.
- அன்ன. : எலும்பில்லா நாக்காலை என்னதான் கதைக்கமுடியாது ? உப்பிடித்தானே பூவில்லாமல் மாலை முடிக்கிறது. உலகத்துக் கதையையும் நீ கேக்கிறியே ?
- நாக. : எப்பிடியெண்டாலும் நெருப்பில்லாமல் புகையுதே ? அண்டைக்கு அம்பட்ட ஆறுமுகத்தானுக்குக்கூட நல்ல அடியாம். அவன் சவரம்பண்ணிக் குறைச்சலிலை விட்டிட்டு ஓட, பேந்து முருகன் போய் எடுத்ததாம்.
- அன்ன. : உனக்கேன் நான் ஒளிக்கிறன், நாகம்மா ; நீ என்ன ஆருக்குஞ் சொல்லப்போறியே ? சுந்தரம் தணியாயிலத்துக்கு நல்ல அறிமுகம். அவனெட்டைப் போறது வாறது. இவன் கமலத்திலும் பாக்க மீனாட்சி ஒரு வெக்கம் பிடிச்ச பெட்டை. ஆர் போனாலும் ஒளிச்ச விடிறது. இப்பதான் ஒரு கலியாணம் கிட்டத்தட்ட முற்றாய் இருக்கு. பொடியன் கண்டியிலை ஏசண்டுத்தியோகமாம். செவ்வாய்க்கிளமை பெம்பிளை பாக்க இஞ்சை வாறதாம்.
- நாக. : உதுக்கும் சாடையாய்க் கேள்விப்பட்டன். உடையார் இவ்வளவு நாளும் பேசாமல் இருந்திட்டு இப்பென்னத்துக்கு ஆத்திரப்படிறார் ? நான் சொல்லிறன் கேள் ; சுந்தரம் அப்புக்காத்துவாய் வந்தாப்பிறகு அவளை முடிக்கத் திரியிறதை உடையார் அறிஞ்சுதான் இந்தக் கலியாணத்துக்கு உடன்பட்டவர். சுந்தரமும் மீனாட்சியும் நெடுகக்கூட ஒருதருக்கொருதர் தவால் எளுதிறவையாம். இப்பவும் தவாலாலைதான் புடிபட்டதாம்.
- அன்ன. : இதுக்கு நான் என்னத்தைச் சொல்லிறது ?
- நாக. : எண்டாலும் என்றை சொல்லைக் கேள். பெட்டைக்கு விருப்பமில்லாத இடத்திலை ஒண்டுஞ் செய்யக்குடாது. காசுக்காறன் எண்டாப்போலை செய்யிறதோ ? நாய் தின்னாக் காசு. சுந்தரந்தான் அவளுக்குத் தகுந்த மாப்பிள்ளை. கை நிறைஞ்ச பொருளிலும் கண்ணிறைஞ்ச கணவனையல்லோ ஒருதி தேடுவான். ஒருநாளும் வலிவந்தப்படுத்திக் கலியாணம் செய்யக்குடாது. அதாலை பெரிய கெடுதி வந்து சேரும்.

களம் 2

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : ஒரு தனிமையான வடலிக்காணி

காலம் : இரா.

நளநாகன் தீட்டுத் தடியில் பாளைக்கத்தி தீட்டிக்கொண்டு பாடுகிறான். அவனுக்குப் பக்கத்தில் கள்ளுமுட்டிகளும் பிளாக்களும் இருக்கின்றன. முருகனும் தவசியும் மாணிக்கனும் அவனுக்கருகில் போகிறார்கள்.

முரு. : என்ன நாகண்ணை, பெரிய முசுப்பாத்தியாய் இருக்கு? இண்டைக்குக் கள்ளுக்கு நல்ல விலை போலை.

தவ. : எங்களுக்கும் ஏதும் மிச்சங் கிச்சம் இருக்குமோ ?

மாணி. : எடை, எப்படியெண்டாலும் எங்கடை பங்கு இருக்குந்தானே.

நாக. : ஒருநாளைக்கு இல்லாமல் இருக்கக் குடாதே ? நான் என்ன செய்யிறது ? ஒளிகடைக் கள்ளு, மெத்தக் குறைவு, இருந்ததும் கைக்காசுக்கு விலைப்பட்டுப்போச்சு.

தவ. : ஆரின்டைக்கெண்டு குடிக்க வந்தது ?

நாக. : குடிக்கத்தான் ஆக்களில்லையே ? உந்தப் பள்ளியுப் பொடியள் எல்லாருந்தானே குடிக்கினம். பளங்குடிகாறரைப்போலை என்ன கடனுக்கே குடிக்கிறது ? ஒரு கையிலை பிளாவும் மற்றக் கையிலை காசும். நிண்ட நிலையிலை அங்குமிங்கும் பாத்துப் போட்டு ஒரே இளவையாய் இளத்துப்போட்டு ஓடிவிடுகினம்.

முரு. : அமானிக் கள்ளு வந்தது பொடியளுக்குத்தான் தாயம்.

மாணி. : இண்டைக்குக் கட்டாயம் தரத்தான் வேணும். எங்கையெண்டாலும் வாங்கியாகுதல் தா. இஞ்சை பார், நாகண்ணை, கோளி சுட்டுக் கொண்ணத் திருக்கிறம். (குடலையை அவிழ்த்துக் கோழி இறைச்சியைக் காட்டுகிறான்.)

தவ. : இது புடிக்கப் போய்த்தான் கள்ளுக்கு வரச்செண்டது.

நாக. : என்ன செய்யிறது, வாடிக்கைக்காறாய்க் கிடக்குது. முருகக்-கமக்காறன், அந்த முட்டியை ஒருக்கால் எட்டிப்பார்.

முரு. : (கள்ளுமுட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து) இல்லையில்லை எண்டாய், இஞ்சை ஞாயமாய்க்கிடக்கு. (கள்ளைப்பார்த்து வாயுறு-கிறார்கள். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பிளாவைத் தூக்குகிறார்கள்.)

நாக. : இஞ்சை பின்னைப்பிடியுங்கோவன். (ஒவ்வொருவருக்கும் கள்ளை வடிக்கிறான். அவர்கள் அதைக் குடிக்கின்றனர்.)

மாணி. : இதென்ன காய்வெட்டிக்கள்ளோ நாகண்ணை, நல்ல வீறாய் இருக்கு. (பாட்டுப்பாடத் தொடங்குகிறான், மற்றவர்களும் அவனோடு சேர்ந்து பாடிக் கூத்தாடுகின்றனர்.)

மாணி. : தவசியண்ணை, நல்ல நெய்ப்பிடியான கோளி, எங்கை கிளப்பினாய்?

தவ. : மனதோடை இருக்கட்டும். உடையாவிட்டுக்கோளி. மெய்யே நாகர், உடையா விட்டிலை என்ன ஆரவாரம் ?

நாக. : உடையாற்றை மோளுக்குக் கெதியாய் ஒரு சடங்காம். கண்டி-யிலை ஏண்ணுவாம் மாப்பிளை. அவர் ஒரு பெரிய விண்ணனாம். கண்ணாராயும் வர அவருக்கு ஒரு இடமிருக்காம்.

முரு. : உவ்வென்பு பிடிக்க எங்காலையடா உடையாரெட்டை உவ்வளவு காசு ?

நாக. : ஓ, அவரெட்டையோ காசில்லை ? உந்த ஏளை எளியதெட்டை-பெல்லாம் வேண்டி எடுத்த காசெல்லாம் எங்கை ? வெள்ளியுறுவா பெல்லாம் பானையுக்கை செம்மி, அம்மிக்குங் கீளை தாட்டு வைச்சிருக்கிறாராம். நோட்டையெல்லாம் தலகணியுக்கை நினைஞ்சுவைச்சு, தலையுக்கை போட்டுப் படுக்கிறாராம்.

மாணி. : அவர் காறுமல்லோ வைச்சிருக்கிறார்.

நாக. : அந்தச் சங்கதி உங்களுக்குத் தெரியாதோ ? அதை அண்டைக்கு இரண்டு பொடியள் போய் விலை கேட்டது. அதுக்கு உடையார் இரண்டாயிரம் ருவாய்க்கு வாங்கினான் ; எண்ணைக்கூலி, தண்ணிக்கூலி, பளக்கின்கூலி எல்லாத்தையுஞ் சேத்து நாலாயிரம் ருவாயாய் எடுத்துக்கொண்டு போங்கோ ; மற்றற்றறவையைப் போலை நான் அவ்வளவு கனக்கக் கேக்க-யில்லை எண்டு சொன்னார். (சிரிக்கிறார்கள்)

முரு. : அதைப்பற்றி நானும் ஒண்டு சொல்றன். அவரோடை நிண்ட ஹைர்ப் பொடியனைக் கேட்டாராம். எண்ணைக்குக் காசு கனக்கப் போகுது, தண்ணியிலை ஓடோதோ எண்டு. கொஞ்ச நாளையாலை இந்தக் கார் ஓடிக் கட்டாது எண்டு சொல்லிவிட்டு, அதைக் கோடியுக்கைகட்டித் தூக்கி இருக்கிறார்.

தவ. : அதெல்லாம் இருக்கட்டும்; எங்களுக்கென்ன ? அவற்றை காசிலை கொஞ்சம் கிளப்பினால் என்ன ? உவ்வளவு காசு கிடக்கிற இடத்திலை கொஞ்சம் எடுத்தால், என்ன பாவம் ? எங்களெல்லாரெட்டையும் உறந்த காசுதானே, உள்வெனெட்டை இல்லாதவன் எடுக்கிறது நியாயந்தானே.

நாக. : அதாலை ஒரு பாவமும் இல்லை. நீ சொல்றது மெத்தச் சரி.

தவ. : மச்சான் மாணிக்கரே, ஓய் முருகரே, ஒரு நாளைக்குப் போவமே?

எல்லாரும். : ஓம் ஓம், அதுக்கென்ன தடை.

நாக. : அப்ப அட்டமி நவமி களிச்சுச் செவ்வாய்க்கிளமை இராப் போவம். (பாடிக்கொண்டு கூத்தாடுகின்றனர்.)

களம் 3

இடம் : யாழ்ப்பாணம் . உடையார் வீடு

காலம் : இரா

அன்னபாக்கியம் நடைசாலையை ஒழுங்குசெய்கிறாள்.

- உடை. : (அவளுக்குருகே வந்து) தங்கச்சி, நேரமாச்சு, கெதியாய் ஆயத்தம் பண்ணு. இப்ப வந்துவிடுவினம்.
- அன்ன. : நாள் எப்ப, ஒன்பது மணிக்குத்தானே. நான் எப்பவோ ஆயத்தம். மெய்யே, அண்ணை, ஏசுண்டுத்துரையோடே இங்கிலீசு பேசிறுதுக்கு ஓராள் வேண்டாமே? தம்பி தணியாயிலம் எங்கை?
- உடை. : அவன்தானே சொல்வளி பறைவளி கேளாமல் என்னோடே கோவிச்சுக்கொண்டு எங்கையோ போட்டான், ஆபத்துக்குதவாப் பிள்ளையாப் போச்சு. உவனை என்னமாதிரி வளத்தன். கைம்பெட்டாடிச்சி வளத்த பிள்ளைகூட உப்பிடிச் செய்யாது. எல்லாற்றை ஓட்டமும் பாட்டமும் நான் கண் முடினாப்போலை தான் தெரியும்.
- அன்ன. : (அவசரத்தோடு) அண்ணை, அண்ணை, வருகினம் போலை கிடக்கு. கார்ச்சத்தங் கேக்குது. (உடையார் சட்டை தலைப்பா முதலியவற்றை அவசரத்துடன் எடுத்து அணிந்துகொள்ளுகிறார். கலியாணத் தரகரும் ஏசுண்டரும் வருகின்றனர்.)
- உடை. : (அக்களிப்புடன்) வாருங்கோ, வாருங்கோ. (கதிரையைச் கூட்டிக் காட்டி) இதிலை இருங்கோ. தங்கச்சி, அன்னம், வெத்திலைத் தட்டத்தைக் கொண்ணந்துவை. (எல்லோரும் சிறிதுநேரம் பேசாதிருக்கின்றனர். ஏசுண்டர் இருந்தவண்ணமே அறையைச் சுற்றிலும் பார்க்கிறார்.)
- உடை. : (கலியாணத் தரகரை நோக்கி) துரை நேரை கண்டியாலை வாறதோ?
- க. த. : இல்லை, இல்லை. அவர் காத்தாலை வந்து வாடி வீட்டிலை தங்கியிருந்தவர், இப்ப நான் போய்க் கூட்டிக்கொண்டு வாறன்.
- உடை. : அப்ப, எப்ப உங்காலை போறது?
- க. த. : அவர் கனக்க மினைக்கெட ஏலாது. இப்ப இராப் பன்ரெண்டு மணிக்குப் போறார். காலமை விடியக் கந்தோரிலை நிக்க வேணும். (உடையாரைக் கையால் சைகை காட்டி ஒரு பக்கத்தில் கூட்டிக்கொண்டு போய்) அவர் எல்லாம் காசாய்க் கேக்கிறார். நீங்கள் ஈட்டுக்குக் குடுத்த காசெல்லாத்தையும் அறவிட்டு

அவற்றை கையிலை நோட்டாய்க் குடுத்திடுங்கோ. இன்னும் ஒண்டு, நீங்கள் சொன்னதிலும் அவர் ஒரு இருபத்தைஞ்சு கூடக் கேக்கிறார். ஒமெண்டு சொல்லித்தான் கூட்டிக் கொண்ணந்தனான்.

- உடை. : அதைப்பற்றி ஒண்டும் யோசிக்க வேண்டாமெண்டு சொல்லுங்கோ. உதுமாத்திரமோ? இன்னும் அவளுக்கு எவ்வளவு குடுக்கப்போறன்? அதிருக்க, உங்களுக்குத் தாறனெண்டதிலை ஒரு பத்து ரூபா கூடத்தருவன்; என்றை பிள்ளையை மாத்திரம் இப்ப உவருக்கு முன்னாலை இளத்துப்போடாதையுங்கோ. நான் சொல்லவேணுமே? உங்களுக்குத்தானே எங்கடை வளக்கம் தெரியும்.
- க. த. : எங்கடை வளக்கமும் அப்பிடித்தானே. முடிக்க முந்திப் பொம்பிளையைப் பாக்க எப்பிடி விடிந்து? உந்தப் படிச்ச மடையருக்குப் புலுடாவிட எனக்குத் தெரியாதோ? உவங்களுக்குக் காசிலையெல்லோ கண். காசெண்டால் பேயையுங் கட்டுவாங்கள். (ஏசுண்டருக்குக் கிட்டப்போய் உட்கார்ந்துகொண்டு அவரைப் பார்த்து) வந்ததெல்லாம் சரியாப் போச்சு. உங்களுக்குச் சந்தோஷந்தானே.
- ஏசு. : ஆம், ஆம், எனக்கி மெற்றச் சன்றோஷன்.
- உடை. : குடத்தனைக்கு அப்பா அம்மாவுக்கு எந்தி முடிவு எடுத்தாச்சோ? ஒரு நல்லநாள் பாத்து நாங்கள் அங்கை போகவேணும்.
- ஏசு. : பப்பா மம்மாக்கி நவால் போற்றது. மிச்சம் விரிப்பஞ் சொல்றது. அவங்க றிங்கக்கிலம் ஊட்டுக்கு இரிக்கிறது.
- உடை. : (கலியாணத்தரகரைத் தட்டி இரகசியமாய்) துரை என்னவாம்?
- க. த. : ஊரிலை எல்லாருக்கும் விருப்பமாம். திங்கக்கிளமை வீட்டிலை இருப்பினமாம். துரை இப்ப வெளிக்கிடவேணும் எண்டு சொல்றார்.
- உடை. : அப்ப சரி, ரெம்பச் சந்தோஷம். (கைகூப்பிக் கொண்டு) சுகத்தோடை போட்டு வாருங்கோ.
- ஏசு. : அப்ப நீங்க நிக்றது, நாங்க போயிற்றி வாறது. (ஏசுண்டர் முதல் போகிறார். கலியாணத்தரகர் அவரின் பின்பாக.)
- உடை. : (அவர் கையிலே ஒருவருக்குத் தெரியாது காசவைத்து) என்னவோ உங்களைத்தான் நம்பி இருக்கிறன். இதைக் கூடிய சீக்கிரம் நிறைவேற்றிப் போடுங்கோ. இன்னும் எவ்வளவோ நான் உங்களுக்குச் செய்ய இருக்கு.
- க. த. : அதெல்லாம் என்னோடை, நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ. (போகிறார்)
- அன்ன. : வீட்டிலை கமலம் தனிய, அப்ப நான் போட்டு வாறன், அண்ணை.

உடை. : ஓ, ஓ, நீ போ, தங்கச்சி; நீ செய்த உதவியை நான் ஒருக்காலும் மறக்கமாட்டன். (அன்னபாக்கியம் போகிறாள். உடையார் படுக்கையில் போய் இருந்துகொண்டு, தலைமாட்டிலிருக்கிற பண்பெட்டியை எடுத்துத் திறக்கிறார்; ரூபாக்களையும் நோட்டுக்களையும் பிறம்பு பிறம்பாகப் படுக்கையில் வைத்து எண்ணுகிறார். அவைகளைத் திருப்பிப் பெட்டியில் வைத்து விட்டு, அதில் ஒரு வெள்ளி ரூபாவை எடுத்துக் கண்ணில் ஒத்திக் கொள்ளுகிறார். பின்னர், பூக்களை அள்ளிப் பண்பெட்டியிற் போட்டு, கற்பூரங் கொளுத்திக் காட்டி நிலத்தில் விழுந்து கும்பிட்டுப் பின்னர் எழுந்து நின்று தேவாரம்பாடித் தலையில் குட்டிக் கும்பிடுகின்றார். பின் பெட்டியைப் பூட்டித் தலைமாட்டில் வைத்துவிட்டுப் படுக்கையில் ஏறியிருக்கின்றார். பின்னர், தனக்குள்) என்னுடைய அப்பு ஆச்சி, நான் சிறுபிள்ளையாயிருக்கும்போது இறந்துபோக, நான் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுப் பிறகு இந்த உடையார் வேலையை எடுத்தன். அதனால்தான் இந்த நல்ல நிலைக்கு வந்தனான். காசிலை கவனமாய் இருந்தபடியால் இப்ப இவ்வளவு பொருளையும் வைச்சிருக்கிறன். இந்தக் காசில்லாட்டால் என்றை கெதி என்னவாய் முடிஞ்சிருக்கும் ? இப்ப இந்தப் பணத்தின் பெலத்தினாலே, என்ன விஷயத்தையும் செய்யக் கூடியவனாய் இருக்கிறன்.

பொருளிலார்க் கின்பமில்லைப் புண்ணிய மில்லையென்று
மருவிய கீர்த்தியில்லை மைந்தரீற் பெருமையில்கலை
கருதிய கருமமில்லைக் கதிபெற வழியுமில்லை
பெருநிலந் தனிற்சஞ்சாரப் பீரேதமாய்த் திரிசுவாரே.

காசிருந்தபடியால்தான் ஏசண்டரும் இண்டைக்கு இந்த வீட்டுக்கு வந்தார். காசினாலை என்னதான் வாங்க முடியாது. உலகத்தார் எப்பொழுதும் இலட்சுமியை வணங்கிக்கொள்ளவேணும். ஏதோ இந்தக் காசின் பெலத்தினாலே என்றை பிள்ளையும் நல்ல இடத்திலை கரையேறிவிட்டுது. (கொட்டாவி விடுகிறார்.) பரமசிவம், உன்துணைதான். எனக்கு வேறொருதருமில்லை. (படுத்து நித்திரையாகிறார்.)

சிறிது நேரத்தின்பின் நால்வர் கள்வர் வருகின்றார். அவர்களில் மாணிக்கன் உடையாருடைய நெஞ்சுக்கு நேரே கிறிசுக்கத்தியை ஒங்கிக்கொண்டு நிற்கின்றான். மற்றவர்கள் அங்குமிங்கும் பண்பெட்டியைத் தேடுகின்றனர்.

முரு. : (தாழ்ந்த குரலுடன்) ஓரிடமுங் காணவில்லை மாணிக்கா, எழுப்பிக் கேளாடா அவரை.

உடை. : (நித்திரை அயர்ந்து மறுபக்கம் பிரண்டு) ஐ - யோ, க - ள் - ள - ன்.

மாணி. : (மற்றாக்கைச் சுட்டுவிரலைத் தன் வாயில் வைத்து) உஸ்ஸ், சத்தம்.
தவ. : (உடையாரை) எங்கையடா காசுப்பெட்டி ?
மாணி. : சத்தம் போட்டியெண்டால், குத்திக் கொண்டு போடுவன், சொல்லு கெதியாய்.
உடை. : (மெல்லமாய்) என்னெட்டை இல்லை, என்னை விட்டு விடுங்கோ. (கையெடுத்துக் கும்பிடுகிறார்.)
மாணி. : இல்லைத்தானோ? பார், உனக்கென்ன செய்யிறெனண்டு. (கத்தியை உடையாரின் மூக்குக்குக் கிட்டக் கொண்டுபோகிறான்.)
உடை. : என்னைக் கொல்லாதையுங்கோ. நான் பிள்ளைகுட்டிக்காறன், ஏளை.
தவ. : (மாணிக்கனை) எடை, அவரை ஒண்டுஞ் செய்யாதையடா. பெரிய மனுஷன். (உடையாரை நோக்கி, தாழ்மையாக) உடையாக்கள், நாம் சொல்ல, அவையொண்டுஞ் செய்யாகினம். இருக்கிறதிலை ஏளையெளியதுகளுக்கும் கொஞ்சங்குடுத்தால், அதிலை என்னவாக்கம் ? நமக்குப் புண்ணியங் கிடைக்கும், எங்கையெண்டு சொல்ல.
நாக. : சொல்லுங்காணும் கெதியாய். என்ன சேட்டை பண்ணிறீர். ஆரெண்டு நினைச்சுக்கொண்டீர். (கத்தியை ஒங்குகிறான்.)
உடை. : (அழுதுகொண்டு, நடுநடுங்கி) இல்லை, இல்லை, ஒண்டுஞ் செய்யாதை. காட்டிறன், காட்டிறன்.
நாக. : உம், கெதியாய். (பின்னரும் கத்தியை ஒங்குகிறான்)
உடை. : இஞ்சை கிடக்கு. (பெட்டியைக் காட்டுகிறார். தவசி பெட்டியைத் திறந்து பார்க்கிறான். அதைக் கண்டவுடன்)
மாணி. : உடையாக்கள், இந்தக் கையைக் கொஞ்சம் பின்னுக்குத் தா. (கட்டுகிறார்கள்) காசாலை இன்பம் அடைந்தால், கொஞ்சம் துன்பமும் அடையத்தானே வேண்டும்.
அவரைக் கட்டிவிட்டு வாயில் சீலையை அடைந்து கீழே தள்ளிவிடுகிறார்கள். தவசி பண்பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டுபோக, மற்றவர்களும், பின்தொடருகிறார்கள். நாகன் உடையாரில் தடக்குப்பட்டுக் கீழே விழுந்து எழுந்து போகிறான்.

களம் 4

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : உடையார் வீடு

காலம் : பகல்

உடையார் ஒரு சார்மனைக்கதிரையில் படுத்திருக்கிறார்.

உடை. : மோனை, மீனாட்சி, நாக்கு வறளுது. கொஞ்சத் தெளிவு கொண்டு வா.

இல. : (கஞ்சியைக் கொண்டுவந்து) இதைக் குடியுங்கோ, ஐயா.

உடை. : இதென்ன மருந்தோ ? உன்னெட்டையெல்லோ மருந்து இனிமல் வேண்டாமெண்டு சொன்னான்.

இல. : மருந்தல்லையா, இது கஞ்சி, குடியுங்கோ.

உடை. : இதாரிது இலச்சுமியோ ? நான் மீனாட்சியெண்டிருந்தன். கண்ணையும் இடுக்கத் துவங்கிவிட்டுது. எத்தினை நாளைக்கெண்டு, இப்பிடிக்கிடந்து ஓலம் பாடிகிறது. இந்தச் சீவன் போய்த்துலையாதாமே. அவளெங்கை ?

இல. : அங்கை அளதுகொண்டிருக்கிறா.

உடை. : என்னத்துக்கு அளவான், நான் இப்பிடிக்கிடக்கக் கிடக்க உங்களுக்குத் தொந்தரவுதானே. அவளை இஞ்சை வரச்சொல்லு. (மீனாட்சி வருகிறாள்) மோனை, மீனாட்சி, நீ ஏன் அளுகிறாய் ? தலையெழுத்தை ஆர்தான் தடுக்க முடியும் ?

வினைப்போக மேயொரு தேகங்கண் டய்வினை தானாழிந்தாற்
தினைப்போ தளவுநில் லாதுகண் டய்சிவன் பாதநினை
நினைப்போரை மேவு நிணையாரை நீங்கிந் நெறியினீன்றா
லுனைப்போ லொருவருண் டோமன மேயெனக் குற்றவரே.

பத்தும் புகுந்து பிறந்து வளர்ந்துபட் டாடைசுற்றி
முத்தும் பவளமும் பூண்டோடி யாடி முடிந்தபின்பு
செத்துக் கிடக்கும் பிணத்தரு கேயினிச் சாம்பிணங்கள்
கத்துங் கணக்கென்ன காண்கயி லாபுரிக் காளத்தியே.

ஆனால் மோனை ஒரு விஷயத்தில்தான் நான் பாவியாய்ப் போனன். அந்த நாளையிலை பணத்தினாலே என்றை கண் மூடி இருந்தது.

பெருத்திடு செல்வமாம் பிணீவந் துற்றிழல்
உருத்தெரி யாமலே ஒளி மயங்கிடும்
மருத்துள தோவெனில் வாக டத்திலை
தூர்த்திர மென்னுமோர் மருந்திற் றீருமே.

பணத்தினாலே எல்லாத்தையுஞ் செய்துவிடலாமெண்டு நினைச்சிருந்தன். "இந்தா உன்னை இராசகிரிபோல ஏந்திக்கொண்டு போறன்" என்று நிண்ட ஏசண்டரும் நான் பணம் பறிகொடுத்தது கேள்விப்பட்டவுடனை ஏதோ சாட்டுச்சொல்லிக் கட்டமாட்டெண்டு விட்டார். உவங்கள் எல்லாம் காசோடும் உத்தியோகத்தோடும் தூங்கிறவங்கள்.

ஆலிலை பூவுங்காயு மளிதரு பழமுண்டேல்
சாலவே பட்சியெல்லாந் தன்குடி யன்றேவாழும்,
வாலிபர் வந்துதேடி வந்திப்பார் கோடாகோடி
ஆலிலை யாதிபோனா லங்குவந் திருப்பாருண்டோ?

அந்தரமும் நீயும் ஒருவர் மேலை ஒருவர் காதல் கொண்டிருந்தீர்கள் எண்டதை அறிஞ்ச உடன் உங்கள் இருவருக்கும் நான் செய்த கொடுமையை நினைக்க நினைக்க என் மனம் கொதிக்குது. பணக்கெறுவினால் கண் மளுங்கிக் காதல் எண்ட ஒண்டு உலகத்திலை இல்லையெண்டு எண்ணி இருந்தன். காதலின் சிறப்பும், இனிமையும் அந்த நாளையிலை எனக்குப் புலப்படில்லை. நான் பணம் பறிகொடுத்து இரண்டு வருஷமாகுது. இவ்வளவு காலமும் நீங்கள் இரண்டுபேரும் ஒருவரையொருவர் விட்டுப் பிரிந்திருந்தபோதும், உங்கள் அன்பு ஒரே தன்மையாய் ஒரு மாறுதலும் இல்லாமல் இருக்குது. ஆகா, இப்படியோ காதலின் பெருமை, சுந்தரத்தின் பெருந்தன்மையை அப்ப எனக்குத் தெரியாமல்ப் போச்சு. என்றை காசிலை ஆசைப்பட்டு உன்னை முடிக்க விரும்பினான் எண்டிருந்தன். அவன் எனக்கு இந்த இரண்டு வருஷகாலமுஞ் செய்த உதவிக்கு ஒரு அளவில்லை. அவன் இல்லாவிட்டால் இவ்வளவுக்கு மறியல் வீட்டிலெல்லோ செத்திருப்பன். வளக்கு முடிஞ்சவுடன் "ஊருக்குவாரும் தம்பி" என்று கேட்டன். அதுக்கும் ஏதோ சாட்டுக்கள் சொல்லி மறுத்துப் போட்டுப் போட்டான். மெத்தப் பிடிவாதகாறன். அவன் இந்த ஊருக்கினி வரமாட்டான் போலை இருக்கு. இதெல்லாம் நான் உனக்குத் தேடிய வினை. நான் என்ன செய்ய, நீ தனிக்கப் போறாய். அவன் கொண்ணனும், என்றை கொடுமையாலை ஊர்விட்டுப்போய், எங்களை மறுத்து போனான். கண்ணிலை முளிச்சுக் கொண்டாகுதல் சாகலாமெண்டால், அதுவும் குடுத்துவைக்க இல்லை. நான் சொன்ன தந்தி அடிச்சதோ மோனை?

மீனா. : ஓம், அடிச்சது.

உடை. : நான் சொன்னமாதிரி உன்ரைபேர் போட்டு அடிச்சனியோ ?

மீனா. : ஓம்.

- உடை. : எனக்கு ஒருவிதமாய் இருக்குப்பிள்ளை. அடுத்த வீட்டுப் பொடியனைக் கூப்பிட்டுக் கொஞ்சந் திருப்பிப் படிப்பி.
(அடுத்தவீட்டுப் பொடியன் வந்து திருப்புகழ் படிக்கிறான். அன்னபாக்கியமும், கமலமும் உடையாருக்கு வருத்தம் கடுமையென்று கேள்விப்பட்டு வருகிறார்கள். உடையார் கண்ணை மூடிக்கொண்டிருக்கிறார்.)
- இல. : (பரபரப்புடன்) ஐயா, அக்கா, இஞ்சை அண்ணன் வந்திட்டார்.
- உடை. : (பரபரப்போடு) மெய்தானோ? எங்கை, அவன்? தம்பி, இஞ்சை கிட்டவா மோனை. (தணிகாசலம் கிட்ட வருகிறான்.) அதார் மோனை மற்றது?
- தணி. : அது சுந்தரம்
(மீனாட்சியும் கமலமும் உள்ளே போகிறார்கள்.)
- உடை. : (ஆவலாய்) என்ன சுந்தரமோ? தம்பி சுந்தரம், உன்னை இப்ப காண என்ன தவஞ்செய்தனோ. என் பணச்செருக்கால் நான்செய்த பிளையெல்லாத்தையும் பொறுத்துக்கொள்ள வேணும். நான் சாகப்போறன் தம்பி. சாகிறவன் சொல்லைத் தட்டக்குடாது. ஆனால் நான் உன்னைக் கேக்கவும் பயமாய்க்கிடக்குது. மீனாட்சி உன்னைவிட்டு வேறையொருத்தரையுங் கட்டமாட்ட-னெண்டிருக்கிறாள். அவளை மறாது ஏற்றுக்கொள், தம்பி. நீ ஓமெண்டு சொன்னால் என்றை உயிர் சுகமாய்ப் போகும்.
- கந். : அதெல்லாம் நான் பாத்துக்கொள்ளிறன். நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ. அவளைவிட்டு வேறை ஆரை நான் கட்டிறது?
- உடை. : மெய்தானோ மோனை. எனக்கு ஒருவருத்தமுமில்லை.
(படுக்கையிலிருந்து விரைவாய் எழுகிறார்.)
- தணி. : எளும்பாதையுங்கோ, படுத்துக்கொள்ளுங்கோ.
- உடை. : (அவனைத் தட்டிவிட்டு) எட போடா, எனக்கொண்டுமில்லை. என்ன, செத்துப்போவேனெண்டு நினைச்சுக்கொண்டியளோ? ஓடிப்போய் கலியாணவிட்டுக்கு நாள் பாக்கச் சாத்திரியை வரச்சொல்லிப் போட்டு வா.

உடையார் மிடுக்கு
முற்றிற்று.

2. முருகன் திருகுதாளம்

நாடகத்துள் வரும் அரிவையர் ஆடவர்

சோமசுந்தரம்	...	புறொபெசர்
சுப்பையா	...	ஆராய்ச்சிமாணவன் (தலைவன்)
விசுவநாதர்	...	புறொபெசர் தந்தை
சுந்தரவல்லி	...	தலைவி
கனகாம்புசம்	...	தோழி
முத்துப்பிள்ளை	...	தலைவி தாய்
சுப்பிரமணியம்	...	தலைவி தந்தை
இராமையர்	...	காப்பிக்கிளப்பு முதலாளி
வேலன்	...	வேலைக்காரன்
ஏனையோர்	...	கலியாணமுருகர், கலியாண இறயித்தார்.

கதை நிகழிடம் : கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம்.

முருகன் திருகுதாளம்

உறுப்பு I

களம் 1

இடம் : கொழும்பு

புறொபெசர் சோமசுந்தரமும் அவரது ஆராய்ச்சி மாணவன் சுப்பையாவும் யூனிவேசிறி அறையொன்றில் உளநூலைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

புறொ. : (எழுந்துநின்று) நெடுங்காலமாக உளநூலென்று கூறப்படும் சைக்கோலொஜியில் (psychology) மிகுந்த ஆராய்ச்சிகளைச் செய்துவருகின்றேன். மனத்தினுடைய தன்மைகளைப் பற்றிப் பற்பல வகையான முடிபுகளை யான் கண்டறிந்திருக்கின்றேன். அவைகள் எல்லாம் பரிஸ், லண்டன், பெர்லின், லெனின்கிறாட் முதலிய இடங்களில் உள்ள மேலைத்தேச உளநூல் விற்பன்னர்களால் மிகவும் மேலாகக் கொண்டாடப்படுகின்றன. ஆனால், இவைகள் எல்லாவற்றிலும் துணிவான முடிபுகளை யான் அடைந்திருந்தபோதும், ஒரு விஷயத்தில் மாத்திரம் என்னுடைய கெட்டித்தனம் பலிக்கவில்லை. இந்த உளநூல் ஆராய்ச்சியில் யான் ஈடுபட்டநாள் தொடக்கம், அந்த விஷயத்தைப் பற்றி வெகுவாக ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து குட்டிக்கறணம் போட்டுக் கொண்டே வருகின்றேன். என்றாலும், இன்னும் ஒருமுடிபுக்கும் நான் வந்துகொள்ள முடியவில்லை.

சுப். : அது என்ன விஷயம் ஐயா ?

புறொ. : இந்த ஊர்களில் பெரும்பாலான மக்களில் காணப்படுகின்ற ஒரு விஷயம்.

சுப். : அது எப்படிப்பட்டதென்று சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்.

புறொ. : (யோசித்தவண்ணமாய் அங்கு மிங்கும் நடந்து கொண்டு) அது ஆண்பிள்ளைகளில் மாத்திரந்தான் தோன்றுகின்றதல்ல.

பெண்பிள்ளைகளிலுமல்லவோ இருக்கின்றது. சிற்சில சமயங்களில் பெண்பிள்ளைகளில்தான் அது மிக மும்முரமாயிருக்கின்றது.

- சுப். : (ஆச்சரியத்தோடு) அப்படியா ? அதை நான் என்னவென்று கட்டாயம் அறிய வேண்டும்.
- புறொ. : அதைத்தான் எங்கள் தேசத்தவர்கள் "காதல்" என்று சொல்லுவார்கள். அதை ஆங்கிலத்தில் "லவ்" என்றும், ஜெர்மனில் "லீபே" (liebe) என்றும், பிறெஞ்சு மொழியில் "அமோர்" (Amour) என்றும் கூறுவார்கள்.
- சுப். : இதைப்பற்றி ஆராய்ந்து நீங்கள் ஏதுங் கண்டுபிடித்திருக்கிறீர்களா?
- புறொ. : அதுதானே எனக்கு ஒரு தொல்லையாய் இருக்கிறது ; ஒரு முடிவுக்கும் வந்துகொள்ள முடியவில்லை. பற்பல மொழிகளிலும் இதற்குச் சொற்கள் இருப்பதினால் இது எங்கள் சாதியாருக்குள் மாத்திரமேயிருக்கின்ற ஒரு விஷயமல்ல ; இது எல்லாச் சாதியாருக்குள்ளும் இருக்கின்றது போல் இருக்கு.
- சுப். : அது மாத்திரமல்லாமல், அது ஒவ்வொரு ஆட்களிலும் இருக்கின்றது.
- புறொ. : அது பிழையான முடிபு. என்னுடைய கொள்கையின்படி அது எல்லாரிடத்திலும் இல்லை ; சிற்சில ஆட்களில் மாத்திரம் இருக்கின்றது.
- சுப். : இல்லை ஐயா, உலக இயற்கையை அறிந்தவர்கள் சொல்லுவார்கள் ; எப்படியென்றால், ஒவ்வொருவனும் தன் தன் சீவியகாலத்தில் சிலசில நேரங்களில் காதலிலே ஈடுபடுவானென்று. அதுமனிதன் மிருகம் முதலிய சீவராசிகளுக்கெல்லாம் இயற்கையாய் அமைந்த ஒரு அமைப்பு; சொல்ல முடியாததாய் உள்ளத்தில் நிகழ்கின்ற ஓர் இனிய அனுபவம்.
- புறொ. : இயற்கை அமைப்பு என்பதை நான் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டேன் ; அது பிழையான கொள்கை. எனது எண்ணத்தின்படி அது எல்லாரிலுந் தோன்றுகின்ற குணமல்ல. இந்தக் கொள்கை சாஸ்திர ஆராய்ச்சிக்கு நின்றுபிடிக்காது.
- சுப். : இயற்கையமைப்பு இல்லாவிட்டால் அதை வேறென்னென்று சொல்லுகின்றீர்கள்?
- புறொ. : அது மனதிலே வருகின்ற ஒரு வியாதி ; ஒரு வருத்தம், உடம்பிலே சன்னி, சுரம் முதலிய வருத்தங்கள் தோன்றுவதுபோலக் காலத்துக்குக் காலம் பலபல காரணங்களினால் மனத்தில் தோன்றுகின்ற ஒரு வியாதி.

- சுப். : இதை வியாதியென்று கூறினால், நமது ஊரிலுள்ள வாலிபர்கள், வாலிபப் பெண்கள் யாவரும் இவ்வியாதியினால் வருந்துகின்றார்களல்லவா ? வியாதியாயிருந்தால் ஏன் அதற்குப் பிறம்பான ஆசுப்பத்திரி கட்டவில்லை ? இது சரியில்லாத கொள்கை. உண்மையில் அது இயற்கையாய் அமைந்துள்ள ஒரு மன அனுபவம்.
- புறொ. : நீ ஆசுபத்திரி கட்டவில்லையென்று சொன்னாய். நான் நெடுக இந்தக் கவண்மேந்தாரிடம் சொல்வது என்ன ? இந்தக் "காதல்" என்பதும் மனதிலுள்ள ஒரு வியாதியாகையால், விசர்வந்தவர்களை விசராசுபத்திரியில் போடுவதுபோலக் "காதல்நோய்" வந்தவர்களையும் அந்த விசராசுபத்திரியில் ஒரு பக்கத்தில் போட்டு, அவர்களுக்குத் தகுந்த சிகிச்சை செய்ய வேண்டுவது மிக்க அவசியம். இரண்டாவதாக நமது ஊரில் இக்காதலானது இயற்கையாய் இருக்கின்றதென்று கூறினாய். அது பிழை ; ஏனென்றால் எமது தந்தைதாயாரிடத்துக் காதல் என்னும் இந்த நோய் இருந்ததா ? இல்லவே இல்லை. கண்டு கேட்டறியாத ஒரு பெண்ணைத் தாய்தந்தையர்கள் கூட்டிக்கொண்டு வந்து, "கட்டடா மகனே" என்று சொன்னவுடன் அவளைக் கட்டிக்கொள்ளுவார்கள். இப்படிக் காதலில்லாது மணப்பதுதான் இயற்கை. அப்படிப்பட்ட இயற்கை மணத்தினால் பிறந்த பிள்ளைகள் தான் நாங்கள். மேலும், எங்கள் தாய்தந்தையர்களை இக்காதலென்னும் வியாதி கொஞ்சமேனும் பீடிக்காததினாலன்றோ நாங்களும் இந்தத் தெளிவான மனத்தையுந் திட சரீரத்தையுந் உடையவர்களாயிருக்கின்றோம். மற்றும், எங்கள் ஆன்றோர்களாகிய வசிட்டர், கண்ணுவர், விசுவாமித்திரர் முதலியோரின் வாழ்க்கையைக் கவனமாய்ப் பார்ப்போம். இவர்களுக்கு இந்தக் கொடிய நோய் கிடைக்கவே கிடையாது.
- சுப். : ஏன் ஐயா, விசுவாமித்திரர் பெரிய கடுந் தபசியாயிருந்தபோதும், இடையிலே மேனகையைக் கண்டவுடன், அவள்மேல் காதல் கொண்டு, அவளுக்குப் பின் ஓடவில்லையோ ?
- புறொ. : ஒம் அது உண்மைதான். (யோசிக்கிறார்)
- சுப். : ஆகையினாலே நீங்கள் சொல்லுவது சரியல்ல. காந்தம் இரும்பை இளுக்குந் தன்மைபோல, ஒத்தமனத் தன்மையுடைய ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரோடொருவர் கூடிப் பளகி ஆனந்தத்திலாள்ந்து இருப்பதுதான் காதல். ஆராய்ச்சியினால் இந்த மனநிலைமையைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. நேரே அனுபவித்தறிய வேண்டும். அனுபவித்தவனுக்குத்தான் அதன் அருமையும் இன்பமுந் தெரியும். அதன் தன்மையை வாயினாற் சொல்ல முடியாது.

புறொ. : (ஆச்சரியத்தோடு, கதிரையிற் போய் உட்கார்ந்து கொண்டு) சுப்பையா, ஆராய்ச்சி விஷயத்தில் நீ ஒரு பெரிய கெட்டிக்காரன். சைக்கோலோஜியில் நீ ஒரு நிபுணனாய் ஒருநாளாக்கு வருவாயென்பதுதான் என்னுடைய நம்பிக்கை. ஆனால் இப்படி நீ ஒருநாளும் மற்ற மற்ற விஷயங்களைப் பற்றி நாங்கள் பேசியபோது இவ்வளவு திடமாகப் பேச இல்லை. எப்போதும் சாஸ்திர ஆராய்ச்சியையே அடிப்படையாகக் கொண்டு வாதாடுகிற நீ, இப்போது இப்படிச் சொல்றதுக்குக் காரணமென்ன? உன்னுடைய பேச்சினால் நீயும் அந்தக் காதலில் ஈடுபட்டிருக்கிறாய்போல இருக்கு. உண்மையைச் சொல்லு, எனக்குக் கொஞ்சமேனும் ஒளிக்காதை.

சுப். (தலையைக் குனிந்துகொண்டு) ஓம், புறொபெசர், நானும் ஒரு பெண்ணின்மேல் காதல்கொண்டிருக்கிறேன். அவளும் என்மேல் காதல் கொண்டிருக்கிறாள்.

புறொ. (ஆச்சரியத்துடன்) அப்படியா, வீட்டை வா, அந்த Love - O Meter ஆலை அளந்து பாப்பம். இதிலை கட்டாயம் ஆராய்ச்சி செய்யவேணும். (கொஞ்சம் யோசித்துக்கொண்டு) எனக்கு இப்பிடியான உணர்ச்சி ஒருகாலமும் வரஇல்லை. ஒண்டு சொல்லுகிறேன் கேள். முறைக்கு முறை உனக்குள் நடக்கிற மனமாறுதல்களை ஒண்டும் ஒளிக்காமல் எனக்குச் சொல்லிக்கொள்ள வேணும் தெரியுதே - Ah! There is a good case for research.

களம் 2

இடம் : கொழும்பு : புறொபெசர் சோமசுந்தரம் வீடு

புறொபெசர் ஒரு அறையில் ஒரு பக்கத்திலிருந்து வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அறையில் சாமான்களெல்லாம் தலைகீழாய்க் கிடக்கின்றன.

விசுவநாதர். : (சாமான்களை யெல்லாம் எடுத்து ஒழுங்குசெய்துகொண்டு) தம்பி - பொடியா - எட சோமசுந்தரம்.

புறொ. (ஆழ்ந்த யோசனையிலிருந்து விழித்தெழுந்து) ஆங்ங் - என்னப்பு?

விச. கூப்பிடக்கூப்பிடக் காது கேக்கயில்லையோ? அவ்வளவு படிப்போ? நெடுகப் படிப்புத்தான். என்ன படிச்சது காணாதோ? மற்றமற்றப் பொடியன் என்ன என்ன விதமாய் தங்கள் தங்கள் அலுவலைப் பாத்துக்கொண்டிருக்குதுகள். உனக்கு இவ்வளவு வயது வந்தும் உன்னை அலுவலைப் பாக்கமுடிய இல்லை. இந்த அறை கிடக்கிற கிடை. நாலுமனிசர் இஞ்சை வந்தால் என்ன சொல்லுவாங்கள். நீ பெரிய புறொபெசர் அல்லவோ. உன்னை வேலைக்காறன் எங்கை போட்டான்?

புறொ. : ஆர் முத்தையனோ? உங்கைதான் நிக்கிறான்.

விச. : அவனை ஒரு இடமும் காண இல்லை. நீயும் உன்பாடு அவனுத் தன்பாடு. (புறொபெசரைப் பார்த்து) உந்த வேட்டியைப் பார். ஏன். நல்ல வேட்டியாய் ஒண்டை உடுத்துக்கொண்டிருக்கக் குடாதோ? வண்ணான் நேரத்துக்கு வாறயில்லையோ?

புறொ. : ஏன் நேற்று வந்தான் போலை இருந்துது.

விச. : அப்ப ஏன் இந்த ஊத்தையனைக் குடுக்கயில்லை? இந்த அறை எல்லாம் ஊத்தைத் துணியளாக் கிடக்கு. நீ உன்பாட்டிலை புத்தகத்தோடை இருப்பாய்; அவன் வந்து பாத்துப்போட்டு போட்டானாக்கும். அவன் முத்தையனாகுதல் கவனிச்சாத்தானே. முதலாளியும் வேலைகாறனும் ஒரே சோடு. அதுபோக, நீ ஒரு இடமும் வீட்டைவிட்டு வெளிக்கிடுறதுபோலக் காண இல்லை. ஆகக் கோல்பேசுக்கு மாத்திரம் கிரமமாய்ப் போய்க்கொள்ளுவாய்.

புறொ. : அதுதானே நல்ல இடம். எத்தனைவிதமான ஆண்பிள்ளையள் பெண்பிள்ளையள் எல்லாம் அங்கை வருவினம். அவையளிலை எத்தனை எத்தனை விதமான படிப்பெல்லாம் படிக்கலாம். இதுதானே என்றை ஆராய்ச்சியும். இதை முடிக்க இன்னும் எவ்வளவு நாள் அங்கை போகவேணும்?

விச. : அதையுஞ் செய்யன்; ஆனால் மற்றமற்றவங்களைப் போல நீயும் போய் ரெனிஸ் பந்து அடிச்சுக்கொண்டு திரியன். மனதுக்கு ஒரு பிராக்காப்போம்; உடம்புக்குஞ் சுகமாய் இருக்கும்.

புறொ. : உடம்பு களைச்சால் என்றை படிப்புவேலை செய்ய ஏலாது. அதோடை நேரமெங்காலை? அதுதான் நான் போறயில்லை.

விச. : அதிருக்க மோனை, இப்பிடி முறைக்குமுறை நான் ஊர்விட்டுத் தேசம்விட்டு வந்து உன்னைப் பாத்துக்கொண்டு திரிய ஏலாது. அவள் கொம்மா அங்கை தனிய. மாடு கண்டுகளைப் பாக்க ஒருதருமில்லை. அவளும் அங்கையிருந்துகொண்டென்னை அரியண்டப்படுத்திறாள்.

புறொ. : ஏன் அரியண்டப்படுத்துவான்? அவவுக்கு என்ன குறை?

விச. : குறை ஒண்டுமில்லை. ஆனால் ஒரு குறை தான்.

புறொ. : அது என்னப்பு?

விச. : உன்னைப் பாக்கமேக்கிறதுக்கும், இந்த வீடுவாசல் பாக்கிறதும் ஒருதருமில்லை எண்டுதான். உனக்கு வயதும் நல்லாய் வந்திட்டுது. ஒருதியை எடுத்திட்டால் அவள் இந்த வீடு வாசல் எல்லாம் பாத்துக்கொள்ளுவாள். நேரத்துக்குக் கஞ்சி தண்ணியும்

குத்திக்கொள்ளுவாள். நீ உளைக்கிற காசெல்லாம் இப்பிடிச் சிலவளியாது. ஒரு வருத்தம் துன்பம் வந்திட்டால் உன்னை ஆர் உங்கை பாக்கப் போகினம்? அல்லாமலும் மனிசன் காயம் நிச்சயமல்ல; எங்களுக்கும் வயது போகுது; எப்ப கண்மூடிற்றோ தெரியாது. உன்னை சீரைச் சிறப்பை நாங்கள் பாத்துக்கொண்டு சாகிறியில்லையோ? அவள் கொம்மாவுக்கும் குளந்தை குஞ்சைக் கண்டால் பெரிய ஆசை. இதுக்கு என்னடா மோனை சொல்லிறாய்?

புறொ. : சரி பாப்பம். இப்ப என்ன அவசரம்? (தனக்குள்) Will a wife aid my research? Anyway she may prove to be a good subject for psychological research.

களம் 3

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : விசுவநாதர் வீடு

விசுவநாதர் நடைசாலையில் அங்குமிங்கும் உலாவுகின்றார். அப்போது கலியாண முருகர் வருகின்றார்.

விசு. : ஆர், முருகண்ணனோ? வாருங்கோ, உப்பிடி இருங்கோ. உங்களைத்தான் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். (இருந்து கொண்டு உள்ளே பார்த்து) இஞ்சை, கேளன், முருகண்ணன் வந்திருக்கிறார்; அந்த வெத்திலைத் தட்டத்தை அனுப்பிவிடு.

முரு. : வேண்டாம் பாருங்கோ, இப்பதான் அடுத்தவீட்டிலை போட்டிட்டு வாறன்.

விசு. : அங்கை என்ன அலுவலாய்ப் போனதோ?

முரு. : அந்த இலச்சிமிப் பெட்டைக்கு அங்கை ஒரு சடங்கு பேசினது. நான்தான் மாப்பிளையைப் பிடிச்சுக்குடுத்து. சொற்ப பிசகு சீதணத்திலை கிடக்கு. அதைப்பற்றித்தான் பாக்க வந்தனான்.

விசு. : அப்ப, இப்பெல்லாஞ் சரியாப் போச்சோ?

முரு. : என்ன, நான் கைவச்ச கலியாணமும் சரிவராமல்ப் போறதே? பதினெட்டாந் திகதி நாள் வைச்சிட்டு வாறன். அது கிடக்க, என்னத்துக்கு என்னை வரச் சொன்னினிங்கள்?

விசு. : (அங்குமிங்கும் பார்த்துப்போட்டு) இஞ்சை கிட்ட வாருங்கோ. (முருகர் கிட்டக் கதிரையை இழுத்துக்கொண்டு போனபின்) உங்களுக்கு என்னை பொடியனைத் தெரியுந்தானே?

முரு. : ஆர், புறொபெசரையோ? ஆங்ங், அவரைத் தெரியாத ஆக்களும் இஞ்சை இருக்கினமோ? பொடியன் என்னோடை நல்ல பளக்கம்.

விசு. : நான் அவன்ரை அலுவலாய்த்தான் உங்களை இப்ப கூப்பிட்டது. அவனுக்கு எங்கையெண்டாலும் ஒரு இடத்திலை பாத்துத் தரமாட்டியுளே?

முரு. : நானும் உங்களைக் கேக்கவெண்டுதான் இருந்தனான். ஏன் அவரை இவ்வளவுநாளும் வைச்சுக்கொண்டிருக்கிறியளெண்டு. பேந்தும் பொடியன் சீமையிலை இருந்தபடியால் ஒருவேளை அங்கைதான் கட்டிக்கிட்டி விட்டிட்டு வந்ததோவெண்டு நினைச்சுக்கொண்டு, அதைப்பற்றிக் கவனிக்க இல்லை.

விசு. : உவன் பாருங்கோ, தன்ரை உடம்பைக் கிடம்பைப் பேணி நடக்கிறானில்லை. அவனுக்கு உங்கினை ஒண்டு எடுத்துக் கட்டிவிட்டாத்தான் சரிவருவான். இப்பவும் நான் கொளும்புக்குப் போனபோது ஒண்டைக் கட்டனடாவெண்டு கேட்டன், அதுக்குப் பாப்பம், இப்பென்ன அவசரம் எண்டு சொல்றான். உவனாலை எங்களுக்குப் பெரிய மனத்துயராயிருக்கு; சும்மா படிச்சுக் கொண்டே இருக்கிறான்.

முரு. : ஏன், பொடியன் சிறிசிலையும் புத்தகமும் கையுந் தானே.

விசு. : அதுக்குமொரு அளவுகணக்கில்லையே? மற்றமற்ற விஷயங்களையும் பாக்கிற இல்லையே? உவனுக்குச் சின்னன் பொன்னான எத்தினையோ பொடியங்கள் தாய்தேப்பன்மாள் தடுக்கக் கூடக் கேக்காமல், ஒவ்வொருதியை இளத்துக்கொண்டு ஒடுறாங்கள். பின்னை அதுகள் பிள்ளைகுட்டியளைப் பெற்று சந்தோஷமாயிருக்குதுகள். உவன்ரை வயதென்ன இப்ப? இன்னுங் குளந்தைப் பிள்ளையே? இதொண்டுஞ் சரிவராது. உவனைக் கட்டாயம் ஒண்டிலை கட்டியடிக்கத்தான் வேணும் பாருங்கோ.

முரு. : சரிதான் பாருங்கோ, பருவத்திலை பயிர் செய் எண்டார். ஒவ்வொண்டும் அந்த அந்தக் காலத்திலை செய்ய வேணும். (சற்று யோசித்துவிட்டு) ஒரு இடத்திலை அவருக்கு வசதியான தொண்டு இருக்குத்தான். நல்ல இடம். பெட்டையின்ரை குணம் நடை எல்லாம் நல்லது. ஆனால், அவங்கள் இடந்தாறாங்களோ தெரிய இல்லை. இவருக்கும் வயது ஏறி விட்டுது.

விசு. : எண்டாலும், உங்கடை உதவியைத்தான் நம்பி இருக்கிறேன். நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம் பாருங்கோ. எங்கையெண்டாலும் ஒண்டு சரிப்படுத்தத்தான் வேணும். (முருகர் கையில் காசு வைக்கிறார்) இதை எப்பன் வைச்சுக்கொள்ளுங்கோ.

முரு. : உதகும் ஒரு வேலையோ? உங்களெட்டை எப்பிடி நான் கைநீட்டி வாங்கிறது?

- விசு. : இல்லை, இல்லை, இருக்கட்டும். உதுமட்டுமல்ல, என்ன நடக்கு-
தெண்டு பிறகு பாருங்கோவன். அதிதொண்டும் வேண்டாம்.
நீங்கள் இப்ப சொன்ன இடத்திலை தட்டிப் பாக்கக்குடாதோ ?
கலியாண விஷயத்திலை நீங்கள் நினைச்சால் என்னதான்
முடியாது ?
- முரு. : உப்பிடி உப்பிடி எத்தினை திருகுதாளங்கள் போட்டு எத்தினை
எத்தினை கயிட்டமான கலியாணங்களை நிறைவேற்றி வைச்ச-
னான். சரி, நீங்கள் ஒண்டையும் யோசியாதையுங்கோ. நான்
சொன்னதைத்தான் எடுக்கவேணும். எல்லாம் நாளைக்கு வந்து
சொல்றன். முருகன் நினைச்சதும் முடியாமல் போறதோ ?
- விசு. : மெத்தச் சந்தோஷம். கெதியாய் மறுமொளியை வந்து சொல்-
லுங்கோ. பொடியின்றை லீவுக்கு முடிச்ச வைச்சப் போடவேணும்.
- முரு. : கட்டாயம், அப்பிடித்தான் செய்யவேணும். அவருக்கு இந்த
விஷயத்தைப் பற்றி ஒரு தவால் எளுதி, தாலி கூறையோட
ஆயத்தமாய் வரச் சொல்லுங்கோ. (கொஞ்சத் தூரம் போய் பின்னர்
வந்து) எல்லாத்தையும் யோசிச்சப்போட்டு ஒரு பிரதானமான
விஷயத்தை மறந்து போனம் பாருங்கோ. சீதணம் என்ன
கேப்பியளோ ?
- விசு. : சீதணம், என்ன சீதணம். அவங்கள் உவனுக்குப் பொம்பிளை
குடுக்கிறதும் காணாமல் சீதணமும் குடுக்கப் போறாங்களோ?
- முரு. : சீச்சீ, என்ன அப்பிடிச் சொல்றியள்? அவற்றை உத்தியோக-
மென்ன. கெட்டித்தனமென்ன. உங்களுக்குக் காசிலை விருப்ப-
மெண்டாலென்ன விருப்பமில்லாவிட்டால் என்ன ? சீதணம்
வாங்கித்தாறது என்றை கடமை, அதை நான் செய்ய வேணும்.
- விசு. : வலிய வாற சீதேவியைக் காலாலை தள்ளிவிடுறதல்ல.
எண்டாலும் எங்களுக்கு இப்ப பிரதானமானது பொம்பிளை.
- முரு. : அது எடுக்கிறதற்கும் ஒரு தடையோ? (சற்று யோசித்துவிட்டு)
உங்களுக்கு ஒரு பத்தாயிரம் வாங்கித் தந்தால் போதுமே ?
- விசு. : ஓ, போதுமெண்டு நினைக்கிறன்.
- முரு. : இல்லையிலலை, பத்தல்ல, வாச்சால் கூடவும் வேண்டித்தாறன்.
சரி, நேரமாகுது, அப்ப நான் வாறன்.
- விசு. : அப்ப பின்னை வாருங்கோ. (கலியாண முருகர் வெளியே போய்
ஒரு இடத்தில் நின்று யோசிக்கிறார்.)
- முரு. : (தனக்குள்) வாற காலத்துக்கு எல்லாம் தானே வந்து சேரும்
இண்டைக்கு என்றை பெண்டாட்டி என்னை மெத்தப் பாடுபடுத்திப்
போட்டாள். நான் உளைப்புப் பிளைப்புக்குப் போறயில்லையாம்.

தான் குத்தி முறிஞ்சு குடுக்கக்குடுக்கச் சும்மா தினியன் மாடு
போலை திண்டுதிண்டு போட்டு, நோகாமல் நொடியாமல்
குசாலாயத் திரியிறனாம். இப்பிடிச்சொல்லி என்னை ஏசேசெண்டு
ஏசிப்போட்டாள். உவளுக்கென்றை அருமை தெரிஞ்சாத்தானே.
பார், இப்ப என்ன வந்திருக்கெண்டு. கொளுத்த இடத்திலை ஒரு
கலியாணம். உவருக்கும் வயதேறிவிட்டுது. அவவைப் பற்றியும்
ஏதோ கதையள் புகைக்குது. இரண்டு பக்கத்திலும் அடிக்கி-
றதுக்கு நல்ல வயதி. இந்தக் கலியாணத்திலை குறைஞ்சது ஒரு
ஆயிரமெண்டாலும் விளுத்திப்போடுறன். இனி என்றை மனிசிக்-
காறி இருக்கிறாவே ; இண்டைக்குப் பேசின பேச்சுக்குக் காசு
குடுக்கையுக்கை அவவை இரண்டு கேள்வி கேட்டுப்போட்டுத்-
தான் குடுக்கிறது. எண்டாலும் அவள் சொன்னதிலும் கொஞ்சம்
உண்மை இருக்குத்தான். இந்த நாளையிலை முந்தி முந்தியைப்
போலை இல்லை, கலியாணங்களும் மெத்தக்குறைவு. இந்தப்
பொடி பெட்டையள் ஏன் கலியாணம் முடியாதுகளாம்? இந்த
இங்கிலீசுப்படிப்பு வந்துதான் எல்லாத்துக்கும் மண் விளுத்திப்-
போட்டுது. அதோடை என்றை பிளைப்பும் கெட்டுப்போச்சு. என்ன,
பொடியங்கெல்லாம் தாங்களாயெல்லோ பெட்டையளின்றை
தாய்தேப்பன்மாரை நேரைபோய்க்கண்டு முற்றாக்கிக்
கலியாணம் முடிச்சப் போடுறாங்கள். உவங்களுக்கொரு
வெக்கம் நாணமில்லையாக்கும். அப்பிடியில்லாட்டால் பெட்டை-
யளுக்கு நேரை தவால் எளுதி, காதல் எண்டொரு புது மோடியான
கயிறு விட்டு, அவகளைக் கட்டிப்போடுறாங்கள். எண்டாலும்
உதெல்லாம் எத்தினை நாளைக்கு ; உதுக்கெல்லாம் வரட்டும்
செய்யிறன் வேலை.

உறுப்பு II

களம் 1

இடம் : யாழ்ப்பாணம்

சுந்தரவல்லி சந்தோஷமாய்ப் பாடுகின்றாள். அடுத்த வீட்டுக் கனகாம்புசம் உள்ளே வருகின்றாள்.

கனகம். : என்னடி மச்சாள் இண்டைக்குப் பெரிய சந்தோஷமாய் இருக்கிறாய். கொளும்பாலை தவால் கிவால் வந்ததோ ?

சுந்தரி. : (வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு) உனக்கு நெடுக இந்தக் கதைதான். எனக்கு வேறை வேலையில்லையே ? சும்மா தவால் எழுதிக்கொண்டுதான் இருக்கிறதே ?

கனகம். : ஏனடி யாத்தை கோவிக்கிறாய். சும்மாகேட்டன். அதிருக்க என்னத்துக்கு இப்ப வரச்சொன்ன வீ? பாறுவதி வந்து சொன்னாள், மச்சாள் வரட்டுமா மெண்டு. என்ன அலுவல்?

சுந்தரி. : (காகிதத்தை மடியிலிருந்து எடுத்து மன்றாட்டமாக) இஞ்சை, உண்ணாணை இந்தத் தவாலைப் போடுவிச்ச விடு மச்சாள். உனக்கு என்னத்துக்கு ஒளிப்பான், அவர் முந்தநாள் ஒரு தவால் எழுதினவர். அதுக்குத் தான் மறுமொளி எழுதிவைச்சுக் கொண்டு உன்னட்டை ஆள் அனுப்பினான்.

கனகம். : (காகிதத்தை வாங்கி மேல்விலாசத்தை வாசிக்கிறாள்)
V. Suppiah Esqr

சுந்தரி. : (பரபரப்போடு கனகத்தின் வாயைப் பொத்திக்கொண்டு) மச்சாள்! ஆருங் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாலும். உது என்ன வேலை, சும்மாயிரு.

கனகம். : என்ன இப்பிடித்தான் நெடுகத் தவால் எழுதித் திரியப் போறியளே, இதுக்கொரு முடிவில்லையோ ? என்னவாந் தவாலிலை?

சுந்தரி. : இப்ப என்னவோ ஆராய்ச்சி வேலை செய்யினமாம், புறொபெசர் இவற்றை வேலையைப்பற்றி மிச்சம் நல்லாய்ச் சொல்றாராம்.

கனகம். : உதுகளிலை என்ன கிடக்கு. ஏதும் உத்தியோகம் கித்தியோகம் இப்போதைக் கில்லையாமோ ?

சுந்தரி. : அதுகும் கிட்டடியிலை வருமெண்டுதான் நினைக்கிறன். அது வந்தால்தானென்ன, வராட்டால்தானென்ன ?

கனகம். : உப்பிடி நினைச்சுக்கொண்டிருந்து என்ன செய்யப்போறியள். கலியாணம் முடிச்சப்போட்டு என்ன காத்திலை சீவிக் கப்போறியளோ?

சுந்தரி. : அதுக்கென்ன, நாங்கள் இரண்டுபேரும் பிச்சையெடுத்தாகுதல் சீவிப்பம். என்ன உளைச்சால்தான் கலியாணம், அல்லாட்டா இல்லையோ ?

காதலிருவர் கருத்தொருமித் - தாதரவு
பட்டதே யின்பம்.

களம் 2

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : காப்பிக் கிளப்பு

கோட்டலிலே பலர் காப்பி குடித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். இராமையர் ஒரு மேசையின்மேல் மேளம் அடித்துக்கொண்டு பின்வருமாறு பாடிக்கொண்டிருக்கின்றார்.

* தெம்மாங்கு

எம்டன் வீட்டகுண்டு
எரிந்த டாங்கீ ரென்று - எம்.

1. வங்காளக் கடலிலேதான் வந்துமே யெம்டன்தானும்
அஞ்சாறு கப்பலைத்தான் அழித்துவிட்டான் சமுத்திரத்தில்
2. செப்டம்பர் மாதந்தன்னில்சென்ற செவ்வாய்க்கிளமையதில்
தப்பிதமாய்ச் சென்னையிலே தங்கமேகேள் வந்துநின்றார்.

அப்போது கலியாண முருகர் வருகின்றார்.

இரா. : (எழுந்து பரபரப்பாய்) வரணும், வரணும் பிள்ளையவாள். வரணும். வரணும். ஏது பார்த்து வெகு நாள்சே. வெளியூர்ச் சஞ்சாரமோ என்னமோ. உட்காருங்க, உட்காருங்க. என்னா சார் இந்தப் பக்கத்துக்குக் காணமே ?

முரு. : வேலையதிகம், அதாலை வந்துகொள்ள முடிய இல்லை. அதோடை கொளும்புக்குப் போயிருந்தன் ஒரு அலுவலாய்.

இரா. : சரிதான். என்னா சார். காவியா டியா ?

* தென்பாங்கு, தெம்பாங்கு ஆனது; பின் அது தெம்மாங்கு என மருவினது.

- முரு. : ஒரு கோப்பி போடுங்கோ.
- இரா. : அடே, யார் உள்ளே, ஒரு டிக்கச்சன் போட்டா.
- உள்ளுக்கு: ஆவா (half), புல்லா (full) ?
- இரா. : ஆவல்லாடா, ஒரு புல்லு போடு, ஏனாங்க சார் கொழும்புக்கு என்ன ஜோலியாய்ப் போனீங்கா ? வழக்கமான கார்யார்த்தமாத்தானே?
- முரு. : வேறே என்ன? ஊரிலை நல்ல மனை பேஞ்சிருக்குப் போலை இருக்கு.
- இரா. : யதேஷ்டமாய் பெய்தது. அடே, சீக்கிரம் கொண்டாடா. முட்டாள்க்கமுதைக்குக் கத்திக்கத்தித் தொண்டை அலுத்துப் போச்சு. (உள்ளுக்குள் இருந்து ஒருவன் காப்பி கொண்டு வந்து கொடுக்கிறான். அதை இராமையர் வாங்கி ஆற்றுகின்றனர்) ஏனாங்க சார், போனகாரியம் சித்திதானே ?
- முரு. : பின்னை? (கோப்பியை வாங்கிக் குடித்துக்கொண்டு) நான் இந்த இலங்கை எல்லாம் கோப்பி குடிச்சுப் பாத்திருக்கிறேன்; எண்டாலும், உங்கடை கோப்பியைக் கேட்டுத்தான்.
- இரா. : ஏன் சார், கொழும்பிலை நன்னாய்க் காப்பி போடிறாளாமே. சாப்பிட்டுப் பாக்க இல்லையோ ?
- முரு. : ஏன் இல்லை. என்ன ? கொளும்புக் கோப்பியும் ஒரு கோப்பியே? சுமமா, படான் கோப்பி காணும். அதென்ன அங்கை உள்ள ஆக்களைப்போலைதானே அவங்களின்ரை கோப்பியும். என்னையா, நான் போனாப்போலை ஊரிலை ஒரு புதினமும் இல்லையே ?
- இரா. : அப்படியொண்டு மில்லை. ஆனால் நாங்க அப்ப பேசிக் கொண்டிருந்தமே அந்தக் குட்டி -
- முரு. : எந்த, அந்தப் புளியடியு இராமசாமியின்ரை மோளோ ?
- இரா. : அதுதான்.
- முரு. : ஆங் (தலையசைத்து) - என்ன நடந்தது ?
- இரா. : அதையேன் சார், பேசுவான். தாய்தகப்பனுக்குத் தெரியாது, விசுவலிங்கம்பிள்ளையவாளுடைய பையனோடை ஓட்டம் பிடிச்சிட்டுது. அப்ப, இராமசாமியவாள் கோர்ட்டிலை கேஸ் போட்டா. அதொண்ணும் பலிக்கயில்லை. அப்பறம் ரெண்டுபேரும் எங்கெங்கையோ ஒடிப்போட்டாளாம். இப்பிடி எல்லாம் தமாஷாத் தான் இருக்கு.
- முரு. : அப்பிடியா சங்கதி ?

- இரா. : என்ன பண்ணிறது சார், காலம் கலிகாலம். சாஸ்திரங்கள் எல்லாம் போச்சு. அந்த நாளையிலை பெரியவாள் ஒண்ணு-சேர்ந்து கண்ணாலம் சாஸ்திரமுறையாய் ஒழுங்குபண்ணிச் செய்யிறது. இப்போண்ணா குட்டிகளும் பசங்களும் நினைச்ச-நினைச்சாப் போலே செய்யத் தொடங்கி விட்டாங்க. எல்லாம் தலைகீழாய்ப் போச்சு சார்.
- முரு. : இப்பிடித்தான் அது நடக்குமெண்டு முன்னமே சொன்னனே. சரி போகட்டும். வேறையும் ஒரு இடத்திலை இப்பிடித்தான் ஒண்டு நடக்கும்போலை தெரியுது. அது ஒரு பெரிய இடத் தாக்கள்.
- இரா. : அதார் சார் ? அப்பிடி எங்காதுக் கொண்ணும் விஷயமாக இல்லையே?
- முரு. : அது இன்னம் இரகசியமாய்த்தான் இருக்கு. எண்டாலும் ஒண்டு சொல்றன் கேள். இதிலை நான் இப்ப கை வைக்கப் போறன். அதென்ன. கை வைச்சிட்டன். இனிமல் அதுக் கொருகை பாக்கத்தான் வேணும். பொடியளையும் பெட்டையளையும் தங்கள் தங்கள் எண்ணத்துக்கு விட்டிட்டால் எல்லாம் தலை-கீளாய்ப் போடும். பிறகு நாங்கள் என்னத்துக்கு ?
- இரா. : அதுதான் சரி, சார். அப்பிடித்தான் செய்யணும். உங்களைப் போலை பெரியவாள் கைபோடாவிட்டாக்கா, இதுவிஷயம் கெட்டே போயிடும்.
- சுப்பி. : (உள்ளே வந்து) ஐயா, காப்படி பால் குடுங்கோ. கெதியாய்த் தாருங்கோ, நான் போகவேணும்.
- இரா. : அடே, ஆரடாது ? கால்ப்படி பால்.
- முரு. : என்ன, சுப்பிரமணியம், எப்பிடிச் சுகம். கனநாளாய்க் காணயில்லை.
- சுப்பி. : இருக்கிறம்.
- இரா. : அவாளுக் கென்ன பெரியவாள் ?
- ஒருவன் பால் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறான். சுப்பிரமணியம் அதை வாங்கிக்கொண்டு போக எத்தனிக்கிறார்.
- முரு. : சுப்பிரமணியம், இஞ்சை எப்பன் நிண்டுகொள்ளுங்கோ. ஒரு கதை இருக்கு.
- சுப்பி. : இல்லைப்பாருங்கோ, நான் இப்ப நிக்க ஏலாது. நேரமில்லை.
- முரு. : அப்ப நானும் வாறனே. (குடையை எடுத்துக் கமக்கட்டில் வைத்துக் கொண்டு சுப்பிரமணியத்துடன் போகிறார்.)

களம் 3

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : சுப்பிரமணியம் வீடு

சுப்பிரமணியம் தலையைத் தடவிக்கொண்டு கோபக்குறியுடன் அறைக்குள் அங்குமிங்கும் உலாவிக் கொண்டிருக்கிறார்.

சுப்பி. : மெய்யே, இஞ்சை கேட்டுதே ? இஞ்சை கொஞ்சம் வந்திட்டுப்போ. (முத்துப்பிள்ளை வருகின்றான்)

முத்து. : ஏன் கூப்பிட்டனீங்கள். குளிக்கச் சுடுதண்ணி வைச்சாச்சு, கெதியாய்க் குளிச்சிட்டு வந்து சாப்பிடுங்கோவன்.

சுப்பி. : சாப்பாடு தான் சாப்பாடு. இவ்வளவு நாளும் இருந்தமெண்டு இப்பிடி ஒரு அவமானக்கேடு வரஇல்லை. குடிக்குப் பளி வந்திட்டுது.

முத்து. : அதென்னது, வெளியாய்ச் சொல்லுங்கோவன்.

சுப்பி. : (கையைக் காட்டிக்கொண்டு) உவளை ஏன் பெத்து வளத்தாய் ? பள்ளிக்குடங்களில் பெரிய படிப்புக்கு விட்டுத்தான் உந்தத் தொந்தரவு வந்தது. எத்தனை நாள் சொன்னன், உந்தப் படிப்பு வேண்டாம் வேண்டாமெண்டு. கேட்டியே ?

முத்து. : என்ன உங்களுக்கை புசத்திறியள். வெளியாய்ச் சொல்லுங்கோவன்.

சுப்பி. : உன்னை மூத்த பெட்டைக்கு ஏதும் தவால் கிவால் வாறதோ ?

முத்து. : சீச்சீ. உதென்ன கதை.

சுப்பி. : கலியாண முருகன் என்னைச் சந்தையடியிலை கண்டு "இஞ்சை ஒரு கதையிருக்கு, இதிலை எப்பன் வாருங்கோ" என்று கூட்டிக் கொண்டு போய் சொன்னான் ; இப்பிடி "உங்கடை மூத்த பெட்டைக்கும் ஆரோ ஒரு பொடியனுக்குமிடையிலை தவால்ப் போக்குவரத்து நடக்குதாம். இரண்டு பேரும் பெரிய பாந்தமாய் இருக்கினமாம். அவனைத் தவிர அவ வேறை ஒருதனையும் கட்டியில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டு இருக்கிறாவாம். உங்களுக்கும் அது நல்லாய்த் தெரியுமாம், இது மெய்தானோ" என்று. எனக்கு அவன் சொன்னது ஒண்டுமாய் விளங்கியில்லை. பொடியனும் பெட்டையனும் தவால் எந்திறுது எந்த நாளையில் வளக்கம் ? உனக் கொண்டுந் தெரியாமல் இருக்குதோ ? உண்மையைச் சொல்லு.

முத்து. : மருதடியுப் பிள்ளையாராணை எனக்கொண்டுந் தெரியாது. என்ன கண்டறியாத கதை கதைக்கிறியள். ஆராம் அந்தப் பொடியன் ?

சுப்பி. : அந்த ஆனைவிருந்தான் வைத்தியின்ரை பொடியன்; கொளம்பிலை இருக்கிறவனாம்.

முத்து. : அப்ப அவன் சுப்பையனோ ? அவனும் அவளும் ஒரு பள்ளிக்-குடத்திலை தான் படிச்சவை. எண்டாலும் உப்பிடி அவள் செய்யாள். ஆரோ கள்ளநாயள் உந்தக்கதையை வேணுமெண்டு கட்டிவிட்டுதுகள்.

சுப்பி. : அப்பிடிச் சொல்லன், அது தான் வந்த பிளை. நீ பொடியனைச் சரியாய்ப் பாத்தால் இதெல்லாம் வருமே ?

முத்து. : அப்ப உவளை இனிமல் வைச்சிருக்கக்குடாது. எங்கையெண்டாலும் கட்டியடிச்சப் போடவேணும். உந்தக் கதை பரம்பினால் மற்றப் பிள்ளையளுக்குங் கூடாது. கலியாணமுருகரைத்தான் பிடிக்கமாட்டியளே ? அவரைப் பிடிச்ச எங்கையெண்டாலும் நல்ல உத்தியோகத்தனாய் ஒருதனைப் பாத்து அவளைக் கெதியாய்த் தள்ளிவிட்டிடவேணும்.

சுப்பி. : அவரையுஞ் சாடையாய்க் கேட்டன். அப்ப அந்த விசுவநாதற்றை பொடியனுக்குச் செய்தால் என்ன எண்டு கேட்டார். இதைப்பற்றி நீ யென்ன நினைக்கிறாய். பெரிய உத்தியோகம், நல்ல சம்பளம். கொளும்பிலை நல்ல மரியாதை. பாத்தால் அது ஒரு நல்ல கலியாணம் போலை இருக்கு.

முத்து. : சீச்சீ, உந்தக் கிளடனையோ ? அவள் துண்டாய்ச் சம்மதித்தாள்.

சுப்பி. : உனக்கென்ன விசரே ? ஆண்பிள்ளையளுக்கு வயதைப் பற்றியும் பாக்கிறதே ? உதைப் பாத்துக்கொண்டிருக்க ஏலாது. உந்தக் கதை பரம்ப முந்தி கட்டியடிச்சப் போடவேணும்.

முத்து. : அவர் பெரிய உத்தியோகமெண்டால் சீதணம் தொகையாய் குடுக்கவேண்டி வரப்போகுது.

சுப்பி. : முருகர் அதைப்பற்றியுஞ் சொன்னார். காசாய் இருபதினாயிரம் கேக்கினமாம்.

முத்து. : உவ்வளவு காசுக்கு எங்கை போறது ? மற்றமற்றப் பிள்ளையளுக்கும் வேண்டாமோ ? உதுகிலும் பாக்க அந்தச் சுப்பையன் பொடியனைச் செய்யலாம் ; அவன் கிட்டடியிலை வேலையாவான் தானே.

சுப்பி. : என்ன நீயும் அவளோடை சேந்து விளையாடப் பாக்கிறியோ ? நீதான் உதெல்லாத்துக்கும் கால் போலை கிடக்கு. சுப்பையனுக்குக் கட்டிக்குடுத்துப் போட்டு, அவளை என்ன தெருவிலை விடப்போறியே. அங்கை அவன் காவாலிகட்டிக்கொண்டு தெருவளிய கொளும்பிலை திரியிறானாம். உந்த எண்ணத்தை மாத்திரம் விட்டுவிடு. விசுவநாதற்றை மோன்தான் சரியான மாப்பிளை. உதைத்தான் செய்யவேணும். இந்தக் கதை பரம்பினால் மரியாதைக்கேடு. சீதணம் எவ்வளவேண்டாலும்

நானல்லோ குடுக்கிறது? என்னோடை மாத்திரம் இனி இரண்டாங்கதையும் பேசக்குடாது. நீ போய் இதைப்பற்றி அவளுக்கு ஒருக்கால் சொல்லிவிடு. (போகின்றார்.)

முத்து. : மோனை சுந்தரி, இஞ்சை வா ஒருக்கா.

சுந்தரி. : என்னம்மா அது ?

முத்து. : மெய்யடி பிள்ளை, நீ உங்கை ஆருக்கோ தவால் எளுதிறியாம்; கொய்யா இஞ்சை வந்து, இப்பிடி ஊரெல்லாங் கதைக்கிறாங்களாம்; பெரிய வெக்கக்கேடாயிருக்குது, வெளிக்கிட முடிய இல்லை எண்டு சொல்லிப்போட்டுப் போறார். நீ இன்னங் குளந்தைப் பிள்ளையோ ? உனக்கு ஒரு புத்திபோதர வில்லையோ ? படியாத பெட்டையளைப்போலை நடக்கிறாய். உப்பிடித் தவால் எளுதித்திரிஞ்சவை பட்டபாடுகள் தெரியாதோ ? உதுகும் கடைசியிலை சரிவாறதே ? உந்த வேலையை விட்டுவிடு. ஒரு நல்ல கலியாணம் பேசி வைச்சிருக்கிறம். அவர் விசுவநாதற்றை மோன் சோமசுந்தரத்துக்கு. அவர் கொளம்பிலை மெத்தப் பெரிய வேலையாம். அது நல்ல சடங்கு. இந்த வசதியை விட்டுவிடக்குடாது. இதைத்தான் செய்யவேணும். அடுத்த மாதம் அவர் ஊருக்கு வாறாராம். அதிலை ஒரு நாள் பாததுச் செய்துபோட வேணும்.

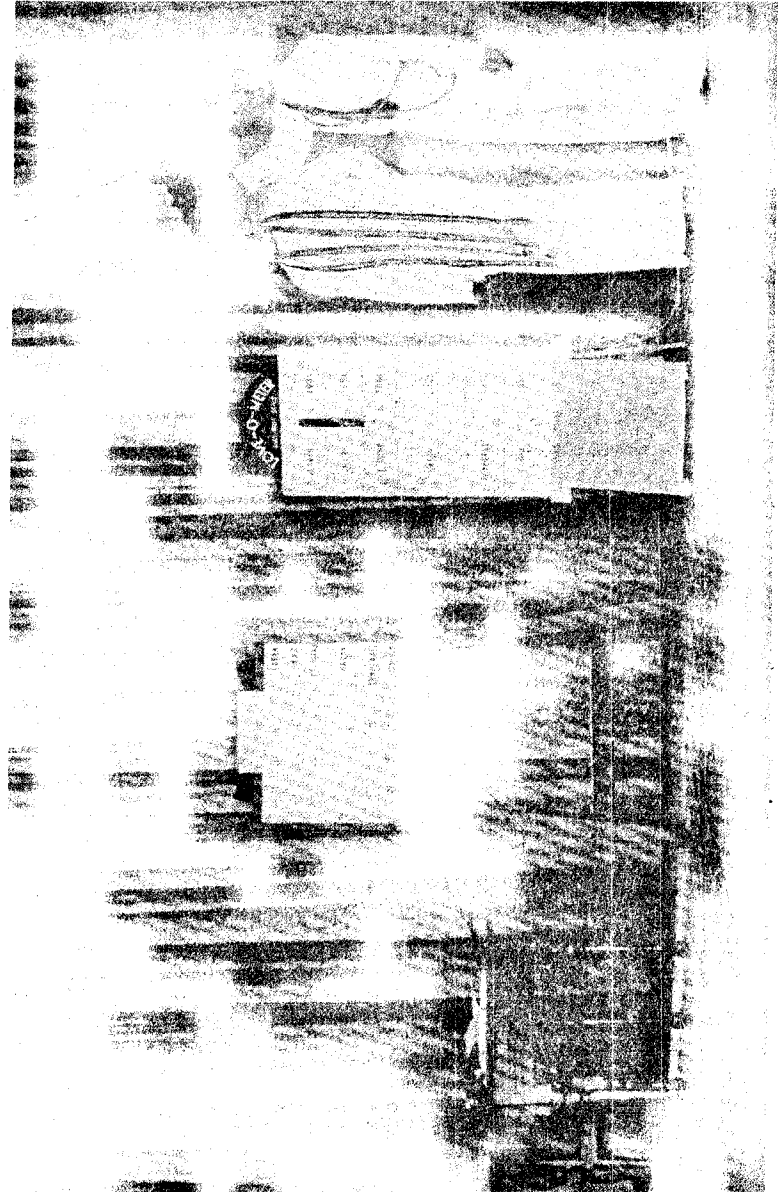
சுந்தரி. : எனக்கு வேண்டாம். நான் இப்ப கலியாணம் முடிக்க இல்லை. இன்னம் இரண்டு வரியம் போகட்டும்.

முத்து. : என்னடி கதை ? அவன் சுப்பையன் உத்தியோகம் ஆகட்டுமெண்டு காத்திருக்கப் போறியோ ? அவன் எப்ப உத்தியோகமாகிறது ? கொளம்பிலை தெருவளிய திரியிறானாம். உவன் ஒரு மந்தையன். உவன் சோதினை குடுக்கிறதெங்கை, உத்தியோகமாகிறதெங்கை ? உந்த எண்ணத்தை மாத்திரம் விட்டிடு தங்கச்சி, கட்டாயம் விசுவநாதற்றை மோனைத்தான் முடிக்கிறது.

சுந்தரி. : வீண் கதையொண்டும் என்னோடை பேசவேண்டாம். நானோ உதுக்குச் சம்மதிகள். உந்தெண்ணம் பலிக்காது.

முத்து. : உது பாத்துக்கொள்ளிறன்.

சுந்தரி. : சரி, எங்கை பாப்பம்.



இவருக்கு எத்தனை திகிரி காதல் காட்டுகின்றது?

களம் 4

இடம் : கொழும்பு : புறொபெசர் வீடு

புறொபெசர் சோமசுந்தரம் அறையில் ஒரு பக்கத்தில் இருந்துகொண்டு ஒரு பெரிய புத்தகம் வாசித்துக்கொண்டிருக்கிறார். மேசையின்மீது Love-O-Meter, Stethoscope முதலியவை கிடக்கின்றன. சுவரில் Love-Chart ஒன்று தூங்குகின்றது.

- சுப். : (உள்ளுக்கு வந்து) புறொபெசர், இண்டைக்கு எனக்கிருக்கும் சந்தோஷத்திற்கு ஒரு அளவேயில்லை. காதலின் உண்மையைக் கடிதத்தில் அறிந்தேன். (காகிதமொன்றைச் சுழற்றுகிறான்) ஆகா, (பாடுகிறான், புறொபெசர் அவன் பாடும்போது அதிசயக்குறியோடு தன்னுடைய முக்குக்கண்ணாடிகூடாக அடிக்கடி அவன் குணங்குறிகளை உற்று நோக்குகின்றார்.)
- புறொ. : (அவன் பாடிமுடிந்தவுடன் பரபரத்து எழுந்து சுட்டிக்காட்டி) A positive instance of the malady. சுப்பையா, கொஞ்சம் அசையாது நில். Love - O - Meter ஆல் அளந்து பாப்பம். (Love-O-Meter எடுத்து அவனுடைய நெற்றியில் வைத்துவிட்டு) ஆடாமல் அசையாமல் நில்.
- சுப். : உதென்ன வேலை ?
- புறொ. : சும்மா நில். For the cause of psychology. (கொஞ்சநேரத்துக்குப் பின் Love - O - Meter ஐ எடுத்து வாசிக்கிறார்.) 105° Amourheit (பரபரத்துக் கொண்டு) எங்கே இந்த Love-Chart? (அதை எடுத்துப் புள்ளடி போடுகின்றார்.)
- சுப். : (ஒரு பக்கமாய்த் திரும்பி) இந்தாளுக்குச் சரியான பணி.
- புறொ. : புதன்கிழமை 96° Amourheit, வெள்ளி 99°, இண்டைக்கு 105° Amourheit. சூ, ஆறு டிகிரி கூடிவிட்டுது. ச்ச்ச, இஞ்சை பார், Mad-Zone - க்குக் கிட்ட நெருங்கிவிட்டுது. இன்னும் இரண்டு டிகிரி கூடிவிட்டுதெண்டால் விசராய்ப்போடும்.
- சுப். : காதலின் தன்மையைக் கணக்கிடவும் முடியுமோ ? உங்களுக்கு அதின்ரை அருமை தெரியாது.
- புறொ. : அது உனக்கு விசராக்காது, பயப்படாதே. அசையாமல் நில் ; Stethoscope ஐ வைச்சுப் பாப்பம். (Stethoscope ஐ அவனுடைய நெஞ்சில் வைத்துப் பார்க்கிறார்.) சூ, சூ கொஞ்சம் பின்னாலை திரும்பு. (திரும்புகிறான். அதைப் பின்னர் பிடரியில் வைத்துப் பார்த்துவிட்டு) இண்டு மெத்தக்கூட இருக்குது. என்ன, தவால்-தானோ இதுக்குக் காரணம்? தவாலைக் காட்டு பாப்பம். (தவாலைக் கொடுக்கிறான், அதைப் பார்த்துவிட்டு) எனக்கொண்டும் பிடிபட இல்லை. ஒருவேளை காதல் எண்ட ஒண்டு உண்டுதானோ?

அப்ப, உன்னுடைய தவால் உந்தப் பெண்ணின் கையில் கிடைக்கும் போது, மனநிலைமை எப்படி இருக்குமோ? சாய், அதெல்லோ Subject. உதைக் கைவிட்டிடாதே. இதிலை சைக்-கோலொஜிக்காகப் படிக்கவேண்டியது கனக்க இருக்கு.

- சுப். : அந்தப் படிப்புக்கிடப்பெல்லாம் ஒரு பக்கத்திலை போகட்டும் புறொபெசர், நான் அடுத்த கிளமை ஊருக்குப் போறன்.
- புறொ. : நானும் வாறன். எனக்கு ஒரு கலியாணம் வந்திருக்கெண்டு அப்பு இண்டைக்கு ஒரு தபால் எழுதியிருக்கு.
- சுப். : ஆர் பொம்பிளை, சார் ?
- புறொ. : ஆராக்கிடந்தாத்தான் எனக்கென்ன ? If she proves a fit subject for psychological research - that is all I want.
- சுப். : அப்படியா ? இப்ப உங்களுக்கு நல்ல திசை அடிக்குது போலை இருக்கு. சீதணமில்லையோ ?
- புறொ. : அந்தக் கதை உனக்கேன் ? நீ தானே லவ்விலை முடிக்கிற-னெண்டு சொல்றாய். அதிருக்க, இண்டைக்குப் பின்னேரம் நீ இஞ்சை வந்திட வேணும். ஏன் தெரியுமோ ? தாலி கூறை வேண்டவேணும். அதுக்குக் கடைக்குப் போகவேணும். வேறையும் ஒண்டு ; நீ தான் எனக்கு மாப்பிளைத் தோளன். மறந்திடக்குடாது, தெரியுதே.
- சுப். : உங்களை எனக்கு மாப்பிளைத்தோளனாய்க் கூப்பிட நான் நினைச்சுக் கொண்டிருந்தன்.
- புறொ. : நிச்சயமாய் ?
- சுப். : அது கிடக்க, நீங்கள் நல்ல அதிஷ்டசாலிபோலை இருக்கு. நான் இப்ப நாலு வருஷகாலமாகக் காதலிலை பாடுபட்டுத் திரியிறன். இன்னங் கலியாணங் கிட்டடியிலை வராதாம். எண்டாலும், கலியாணம் முடிக்கிறதுக்கு உங்களைப்போலை குடுத்து வைக்க வேணும்.
- புறொ. : நான் சொன்ன தியுறி (Theory) இதில் சரியாய் வருகுது பாத்தியோ. There is no necessary connection between love and marriage. There can be marriage without love and love without marriage. But love is abnormal ; it is a disease of the mind. பார் அதற்கு நானே அத்தாட்சி. I am marrying, but in my marriage love has no place ; because I am a normal man. Let me scientifically demonstrate it. (Love - O - Meter எடுத்துத் தன்னுடைய நெற்றியில் வைத்து) இதோ பார், normal ஆன ஆட்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இந்த Love - O - Meter 85 டிகிரி காட்டும். எனக்கும் 85 டிகிரி, ஆகையால் நானும் love என்னும் கொடிய வியாதி இல்லாத ஒரு normal man,

- சுப். : என்ன சார் 90 காட்டுது. அஞ்சு டிகிரி கூடிவிட்டுதே ?
- புறொ. : (ஆச்சரியத்தோடு Love-O-Meter ஐப் பார்த்து) ஏன் இப்படி வந்தது? கலியாணமென்றும் தவால் வந்தது. ஒருவேளை அதாலையோ ? சாய், அதாயிராது. என்றை marriage க்கும் loveக்கும் என்ன தொடர்பு? (ஓகோ தெரியுது; நீ கிட்ட நிக்கிறபடியால்தான். I am afraid love is infectious. தூர நில் பாப்பம் (Love-O-Meter ஐ திரும்பவும் நெற்றியில் வைக்கிறார்) பார், இப்ப என்ன காட்டுகு-தெண்டு ; clean 85°.
- சுப். : ஆங், இருக்கட்டும். love Normal ஓ abnormal ஓ எண்டு இருக்க இருக்கத்தான் தெரியும்.

உறுப்பு III

களம் 1

இடம் : யாழ்ப்பாணம்

சுப்பையா ஓர் இடத்தில் தனித்து, துக்கத்தோடு இருந்துகொண்டு :

நான் ஒண்டு நினைக்கத் தெய்வம் ஒண்டு நினைச்சு விட்டுது. எண்ணின எண்ணமெல்லாம் பாளாய்ப் போச்சு. இதென்ன உலகம் அப்பா ? உலகத்தை நோக்கவோ, அல்லது என் விதியை நோக்கவோ? எனக்கு ஒண்டுந் தெரியவில்லை. (பின்வரும் பாட்டைப் பாடுகின்றான்.)

*பன்னிருயாண் டவளுடன்தான் பயின்றிருந்தும் இக்காலம்
கன்னிமுகம் நோக்கவிடார் கதவடைத்தார் கருணையிலார்
என்னிருகண் மணியனையாள் எனக்குரியள் என்றிருந்தேன்
என்னேன தெண்ணம் இன்றுபட்ட வாறந்தோ
ஏதிலனாய் இங்கே இரங்குவல்லான் பைங்கிளியே.

ஐயோ, எனக்கும் இப்படி வரவோ ? என்னவிதமாய்ச் சந்தோஷமாய் இருந்தன். இப்ப எனக்கு வந்திருப்பதை நினைக்க என்னால் தாங்க முடியவில்லை.

("மஞ்சுநிகர் குந்தள மின்னே" என்ற மெட்டு)

இராகம் : நெஞ்சுருட்டி

தாளம் : ருபகம்

1. போதும்போது மிந்த விற்பமே
இப்பூமி தன்னிலே ஒரு
கோதைமீதில் காதல் கொண்டேன்
ஏதிலான்போற் கெட்டலைந்தேன் - போதும்
2. காதலென்ற தொன்று தானுண்டோ
இத்தாரணி மீதே இதை

* தி. த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை ; தத்தைவிடுவது.

எண்ணியெண்ணி யுள்ளம் நொந்தேன்
கண்ணிலான்போல் கீழ்விழுந்தேன் -

போதும்

களம் 2

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : விசுவநாதர் வீடு

- புறொ. : (தவாலொன்றைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு) இதாரிது இந்தத் தவாலை எழுதினது ? சுந்தரவல்லி, சுந்தரவல்லி, ஆ, அட்டா, அவன் சுப்பையாவின்ரை பெட்டையோ ? எட இதுக்கை யேன்ரா நான் போயாப்பிட்டன் ? ஒருவேளை அவன்ரை பெட்டையல்லா-மலும் இருக்கலாம். யாழ்ப்பாணம் வந்தாப்போலை அவன் இஞ்சை என்னெட்டை வரஇல்லைத்தான். என்ன சங்கதி ? அவனைக் கூப்பிட்டு விசாரிச்சுப் பாப்பம் - எடே, வேலா, எட வேலா.
- வேலன். : ஏன் ஐயா ?
- புறொ. : உனக்கு ஆனைவிருந்தான் சுப்பையாவைத் தெரியுமே ?
- வேலன். : அங்கை கொளும்பிலை இருக்கிறவரோ ?
- புறொ. : ஓம், அவர்தான். இப்ப ஒருக்கால் ஓடிப்போய், இப்பிடி நான் வரச்சொன்னதெண்டு கையோடை கூட்டிக்கொண்டோடிவா. பறந்து போகவேணும், சுறுக்கா.
- வேலன். : ஓம் ஓம் (ஓடுகிறான்.)
- புறொ. : கலியாணெழுத்து நாளைக் கெண்டாங்கள், பொம்பிளையின்ரை பேரையுஞ் சொல்லில்லை, ஆற்றை மோளெண்டுஞ் சொல்லில்லை, எங்கை இருக்கிறவளெண்டுஞ் சொல்லில்லை. இவளினஞ்சை ஒருதி இப்பிடி, என்னைக் கட்டமாட்டெண்டு என்னைத் தாறுமாறாக ஏசி எழுதிறாள். கலியாணமுருகனும் இங்கினை பதுங்கித் திரியிறான். ஆற்றையும் பொம்பிளையை என்ரை முதுகிலை கட்டித்தூக்க வளையுறானோ ? உவன் உந்தவேலை செய்யக்கூடியவன்தான். எண்டாலும், சுப்பையா வரட்டும் பாப்பம்.
- சுப். : புறொபெசர், புறொபெசர்.
- புறொ. : அதார் சுப்பையாவோ ? இஞ்சை வா இதிலை. ஏன்ராப்பா, இந்தத் திக்கிலும் காணக்கிடைக்கயில்லை ?
- சுப். : (துக்க முகத்தோடு) சும்மா வரயில்லை.
- புறொ. : இதாரெழுதினது இந்தத் தவால் எண்டு பார் பாப்பம்.

- சுப். : இதுதானே உங்களுக்குப் பேசியிருக்கிற பொம்பிளை.
- புறொ. : நீ முந்திக் கொளும்பிலை எனக்குக் காட்டின தவால் எழுதினதார். இந்தாள்த்தானே.
- சுப். : ஓம்.
- புறொ. : அப்ப விளங்குது, என்ன நடந்ததெண்டு. இதுதான் உவங்கள் எனக்குப் பொம்பிளையின்ரை பேர் சொல்லாததுக்கு நியாயம். ஆளைக் காட்டாமல் கையெழுத்துப் போடுவிக்கலாமெண்டு பாக்கிறாங்கள். எண்டாலும், இந்த யாழ்ப்பாணத்தான்ரை மூளையை Western Psychology யும் புடிச்சுக்கொள்ள ஏலாது ; வரட்டும் ; உவங்களை நான் சுளிச்சுப் போடுறன் ; நீ நாளைக்குக் கட்டாயம் என்னெட்டை வா.
- சுப். : என்ன அலுவல் ?
- புறொ. : இஞ்சை கிட்டவாடா, பேயா. (இரகசியம் பேசுகிறார்கள்.)
- சுப். : (சிரித்தமுகத்தோடு) சரி, சரி, அதெல்லாம் விளங்குது.
- புறொ. : நான் இப்ப சொன்னமாதிரி உடனை எழுதிவிடு. மறந்து போகாதே. அல்லாட்டால் உன்பாடுதான் தொந்தரவு. விளங்குதே ?
- சுப். : அதெல்லாம் என்னோடை. அதைப்பற்றி யோசியாதையுங்கோ. (விசுவநாதர் வருகின்றார்.)
- புறொ. : அப்பு, இவரை உங்களுக்குத் தெரியாதோ ?
- விசு. : (உற்றுநோக்கிக்கொண்டு) எனக்குத் தெரியயில்லைத் தம்பி. எங்கை இருக்கிறது ?
- புறொ. : என்ன தெரியயில்லை எங்கிறியள். எங்கடை ஆனைவிருந்தானு வைத்தியண்ணன்ரை மோன்.
- விசு. : அட்ட, உவர்தானே கொளும்பிலை இருக்கிறவர் ?
- புறொ. : அவர்தான் - (சுப்பையாவைப் பார்த்து) அப்ப தம்பி சுப்பையா, நாளைக்குக் கட்டாயம் வந்திடு. மறந்து போகக்குடாது. நீ தான் எனக்குச் சாட்சி. எனக்கு நல்லாய் அறிஞ்ச சினேகிதர் இஞ்சை வேறை ஒருதருமில்லை. நாள் இரா எட்டுமணிக்கு; மறந்து போடாதே. தெரியுதே ?
- விசு. : என்ன சாட்சிக்கோ மோனை ?
- புறொ. : ஓமப்பு.
- விசு. : ஓம் தம்பி, அவனுக்கு அறிஞ்சவையள் இஞ்சை ஒருதருமில்லை. நீ கட்டாயம் வந்து செய்துபோடு.
- சுப். : நான் நேரத்துக்கு முந்தியே வந்திடுறனே.

களம் 3

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : சுப்பிரமணியம் வீடு

சுப்பிரமணியமும் பெண்சாதியும், விசுவநாதரும் இருக்கின்றார்கள். கலியாணமுருகரும் இறயித்தாரும் வருகின்றார்கள்.

- சுப்பி. : வாருங்கோ, வாருங்கோ, நல்லநேரத்துக்கு வந்திட்டியள்.
கதிரையில் உட்காருகின்றனர். பின்னர், கொஞ்சநேரத்தின்பின்,
முரு. : என்ன விசுவநாதண்ணை, மகனை இன்னங் காளையிலை.
நாளுக்கு இன்னம் அஞ்ச நிமிஷந்தானே இருக்கு.
விசு. : அவன் சாட்சி ஒண்டைக் கூட்டிக்கொண்டரப் போட்டானாக்கும்.
இப்ப வந்திடுவான்.
முரு. : சாய், நேரம் வந்திட்டுது. (மணிக்கூட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு)
இவங்க ளெங்கை ? இந்தப் பொடியளின்ரை வேலை எல்லாம்
உப்பிடித்தான் - (புறொபெசரும் சுப்பையாவும் வருகின்றார்கள்.)
இஞ்சை வந்திட்டினம். நேரம் போகுது. பொம்பிளையைக்
கொண்டோடியாருங்கோ.
விசு.சுப்பி. : கெதியாய் வரட்டும்; கெதியாய் வரட்டும். (இறயித்தாரைப் பார்த்து)
ஐயா, நீங்களும் ஆயத்தப்படுத்துங்கோ.
இற. : ஒம் ஒம், என்னிலை ஒரு தடையும் இல்லை.
பெண்பிள்ளையைக் கொண்டு வருகின்றார்கள். இறயித்தார்
கொப்பியை எடுக்கிறார்.
புறொ. : (இறயித்தாரைப் பார்த்து) என்னையா, நீங்கள் அடுத்த
மாசத்தோடை வேலையை விடுறியள் எண்டு கேள்வியாக்-
கிடக்கு?
சுப்பி. : மெய்தான் ஐயா, உதைப்பற்றி உங்கையெல்லாம் பெரிய
புகாரத்தான் இருக்கு.
விசு. : நீங்களில்லாட்டால் உந்தப் பொடிபெட்டையெல்லாம் இக்கணம்
என்ன செய்யப்போகுது.
இற. : உதையும் நீங்கள் நம்பிறியளே ? எனக்கு இன்னம் எவ்வளவு
காலம் இருக்கு. (கொப்பியில் எழுதத் தொடங்குகிறார்.)
மாப்பிளையின்ரை பேர், தகப்பன் பேர், பொம்பிளையின்ரை பேர்,
தகப்பன் தாய் பேர், எல்லாத்தையுஞ் சொல்லுங்கோ, கெதியாய்
- புறொபெசர், உன்ரை முனப்பேரையுஞ் சொல்லு.
விசு. : விசுவநாதர் சோமசுந்தரம்.
இற. : (நடுங்கி நடுங்கி எழுதத் தொடங்குகிறார்) என்னண்டா மோனை,

உன்ரை பேர் எந்திறநீ? கை நடுங்குது. இந்தா, உனக்குத்தானே
நல்லாய் இங்கிலீசு தெரியும். இதை ஒருக்கால் எந்திவிடு.
அதோடை பொம்பிளையின்ரை பேரையும் எந்திவிடு. (புறொபெ-
சரிடம் கொடுக்கிறார். புறொபெசர் எழுதுகின்றார். சுப்பிரமணியம்
விசுவநாதர் முதலியோரைப் பார்த்து) உந்தக் கதை வந்தது
ஆரலை தெரியுமே? (கோபத்தோடு) அந்த நாய்ப்பயல், அந்தக்
குளறியாள்வான் இருக்கிறானே -

- புறொ. : எந்தி முடிஞ்சதையா, கையெழுத்துப் போடவேணும்.
இற. : அவன் தான் - (கொப்பியை வாங்கிக்கொண்டு)
முத்து. : பிள்ளையின்ரை கையெழுத்தை வாங்கிக்கொண்டு கெதியாய்
விட்டிடுங்கோவன். அவள் இஞ்சை நிக்க வெக்கப்படுகிறாள்.
இற. : ஆம்பிளையின்ரை கையெழுத்து வாங்கமுதல் பொம்பிளை-
யின்ரை கையெழுத்து வாங்க இஞ்சை ஒரு ஓடர் இல்லை.
எண்டாலும் Ladies come first in everything. இந்தா, சுப்பிரமணியம்
பிள்ளையின்ரை கையெழுத்தை வேண்டு. - அந்தக் குளறியாள்-
வான் தான் உந்த வேலையெல்லாஞ் செய்யிறது - புறொபெசர்,
உன்ரை கையெழுத்தையும் போடு ; போட்டிட்டு சாட்சியின்ரை
கையெழுத்தையும் வேண்டு. - இவடத்துக்கை அவன் பெரியொரு
எம்டன் பாருங்கோ. (மேசையைக் கையால் ஓங்கியடிக்கின்றார்.
புறொபெசரும் சுப்பையாவும் கையெழுத்துப் போடுகின்றார்கள்.)
புறொ. : முருகண்ணை, இதிலை உங்கடை கையெழுத்தைப் போடுங்கோ.
இற. : உவன்தான் எனக்கு மண்விழுத்திறனெண்டு நிக்கிறான்.
புறொ. : ஐயா, ஐயா நேரம் போகுது ; இதிலை உங்கடை கையெ-
ழுத்தைப் போடுங்கோ.
இற. : இந்த ஊருக்கு வந்தாப்போலை அவனுக்கு மெத்தக் கெப்பர்
ஏறிக்கொண்டுது. (கொப்பியை வாங்கி) எங்கையடா மோனை
கையெழுத்துப் போடுறது ? (கையெழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு)
பார், உவனுக்குச் செய்யிறன் வேலை.
புறொ. : (கொப்பியை ஒத்திக்கொண்டு சுப்பையாவுக்குக் கிட்டவந்து) எல்லாம்
சரிதானே, சுப்பையா. (முழங்கையினால் அவனை இடிக்கின்றார்.
சுப்பையா சுந்தரவல்லிக்குக் கிட்ட அணுகுகின்றான்.)
இற. : அவன் என்னை ஆர் எண்டு நினைச்சான் ? அவனை அஞ்ச
வரியத்துக்காகுதல் அனுப்பாட்டால், உன்ரை பேரை மாத்திக்
சுப்பிட்டிடுறன்.
புறொ. : (இரண்டு கைகளையும் உயர்த்தி) ஆல்போல்த் தளைத்து, அறுகு-
போல் வேளுண்டி வாளையடி வாளையாய் நீடுளி வாளக்கடவது,
நீடுளி வாளக்கடவது.

- எல்லாரும் ஆச்சரியத்துடன் புறொபெசரைப் பார்த்து மிகுந்த கலவரமடைகின்றார்கள்.
- முத்து. : இதெங்கத்தையு வளக்கம் மாப்பிளை வாளத்திறது ?
- சுப்பி. : எனக்கு ஒண்டுமாய்த் தெரியஇல்லை.
- முரு. : (விசுவநாதரைப் பார்த்து) என்ன விசுவநாதண்ணை, எனக்-
கொண்டும் விளங்க இல்லை. இதென்ன இது ?
- விசு. : எட பொடியா, இதென்ன வேலையெடா ?
- புறொ. : மணமகனையும் மணமகளையும் முறைப்படி வாளத்துகின்றேன்,
அப்பு.
- இற. : (கொப்பியைப் பார்த்துவிட்டு) எட்ட, மாறித்தான் கையெழுத்துப்
போட்டிட்டாங்கள். (முருகரைப் பார்த்து) ஓய் முருகரே, இஞ்சை
பாரும், மாப்பிளையின்ரை இடத்திலை சாட்சியும், சாட்சியின்ரை
இடத்திலை மாப்பிளையும் போட்டிருக்கிறாங்கள். ஒருவேளை
வேணுமெண்டுதான் செய்தாங்களோ? இதென்ன, எல்லாருக்கும்
பயித்தியம் போலை கிடக்கு. சுப்பிரமணியம், இப்ப நான் இந்தக்
கொப்பியைக் கிளிச்செறியப்போறன்.
- சுப்பி. : கிளிச்செறியுங்கோ கிளிச்செறியுங்கோ. ஆரெண்டு என்னை
நினைச்சுக் கொண்டாங்கள்.
- புறொ. : ஓய், கிளிச்சீரோகாணும், நிச்சயமாய் அஞ்ச வரியம் போவீர்.
(முருகரைப் பார்த்து) ஓய், முருகரே உன்ரை வேலையாலைதான்
இது இப்பிடி வந்தது. உனக்கு இது எப்பிடிப்பாடம்? இதுதான்
உனக்குச் சரி. இண்டு துவக்கம் உனக்கு பேர் என்ன தெரியுமே ?
காதலைக் கெடுக்கும் கலியாண முருகன். (முருகர் விழிக்கின்றார்.)
- இற. : (பரபரப்படன் கையை உதறிக்கொண்டு) என்னடா புறொபெசர்,
உனக்குப் பேசி முற்றாகின பொம்பிளையை இன்னுமொரு-
தனுக்குக் கட்டிக்குடுக்கிறாய். நீயொரு ஆம்பிளையோடா ?
உனக்கு ரோசம் இல்லையே ? உனக்குச் சரியான விசர்போலை
இருக்கு. நான் ஏனடாப்பா இந்தத் தொந்தரவுக்கை வந்தன் ?
(புத்தகங்களைக் கட்டிக்கொண்டு) போதும், போதும், இந்த வேலை.
ஓடித் தப்பிறனப்பா. (போகின்றார்.)
- புறொ. : Ah, Here is another case for psychology.
- முரு. : (வெளியில் மெல்ல நழுவிப்போய், தனக்குள்) உந்த விசரனாலை
என்ரை ஆயிரமும் போச்சு. காசில்லாமல் வீட்டைபோக, விளக்கு-
மாத்தாலைதான் தரப்போறாள். நான் என்ன செய்ய ? (தலையி-
லடிக்கிறார்.)

முருகன் திருகுதாளம்

முற்றிற்று

3. கண்ணன் கூத்து

நாடகத்துள் வரும் அரிவையர் ஆடவர்

சண்முகம்	...	கிழவர்
நடராசா	...	சண்முகம் மகள்
சிவகாமி	...	நடராசா மனைவி
மேகவர்ணன்	...	நடராசா மகன்
நாகரத்தினம்	...	சண்முகம் மகள்
சபாபதி விதானையார்	...	நாகரத்தினம் கணவன்
அளகாம்பிகை	...	சபாபதி மகள்
மனோரஞ்சிதம்	...	அளகாம்பிகை தோழி
கண்ணன்	...	விதானையார்வீட்டு வேலைக்காரன்
வேலாயுதன்	...	கொழும்பில் நண்பர்
கிருணமூர்த்தி	...	கொழும்பில் நண்பர்
ஏனையோர்	...	வல்லிபுரம், ஆறுமுகம், தபாற்காரன், இறிச்சோக்காரன், சேவகன், "சிங்கப்பூர்கோம்" மனேச்சர்.

கதை நிகழிடம் : சுதுமலை, கொழும்பு.

கண்ணன் கூத்து

உறுப்பு I

களம் 1

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : சுதுமலை, விதானையார்வீடு

அளகாம்பிகை நடைசாலையில் ஒரு கதிரையில் உட்காந்து வீணை வாசித்துப் பாடிக்கொண்டிருக்கின்றாள். தாய் நாகரத்தினம் பக்கத்தில் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றாள்.

நாக. : இந்தநாளையிலை என்னென்ன மோடியான பாட்டெல்லாம் வருகுது. எண்டாலும், இதெல்லாம் பளங்காலத்துப் பாட்டை வெல்லாது.

அளகு. : உனக்காரெணை பாட்டுச் சொலித்தந்தது ?

நாக. : அந்த நாளையிலை இராமனாதன் கொலிச்சிலைதான் நாங்கள் படிக்கப் பளகினது.

அளகு. : நீயும் இராமநாதன் கொலிஜிலை படிச்சனியே ?

நாக. : உம், என்ன ! நாங்கதானே முதல்முதல் இராமனாதன் கொலிச்சைத் துவக்கினது.

அளகு. : எவ்வளவு காலமெணை அங்கை இருந்தனி ?

நாக. : அதென்ன. ஒரு வரியந்தா நெடிபிள்ளை படிச்சது. அதுக்கிடையிலை ஆத்திரப்பட்டு கொய்யாவுக்குப் புடிச்சக் கட்டிவிட்டினம்; பள்ளிக்குடம் எல்லாம் போச்சு.

அளகு. : எங்கையெணை அந்தப் பாட்டிலை ஒண்டு சொல்லு பாப்பம்.

நாக. : எடி போடி, பாட்டும் கீட்டும்.

அளகு. : எணை, சொல்லெணை. உனக்கு நல்ல குரலெல்லே.

நாக. : இதென்ன தொந்தறவாய்க் கிடக்கு. இந்தப் பெட்டை சொல்லச் சொல்லக் கேளாதாம். (பாடுகிறாள்)

அளகு. : (நாகரத்தினம் பாடிமுடிந்தவுடன்) நல்லபாட்டு, ஐயா வரட்டுக்கும் சொல்லுவிச்சு, உன்னைக்கொண்டு நெடுகப் பாடுவிக்கவேணும்.

- நான் கேட்டாத்தான் அருக்கிறது. உந்தக் குரலை வைச்சுக் கொண்டு அவளுக்குப் படிக்கப் பஞ்சியாய்க் கிடக்கு.
- நாக. : உன்னோடை விளையாடிக் கொண்டிருக்க எனக்கிப்ப நேர-மில்லை. அப்ப நீ பாடிக்கொண்டிரு. நான் போய்ச் சுடுதண்ணி வைச்சிட்டு வாறன். கொய்யா வாற நேரமாய்ப்போச்சு. தேத்தண்ணி ஆயத்தம் பண்ணவேணும். (போகிறாள்)
- அளகு : வீணைமீட்டிப் பாடிமுடிந்தவுடன் கண்ணன் வாயிலில் வருகின்றான்.
- கண். : அம்மா! பசிக்குது. பசியாலை காத்தெல்லாம் அடைக்குதம்மா. சாப்பிடுறதுக்கு ஏதும் பளையது இருந்தால் குடுங்கம்மா.
- அளகு. : (அவனைப்பார்த்து) அதாருது? (கிட்டப்போகிறாள்) எங்கை இருக்கிறி? என்னவேணும்?
- கண். : பசியாயிருக்கம்மா. இறம்பப்பசி. இந்த நாலுநாளாக்கு ஒண்டு-மில்லை. உங்களுக்குக் கோடிபண்ணியங் கிடைக்கும், கொஞ்சம் பளஞ்சோறு போடுங்கம்மா.
- அளகு. : இந்த நேரம் வந்திட்டாய். உங்கை ஒண்டும் இல்லைப்போலை கிடக்கு. கொஞ்சம் நிண்டுகொள். பாத்துக்கொண்டு வாறன். (உள்ளே போகின்றாள்.)
- அளகாம்பிகை உள்ளேபோய் ஒரு வாழைஇலைச் சருகில் கொஞ்சங் குழையற்சாதம் கொண்டு வருகின்றாள். அவனுடைய கையில் முட்டாமற் போட அவன் அதை இரண்டு கையாலும் எடுத்துக்கின்றான். ஏந்திச் சப்பாணி கொட்டிக்கொண்டு சாப்பிடுகின்றான். அளகாம்பிகை திரும்பிப்போய்க் கதிரையில் இருந்துகொண்டு வீணைத்தந்தியைத் தட்டிக்கொண்டிருக்கின்றாள்.
- கண். : (விக்கிக்கொண்டு) அம்மா, விக்குதம்மா, கொஞ்சந் தண்ணி தாருங்கோ. உங்களுக்குப் போறவளிக்குப் புண்ணியங் கிடைக்கும்.
- அளகாம்பிகை உள்ளேபோய் ஒருகையில் செம்பும் மற்றக்கையில் ஒரு சிரட்டையும் கொண்டுவருகின்றாள்.
- அளகு. : இந்தா தண்ணி. (சிரட்டையை அவன் கையில் கொடுக்கின்றாள். அவன் சிரட்டையைப் பிடிக்க அளகாம்பிகை அதற்குள் தண்ணீர் வார்க்கின்றாள். அதைக் கண்ணன் குடிக்கின்றான். குடித்துவிட்டு இரண்டாம் முறையும் வாங்கிக் குடித்தபின் சிரட்டையைக் கீழே வைக்கின்றான்) என்ன தண்ணி போதுமோ?
- கண். : சாப்பிட்டு முடிஞ்சாப்போலை இன்னுங் கொஞ்சந் தாருங்கோ; இப்ப போதும். நீங்க மகராசியாயிருப்பியள். நாலுநாளாக்கு அன்னத் தண்ணியில்லை; தொண்டை காஞ்சு விக்கத் துவங்கி-விட்டுது.

- அளகு. : நீ என்ன சாதி?
- கண். : நான் இடைச்சாதி யம்மா.
- அளகு. : எங்கை யிருக்கிறி?
- கண். : ஈந்தியா, இராமநாதபுரம். (திரும்பவும் சாப்பிடுகின்றான்)
- அளகு. : அம்மா, இதிலை தண்ணி வைச்சுக் கிடக்கு (செம்பை வைக்கிறாள்) சாப்பிட்டுச் சொல்லு. தண்ணி வாத்துத்தாறன்.
- அளகாம்பிகை கதிரையிற்போய் இருந்து வீணை வாசிக்கின்றாள். அவளுடைய தகப்பன் விதானை சபாபதி கோட்டால் வருகின்றாள்.
- சபா. : (கண்ணனைப் பார்த்துவிட்டு) ஆரெடா நீ இஞ்சை என்ன செய்யிறாய்?
- கண். : சாப்பிடுறன் ஐயா.
- சபா. : என்னடா நீ பிச்சைக்காறனோ? பாத்தால் பெரிய மல்லனாய்க் கிடக்கு. உனக்கென்ன பிச்சை? போய் உளைச்சத் திண்டா-லென்ன? இதுதானே இந்த ஊர் பாளாய்ப்போறது. உந்த உடம்பை வைச்சுக்கொண்டு உளைச்சத் தின்ன முடியாதோ? அவளுக்-கென்ன, நான் உளைச்சுளைச்சக் கொண்டுவந்து போடுறது; அவ தானதறுமஞ் செய்யிறாவாம். எட, அப்பிடியெண்டாலும் பாத்துக்கீத்துக் குடுக்கிறதே? ஏதன் ஏலாத ஏளைளளியது-களுக்குக் குடுக்கலாம். இஞ்சைபார், இந்தத் தடியனுக்குக் குடுத்திருக்கிறாளே. இவங்களுக்கென்ன கோதாரியாக்கும், போய் உளைச்சுக்கிளைச்சத் தின்ன. (மகளைப் பார்த்து) எடி பிள்ளை, கொம்மாவைக் கூப்பிடடி. நீ இருக்கிறி இதுகளைச் சொல்லிக்கில்லி நடத்தக்குடாதே. நீ படிச்சபிள்ளை எல்லை.
- கண். : ஐயா, பெரியம்மாவைப் பேசாதையுங்கோ, சின்னம்மா தான் தந்தவ. அந்தம்மா நல்லாயிருக்கவேணும்.
- சபா. : (தாழ்ந்த குரலோடு) ஆங், அப்பிடியோ, நல்லாய்ச் சாப்பிடு, நல்லாய்ச் சாப்பிடு. நீ எங்கையெடா இருக்கிறி?
- கண். : கொளும்பிலை ஐயா.
- சபா. : உன்ரை பேரென்ன?
- கண். : கண்ணன் ஐயா.
- சபா. : என்ன சாதி?
- கண். : இடைச் சாதி, ஐயா.
- சபா. : இஞ்சை ஏன் வந்தி?
- கண். : நான் கொளும்பிலை ஒரு துரைக்கு வேலை செய்துகொண்டிருந்தனான். இஞ்சை யாளப்பாணத்திலை ஒரு ஐயாவுக்கு வேலை இருக்கெண்டு அந்தத் துரை பிடிச்சனுப்பினது. இஞ்சை வந்து

பாத்தால், அவர் தனக்கு ஆள் வேண்டாமெண்டு என்னைக் கலைச்சுப் போட்டார். நித்திய வெறிகாறனையா. பின்னை, உந்த ஊரெல்லாம் சோத்துக்கு வளியில்லாமல் திரியிறன். உந்த (அளகாம்பிகையைக் காட்டி) அம்மாவின்ரை புண்ணியத்தாலை இண்டைக்குத்தான் என்றை வயிறு குளிந்துது. நான் என்ன பாடுபட்டும் கொளும்பு போய்ச் சேரவேணும். என்றை விதி இப்பிடியாய்ப் போச்சது. (பெருமூச்சு விடுகிறான். இதற்கிடையில் நாகரத்தினம் வந்து அவன் சொன்னதைக் கேட்டுக்கொண்டு நிற்கிறாள்.) சம்மா இருந்தன் கொளும்பிலை சந்தோஷமாய். இந்த யாள்ப்பாணத்துக்கு வந்தன். வந்துது வாள்மானம். ஆப்பிட்டுக் கொண்டனே. என்னவளி போறதெண்டு தெரியில்லை. அப்ப சரி, நான் போட்டுவாறன் ஐயா. எங்கையாலும் வேலைசந்திச்சால் சொல்லுங்கையா. நாளைக்கு வந்து விசாரிக்கிறன். (அளகாம்பிகையைக் குறிப்பாய்ப் பார்த்துவிட்டுப் போகிறான்.)

நாக. : (சபாபதியைப் பார்த்து) மெய்யே, கேட்டியளே, உங்கை மாடு-கண்டுகள் பாக்கப் பெரிய கயிட்டமாய்க் கிடக்கு. இனிமல் பிள்ளையின்ரை சடங்குங் கெதியாய் வந்தாலும் வரும்போலை கிடக்கு. ஒரு ஆள் எங்களுக்குத் தேள்வை எல்லே. உவன்றை முகத்திலை பாக்க ஒரு நல்லவன் போலை கிடக்கு. உப்பிடி நல்லாக்கள் சந்திக்கிறது அருமை. ஒருக்கா அவனைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டுப் பாருங்கோவன்.

சபா. : இதுக்கிடையிலை உனக்கு வேலைகாறன் வேணுமே? உனக்கு வேலைசெய்ய உந்த உடம்பு நோகுதுபோலை கிடக்கு. உங்கை மற்றற்ற வீடுகளிலை எங்கையெண்டாலும் வேலைகாறரையும் வைச்சிருக்கினமே?

நாக. : உங்களுக்குச் சம்மா புறணி இளுக்கிறதுதான். இஞ்சை கூப்பிட்டுக் கேளுங்கோ ஒருக்கா, அவன் போகமுந்தி.

சபா. : இதென்னடா தொந்தரவுபுடிச்சதுகளாலை இஞ்சை இருக்க வளியில்லை. எட பொடியா, (நாகரத்தினத்தைப் பார்த்து) அவனுக்குப் பேரென்ன? கண்ணனோ?

நாக. : ஓமாக்கம். (அளகாம்பியைப் பார்த்து) மெய்யெடி பிள்ளை?

அளகு. : ஓமெனை.

சபா. : எட கண்ணா, ஒருக்கா இஞ்சை வந்திட்டுப் போ. (கண்ணன் திரும்பி வருகின்றான்) எட, எங்கையடா வேலை செய்ததெண்டனி?

கண். : கொளும்பிலை ஐயா.

சபா. : உன்னை எப்பிடி நம்பிறது? கள்ளன் காடனாயிருக்கும். இந்தப் பஞ்சகாலத்திலையும் உங்களை நம்பலாமே? அதுதானே உங்கை புடிச்சுப்புடிச்ச இந்தியாவுக்கு அனுப்புறாங்கள்.

கண். : என்னையா அப்பிடிச் சொல்றியள். என்றை பளைய துரை தந்த சேட்டுபிக்கற்று இஞ்சை இருக்கு. (சீலை முடிச்சின்று அவிழ்த்தெடுத்துக் கொடுக்கிறான்.)

சபா. : (அதைப் பார்த்துவிட்டு) நல்லாய்த் தான்ரா எளுதியிருக்கிறாங்கள். எட, உந்தப் பெரிய வீட்டிலை நிண்டனி, உனக்கு நாங்கள் சம்பளத் தந்து கட்டுமே?

கண். : அப்பிடியொண்டும் யோசியாதையுங்கோ. எனக்குச் சாப்பாடு தந்தால் காணுமையா. பிறகு ஏதன் உங்கடை விருப்பப்படி தாருங்கோவன். சம்மா தெருவளந்த எனக்கு உது காணாதே?

சபா. : உனக்கென்ன வேலை தெரியுமடா?

கண். : என்னெண்டாலுஞ் செய்வன். துலா ஓடுவன், தண்ணி இறைப்பன், விறகு கொத்துவன், போய் (boy) வேலையெண்டால் நல்லாய்ச் செய்வன். ஒருமாதத்துக்கு வைச்சப் பாருங்கோ, ஐயா. பிறகு வேண்டாமெண்டால் நான் போறன்.

சபா. : அப்ப, பின்னை, நிக்கட்டும்ன் பாருங்கோ.

சபா. : சரி, உன்றை ராச்சியந்தான். (அவனைப் பார்த்து) எட, பின்னை நில்லெடா. மெத்தக் கவனமாயிருக்க வேணும். வேலையிலை ரெம்ப நறுக்காயிருக்கவேணும். பிளையெண்டது ஒண்டும் நான் காணக்குடாது. என்னை ஆரெண்டு தெரியுமே? நான் தான் இவடத்து விதானை, தெரியுதே.

கண். : ஓமையா, அதுக்கொண்டும் பயப்பிடாதையுங்கோ. (உடனே ஒரு சீலைத்துண்டை எடுத்து மேசை முதலியவற்றைத் தட்டித் துடைக்கிறான்.)

களம் 2

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : சுதுமலை : விதானையார் வீடு

வல்லிபுரம், சபாபதி, நாகரத்தினம், சண்முகம் ஆகிய இவர்கள் நண்பர்களாய் இருந்து பேசிக்கொண்டிருக்கின்றனர். கண்ணன் ஒரு மூலையில் வேலையெய்துகொண்டு நடக்கிறதைக் கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறான்

சபா. : இவ்வளவுதான் என்னாலை தரமுடியும். மற்றற்றவையைப் போலை, பாருங்கோ, சைவர் கூட்ட ஏலாது. சொன்னால் ஒரு சொல்லு. இனிமல் பிள்ளையின்ரை பளக்கவளக்க மெல்லாம் மெத்தத்திறம். சம்மா பிராமணப் பளக்கமெல்லே பளக்கி வைச்சிருக்கிறன். சாதிமரபோ, சிறைகுட்டியளோ, எல்லாம் முந்தியைப்போலை இப்பவுங் கிரமமாய் நடந்து வருகுது.

- வல்லி. : அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும் பாருங்கோ.
- சபா. : உங்கை இப்ப இப்ப புதுப்பணம் முளைச்சவை தங்களைப் பெரிய பெரிய ஆக்களெண்டு சொல்லிக்கொண்டு திரியினமே. அவையையப்போலை எங்களை நினைச்சுக்கொள்ளாதையுங்கோ.
- வல்லி. : சாய், சாய், சாய், அது எனக்குத் தெரியாதே. என்ன நாம் சொல்லுகது.
- சண். : உனக்குத் தெரியுமோ தெரியாதோ, எனக்குத் தெரியவில்லை, மோனை. வல்லிபுரம், நீ நான் பெத்த பிள்ளைக்குச் சரி. உந்தச் சாதியெண்ட விஷயத்திலை ஒரு விதமான ஐமிச்சமும்படவேண்டாமெண்டு அவையெட்டைச் சொல்லிப்போடு. நாங்கள் உங்கினை உள்ள விடுகளிலை செம்புந்தண்ணிகூடத் தூக்கியறியம். நாங்கள் ஆர்பக்கமெண்டு உனக்குத் தெரியுமே?
- வல்லி. : இல்லையெனை.
- சண். : அந்தப் படைவெட்டிப் படையெண்ட இலங்கைநாயக முதலியைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறியே? (இருமுகிறார்) அந்தப் பக்கமெல்லே நாங்கள்.
- வல்லி. : (தலையசைத்து) சரி, சரி, அப்படியோ சங்கதி.
- சபா. : ஆங், நான் சொல்ல நம்பமாட்டெண்டிடயள். அங்கை கேட்டுப் பாருங்கோவன்.
- நாக. : கண்ணா, கொஞ்ச வெத்திலை கொண்ணந்து போட்டா தட்டத்துக்கை (கண்ணன் வெற்றிலை கொண்டு வந்து தட்டத்துள் போடுகின்றான்.)
- சண். : இந்தச் சாதியெண்ட விஷயத்துக்காகவெல்லோ நாங்கள் இப்படி இருக்கிறது. அது எங்கடை பிள்ளை நல்ல சாதிக்காறன் வராட்டா உப்பிடயே சும்மா இருக்கட்டு. ஏன் அங்கை அவளினரை பேத்தி ஒருதி சாதியிலை செய்ய வேணுமெண்டு ஐம்பது வயது வரைக்கும் காத்துக்கொண்டிருந்து, பிறகு கட்டயில்லையே.
- வல்லி. : மெய்தான் பாருங்கோ.
- சண். : அதென்ன, இந்த நாளையிலை எல்லாந் தலைகளாய்ப் போச்சு. குலங் குப்பையிலும் பணம் பந்தியிலையும். எல்லாம் கலிகாலத்தினரை கோலம், தம்பி. உனக்குத் தெரியுமே, வல்லிபுரம், எங்கடை குடிக்கு ஒரே ஒரு கொந்தல்; கொளும்பிலை அப்புக்காத்துக்குப் படிச்சுக் கொண்டிருந்தவன். அருமையான குணத்தோடே இருந்த ஒரு பிள்ளை. ஆனால், கூடினாங்கள் கொஞ்சத் தத்தாரியள். அவனைக் கொண்டே விழுத்திவிட்டாங்களே.
- வல்லி. : மெய்தானோ பெரியவர், எனக்குத் தெரியாது அதைப் பற்றி.

- சண். : மெத்தக் கூடாத பக்கம், தம்பி, இலங்கைநாயக முதலியினரை குலத்துப் பிள்ளை, இப்பிடிப் போச்சுதோ எண்டு நினைச்சன். என்றை மனம் என்ன மாதிரி இருந்துது தெரியுமே? உடனை அவனை என்றை வீட்டுப் படலையும் எட்டிப் பாக்கக்குடாதெண்டு சொல்லிப்போட்டன். என்ன, கொடிக்குப் பிறந்து செடியிலை விளுறதே? கீழ்சாதி ஒருதியைக் கட்டினான், அண்டையோடே அந்திரட்டிசெய்து விட்டிட்டன்.
- வல்லி. : அவர் இருக்கிறாரோ இல்லையோ, பெரியவர்? இப்ப எவடத்திலை ஆக்கும்?
- சண். : அவளோடே எடுபட்டுக்கொண்டு எங்கையோ போனானாம். எங்கையோ சிங்கப்பூருக்கோ கிங்கப்பூருக்கோ, ஆர் கண்டது. நல்லாயிருக்கிறானெண்டு உங்கினை வாறவங்கள் சொல்லிறாங்கள். நான் ஒரு கிளவன் இருக்கிறெண்டு நினைச்சானே?
- வல்லி. : அதெல்லாம் இருக்கட்டும் பெரியவர். எண்டாலும் நாங்கள் என்ன செய்யிறது. இந்தக் காலத்துப் பொடியள் சாதியைப் பாக்கிறாங்களோ, அல்லது வடிவைப் பாக்கிறாங்களோ? காசுதான் பெரிசெண்டு நிச்சிறாங்கள். ஆனால் நான் எண்டால் உங்களைப் போலான்; சாதிமரபிலை மெத்தக் கவனம். இவங்களுக்கெண்டால் கை இறம்பக் காசவேணும். மற்றதொண்டுங் கவனிக்கிறாங்களில்லை. சரி, அவையெட்டை நான் போய்ச் சொல்லினன். இடந்தராகினை எண்டுதான் நினைக்கிறன். எண்டாலும், பாப்பம். நேரமாய்ப் போச்சு; அப்ப இருந்துகொள்ளுங்கோ. நான் எல்லாத்துக்கும் போய் எளுதிறன்.
- சபா. : அப்ப சரி வாருங்கோ. ஏதோ இந்த விஷயத்திலை கொஞ்சங் கவன மெடுக்கவேணும். (வல்லிபுரம் போகின்றார். நாகரத்தினத்தைப் பார்த்து) கேட்டியே, பேசிறமாதிரியிலை உவங்கள் இடந்தராங்கள் போலை கிடக்கு. இந்தக் காசு என்னவேலையெல்லாஞ் செய்யுது.
- நாக. : இந்தப் பெட்டைக்குப் பேசிறதெல்லாம் உப்பிடயாய்ப் போகுது. வெள்ளிக்கிளமையிலை பூராடத்திலை பிறந்தவளெல்லே. என்னவோ நடக்கிறது நடக்கட்டும்; ஆனால் ஒண்டு சொல்றன், கேளுங்கோ; உந்தச் சாதி வரம்பெல்லாம் இந்த நாளையிலை பாக்கேலாது. உதுதான் இருக்கிற தொந்தரவு. உந்தச் சாதிபாத்துத் தானே அண்ணனையும் கலைச்சுவிட்டனீங்கள். அதுகும் ஊர்விட்டுத் தேசம்விட்டுக் கண்ணுக்கெட்டாத இடத்திலை போய்க் கிடக்கு.

களம் 3

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : சுதுமலை : விதானையார் வீடு

தவால்க்காரன் வீட்டுக்குமுன் வந்து விசில் ஊதுகிறான். அளகாம்பிகை வாசலுக்குப் போகின்றாள். தவால்க்காரன் அவளிடம் தவாலைக் கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பப்பார்க்கிறான்.

- அளகு. : (தவாலைப் பார்த்துவிட்டு) இந்தத் தவால் வேறை ஆருக்கோ.
தவா. : இல்லைப் பிள்ளை, இஞ்சை பார், வீட்டுவிலாசம் சரியாயிருக்கு.
அளகு. : சீச்சீ, அப்பிடிப்பட்ட பேர்வளி இஞ்சை இல்லை. இஞ்சை பார், கிருஷ்ணமூர்த்தி எண்டு எந்திக் கிடக்கு. இஞ்சை அந்தப் பேருள்ள ஆள் இல்லை. இஞ்சை ஓராஸ்தான் புதாள் இருக்கு. அது எங்கடை வேலைகாறன். அவனுக்குப் பேர் கண்ணன்.
தவா. : (சற்று யோசித்துவிட்டு) ஒருவேளை அவனுக்குத்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தி எண்ட பேரோ, பிள்ளை ? உந்த வடக்கத்தையாங்களை நம்பக்குடாது. வேலைக்கு வரயுக்கை வேறை வேறை பேரெல்லாம் வைச்சுக் கொண்டு வருவாங்கள். ஒரு வீட்டிலை போனால் தன்ரைபேர் இராமன் எங்கிறான்; மற்ற வீட்டிலை போனால் கிருஷ்ணன்; இன்னொரு வீட்டிலை போகயுக்கை நாராயணன் எங்கிறான். அப்ப உவங்களை நம்பிறதெப்பிடி ?
அளகு. : உனக்கென்ன விசரே ? இஞ்சை எம். ஏ. (M. A.) பார் அற் லோ (Bar - at - law) எல்லாம் போட்டுக் கிடக்கு.
தவா. : (பார்த்துவிட்டு) ஓ, சரிதான், பிள்ளை. அப்ப இதாருக்காய் இருக்கும்? இந்த ஊரிலை இந்தப் பேர்வளியை நான் சந்திக்க இல்லை. (யோசிக்கிறான்) எண்டாலும், நான் நாளைக்கு வாறன், பிள்ளை. விதானையாரெட்டைக் குடுத்து, இது உங்களுக்கில்லை எண்டு இதிலை எடுத்துவிச்சுப்போட்டுத் தா. நான் கந்தோரிலை கொண்டே திருப்பி அனுப்புவிச்சுவிடுறன். என்னாலை உந்த ஊரெல்லாந் தடவ முடியாது. எந்தக் கெவுணராய்க் கிடந்தாத்தா நென்ன ? என்றை கட்டளைச் சட்டம் அது. மடையங்கள், எந்திற விலாசத்தைச் சரியாய் எந்தக்குடாதே? கை உளைஞ்சுபோடுமாக்கும். (போகின்றான்)
அளகாம்பிகை விலாசத்தைத் திருப்பித்திருப்பி வாசித்துவிட்டு, தவாலை ஒரு மேசையில் கொண்டுபோய் வைக்கிறாள். அப்போ சண்முகம் வருகின்றார்.
சண். : எடி மோனை, எடி நீ இஞ்சை நிக்கிறியே ? அங்கை கொம்மா ஊரெல்லாம் புடுங்கி யடுக்கிறா. ஓட்டி மோனை, அங்கை வரட்டாம்.

- அளகு. : ஏன், அவவுக்க என்னவாம்? சும்மா கூப்பிட்ட மணியம். (போகின்றாள்)
சண். : (ஒரு கதிரையில் போய் உட்கார்ந்துகொண்டு) எட கண்ணா, அந்த ஈளகேசரிப் புதினத்தாளைக் கொண்டாடா. அதோடை என்றை கண்ணாடியையும் மறந்துபோடாதை. (கண்ணன் பத்திரிகையுங் கண்ணாடியுங் கொண்டுவந்து கொடுக்கின்றான். பின்பு கடிதத்தை மேசையின்மேல் காண்கிறான். கண்டதும் அங்குமிங்கும் பார்த்துவிட்டு, அதையெடுத்து மடியில் கட்டிக்கொண்டு போகின்றான். அப்போது அளகாம்பிகை வந்து தவாலைத் தேடுகின்றாள்.)
அளகு. : இதிலை வைச்ச தவாலைக் காணயில்லை. எங்கை வைச்சனான்? (யோசிக் கிறாள்) இதிலானே இப்ப கொஞ்சதுக்கு முன்னம் வைச்சனான். அதுக்கிடையிலை எங்கைபோனது? வேறெங்கையெண்டாலும் வைச்சனோ? சாய், இதிலை தான் வைச்சனான்-போலை. (சண்முகத்தைப் பார்த்து) அப்பா ?
சண். : என்னடி மோனை ? எடி நீ பிறகும் ஓடியந்திட்டியே ?
அளகு. : அதைவிட்டிட்டு, இதிலை ஒரு தவால் வைச்சன், எடுத்தனியே ?
சண். : நான் காணயில்லையெடி மோனை.
அளகு. : இப்ப கொஞ்சத்துக்கு முன்னம் வைச்சனான். நீயெடாமல் அதுக்கென்ன கால்முளைச்சதே ?
சண். : உண்ணாணையெடி நானெடுக்கயில்லை ; உனக்கென்ன பொய் சொற்றனே ? எங்கையோ இடதுகையாலை வைச்சிட்டு மறந்து போனியாக்கும்.
அளகாம்பிகை யோசிக்கின்றாள்.

களம் 4

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : சுதுமலை : விதானையார் வீடு

கண்ணன் நடைசாலையில் புத்தகங்களை அடுக்கிவிட்டு ஆங்கிலப் பத்திரிகை ஒன்றை எடுத்து ஒரு வாங்குநுனியில் இருந்துகொண்டு வாசிக்கின்றான். அளகாம்பிகையும் மனோரஞ்சிதமும் வருகின்றார்கள். வந்து அவனைக் கண்டதும், ஒருவருக்கொருவர் கைவிரலினால் சத்தம்போடாதிருக்கும் வண்ணம் சைகை காட்டுகிறார்கள். மனோரஞ்சிதம் அவனுக்குப் பிற்பக்கமாய் போய், என்ன வாசிக்கிறான் என்று பார்க்கிறான். பின்பு மெதுவாக அளகாம்பிகைக்கு அருகில் போய் நின்றுகொண்டு,

- மனோ. : கண்ணன் பேப்பரிலை ஜவரல்லால் நேருவைப்பற்றி என்ன சொல்லுது? எங்களுக்குங் கேக்க வாசியன்.

- கண். : (உடனே வாங்காலே திடுக்கிட்டு எழுந்து பரபரப்போடு) ஆங், ஒண்டுமில்லை அம்மா ; ஒண்டுமில்லை - ஆங், நான் சும்மா பாத்துக்கொண்டிருந்தனான் - படம் பாத்துக்கொண்டிருந்தனான், படம் பாத்தனான், படம் பாத்தனான்.
- மனோ. : அப்ப உனக்கு இங்கிலீசு வாசிக்கத் தெரியாது. எங்கிறியே ?
- கண். : இல்லை அம்மா, எனக்கு இங்கிலீசு தெரியாது. நான் சும்மா படம் பாத்தனான்.
- அளகு. : (புதினத்தை வாங்கி அவன் வாசித்த பக்கத்தைப் பார்த்துவிட்டு) என்ன மனோரஞ்சிதம், இஞ்சை படம் ஒண்டையும் கானையில்லை.
- கண். : இல்லையம்மா, முந்தி சின்னப்பிள்ளையாய் இருக்கையுக்கை கொஞ்சம் படிச்சனான் ; பிறகு விட்டிட்டன் ; உப்பிடித்தான் இடைக்கிடை ஏதன் பாத்து நினைப்பூட்டிக் கொள்ளனான்.
- மனோ. : அப்படியோ சங்கதி ?
- அளகு. : அப்ப மனோ, இதுதான் இன்டெயில் பேப்பர், கொண்டுபோ. நான் இன்னம் வாசிக்கயில்லை. வாசிச்சப்போட்டு, கெதியாய் அனுப்பிவிடு.
- மனோ. : ஓ ஓ, நான் ஏன் வைச்சிருக்கிறன் ? இஞ்சை, கண்ணனுக்கும் வேணு மெல்லே ?

களம் 5

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : சுதுமலை : சபாபதி விதானையார் வீடு

அளகாம்பிகை வருகின்றாள். கீழே கதவிற்குக்கிட்ட சில தவால்களும் பத்திரிகைகளும் கிடப்பதைக் காண்கிறாள்.

- அளகு. : இண்டைக்கு தவால்க்காறன் வெள்ளெணை வந்திட்டான்போலை கிடக்கு. ஏன் கூப்பிடாமைக் கீளை போட்டவனோ ? ஒகோ, சரிதான், இண்டுதுவங்கிப் புதாளெண்டெல்லே எங்கடை தவால்க்காறன் சொன்னவன். (தவால்களையும் பத்திரிகைகளையும் பொறுக்கியெடுத்து மேசைக்கருகில் சென்று, ஒவ்வொன்றாயெடுத்தெடுத்து விலாசத்தை வாசித்துவிட்டு, வைக்கிறாள்.) சுதுமலை வடக்கு விதானையார், இது கவுண்டேந்துத் தவால் - சபாபதிப்பிள்ளை அவர்கள், ஐயாவுக்கு - இது அப்பாவுக்கு - இதார் ? கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள். எட, இந்த வீட்டுக்குத்தான் விலாசம் போட்டுக்கிடக்கு. மெய்தான், இதுபோலை தவால்தான் முந்தியும் ஒருநாள் வந்து காணாமல் போனது. (யோசிக்கிறாள்) எளுதிற ஆள் ஆரெண்டு பாப்பம். (ஒரு மெழுகுதிரியைக் கொளுத்தி வைத்துவிட்டு உறைக்குமேல் தண்ணீர்விட்டு மெழுகுதிரி

வெளிச்சத்தில் பிடிக்கிறாள். பிறகு உறையைத் திறந்து தவாலை எடுத்து வாசிக்கிறாள்.) "என்மேல் உளுவலன்புள்ள கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு எளுதிக்கொள்வது : -..... நீ எனக்கு எளுதிய விஷயம் சித்தியாகுமென்று சாக்ஷாத் அம்பிகைபாகனை அனவரதமும் பிரார்த்திக்கின்றேன். நல்லாய்ப் பிடித்துக் கொண்டதுபோல் இருக்கிறது. ம. கி. எப்படி ?

இங்ஙனம்,

"ச. வே."

பேரும் படிக்க முடிய இல்லை. சரி, பாத்துக்கொள்ளிறன். (அங்குமிங்கும் பார்த்துவிட்டு, கடிதத்தை ஒட்டி மேசையில் வைத்துவிட்டுப் போகிறாள்.)

களம் 6

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : சுதுமலை : விதானையார் வீடு

சண்முகம் சார்மனைக்கதிரையில் இருக்கிறார். காலடியில் ஒரு நெருப்புச்சட்டி இருக்கிறது. கண்ணன் ஒரு பொச்சுமட்டையை நெருப்பில் காய்ச்சிக் காய்ச்சி அவரது காலை உருவுகிறான்.

- சண். : உச், உச், உச், சுடுகுதெடா மோனை, சுடுகுது. இந்த வாதப் படிப்பு வந்து என்னை ஒரு இடமும் போகாமைப் பண்ணிப்போட்டுது.
- கண். : (பொச்சுமட்டையைக் காய்ச்சிக் கையினால் துடைத்துவிட்டு திரும்பவும் பிடித்துக்கொண்டு) இப்ப சரிதானோ குடு ?
- சண். : ஓமெடாமோனை. பின்னை நான் கலைச்சவிட்டன் எண்டனே ; அவனும் உங்கினை ஓடியாடிப் பாத்தான். பிள்ளைக்கு காசுக்கு வளியில்லைப்போலை. பின்னை, படிப்பை விட்டிட்டான். எல்லா இடமும் அலைஞ்சு பாத்தான், ஒண்டுஞ் செய்ய முடியயில்லை. பின்னை, அந்த நாளையிலை எல்லாரும் சிங்கப்பூருக்கு போற வளக்கம். இவனும் பின்னை கப்பலேறிவிட்டான்.
- கண். : அப்ப பெண்சாதியை அதோடை விட்டிட்டாரோ ?
- சண். : சாய், சாய், சாய், என்றை பிள்ளை அப்படியும் செய்யுமே ? அப்படியான பளக்கம் நான் பளக்கி வைக்கயில்லை. எப்பிடியெண்டாலும் அவள் நம்பி வந்தவளெல்லே. அவளொரு மெத்த நல்ல பிள்ளை எண்டு கேள்விப்பட்ட னெடா மோனை. அவளும் தன்ரை ஆக்களை விட்டிட்டுப் புரியனோடை ஓடிவிட்டாள்.
- கண். : அப்ப ஏனெனை அவை இரண்டு பேரையும் கலைச்சனி ?

- சண். : அந்த நாளையிலை உந்தத் தாலியக்கட்டின சாதி எண்ட கட்டுப்பாடு இருந்துதொடா மோனை. உந்த ஊரவங்கள் எல்லாம் என்னைச் சின்னத்தனம் சொல்லுவங்கள் எண்டு பயந்திட்டன். அதுகும் என்றை மடைத்தனந்தான்.
- கண். : இந்த நாளையிலும் இஞ்சை இப்பிடித்தான் சாதி பாக்கிறவையோனை ?
- சண். : சீச்சீ, உந்தம்மா மலையேறிவிட்டுது. ஏதேனும் வசதியெண்டால் தான் சாதி பாப்பங்கள். எண்டாலு மெடா மோனை இப்ப ஆக்க-
ளெல்லாம் புத்திக்காறாய் விட்டாங்கள். இப்பாரோ கவனிக்கிறாங்களே? எங்கடை காலத்திலான் உந்த மோட்டுத்தனங்கள். உந்தக் கிளடங்கள் செத்தாங்களே எண்டால் உதெல்லாம் போவிடும். அதென்ன அந்த நாளையிலை படிச்சவங்களும் குறைவு தானே ? எல்லாரும் மோட்டாத்துமாக்கள். உந்தச்-
சண்டாளரலை என்றை பிள்ளையையும் ஊரை விட்டுக் கலைச்சன். ஒரே ஒரு ஆம்பிளைப்பிள்ளை எண்டு பாத்தனே ? இப்ப எனக்குக் கொள்ளி வைக்கவும் ஆக்களில்லை. (அழுகிறார்)
- கண். : அப்ப நீ உன்றை மருமோனைக் காணயில்லையே ? வடிவான மனிசியாக்கும். அதுதான் ஓடினவர்.
- சண். : நான் அந்தப் பொடிச்சியைக் காணயில்லை யெடா மோனை. ஆனால் கண்டவங்கள் சொன்னார்கள். அந்த நாளையிலை பாக்கப்பதினாறு கண் வேணுமாம். சும்மா இலந்தைப் பளத்துப் புளப்போலையா மெடா. அந்தப் பொடி குத்திற கஞ்சித்-
தண்ணியை நான் குடிக்கக் குடுத்து வைக்கயில்லை. (அழுகிறார்)
இதெல்லாம் என்றை இரத்தக்கொளப்பாலை வந்தது.
- கண். : அப்ப அவைக்குப் பிள்ளைகுட்டி யில்லையோனை ?
- சண். : கதைக்கிறார்கள். ஒரு பொடியெனண்டு. எனக்கும் ஒரு கொக்காரைதான். அதைப்போலை அவனுக்கும் ஒண்டுதானாம். பொடியனைப்பற்றி மெத்தப்பேராய்ப் பேசிறார்கள்.
- கண். : மெய்தானோனை !
- சண். : எங்கடை பரவணியிலை ஒவ்வொரு ஆம்பிளைப்பிள்ளை தான் பிறக்கிறது. ஆனால் அதுகளெல்லாம் சும்மா சிங்கக்-
குட்டியள்தான்.
- கண். : அவருக்கு என்ன பேராம் ? உனக்குத் தெரியாதோனை ?
- சண். : ஏதோ வல்லிவிரக்கோயிலுக்கு நேத்திக்கடன் பண்ணித்தானாம் அந்தப் பொடி பிறந்தது. அதாலை மேகவாணன் எண்டு பேர் வைச்சிருக்கிறானாம். கிட்டிணன்றை பேரல்லே. நானும் அந்தப்

- பொடியன் பிறந்த நாள் துவக்கம் ஒவ்வொரு வரியமும் சப்பறத் திருவிளாவுக்கு அங்கை போறவையெட்டைக் குடுத்து அரிச்-
சனை பண்ணுவிக்கிறனான். உனக்குள்ளை இருக்கட்டும், (மெல்லமாக) இப்பிடிச் செய்விக்கிறனானெண்டு உவைக்குத் தெரியாது.
- கண். : அப்ப, பேரனிலை கொஞ்சம் பற்றுதல் போலான் கிடக்கு.
- சண். : அந்தச் சுங்கானை ஒருக்காத் தாடா மோனை.
- கண். : (புகையிலை அடைந்து சுங்கானைக் கொடுக்கிறான், சண்முகம் வாயில்வைத்து இழுக்க அவன் கொள்ளியை எட்டிநின்று பிடிக்கிறான்.) நல்லாய் இளுங்கோ, இன்னும் மூளயில்லை.
- சண். : (பார்த்துவிட்டு) போது மெடா மோனை, போதும், பத்தி விட்டுது.
- கண். : பேரனை நீங்கள் இன்னம் காணயில்லையே ?
- சண். : சீ, இல்லை யெடா மோனை, அதென்ன நாங்கள் செய்த சிறப்புக்கு அதுகள் இஞ்சை வரப்போகுதுகளே ? ஆனால் பெரிய பிரளிக்-
காறனா மெடா. அது அவன் தேப்பன்றை பிரளி இருக்குந்தானே ? எனக்குக் கொஞ்சத் தொந்தரவைத் தந்தவனே ? அதுதான் கதை, நானெண்டாப்போலை இளமையிலை லேசான ஆளே ? இஞ்சை இவ இருந்தாவே, தம்பியின்றை தாய். நானும் அவவை அப்பு ஆச்சிக்குத் தெரியாமைக் களவாகத்தானே எடுத்தனான். அந்த வேலை என்றை பிள்ளையும் செய்துபோட்டுது. (சிரிக்கிறார்.)
- கண். : அப்ப அவற்றை மோனும் பெரிய பிரளி எண்டியள், அவரும் உந்த வேலையிலைதான் திரியிறாரோ ?
- சண். : இருக்கு மெடா மோனை இருக்கும், எங்கடை அடியின்றை குணமும் உதுதான். (சிரிக்கிறார், சிரிப்பு முடிய) எட, எட, உச், உச், உச், இஞ்சை பாற்றா, இஞ்சை பாற்றா மோனை (கைவிரலைக் காட்டுகிறார்) எட குறண்டல்லாய்வு வந்திட்டு தொடா மோனை. உச், உச், உச், என்னமாதிரிக் குறட்டிப்போடுது?
- கண். : (கைவிரலை உருவி இழுத்துவிட்டு) இப்ப சுகமாயிருக்கோனை.
- சண். : ஓ, இப்ப கொஞ்சம் சுகம். எனக்கு அடிக்கடி இந்தக் கறுமந்தான் வந்து நாசமுக்குது.
- கண். : பேரனுக்கு என்ன வயதிருக்கும் ?
- சண். : அவனுக்கென்னடா உன்னோட்ட வயதுதான் இருக்கும். முந்த-
நாளையும் பொடியன். எனக்குச் சாகமுந்தி அவனைப்பாக்கப் பொல்லாத ஆசை. உங்கை எல்லாரெட்டையும் இரகசியமாய்ச் சொல்லிச் சொல்லி விடுறன். அதுகள் கவனிக்காதுகளாம்.
- கண். : அப்ப நீங்கள் ஒருக்காப் போய்ப் பாத்துக்கொண்டு வராதையுங்கோவன்?

- சண். : எட, இந்த வயதிலை என்னாலை ஏற இறங்க முடியுமே ?
கப்பலிலை போகவேணுமாம். வத்துப்பளையுப் பொங்கலுக்-
கொருக்காக் கப்பலிலை நான் போய்ப் பட்டபாடு போதும். அந்தப்
பொடியை உந்தச் சீமைக் கை எல்லாம் அனுப்பினானாம். ஒருக்கா
அப்பாலையும் போய்ப் பாத்துக்கொண்டு வாடாஎண்டு அனுப்பி-
னானே ?
- கண். : சீமைக் கேனாக்கும் ?
- சண். : அங்கை என்னவோ பெரிய படிப்புக்குப் போனவனாம். எட சீமை
அப்புக்காத்துமாமெடா.
- கண். : ஆங், அப்படியோ !
- சண். : எண்டாலும் என்றை பேரனை நான் காணாமெச் சாகிறயில்லை.
உவங்கள் என்ன சொன்னாலும் சொல்லட்டும்.

களம் 7

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : சுதுமலை : விதானையார் வீடு

கண்ணன் பாடிக்கொண்டு உள்ளே போகின்றான். எதிர்ப்பக்கத்தால்
மனோரஞ்சி தழும் அளகாம்பிகையும் வருகிறார்கள். பாட்டைக் கேட்டுக்கொண்டு
பேசாமல் இருக்கப் பாட்டு முடிகின்றது.

- மனோ. : அளகு! ஆர் உங்கை பாடினது ?
- அளகு. : வேறே ஆர் ?
- மனோ. : ஆர் கண்ணனோ ?
- அளகு. : பின்னை ?
- மனோ. : நல்லாய்ப் பாடுகிறான்போலை கிடக்கு. பாட்டிலை இஞ்சை இவன்
உன்னை வெண்டிட்டான்.
- அளகு. : இஞ்சை வந்த அஞ்சாறுநாள் ஒரு சத்தமுமில்லை. பிறகு
ஒவ்வொரு நாளும் பாட்டுக் கச்சேரியாய்த் தானே கிடக்கு.
உதைப்பாத்துப்போட்டு இப்ப நான் பாட்டெண்ட வேலை
விட்டிட்டன்.
- மனோ. : எட, கொய்யாவும் கொம்மாவும் வெளியிலை போட்டினமெல்லே.
அதுதான் அவருக்கிந்தக் கொண்டாட்டம்.
- அளகு. : அவை இருந்தாத்தான் என்ன குறைவே ? வீட்டிலை அவை
எல்லாரும் நல்ல பட்சம். அவையும் பாட்டைக் கேட்டிட்டு உறுண்டு-
றுண்டு சிரிக்கிறதுதான்.

- மனோ. : உங்கபாடு நல்ல பைம்பல். உவன் நல்ல முசுப்பாத்திக்காறனாய்க்
கிடக்கு. எப்ப பாத்தாலும் சிரிச்ச முகம். ஒருக்காக் கூப்பிட்டுப்
பாடுவிப்பமே ?
- அளகு. : எனக்குத் தெரியாது, நீ வேணுமெண்டாக் கூப்பிட்டுக் கேட்டுப்-
பாரன்.
- மனோ. : கண்ணா ! கண்ணா !
- கண். : (உள்ளேயிருந்து) ஏனம்மா.
- மனோ. : இஞ்சை ஒருக்கா வந்திட்டுப் போ.
(கண்ணன் வருகிறான்)
- மனோ. : என்ன மெத்த அமளியாக் கிடந்துது?
- கண். : ஒண்டு மில்லை யம்மா.
- மனோ. : நல்லாப் பாடிறாய் போலை கிடக்கு.
- கண். : எனக்கென்ன தெரியும் ? எனக்கு நல்லாய்ப் பாடத் தெரியாது.
- மனோ. : உங்கை முகமெல்லாம் புருங்கி அடுக்கினாய் இப்ப.
- கண். : உதெல்லாம் தெருப் பாட்டம்மா. கொளும்பிலை படம் பாத்துப்
பொறுக்கினது.
- மனோ. : ஆரெட்டைப் படிச்சனி ?
- கண். : நான் ஆரெட்டைப் படிச்சது ? சும்மா கேள்விச் செவியன் ஊரைக்
கெடுத்தான் எண்டமாதிரி, ஆரும் பாடினா அதைக் கேட்டுப்-
போட்டுப் பாடினதுதான்.
- மனோ. : அப்ப உனக்கு ராகம் தெரியா தெங்கிறியே ?
- கண். : சும்மா கண்டசுத்தி ராகத்திலை இளத்துக் கட்டுறது தான்.
- மனோ. : உனக்கேன் உந்தப் பொய்யை ? ஒரு பாட்டுப் பாடு பாப்பம்,
கேப்பம்.
- கண். : சும்மா விடுங்கம்மா. அங்கை சின்னம்மாவைக் கேளுங்கோ.
அவதான் நல்ல ராகத்தோடை பாடினவ.
- அளகு. : என்னிலான் எல்லாருக்கும் பகிடி.
- மனோ. : சும்மா உலவியாதை கண்ணன், பாடன் ஒரு பாட்டை.
- கண். : என்றை தொண்டை கொஞ்சம் அடைச்சுக்கொண்டுது. சரி,
பின்னை ஒண்டு பாடிறன்.
- மனோ. : பறுவாயில்லை பாடு பாடு.
கண்ணன் தொண்டையைச் செருமிவிட்டுப் பாடுகிறான்.
- மனோ. : அருமையான பாட்டு அந்தச் சிந்மாமணியிலை "கண்ணா,
கண்ணை இளந்தவன் நீயோ நானோ" எண்ட பாட்டைப் பாடு
பாப்பம்.

- கண். : சும்மா விடுங்கம்மா. மற்றவையோ நானோ கண்ணிளந்தது? அங்கை கோளி புளுங்கலைத் தின்னுது. காய் ! காய் ! பெரியம்மா வந்து இக்கணம் என்னைக் கொல்லப் போறா. (போகிறான்)
- மனோ. : உண்ணாணை அளகு, இவனைப் பாத்தால் ஒருவிதமாய்க் கிடக்கு. நீ கவனிச்சுப் பாக்கயில்லையோ ? உவன் மற்ற வேலைகாறங்களைப் போலை இல்ல. ஒரு புதுமாதிரியான ஆளாய்க் கிடக்கு.
- அளகு. : நானும் கவனிச்சுப் பாத்துக்கொண்டுதான் வாறன். எனக்கும் ஒண்டும் விளங்கயில்லை. உனக்கொரு சங்கதி சொல்றன் கேள். மனதோடை வைச்சுக்கொள். இஞ்சை ஒரு தவால் ஒருநாள் வந்தது. அது ஆரோ கிருஷ்ணமூர்த்திக்கெண்டு விலாசம் போட்டுக் கிடந்தது. பேந்து அந்தத் தவாலைக் காணயில்லை. பிறகும் அதுபோலை ஒண்டு வந்தது. அதை நான் சாடையாய் உடைச்சுப் பார்த்திட்டு ஒட்டி வைச்சிட்டு அங்கினை ஒட்டிக் கொண்டிருந்தன். இவர் வந்து கள்ளர் போலை அங்கினை இங்கினை பாத்திட்டு, அதை எடுத்து மடியுக்கை வைக்கிறதுக்கு ஆயத்தம் பண்ணினார். நான் உடனே போய் உதாருக்கெண்டு கேட்டன்.
- மனோ. : கதையுக்கை கதை அளகு, அதிலை என்ன எந்திக் கிடந்துது?
- அளகு. : அது ஆரோ அங்கினை பேருந் தெரிய யில்லை. ஆரைப்பற்றியோ புடிச்சுக்கொண்டுதோ எண்டு எந்திக் கிடந்துது. அதுதான் கிடக்கு.
- மனோ. : அப்படியோ சங்கதி. அப்ப கேக்க என்ன சொன்னார்? கிருஷ்ண-மூர்த்தி எண்டது ஆராம் ?
- அளகு. : அது ஆரோ தான் முந்தி வேலை செய்த துரையாம். அவர் தனக்கு நேரை அந்தத் தவால் வரக்குடாதெண்டு தன்னை விலாசம் குடுத்ததாம். பின்னை தான் அதை எடுத்து அனுப்பி-விடுறதாம் அவருக்கு. இந்தக் கதை ஒண்டும் நம்பிக் கொள்ள முடியயில்லை.
- மனோ. : உப்பிடித்தானே அண்டைக்கும் பேப்பர் வாசிச்சதுக்கும் நியாயஞ் சொன்னவர். ஆளைப் பாத்தால் நல்லவன் போலை, செய்யிற செய்கையளைப் பாத்தால் கள்ளன்போலை கிடக்கு.
- அளகு. : உப்பிடித்தான் மனோ, உந்த ஆம்பிளையளைக் கொஞ்சமும் நம்பிக்கொள்ள முடியயில்லை. சொல்லிறதெல்லாம் பச்சைப்-பொய். இருக்க இருக்க இன்னம் விளங்கும்.

உறுப்பு II

களம் 1

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : சுதுமலை : விதானையார் வீடு

சபாபதி விதானையார் கோட்டால் வந்திருக்கிறார்.

- சபா. : எட கண்ணா ! எட கண்ணா !
- கண். : ஏனையா. (வருகிறான்)
- சபா. : அம்மாவை வரச்சொல்லிப்போட்டு, கொஞ்சந் தண்ணி கொண்டுவா.
- கண்ணன் உள்ளே போகிறான். நாகரத்தினம் வருகிறான். கண்ணன் தண்ணீர் கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டு ஒரு பக்கத்தில் நின்று பேசுவதைக் கேட்டுக்கொண்டு நிற்கிறான். விதானையார் தண்ணீரை அண்ணாக்காய்க் குடிக்கிறார்.
- நாக. : என்ன இண்டைக்குக் கோட்டாலை கெதியாய் வந்திட்டியள்?
- சபா. : (செம்பைக் கீழே வைத்துவிட்டு) இண்டைக்கு அலுவலும் முடிஞ்சு போச்சு ; அதோடை வேறை ஒரு வியளமும் கேள்விப்பட்டன்.
- நாக. : என்ன அது ?
- சபா. : சிங்கப்பூராலை கொண்ணன் வாறாராம். கேள்விப்பட்டியே ?
- நாக. : (ஆத்திரப்பட்டு) மெய்தானோ, மெய்தானோ? எப்ப வாறாராம், உங்களுக்கு ஆர் சொன்னது? நான் நம்பயில்லை. அவரேன் இனி இஞ்சை வாறார் ?
- சபா. : இல்லை, இல்லை ; அந்த வட்டுக்கோட்டையுக் காத்தியேச சொன்னது.
- நாக. : அது பொய்யாக்கும்.
- சபா. : எட, அந்தாள் தவாலும் காட்டினது, நீ பொய்யெண்ணிறாய்.
- நாக. : எப்ப வருகினையாம்.
- சபா. : 11ம் திகதி கப்பலேறுகினமாம். இண்டைக்கு 5ம் திகதி. இன்னும் பத்துப்பன்றெண்டு நாளையிலை வந்திடுவினம்.

- நாக. : மெய்யே, எங்கை நிக்கப் போகினமாம் ? நீங்க கேக்கயில்லையே? இஞ்சை நிக்காகினம் போலை கிடக்கு. இஞ்சை நிக்கிற-தெண்டால் எங்களுக்கு எளுதாகினையே ? (மறுபக்கம் திரும்பி) ஐயா! ஐயா! (கண்ணனைப் பார்த்து) எட கண்ணா! ஓடிப்போய்ப் பெரியப்பாவை வரச்சொல்லிப் போட்டுவாடா.
- கண்ணன் உள்ளே போகின்றான்.
- சபா. பட்டணத்திலைதான் நிக்கிற எண்ணம் போலை கிடக்கு.
- நாக. : (தாழ்ந்த குரலோடு) மெய்யே, அவையோடை பொடியனும் வருகுதாமே ? நீங்க கேக்கயில்லையே ?
- சபா. நான் அதைக் கேக்கயில்லை.
- நாக. உங்களுக்கு அந்தெண்ணங்கவன மிருந்தாத்தானே? (கண்ணனும் சண்முகமும் வருகின்றார்கள். தகப்பனைப் பார்த்து) ஐயா! ஐயா! உன்ரை மோனும் பெண்சாதியும் வருகினமாம்.
- சண். (ஆத்திரத்தோடு) மெய்தானோ! எப்பெடி பிள்ளை? ஆர் சொன்னது? (அழுகிறார்) என்றை பிள்ளையைக் கண்டு எவ்வளவு காலமாச்சு. இந்த வயதுவ காலத்திலை என்னை ஏன் இப்பிடிப் பகிடி பண்ணிறியள்? அவனெங்கை வரப்போறான் ?
- சபா. : இல்லைப் பாருங்கோ. அது உண்மை தான். 11ம் திகதி கப்ப லேறுகினமாம்.
- சண். : உங்களுக்குத் தவால் எளுதினவனோ ?
- சபா. : இல்லை. உங்கை வேறை ஓராளுக்கு வந்தது. அவர் எனக்குச் சொன்னது.
- சண். : அப்ப அவனுக்கு இன்னம் கோவம் ஆறயில்லைப் போலை கிடக்கு. (மகளை நோக்கி) இஞ்சை வரானெடி பிள்ளை. (சபாபதியைப் பார்த்து) ஏதோ ஒருவிதமாய் அவனை வேறை ஓரிடமும் போகாமை இஞ்சை வந்திருக்கப் பண்ணுங்கோ. உங்களை மண்டாடிறன். அவனையும் என்றை பேரப்பிள்ளையையும் கண்டால் என்றை உயிர் சுகமாய்ப் போகும். அப்ப பொடியனும் வருகுது தானே ?
- நாக. : அதைப்பற்றி ஒண்டும் தெரியாதாம்.
- சபா. : பொடியன் என்னவோ தாய்தேப்பனோடை சண்டை போட்டுக் கொண்டு வெளிக்கிட்டிட்டுதாம். உங்கை இந்தியாவிலையோ கொளம்பிலையோ நிக்ருதாம் அவனைத் தேடிப் பிடிக்கத்தான் இப்ப கிளம்பி யிருக்கினம் போலை யிருக்கு.
- சண். : எப்பிடி யெண்டாலும் வந்து சேரட்டும். இனிமல் மாத்திரம் இந்த வீட்டை விட்டு உவனை அடியெடுத்து வைக்கவும் விடமாட்டன். ஊர் விட்டுத் தேசம் விட்டுத் திரிஞ்சது போதும்.

- நாக. : (தாழ்ந்த குரலோடு) மெய்யெனை ஐயா! அண்ணனெட்டைச் சொல்லி விடுறியளே ஒருக்கா இஞ்சை தங்கச்சியும் இருக்கிறாளெண்டு?
- சபா. : உனக்கேன் உந்த வீண் எண்ணத்தை ? பொடியன் ஏதோ மலை-போலை படிச்சுத் தள்ளினதாம். உங்கை வந்தால் என்ன விடப்-போறாங்களே ? ஆயிரக் கணக்கிலை கொட்டிறன் கொட்டிறன் எண்டு வந்து இறாஞ்சிக்கொண்டு போவிடுவாங்கள். உன்னெட்டை என்ன பொருக்குக் கிடக்கு ? எங்கையெண்டாலும் அந்தப் பொடியன் நல்லாயிருக்கட்டும்.
- நாக. : இதுதானே இந்த யாள்ப்பாணத்தாருக்கு வந்த கொள்ளை.
- சண். : என்னெடி பேசிறாய், விசர்க்கதை. அதுகள் தப்பி ஓட்டி இஞ்சை வந்து சேரட்டும். நான் எல்லாம் பாத்துக்கொள்ளிறன். என்றை பிள்ளை என்றை சொல்லுத் தட்டியும் போகுமே ? ஆர் உங்கை கலியாணம் பேச வாறவர்? அதுகளை ஒண்டு சேர்த்துவிட்டால் ஒண்டுக்கை ஒண்டு ஒற்றுமையாயிருக்குங்கள். பட்டிணி கிடந்தாலும் பறுவாயில்லை.

களம் 2

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : சுதுமலை : விதானையார் வீடு.

விதானையார் ஒரு கதிரையின் மேல் சார்ந்துகொண்டு புதினம் வாசிக்கின்றார். கண்ணன் ஏதோ கேட்பதற்கு வாய் உன்னிறதும் தள்ளிப் போகிறதுமாக நிற்கிறான்

- கண். : ஐயா.....ஐயா ஒருசங்கதி.
- சபா. : ஆங்.... (வாசிக்கின்றார்).
- கண். : ஐயா, ஒரு....சங்....க....தி.
- சபா. : (புதினத்தைத் தாழ்த்திவிட்டு) என்ன கண்ணன், என்ன வேணும் ?
- கண். : நான்....ஒருக்கா....கொளம்புக்குப் போக வேணு மையா.
- சபா. : அதுக்கு ?
- கண். : ஒரு கிளமைலீவு....வேணும்.
- சபா. : எட, இப்பென்னடா அவசரம் ?
- கண். : இல்லை ஐயா, அங்கை என்றை குஞ்சியனுக்கு வருத்தங் கடிமையாம். அவருக்கு வேறை ஒருதருமில்லை. நான் ஒருக்காப் போய்ப் பாத்திட்டு வரவேணும்.

- சபா. : (மனைவியைக் கூப்பிடுகின்றார்) இஞ்சார், கேட்டியே, இவன் கண்ணன் என்னவோ சொல்றான். என்னெண்டு கேள்.
- நாகரத்தினம் வருகின்றான்; அளகாம்பிகையும் அவளுக்குப் பின் வருகின்றாள்.
- நாக. : (மகளைப் பார்த்து) சும்மா உனக்கு எனக்குப்பின்னாலை கொடுக்குப் பிடிச்சுக்கொண்டு திரியிறதுதான் வேலை. நான் இல்லாட்டா இக்கணம், என்ன செய்யப்போறியோ தெரியாது.
- அளகாம்பிகை போய் ஒரு பக்கத்தில் இருக்கிறாள்.
- நாக. : (சபாபதியைப் பார்த்து) ஏன் கூப்பிட்டது?
- சபா. : இஞ்சை, கண்ணன் என்னவோ சொல்றான்.
- நாக. : ஏன் கோயிலுக்குப் போறாராமோ ? இண்டைக்கு நல்ல சின்ன-மேளம் வருகுதாம். அவருக்குத் திருவிளாவும் பாட்டும் படிப்பந்தானே வேலை. அவற்றை குசாலை ஏன் பேசுவான் ?
- சபா. : சீச்சீ, இல்லை ; அவன் வேறென்னவோ சொல்றான். தான் கொளம்புக்குப் போகவேணுமாம்.
- நாக. : இப்பேன் கொளம்புக்கு ? (கண்ணனைப் பார்த்து) ஏனெடா கலியாணம் முடிக்கப் போறியே? (எல்லாரும் சிரிக்கிறார்கள்.)
- கண். : இல்லை அம்மா, அங்கை ஓராளுக்குச் சுகமில்லை.
- சபா. : எட, இஞ்சை கொஞ்ச நாளையிலை ஆக்களெல்லாம் வருகின்றமெடா. நீ இல்லாமல் என்னெண்டு சரிக்கட்டிறது ?
- கண். : இல்லை ஐயா, அவை வரக்குமுந்தி நான் வந்திடுவன். போறதும் வாறதுந்தான்.
- சபா. : அப்ப, சிலவுக் கென்னடா செய்யப் போறாய் ?
- கண். : உங்கினை பாப்பம்.
- சபா. : எப்ப போகவேணும் ?
- கண். : இண்டைக்கு.
- சபா. : இண்டைக்கோ? என்ன அவ்வளவு அவசரம். சரி, பின்னை, விருப்பம் போலை செய். (மனைவியைப் பார்த்து) இஞ்சார், அவனுக்கு ஒரு பத்துருபாக் காசு குடுத்துவிடு.
- நாக. : உங்கைக் கிடக்கோ என்னவோ தெரிய இல்லை ; பாத்துக் கொண்டு வாறன். (நாகரத்தினம் போகின்றான்.)
- சபா. : எத்தனை மணிக்கெடா இறயில் ? முந்திப்பட்டணத்துக்கு சரியா ஆறுமணிக்கு வாறது. இப்பெல்லாம் மாத்திப் போட்டாங்கள். செல்ல வருகுதாம், பேந்தும் மிச்சம் வெள்ளெண்ண ஆக்கள் நித்திரையாலை ஒளும்ப முந்தி கொளம்புக்குப்

- போவிடுறாங்களாம். அவங்களுக்குச் சரியான பனி. கொஞ்சம் செல்ல வெளிக்கிட்டு ஏளுமணிக்குக் கொளம்புக்குப் போனால் கூடாதே? ஏதோ அவங்களுக்கு யாள்ப்பாணத்துக்கு இறயில் ஓடித்தெண்டால் வேண்டாவெறுப்பாக்கிடக்கு.
- கண். : நான் கோண்டாவில் டேசனுக்குப் போறன் ஐயா.
- சபா. : அப்படியோ ? எல்லாஞ் சரி, அங்கைபோய் மினைக்கெடிதல்ல, தெரியுதே ?
- கண். : இல்லை, ஐயா.
- நாகரத்தினம் காசுடன் வருகின்றான்.
- சபா. : அங்கினை ஆரோடையுஞ் சண்டை கிண்டை போட்டுக் கொண்டு தொந்தறவுபடக்குடாது. ஓ, தெரியுதே ? கவனம். உங்கை கொளம்பிலை இந்தியாக்காறங்களுக்குத் தேடித் தேடி அடிக்கிறாங்களாம், தெரியுதே ?
- கண். : ஓமையா, நான் அப்பிடி ஒண்டுக்கும் போகமாட்டன்.
- சபா. : ஓ, நீ போக மாட்டாய்தான். எனக்கு உன்னைப் பற்றி நல்லாய்த் தெரியும். உடனை வந்திடு.
- நாக. : இந்தாடா, இதிலை இருபது ருவா கிடக்கு. பத்து ருவா உனக்குக் காணாது.
- சபா. : அவனுக்கேன் இருபது ருபா குடுக்கிறாய், பத்து ருபா காணாதே. அவன் மிச்சத்தை எல்லாம் சிலவளிச்சு முடிஞ்சாப் போலைத்தான் இஞ்சை வருவான்.
- நாக. : டேய், கவனம், தெரியுதே ? கெதியா வந்திடவேணும்.
- கண். : ஓம்ம்மா.
- நாக. : அட, சிங்கப்பூராலை என்றை அண்ணனும் மச்சாளும் வருகினமா மெடா.
- கண். : ஓம்ம்மா, கேள்விப்பட்டன்.
- நாக. : இஞ்சை பிள்ளையின்ரை அத்தானும் ஒருவேளை வருவார் ; வேலை தொகையாய் இருக்கு. சுறுக்கு வந்திடு.
- கண். : எல்லாம். எனக்கு விளங்கும். அவை வரமுந்தி நான் எப்பவோ வந்திடுவன். அதோடை நான் இல்லாமல் என்னெண்டு சின்னம்மாவுக்குக் கலியாணம் நடக்கிறது? (எல்லாரும் சிரிக்கிறார்கள்)
- நாக. : பொல்லாத போக்கிறி.

உறுப்பு III

களம் 1

இடம் : கொழும்பு : வேலாயுதம் வீடு

வேலாயுதம் ஒரு அறையில் இருந்து பின்வரும் பாட்டைப் பாடிக்கொண்டிருக்கிறான்.

இராகம் : நவரோக

தாளம் : ஆதி

பல்லவி

வசந்த கோகிலமே

எந்த னாரிய கண்ணே - என் வசந்த

அனுபல்லவி

உந்த னழகிற் சொக்கி

வெந் துளம் வாடுகின்றேன் - வசந்த

சரணம்

எந்தெந் தநே ரமும்

சிந்தனை யுந்தன் மீதே

வந்தே யருகினில்

தந்தே யின்மொழி

நொந்தே வாடுமென்

வெந்துயர் தீரடி - வசந்த

2. வைர மேனோ மானே

மனதி னிற் செந் தேனே

நீத்த முந்தனை

நத்து மெந்தனைச்

சித்த மிரங்கியொர்

முத்தந் தந்தீடு - வசந்த

அப்போது கிருஷ்ணமூர்த்தி துக்கத்தோடு வருகின்றான்

வேலா. : என்ன.....அ.....ஆ.....

கிரு. : கிருஷ்ணமூர்த்தி.

வேலா. : கிருஷ்ணமூர்த்தி, கிருஷ்ணமூர்த்தி ; இந்தப் பேரையெல்லே மறந்து மறந்து போறன்.

கிரு. : அதென்ன, என்னேரமும் வசந்தகோகிலத்தின்ரை நினைவிலை கிடந்தால் மறவாமல் என்னெப்பும் ?

வேலா. : என்ன, போனது காயோ பளமோ ?

கிரு. : (துக்கத்தோடு) ஒண்டுமில்லைக் காணும். உனக்குச் சும்மா உந்தக் கதைதான். காயுமில்லைப் பளமுமில்லை. இனிமல் பெட்டையள் எண்ட விஷயத்தைக் கைகழுவி விட்டிடன். போது மெடாப்பா உந்த வேலை.

வேலா. : அப்படியாப் போச்சோ உன்ரை பாடு? சாய், பட்ட பாடெல்லாம் வீணாப் போச்சே ? நீ அண்டைக்கு ஒரு தவால் எழுதின தெண்டு சொன்னாய். அதிலை என்ன எழுதினனி ? உன்னெட்டையெல்லே நெடுகச் சொல்றனான் ஏதும் உந்த விஷயத்திலை செய்ய வேணுமெண்டால் என்னைக் கேட்டுப்போட்டுச் செய்யெண்டு. எண்டாலும் எடுத்தகாரியம் முடிச்சுப்போடவேணும். சொன்னி-யெண்டால் உதுக்கொரு வளி இப்பெடுத்துத் தருவன்.

கிரு. : நிச்சயமாய் ?

வேலா. : அதைப்பற்றி ஒண்டும் யோசியாதை, நீ சொல்லு.

கிரு. : ஒருதருக்கும் சொல்லக்குடாது. சொல்ல மாட்டெனண்டு என்றை தலையிலை அடிச்சுச் சத்தியம் பண்ணு பாப்பம்.

வேலா. : (அவன் தலையில் அடித்து) சத்தியமா யெடாப்பா நான் ஒருத-ருக்கும் சொல்லயில்லை. ஒரு நம்பாத மூதேசி.

கிரு. : (எழுந்துநின்று கையினால் சைகைகள் காட்டி) ஆ, பின்னைக்-கேள். "என் ஆசைக்குகந்த அருங்கிளி அளகாம்பிகைக்கு அடியேன் கிருஷ்ணமூர்த்தி வரையும் விண்ணப்பம். நீ ஒருநாள் பள்ளிக்கூடத்தால் வீடு செல்லும்போது உன்னைக் கண்டேன். கண்டதும் இந்த உருவம் கனவோ நனவோ என்று ஐயுற்றேன். பின்பு நின் அழகில் சொக்கினேன். நின் அகத்தின் அழகும் அவ்வண்ணம் இருக்குமோ என்று அறியவே உனக்குப் பணியா-ளனாகச் சின்னாள் அமர்ந்திருந்தேன். எனது எண்ணம் வீண் போகவில்லை. நீ பலவேளைகளில் என்னை உண்மையான வேலைக்காரனோ இல்லையோ என ஐயுற்றனை."

வேலா. : (கைவிரலால் தன் தலையைத்தொட்டு) இஞ்சைநல்லாய் அம்மிக்-கொண்டுது.

கிரு. : சும்மா குளப்பாதை. எங்கை விட்டனான்? ஆங் "உமது ஐயம்

சரி, நானே கண்ணன். கிருஷ்ணமூர்த்தி என்ற பெயருடையவன் யான்தான். அந்த நாளையில் பணியாளனாயிருக்குங்கால் என்மேல் உனக்கு அன்பு இருந்தது. அந்த அன்பு காதலாக முற்றுவதற்கு இடமுண்டோ என்று அறிய அவாவுகின்றேன்."

வேலா. : என்ன கிருஷ்ணமூர்த்தி, காதல்பிரசங்கம் போலை கிடக்கு.

கிரு. : நான் என்ன செய்யிறது ? அவளை நினைக்கப் பாட்டுக்கூடத் தானேவரும் போலை கிடக்கு.

வேலா. : சாய், சாய், இப்ப அவிட்டுவிட்டிடாதே. ஆளெப்பிடி?

கிரு. : நான் இப்ப அவளுடைய அளகில் சொக்கினைன் எண்டது உனக்குக் கேக்க யில்லையே ? பேந்தும் கேக்கிறாய் ?

வேலா. : எட, அதுங்கை எந்தப்பெட்டையைக் கண்டாலும் உப்பிடித்தானே சொல்றது.

கிரு. : என்ன நீ கதைக்கிறாய் ? என்னையும் உன்னைப்போலையெண்டு நினைச்சுக்கொண்டியே. சாய், யாள்ப்பாணத்துப் பெட்டைய-
ளெல்லோ பெட்டையள். அளகாலையோ, உடையாலையோ, நடையாலையோ, குணத்தாலையோ, இச், இச், இச், எதைப் பாத்தாலும் இலட்சுமிதான்.

வேலா. : உன்ரை ஆள் அங்கை இருக்கிறபடியால் இனி என்னதான் சொல்லாது ? ஏன் கொளும்பெண்டாப்போலை குறைவே ? என்றை வசந்தகோகிலத்தைக் கண்டிருக்கிறியே ? அவள் ஒரு இராசாத்தி யெல்லே.

கிரு. : சம்மா விடு. எனக்கு நீ சொல்றாய். உந்தக் கொளும்பெல்லாம் வெளிப்பூச்செல்லோ. சம்மா இமிறேசன் காணும்.

வேலா. : உன்னோடை என்னத்தைப் பேசிறது ? அப்ப, அந்தத் தவாலுக்கு மறுமொளி வரயில்லையே ?

கிரு. : வந்தால் ஏன் இந்தப்பாடு?

வேலா. : இப்ப நீ வரயுக்கை சட்டையுக்கை ஏதோ தவால் வைச்சாய் போலை கிடந்துது ? சம்மா எனக்கு விடாதே, எடுத்து விடு வெளியாலை.

கிரு. : (சிரித்துக்கொண்டு) இதை வெளிவிட்டிடாதே. விட்டியெண்டால் என்றை வாயில் மண்ணாப் போம்.

வேலா. : சரி நான் சொல்லயில்லை யெடாப்பா, எடுத்து வாசி.

கிரு. : (சட்டைப்பையிலிருந்து காகிதம் ஒன்றை எடுத்து வாசிக்கிறான்.) "எனது கண்ணுக்கு விருந்தாயிருந்த கண்ணா, கள்ளா, காதலா, கிருஷ்ணமூர்த்தி : உனது திருவிளையாடல்களை நன்க-
றிந்தேன். எனக்கு உன்மேல் இருக்குங் காதல் பொங்கிக் கரைகடந்து வழிகின்றது. உன்னைவிட வேறெவருக்கும் என்

இருதயத்தில் இடம்கிடையாது. உன்னை யான் கணமும் பிரிந்திருக்க முடியாது. என்னைச் சீக்கிரம் கூட்டிச் செல்.

இங்ஙனம்,
உன் காதலி,
அளகாம்பிகை"

வேலா. : ஓ, அவ்வளவு முத்திப்போச்சோ? நீ நல்ல ஆசாமிதான்.

கிரு. : வேறே ஒண்டு கேள்விப்பட்டன், உனக்குத் தெரியுமே ?

வேலா. : என்ன ?

கிரு. : அவளின்ரை மச்சான் மேகவர்ணன் வாறானாம்; அவன் வந்தானே யெண்டால் என்பாடு செம்பாடாய்ப் போடும்.

வேலா. : எட்ட, காத்திருந்தவன் பெண்ணை நேத்து வந்தவன் கொண்டோ-
டினதுபோல எல்லோ முடிஞ்சு போம். உதைவிட்டுக்கூடாது.

கிரு. : அப்ப என்ன செய்யிறது ?

வேலா. : அவளுக்கொரு தவால் எழுது நான் சொல்றபடி. இப்பிடி உனது மச்சான் மேகவர்ணன் ஒரு பொல்லாத வஞ்சகன். எத்தினையோ பெண்கள் உள்ளத்தைக் கெடுத்த பொல்லாத பாதகன். அவனை எனக்கு நல்லாய்த் தெரியும். அவனை நம்பி மோசம்போகாதே. வீட்டிலுள்ளோர் நெருக்கினால் உடனே ஒரு தவால் போடவும். வந்து கூட்டிக்கொண்டு போகின்றேன். இப்பிடி எழுதி விடு.

கிரு. : உதுதான் சரியான யோசினை. சிங்கப்பூருப் பிள்ளைக்கு இஞ்சை என்ன பொம்பிளை ? வரட்டுக்கும், அவருக்கொரு பாடம் படிப்பிச்சுப் போடுறன்.

களம் 2

இடம் : கொழும்பு : சிங்கப்பூர் கோம்.*

சிங்கப்பூருக்குப் போவதற்காகக் காலைப் புகைவண்டியில் யாழ்ப்பாணத்தி-
லிருந்து வந்திறங்கிய ஆறுமுகம் என்னும் ஒருவரோடு மனைச்சர் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றனர். பயணத்துக்கு வேண்டிய பெட்டிகள் அங்குமிங்கும் பரவிக் கிடக்கின்றன.

மனே. : ஏன் தம்பி ஒரு தந்தி அடிச்சுவிட்டால் போதுமே. நாங்கள் எல்லாம் பாத்து வைச்சிருப்பம். இண்டைக்கு இரா ஒன்பது மணிக்கு ஒரு கப்பல் போகுது. சாய், அதிலை போயிருக்கலாமே.

- ஆறு. : எப்பிடியெண்டாலும் பாருங்கோ, இருவதாந் திகதி நான் கந்தோரிலைநிக்கவேணும். ஏதோ உங்கடை உதவியைத்தான் காத்திருக்கிறேன்
- இறிச்சோ. : (உள்ளே வந்து) ஐயா, இந்தக் காசைப் பிடியுங்கோ, எனக்கு வேண்டாம்.
- மனே. : எவ்வளவு தம்பி குடுத்த நீர் ?
- ஆறு. : பதினைஞ்சு சதம் குடுத்தனான், காணாதே ?
- இறிச்சோ. : என்னையா, மருதானை டேசனிலையிருந்து இந்த ஏத்தம்வளிய களைக்கக் களைக்க இழுத்துக் கொண்ணந்தது. வளக்கமாய்ப் புடிச்சுபுடியிலை ஒத்தை ரூபாய் வாங்கிப் போடுறான். உங்கடை கோழுக்கு வாற ஆக்களெண்டிட்டெல்லே எளுவத்தைஞ்சு சத-மெண்டனான். அதுக்குப் பதினைஞ்சு சதம் குடுத்தாக் காணுமே?
- ஆறு. : இந்தா சத்தம் போடாதே, இதிலை ஒரு பத்துச்சதம் கிடக்கு, கொண்டுபோ. (காசை எறிகிறார்) சிங்கப்பூரெண்டால் உவங்களை-எல்லாம் கட்டி ஆண்டு போடுவன். அதென்ன, கொளும்பிலை உள்ளவங்களுல்லாம் சுத்த மடையரெல்லே. களைக்கக் காசு குடுத்துப் பளுதாக்கிப் போட்டாங்கள்.
- இறிச்சோ. : என்னையா பத்துச் சதம் தாறியள் ? என்றை தலையைப் பாருங்கோ ஐயா, பெய்த மளைஎல்லாம் இந்தத் தலையிலைதான்; இதுக்கு பத்துச் சதமே தாறது ?
- ஆறு. : இதென்னடா தொந்தறவு. சும்மா சத்தம் போடாதே. (ஐந்து சதம் எறிகிறார்) இந்தா அஞ்சு சதம் ; இதை எடுத்துக்கொண்டு போ. (சேவகன் கலைக்கிறான்)
- இறிச்சோ. : காத்தாலை விடிய இந்தப் பாடுபட்டும் உளைப்பு முப்பதுசதம். இந்த யாப்பாணத் தையாவை யெட்டைக் காசு வாங்கிற-தெண்டால் கல்லிலை நார் உரிச்சு மாதிரி. (போகிறான்)
- மனே. : அப்ப தம்பி, இன்னும் ஒரு பதினைஞ்சு ருவாக் கூட வரும் ரிக்கற்றுக்கு. சாய், கொம்பனிக்காறனுக்கு யாளப்பாணத்துக் காசைக்கொண்டே அநியாயமாய்க் குடுக்கிறதெண்டால் வயிறெ-ரியுது. (வயிற்றைத் தடவுகின்றார்)
- ஆறு. : என்ன செய்யிறது ? கலியாணம் முடிச்சதாலை வந்தது. அவங்கள் நாளைப் பிந்தி வைச்சிட்டாங்கள். அதாலை இப்ப பதினைஞ்சு ருவா கூடச் சிலவாகுது. சரி உதைப் பாத்து என்ன செய்யிறது. ரிக்கற்றை வாங்கி இண்டையிக் கப்பல்லை என்னை அனுப்பி-விடுங்கோ.

- மனே. : (சேவகனைப் பார்த்து) எடே இந்த ஐயாவின்ரை பெட்டியளைக் கொண்டுபோய் அந்தப் பதினைஞ்சாம் நம்பர் அறையிலை போடு. ஐயாவுக்கு அறையையுங் காட்டிவிடு. வேலாயுதம் வருகின்றார்.
- மனே. : தம்பி, நீங்களும் அவரோடை சிங்கப்பூருக்குப் போறதோ ?
- வேலா. : இல்லை ஐயா, உந்த "நல்லேறா" எண்ட கப்பல் இண்டைக்கு மத்தியானம் வரவேண்டியது, இராத்திரி சாமத்திலை வந்திட்டு-தாம், அதிலை வந்தாள் ஒண்டு உங்களின்ரை கையிலை ஆப்பிட்டுதோ எண்டு பாக்க வந்தனான்.
- மனே. : அவருக்குப் பேரென்ன தம்பி ?
- வேலா. : நடராசா. பெண்சாதியோடை வந்திருக்க வேணும்.
- மனே. : (புத்தகத்தில் பார்க்கிறார்) இஞ்சை ஒரு மனிசனும் ஒரு மனிசியும் வந்ததுதான் இராத்திரி. நீ சொல்லி ஆக்களோ தெரியயில்லை. அவருக்குப் பேரென்ன தம்பி ?
- வேலா. : ச. நடராசாவும் பெண்சாதியும்.
- மனே. : பதின்முண்டாம் நம்பர் அறை. (சேவகனைப் பார்த்து) எடே, இந்த ஐயாவைக் கொண்டே அதைக் காட்டி விடு. (வேலாயுதத்தைப் பார்த்து) அல்லது தம்பி, அவரை வரச்சொல்லி விடுறதோ ?
- வேலா. : இப்பிடி வேலாயுதம் எண்ட ஆள் தேடுதெண்டு வரச்சொல்லி விடுங்கையா.
- மனே. : எடே, அந்த அறைக்குப்போய் அவரை இந்த ஐயா தேடுதெண்டு வரச்சொல்லி விட்டா.
- சேவ. : ஓமையா (உள்ளே போகிறான்)
- மனே. : தம்பி எவடமோ? கொளும்பிலை ஏதன் வேலையோ ?
- வேலா. : ஓம் ஐயா, காட்டுக் கந்தோரிலை.
- மனே. : சம்பளம் எவ்வளவோ ?
- வேலா. : அங்கினை அம்பதறுவது தாறாங்கள்.
- மனே. : ஏதன் வெட்டுக்கொத்தும் இருக்குமோ ?
- வேலா. : சும்மா அங்கினை ஏதன் பாத்துக்கொள்ளிறது.
- மனே. : (சற்று முன்னுக்குச் சரிந்து இரகசியமாய்) தம்பிக்குச் சடங்காச்சுதே?
- வேலா. : இன்னும் இல்லை. அப்போது நடராசா வருகிறார்.
- வேலா. : (எழும்பி நிற்கொண்டு அவரைப் பார்த்து) கப்பல் வெள்ளை வந்திட்டுது போலைக் கிடக்கு.

- நட. : இரு தம்பி இரு. வெள்ளணத்தான் வந்திட்டாங்கள். அதிருக்க, என்றை பொடியரை உங்கினை காணயில்லையே ?
- வேலா. : ஆரை மேகவர்ணனையோ ?
- நட. : வேறை ஆரை ? அவரைத் தேடித்தான் இஞ்சை அலைஞ்சு திரியிறன். என்றை கையிலை புடிபட்டுக்கும் ; அவருக்கு என்ன வேலை செய்யிறெண்டு கொஞ்சம் பார். எங்கை நிக்கிறாராம் ? கேள்விப்படயில்லையே ?
- வேலா. : உங்கினை உவடத்திலைதான் உலாவிறானெண்டு எனக்-கொராள் சொல்லிச்சது.
- நட. : ஆர் தம்பி அது ?
- வேலா. : அவரோடை சீமையிலை கூட இருந்தாள். அவருக்குப் பேர் கிருஷ்ணமூர்த்தி.
- நட. : அந்தாள் ஒரு நல்ல நம்பிக்கையான ஆளே ?
- வேலா. : அந்தாளும் ஒரு பரிஸ்டர் (Barrister). இவரோடை கூடப் படிச்சப் பாசு பண்ணினது. நம்பிக்கையான ஆள்தான்.
- நட. : அப்ப தம்பி, அந்தானைக் கொண்டு அவனை எப்பன் புடிப்பிச்சுக் கொண்டந்து விட்டிடு. தவற விட்டியெண்டா எங்கையெண்டாலும் ஓடிவிடுவான்.
- வேலா. : அதெல்லாம் நான் மெத்தக் கவனமாய்ச் செய்யிறன். நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ. அப்ப நீங்கள் சுதுமலைக்குத் தானே இப்ப போறியள்.
- நட. : என்னவோ தெரியயில்லை.
- வேலா. : நீங்கள் அங்கதான் போங்கோ. கிளவன் இருக்கையுக்கை வேறை இடத்திலை நிக்கிறது சரியல்ல. கோவதாவத்தை இனிப்பாக்கக்குடாது. அதோடை அவை எனக்கொரு தவாலும் எளுதினைவ, உங்களை அங்கை அனுப்பச்சொல்லி.
- நட. : எனக்கொரு கோவமு மில்லைத் தம்பி. நானும் ஒருக்கா அவைய-ளைப் பாக்க வேணுமெண்டுதான் இருந்தனான். இப்ப நீயுஞ் சொல்றபடியால் அங்கை நேரை போவம் பின்னை.
- வேலா. : அங்கை விதானையாருக்கும் ஒரு பெடிச்சி ஒண்டு இருக்குப் போலை கிடக்கு. உவன் மேகவர்ணனும் காவாலி கட்டிக்-கொண்டு திரியிறான். எல்லாத்துக்கும் நான் ஆளையுங் கொண்டு அங்கை வாறன்.

களம் 3

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : சுதுமலை : விதானையார் வீடு

மனேரஞ்சிதமும் அளகாம்பிகையும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

- மனோ. : அந்தப் புதினச் சங்கதிக்குப் பிறகு கண்ணனிலை எனக்குச் சமசியந்தான்.
- அளகு. : நான் முந்திச் சொன்னதை நீ நம்பமாட்டன் எண்டிட்டாய். அது அந்தாள்தான்.
- மனோ. : அப்படியோ சங்கதி? மெய்யே அளகு, கொத்தான் மேகவர்ணனும் வாறாராம். அப்பென்னய்யப் போறாய் ?
- அளகு. : அவை உங்கை நெருக்கினந்தான். அப்பாவுக்கெண்டால் பேரனி-லைதான் உருக்கமாய்க் கிடக்கு. எனக்கு விருப்பமில்லை. நான் தொடுகிலும் கட்டன். உந்த ஊர் வளிய திரியிறவங்களுக்கு எவள் சம்மதிப்பாள் ?
- மனோ. : இக்கணம் பெரிய சண்டை வரப்போகுது. அதுகளும் இவ்வளவு-காலமும் நிண்டுபோட்டு இந்த நேரத்திலை தான் வந்திருக்கு-துகள்.
- அளகு. : அதுக்கு என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுறாய் ? உங்கை ஊரெல்லாம் பொம்பிளையள் இருக்கினம். ஒண்டைக் கட்டட்டும்ன்.
- மனோ. : இராத்திரி உங்கை பெரிய சண்டையாம் ?
- அளகு. : ஓ, ஐயா உங்கினை என்னோடை உந்த விஷயத்தைப் பற்றிச் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருந்தார். நான் துண்டாய் மாட்டன் எண்டிட்டன். நித்திய சண்டை தானே. கிளவன் இப்ப என்னோடை பேசிறதுமில்லை.
- மனோ. : அப்ப சிங்கப்பூர் ஆக்களுக்குத் தெரியாதோ உங்கடை சண்டை?
- அளகு. : இராத்திரி அவை உங்கை எங்கையோ பட்டணம் போனவை. அவைக்கு தெரியாது ஒண்டும். ஐயா பேசிறார், அந்த வேலை-காறன்போலை வந்திருந்து அவன் என்றை பிள்ளைக்கு ஏதோ மருந்து போட்டிட்டுப் போட்டான் போலை, எண்டு சொல்லி ஆத்திலை குளத்திலை விளப்போறன் எண்டு திரியிறார்.
- மனோ. : அப்ப கொம்மாள் உன்னோடை பேசிற இல்லையோ ?
- அளகு. : ஏன் பேசிறயில்லை, அது என்னிலை நல்ல பட்சம். ஆக நெருக்-கிச்சினை யெண்டால் கடைசிக் கந்தாயத்திலை அவருக்குச் சொல்லிப் போடுவன். அவரும் தன்ரை பெண்சாதியை இவைக்கு விரும்பமில்லாமல் தெரியாமைத்தானே கட்டினவர்.

- மனோ. : அப்ப கொத்தான் வந்தால் நீ அவரைப் பாக்கப் போகமாட்டியோ?
- அளகு. : ஏன் நான் பாக்கப் போகமாட்டன்? ஏதும் அப்பிடி இப்பிடி எண்டு எண்ணமிருந்தாலெல்லோ போக வெக்கமாயிருக்கும்? இப்ப ஒரு அண்ணன் வந்தால் போய்ப் பாக்கிற இல்லையே? அதைப் போல நினைச்சுக் கொள்ளுவன்.
- மனோ. : எப்ப வாறாராம் அவர்?
- அளகு. : நாளையிண்டைக்கு வாறாராம்.
- மனோ. : அப்ப நானும் வாறன், சாடையாய் போய்ப் பாப்பம். நல்ல படிச்ச மனிசனாம். அப்ப, நான் போட்டு வாறன் அளகு.
- அளகு. : என்ன அவசரம்? (வீணையைத் தூக்குகிறாள்)
- மனோ. : ஆங், பின்னைப் பாடப் போறியே? பாடு கேப்பம். உன்னை விதியும் இப்பிடியாய்ப் போச்சு.
- அளகு : பாடுகிறாள்.

களம் 4

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : சுதுமலை : விதானையார் வீடு

சண்முகம், சபாபதி, நாகரத்தினம், நடராசா, சிவகாமி ஆகியோர் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மனோரஞ்சிதமும் அளகாம்பிகையும் ஒருபக்கத்தில் இருக்கிறார்கள்.

- சபா. : (நாகரத்தினத்தை நோக்கி) இஞ்சார், ஆரும் உங்கை பிறத்தியார் வந்தாலும் அந்த வெத்திலைத் தட்டத்தை எடுத்தந்து வை. (நடராசாவைப் பார்த்து) தம்பியோடே ஆரும் வருகின்றோ கொளும்பிலை யிருந்து.
- நட. : நான் நினைக்கையில்லை. ஒருவேளை அவற்றை சினேகிதன் வேலாயுதம் கூடவந்தாலும் வருவர். அவர் தான் ஆளை இப்ப பிடிச்சு அனுப்பிறது.
- சிவ. : உவன்னை பிரளித்தனத்துக்கு அந்தாளுமில்லாட்டால் உவனைத் தடம்போட்டல்லோ பிடிக்க வேணும். சரியாய் அப்புவைப் போலை பிள்ளை.
- நட. : நான் என்ன உப்பிடி ஊர்வளிய திரிஞ்சனானே? உன்னட்டை வந்தன், கட்டினன்; மரியாதையாயிருந்தன். இதெல்லாம் உன்னை செல்லத்தாலான் வந்தது.
- சிவ. : என்னாலையோ? நீ தானே அவனுக்கு இடங்குடுத்துக் குடுத்து நடத்தினது. நல்லாய் வைச்சாய் பேர் அவருக்கு, மேகவர்ணன்.

அவன் அந்தப்படிக்கு மாயக்கிட்டிணைப்போலான் திரியிறான். ஒண்டைப் பெத்த எனக்கு இவ்வளவு பாடெண்டால் பத்துப் பெத்தவளுக்கு என்னமாதிரி இருக்கும்?

- சண். : சும்மா அவனைப் பேசாதை பிள்ளை. அது பொடியின்ரை வயதுக்கு உப்பிடித்தான். ஒண்டிலை கட்டியடிக்க உதெல்லாம் அடங்கிவிடும். என்றை பிள்ளையை இண்டைக்குத்தானே காண்ப் போறன்.
- நாக. : இஞ்சாருங்கோ, அங்கை ஏதோ கார் வந்து நிக்ந்து போலை கிடக்கு.
- நட. : மெய்தான். (உடனே நடராசா னெளியில் போகின்றார். சிவகாமி வாசலில் போய் நிற்கிறாள். கிழவன் பரபரப்போடு எழும்பி நிற்கிறாள். நடராசா முன்னும் மகன் பின்னும் வருகின்றார்கள்.)
- சிவ. : (மகனைப் பார்த்து) வாரும் தம்பி வாரும், உமக்குச் செய்யிறன் வேலை. முளைக்க முந்தி உவ்வளவு கோவம்? எங்களை விட்டிட்டோடக் கால்முளைச்சிட்டுது உமக்கு? வாரு மிஞ்சாலை. மேகவர்ணன் உள்ளே வருகின்றான்.
- சபா. : (ஆச்சரியத்தோடு) எட கண்ணனெடா!
- நாக. : (வாயில் விரல்வைத்து) இதென்ன புதினமெடி யாத்தை! அளகாம்பிகை சிரித்துக்கொண்டு வெட்கப்பட்டு ஓடுகிறாள்.
- சண். : எட கள்ளத் திருவாலி! எனக்கு இப்பிடி விட்டிட்டான்ரா. முந்தி நினைச்சதுபோலை, வைச்சரிச்சுத் தேப்பன் தானே!

கண்ணன் கூத்து

முற்றிற்று

4. நாட்டவன் நகரவாழ்க்கை

நாடகத்துள் வரும் அரிவையர் ஆடவர்

சங்கரப்பிள்ளை	...	இடாக்குத்தர் (தலைவன்)
'ங்கர்	...	கொழும்பு இடாக்குத்தர்
பரிமளசுந்தரி	...	'ங்கர் மனைவி
விசாலாட்சி	...	சங்கரப்பிள்ளை மச்சாள்
சிதம்பரப்பிள்ளை	...	சங்கரப்பிள்ளை தமையன்
சிவகாமி	...	சிதம்பரப்பிள்ளை மகள்
வேலுப்பிள்ளை	...	சிதம்பரப்பிள்ளை மகன்
வள்ளியார்	...	அயல்வீட்டுக் கிழவி
அன்னபூரணம்	...	அயல்வீட்டுக்காரி (தோழி)
செல்லையா	...	சிதம்பரப்பிள்ளை அயல்வீட்டுக்காரன்
ஏனையோர்	...	வடிவாம்பிகை, சுந்தரகாந்தி, வல்லி, ஆழ்வான், சின்னவி, கட்டாடி, கார்த்திகேசு, மருந்து கலப்பவன், இடாக்குத்தர் மாட்டின், மாணிக்கம் முதலியோர்.

கதை நிகழிடம் : கொழும்பு, தும்பளை.

நாட்டவன் நகர வாழ்க்கை

உறுப்பு I

களம் 1

இடம் : கொழும்பு : இடாக்குத்தர் ஷங்கர் வீடு

பரிமளம். : (தெல்லிபோனை எடுத்துக்கொண்டு) Seven eight nine four please - seven eight nine four - Hallow, Is't seven eight nine four - May I speak to the doctor, please - Hallow darling என்ன வேலை கடிமையோ ? Poor thing, எப்ப பாத்தாலும் வேலைவேலை யெண்டு சொல்லிக்கொண்டு கொஸ்பிற்றல்லையே கிடக்கிறியள். அரை நிமிஷமாகுதல் நானொருத்தி இருக்கிறனெண்டு உங்களுக்குக் கெண்ணங்கவன மிருந்தால் தானே. - உளைப்புத்தான். எப்ப பாத்தாலும் உளைப்பிலைதானோ எண்ணம் ? கொஞ்சமாவது றிக்கிறியேஷன் வேண்டாமோ ? - அது கிடக்க, நான் இப்ப ஷொப்பிங்போட்டு வந்தனான். - என்ன, எங்கையோ ? காகில்ஸ், மில்லேஸ், சைம்ஸ் எல்லா இடமும் போனனான். எல்லாஇடமும் பாத்துப்போட்டு நான் சொன்ன துணி மில்லேசிலை தான் வாங்கினனான். ஒரு இடமும் அது இல்லை. அங்கைதான் இருந்துது. மிச்சம்விலை. எண்டாலும், சாரி செய்ய நல்ல துணி, இப்ப போடர் போடச்சொல்லி அங்கை குடுத்திட்டு வாறன். - விலையெண்டால் என்ன செய்யிறது? தேவையெண்டால் வாங்கத் தானே வேணும். என்ன சீஸ்றிறிலையோ? அங்கை யெங்காலை உப்பிடிப்பட்ட சாமான்? அவங்கள் ஏதும் நாட்டவை- காட்டவைக்குத் தேவையான சாமான்தான் வைச்சிருப்பாங்கள். அதோடை எங்கடை ஸ்ரேற்றசுக்கு அங்கை என்னெண்டுபோய் வாங்கிறது? - 285 rupees இல்லை, fuji இல்லை. ஏதோ நல்ல பட்டெண்டு சொன்னாங்கள். அதோடை ஒரு டின்னர் செற்றும் வாங்கினனான். இஞ்சை கிடக்கிறதெல்லாம் பழுதாய்ப் போச்சு; ஆரும் ஆனமான ஆக்கள் வந்தால் அதை என்னெண்டு காட்டிறது? - விலை நீங்கள் சொன்னதுக்குக் கிட்டத்தான் - ஓம் 600. கோவியாதை darling. நான் ஏதும் வீண்சிலவு

சிலவளிக்கிறனானே? எங்கடை ஸ்நேற்றையையும் பாக்கவேண்டாமே? - மறந்து போடாமல் கெதியாய்ச் செக்கை அனுப்பிவிடுங்கோ. - இதுக்குத்தானே உங்களோடை நான் கட்டிக்கொண்டு சாகிறது. கெதியாய் வாருங்கோ வீட்டுக்கு; இண்டைக்குப் படத்துக்குப் போகவேணும். good bye darling.

களம் 2

இடம் : கொழும்பு : இடாக்குத்தர் ஷங்கர் வீடு

பரிமளசுந்தரி ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டு பத்திரிகை வாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றாள். சுந்தரகாந்தியும் வடிவாம்பிகையும் உள்ளுக்கு வருகின்றனர்.

சுந்தரம். : பரிமளம், பரிமளம்.

பரி. : ஆரது ?

சுந். : ஏன் பரிமளம், அது நான்.

பரி. : (உடனே எழும்பி) வாருங்கோ, வாருங்கோ. ஏன் இண்டைக்கு வர லேற்றாப்போச்சு ? இவ்வளவும் காத்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு இந்தப் பேப்பரை நீட் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறீன். போய், போய்.

போய். : (உள்ளுக்கு) ஏனம்மா.

பரி. : அந்தக் காட் பாக்கற்றைக் கொண்டா.

வடி. : என்ன பேப்பர், பரிமளம், டெயிலிநியூசோ? அதிலை இண்டைக்கு ஜாவ்னா எலெக்சனைப்பற்றி ஆரோ ஒரு பெரிய ஆட்டிக்கிள் எழுதியிருக்கு. ஏதோ அங்கை கொன்றெஸ்ட்பண்ணத் தகுதியான ஆக்கள் இல்லையாம்.

சுந். : பின்னை. அங்கை ஆர் ஆக்கள்? ஜாவ்னாவிலை எங்களுக்குத் தெரியாத ஆக்களும் இருக்கினமே ?

வடி. : தமிழ் லீடேஸ் எல்லாம் கொலம்பிலைதானே. அங்கினை ஆரும் திறாடா லோயேசும் வில்லேஜ் றீச்சேசும் இருப்பாங்கள். பின்னை, இஞ்சையிருந்து தான் ஆக்கள் போகவேணும்.

சுந். : அங்கை வலிகாமம் சீற்றுக்கு மிஸ்ஸர் நீலகண்டன் கொன்றெஸ்ட்பண்ணப் போயிருக்கிறார். ரவுண்சீற்றுக்கு சேர் கணேசன் (Ganesan) ஹரிஹரா அன்கொன்றெஸ்ட்பாப் வாறாராம்.

பரி. : உண்மைதானோ ?

வடி. : ஓம், உண்மைதான். அப்ப மெய்யே பரிமளம், ஏன் உன்ரை அவரை வடமராச்சி சீற்றுக்குப் போகச் சொல்லக்குடாது? அவர் பெரிய

டாக்டர், நல்ல பிறாய்க்றில். அதுதானே சனங்களுக்கும் பிடிக்கும். இரு ஒரு நல்ல சான்ஸ் எல்லே ? அவருக்கிருக்கிற சான்ஸ் வேறை ஒருதருக்கும் இருக்காது.

சுந். : மெய்தான், பரிமளம் இந்தச் சான்ஸை விடக்குடாது. கொன்றெஸ்ட் நடந்தாலும் அவருக்குத்தான் சான்ஸ் கூட. அதோடை கவுன்சிலுக்கு வந்துவிட்டால் அவர் டாக்டர் எண்ட-படியால் மினிஸ்டர் ஒவ் ஹெல்த் ஆகிவிடுவார்.

பரி. : நானும் அப்பிடித்தான் அவருக்குச் சொன்னன். என்ன செய்யி-றாரோ தெரியவில்லை. ஆனால் இந்தச் சான்ஸையும் விடுறது நல்லாயில்லை.

அப்போது சாமியார் ஒருவர் வருகின்றனர்.

சாமி. : (அவர்களைப் பார்த்து) அரோகரம், கதிர்காமத்தையனுக்கரோ-கரம். இந்தப் பரதேசி கதிர்காமயாத்திரை முடித்துக்கொண்டு காசியாத்திரைக்குப் பறப்பட்டிருக்கிறது. (பையினின்று விபூதி எடுத்துக் கொடுத்துக்கொண்டு) கந்தன் திருவருளால் மூன்று மாசத்துக்கிடையில் இந்த வீட்டுக்குப் பெரிய அதிஷ்டமொன்று வரப்போகுது. சனிபகவான் ஏழாம் வீட்டிலிருந்து எட்டாம் வீட்டுக்கு மாறுவதற்கு இன்னும் பதினைந்து நாட்கள் இருக்கின்றபடியால் அவ்வளவும் கொஞ்சம் மனவியாகூலம், பணநஷ்டம், பந்துக்கள் விரோதம், அதுமாத்திரமன்றிச் சீவமோசத்துக்கும் ஒரு இடம் இருக்கென்று கிரகப்பலன் சொல்லுகின்றது. எனினும் சிவன்-கோவிலுக்குச் சென்று நவக்கிரகசாந்தி செய்து, எள்ளப்-பொட்டளி எரித்து, நந்திபகவானுக்கு நூறுகுடம் தண்ணீர் வார்ப்பித்து, சுவாமிக்கும் அம்மனுக்கும் ஆயிரத்தெட்டு வில்வம் சாத்துவிச்சு, பதினொரு பிராமணருக்கு அன்னதானஞ் செய்யச் சாந்தியாகுமென்று திருவருள் கூறுகின்றது.

பரி. : அது என்னவிதமான அதிஷ்டஞ் சாமி ?

சாமி. : அதாவது வெகுசனப்பிரியம், புகழ், கீர்த்தி, பெரியோர் சேர்க்கை; அல்லாமலும் ராசசன்மானமுங் கிடைக்கப்போகின்றது. சாமிக-ளுக்கு உங்கள் கையைக் காட்டுங்கள் அம்மா. ரேகைகள் என்ன சொல்லுகிறதென்று பார்க்கலாம்.

பரிமளம் கையைக் காட்டுகின்றாள்.

சாமி. : (அவள் கையைப் பார்த்துக்கொண்டு) சுக்கிர மேட்டிலிருந்து சனிமேட்டுக்கு அதிஷ்டரேகையானது நேரே ஒரு கோடு கிழித்துக்கொண்டு போவதாலும், அது மிகுந்த துலாம்பர-மாயிருப்பதாலும், அன்றியும் சூரியமேட்டிலிருந்து புறப்படுங் கீர்த்திரேகையானது அதிஷ்டரேகையோடு முட்டிக்கொண்டு,

ராசரேகையுடன் சேர்ந்து வியாழமேட்டுக்கு ஏறுவதாலும், தங்களுடைய பத்தாவுக்குப் பலசனங்களால் ஏகோபித்து ஏற்படப்போகும் பெரிய சன்மானம் ஒன்றுண்டு. அத்துடன் அம்மாவுக்குக் கன்னிலக்கினத்தில் ராகுபெலம்பெற்று இருக்கின்றதென்று ரேகை குறிக்கின்றது. "ஆமேட மெருது சுறாநண்டு கன்னி ஐந்திடத்துங் கருநாக மமைந்திருக்கில், பூமேடை தனிற் துயிலும் ராசயோகம்." இது பெரிய அதிஷ்டமான கையம்மா. இதைப் போலை கையை நான் கண்டதேயில்லை.

பரிமளம் உள்ளுக்குப் போய், பணம் எடுத்துக்கொண்டு வந்து சாமியாருக்குக் கொடுக்கின்றாள். அவர் வாங்கிக்கொண்டு போகின்றார்.

- சுந். : பரிமளம், அப்பென்ன. சாத்திரியும் நல்லதெண்டு சொல்லிப் போட்டுப் போறான். உன்பாடு நல்ல லக்தான் அடிக்கப்போகுது.
- வடி. : சனங்களின்றை சன்மானம் எண்டு அவன் சொன்னது எலெக்சனைத்தான். ஆனால் ராசசன்மானம் எண்டு சொல்லிப்போட்டுப் போறான். அதென்ன வாயிருக்குமோ ?
- சுந். : எனக்குந் தெரியில்லைத்தான். ஒருவேளை நைற்சுட்டோ ?
- வடி. : அப்பிடித்தான் இருக்கவேணும். சரிசரி, தமிழருக்கையும் இப்ப ஒரு நைற்றும் இல்லைத்தானே. மினிஸ்றராய் வந்தாப்போலை ஒருவேளை நைற்றுப் பட்டம் குடுப்பாங்கள் போலை.
- சுந். : அதுதானாக்கம். என்ன பரிமளம், லேடி ஷங்கராய் வந்தாப்போலை மாத்திரம் எங்களை மறந்திடக்குடாது, என்ன ?
- பரி. : (புன்னகை செய்துகொண்டு) சும்மா இருங்கோ; உங்களுக்கு நெடுகப் பகிடிதான்.
- வடி. : என்ன பகிடி எங்கிறாய்? சீறியசாய் சொல்றன் பரிமளம், ஏன் இந்தத் தருணத்தை விடுவான் ? டக்ளரெட்டைச் சொல்லி எலெக்சனுக்கு ஸ்றான்ட் பண்ணச் சொல்லு. கட்டாயம் வாய்க்கும்.
- பரி. : அப்ப அவருக்குச் சாத்திரி சொன்னதைப்பற்றி ரெல்லிபோன் பண்ணட்டோ?
- சுந். : அப்பிடித்தான் செய். நீ இன்ஸிஸ்த் பண்ணினியெண்டால் அவர் செய்யாமல் எங்கை போறது?
- பரி. : (தெல்லிபோனை எடுத்துக்கொண்டு) Seven eight nine four - Hallow dear, நான் சொன்னதைப் பற்றி யோசிச்ச நீங்களோ ? ஓம் அதுதான் - என்ன, வாய்க்காதோ. சும்மா பேய்க்கதையை விட்டிட்டு நான் சொன்னபடி செய்யுங்கோ. இந்தச் சாண்ஸை விட்டிட்டுடாது. அதோடை ஒரு சாத்திரியும் இஞ்சைவந்து

வாய்க்கும் எண்ட விதமாய்த்தான் சாத்திரிஞ் சொல்லிப்போட்டுப் போறான். - நம்ப இல்லையோ? உங்களுக்கு என்னத்திலைதான் நம்பிக்கை. கொஞ்சம் பொறுத்துக்கொள்ளுங்கோ, நான் இப்ப உங்கை வாறன்.

களம் 3

இடம் : கொழும்பு : ஷங்கரின் ஆசுப்பத்திரி

ஒரு அறையின் ஒரு புறத்தில் இடாக்குத்தர் 'ங்கர் ஒருவனைக் குழாய்வைத்துச் சோதித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அறையின் மற்றப்புறத்தில் ஒரு வாங்கும் ஒரு கதிரையும் வருத்தக்காரர் இருப்பதற்காக இருக்கின்றன. வேட்டியுடுத்தவர்கள் கையிற் போத்தில் வைத்துக்கொண்டு வாங்கிலே இருக்கின்றார்கள். கதிரையில் செல்லையா என்பவர் வந்துட்காருகின்றார். பின்னர். ஒரு காற்சட்டைபோட்டவர் வந்து நிற்கின்றார்.

மருந்து கலப்பவன். (ஒரு மருந்துக்கலவையைக் குலுக்கிக்கொண்டு வந்து கதிரையில் இருந்த செல்லையாவை நோக்கி) ஓய், ஒளும்பு-ங்காணும், உன்னைத்தான், ஒளும்பும்; துரைக்குக் கதிரையைக் குடும், நீர் அந்த வாங்கிலை இரும்.

செல். : ஏனையா, களிசான் போட்டாத்தான் கதிரையிலை இருக்கலாம், அல்லாட்டால் இருக்கக்குடாதோ? நாங்கள் இடாக்குத்தருக்குக் குடுக்கிற காசு காசில்லைப்போலை இருக்கு.

ம.க. : என்ன காணும், ஒருவிதமாய் நியாயம் பேசிறீர். என்ன. இப்பத்தான் யாள்ப்பாணத்தாலையோ? ஆகா, இந்தவிட்டா யாள்ப்பாணத்திலை. இது கொளும்பு. தெரியுதே. உந்தப் பருப்பு இஞ்சை வேகாது. ஒளும்பியிரும் அங்கை.

செல். : சரி, சரி, என்ன செய்யிறது. (எழும்பி வாங்கில் இருக்கிறார்.)

இடா. : (சோதிச்சுக்கொண்டிருந்தவரை அனுப்பிவிட்டு) next person. செல்லையா அவரிடம் போக எழும்புகிறார்.

ம.க. : இரு ஓய், உம்மையல்ல. (காற்சட்டை போட்டவரை அனுப்புகிறான்.)

செல். : ஏனையா, அவருக்கு முந்தி நான்தானே வந்தனான்.

ம.க. : பேசாமல் இருங்காணும்

மற்றவர்களும் முறையே போகின்றார்கள். பின்னர் செல்லையாவைக் கடைசியாய்ப் போகவிடுகின்றான்.

செல். : (இடாக்குத்தரைப் பார்த்து) ஐயா, என்றைபிள்ளைக்கு வருத்தம். மெத்தக் கடுமையாய் இருக்கு. சன்னி, பெரியாசுப்பத்திரியிலை

ஏலாதெண்டு விட்டினம். ஏதோ ஒரு சத்திர வைத்தியஞ் செய்தாத்-
தானாம் ஒருவேளை தப்பும். ஆனால் அங்கை செய்யமுடியாதாம்.
நீங்கள்தானாம் அது செய்யக் கெட்டிக்காறன். ஐயா, என்னாலை
கூடியதெல்லாம் உங்களுக்குச் செய்வன் ஐயா. இதிலை என்றை
பிள்ளையை நீங்கள் காப்பாற்றவேணும். அந்த வருத்தத்-
தைப்பற்றி இந்தக் கடுதாசியிலை எழுதியிருக்கினம். (ஒரு
கடுதாசியை அவருக்குக் கொடுக்கின்றார். அவர் அதைப்
பார்க்கின்றார்) நேரஞ் செண்டால் ஆள் தப்பாதாம். உடனை இப்ப
வந்தொருக்கால் பாக்கவேணும்.

- இடா. : என்றை சலார் கொண்டந்தீரா ?
செல். : இதிலை ஒரு அறுவது ரூபாய் இருக்கையா (மடியிலிருந்து காசு
அவிழ்த்து மேசையில் வைக்கின்றனர்.)
இடா. : இப்படியான் ஒப்பறேசனுக்கு நான் வாங்கிறது ஐந்தாறு ரூபாய்.
முளுக்காசும் வைக்காமல் நான் வெளிக்கிட்டுற வளக்கமில்லை.
இது மிச்சங் கஷ்டமான ஒப்பறேசன். விருப்பமெண்டால் காசை-
வையும், அல்லாவிட்டால் போகலாம்.
செல். : என்னையா, என்னை அவ்வளவு தெரியாதது போலப் பேசிறியள்;
உங்களின்றை அண்ணனுக்கு என்னை நல்லாய்த் தெரியும்.
யாள்ப்பாணத்திலை ஒரு தாய் பிள்ளையள் போலப் பிளங்கிற-
னாங்கள். நான் கட்டாயந்தருவன் ஐயா. நாளைக்கு வீட்டுக்குத்
தந்தியடிச்சு வந்தவுடனை உங்கடை கையிலை கொண்ணந்து
தந்திடுறன். இப்ப உங்களைத் தவிர எனக்கு நல்லாய் அறிஞ்ச-
வையள் கொளும்பிலை இல்லை. காசைப்பற்றிப் பயப்படா-
தையுங்கோ. என்றை பிள்ளையைத்தான் காப்பாற்ற வேணும்.
உங்களுக்குப் புண்ணியங் கிடைக்கும். (அழுகிறார்)
இடா. : இனி என்னோடை பேசத் தேவையில்லை. next person
செல். : ஐயா
இடா. : Attendant, send him out.
செல். : (ஆத்திரத்தோடு) சரி, தலை எளுத்தை ஆர்தான் தடுக்க முடியும்.
ஆனாலும். ஆனைக்கொரு காலமெண்டால் பூனைக்கும் ஒரு
காலம் வரும். (போகின்றார்)

உறுப்பு II

களம் 1

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : தும்பளை : சிதம்பரப்பிள்ளை வீடு

சிதம்பரப்பிள்ளை ஒரு சார்மனைக் கதிரையில் சார்ந்து கொண்டு
இருக்கின்றார். அவருடைய மகன் வேலுப்பிள்ளை அவருக்கருகில் நிற்கின்றான்

- சிதம். : மோனை, பரந்தனிலை இந்தமுறை எப்பிடி வெள்ளாண்மை ?
எங்கடை வயல் ஏதும் விளைஞ்சிருக்குதோ, அல்லது போன-
முறையைப்போலை தானோ ?
வேலு. : இந்தமுறை அவ்வளவு பளுதில்லை. போனமுறையிலும் பாக்க
ஓராயிரம் மரக்கால் நெல்லுக் கூட வருமெண்டு நினைக்கிறன்.
ஆனால் இடையிலை தண்ணீரைத்தான் குளஇஞ்சினீர்ப்பாட்டிக்-
காறர் குறைச்சப்போட்டாங்கள். அல்லாட்டால் தங்கப்பவுண்-
தான்.
சிதம். : அவங்கள் முறைக்குமுறை இப்பிடித்தான் பிரளி பண்ணிறாங்கள்.
காசு குடுத்தால் கூடவிடுறாங்கள். இல்லாட்டால் இந்தப் பிரளி-
தான். இதுக்கொரு கேள்விமுறை இல்லாமல்க்கிடக்கு. இதைப்-
பற்றிக் கொஞ்சம் கவுஞ்சிலிலை இரண்டொரு கேள்வி கேட்பிக்-
கத்தான் வேணும். (கந்தண்ணன் வருகின்றார்) அதாரங்கை ?
வேலு. : அது கந்தண்ணன். (கந்தண்ணனைப் பார்த்து) வாருங்கோ
கந்தண்ணை. இதிலை இருங்கோ. (கந்தண்ணன் ஒரு வாங்கில்
உட்காருகின்றார்)
சிதம். : என்ன, கந்தரே கனநாளாய் இவடத்துக்கில்லை ; எங்கை-
யெண்டாலும் போயிருந்ததோ ?
கந்த. : இல்லை இல்லை. வெட்டு விதைப்புக்காலம், பாருங்கோ. முச்சுவிட
முடியாத வேலை. அதாலை வெளிக்கிட்டுக் கொள்ள முடிய-
வில்லை. எப்பகூட வரவேணும் வரவேணும் எண்டு நினைச்சனான்,
பாருங்கோ. இண்டைக்குத்தான் நேரம் வந்துது.
சிதம். : மோனை சிவகாமி, அந்த வெத்திலைத் தட்டத்தைக் கொண்டு வா.
(கந்தண்ணனைப் பார்த்து) என்ன புதினம் ? அந்தப் பள்ளப்பாதியுப்

பொடியன்ரை கலியாணம் என்னவாப்போச்சு? இந்தா முடிஞ்சு போச்சு எண்டு சொன்னாங்கள். பேந்து ஒரு சிலமனையுங் காணவில்லை.

கந்த. : அதொரு முற்றும் இல்லை, பாருங்கோ. அவன் தேப்பன் ஒரு வளிக்கும் இடந்தாறானில்லை. இனிமல் பெட்டையின்ரை தேப்பனெண்டால், அவனும் இவனுக்குச் சோடி. ஒவ்வொரு முறையும் பொடியன் ஊருக்கு வாறபோதெல்லாம் கலியாணம் பேசிறது தான். பொடியன்ரை தேப்பன் கல்விட்டையும் காணியையுங் குடுத்து, காசம் பதினையாயிரம் குடு, செய்யலாம் எண்டு சொல்லிறது. அதுக்கு மறுத்தானாகப் பெம்பிளையின்ரை தேப்பன், நான் இவ்வளவு என்றை மோளுக்குக் குடுத்தால், உன்ரை மோளுக்கு நீ எவ்வளவு குடுப்பாய்? அதை முதல் குடு, நான் பிறகு குடுக்கிறன், உடனை செய்யலாம், எங்கிறது. இப்பிடி நாய்கடி பூனை கடிபட்டுக்கொண்டு கிடக்கிறாங்கள், பாருங்கோ.

சிதம். : அதுவும் அப்பிடிக்கிடக்கோ? சரி சரி, இந்தச் சீதணத்துக்குக் கலியாணம் முடிக்கிறதாலை வாற தொந்தரவு இப்பிடித்தான்.

கந்த. : (எழுப்பிச் சிதம்பரப்பிள்ளைக்குக் கிட்ட இருக்கின்ற ஒரு கதிரையில் போய் உட்கார்ந்துகொண்டு வேலுப்பிள்ளையைப் பார்த்து) தம்பியும் இதைக் கொஞ்சம் கேள். (சிதம்பரப்பிள்ளையைப் பார்த்து) கண-நாளாக இதைப்பற்றிப் பேசவேண்டுமென்றிருந்தனான், பாருங்கோ. பேந்தும் நமக்கேன் இந்தத் தொந்தரவை எண்டு விட்டிடி-ருந்தனான். ஆனால் இப்ப மற்றப்பக்கத்து ஆக்கள்வந்து நெருக்கிக்கொண்டினம். அதாலை மறுத்துக்கொள்ள முடிய-இல்லை. அதுதான் இப்ப இஞ்சை வந்தனான். இந்த, உங்கடை மச்சாள்ப் பெட்டை விசாலாட்சியிருக்குதே பாருங்கோ, அதுக்கு ஒரு கலியாணம் செய்து வைச்சால் என்ன? நெடுக வைச்சிருக்கிறியள். உங்கடை தம்பி இடாக்குத்தர் சங்கரப்பிள்ளைக்குத்தான் செய்யிறதெண்டு இருந்தியள். அது சரிவர இல்லை. இனி ஒரு வளியிலை இறங்கத்தானே வேணும்?(சிவகாமி வெற்றிலைத் தட்டத்தைக் கொண்டுவந்து வைக்கின்றாள்.) அதுக்குத்தான் - (சிவகாமியைப் பார்த்துக் கதையை நிறுத்தி) பிள்ளை, நீ போ. (சிவகாமி ஒரு பக்கத்தில் போய் ஒட்டிக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறாள்.) அதுக்குத்தான் பாருங்கோ, அங்கை ஒரு நல்ல இடத்துப் பொடியன் கட்டவேண்டுமெண்டு நிக்குது, பாருங்கோ. பொடியன்ரை ஆக்கள் தான் உங்களை அதைப்பற்றி வினாவி ஒரு முற்றெடுத்துக்கொண்டு வரச்சொல்லி என்னை இப்பவிட்டது. பொடியன் வருமானவரிக் கந்தோரிலை அசெசர்வேலை, பாருங்கோ. நல்ல சம்பளம், அல்லாமலும் நல்லகுணம், பாருங்கோ, பொடியனுக்கு உங்களெல்லாரையும் நல்லாத் தெரியும். இதுக்கென்ன சொல்லியள்?

சிதம்.

: உங்களுக்குத்தானே தெரியும், எத்தினை எத்தினை இடத்திலை-எல்லாம் நான் பேசிக்கொண்டு வந்தனானெண்டு. அவள் துண்டாய் மறுத்துக்கொண்டாள். நெருக்கினால், "நான் உங்க-ளோடே இருக்கிறது விருப்பமில்லையெண்டால், சொல்லுங்கோ, நான் எங்கையெண்டாலும் போய்த் துலைஞ்சுபோறன்" எண்டு சொல்லி அளுகிறாள். எல்லாம் இந்தக் களுதை என்றை தம்பிக்காறன் சங்கரப்பிள்ளையார் இருக்கிறாரே, அவராலை வந்த வாள்மானம். அவன் ஆனமானவனாயிருந்தால், எங்களுக்கேன் இந்தக்கேடு? இந்தப் பெட்டைக்கேன் இந்த நிலை? அவன் கொளும்பிலை ஏதோ திரவியமெடுக்கலா மெண்டு போய் மாண்டுபோனான். இந்த நாளையுப் பொடியளின்ரை வேலையெல்லாம் இப்பிடியாக்கிடக்கு. - ஆனால் ஒண்டு சொல்றன், கேளுங்கோ; இந்தப் பெட்டை இஞ்சை இருந்து மனம் எரிய எரிய உவன் உய்யவே மாட்டான். இது நிச்சயம். ஒரு பெண்பிளைக்கு ஒமெண்டு சொல்லிப்போட்டு இன்னும் ஒருதியைக் கட்டினதும் ஒரு மனுத்தன்மையே? கடைசியாக, அவனும் உவ்வளவு கெட்டித்தனமாயிருந்தும், நானும் படாதபாடெல்லாம் பட்டுக் காச சிலவளிச்சு லண்டன் கிண்டனெல்லாம் விட்டுப் படிப்பிச்சும், எங்களுக்கு ஒரு உதவர மற்றதாய்க் காட்டிலை எறிச்ச நிலவுபோலை போட்டுது. அவனுக்கு இப்ப யாள்ப்பாணத்தா-ரெண்டால் நஞ்சுப்போலை இருக்கு. தன்ரை சொந்த ஊரையும் தன்ரை ஆக்களையும், எந்தப் பெரியநிலை வந்தாலும் மறந்து போறதே? என்ன காடாத்தெண்டாலும் செய்து முடிக்கட்டும். நாங்களோ அவனைக்கை களுவி விட்டிட்டம். எல்லாம்பிடியாய் போச்சு. நடக்கிறதுபோலை நடக்கட்டும். நாமென்ன செய்யிறது. ஏன் உதியை நீங்கள் தெண்டிக்கிறியள். அவள் ஒம்படாள்.

களம் 2

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : தும்பளை : சிதம்பரப்பிள்ளை வீடு

விசாலாட்சி தனிமையாய் வீணை மீட்டிக்கொண்டு சோகமாய்ப் பாடிக் கொண்டிருக்கின்றாள். இடையிடையே கண்ணீரைக் கையினால் துடைக்கின்றாள். சிவகாமி வருகின்றாள். அப்போது கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு வீணையை மீட்டிக் கொண்டிருக்கின்றாள்

சிவ. : சின்னம்மா.

விசா. : ஏன் பிள்ளை, என்னது?

சிவ. : எனக்கு ஒன்றும் ஒளிக்காமல் சொல்லவேணும்.

விசா. : என்னத்தை?

- சிவ. : ஏன் இப்ப அளுதனீங்கள் ?
- விசா. : போ, பிள்ளை, உனக்கென்ன விசரே ? ஆரளுதது? நான் ஏன் அளப்போறன் ? எனக்கென்ன குறை ?
- சிவ. : எனக்கேன் சின்னம்மா ஒளிக்கிறியள், நான் இப்ப கண்டனான் நீங்கள் அளுததை. (பெருமூச்செறிந்து) எல்லாம் என்றை சீனியப்பு-வாலை வந்தது.
- விசா. : சீனியப்புவாலை என்ன வந்தது ? வீண்கதை ஏன் பிள்ளை உனக்கு? அவர் எனக்கொரு தீமையுஞ் செய்யஇல்லை.
- சிவ. : சம்மா விடுங்கோ. அவர் ஒண்டுஞ் செய்யாமல்த்தான் நீங்கள் இந்தக் கோலத்தோடை இருக்கிறியள்.- கதையுக்கை கதை சின்னம்மா, இண்டைக்குக் கந்தண்ணர் உங்கை வந்து உங்க-ளுக்கொரு கலியாணம் பேசிக்கொண்டு போறார். என்னை அப்பு அவருக்குக் குடுக்க வெத்திலைத் தட்டம் கொண்டரச் சொல்லிக் கூப்பிட்டார். நான் கொண்டு போனன். அப்பு உங்களைப் பற்றித்தான் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தினம். என்னைப் போகச் சொல்லிச்சினம். நான் எல்லாத்தையும் ஒட்டிக்கொண்டிருந்து கேட்டிட்டு வாறன். இப்பிடி இருந்து பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருந்து என்ன செய்யப் போறியள் ? ஏதன் நல்லதாய் ஒண்டைப் பாத்துக் கட்டுங்கோவன்.
- விசா. : பிள்ளை, உனக்கொண்டு சொல்றன், கேள். என்றை சந்தோஷங்கள் கலியாணங்களெல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு. ஒரு ஆளை மனதிலைநிண்ணயம் பண்ணினால் அவர்தான் புருஷன். அந்தாள் பிறகு கட்டினால் என்ன, கட்டாவிட்டால் என்ன, அது அவரைப் பொறுத்தது. ஆனால் ஒரு பெண் தான் கொண்ட நிண்ணயத்-தோடை நிக்கவேணும். "கற்பெனப் படுவது சொற்றிறம்பாவை" எண்டது உனக்குத் தெரியாதே ? அதோடை "நிதியுங் கணவனும் நேர்படினுந் தந்தம் விதியின் பயனே பயன்," எண்டது போலை விதிப்பயனால் நடக்கிறதை ஆர் தடுக்க முடியும்? ஆனபடியால், இனி வேறை ஒருதரையுங் கட்ட நான் உடன்படமாட்டன். நான் குடுத்து வைச்சது உவ்வளவுதான். ஆனபடியால், ஏன் என்னை இப்படித் தொந்தரவு செய்யப்பாக்கினம் ?
- சிவ. : சரிதான், சின்னம்மா. உங்களுக்குச் சீனிஅப்பு சீமையிலை இருக்கையுக்கை எத்தினை தவால் எளுதினவர். என்னென்ன விதமான சாமான்கள் எல்லாம் வாங்கி யனுப்பினவர். பிறகு, என்னவிதமாகவோ தெரியாது, இப்பிடி உங்களைக் கைவிட்டிட-டார். ஆனாலும் இந்த ஆம்பிளையளை ஒருநாளும் நம்பக்குடாது. வாயாலை சொல்றதெல்லாம் பொய் எண்டுதான் நினைச்சுக்-கொள்ளவேணும். கலியாணம் முடிக்கமுந்திச் சொல்றதெல்லாம் பொய், கலியாணம் கட்டின அண்டைக்குத்தான் மெய்.

உறுப்பு III

களம் 1

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : தும்பளை

இடாக்குத்தர் சங்கரப்பிள்ளையும் அவர் தெரிவுத்தரகன் மாணிக்கமும் செல்லையா வீட்டுக்குப் போகின்றார்கள்.

- மாணி. : செல்லையா இப்ப வீட்டிலை இருப்பாரோ இல்லையோ தெரிய-இல்லை. வளக்கத்திலை இந்தநேரம் வெளியிலை போயிருக்க-மாட்டார். ஆனா இந்தத் தெரிவு காலத்திலை ஒண்டுஞ் சொல்லிக்கொள்ள முடியாது.
- இடா. : ஒருவேளை இவ்வளவிலை மற்றப்பக்கஞ் சேந்திருப்பாரோ? எண்டாலும், போய்ப் பாக்கலாம்.
- மாணி. : (படலைக்குக் கிட்ட நின்றுகொண்டு) செல்லையாண்ணை, செல்லையாண்ணை.
- உள்ளே. : அதாரது ?
- மாணி. : செல்லையாண்ணன் இருக்கிறாரோ ?
- உள். : ஓம், தோட்டத்துக்கை நிக்கிறார். மாலுக்கை இருங்கோ. இப்ப வந்திடுவார்.
- இருவரும் உட்காருகின்றனர்.
- மாணி. : இவர் இவடத்துக்கை ஒரு பெரிய நடப்புக்காறன். எல்லாரும் நல்ல மரியாதையும் மடக்கமுந்தான்.
- இடா. : யூலிவேசல் பிறாஞ்சைஸ் உள்ள இந்தக் காலத்திலை இப்பிடியான ஆக்களை உதவி பிடிச்சாத்தான் எலெகற்றர் ஆகலாம். முந்தி முந்தி யெண்டால் வோற்றுக் குடுக்கிறது பணக்காறரும் படிச்சவையுந்தானே. ஆதிலை எலெகற்றர் ஆகிறது மெத்தச்சகம். இப்பென்னண்டால் பள்ளர் பறையர் வீட்டுகளிலை கூடவெல்லோ திரியவேண்டியிருக்கு. சாதிகீதி, பணக்காறர் பிச்சைக்காறர் எண்ட வேற்றுமை கீற்றுமை ஒண்டு-மில்லாமல் உலகம் எல்லாம் தலைகளாய்ப் போகுது. ஆருஞ் சரியான ஆக்கள் கவுஞ்சிலுக்குப் போனால்த்தான் இந்த ஊளெல்லாத்தையுஞ் சரிப்பிடிக்கலாம்.

மாணி. : சரிதான் பாருங்கோ, இப்பிடி இருக்கிறதாலை மூட்டை சுமக்கிறவனுங் கோடிப்பிரவுஞ்சரி எண்டது போலை எல்லோ இருக்கு? இன்னங் கொஞ்ச நாளையாலை பாருங்கோ, பள்ளர் பறையர் வீட்டுகளிலை போய் கஞ்சிதண்ணி குடிச்ச உறவுமுறை கொண்டாடினாத்தான் வோற்றுக் கிடைக்கும். முற்காலத்தவன்ரை கட்டுப்பாடெல்லாம் வம்பாய்ப் போகுது. எல்லாத்தையும் உங்கினை உள்ள சுயநலப்புலியள் தங்கடை நன்மைக்காகக் கெடுத்துப்போட்டான்கள், பாருங்கோ.

செல்லையா அப்போது உள்ளுக்கு வருகின்றார். இருவரும் எழும்புகின்றார்கள். இடாக்குத்தர் அவரைக் கைகூப்பிக்கும்பிடுகிறார்.

செல். : இதாரிது இடாக்குத்தர் ஐயாவோ ? சாய் , ஏன் நீங்கள் வந்ததெண்டு சொல்லியனுப்ப இல்லை? இவ்வளவும் உங்களைக் காத்துக்கொண்டிருக்கப் பண்ணிப்போட்டன். இந்த வீட்டிலை இருக்கிற மடையருக்கு மனிசரைத் தெரிஞ்சாத்தானே.

இடா. : பறுவாயில்லை, அதுக்கென்ன.

செல். : நீங்கள் ஏன் இவ்வளவு தூரம் வருவான் ? ஓராளெட்டைச் சொல்லியனுப்பிவிட்டால், உடனை நான் வந்து கண்டிருப்பனே. இருங்கோ, இருங்கோ. மூவரும் உட்காருகின்றனர்.

மாணி. : அது கிடக்கட்டும் செல்லையாண்ணை, இடாக்குத்தரும் கவுஞ்சில் தெரிவுக்கு வந்திருக்கிறாரெண்டு இவ்வளவிலை உங்களுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கும்.

செல். : இராத்திரித்தான் கேள்விப்பட்டன் ; சந்தையடியிலை ஆரோ கதைச்சாங்கள். நான் அங்கைவந்து ஒருக்காக் காணவேணுமெண்டு நினைச்சுக்கொண்டிருந்தனான்.

மாணி. : அப்பென்ன, நாங்களெல்லாருஞ் சேந்து அவருக்கு எங்களாலை கூடிய உதவி செய்துகொடுக்கத்தானே வேணும் ?

செல். : ஒமோம், அது மெய்தான். எண்டாலும் கடசி நேரத்திலையாப் போச்சு, அதுதான் ஒரு கஷ்டமாயிருக்கு. (நாடியைத் தடவிக்கொண்டு யோசித்த வண்ணமாய்) மற்றப்பக்கமும் வந்திட்டுப் போகுது.

மாணி. : (ஆவலாய்) ஓம் சொல்லயில்லைத்தானே ?

செல். : இல்லை இல்லை. (யோசித்துக்கொண்டு) சரி பாப்பம் எத்தினை எத்தினை உயிர் எல்லாத்தையும் தப்ப வைச்ச சீமான் ; பெரிய இடாக்குத்தர். அதையும் மறந்திடக்குடாது. எண்டாலும் நான் வந்து காணிறன். இப்ப நீங்க போங்கோ.

மாணி. : (செல்லையாலை ஒரு பக்கத்தில் கொண்டுபோய்) அந்த இந்தக் கதையெல்லாம் வேண்டாம், செல்லையாண்ணை. உங்களைத்தான் நம்பியிருக்கிறம். நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ. அதெல்லாம் என் பொறுப்பு. இதிலை அவருக்கு நாங்கள் உதவி செய்து விடத் தான்வேணும். அதோடை நம்மாள். ஆளுங்கெட்டிக்காறன். அதாலை எங்களுக்குப் பெரிய நன்மை வரும், பாருங்கோ.

கார்த்திகேசு செருமிக்கொண்டு "செல்லையாண்ணை" என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டு வருகின்றார்.

செல். : (இடாக்குத்தரிடம் திரும்பிவந்து) அப்பசரி, வாருங்கோ, ஐயா. நான் எல்லாத்துக்கும் வந்துங்களைக் காணிறன்.

இடா. : மெத்தச் சந்தோஷம். அப்ப, நாங்கள் போட்டு வாறம். இடாக்குத்தரும் மாணிக்கமும் கும்பிட்டுவிட்டுப் போகின்றனர்.

செல். : (கார்த்திகேசுவைப் பார்த்து) என்ன கார்த்தியேசு இவை ஆரெண்டு தெரியுதே ?

கார். : ஒருதர் மாணிக்கம். மற்றவரைத் தெரியில்லை. அறிஞ்ச முகம் போலை இருக்கு.

செல். : அவர்தான் எங்கடை இடாக்குத்தர் சங்கரப்பிள்ளை.

கார். : (ஆச்சரியத்தோடு) என்ன, எங்கடை சிதம்பரப்பிள்ளையண்ணன்ரை தம்பியே? எட்ட, அப்பிடியோ சங்கதி. இவர்தானே யாள்ப்பாணம் வாறில்லை எண்டு இருந்தவர். இப்பேன் வந்தவரோ ?

செல். : கவுஞ்சில்த தெரிவுக்குத்தான்.

கார். : என்ன, இவரும் வரப்போறாராமோ ? வேறையுமொரு இடாக்குத்தர் கொளும்பிலை இருந்து தெரிவுக்கிஞ்சை வாறாராம். அவருக்குப் பேர் என்னவோ ஷங்கரோ என்னவோ எண்டு கோயிலடியிலை கதைச்சாங்கள். உவரோடை அப்ப மூண்டு பேராச்சு இவடத்துக்கு.

செல். : எட பேயா, உனக்கு விளங்க இல்லையே ? இவர் தான்ரா அவர். கொளும்பிலைபோய், தான் யாள்ப்பாணத்தானெண்டு தெரியாமல் இருக்கிறதுக்காகச் சங்கரப்பிள்ளையைச் ஷங்கர் எண்டு மாத்தி வைச்சுக்கொண்டிருக்கிறார்.

கார். : இது நல்ல சங்காரந்தான். இவன் ஏன் இப்ப இஞ்சை வந்தவன் ? தனக்கு ஒருதரையும் வேண்டாமெண்டிட்டு, கொளும்பிலை கலியாணமும் முடிச்சுக்கொண்டு, யாள்ப்பாணத்தாரெல்லாரையும் வெறுத்துக்கொண்டிருக்கிறவன், இப்ப ஏன் வாறான் ? கவுஞ்சில் தெரிவு வந்தாத்தான் யாள்ப்பாணத்தை நினைக்கிறது; அல்லாவிட்டால் கொளும்பிலை கருங்காலித் துரையாளுக்கு விளையாடித் திரிகிறது. ஏன் கொளும்பிலை தெரிவுக்குக் கேக்கக் குடாதாமே. அதெல்லோ உவைக்குச்சரி.

- செல். : சிங்களவன் விடப்போறானே. அவங்கள் போ நாயே எண்டு அடிச்சுக்கலைக்கத்தான், இஞ்சை ஓடிவாறது.
- கார். : அப்ப உவங்கள் யாள்ப்பாணத்தானை ஒரு பேயனெண்டு நினைச்சுக் கொள்ளிறாங்கள் போலை இருக்கு.
- செல். : வேறை என்ன ? இந்தப் பேயரெல்லாம் உவங்கள் தங்களை நாயிலுங்கேடாய் மதிக்கிறாங்களெண்டு நினைச்சுப்பாக்கிற இல்லை. சும்மா அவங்கள் வந்து தெரிவு காலத்திலை போடுற புலுடாவுக்கெல்லாம் மயங்கி நம்பிவிடுறாங்கள். அவங்கள் உவங்களுக்கு ஒரு கும்பிடுபோட்டு உவங்களின்ரை வீடுவளிய போய் உறவுமுறை சொல்லிக் கொண்டாடின உடனை ஏமாந்து போறாங்கள். அதென்ன. எங்கடை ஊரவன் மோடனாயிருக்க-யுக்கை அவங்களை ஏன் பேசுவான்.
- கார். : மெய்தான் செல்லையாண்ணை, யாள்ப்பாணத்தான் கெட்டிக்காற-னெண்டு தனக்குள்ளை சொல்லிக்கொண்டு இருக்கிறதுதான். ஆனால் மற்றவன் வந்து புலுடாப்போட்டு தன்னை விளையாடிக்கொண்டு போறதை நினைக்கிறஇல்லை. பொல்லாத மடையர் எல்லே.
- செல். : சரி, அதெல்லாம் இருக்கட்டும். இவன் எனக்குக் கொளும்பிலை செய்த சங்கதி உனக்குத் தெரியுந் தானே. என்றை பிள்ளை இவனாலைதானே செத்தது. அவனுக்குக் காசுதான் பெரிசாயிருந்தது ; ஒரு உயிர் பெரிசில்லை. உப்பிடிப்பட்ட காசு புடுங்கியனை இடாக்குத்தர் வேலையிலிருந்து தள்ளிப்போடவேணும். உவங்களாலை ஏளையெளியதுகளுக்குத் துன்பமொளியச் சுகமெண்டதில்லை. உவன் அப்ப அந்த நேரத்திலை தன்ரை சலார் தரச்சொல்லிக் கிட்டிகட்டினான். இப்ப நான் என்றை சலார் வாங்கப் போறன்.
- கார். : (ஐயத்தோடு) அப்ப, அவன்ரை பக்கம் போகப் போறியளோ ?
- செல். : என்ன, உவன்ரை பக்கமோ ? பார் என்ன விளையாட்டு விளையா-டினெண்டு. பிறக்கிறாசியாரெட்டை நீ சொல்லிப்போடு, நான் சங்கரியர் பக்கமெண்டு வெளியிலை சொல்லிக்கொண்டு திரிவன். ஆனால் வேலை செய்கிறது அவருக்குத்தான். பார், நான் சங்கரிக்கு வைக்கிற சங்கத்தை.

களம் 2

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : தும்பளை.

ஒரு மரநிழலில் வள்ளியார் பனங்காய்ப்பணியாரம் வைத்து விற்றுக் கொண்டிருக்கின்றாள். இடையிடையில் ஒரு மண் சுங்கானையுங் குடித்துக் கொண்டு ஒரு தடியால் காகங் கலைத்துக்கொண்டிருக்கின்றாள். ஒரு பக்கத்தால் ஆழ்வாரும் சின்னவியும் வெறியாய் வருகின்றனர்.

- ஆழ். : மெய்யே, சின்னவியண்ணை, பிறக்கிறாசியாருக்கு மாறாய் இடாக்குத்தர் சங்கரப்பிள்ளை கவுஞ்சிலுக்குக் கேக்க வந்திருக்கிறாராம்.
- சின். : ஓமெண்டுதான் கேள்விப்பட்டன். இராத்திரித் துன்னாலையுக்கை ஒரு கவுஞ்சில்க் கூட்டம் இடாக்குத்தர் வைச்சாராம். ஆரோ கல்லாலை எறிஞ்சு குளப்பினாங்களாம். பேந்து பெரிய அடிபடியுமாம். இரண்டு பேருக்குக் காயம். ஆசுப்பத்திரிலை போட்டிருக்காம்.
- ஆழ். : மெய்தானோ சின்னவியண்ணை. வளக்கில்லையாமோ ?
- சின். : வைப்பாங்கள் எண்டுதான் நினைக்கிறன். அதைப்பற்றி ஒரு சிலமனையுங் காணயில்லை.
- ஆழ். : (வள்ளியாரைக் கண்டுவிட்டு) வெத்திலைக்குச் சண்ணாம்பில்லையெண்டாய்; இஞ்சை வள்ளியார் வந்திருக்கிறா. அவவெட்டை வேண்டுவம்.
- இருவரும் வள்ளியாருக்குக் கிட்டப்போய் உட்காருகின்றனர்.
- சின். : வள்ளியக்கை, என்ன வெள்ளெண வந்திட்டாய் எனை, கொஞ்சச் சண்ணாம்புத்தானை.
- வள். : (அடுக்குப் பெட்டியைத் திறந்துகொண்டு) இராத்திரிக் கடையுக்கை சண்ணாம்பு வேண்ட மறந்து போனன். கறட்டிச் சண்ணாம்புதான் கிடக்கு. (சண்ணாம்பு கொடுத்துக்கொண்டு) என்ன ஆழ்வாரே, இண்டைக்கு வேளையோடை குடிச்சிட்டாய். உளைக்கிறதும் குடிக்கிறதுந்தான் வேலை. இண்டைக்கு வீட்டைபோ பாப்பம். நல்ல விளக்குமாத்தாலைதான் தருவாள், ஓ.
- ஆழ். : எனை, உண்ணாணை நான் ஒரு சல்லியுஞ் சிலவளிக்க இல்லை. இஞ்சை பார், உளைச்ச காசு அப்பிடியே வைச்சிருக்கிறன். (வல்லுவத்தை அவிழ்த்துக் காட்டுகின்றான்.)
- வள். : பின்னை எங்காலை உப்பிடிக்குடிக்க ?
- ஆழ். : நாங்கள் என்னனை செய்யிறது ? சும்மா குதத்தடியாலை இரண்டுபேரும் வந்தம். இஞ்ச வாருங்கோ எண்டு கூப்பிட்டாங்கள்.

நீங்கள் கவுஞ்சில்த் தெரிவுக்குச் சிவத்தக் கடுதாசியிலையோ பச்சைக் கடுதாசியிலையோ புள்ளடிபோடப்போறியள் எண்டு கேட்டாங்கள். ஓராளின்றை கையிலை பச்சைக் கடுதாசியைக் கண்டம் பின்னை, நாங்களும் பச்சைக் கடுதாசியிலைதான் எண்டம். அதுதான் சரி எண்டிட்டுத் தலைக்கு இரவ்வெண்டு கிளாசிலை உள்ளுக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் வாங்கித் தந்தாங்கள்.

சின். : சரி, இப்ப போறம். இன்னுமொரு இடத்திலை சிவத்தக் கடுதாசிக்-
காறர் கேட்டால் உங்களுக்குத்தான் எண்டு சொல்லுவம். பேந்தும்
இரவ்வெண்டுகிளாச ஆப்பிடும். தண்ணி ஆறாய்ப் பாயயுக்கை
முளுகாமல் ஏன் விடுவான் ?

ஆழ். : வாறதை ஏனணை விடுவான் ? உவங்களேதோ ஊர் நன்மைக்-
காகக் கவுஞ்சிலுக்குப் போறவங்களே ? தங்கடை நன்மைக்-
கெல்லோ. ஆனபடியால் இப்ப வாங்கினத்தான் வாங்கினது. பிறகு
எங்களை ஏனெண்டு எட்டியும் பாராங்கள்.

வள். : அதுக்கு ஒரு மரியாதையினமாக றோட்டுவளிய குடிச்சுக்-
கொண்டு திரியிறதே ? மெய்யடா மக்காள், கடைசியிலை
ஆருக்கடா குடுக்கப்போறியள் ?

சின். : ஓம் ஆள்வாரண்ணை, அதைப்பற்றி இன்னம் யோசிக்கயில்லை.

ஆழ். : அதென்ன யோசிக்கிறது ? இடாக்குத்தர் எங்கடை பொடியன்.
கவுஞ்சிலுக்குக் கேக்க வந்திருக்கு. நாங்கள் அப்ப குடுக்கத்-
தானே வேணும் ?

வள். : ஆமோ, உப்பிடித்தான் நினைச்சுக்கொண்டியளோ ? உவன்
எங்கடை ஆக்களுக்குச் செய்ததையெல்லாம் மறந்துபோனி-
யளோ ? உங்களை ஒரு துரும்பெண்டுங் கவனியாமல் இவ்வளவு
காலமுந் திரிஞ்சான். உதொண்டையுங் கவனியாமல் இப்ப
உவருக்கு முட்டுக்கட்டை சாத்தப்போறியளே ? உங்கை
கதைக்கினம் உவற்றை பெண்டாட்டிதானாம் கவுஞ்சிலுக்குக்
கேக்கக்கொல்லி உவரை இஞ்சை அனுப்பினது.

சின். : ஓம் ஆள்வாரண்ணை, அப்பிடித்தான் நானுங் கேள்வி.

ஆழ். : உவ உங்கை வந்து நிண்டாவாம் காணயில்லையே ?

சின். : நான் காணவில்லை. எனக்கெங்கை மினைக்கெட நேரமிருந்தாத்-
தானே.

ஆழ். : கணவதி நேத்துச் சொன்னான். இப்பிடி உவரும் பெண்சாதியும்
நேத்துத் தமையன் வீட்டை போனதாம் இப்பிடி, தான் கவுஞ்சில்த்
தெரிவுக்கு வரப்போறனெண்டும், அதுக்கு உதவி செய்யச்

சொல்லியும் கேட்டதாம். சிதம்பரப்பிள்ளையார் கதிராமத்துக்கு
நேத்திக்கடன், இஞ்சை நிக்க முடியாதெண்டு சொல்லிப்போட்டு,
நேத்து இரா இறயில்லை போட்டாராம். மோனும் பரந்தனிலை
நிண்டு கொண்டார். பின்னை, அவைக்குப் பிறியம் இல்லை
ஆக்கம் எண்டு நினைச்சுக்கொண்டு திரும்பி விட்டினமாம்.

வள். : மெய்யடா மோனை, என்ன பொம்பிளை நல்ல வடிவாமோடா ?

ஆழ். : என்ன வடிவு, பணத்துக்காகத்தான் போய் விளுந்தது. எண்டாலும்
உதுகளெல்லாம் வடிவிலை எங்கடை பெட்டையளின்றை கால்த்-
தாசுக்கும் பெறாது. என்ன, ஒவ்வொரு புதுப்புது மோடியாத்
திரிஞ்சு கொள்ளுவினம். அவ்வளவுதான். அந்த மோடியிலை
மயங்கித்தான் உவங்களெல்லாம் போய் விளுகிறது.

சின். : ஓமண்ணை, எனக்கும் ஒரு கேள்வியாத்தான் இருக்கு. ஒரு
புதுமோடியான பொம்பிளை தானாம். பொடியளைப்போலை கிறீல்
வெட்டும் வெட்டிக்கொண்டு, ஒரு அலவல்ச் சீலையுங் கட்டிக்-
கொண்டு கார் விட்டுத் திரியிறாவாம். ஆரைக் கண்டாலும்
இங்கிலிசுதானாம். தமிழ் தெரியாதாம்.

வள். : என்னடா மொட்டையுந் தட்டிக்கொண்டு சீலையும் உடுத்திருக்கி-
றாவாமே ? (நாடியில் கையை வைத்து) எடியெடியே பெண்டுகளே,
இதுகுமொரு புதுமைதான். நாளைக்கொரு காலச்சட்டையும்
போட்டுக்கொண்டு திரிவாவாக்கம். உதைத்தான் போய்
எடுத்தவரே ? டை, நீங்கள் மாத்திரம் உவனுக்காகக் போட்டி-
யளே எண்டால், என்றை கிட்டக்கிளலைக்கும் வரக்குடாது. ஓ,
சொல்லிப்போட்டன்.

ஆழ். : ஓமணை வள்ளியக்கை, நீ சொல்றது சரிதான். உப்பிடிப்பட்ட-
வனுக்கு என்ன கவுஞ்சில் ? எங்கடை பிறக்கிறாசியாருக்குத்தான்
போடுறது. (அப்போது செல்லையாவும் மாணிக்கமும் ஒரு
பக்கத்தால் வருகின்றனர்.)

சின். : பேசாதையுங்கோ, பேசாதையுங்கோ. செல்லையாண்ணன்
வாறார். (இருவரும் எழுந்து சாலைவையை எடுத்துக் கக்கத்தில்
வைத்துக்கொண்டு) வாருங்கோ, செல்லையாண்ணை, வாருங்கோ.

செல். : என்ன ஆள்வாரே ? என்ன சின்னவியண்ணை, பனங்காய்ப்பணி-
யாரமெல்லாம் முடிவெடுத்துப் போடுவியள் போலை ? அதுகிடக்க,
இன்னுங் கவுஞ்சில்த் தெரிவைப்பற்றி யோசிக்கஇல்லையே ?
என்ன. எங்கடை இடாக்குதருக்குத்தானே குடுக்கிறது ?

ஆழ். : என்னவோ நீங்கள் சொல்றபடி செய்து போடிறம்.

வள். : என்னடா, இப்பென்னவோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தியள்.
செல்லையாவைக் கண்ட உடனை இடாக்குத்தனாக்

கெங்கிறியள். (செல்லையாவுக்கு நேரே கைகாட்டி) இந்தக் கண்கெடுவானுக்குக்கூட நீதி நியாயமெல்லாம் மறைஞ்சு போச்சு. உந்த இடாக்குத்தன்தானே உவன்ரை அருமந்த ஆம்பிளைப் பிள்ளையைக் கொண்டவன். பொல்லாத காசுபுடுங்கி. பொடி சாகக்கிடக்க உவனெட்டைக் காசு வேண்ட உவனை என்ன பாடெல்லாம் படுத்தினவன். உப்பியெல்லாம் உவன் செய்ய, என்ன கோதாரியாக்கிடக்கு, இப்ப உவனுக்கு உதவி செய்ய வெளிக்கிட்டிருக்கிறான்.

- செல். : எனை, சம்மா கிடவனை. ஏன் அலட்டிக்கொண்டு கிடக்கிறாய் ?
- வள். : நான் அலட்ட இல்லை. நீர் பின்னை அவற்றை வாலைப் பிடியுமன்.
- செல். : (மாணிக்கத்தை ஒருபக்கம் கூட்டிக்கொண்டுசென்று) உவங்களைப் பாருங்கோ, முந்திமுந்திய தெரிவுகளை நல்லாய்க் காசுகள் சாராயமெல்லாங் குடுத்துக் குடுத்துக் கெடுத்துப் போட்டாங்கள். இப்ப நியாயங்கூடப் பேசத் துவங்கிவிட்டாங்கள். எண்டாலும், உவை எங்கை போறது ?
- மாணி. : அதைப்பற்றி யொண்டு நீங்கள் யோசியாதையுங்கோ. காசுக்கீசு குடுக்க வேணுமெண்டாலும் பறவாயில்லை. இடாக்குத்தருக்கு ஒரு சொல்லுச் சொல்லிவிடவேண்டியதுதான்.
- செல். : சாய், சாய், அப்பியொண்டுஞ் செய்யக்குடாது. ஒரு திறமான ஆளை அனுப்பிறதுக்கு உந்த வேலையெல்லாஞ் செய்யிறதே ? உந்தக் காசுக் கதையை மாத்திரம் விட்டிடுங்கோ.
- மாணி. : என்ன எதை கதைக்கிறியள். உதெல்லாம் வளக்கந்தானே. மற்றவன் செய்யயுக்கை நாங்களுஞ் செய்யிறது குற்றமில்லை, பாருங்கோ. சரி, இதிலை எப்பன் நிண்டுகொள்ளுங்கோ, கெதியாய் வந்திடுறன். (போகின்றார்)
- ஒரு கட்டாடி மாராப்புடன், ஒரு பக்கத்தால் வெறியோடு ஆடியாடி வருகின்றான். வந்து மற்றவர்கள் பேசுவதைக் கவனமாய்க் கேட்டுக்கொண்டு நிற்கின்றான்.
- வள். : நரகக் குளியிலை விளுவான், துரோகி, அந்த வியாளாச்சிப் பெட்டைக்கு உவன் செய்ததை மறந்து போறதே ? அந்த இலச்சுமிபோலை இருக்கிறதை விட்டிட்டு ஒரு சீனத்துச் சரக்கைக் கொண்டு திரியிறார். அவர் பெரிய இடாக்குத்தராம், இடாக்குத்தர். உவன் ஏன் இஞ்சை வருவான் ? கொளும்பிலை போய்த் துலைஞ்சவன் ஒருமிக்கத் துலைஞ்சபோறதுக்கென்ன ? ஒரு பொம்பிளைக்கு முற்றுச் சொல்லிப்போட்டு, வேறை ஆரையுங் கட்டிவங்களுக்குத் துவக்கிலை மருந்துபோட்டுச் சுடவேணும்.

- கட். : (பொட்டளியைக் கீழே வைத்துவிட்டு) மெய்தானாக்கம், உடைச்சி, நானும் அதை மறந்துபோனன். முந்தநாள் சிதம்பரப்பிள்ளை உடையாக்கள் வீட்டை துணிகொண்டு போனான். முந்திமுந்தியைப் போலை அந்த பொடிச்சியின்றை முகத்திலை ஒரு சந்தோஷமும் இல்லை. அப்ப, இவர் பெண்டாட்டியோடை வந்ததைக் கேள்விப்பட்டுத்தானோ உந்தக் கோலம் ? ஆ! சிவசிவா, ஒமெண்டிட்டு உந்த வேலையுஞ் செய்யிறதே ? உந்தப் பொடியெண்டபடியால் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கு ; மற்றதுகளெண்டாலக் கிணத்துக்கை விளுந்து செத்துப்போடுங்கள். (மற்றவர்களைப் பார்த்து) உதுகும் ஒரு மனிசத்தன்மையே. உடையாக்கள்? (பின்வருமாறு சொல்லிக்கொண்டு பொட்டளியை அவிழ்க்கின்றான்) முந்தி நான் வெளுத்த அறிமுகத்திலை இடாக்குத்தர் என்னைக் கண்டிட்டு, இரண்டுமுண்டு சாராயப்போத்தில் தந்தவர்; அதோடை கட்டாடிமாரைத் தன்ரை பக்கத்துக்குப் போடச்சொல்லிக் கேக்கவுஞ் சொன்னவர். நீங்கள் இதைப் பிடியுங்கோ, உடையாக்கள். (ஆழ்வாரிடமொன்று சின்னவியிடமொன்று கொடுக்கின்றான்) எங்கடை பிறக்கிறாசியாருக்குத்தான் நாங்கள் எல்லாரும் போடிறது. உவரெட்டை வாங்கிறது, மற்றப்பக்கத்துக்குப் போடிறது. (செல்லையாவைப் பார்த்து) உடையாக்கள், நாம் இதிலை எங்களிலை கோவிக்கக்குடாது. இதை மாத்திரம் நாம் கேக்கக்குடாது. வேறை என்னவெண்டாலும் செய்யிறம்.
- செல். : (அங்குமிங்கும் பார்த்துவிட்டு) என்ன கட்டாடி நானெல்லாம் மடையனோ ? உந்தச் சங்கதியெல்லாம் எனக்குத் தெரியாதோ? எல்லாம் எனக்குத் தெரியுந்தானே. அதொருபக்கம் இருக்க, நீங்கள் இடாக்குத்தர் பக்கமெண்டிட்டு, அவங்களெட்டை வேண்டிறதெல்லாத்தையும் வேண்டிக்கொள்ளுங்கோ. ஊர்க்காசுதானே, அதாலை ஒரு குற்றமுமில்லை, ஆனால், நான் வந்து தெரிவுக்கு முதல்நாள் இராத்திரிச் சொல்லுவன். அப்ப நான் சொல்றமாதிரிச் செய்துபோடுங்கோ. நான் உவன் செய்தவேலைக்கு உவனோடை நிண்டுதான் கருத்தறுப்பன்.
- கட். : அதுதான் சரி, உடையாக்கள். கட்டாடிமார் ஒருதரும் உவற்றை பக்கம் போகாமல் நான் பாத்துக்கொள்ளிறன்.

உறுப்பு IV

களம் 1

இடம் : கொழும்பு : இடாக்குத்தர் ஷங்கர் வீடு

இடாக்குத்தர் ஷங்கர் ஆழ்ந்த யோசனையில் அங்குமிங்கும் உலாவுகின்றார். பின்னர் மேசையிலிருந்த காகில்ஸ் கம்பெனியாரின் வில் ஒன்றைக் காண்கின்றார். அதை எடுத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது பரிமளசுந்தரி ஒரு நாய்க்குட்டியுடன் வருகின்றாள்.

- பரி. : காகில்ஸ் அக்கவுன்று கனநாளாய்ப் போச்சு. கெதியாய்ச் செற்றில்பண்ணிப்போடுங்கோ. அல்லாட்டா மரியாதையில்லை.
- இடா. : மரியாதைதான் மரியாதை. இஞ்சை நான் பட்டுக் கிடக்கிற பாட்டிலும்பாக்க மரியாதையில்லையே. என்றை எலெக்சனிலை இவ்வளவு பணத்தை இறைச்சுப்போட்டிருக்கிறீன். இறைச்சுந்தான் ஒருபலன் எடுத்ததோ? எல்லாம் வீணாப்போச்சு. இதெல்லாதையும் உணராமல், நீ உந்தப் பெரிய எடுப்பான சிலவெல்லாஞ் சிலவளிச்சுக்கொண்டு திரியிறாய். முந்திமுந்தியைப்போல சிலவளிக்க இப்பென்ன காசிருக்கே? கடனாளியாப் போனன்.
- பரி. : உங்களை ஆர் இப்பிடிச் சிலவளிக்கச் சொன்னது? உங்கை எத்தினைபேர் கொன்றெஸ்ற் இல்லாமல் கவுன்சிலுக்குப் போறாங்கள். இப்பதான் தெரியுது உங்களுக்கு ஜாவ்னாவிலை உள்ள இன்புளுவன்ஸ்.
- இடா. : எனக்கு இன்புளுவன்ஸ் இருக்குந்தான், என்ன செய்யிறது. நான் என்றை ஆக்களோடை நிக்கஇல்லை. நிண்டிருந்தாத் தெரியும் அதின்றை சங்கதி. அதை இப்ப பேசிப் பலன் என்ன?
- பரி. : (கோபத்துடன்) என்ன, என்னெட்டை வந்தாப்போலை குறைஞ்சு போச்சு தெங்கிறியளே? அப்பிடியோ சங்கதி? தெரியுது, தெரியுது. அங்கை ஆரும் ஒரு நாட்டவத்தியை மரிபண்ணிக் கொண்டிருக்கிறதுக்கு இஞ்சை ஏன் பின்னை வந்த நீங்கள்? கனக்கப் புளுகினியள். அங்கை எல்லே வந்து பாத்தன், கறட்டியூர். அங்கையும் ஆரும் சிவிலைசெட்டான ஆக்களும்

இருப்பினமே? பனங்கொட்டையள். அவையின்றை பெண்டுகளை ஏன் பேசுவான்? உடுக்கத் தெரியாது, மனிசரோடை பேசத்தெரியாது, காட்டுமுறாண்டியள். இப்பதான் தெரியுது ஏன் உங்கடை ஆக்களெல்லாம் கொளும்புப் பொம்பிளையளை மரிபண்ண வளையிறதெண்டு.

- இடா. : இஞ்சை பனங்கொட்டை பனங்கொட்டை எண்டு எங்கடை ஆக்களைப் பேசவேண்டாம், சொல்லிப்போட்டன். அவங்கடை அருமை அவங்களோடை போய் இருந்தாத்தான் தெரியும். நானும் ஒரு பனங்கொட்டை தானே, அப்ப ஏன் என்னைக் கட்டினி?
- பரி. : ஏன் உங்களை வரச்சொல்லி ஆரோ இஞ்சை வெத்திலை வைச்சு அளைச்சதே? அந்த இந்தக் கதை எல்லாத்தையும் விட்டிட்டு, காகில்ஸ் அக்கவுன்றை இப்ப செற்றில் பண்ணிறியளோ இல்லையோ?
- இடா. : என்னாலை முடியாது. உன்றை செல்ல விளையாட்டுகளுக்கெல்லாம் காசுக்கு நான் எங்கை போறது? மாதத்துக்கொவ்வொரு கார் வேணும், கிளமைக்கொரு சாரி வேணும்; றெனிஸ் றாக்கெற் டசின் டசினாய் வேணும், கொக்கெறியில் பாட்டியள், சோஷலுகள், லேடீஸ் லீக்குகள்; தன்தன் வீட்டு வேலையைப் பாத்துக்கொண்டிருந்தாப் போதாதே? இந்த எடுப்புச்சாய்ப் பெல்லாம் என்னத்துக்கு?
- பரி. : பின்னை உங்கடை நாட்டவத்தியளைப்போலை அடுப்பூதிக் கொண்டு முலைவளிய இருக்கச் சொல்லியளே? உப்புடியோ உங்கடை எண்ணம். சாய், எனக்கு முந்தித் தெரியாமல்ப் போச்சே.
- இடா. : என்ன ஒருவிதமாய் எதித்துப் பேசிறீர்,
- பரி. : எதித்துப்பேசினால்? என்ன செய்து போடுவியள்? ஏன் இந்த வீண் கதையெல்லாம், நான் கொண்ணந்த காசை இஞ்சை வையுங்கோ. இல்லாட்டால் தொந்தரவு வரும்.
- இடா. : என்னெட்டை இல்லை; எலெக்சனுக்குச் சிலவளிச்சுப் போட்டன்.
- பரி. : உங்களை ஆர் எடுத்துச் சிலவளிக்கச் சொன்னது?
- இடா. : நீ சொன்னபடியால்தானே நான் போனது; அப்ப உனக்கும் நடட்டம் வந்தால் என்ன?
- பரி. : நீரும் ஒரு ஆம்பிளை. பெம்பிளையளின்றை காசை எடுக்கிறவனும் ஒரு ஆம்பிளையே? உமக்கு இப்பிடிச் சொல்ல வெக்கமில்லையே?
- இடா. : (கோபத்துடன் அங்கும் இங்கும் உலாவுகின்றார். பரிமளசுந்தரி நாயைத் தட்டுகின்றாள்.) போதாக்க குறைச்சலுக்கு ஒரு நாயும்

என்றை காசெல்லாததையும் நான் உளைக்க உளைக்க வாரி வாரிச் சிலவளிக்கையுக்கை ஒரு பேச்சுமுச்சம் இல்லை. இப்ப உன்றை காசைத் தொட்டாப்போலைதான் உவ்வளவு நியாயம். நான் ஒரு சதமும் தரமாட்டன். நீ போய்ச் செய்யிறதைச் செய்.

பரி. : உப்பியோ சங்கதி. நீர் தரத்தான் மாட்டிரோ ? எனக்கும் உமக்கும் இனி ஒத்துவராது. நான் அம்மா வீட்டை போய், என்ன செய்யிறெண்டு பாறும். காச வேண்டினோ இல்லையோ ? (நாயைப் பார்த்து) Come on dear, let us go away from this cruel man. We will go to mother. (நாயையுந் தூக்கிக்கொண்டு கோபத்துடன் வெளியே போகின்றாள்.)

களம் 2

இடம் : கொழும்பு : இடாக்குத்தர் ஷங்கர் வீடு

வேலைக்காரன் கதிரை முதியவற்றைத் துடைத்துக்கொண்டு நிற்கின்றான். அப்போது வீரப்பன் செட்டியார் அங்குச் செல்கின்றான்.

வீர. : ஏதம்பே, டாக்டர் இருக்காரா ?

வேலை. : இஞ்சை இல்லை. வெளியிலை போட்டார்.

வீர. : எப்போ வருவாங்க ? இண்ணு காலை ஆஸ்பிற்றல்லை வந்து பார்க்கச் சொன்னாங்க. அங்கு போய்ப் பார்த்தன் ; காணலை. வேறு ஜோலி இருந்தபடியா சற்றுநேரம் பார்த்திட்டுப் போட்டன் ; அப்புறம் இப்போ ஊட்டிலை இருப்பாங்களோ என்னமோ எண்ணு நினைச்சுக்கொண்ணு இங்கு வந்தன். இங்கும் காணமே. டீக்கு டைம் ஆனபடியா இப்போ வருவாங்கதானே, தம்பே ?

வேலை. : அது சொல்ல முடியாது.

வீர. : உள்ளுக்குத் துரைச்சாணி இருக்காங்கதானே ?

வேலை. : அவ இஞ்சை இல்லை. அவவின்ரை ஆச்சிவிட்டுக்குப் போட்டார்.

வீர. : சரிதான், ஆனா, ரெம்பத்தாரம் வந்திட்டன். இருந்தாலும் ஒரு அரைமணி நேரம் இருந்து பார்க்கலாம். (ஒரு கதிரையில் உட்காருகின்றனர்.)

வேலை. : இருந்ததிலை பிரயோசனமில்லை, செட்டியார். அவர் இப்ப வரமாட்டார்.

அப்போது மகமத் கனி வருகின்றார்.

மக. : (செட்டியாரைப் பார்த்து) என்ன செட்டியார், டாக்டர் ஈக்காரா ? ஏது உங்களுக்கு உடம்பு சரியில்லையா ? ஏது இஞ்சை வந்தது ?

வீர. : இல்லை, இல்லை. அவாளுக்கும் எனக்கும் சொற்ப ஜோலியுண்டு. அதுதான் வந்தன்.

மக. : சரிதான். டாக்டர் உங்களுக்குமா ஜோலி வைச்சிருக்கார் ? எவ்வளவு பணம் வரணும் செட்டியார் ?

வீர. : எண்ணாயிரம், வட்டி ஐயாயிரம். மொத்தம் பதிமுவாயிர ரூபா வரணும்.

மக. : அப்படியா. நமக்கு பத்தாயிரமும் வட்டி ஏழாயிரமும். மொத்தம் பதினேழு. மோசமாப் போச்சே. எனக்கு மாத்திரந்தான் பதினேழு மெண்டிருந்தன். இப்போ, எங்க இரண்டுபேருக்குக் கொடுக்கணு மெண்டிருந்தன். இப்போ, எங்க இரண்டுபேருக்கு மிடையிலை முப்பதினாயிரமாச்சே. இன்னம் எத்தனைபேர் வரப் போறானோ ? இதென்ன மோசமாயிருக்கு. (தலையில் அடிக்கிறார்) என்றை வீட்டுப்பணம் தொலைஞ்சது. நான் என்ன பன்றது ?

வீர. : நமக்கும் இவ்வளவு கஷ்டம் வருமெண்டு முந்தித் தெரியாமற் போச்சே. இரண்டுமாசத்தில் கொடுக்கிறதாய்ச் சொல்லி எலெக்ஷனுக்கு எடுத்தாங்க. ஆனா, இவ்வளவு நாளும் அவாள் ஊட்டுக்கு நடந்து நடந்து கால் ஒய்ஞ்சுபோச்சு. என்ன பன்றது. இனி கேஸ் போடவேண்டியதுதான். ஏதோ குடுத்த நாள் சரியில்லைப்போல் இருக்கு.

மக. : பெரிய மனிசரெல்லாம் இப்போ சின்ன மனிசராய்ப் போனாங்க. பணங் கொடுத்தா வாங்கிறது மெத்தக் கஷ்டம். தமாஷ் போடி-றாங்க. கோர்ட்டுக்கிழுத்தாத்தான் வெக்கத்திலை கொடுப்பாங்க. சுமமா கேட்டுக் கொண்டு திரிஞ்சாக்கா, வாலைத்தான் காட்டுவா. இந்த நாளையிலை பெரியவாளுக்கிக் காசு குடுத்தா இப்பிடித்தான் ஈக்கி.

வீர. : நாலுமூண்டு பெரியவாளுக்குக் கொடுத்து இப்பிடித்தான் ஆப்பிட்டுக்கொண்டன். (மணிக்கூட்டைப் பார்த்து) ஆறு மணியாச்சு இன்னுங் காணமே.

மக. : போகவேண்டியதுதான். டாக்டர் எங்களுக்கி ஒழிச்சிட்டாங்க-போல் இரிக்கி. கேஸ் போட்டா போச்சு வசூல் ஆச்சு. வாங்க செட்டியார், நின்று பிரயோஜனமில்லை.

வீர. : சரி, அப்பிடித்தான் போலை இருக்கு. டாக்டர் ஒழிச்சிட்டாங்க-தான். சரி, வாங்க, கேசுதான் இனி. இருவரும் போகின்றார்கள்.

களம் 3

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : தும்பளை : சிதம்பரப்பிள்ளை வீடு

சிதம்பரப்பிள்ளை ஒரு சார்மனைக்கதிரையிற் சார்ந்து கொண்டு இடையிலிநியூசுப் பத்திரிகை வாசிக்கின்றார்.

- சிதம். : (சற்றுநேரம் பத்திரிகையைத் திருப்பித்திருப்பிப் பார்த்துவிட்டு) தம்பி, மோனை.
- வேலு. : (உள்ளுக்கு) ஏன் அப்பு.
- சிதம். : இஞ்சை வா, இந்தப் பேப்பரைப் பார் ஒருக்கா.
- வேலு. : (கொஞ்சநேரம் பார்த்துவிட்டு) என்னப்பு, சீனி அப்புவோ டீவோஸ் கேட்டது, அல்லது அவ்வோ கேட்டது ?
- சிதம். : வாசிச்சது தெரிய இல்லையே ? அவள்தான் கேட்டிருக்கிறாள். அதுகூட என்ன நியாயத்துக்காகக் கேட்டாள் என்று பாத்தியே? Incessant physical and mental cruelty. கண்டறியாத நியாயங்கள் உதெல்லாம் சும்மா வீண் சாட்டு. நான் சொல்றது தான் உண்மை. இவன் அவளின்ரை காசை எலெக்சனிலை விளையாடி இருக்கிறான் போல இருக்கு. உதிலைதான் ஏதோ சண்டை புடிச்சுக் கொண்டு இதெல்லாம் நடந்திருக்கு. உலகம் எல்லாம் பாளாப் போச்சு. இண்டைக்குக் கலியாணம், நாளைக்கொரு டீவோஸ். எல்லாந் தலைகளாய்ப் போச்சு. அதோடை மனிசன் பெரிசல்ல ; காசுதான் பெரிசாக் கிடக்கு. நான் அப்ப உந்தக் கலியாணம் வேண்டாமெண்டு சொல்லச்சொல்லக் கேட்டானே. இப்ப எல்லாதையும் கவிட்டுக் கொட்டிப்போட்டு, மரியாதையும் இளந்து தெருவிலைநிக்கிறார். எண்டாலும், நமக்கென்ன ? எப்பிடியெண்டாலும் போறான். நீ அந்த வாளைக்குத் தண்ணி இறைச்சுப் போட்டியே ?
- வேலு. : வாளை ஒருபக்கம் கிடக்கட்டும். இதென்னப்பு சீனியப்புவுக்கு ஒண்டுஞ் செய்ய இல்லையே ?
- சிதம். : போடா, உன்ரை வேலையைப் போய்ப் பார்.
- வேலு. : நீங்கள் உப்பிடி நிண்டால் அவரை ஆர் பாக்கிறது ? மனத்துக்கத்திலை என்னென்ன செய்யிறாரோ ?
- சிதம். : இவ்வளவு காலமும் இருந்தானெண்டு எங்களை ஏதோ இருக்கிறமெண்டு எண்ணி இருந்தவனே ? போனவன் போகட்டுமன். எங்களுக்கென்ன எப்பிடிப்போனாலும். (சற்று யோசித்துவிட்டு) தம்பிக்குக் கடன் மெத்தத் தலையேறு தண்டமாய் ஏறிவிட்டுது போலைதான் இருக்கு.

- வேலு. : அப்ப ஒருக்கால் போய்ப் பாத்துக்கொண்டு வாருங்கோவன்.
- சிதம். : எட போடா உன்பாட்டிலை. உந்தக் கதை மாத்திரம் என்னோடை பேசாதை. நான் போகமாட்டன்.
- வேலு. : இந்தநேரம் அந்தாள் விளுந்துகிடக்கிற நேரம். இப்ப ஆர் உதவி? இந்தா எல்லாம் பாக்கிறமெண்டவையள் எல்லாம் கைகளுவி விட்டிடினம். ஓராறுதல் சொல்றதுக்கு அந்தாளுக்கு ஆர் இப்ப இருக்கிறது. நாங்கள்தானே பாக்கவேணும். கைவிரல் கண்ணுக்கை குத்தினால் அதை என்ன வெட்டி ஏறிஞ்சு போடிறதே ? ஒருக்கால் போட்டு வாருங்கோவன். இல்லாட்டால் சரிஇல்லை.
- சிதம். : சரிசரி, கூடப்பிறந்த குற்றத்துக்காகப் பாடுபட வேண்டியதாய்க் கிடக்கு. இக்கனம் நான் கண்முடினால் என்ன செய்யப் போறியளோ தெரியஇல்லை.

களம் 4

இடம் : கொழும்பு : இடாக்குத்தர் ஷங்கர் வீடு

இடாக்குத்தர் ஷங்கர் ஒரு அறையில் வெறியாய் இருக்கின்றார். அவருக்குமுன் ஒரு விசுக்கிப் போத்தலும், சோடாப் போத்தலும், ஒரு கிளாசும் இருக்கின்றன. இடைக்கிடை விசுக்கியைக் குடிக்கின்றார்.

- இடா. : (தனக்குள்) உலகம் பலவிதம். எனக்கு இப்ப இருக்குந் துக்கத்துக்கு ஒரு அளவு இல்லை. ஏன் துக்கப்படுவான் ? துக்கப்படுகிறவன் மடையன். அதுக்கு மருந்து இதோ இருக்கு. (கிளாசை எடுத்து ஒருக்காற் குடிக்கின்றார்.) ஆனால், குடி கூடாதெண்டு சொல்றது ஒரு பேய்த்தனம். இப்பிடிப்பட்ட நேரத்துக்கு ஆர் உதவி ? இதுதான். "உன்னைவிட்டுப் பிரியேன், பிரிந்தால் உயிர் வானேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னோடிருந்த பரிமளசுந்தரியும் என்னைக் கைவிட்டிட்டாள். ஆ, கடவுளே, எனக்கும் இந்த விதியோ ? இது ஒருபுறம் இருக்க, கடன்காறர் தொல்லையெண்டால் பொறுக்க முடியஇல்லை. என்றை உயிரைவிட்டால்தான் ஒருமாதிரி என்றை மனத்துயர் நீங்கும். கலியாணம் தள்ளியாச்செண்டு அறிஞ்சஉடனை ஊரிலை என்னை எல்லாருஞ் சிரிக்கப் போகினம். அண்ணன் கூட எவ்வளவோ சொல்லித் தடுக்கக் கூடக் கேக்காமல் வந்து விளுந்தனே. தலைவிதியைத் தடுக்கவும் முடியுமோ ? முடியாது. அப்பு ஆச்சி செத்தாப்போலை என்னை இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுப் படிப்பிச்ச இந்த நிலைக்குக் கொண்டுவந்த என்றை பிறவி - என்றை அருமை அண்ணன் - அவரையும் புறக்கணிச்ச ஒரு உதவியுஞ்

செய்யாமல் விட்டு விட்டன். அதல்ல எனக்கு மனவாதை. நான் இந்தப் படிப்பெல்லாம் ஆருக்காகப் படிச்சது ? ஆரைச் சந்தோஷப்படுத்த வேணுமெண்டு எண்ணியெண்ணி இராவும் போலும் கஷ்டப்பட்டு ஒரே எண்ணமாய் நான் படிச்சது ? சின்ன வயது தொடக்கம் என்னோடை அன்புகொண்டு வளந்த எனது விசாலாட்சியை உயர்ந்தநிலையில் வைக்கவேணுமெண்டுதான். ஆனால் படிச்சமுடிஞ்சு நல்லநிலையிலை வந்தாப்போலை அவளுக்கு நான் என்ன செய்தன் ? ஐயோ, நான் படுபாவியாய் விட்டன். ஒரு சிறு பெண்ணின் காதலைப் பொருட்படுத்தாமல் அவள் வாணாளை வீணாக்கி விட்டேன். அவளும் இனிக் கலியாணம் தனக்கு வேண்டாம் என்கு பிடிவாதத்தோடை இருக்கிறாள். சிறுவயதிலும் தான் கொண்ட எண்ணத்தை விடாத பிடிவாதம் உள்ளவள்தான். இப்பிடியான உண்மையான குணத்தை உடையவளுக்கோ வஞ்சகம் செய்தன் ? இந்தப் பாவத்துக்குச் சாந்தியோ இல்லை. என் தலைவிதி. உண்மையான காதல் எங்கையோ இருக்க, காமத்தைக் காதலெண்டு நினைச்சிட்டன். அதால்தான் இதெல்லாம் வந்தது. இனி நான் ஊருக்குப் போகவும் முடியாது. அவளுடைய கண்ணிலை முளிக்கவங் கூடாது. அதனால் அவளுக்கு மேலும் மேலும் துன்பம் உண்டாகும். (விசுக்கியை வார்த்துக் குடிக்கின்றார். அப்போது சிதம்பரப்பிள்ளை வருகின்றார். அவரைப் பார்த்து) தார் இது ? ஏன் வந்தாய் ? (சிரிக்கின்றார்) இஞ்சை எல்லோ ஒருதரையும் வரவிடவேண்டாமெண்டு இராமனெட்டைச் சொன்னான். (பின்னரும் விசுக்கியை வார்க்கின்றார்.)

சிதம். : எடை தம்பி, இதென்ன வேலையடா ? (விசுக்கிப் போத்தலைப் பிடிக்கின்றார். இடக்குத்தர் சிதம்பரப்பிள்ளை முகத்தை ஆச்சரியத்தோடு பார்க்கின்றார்)

இடா. : என்றை அண்ணை, என்றை ஆசை அண்ணை, என்றை அருமைப் பிறவி, ஏன் இஞ்சை வந்தாய் ? உன்றை தம்பியின்றை அலங்கோ-லத்தைப் பாக்கவோ இப்ப வந்தாய். (கட்டிப்பிடிச்சு அழுகின்றார்)

சிதம். : எடை, அளாதையெடா தம்பி, சும்மாயிரடா.

இடா. : அண்ணை, நீங்கள் என்னோடை பட்ட கஷ்டத்துக்கு உங்களுக்கு நான் என்ன செய்தன் ? உங்கடை சொல்லைத் தட்டினபடியா-லெல்லோ எனக்கு இந்தக் கெதி வந்தது. விசாலாட்சிக்குச் செய்த அநியாயத்தின் பலன் கண்ணுக்கு முன்னாலை தொட்டு-விட்டுது. ஐயோ, அந்தப் பிள்ளை நல்லாய் இருக்கவேணும்; அவளின்றை சுகதுக்கங்களைக் காண எனக்குக் குடுத்துவைக்க இல்லை. (பின்னரும் விசுக்கிப் போத்தலை எடுக்கின்றார்)

சிதம். : உது வேண்டாமடா விடு. (போத்தலைப் பறித்து ஒருபக்கத்தில் வைக்கின்றார்) கடன்கிடனைப் பற்றியும் மற்றத் தொந்தரவுகளைப்பற்றியும் நான் இருக்கையுக்கை நீயேன் யோசிப்பான் ? மடைப்பொடியா, துலைஞ்சுதெல்லாம் துலைஞ்சு போகுது. அதெல்லாம் நான் குடுத்துக்கொள்ளன். வா, இப்ப யாள்ப்பாணம் போவம். பொடியள் உன்னைக் கூட்டிக்கொண்டரச் சொல்லி என்னை அனுப்பிவிட்டதுகள். அங்கை காத்துக்கொண்டிருக்கு-துகள். வெளிக்கிடு, போவம்.

இடா. : நான் அங்கை எனத்துக்கு ? எங்கை எண்டாலும் ஆண்டிபரதேசி-யாய்ப் போகப்போறன். அதுதான் எனக்குச் சுகம். என்னைக் கொண்டாலும் அங்கை நான் வரமாட்டன்.

சிதம். : சுடலைஞானம் பேசத்துவங்கிவிட்டீரோ ? வளந்திட்டன் எண்டு பாத்துக்கொண்டிராக்கம். உன்றை கால் முறிச்சப்போடுவன். இனியாகுதல் என்றை சொல்லைக் கேளாட்டால். வெளிக்கிடு, கார் வெளியாலை ஆயத்தமாய் நிக்ருது. வீடுகிடுகள் எல்லாத்-தையும் இப்ப பூட்டிக்கொண்டு போவம். பேந்து வந்து நான் எல்லாத்தையும் ஒளுங்குபண்ணிக் கொள்ளுறன்.

உறுப்பு V

களம் 1

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : தும்பளை.

சின்னவி ஒரு பீலிப்பட்டையோடு வருகின்றான். பின்னர், அதை கீழே வைத்துவிட்டு வல்லுவத்தை அவிழ்த்து வெற்றிலை போடுகின்றான். அப்போது ஆழ்வார் போர்த்துக்கொண்டு வருகின்றார்.

- சின். : என்ன ஆள்வாரே, கனநாளாய்க் காணவில்லை. போத்திருக்கிறாய், ஏதுஞ் சுகமில்லையோ ?
- ஆழ். : அதுதானே, போன ஐஞ்சுமாதமாய்த் துவங்கின வருத்தம், இன்னம் விட்டுத் துலையாதாம். நானும் இந்த ஊரேல்லாம் மருந்து செய்விச்சப்போட்டு, மானிப்பாய் ஆசுபத்திரியிலைசுடப் போய் படுத்திருந்தன். அங்கையும் முடியவில்லை. ஏளரைக் களிவாம். என்னை இப்பிடிப் போட்டுலைக்குது. இண்டைக்கு எத்தினை-நாளாளுக்கு உளைப்புப் பிளைப்பில்லை. வாய்வயத்துக்கில்லாமல் கிடந்து உலையிறன்.
- சின். : என்ன வருத்தம் ?
- ஆழ். : வேறே ஒண்டுமில்லைச் சின்னவியண்ணை ; வயித்துக்கை ஒரு குத்து. அது வந்தாப் பொறுக்க முடியாது. பிராணனை வாங்கிப் போடும். இது என்னெண்டு ஒருதராவும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. கடைசியா மானிப்பாயிலைதான் சொன்னாங்கள் குடியாலை வந்த குத்தாம். பின்னை, வயிறுவெட்டிச் சுகப்படுத்திறமெண்டு சொன்னாங்கள். நான் பயத்திலை இடங்குடுக்கில்லை. நான் பின்னை ஓடியந்திட்டன்.
- சின். : குடிச்சால் வயித்துக்குத்தும் வருமாமே ? இஞ்சை எனக்கு அப்பிடி ஒண்டும் வரவில்லை. மெய்யே ஆள்வாரே, குடியாலை எண்டு சொன்னாங்களெண்டாய். ஒருவேளை மண்டிபோய் வயித்திலை அடைஞ்சுகொண்டுதாக்கம். அதுக்குக் கோளிஇறைச்சி திண்டு-பாராதையன். கோளிஇறைச்சியும் ஓடியல்க் கூளுந்தானாம் மண்டிக்கு நல்ல மருந்து.
- ஆழ். : அதெல்லாம் செய்து பாத்தாச்சு.

- ரின். : அப்ப, உங்கை இடாக்குத்தர் சங்கரப்பிள்ளைக்குக் காட்டிப் பாராதையன். அவரை மெத்தப் பேராய்ப் பேசுகினம்.
- ஆழ். : அவரெட்டைப் போக என்னெட்டைக் காசெங்காலை ?
- சின். : என்ன பேய்க்கதை பேசிறாய். அவருக்கேன் காசு ? ஏளைஎளியது-களெட்டை அவர் காசுக்கீசு பாக்கறவில்லை. அதோடை மெத்த ஆதரவும் கவனமும். அவர்தான் உந்த வருத்தத்துக்குச் சரி. அவரெட்டை ஒருக்காக் காட்டிப் பாரன்.
- ஆழ். : பின்னை அப்பிடிச் செய்யிறன். ஏதோ இனிமல் எனக்கு நல்லகாலம் வருகுதாம். ஒருவேளை சுகப்பட்டாலும் சுகப்படும்.
- சின். : அவரெட்டான் போ. உந்த ஊருச் சனமெல்லாம் அவரெட்டை வந்து மருந்து செய்விக்குது. நாங்கள் ஊர்ப்பிறந்த நாங்கள் போகாம விடிந்தே ?
- ஆழ். : அதுசரிதான், சின்னவியண்ணை. ஆனா, போன தெரிவிலை அவருக்கு ஒமெண்டு சொல்லிப்போட்டு மற்றப் பக்கத்துக்குக் குடுத்திட்டன். அப்பிடி அவருக்கு மாறாய்ச் செய்துபோட்டு இப்பெப்பிடி அவரெட்டைப் போறது ?
- சின். : அவர் அதெல்லாம் மற்றதுபோடுவர், அதோடை அதைப்பற்றி ஒரு குறையும் நினைக்கமாட்டார். உங்கை அவருக்கு மாறாய் வெளிவெளியாய் வேலை செய்தவை எல்லாருக்குந்தானே மருந்து செய்யிறார். அதைப்பற்றி ஒரு குற்றம் இல்லை ; நீ போ.
- ஆழ். : உப்பிடி அருமையானவர் எண்டு எனக்குத் தெரியாமல் போச்சு. நாள்பாத்து நல்லநாளாய்ப் பின்னை அவரெட்டைப் போறன்.

களம் 2

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : தும்பளை : ஒரு தோட்டம்

இடாக்குத்தர் சங்கரப்பிள்ளையும் வேலுப்பிள்ளையும் ஒரு தோட்டத்துள் நிற்கின்றனர். அவருக்கு அருகே மண்வெட்டி, பட்டை, நார்க்கட்டு, மட்டை முதலியவை கிடக்கின்றன.

- இடா. : அந்தக் கிளக்குப்பக்கத்து வேலிதான் மிச்சம் அலைஞ்சுபாய்க் கிடக்கு தம்பி. அதுக்கு நல்ல கதியால் வெட்டிப்போட்டு அடைப்பிச்சுவிடு. மற்ற வேலியளையும் ஒருக்கா நார்போட்டுக் கட்டெல்லாத்தையும் ; இறுக்கிவிட்டால் நல்லது. ஆடுமாட்டின்ரை கொடுமை பெரிசாக் கிடக்கு. அதுகிடக்க, தறை கொத்தி முடிக்க எத்தினைநாள் செல்லுமாம் ?

- வேலு. : இரண்டு நாள் எடுக்குமெண்டு சொல்றாங்கள். கூட நாட நிண்டாக் கெதியாய் முடியுமெண்டு நினைக்கிறன்.
- இடா. : ஆர் வல்லியப்பரே ஆக்களைக் கொண்டாறெண்டு சொன்னது?
- வேலு. : ஓம். இனிமல் வந்திடவேணும்; பொளுது பங்கை மேலை நல்லாய்க் கிளம்பிவிட்டுது.
- இடா. : தினைநாத்துப் போதுமோ, அல்லாட்டா, அங்காலை சின்னத்-தம்பியாரெட்டையும் வாங்கவேணுமோ ?
- வேலு. : போதுமெண்டு நினைக்கிறன். காணாட்டால் வாங்குவம்.
- இடா. : அங்காலை சின்னப்பாதிக்காறர் தினைநடாமல் விட்டிட்டினம்-போலை.
- வேலு. : ஒமெண்டுதான் நினைக்கிறன். ஒரு சிலமனையுங் காணவில்லை.
- இடா. : எல்லாம் நாகரிகம் புடிச்சுவிட்டுது. சண்டையும் வந்திட்டுது. நெல்லு வரத்திலாட்டால் இக்கணம் என்ன செய்யப் போகினமாம்? திணையைக் குரக்கனைப் போட்டுக் கட்டி வைச்சால் பஞ்சந்-தாங்கும். நெடுகச் சோறுதின்ன முடியுமாமே? இக்கணம் அரிசிக் கொன்றோல் வர, ஆளுக்குக் காக்கொத்தரிசி தான் குடுப்-பாங்கள், அப்ப பாப்பம் என்ன செய்யப் போகினமெண்டு.
- வேலு. : பேய்ச் சனங்கள், தினை சாமி தின்னுது மரியாதைக் குறை-வெண்டு நினைக்குதுகள்.
- இடா. : இதெல்லாம் இந்தப் படிப்பும் உத்தியோகமும் செய்தவேலை. அந்த நாளையிலை சோறுதின்னிறது அம்மாசை பறுவத்துக்கு. பின்னை, மற்றநேரமெல்லாம் தினை, சாமி, ஓடியல்பட்டு, பிளாட்டு இதுதான் சாப்பாடு. முன்னுள்ளவன் என்னமாதிரியான பிலசாலி-யாக இருந்தான். இப்ப சம்பா அரிசியைத் திண்டுதிண்டு சலரோகம் வேண்டினதுதான் மிச்சம். இந்தப் புதுமோடியான சீவியஞ் செய்யப்போய்த்தானே யாளப்பாணத்தான் வரவரக் கீளை போறது. இதெல்லாம் அறியாத்தனம். (அப்போது வல்லி ஆத்திரப்பட்டு வருகின்றான். அவனைப் பார்த்து) என்ன வந்தது?
- வல்லி. : நான் வலிக்கண்டியிலை இருக்கிறதாக்கம். என்றை பேர் வல்லி. என்றை பொடியொண்டுக்குச் சன்னி. நாட்டுவைத்தியஞ்செய்து வாய்க்ககில்லை. இப்ப இடைக்கிடை ஒரு வலிக்குணம் துவங்கி-விட்டுதாக்கம். அதுதான் நம்மை ஒருக்காக் கூட்டிக்-கொண்டேய்க் காட்டலாமெண்டு வந்தன். நம்மடை வீட்டை போனன். நம்மைத் தோட்டத்திலை எண்டு நம்மடை அண்ணன்ரை பிள்ளை சொல்லிச்சது. இருக்கிறது மெத்தக் கடிமையாக்கம்.
- இடா. : வலி எப்ப துவங்கினது? காய்ச்சல் இண்டைக்கு எத்தினைநாள்?

- வல்லி. : இண்டைக்குக் காய்ச்சல் துவங்கி நாலுநாள். வலி விடியப்-பறமாக்கம் துவங்கினது. அதோடை சன்னி. இடைக்கிடை ஒரு மயக்கம், வாய் பொருமல்.
- இடா. : (வேலுப்பிள்ளையைப் பார்த்து) தம்பி, போய் அந்த Stethoscope அதுகளை எடுத்துக் குடுத்துக் காரையும் அனுப்பிவிடு. வீட்டை நீங்கள் சாப்பிடுங்கோ, நான் போய்ப் பாத்துக்கொண்டு கெதியாய் வந்திடுறன்.
- வேலுப்பிள்ளை போகின்றான்.
- வல்லி. : நாம் காறிலைவர. நான் ஒரு கூலிக்கார் புடிச்சுக் கொண்டு நமக்கு முன்னம் போறன். நமக்கு வளி தெரியுந்தானே? நேர் றோட்டு. றோட்டுக்குப் பக்கத்திலைதான் வீடு.
- இடா. : ஏன் வேறை கார்? என்றை காறிலை வரலாமே?
- வல்லி. : எளிய நளவன், எப்படியாக்கம் நான் நம்மடை காறிலை வாறது?
- இடா. : சும்மா வா. அதிலை குற்றமில்லை. பிள்ளை சாகக் கிடக்கு, அந்தரம், அதுக்கிடையிலை இதெல்லாம் பாக்கிறியே?

களம் 3

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : தும்பளை

சிதம்பரப்பிள்ளை வீட்டுக் கிணற்றடி

சிதம்பரப்பிள்ளைவீட்டுக் கிணற்றடியில் அன்னபூரணம் சருவக்குடம் விளக்கிக்கொண்டு இருக்கின்றாள். வள்ளியார் தண்ணீர்க்குடம் ஒன்றை அவளுக்கருகில் வைத்துவிட்டு அவளோடு பேசிக்கொண்டிருக்கின்றாள்.

- அன்ன. : மெய்யெனை வள்ளியக்கை. அந்த வைராத்தையின்ரை பொடியனுக்கு வருத்தங் கடிமையாக்கி இப்பவோ பின்னையோ எண்டு கிடந்ததெண்டு உங்கினை கதைச்சினம், பேந்து ஒரு சிலமனையுங் காணவில்லை.
- வள்ளி. : கடிமையாத்தான் இருந்ததாம். பேந்து செவ்வாய்க்கிளமை-ராத்திரி நடுச்சாமமென்ன பொடியனுக்குக் கண்ணையுங் கொண்டேச் செருகிப் பல்லங் கிட்டிப் போட்டுதாம். ஆசுப்பத்திரி-யிலை ஏலாதெண்டு கொண்டுபோகச் சொல்லிப்போட்டாங்களாம். பின்னை, வீட்டை கொண்ணந்தாப்போலை, உவர் சங்கரப்-பிள்ளை இடாக்குத்தரை ஒளுப்பிக்கொண்டேக் காட்டினதாம். அவர் பாத்துப்போட்டு ஏதோ மருந்து குடுத்தாராம். மிச்சம் விலை உயந்த மருந்தாம். பிறகு விடியச் சுகம் வந்திட்டுதாம்.

- அன்ன. : உண்ணாணை வள்ளியக்கை. உந்த மனிசன் இஞ்சை வந்தாப்-
போலை இந்தச் சனங்களுக்கெல்லாம் பெரியொரு ஆறுதல்.
- வள்ளி. : மெய்தானெடி பிள்ளை. நல்ல தங்கமான பொடியன். ஏளையெளிய-
தெண்டா என்ன, பணக்காற்றெண்டா என்ன ஒரே மாதிரிப்
பாத்துக்கொள்ளிறது. வருத்தக்காற்றிலை நல்ல அன்பாதரவு.
உந்த ஆசுப்பத்திரியளிலை இருக்கிறவங்களைப்போலை
நாய்போலை வெடுசுடெண்டு விளுகிறயில்லை. தயவு தாட்சணி-
யமாய்ப் பாத்துக்கொள்ளிறது.
- அன்ன. : எனை, அவங்கள் காசு புடுங்க எல்லோ வெடுசுடெண்டு
விளுகிறது. கைப்பச்சை குடுத்தால் நல்ல மருந்தாக் குடுப்-
பாங்கள். இல்லாட்டால் ஏதுமங்கினை வேண்டா வெறுப்பாக்
கடமைக்குக் குடுப்பாங்கள்.
- வள்ளி. : பின்னை, ஆக்கள் செத்தால் அவங்களுக்கென்ன ? அதோடை
அவங்கள் சனங்களுக்கு நன்மை செய்யிறதுக்காகவே
இடாக்குத்தர் வேலை பாக்கிறவங்கள் ? சம்பளத்துக்குங் காசு
சம்பாரிக்கவுமெல்லே. என்ன விதமெண்டாலும் காசு வந்தால்
அவங்களுக்குப் போதும். அப்பதானே தங்கடை பிள்ளை
குட்டியளுக்கு நல்லாய்ச் சீதணங் குடுத்துப் பெரிய பெரிய
உத்தியோகத்தன்மாரைக் கட்டிக்குடுக்கலாம்.
- அன்ன. : இந்த மனிசன் இடாக்குத்தர் வேலை பாக்கிறது தான் ; ஆனாச்
செய்யிறதெல்லாம் எங்கடை பளைய தமிழ்ப் பரியாரிமாரைப்-
போலை. சிலவேளை ஆரும் முட்டுப்பட்டதுகளுக்கு மருந்துங்
குடுத்துச் சாப்பாட்டுக்குக் காசுமெல்லே குடுத்து விடுகுது.
- வள்ளி. : சரிதானே, பணக்காற்றெட்டை வாங்கி இல்லாததுகளுக்குக்
குடுத்து விடுகுது. உப்பிடிப் பத்துப்பேர் இருந்தால் ஊரிலை
வருத்த மெண்டதில்லாமல்ப் போடும்.
- அன்ன. : நல்ல மனிசன்தான். எண்டாலும் பெரிய பாவம்.
- வள்ளி. : ஏனடி பிள்ளை ?
- அன்ன. : பின்னை என்னனை, சும்மா ஒரு சடங்கு கிடங்கு ஒண்டு-
மில்லாமல் தனிய இருக்கு. ஊரவையின்றை அலுவல் பாத்துக்-
கொண்டு திரிஞ்சாப்போலை போதுமே ? தன்னைப்பற்றியு-
மெல்லோ கொஞ்சமாகுதல் பாக்கவேணும்.
- வள்ளி. : ஒமெடி பிள்ளை. இதெல்லாம் அந்தக் கொளும்பாளைக் கட்டின-
தாலை அந்தப் பொடியனுக்கு வந்த வாள்மானம்.
- அன்ன. : மெய்தானெனை. உப்பிடிப்பட்ட ஆக்களுக்குத்தான் உப்பிடி-
யெல்லாம் வருகுது. நல்ல மனிசருக்குக் காலம் இல்லை.

- வள்ளி. : மெய்யெடிபிள்ளை, விசாலாட்சி என்னவாம் ? இன்னும் அவவுக்கு
அந்தப் பொடியனிலை கோவம் ஆறயில்லையாமே ?
- அன்ன. : இல்லைப்போலை இருக்கு. அதோடை அந்த மனிசனும் இனிக்
கலியாணங் கட்டிறயில்லை யெண்டு சொல்லிக்கொண்டிருக்காம்.
- வள்ளி. : மெய்தானோ ? தமையன் சிதம்பரப்பிள்ளை இதைப் பற்றி ஒண்டும்
பேசுஇல்லையாமே ?
- அன்ன. : அப்பிடி ஒரு புகாரையுங் காணஇல்லை. ஒரு நாளைக்கு நான்
அங்கை போகவேணும். விசாலாட்சியைக் கனநாளாய்க்
காணஇல்லை. போய் ஒருக்கா இதைப்பற்றிக் கதைச்சுப்
பாக்கவேணும்.
- வள்ளி. : சும்மா போ பிள்ளை. நான் சொல்றன் கேள் ; பெட்டைக்கு
உள்ளுக்கு நல்ல விருப்பம். வெளியிலை சொல்ல வெக்கப்படுகு-
தாக்கம்.
- அன்ன. : அப்பிடிப்போலான் இருக்கு. இப்பாள் நல்ல யூரிப்பாய் ஓடியாடித்
திரியிறா. அல்லாட்டா எப்ப பாத்தாலும் துக்க முகத்தோடை
இருந்தவ, உப்பிடிச் சந்தோஷமாய் இருக்கிறாவே ?
- வள்ளி. : இனிமல் என்ன கிட்ட வந்திட்டாரெண்ட எண்ணமாக்கம். ஆரும்
கடிமையாய்ப் புடிச்ச நெருக்கினால் தனக்கு விருப்பமில்லாதது-
போலை காட்டி, மற்றவைக்காக ஒமெண்ணிதுபோல சொல்லிப்-
போட்டுக் கட்டும் பெட்டை. பெண்டுகளின்றை மாய்மாலமெல்லாம்
தெரியாதே ?
- அன்ன. : எண்டாலும், விசாலாட்சி ஒரு அதிட்டஞ் செய்த பெட்டைதான்.
- வள்ளி. : பாவமெடி பிள்ளை. அந்தப் பெட்டையின்றை குணத்துக்கு
உப்பிடித்தான் ஒரு நல்லவன் வரணும்.
- அன்ன. : எத்தினையோ இடத்திலையெல்லாம் பேசிவரத் தன்ரை மச்சா-
னைத்தான் கட்டவேணுமெண்டு ஒரே புடியாய் நிண்டா. இப்ப
அவவின்றை எண்ணப்படி எல்லாம் வளிவளியாய் வருகுது.
உப்பிடித்தான் பொம்பிளையள் இருக்கவேணும்.
- வள்ளி. : பின்னை என்ன, ஒருதனிலை மனம் வைச்சப்போட்டு வேறை
ஒருதனைக் கட்டிறதே ?
- அன்ன. : எனை பிலனாய்ப் பேசாதையனை. இஞ்சை விசாலாட்சி வாறா.
(அப்போது விசாலாட்சி வருகின்றாள். அவளைப் பார்த்து) உனக்குச்
சாவில்லை விசாலாட்சி. உன்னைப் பற்றித்தான் பேசிக் கொண்டி-
ருந்தம். அதுக்கிடையிலை வந்திட்டாய்.
- வள்ளி. : மற்றதுபோனன். கடைக்கு நேரமாப்போச்சு. அப்ப நீங்கள் நிண்டு
பேசுங்கோ. நான் போறன்.

- விசா. : என்னவசரமெணை வள்ளியக்கை. நான் வந்த உடனை ஓடிறாய்.
- வள்ளி. : இல்லைப் பிள்ளை. கடைக்கு நேரமாப்போச்சு. அதோடை பொடியனும் வேலையாலை வந்திடப்போறான். இன்னுஞ் சமைச்ச வைக்கஇல்லை. நான் பிறகு அங்கை வீட்டை வந்து காணிறன். இப்ப உடனை ஓடவேணும். (தண்ணீர்க்குடத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு போகின்றாள்.)
- அன்ன. : உவவுக்கு எப்ப பாத்தாலும் புறந்து திரியிறது தான் வேலை. மெய்யே, விசாலாட்சி என்ன புதினம்? உங்கடை கலியாணங்க-
ளெல்லாம் எந்த மட்டிலை இருக்கு?
- விசா. : என்ன கலியாணம். எனக்கொண்டு தெரியாது.
- அன்ன. : என்ன தெரியாதெங்கிறாய். இடாக்குத்தரும் இஞ்சை வந்து இரண்டு வரியத்துக்கு மேலாப் போச்சு. இனிமல் ஏன் விட்டுக் கொண்டிருப்பான், கட்ட வேண்டியது தானே.
- விசா. : ஆரும் கட்டக்கூடியவகளைக் கட்டட்டுமன். ஆர் தடுத்தது?
- அன்ன. : என்ன நீ இருக்கையுக்கை இன்னுமொருதி கட்டவருவாளே? அதோடை இடாக்குத்தர் அதுக்குச் சம்மதப்படுவாரே?
- விசா. : சுமமா விடு. முந்தி உந்த ஊரெல்லாம் கட்டித் திரிஞ்சதை மறந்து போனியே? ஆரும் கட்டிப் போட்டு வேண்டாமெண்டு கலைச்சு-
விட்ட ஆக்களை எனக்கென்னத்துக்கு?
- அன்ன. : இன்னம் உப்பிடித்தான் நினைச்சுக்கொண்டிருக்கிறியே, விடுவிடு. அந்த மனிசனைப்போலை ஓராளை எடுக்கத் தவமெல்லே செய்யவேணும். வலியவாற சீதேவியைக் காலாலை தள்ளி-
விடாதை. அது கிடக்க, சிதம்பரப்பிள்ளையாரவை என்னவாம்?
- விசா. : அவையும் உந்த விசர்க்கதைதான் கதைச்சுக்கொண்டிருக்கினம். என்னைக் கேட்டினம், நான் ஒண்டுஞ் சொல்லயில்லை.
- அன்ன. : உண்ணாணை, விசாலாட்சி, இனி மறுக்காதை. பாவம் அந்த மனிசன்.
- விசா. : என்னவோ எனக்கொண்டு தெரியஇல்லை. மெய்யே அன்ன-
பூணம், அவை இனிக் கலியாணங் கட்டிற்றஇல்லை எண்டிருக்கி-
னமாம். நீகேள்விப்படஇல்லையே? அப்ப அதுக்கென்ன சொல்றாய்?
- அன்ன. : உன்னைவிட வேறொருதரையுங் கட்டிற்ற இல்லை யெண்டாக்கம்.
- விசா. : சுமமாவிடு, நீ எனக்குச் சொல்றாய்? உந்தாம்பிளையனை எனக்குத் தெரியாதே?
- அன்ன. : அதெல்லாம் சரியாவரும். அவை புடிச்சுச் சரிக்கட்டிப்போடுவினம். உன்பாடு நல்ல அதிட்டந்தான்.
- விசா. : சுமமா போ, அன்னபூரணம். (புன்னகை செய்கின்றாள்.)

களம் 4

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : தும்பளை : சிதம்பரப்பிள்ளை வீடு

இடாக்குத்தர் சங்கரப்பிள்ளை புதினத்தாள் வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அப்போது செல்லையா உள்ளுக்கு வருகின்றார்.

- செல். : ஐயா, என்ன பேப்பர் பாக்கிறியளோ? வருத்தக்காற்றற்றை வேலை வெள்ளென முடிஞ்சது போலை இருக்கு?
- இடா. : (எழும்பி ஒரு கதிரையைக் காட்டி) இருங்கோ அதிலை. இண்டைக்குக் கொஞ்சம் வெள்ளெனத்தான் வேலை முடிஞ்சது. நீங்கள் எப்ப பட்டணத்தாலை வந்தது.
- செல். : இருவரும் ஒவ்வொரு கதிரையில் இருக்கின்றனர்.
- செல். : இராத்திரியே வந்திட்டன்.
- இடா. : அங்கை கச்சேரியிலை என்ன நடந்தது?
- செல். : அதை ஏன் பேசுவான்? பிறக்கிறாசியாரைச் சாகவேணுமெண்டு இவ்வளவு பேரும் நேந்துகொண்டு இருந்தவங்களாக்கம்.
- இடா. : ஏன் அப்பிடிச் சொல்றியள்?
- செல். : பிள்ளை என்ன? பெரிய தெரிவிலும் பாக்க இந்தத் தெரிவுதான் பெரிய மும்மரமாய் வரப்பாத்துது. எண்டாலும், எலெக்கனுக்கு வரப்போறெண்டவையுக்கு நேரை நான் சொல்லிப்போட்டன். இப்பிடி "இடாக்குத்தர் சங்கரப்பிள்ளையை நாங்கள் போடப்-
போறம்; ஆனபடியால் இதிலை ஒருதரும் வராதையுங்கோ. எல்லாரும் ஒண்டுசேந்து அவரைத் தான் கவுஞ்சிலுக்குப் போட்டி இல்லாமல் அனுப்புவம். இனிமல் எங்கடை சொல்லைத்தட்டி வந்தியள் எண்டால் நாங்கள் எல்லாரும் காசுசேத்து, வேண்டிய சிலவெல்லாம் நாங்களே சிலவளிச்ச அவரை இந்தமுறை அனுப்பியே தீருவம். இடாக்குத்தருக்கு இதெல்லாம் விருப்ப-
மில்லைத்தான். எண்டாலும் நாங்கள் விரும்பினால் அவர் ஒம்படாமல் என்ன செய்யிறது?" என்று இப்பிடிச் சொல்லிப்-
போட்டன். உங்கடை பேரைச் சொன்னவுடனை எல்லாரும் ஒத்துக்கொண்டினம். பிள்ளை இரண்டொரு பொடியள் அங்கினை வந்தவையள்தான். பேந்தும், போட்டிவந்தால் உங்களுக்-
கெதிராய் ஒண்டும் செய்ய ஏலாதெண்டு நினைச்சுக்கொண்டு விட்டிட்டுப் போட்டாங்கள். இப்ப உங்கடைபேர்தான் கச்சேரி-
யிலை தெரிவுக்குக் குடுத்தது.
- இடா. : ஏன் என்னை இப்பிடிப் போட்டலக்களிக்கிறியள்?
- செல். : சுமமா இருங்கோ. நீங்கள் ஒண்டைப்பற்றியும் யோசிக்க வேண்டாம். அதெல்லாம் நாங்கள் பாத்துக்கொள்ளுவம். நீங்கள்

சும்மாவோய்க் கவுஞ்சிலிலை இருந்திட்டு வந்தா எங்களுக்குப் போதும். அதிருக்கட்டும், நான் அண்டைக்கு உங்களோடே பேசின விஷயத்தைப்பற்றி என்ன முடிவுக்கு வந்தியள் ?

இடா. : உங்களுக்கு எப்ப பாத்நாலும் உந்தக் கதையாத்தான் கிடக்கு. அதிலை ஏன் வீணாய்ப் பிரவேசிக்கிறியள் ?

செல். : சும்மா விடுங்கோ ஐயா. உப்பிடி நெடுக இருக்கிறதே ? மனுஷன் கொஞ்சமெண்டாலும் தன்ரை சுகத்தையும் யோசிக்கத்தான் வேணும்.

இடா. : இப்பிடி இருக்கிறதுதான் எனக்குச் சுகம்போலை இருக்கு. உந்தச் சுகமெல்லாந் தேடி முடிச்ச எப்பவோ ஏடு கட்டிப்போட்டன் பேந்தென்னத்துக்கு ?

செல். : அதுபோகத் தெரியாமல்ப் போய்க் கஷ்டப்பட்டியள். இப்ப அதுதானே முடிஞ்சு கண்டதார் கேட்டதார் எண்டாப்போலை போச்சு. அதை ஏன் பேந்தும் யோசிப்பான் ? இனிமல் நடக்க வேண்டியதைப் பாக்கிறது.

இடா. : என்னவோ எனக்கொண்டுத் தெரியவில்லை.

செல். : ஒண்டுத் தெரிய இல்லைத் தெரியவில்லை எண்டால், போற வளி என்ன ? உங்களுக்கு விருப்பமில்லையெண்டாலும் அந்தப் பெட்டையையாகுதல் பாத்து இரங்கக்குடாதே ? எத்தினை நாளைக்கெண்டு அது காத்துக்கொண்டிருக்கிறது ?

இடா. : இந்தக் கூத்தெல்லாம் ஆடிப்போட்டு வந்து கிடக்கிற என்னை அவகள் கட்ட, என்ன ஒம்படப்போறாகளோ ? ஏன் உதைப்பற்றிப் பேசிறியள் ?

செல். : அதெல்லாம் என்னோடை. சரி. உங்களோடை உதைப்பற்றிப் பேசிப் பலனில்லை ; உதுக்கு நான் வளி எடுக்கிறன் பாருங்கோ. வாற நாளுக்கிடையிலை நான் சரிப்பண்ணிப் போடினன். (சிதம்பரப் பிள்ளை ஒரு தந்தி கொண்டுவந்து செல்லையாவிடம் கொடுக்கின்றார். அவரைப்பாத்து) இதென்ன தந்தியோ சிதம்பரப்பிள்ளை அண்ணை ?

சிதம். : ஓம்.

செல். : (அதை வாங்கி உடைத்துப் பார்த்துவிட்டு) இடாக்குதரையாதான் கவுஞ்சில் மெம்பர் எண்டு வந்திருக்கு. சரி, எல்லாம் நல்லதுக்குத் தான். (சிதம்பரப்பிள்ளை போகின்றார்) சரி ஐயா, இதுகும் நாங்கள் நினைச்சது போலை வந்திட்டுது. பிரளி பண்ணாதையுங்கோ. இந்த ஊர்ச்சனங்கள் எல்லாத்துக்கும் நீங்கள் விசாலாட்சியைக் கட்டவேணுமெண்டுதான் விருப்பம். அதுகளின்றை எண்ணத்தைக் குளப்பிப்போடாதையுங்கோ. பெட்டைக்கும் உள்ளுக்கு நல்ல விருப்பம். வெளியிலை சும்மா விருப்பமில்லாதது போலை காட்டுது. பெட்டைக்கு நான் போய்ச் சொல்லிச் சரிப்படுத்திறன்.

உறுப்பு VI

களம் 1

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : தும்பளை : சிதம்பரப்பிள்ளை வீடு

விசாலாட்சி வருத்தமாய் ஒரு கட்டிலில் படுத்திருக்கின்றாள். அவளுக்கு கருகில் அன்னபூரணம் இருந்து அவளை ஒரு விசிறியால் விசுக்கிக் கொண்டிருக்கின்றாள். சிவகாமி அறையிலுள்ள பொருட்களை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டிருக்கின்றாள்.

அன்ன. : சிவகாமி, ஆரும் ஆம்பிளையள் வந்தாலும் அந்தக் கதிரையளை ஒளுங்காக வை. அதோடை ஒரு பாயும் போட்டுவிடு. ஆராகுதல் பெண்டுகள் வருவினம்.

சிவ. : ஒரு பாய் போட்டுக்கிடக்கு, போதாதே ?

அன்ன. : போதும், போதும்; காணாட்டா பேந்து போடலாம்.

வள்ளியார் ஒரு கைப்பெட்டியுடன் உள்ளே வருகின்றாள்.

சிவ. : வாணை வள்ளியக்கை. அந்தப் பாயிலை இரு.

வள்ளி. : பாயில் உட்கார்ந்துகொண்டு, பெட்டிக்குள் இருந்த வெற்றிலை-பாக்கை எடுத்து அந்த வெத்திலைத் தட்டத்தைக் கொண்டா பிள்ளை, இதைப் போடுவம். (சிவகாமி வெற்றிலைத் தட்டத்தைக் கொடுக்க, அதற்குள் அவைகளைப் போட்டுக்கொண்டு) இராத்நிரிக் கடையுக்கை போயிலை எண்டது இல்லை. இதுதான் ஆப்பிட்டுது. நல்லதோ என்னவோ தெரியவில்லை. இராவைக்குப் பாத்து நல்லதாய் வேண்டிக்கொண்டாறன்.

சிவ. : அது போதுமெணை, என்னத்துக்கு இஞ்சை உதெல்லாத்தையும்.

வள்ளி. : சும்மா போ, பிள்ளை. வாற போறவை நல்லாய் வாயுக்கை போட்டமும். மெய்யே, பிள்ளை, இருந்ததுக்கு இப்பெப்பிடி குஞ்சியாச்சிக்கு ?

சிவ. : இப்ப இருந்ததிலை கொஞ்சஞ் சுகமெணை. கஞ்சி குடிச்சிட்டுப் படுத்திருக்கிறா.

அன்ன. : (அவர்களுக்குக் கிட்டவந்து) இடைக்கிடை கொஞ்சக் களைதான் ஆளுக்கிருக்கு. இந்த நோயின்றை குணமாக்கம்.

- வள்ளி. : அப்பிடித்தான் போலை. (நாடியில் கைவைத்து) இதுவும் ஒரு புதினமான வருத்தந்தான். என்ன மாதிரி கட்டுப்பெட்டிபோலை ஓடித்திரிஞ்சு பெட்டைக்கு இந்த வியாதி வந்தது.
- அன்ன. : ஓமெணை, ஒரு புதினமான நோயாத்தான் இருக்கு.
- வள்ளி. : (பெருமூச்செறிந்து) உம், இந்தப் பிள்ளைக்கெண்டு தான் இந்த நோய் வந்தது. (விசாலாட்சிக்கருகில் எழுந்து போய்) பிள்ளை, விசாலாட்சி?
- விசா. : உம்.
- வள்ளி. : என்ன மோனை செய்யுது? தலையிடிக்குதே? (தலையைத் தொட்டுப் பார்க்கின்றாள்)
- விசா. : இல்லை.
- வள்ளி. : இந்தத் தலை கொதிக்கிற கொதி. நல்லாய் இளத்துப் போத்துக் கொண்டுபெடெணை. (போர்வையை இளத்துச் சரிப்படுத்துகின்றாள்) பாதியும் இந்தப் பெட்டைக்கு நாவூறுதான். (சிவகாமிக்குக் கிட்டவந்து) எடி மோனை சிவகாமி, கொஞ்சம் வேப்பம் இலையும், இரண்டு மிளகாய்ச் செத்தலும் எடுத்துக்கொண்டாடி. இண்டைக்கு வெள்ளிக்கிளமை; ஒருக்கா நாவூறுக்குப் பாத்துவிடுவம்.
- சிவகாமி உள்ளுக்குப் போகின்றாள்.
- அன்ன. : ஏனெனையெல்லாம் வள்ளியக்கை, இதிலை இரன். இருந்து வெத்திலையைப் போடு.
- வள்ளி. : (பாக்குவெட்டி வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டு) மெய்யெடி பிள்ளை. இடாக்குத்தர்தானே மருந்து?
- அன்ன. : ஓமெணை. அந்த மனிசனும் படாதபாடெல்லாம் பட்டுத்திரியுது. இராவிலை நித்திரைகூட இல்லையாம். இராத்திரியும் நாவூறம் மருந்து குடுத்தாராம். ஒண்டுக்குஞ் சரிவரஇல்லை. பின்னை காலமை ஊசி ஏத்தினாப்போலைதானாம் ஆள் கண்ணை முளிச்சுது.
- வள்ளி. : இடாக்குத்தருக்கும் வாறதெல்லாம் உப்பிடியாக்கிடக்கு.
- சிவ. : (வேப்பிலையும் மிளகாயுங் கொண்டு வந்து) இந்தாணை வள்ளியக்கை.
- வள்ளி. : (அவைகளைக் கொண்டுபோய் விசாலாட்சியின் உச்சிமுதல் உள்ளங்கால்வரை அவைகளால் உருவிவிட்டு சிவகாமியை நோக்கி) இந்தாணை பிள்ளை. (அவைகளைக் கொடுக்கின்றாள்) இதைக்கொண்டேய் அடுப்புக்கை போட்டு சுட்டுப்போட்டு, அந்தச்

சாம்பலிலை கொஞ்சத்தைப் பிள்ளையின்ரை நெத்தியிலை போட்டுவிடு. அதெல்லாம் சுகமாப்போடும். அதோடை பிள்ளையின்ரை தலைமாட்டிலை ஒரு அரைஉறுவா வயிரவருக்கு நேந்து முடிஞ்சுவிடு. உந்த வருத்தம் என்ன செய்யும்? அதெல்லாம் மாறிப்போடும்.

- அப்போது வேலுப்பிள்ளையும் இடாக்குத்தர் மாட்டினும் உள்ளுக்கு வருகின்றனர்.
- வேலு. : பெண்டுகள் எல்லாம் வெளியாலை போங்கோ. இடாக்குத்தர் பாக்கப்போறார். சொன்னாக் கேக்கிற இல்லை. வருத்தக்காறர் இருக்கிற இடத்திலைதான் கூட்டங்கூடிக் கதைச்சுக்கொண்டிருக்கிறது.
- வள்ளி. : வாருங்கோடி பிள்ளையள். வெளியாலை போவம். இடாக்குத்தர் பாக்கட்டும். (பெண்கள் மூவரும் வெளியே போகின்றனர்.)

களம் 2

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : தும்பளை : சிதம்பரப்பிள்ளை வீடு

இடாக்குத்தர் சங்கரப்பிள்ளை ஒரு அறையில் தனிமையாய் கையின்மேல் முகத்தைச் சார்த்தி வைத்துக்கொண்டு துக்கத்தோடு ஆழ்ந்த யோசனையில் இருக்கின்றார். ஒரு பக்கத்தால் இடாக்குத்தர் மாட்டின் மருந்துப்பையைக் கையிலே தாங்கியவண்ணமாய் வருகின்றனர்.

- சங். : (அவரைக் கண்டவுடன் பரபரத்தெழுந்து) டக்றர், என்னமாதிரி இருக்கு? ஆள் தப்புமோ?
- மாட். : ஒண்டுஞ் சொல்லிக்கொள்ள முடியஇல்லை. இரத்தாசயம் மெத்தப் பிளையாய் இருக்கு. பாத்தால் இது மனத்திலிருந்து ஏற்பட்ட நோய்போலத் தோற்றுகுது. இந்த நோயாளிக்கு மனத்திலை பெரிய சந்தோஷம் அல்லது பெரிய துக்கம் சடுதியாய் ஏற்படக்கூடிய காரணம் ஏதும் இருந்திருக்குமோ?
- சங். : (தலையைக் குனிந்துகொண்டு) ஓம்.
- மாட். : அதாலைதான் இது வந்திருக்குப்போலை. எண்டாலும் கவனமாய் இருந்தால் ஒருவேளை
- சங். : (அவசரமாய்) அப்ப தப்புமோ?
- மாட். : (சங்கரப்பிள்ளையைக் குறிப்பாய்ப் பார்த்துவிட்டு, அவர் தோளில் தட்டி) சரி, எனக்கெல்லாம் விளங்குது. டக்றர், மனதை விடாதையும். ஆறுதலாய் வேலையைக் கவனமாய்ப் பாத்துக்கொண்டாரும். நான் நாளைக்குச் சாயந்தரம் வாறன்.

மருந்து நீர் குடுத்ததுதான் சரியானது. அதைக் கவனமாய்க் குடுத்துக் கொண்டாரும். அதோடை அவவின்ரை மனசைக் கொஞ்சம் ஆற்றிக்கொண்டு வரவேண்டும். Good bye.

சங். : Good bye, Doctor. (பழையபடி ஆழ்ந்த யோசனையில் துக்கத்-
தோடு இருக்கின்றார்)

களம் 3

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : தும்பளை : சிதம்பரப்பிள்ளை வீடு

ஓர் அறையில் விசாலாட்சி கட்டில்மேற் படுத்திருக்கின்றாள். இடாக்குத்தர் சங்கரப்பிள்ளை ஒருகிளாசில் ஒரு மருந்து வார்த்துக்கொண்டுபோய் பக்கத்தில் இருந்த கதிரை ஒன்றில் உட்கார்ந்துகொண்டு அவளுக்குக் கொடுக்கின்றார்.

இடா. : இதைக் குடி.

விசா. : எனக்கு வேண்டாம்.

இடா. : வேண்டாமென்னக்குடாது. குடி. (பருக்குகின்றார்) அதெல்லாம் சுகமாய்ப்போடும். மனதை விடக்குடாது.

விசா. : எனக்கு இனிச் சுகமாகுமெண்டு நான் நினைக்க இல்லை. நான் நினைச்சதெல்லாம் வீணாப்போச்சு. (அழுகிறாள்).

இடா. : ஏன் அப்பிடி நினைப்பான்? அதொண்டும் அப்பிடி வராது. வீணாக் கவலைப்படாதே. அளதால் ஒருவேளை வருத்தங் கூடிவிடும்.

விசா. : நீங்கள் எனக்காகப் படிப்பாடு எனக்கு நல்லாத்தெரியும். எல்லாம் என்னத்துக்கு? (இடாக்குத்தருடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு) நான் உங்களைக் கட்டமாட்டெண்டு சொன்னெண்டு குறை நினைச்சுக்கொள்ளாதையுங்கோ. அது பொய். சும்மா சொன்னான். உங்களைத்தவிர நான் ஒருதரையும் கட்டமாட்டன். நீங்கள் முந்தி எனக்குச் செய்ததெல்லாம் நீங்கள் ஊருக்கு வந்தாப்போலை மறந்துபோனன். நீங்கள்தான் எனக்கு உயிர். என்ன செய்யிறது? என்றை எண்ணமெல்லாம் வீணாப் போகுது. என்மேலை உங்களுக் கிருக்கிற அன்பும் எனக்கு நல்லாத் தெரியும். நீங்கள் தனிக்கப் போறியள். நான் இல்லாட்டால் இக்கணம் என்ன செய்யப்போறியள். (அழுகிறாள்)

இடா. : நான் செய்ததெல்லாத்தையும் பொறுத்துக்கொள். நீ இல்லாமல் எனக்கு இஞ்சை என்ன இருக்கு? நான் கொள்ளுப்பாலை திரும்பி வந்தபோது, நான் உனக்கு முந்திச் செய்த தீமையளை மறந்து

விடுவாயெண்டு நான் கனவிலும் எண்ணில்லை. உன்ரை பெருந் தன்மையையும் அரிய குணத்தையும் எனக்கு முந்தித் தெரியா-மல்ப் போச்சு. கண்முடித்தனமாய் நடந்திட்டன். அதெல்லாத்-தையும் இரண்டுபேரும் இப்ப மறந்து விடுவம். இஞ்சை கேட்டியே.

விசா. : என்ன?

இடா. : இஞ்சை வந்த இடாக்குத்தர் சொன்னவர், இது மனதைப் பற்றிய வியாதி எண்டும், மனத்தை ஆத்திக் கொண்டுவந்தால் சுகப்படு-மெண்டும். இதை ஒண்டையும் யோசியாதே. இனிமல் மனத்தை நல்லாய் ஆத்து. சுகப்பட்ட உடனை இரண்டு பேருமாக இந்தியா-வுக்குப் போவம். உனக்கு நான் இந்த ஊரெல்லாங் கொண்டேய்க் காட்டுவன்; உன்னை மாத்திரம் சுகமாக்கிக் கொள். இனிமல் உன்னைவிட்டு ஒரு நிமிஷமும் நான் பிரிஞ்சிருக்கமாட்டன்.

விசா. : உப்பிடித்தானே முந்தியுஞ் சொன்னது?

இடா. : இனிமல் அப்பிடி இல்லை. என்னை இனி நல்லா நம்பு. இப்ப வருத்தத்தைச் சுகப்படுத்திக்கொள்ளு, பேந்து பாரன் நான் உன்னை எப்பிடி வைச்சப் பாக்கிறெனெண்டு.

விசா. : அப்ப, இனிமல் நாங்கள் ஒருதரை ஒருதர் பிரியமாட்டமே?

இடா. : இல்லை, ஒரு நிமிஷமும் பிரியமாட்டம்.

விசா. : அப்ப, எனக்கு இனிமல் சுகம் வந்திடும். நல்ல சுகம் வந்திடும். நான் அதிட்டசாலிதான். (இருமுகிறாள்) நெஞ்சுக்கை நோகுது. என்னை ஒருக்காப் பிடி.

இடா. : (அவளை அணைத்துக்கொண்டு) பயப்படாதே, அது ஒன்றுஞ் செய்யாது.

விசா. : (இடாக்குத்தருடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, அவர் முகத்தைப் பார்த்து) அப்ப என்னை ஒரு நிமிஷமும் பிரியமாட்டியளோ?

இடா. : இல்லை, இ - ல் - லை - (விசாலாட்சி கண்ணை மூடுகிறாள்) விசாலாட்சி, விசாலாட்சி, கண்ணைத் திற. என்ன செய்யுது?

விசா. : (கண்ணைத் திறந்து) நான் போறன். (மூடுகின்றாள்)

இடா. : விசாலாட்சி, விசாலாட்சி, என்னை விட்டுட்டுப் போகாதே. விசாலாட்சி, விசாலாட்சி (அழுகிறார்) இதுக்குத்தானோ என்மேலை இவ்வளவு அன்பு காட்டினது? சரி, தப்பிவிட்டெண்டு பாத்துக்கொண்டியோ? முடியாது, முடியாது, என்னை நீ விட்டுப் போக முடியாது. இது நியாயமில்லை. இது உனக்குச் சரியில்லை. நான் உன்னைப் பிரியமாட்டன் எண்டல்லே சொன்னான். விசாலாட்சி, விசாலாட்சி, என் அன்பே, என்னைவிட்டுப் போறியோ? நான் நீ இல்லாமல் இருக்க முடியுமோ? முடியாது, முடியாது.

(அழகையை நிறுத்திச் சற்று யோசித்துவிட்டு, சட்டைப்பையிலிருந்து ஒரு மருந்தை எடுத்து) நீ உந்த வேலை செய்வாயெண்டு எனக்கு முந்தியே தெரியும். நான் ஆயத்தமாய்த்தான் இருந்தனான். உன்னைவிட்டு ஒரு நிமிஷமாகுதல் பிரியமாட்டன் எண்டல்லவோ சொன்னான். இந்தா, இதோ உன்னோடை வாறன். (வாயில் போடுகின்றார்) நீ ஒரு பெண்பிள்ளை, வளி தெரியாதவள். நீ தனிய என்ரை துணை இல்லாமல் எப்பிடிப் போவாய் ? இதோ வாறன், இதோ வாற ----- (கீழே விழுகின்றார்.)

நாட்டவன் நகரவாழ்க்கை
முற்றிற்று

நானாடகம் முற்றுப்பெற்றது.

5. மாணிக்க மாலை

நாடக உறுப்பினர்

உதயணன்	:	தலைவன், கோசாம்பிவேந்தன்
மாணிக்கமாலை (சாகரிகை)	:	தலைவி, சிங்களவேந்தன் விக்கிரமபாகுவின் மகள்
வாசவதத்தை	:	கோப்பெருந்தேவி, பிரச்சோதனன் மகள்
வயந்தகன் (விதுடகன்)	:	உதயணின் பார்ப்பன நண்பன், கோமாளி.
பௌகந்தராயணன்	:	உதயணனின் பேரமைச்சன்
விசயவன்மன்	:	வேந்தன் படைத்தலைவனாகிய உருமண்ணுவாவின் தங்கை மகன்
வாப்பவியன்	:	காஞ்சுகன்
வசுபூதி	:	விக்கிரமபாகுவின் அமைச்சன்
காஞ்சனமாலை	:	கோப்பெருந்தேவியின் தோழி.
சுசங்கதை	:	பணிப்பெண், சாகரிகையின் தோழி
குத்திரதாரன்	:	நாடகத்தை நடத்துவோன்
நடிகை	:	குத்திரதாரன் மனைவி
மதனிகை	:	பணிப்பெண்
குத்திலகை	:	பணிப்பெண்
நிபுணிகை	:	பணிப்பெண்
வசுந்தரை	:	வாயிலில் நிற்கும் காவற்பெண்

இந்திரசால வித்தைக்காரன்

முதலாம் அங்கம்

விரனுனி யினின்று பலமுறை வளைந்து
விங்கிரு முலைகளின் பார மதனாற்
திரனுறு சிவன்றன் காதல்சேர் விழிக்குத்
தேர்ந்திலக் காயுற் வணங்கி நிற்கும்
உரனுறு பொருப்பன் மகளுமை நாணி
உடனடு நடுங்கியே யோர்ந்த வன்றன்
சிரனுற வெறிய விருவர்தம் மிடையே
சிதறிடும் மலர்நனி காக்க நும்மை. *

(1)

அன்றியும்

ஆசிலா மணத்தன்று நவசங் கமத்திலே
அருமைசேர் நாயகன் றன்முன்னர் கவுரி
ஆசையான் விரைந்துசெல வெண்ணுவா ளொருகணம்
அசைந்திடா ளுளத்தெழு மான்றபேர் நாணான்
காசிலா மொழிசொல்லி யோர்வகை சேடியர்
கருத்தொடு சிவனெதிர் சேர்க்கவ லமந்தாள்
சூசிமெய் புளகிக்க நகையுற் றணைந்தனன்
கொடுத்தவ ளாருளுக மங்கள முமக்கு. *

(2)

அதனோடு,

வெகுளிகொண் டுருத்தெழு பார்வையா லவிந்தன
வெம்மை கான்றிடு முத்தீ விளக்கம்
அகுதிந் திடுகுர வர்பாகை யைக்கணம்
அண்டி யீர்த்திட வீழ்ந்தார் நிலத்து
மிகுதிகொள் தக்கனும் போற்றினா னவன்மனை
விம்மி யழுதனள் விண்ணோர் பறிந்தார்
பகுதிசேர் வேள்விநின் றழிந்ததை யுமைக்குப்
பன்னு சங்கரன் காக்க நும்மை. *

(3)

அதன்றியும்,

* என்சீர் ஆசிரியவிருத்தம்

வென்றிருக்க சந்திரனு மோங்கிடுக விண்ணோர்
ஒன்றிருக்க வந்தணர்க ளோர்துயரி லாது
நின்றிருக்க பூவுலகு நேர்விளைவி னோடு
துன்றிருக்க மதிபோலச் சோதியோ டரசன் † (4)
(பாயிரக் கவியின் பின்)

சூத்திரதாரன் : மெத்தப் பேசியென்ன, இன்றைக்கு வேனில் விழா. எமது அரசன் திருவளர் செல்வன் அரிசதேவனது § அடித்தாமரையை அடுத்து வாழும் அரசர் யாவரும் அரசனிடத்து வெகுமானம் பெறுவதற்காகப் பலப்பல தேசத்தினின்றும் கூட்டங் கூட்டமாய் வந்து இங்கு குழுமியிருக்கின்றனர். என்னைக் கண்டவுடன் அவர் யாவரும் வினயத்தோடு எனக்கு ஒரு விண்ணப்பஞ் செய்திருக்கின்றனர். அதாவது, "எம் அரசராகிய அரிசதேவர் முன்னொரு போதுங் கேட்ட-றியாத அற்புதமான கதையொன்றை எடுத்து, அதைப் பிடிக்கையாகக் கொண்டு "மாணிக்கமாலை" என்ற பெயருள்ள அழகிய நாடகமொன்றை ஆக்கியுள்ளாராம். அந்நாடகத்தை நாம் கேள்வியளவில் மட்டுமே அறிந்தோம். ஆனால், அதை யாராவது அரங்கில் ஆடியதைக் கண்டதில்லை. ஆகையால், மக்கள் யாவரது உள்ளத்தையும் உவகைப்படுத்துகின்ற அவ்வரசனது வெகுமானத்தை நோக்கியும், எம்மெல்லோருக்கும் அனுக்கிரகம் பண்ணுவதற்காகவும், தயைசூர்ந்து உமது திறமையெல்லாம் சேர்த்து ஒருமுறை அந்நாடகத்தை மேடையில் எமக்கு நடத்துக்காட்டல் வேண்டும்". அவர் இவ்வாறு மிகத் தாழ்மையாக என்னைக் கேட்டுக்கொண்டபடியால் நான் இப்போது அந்நாடகம் நடத்தற்கு வேண்டிய வேடத்தைப் போட்டு அவர் விரும்பியவாறே செய்வேன். சரிதான், இங்கு கூடியிருக்கும் மக்களின் நிலையைப் பார்த்தால், அவர் உள்ளமெல்லாம் என் பக்கத்திற்றான் சார்ந்திருக்கின்றது. இதற்கு என்ன ஐயம்? ஏனெனின்,

அரிசனோ கவிசி ரேட்ட னரங்கமோ
குணங்கள் கொள்ளும்
பரிசினான் வத்த காதை பகர்ந்திடக்
கவரு முள்ளம்
புரியுமா நாட்டி யத்திற் பொருவுவா
ரெம்மோ டில்லை

சொரியுமாற் பெருமை யொன்றே சொல்லவேன்
யாவுஞ் சேர்ந்தால் * (5)

ஆகையால், நேரத்தை வீணாக்காது உடனே வீட்டுக்குச் சென்று என் மனைவியைக் கூப்பிட்டு இந்நாடகத்துக்கு வேண்டிய சங்கீதம் முதலியவற்றை ஆயத்தம் செய்யும்படி கூறுவேன். (திரும்பி நின்று வேடம் போடும் அறையைப் பார்த்து) இதுவே என் வீடு. அங்கு போவேன். (சிறிதுதூரம் சென்று) அம்மா, அம்மா, இங்கே சற்று வா.

(நடிகை வருகின்றாள்)

நடிகை : இதோ வந்தேன், ஐயா ; என்ன வேண்டும், சொல்லுங்கள்.
சூத்திரதாரன் : அம்மா, இங்கு வந்திருக்கும் இந்த அரசக்கூட்டம் மாணிக்க-மாலை என்ற நாடகம், ஆடுவதைப் பார்க்க ஆசைப்படுகின்றது. ஆகையால், அது ஆடுதற்கு வேண்டிய வேடத்தைப் போட்டு ஆயத்தம் பண்ணு.

நடிகை : (பெருமூச்செறிந்து) ஐயா, உங்களுக்கென்ன ? கவலையோ ஒன்றுமில்லை. நீங்களேன் நடிகக்கூடாது ? ஆனால், நானோ அதிட்டங்கெட்ட ஒருத்தி. எனக்கு இருப்பது ஒரேயொரு மகள்தான். அவளைக்கூட நீங்கள் யாரோ தூரதேசத்தான் ஒருவனுக்கு மணஞ் செய்து கொடுக்க நிச்சயம் பண்ணிவிட்டீர்கள். ஆனால், எப்படி இந்தத் தூரதேசத்திலேயுள்ள மாப்பிள்ளைக்கும் அவளுக்கும் மணம் நடந்து முடியப்போகிறது என்றுதான் எனக்கு எப்பொழுதும் கவலை. அதனால் நான் மெய்ம்மறந்து இருப்பதன் நிமித்தம் என்னைக்கூட எனக்குத் தெரியவில்லை. இஃது இப்படியிருக்க, நாடகம் ஆடுவதென்பது எவ்வாறு ?

சூத். : அம்மா, உனது மருமகன் தூரதேசத்து மாப்பிள்ளை என்ற கவலையை விட்டுவிடு. ஏனென்றால், பார்,

விரும்பியா மடைந்திட விழைந்திடு
பொருளோ புறத்தே
பொருந்தியோர் தீவிலோ பொருகடல்
தனிலோ வன்றி
நெருங்கிமா திசையிலோ நிற்பினும்
விதிதான் கொணர்ந்து
மருங்கிலே சேர்த்திட மதிக்குமேல்
வருமால் விரைந்து. † (6)

(திரைக்குள்)

நன்று, நன்று ; பரதன் மகனே! நன்று. அப்படித்தான் அது. அதற்கென்ன ஐயம். ("விரும்பியா....." என்னும் பாட்டுப் படிக்கப்படுகின்றது.)

சூத்.

: (அப்பாட்டைக் கேட்டுவிட்டு உவகையோடு) அம்மணி, சரி, சரி. யௌகந்தராயணன் வேடம் போட்டுக்கொண்டு என் தம்பி இதோ வந்துவிட்டான். ஆகையால். வா. நாமும் வேடம்போட்டு ஆயத்தம் செய்வோம்.
(இருவரும் போகின்றனர்.)

முன்னுரை முற்றும்.

(முன்னே காட்டியவாறு யௌகந்தராயணன் வருகின்றான்)

யௌகந் : அப்படித்தான் அது. அதற்கென்ன ஐயம். ("விரும்பியா....." என்னும் பாட்டைத் திரும்பவும் பாடிவிட்டு) அல்லாதுவிடின, சித்தனொருவன் எனக்குக் கூறிய ஆலோசனையின்படியான் தேடியெடுத்த சிங்களத்தரசனது மகள் இங்கு வருங்கால், கப்பலுடைந்து ஆழ்ந்தபோது அவள் உயிர் பிழைத்துக் கொள்ளப் பலகையொன்று எவ்வாறு கிடைத்திருக்கும்? அன்றியும், சிங்கள தேசத்தினின்று கோசாம்பி நகருக்குத் திரும்பிவந்த வணிகனொருவன் எவ்விதம் அவளைக் கண்டு, அவளைடைந்த துன்பத்தினின்றும் அவளைக் காப்பாற்றுவான்? அவள் அணிந்திருந்த மாணிக்கமாலையைக் கண்டுவிட்டு அவளை இங்கு கொண்டுவந்ததும் அதனாலேதான். (உவகையோடு) எப்படிப் பார்த்தாலும் நமது அரசனுக்கு மேலும் மேலும் ஆக்கமே வந்தடைகின்றது. (ஆலோசித்துக்கொண்டு) நானுமோ அவள் தகுதிக்கேற்றவாறு அவளைச் சிறப்பித்து அரசியின் கையில் பொறுப்படைத்து விட்டேன். அதுவும் சரியான வேலைதான். அதுமட்டுமன்றி, காஞ்சுகி முதியனாகிய வாப்பவியனும் சிங்களத்தரசன் அமைச்சன் வச பூதியும் ஏதோ ஒரு வகையாய்க் கடலினின்றுங் கரையேறி விட்டனர். அவ்விருவரும் கோசல தேசத்தை அழிக்கச் சென்ற உருமண்ணுவாவை அடைந்துவிட்டனர் என்ற செய்தி ஒன்று எனக்கு எட்டியிருக்கின்றது. என் அரசனது காரியங்களுள் இவ்வாறு கைகூடுகின்றன தான். அதற்கு ஓர் ஐயமும் இல்லை. என்றாலும், இவை எல்லாம், என் உள்ளம் விரும்பியவாறு எனக்கு மனச்சாந்தியை அளிக்கவில்லை.

ஒருவருக்குக் கீழ்க் கடமையாற்றுவது ஒரு பொறுப்பான காரியந்தான். ஏனெனில்,

எசமன்றன் விருத்திதனக் கியலு
மிந்தக் காரியத்தில்
வசமாக விதியதுவும் மருவி
வந்து கைதருமால்
நிசமாகுஞ் சித்தியென்று நேரி
லிங்கு தெரிந்திடினும்
அசையாம லரசனுக்கே யாற்று
தற்கோ வஞ்சுவனே.*

(7)

(திரைக்குள் கல்லென்னும் ஓசை)

யௌகந். : (செவியாய்த்துக் கேட்டுவிட்டு) ஓகோ, உங்கே, முன்னுக்கு மெத்தென்று அடிக்கப்படும் மிருதங்கத்தின் இனியஓசை கேட்கின்றது. அதனோடு, காதுக்கு இன்பம் பயக்கும் இன்னிசைக் கீதங்களை மக்கள் பாடிப் பல்வகை இனிய ஒலிகளை எழுப்புகின்றனர். ஆதலால், இப்பொழுதுதான் நகரமாந்தர் வேனில் விழாவைக் கொண்டாடிக் களிப்பதைக் கண்ணுறுவதற்கு அரசன் மாளிகையின் மாடிக்கு எறியிருக்கின்றான் போலும். அவனோ எனின்,

விக்கிரக மென்னுமொரு கதைதா னில்லான்
மேவியே ரதியோடு விரும்பிச் சேர்வான்
மக்களின்ற னுள்ளத்து மறைவாய் நின்று
வயந்தகனுக் கெப்போது மெதிரே யுள்ளான்
ஒக்கல்செறி வத்தவனும் வாளி யேந்தும்
உருவிலியே கண்களுக்குப் புலப்பட் டாற்போல்
மிக்கவுமே களிப்பினொடு கோயில் போந்து
மேன்மாடி தன்மேலே நின்றிட் டானே.**

(8)

(மேல்நோக்கிப் பார்த்துவிட்டு) சரி, சரி; அரசன் மேன்மாடி ஏறி விட்டான்றான். ஆகட்டும். இனிமேல் நான் வீட்டுக்குப் போய் மேலே நடக்கவேண்டியவற்றைச் சிந்திப்பேன். (போகின்றான்)

இடையுரை முற்றும்.

* கலித்துறை

** எண்சீர்க் கழிநெடியடி ஆசிரியவிருத்தம்

வேனில் விழாவுக்கு வேண்டிய ஆடை அணிந்து அரசன் ஓர் ஆசனத்து வீற்றிருக்கின்றான். அவனுக்கருகே விதூடகனும் ஓர் ஆசனத்தே இருக்கின்றான்.

அரசன் : (விதூடகனைப் புன்முறுவலோடு நோக்கி) நண்பனே வயந்தக!

வயந்தகன் : தங்கள் ஆணை ஏதோ ?

அரசன் : நாடிதனை யெதிர்ப்பதற்கோ வொன்னா ரில்லை
நல்லமச்ச தைன்பாரந் தன்னைத் தாங்கும்
கேடிலிதைப் பாலித்துக் காத்த லானே
கெடுவின்றி மாந்தருமோ களித்து வாழ்வர்
தேடியெனைப் பிரச்சோதன் மகளும் வந்தாள்
தேர்ந்தபெரு வசந்தமதும் நீயுஞ் சேர்ந்தால்
சூடிவரு மிவ்விழுவோ நம்ம தாகும்
கோதிலிது காமனுக்கோ பேரில் மட்டும் * (9)

வயந்தகன் : (மகிழ்ச்சியோடு) அரசே, அது அவ்வாறன்று. என்னைக் கேட்டாலோ, ஒருவகையான ஒளிப்புமின்றி உள்ளதை உள்ளபடியே கூறிவிடுவேன். இந்த வேனில்விழா இருக்கின்றதே, அது உமக்குரியது மன்று, காமதேவனுக்குரியதுமன்று. ஆனால் பிராமணனாகிய நான் இருக்கின்றேனே; எனக்கே உரியது. அதற்கு ஒரு சந்தேகமும் இல்லை. (மேன்மையினின்று கீழே பார்த்துவிட்டு) சரி, போகட்டும்; அது ஆருக்குரியதென்றாற் றானென்ன; அதோ பார், மதுவினால் வெறிகொண்டு காதலேறிய அவ்விளம்பெண்களை. நீர்-சிவிறும் விசிறிகளைக் கையிலே எடுத்து அவற்றால் அவ்விடத்திலே கூடியிருக்கும் நகரமாந்தருக்கு நிரைச் சிவிறுகின்றனர். அக்காரணத்தினால் அங்கு ஒரே ஆரவாரமாய் இருக்கின்றது. அதனோடு, மக்கள் கூட்டங் கூட்டமாய்க் கூடி மத்தளம் அடித்துப் பாட்டுக்கள் பாடுவதால், தெருவீதி எங்கணும் ஒரே இரைச்சலாய் இருக்கின்றது. மஞ்சணிற வாசனைத்தூளை எடுத்தெடுத்து எங்கும் சிதறுகின்றனர். அதனால், பட்டணத்தின் நாலாபக்கமும் மஞ்சணிறமாய் விளங்குகின்றது. அகா, வேனில் விழாவின் அழகுதான் என்னே !

அரசன் : (உள்ளக் களிப்போடு எங்கும் பார்த்துவிட்டு) நகர மாந்தரின் மனக்களிப்போ இப்பொழுது மிகுந்த உச்சநிலையை அடைந்திருக்கின்றது. ஏனெனில்,

* என்சீர் ஆரியவிரகத்தம்

எங்கணும் பரப்பிடுங் குங்குமத் தூளினால்
விடிகாலை போற்றோன்றியே
எறிகின்ற மஞ்சணிற வாசனைப் பொடியினால்
இலங்குபொன் னணிகலத்தால்
நங்கைமார் தலையிலணி பிண்டிதன் மலராகு
நன்பீத மாலைதன்னால்
நன்றொளிரு மாந்தரின் வேடமறி விக்குமிந்
நகர்தனின் செல்வமெல்லாம்
தங்கியே திருவளர் குபேரன்ற னாடுதான்
தாங்கிடுந் நிதிகளாங்கே
தருகின்ற விந்நகர்த் திருதனக் கிணையில்லை
சாற்றுதல் மிகையதன்றாம்
கொங்குபொன் னீரிலே முழுகிவரு மாந்தர்போல்
குவிசனத் திரடன்னுடன்
கோதிலாப் பொன்னிறம் பொலிந்துமே மலிந்துதான்
கோசாம்பி நன்குதிகழும்.* (10)

அன்றியும்,

நெருங்கிநிற்கு மில்லந்தம் முன்னே யாத்த
நீடரிய முற்றங்கள் தோறுந் நின்று
பொருந்திடுநீர் பொறிதன்னான் விசம்போது
போந்தருநீர்த் திவலைகளாற் குழைந்த சேற்றுள்
திருந்துகளிப் புடனேமங் கையர்நின் றாடத்
தேர்ந்திடவர் நெற்றியிடு சாந்து வீழ்ந்து
மருங்கதனுட் கலந்ததனா லடிவைத் தோர்கள்
மன்னுமில்த் திண்ணையெல்லாஞ் சிவக்கச்
செய்வார்.** (11)

வயந்தகன் : அதோபார், அங்கே இத்தகைய விளையாட்டில் வல்ல ஆடவர் நீர்ப்பொறிகளில் நிறைய நீரைவிட்டு, அவற்றின் குழாய்களினூடாகச் சீற்றத்தோடு சீறிவரும் நீர்த்துளிகளைத் தம்மோடு கூடி விளையாடும் கணிகையர் முகத்தில் அடிக்கின்றனர். அக்கணிகையர் அந்நீர்த்துளிகளின் வீச்சைப் பொறுக்கமுடியாது, தம் வாயினால் சீத்சீத் என்னும் ஒலியைப் போடுகின்றனர். இந்த வணப்புள்ள விளையாட்டைச் சற்றுக் கவனித்துப் பார், நண்பா, இது உன் உள்ளத்தைக் கவரக்கூடியது.

* பன்னிருசீர் ஆரியவிரகத்தம்

** என்சீர் ஆரியவிரகத்தம்

அரசன் : (அங்கு பார்த்துவிட்டு) தோழா, நன்கு நோக்கினாய். ஏனெனில், அங்கு தூவிடும் வாசனைப் பொடியதன் நிறத்தால் அடைந்த வாரிருள் மூடலுந் நகரில் மங்கி வீசிடும் மணிநகைக் கூட்டத்தி னொளியால் மக்கடா முயர்த்திய நீர்ப்பொறிக் குழாய்கள் பொங்கி யேயெழுந் நாகத்தின் படத்தின துருவம் போலத் தோன்றலின் நாகர துலகம் தங்கு மாலிவண் ணென்றுமே தோன்றிடு மதனாற் சாற்று பாதல முதிக்குமென் நினைவில் § (12)

வயந்தகன் : (உற்று நோக்கிவிட்டு) தோழா, இதோ சிறிது பார்; அங்கு நிற்பவள் மதனிகைபோல் தோற்றுகின்றது. ஆம், ஆம்; அவள்தான். காமபரவசமுற்றவளாய் வசந்தகாலத்துக்-கேற்ற காமத்தைக் குறிக்கும் அவிநயங்களைக் காட்டி நடனமாடிக்கொண்டு சூததிலகையோடு கூட இவ்விடத்-தையே நோக்கி வருகின்றாள். அன்பா, இக்காட்சியை ஒருக்கால்தயைசூர்ந்துபார். (அப்பொழுது, மதனிலை நடந்துப் பாட்டுக்கள் பாடிக்கொண்டு சேடியர் இருவர் வருகின்றனர்.)

மதனிகை : (பாடுகின்றாள்) :

அலர்ந்தபூ வாளித னான்றபேர் நண்பன்
பொலிந்தமென் சூதங்கள் பூக்கச்செய் திடுவோன்
வலிந்துசீர் மங்கையர் வன்கண் ணொழிப்போன்
மலிந்துமே தென்றலும் வந்தன்று மாதே.* (13)

மகிழ்தன்னைப் பிண்டியை மலரச்செய் மாதர்
நகுதங்க ளன்பர்மேன் நன்றாசை யுள்ளி
தகவங்கு தாந்தனித் தங்கவொண் ணாதே
மிகவன்னாய் கூட்டத்தை வேண்டியே நைவார்.* (14)

அன்றியும்

வந்ததோர் மேட மாதம் வனிதையருள்ளந்தன்னை
முந்தியே முரடு நீக்கி மென்மையா யாக்கி வைக்க
விந்தைசேர் காமன்பின்பு விழைந்திடு தருண மீதே
சிந்தையி லெண்ணிக் கொண்டு சினமலர்
வாளியெய்வான்.** (15)

§ ஒன்பதுசீர் ஆசிரியவிருத்தம்

* சிந்து : தன்னன்ன தானன்ன தானன்ன தானா
தன்னன்ன தானன்ன தானன்ன தானா.

** அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்

(பின்னரும் "அலர்ந்தபூ....." என்பதைப் படித்தாடுகின்றாள்.)

அரசன் : (அப்பெண்கள் ஆடிப்பாடுவதை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்து) ஆகா, நடனத்தின்மேல் இவ்வனிதையருக்கிருக்கும் ஆசைதான் என்னே! என்ன அழகு இவர் நடனம்! ஏனெனில்,

மாதிவளோ மதுவயின்று மயங்கி நல்ல
மாண்புடைய தன்கொங்கைப் பாரத்தாலே
மருவினிய சிற்றிடைதான் முரியுமென்று
மதிக்காது நடனமிடும் வேளைதன்னில்
கோதிமுடி கூந்தலதோ மங்கை நின்று
கொட்குவதா லின்கோதைச் செவ்விசாய்ந்து
குலைந்திடவே மனமழுங்கி நைந்து வாடும்
கோதையிவள் பாதமதி லணிசிலம்போ
மோதியடி மீதினிலே குதித்துப் பாய்ந்து
மொத்திமொத்திப் பலமாக வலறி வீழும்
முன்வந்து மேன்மேன்மெய் யலைத்தே யாட
மொய்கழுத்தி லணியுமொரு முத்த மாலை
போதுமென நடனத்தைத் தவிர்க்க வென்று
பூண்கிளரு மார்பதிலே விழந்த டிக்கும்
பொருவிடுமிக் கோதைநல்லாள் கூத்தின் சீரைப்
புகலுதற்கோ வரிதாரு மெந்த னண்பா.* (16)

வயந்தகன் : ஓய் தோழா, நானும் போய் இந்தப் பெண்களோடு சேர்ந்து கூத்தாடி வேனில்விழாவைச் சிறப்பிக்கப்போகின்றேன்.

அரசன் : (சிரித்துக்கொண்டு) அப்படியே செய், நண்பா.

வயந்தகன் : தங்கள் ஆணை. (எழுந்துசென்று அப்பெண்கள் மத்தியில் நின்று கூத்தாடிவிட்டு) அம்மா மதனிகா, அம்மா சூததிலகா, நீங்கள் பாடிய அத்தெம்மாங்கை எனக்கும் கற்றுக் கொடுங்கள்.

பெண்களிருவரும் : நாசமாய்ப் போக. நாங்கள் பாடியது தெம்மாங்கா. சிந்து அல்லவோ அது.

வயந்தகன் : (உவகையோடு) சிந்து என்றால் என்ன? உண்ணக் கூடிய பொருளா?

மதனிகை : (சிரித்துக்கொண்டு) சீச்சீ, உண்பது அல்ல, பாடுவது.

வயந்தகன் : (மனமழுங்கி) பாடுவதென்றால் அது உன்னோடேயே இருக்கட்டும்; எனக்கு வேண்டாம். என் தோழனிடம் போகிறேன். (போக எத்தனிக்கின்றான்)

* பதினான்குசீர் ஆசிரியவிருத்தம்

பெண்களிருவரும் : (அவனைக் கையிற்றிடித்து) வா, வயந்தகா, கூத்தாடுவோம். எங்கு போகின்றாய்.

(அவர் இருவரும் வயந்தகனைப் பலவாறு பற்றி இழுக்கின்றனர். அவனும் அவர் கையினின்று தப்பிக்கொள்ள முடியாது அவரோடு போகின்றான்)

வயந்தகன் : (சுருதியில் தன்கையை இழுத்து அவர் பிடியினின்றும் தப்பி, ஓடிப்போய் அரசனை அடைந்து) தோழா, நான் நடனம் ஆடினேன், பார்த்தாயா? இல்லை, இல்லை; நடனமாடிவிட்டு ஓடிவந்துவிட்டேன்.

அரசன் : கெட்டிக்காரன்; நன்கு செய்தாய்.

குதிலகை : தோழி மதனிகா, நெடுநேரம் நாட்டியம் ஆடிக் களைத்துப் போய்விட்டோம். போதும், வா. அரசியின் ஆணையை அரசனுக்குப் போய்க் கூறுவோம். நேரமாய்விட்டது.

மதனிகை : சரி தோழி, அப்படியே செய்வோம்.

பெண்களிருவரும் : (சிறிது தூரம் நடந்து அரசனுக்கருகில் வந்து) வெற்றி, வெற்றி; எசமானுக்கு வெற்றியுண்டாகுக. எசமான், தேவி ஆணையிடுகின்றாள்; என்னவானால்..... (அரைவாசி கூறிவிட்டு வெட்கித் தலைகுனிந்து) இல்லை, இல்லை, விண்ணப்பிக்கின்றாள்.

அரசன் : (உள்ளக்களிப்போடு சிரித்து அன்பாய்) இல்லை, இல்லை. "ஆணையிடுகின்றாள்" என்று சொல்வதே மிக இன்பமாய் இருக்கின்றது.

வயந்தகன் : அடி தாசிமகளே, "அரசி ஆணையிடுகின்றாள்" என்றா கூறின?

பெண்களிருவரும் : இதுவே தேவியினது விண்ணப்பம் : "இன்று நான் மகரந்தச் சோலைக்குப் போய், அங்கு பூம்பிண்டி மரத்தின்கீழ் வீற்றிருக்கும் மன்மததேவனைப் பூசித்து வணங்கப் போகின்றேன். அத்தருணம் தாங்களும் அங்கு வந்தருளல் வேண்டும்."

அரசன் : (உவகை பூத்தவனாய்) தோழா, இதோ பார், விழாவின் பின் விழாவாய் அடுத்தடுத்து வருகின்றது.

வயந்தகன் : நண்பா, சரி; எழுந்திரு, அங்கு போவோம். நானோ ஒரு பிராமணன் என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. அங்கு சென்றால், ஏதாவது தக்கிணை அகப்படக்கூடும்.

அரசன் : அடி மதனிகா, இதோ நான் மகரந்தச் சோலைக்கு வந்து விட்டேன் என்று தேவிக்கு ஓடிப்போய்ச் சொல்லிவிடு.

பெண்களிருவரும் : எசமான் கட்டளை.

(இருவரும் செல்கின்றனர்.)

அரசன் : அன்பனே, மகரந்தச் சோலைக்கு வழியைக் காட்டு.

வயந்தகன் : வாருங்கள், வாருங்கள். இவ்வழியால் வாருங்கள். (இருவரும் நடக்கின்றனர்.)

வயந்தகன் : (முன்னுக்குப் பார்த்து) இதுதான் மகரந்தச் சோலை வாருங்கள், உள்ளுக்குப் போவோம். (இருவரும் மகரந்தச்சோலைக்குள் நுழைகின்றனர்.)

வயந்தகன் : (அங்கு நாலாபக்கமும் பார்த்துவிட்டு, அதிசயத்தோடு) மகாராசா, இங்கு சிறிது பாருங்கள். மலயததில் எழுந்துவரும் தென்றற்காற்று வீசுவதால் இச்சோலையில் நிற்கும் தேமா-மரங்களின் மலர்க்கொத்துகளிலுள்ள மகரந்தப்பொடி நிலத்திலே பரந்து வீழ்ந்து, அங்கு வெண்சீலை விரித்திருப்பதுபோல் மிளிருகின்றது. தேனை உண்டு களித்த வண்டு-கள் செய்யும் ரீங்காரத்தோடு குயில்கள் கூவும் இன்னிசையுங்கூடிச் சங்கீதம் ஒலிப்பதுபோல் இனிமையாய் ஒலிக்கின்றது. இவை யாவற்றையும் கூர்ந்து நோக்கினால் இந்த மகரந்தச்சோலை உமது வரவை மிகவும் ஆவலோடு ஏற்பதுபோல் விளங்குகின்றது.

அரசன் : (மனமகிழ்ச்சியோடு எங்கும் பார்த்து) என்ன ஆச்சரியம்! இந்த மகரந்தச்சோலைதான் என்ன அழகாய் இருக்கின்றது! ஏனென்றால், இங்கே,

செம்மை கான்றிருங் துகிரத னொளிபோற்
செறிந்து சேந்திடுஞ் சேரிளந் துளிரான்
நொய்ம்மை யாயிரை வண்டினத் தொலியான்
நுவல யார்க்குமெ விளங்கிடா தறையும்
தன்மை சான்றிடு மலயமார் தென்றல்
தாவி வீசிடக் கிளைகடான் புரண்டே
வன்மை சேர்ந்திடு மதுவினை யருந்தும்
மாந்தர் தங்களை யொக்குமாற் சோலை.*

(17)

அன்றியும்,

அடிதனிலே கொப்புளித்த மதுப்போன் நாளும்
ஆன்றபெரு மகிழ்தனது பூவின் கூட்டம்
குடிமதுவால் வனிதையர்தம் முகமி லங்கக்
குறையாது சம்பகமேன் மலரும் பூக்கள்
துடியிடையா ரசோகத்தி னுதைக்கும் போது
தோன்றுமவர் பொற்சிலம்பி னோசை போலப்
படிதனிலே யளிக்குமாம் போட வெண்ணிப்
பண்ணிடுமால் ரீங்காரம் பக்க மெல்லாம்.*

(18)

* எண்சீர் ஆசிரியவிருத்தம்

- வயந்தகன் : (உற்றுக் கேட்டுவிட்டு) தோழா, சிலம்பின் ஓசை போல அளிக்-
கூட்டம்போடும் ஒலியன்று இது. உண்மையான சிலம்பின்
ஓசையே. அரசியின் சேடியர் வருகின்றனர்.
- அரசன் : ஆமாம், தோழா, நீ சரியாய் அறிந்து கொண்டாய்.
(அப்பொழுது அழகிய உடையணிந்து வாசவத்தை, காஞ்சன-
மாலை ஆகியோர் பூசைக்கு வேண்டிய பொருட்களோடு வருகின்-
றனர். சாகரிகையும் வேறு ஏவற்பெண்களும் அவருக்குப் பின்
வருகின்றனர்.)
- வாசு : அடி, காஞ்சனமாலா, மகரந்தச் சோலைக்குப் போகும்
வழியைக் காட்டு.
- காஞ். : உடைச்சி, இதாலே வருக.
- வாசு. : (சிறிதுதூரம் நடந்துவிட்டு) அடி காஞ்சனமாலா, மன்மத-
தேவனுக்கு நாம் பூசைபண்ணி வழிபாடாற்றும் பூம்பிண்டிமரம்
இங்கிருந்து எவ்வளவு தூரம் ?
- காஞ். : கிட்டத்தான்; ஏன் உடைச்சி, ஒருமுறையாவது அதைப்
போய்ப் பார்க்கவில்லையோ ? இதோ இங்கு நிற்பதுதான்
இடைவிடாது எப்போதும் மலர்ந்து கொண்டிருக்கும் தங்கள்
மாதவிக்கொடி. இதற்கு அடுக்க நிற்பது நவமாலிகை.
இதைப்பற்றித்தான் பூக்கும் காலமல்லாத காலத்திலும்
பூக்கப்பண்ண வேண்டுமென்று எண்ணியெண்ணி அரசன்
கவனமெடுத்துப் பாடுபடுது. அதற்கு அப்பாலே தெரிவது
பூம்பிண்டிமரம். தாங்கள் பூசைசெய்ய எண்ணியிருப்பது
அதனடியிலேதான்.
- வாசு. : அப்படியானால், வாருங்கள், நேரத்தைச் சுணக்காது
அதற்கருகேயே போய்விடுவோம்.
- காஞ். : வாருங்கள், உடைச்சி; இப்படி வாருங்கள்.
(எல்லோரும் அப்பூம்பிண்டிமரத்துக்கருகு போகின்றனர்.)
- வாசு. : நான் பூசை செய்ய எண்ணியிருக்கும் பூம்பிண்டி இதுதானே.
சரி, பூசைக்கு வேண்டிய பொருட்களை உடனே கொண்டு-
வாருங்கள்.
- சாக. : (வாசவத்தைக்கு முன்பு வந்து) அவை யாவும் இங்கு
ஆயத்தமாய் இருக்கின்றன.
- வாசு. : (தனக்குள்) எனது சிலதியர் மடைமையை என்னென்று தான்
சொல்லுவது. இவளை எந்தலைவன் கண்டுவிடக்கூடா-
தென்று எவ்வளவோ பாடுபட்டு நான் மறைத்து வைத்துக்-
கொண்டிருக்க, இவளைத்தான் அவரும் இங்கு அனுப்பியி

- ருக்கின்றனர். சரி, இங்கு இவள் நின்றால் சிலவேளை அவர்
கண்டுவிடக்கூடும். ஆகட்டும்; இவளை ஒரு சாட்டுச்சொல்லி
இவ்விடித்தினின்றும் அனுப்பிவிடுவேன். சரி, இவ்வாறு
சுறுவேன்: (வெளியாய்) ஏனடி சாகரிகா, என் நாகணவாய்ப்-
புள்ளைத் தனியே விட்டுவிட்டு வந்துவிட்டாயா, இன்று
வேனில்விழா. அதனால் அதைக் கொண்டாடிக்கொண்டு
சிலதியர் எல்லோரும் அந்நாகணவாயை மறந்து இருந்து-
விடுவாரென்று உனக்குத் தெரியாதா? இப்படி நீயும் வந்து-
விட்டால் அதைப் பார்ப்பது யார்? நீ சுணங்காமல் அங்கேயே
போ. பூசைக்கு வேண்டிய இந்தப் பொருட்களையெல்லாம்
காஞ்சனமாலை கையில் ஒப்படைத்துவிடு.
- சாக. : உடைச்சியின் ஆணை. (சற்றுத்தூரம்போய்த் தனக்குள்)
நாகணவாயைச் சுசங்கதையின் கையிலே ஒப்படைத்து-
விட்டே வந்தேன். இங்கு இவர்கள் காமதேவனுக்குப் பூசை-
செய்வதைக் காணவும் ஆவலாய் இருக்கின்றது. என்ன
செய்வது ? எனது தந்தையின் உவளகத்திலும் காமதேவ-
னுக்கு வழிபாடாற்றுவது வழக்கம். இங்கும் அந்த முறை-
யாகத்தானோ, அல்லது வேறுமுறையாகவோ வழிபடுவது
என்று தெரியவில்லை. ஆகையால், சரிசரி; ஒருவருக்குந்
தெரியாது மறைந்துநின்று அதைப் பார்ப்பேன். (சுற்றிலும்
பார்த்துவிட்டு) பூசைக்கு இன்னும் சிறிதுநேரம் இருக்கின்றது.
அதுமட்டும் நானும் காமதேவனுக்குத் தூவிவழிபட இங்-
குள்ள பூக்கள் சிலவற்றைக் கொய்வேன். (பூக்கொய்கின்றான்.)
- வாசு. : காஞ்சனமாலா, காமதேவன் உருவச்சிலையை இப்பிண்டி-
யின் அடியிலே வை.
- காஞ். : உடைச்சி கட்டளை. (காமதேவன் உருவச்சிலையை
அம்மரத்தடியிலே வைக்கின்றான்.)
- வயந்தகன் : (எங்கும் பார்த்துவிட்டு) தோழா, இப்பொழுது சிலம்பின் ஒலி
அடங்கிவிட்டது. ஆகையால், தேவி அசோகமரத்தடிக்கு
வந்துவிட்டாள் போலும்.
- அரசன் : அன்பா, நன்று கூறினாய். இதோபார் தேவியை. அவளோ,
இனமலர் போல மென்மை இலங்கிடு முருவத் தோடு
மனமதை யடக்கி நோற்று மன்னிடை சிறுத்து மிக்க
சினநவில் புட்பபாணன் சேர்ந்திடும் பக்கல் நின்று
கனமுடை யவன்விற போன்று காட்சிதான்
தருகின்றாளே.* (19)

* அறுசீர்க் கழிநெடியடி ஆசிரியவிருத்தம்

ஆகையால், வா. அவளுக்கருகே போவோம். (அவளுக்குக் கிட்டப்போய், அவளை விளித்து) என் அன்பே, வாசவத்தா! வாச. : (அவனைக் கண்டுவிட்டு) தலைவா, எப்படி, தாங்கள் சுகந்தானே? வெற்றியுண்டாகுக, தங்களுக்கு வெற்றியுண்டாகுக. இதோ இங்கு ஓர் இருக்கை இருக்கின்றது; வீற்றருளல் வேண்டும்.

(அரசன் அவ்விருக்கையில் வீற்றிருக்கின்றான்.)

காஞ். : உடைச்சி, தங்கள் கையினாலேயே மலர், குங்குமம், சந்தனம் முதலிய வாசனைப்பொருட்களால் புனைந்துவிட்டு, பூம்பிண்டி அடியில் எழுந்தருளியிருக்கும் பகவான் காமதேவனுக்குப் பூசையைப் பண்ணுங்கள்.

வாச. : அப்படியானால், அதற்கு வேண்டிய பொருட்களை இங்கே கொண்டு வா.

(காஞ்சனமாலை அவற்றைக் கொண்டு வருகின்றான். வாசவத்தை அவற்றை எடுத்துக் காமதேவன் உருவச் சிலையை ஒப்பனைசெய்துவிட்டுப் பூசை செய்கின்றான்.)

அரசன் : காதலி!

அற்புதமாய் நீர்தனிலே யாடியதா
லழகுமல்கு முடலத் தோடு
பொற்புடனே யின்குசம்பைச் செம்மைதன்னான்
மிகவிளங்குஞ் சேலை பூண்டு
பற்றிநின்று காமனைநீ வணங்குமொரு
பண்பதனைப் பார்க்கும் போது
துற்றிடுபல் லவமதுசேர் மரமீது
தோன்றுமொரு கொடிபோல் வாயே.* (20)

அன்றியும்,

மாதே நியோ மன்மத வேளை வணங்குங்கால்
போதேர் கையை யசோகப் பேரார் மரமீதில்
கோதாய் வையா நின்று காட்சி பகர்ந்தாலோ
தாதேர் வேறோ ரின்கிளை தோன்றுந்
தழைத்தாற்போல்.** (21)

அதனோடு,

* அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்

** கலி துறை

இன்றுதா னுன்பாணி யின்னமுதே தன்னுடலிற்
துன்றியே தீண்டத் தவயில்லை - என்றேதான்
தன்னுடலம் பண்டு ததைந்தவகை காமன்றான்
உன்னியே யின்ன வுறும். § (22)

காஞ். : உடைச்சி, பகவான் காமதேவனுக்குத் தாங்கள் பூசை செய்து முடித்துவிட்டீர்கள். இனிமேல், தலைவருக்குச் செய்யவேண்டிய வழிபாடு முதலியவற்றைச் செய்யுங்கள்.

வாச. : சரி, அதற்குப் பூ, சந்தனம் முதலியவற்றை இங்கு கொண்டு வாருங்கள்.

காஞ். : உடைச்சி, அவையாவும் இங்கு ஆயத்தமாய் இருக்கின்றன. (அப்பொழுது வாசவத்தைப் பூ, சந்தனம் முதலியவற்றால் அரசனை வழிபடுகின்றான்)

சாக. : (கையிலே நிறையப் பூக்கள் வைத்துக்கொண்டு) சீச்சீ, கனக்கப் பூ எடுக்கவேண்டும் என்று நான் விரும்பியதால் எவ்வளவுநேரம் வினைக்கெட்டுவிட்டேன். ஏன் இப்படிச் செய்தேன். சரி, போகட்டும். இப்பொழுது இந்தச் சிந்துவார மரத்துக்குப் பின்னால் மறைந்துநின்று அங்கு என்ன நடக்கின்றதென்று பார்ப்பேன். (சிந்துவார மரத்துக்குப் பின்னால் பார்க்கின்றான். பார்த்ததும் அங்கு அரசனைக் கண்டு மறைந்துநின்று வியப்புற்று) இது என்ன! பகவான் மன்மததேவன் கண்ணுக்குப் புலனாகி இங்கே வந்து பூசை ஏற்கின்றான் போலிருக்கின்றதே. என்ன! நிச்சயம் மன்மதக் கடவுள்தான். இது எப்படி ஆகும்? ஆனால், என் தந்தையாரின் உவளகத்திலே காமதேவன் படத்தைத்தான் பூசித்து வணங்குவது. என்னவோ, இது ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஆமாம், இங்கு நின்றுகொண்டே நான் வைத்திருக்கும் பூக்களால் அவனை வழிபடுவேன். (அவனை நோக்கிய வண்ணம் பத்தியோடு பூக்களைப் போட்டு) பகவானே! மலர்வாளிக் கடவுளே! எளியேன் கண்ணுக்கு உனது அரிய திருக்காட்சியை இப்போது தந்தருளுகின்றாய். அவ்வரிய திருக்காட்சி எனக்கு மங்களத்தைத் தந்தருளுக. காண வேண்டியதை என் கண்கள் கண்டுவிட்டன. அதனால், கண்களின் பயனை இன்றுதான் அடைந்தேன். யான் விரும்பியது எதுவோ அதை எனக்கு உன் அரிய திருக்காட்சி ஈந்தருளுக. (தலையால் இறைஞ்சி வணங்குகின்றான்.) ஆச்சரியம், ஆச்சரியம்; சரி, காணவேண்டியவற்றைக்

கண்டுவிட்டேன். யாராவது என்னை வந்து காணமுன்னர் இங்கிருந்து போய்விடல் வேண்டும். (போவதற்குச் சிலஅடி எடுத்து வைக்கின்றான்)

காஞ். : (வயந்தகனை நோக்கி) ஐயா, வயந்தகரே, இங்கு எழுந்தருளுங்கள். தாங்களும் எங்கள் தக்கிணையை ஏற்றருளல் வேண்டும்.

(விதூடகன் கிட்டப் போகின்றான்.)

வாச. : (சந்தனம், பூ, ஆபரணம் முதலிய கொடைப் பொருட்களை ஒருதட்டில் வைத்து அவனை எதிர்சென்று அப்பொருட்களை நீட்டி) ஐயா, அன்புசூர்ந்து எமது தக்கிணையை ஏற்றருளல் வேண்டும்.

வயந்தகன் : (உள்ளக்களிப்போடு அவற்றை இருகையாலும் வாங்கி) தேவிக்கு மங்களமுண்டாகுக.

(திரைக்குள்ளே வைதாளிகன் பாடுகின்றான்.)

நின்று காய்ந்திடுங் கதிர்களைக் கிழே
நீடு மேன்மலை மீதினிற் சேர்த்துப்
பொன்ற ஞாயிறு போகுமிப் பொழுது
போந்து வேந்தரு மரசவை தன்னுட்
துன்றிக் கூடியே கண்களுக் கினியான்
தோமில் வத்தவ னுதயண மதிதன்
நன்று தாமரைக் கவினையும் வெல்லும்
நாடு மின்னடி யிறைஞ்சிட விருப்பார்.*

(23)

சாக. : (அப்பாட்டைக் கேட்டு மிகமகிழ்ந்து, பின்னரும் ஒருமுறை அரசனைத் திரும்பி வேட்கையோடு பார்த்துவிட்டு) என்ன இது? இவர்தானோ அரசன் உதயணன்? என் தந்தை என்னைக் கொடுத்தது இவருக்குத்தானோ? (பெருமூச்செறிந்து) பிறரிட்ட பணியைச் செய்யவேண்டி வந்ததால் என் வாழ்வு தாழ்ந்த நிலையை அடைந்துவிட்டது என்று இதுகாறும் எண்ணித் துயருற்றிருந்தேன். ஆனால் இந்த அற்புதமான காட்சியின்பின்னோ அது திரும்பவும் உயர்நிலையை எய்திவிட்டது.

அரசன் : என்ன அதிசயம். இதுகாறும் விழாவிலே உள்ளம் ஈடுபட்டு இருந்தமையால், மாலைக்காலம் போனதுகூட எமக்குத் தெரியவில்லை. பகற்காலம் முடிந்துவிட்டது. தேவி, அதோ பார்,

* எண்சீர் ஆசிரியவிருத்தம்

மணந்ததன் கணவன் செல்ல

மனத்தவன் றன்னை வைத்தே

உணங்கியே மறைக்கு மங்கை

யொளிர்முகம் வெளுத்தாற் போன்று

புணர்ந்துமா வதய வெற்புப்

பின்மதி போந்து நிற்க

அணைந்துமே கிழக்கு வானின்

வெண்ணிற மார்ந்த தன்றே.*

(24)

ஆகையால், தேவி. நேரமாய்விட்டது ; எழுந்திரு, மாளிகைக்குள் போவோம்.

(யாவரும் எழுந்து போகின்றனர்.)

சாக. : என்ன, தேவி போவதற்குப் புறப்பட்டுவிட்டாள். ஆகட்டும் ; அவளுக்குமுன் நான் விரைவாய்ப் போகவேண்டும். (பின்னரும் அரசனை வேட்கையோடு பார்த்துப் பெருமூச்செறிந்து) அந்தோ, அந்தோ! நான் எவ்வளவு அதிட்டங்கெட்டவன். இவரைக் கொஞ்சநேரமாவது ஆறத்தேற நின்று பார்ப்பதற்கு நான் கொடுத்துவைக்க வில்லையே.

(அரசனை நோக்கியவண்ணம் வெளியே போகின்றான்)

அரசன் : (நடந்து கொண்டு)

மதியைவென் றிடுமுந்தன் முகக்கமலச் சோதி
வனப்பாலே கமலங்க ளொளிமழுங்கிப் போகும்
கதிதனைநீ நோக்கிடுக வெந்தனருந் தேவி
கருதிடுமின் பெண்வண்டுக் கூட்டமதோ நல்ல
சுதியுடனின் சிலதிகணம் பாடுவதைக் கேட்டுச்
சோகித்துப் பண்ணிறுத்தி மிகநாண மெய்தி
நுதிசூட்டிக் குவிந்திடுமின் கமலங்க டம்முள்
நுழைந்திடுமால் மெல்லவிப்போ தென்னணங்கே
போந்து**

(25)

(எல்லோரும் போகின்றனர்.)

வேள்வீழா என்னும்

முதலாமங்கம்

முற்றிற்று.

* அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்

** எண்சீர் ஆசிரியவிருத்தம்

இரண்டாம் அங்கம்

சுசங்கதை நாகணவாய்க்கூடு ஒன்றைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு வருகின்றாள்.

சுசங்கதை : என் கையிலே இந்த நாகணவாய்க் கூட்டைத் தந்துவிட்டு என் அன்புள்ள தோழி சாகரிகை எங்கு சென்றாள்? அவளை நான் எங்கு பார்க்க. (முன்னுக்குப் பார்த்து) யார் அங்கே? நிபுணிகை. இங்குதான் வருகின்றாள். சரி, அவளைக் கேட்பேன்.

(நிபுணிகை வருகின்றாள்.)

நிபு. : (மிகுந்த வியப்புற்றவளாய்) இதென்ன புதுமை! ஒரு தேவதைக்கு இவ்வகையான வல்லமை உண்டென்று நான் முன்னொருபோதும் அறிந்ததில்லை. என்ன வியப்பு! சரி, எசமானுடைய காரியத்தை அறிந்து கொண்டேன். போய் அதை உடைச்சிக்குக் கூறுவேன். (போகின்றாள்.)

சுசங். : (அவளுக்குக் கிட்டப்போய்) ஏனடி, நிபுணிகா, என்னவோ மனதிலை நினைத்து, நினைத்து, ஏதோ வியப்புற்றவள்-போலப் போகின்றாயே. என்னடி, நான் இதிலே நிற்பதுகூட உனக்குத் தெரியவில்லை. இவ்வளவு அவசரமாய் எங்கே ஓடுகிறாய்?

நிபு. : ஆர் இது? சுசங்கதையோ? ஏனடி, சுசங்கதா, சரியாய்ப் பிடித்துவிட்டாய். என்னுடைய வியப்பின் காரணம் என்ன தெரியுமோ? சொல்கிறேன், கேள். இன்று சிறிசைலத்தினின்று சிறிகண்டதாசர் என்னும் பெயருள்ள சாது ஒருவர் இங்கு வந்திருக்கின்றார். அவரிடத்தினின்று எங்கள் எசமான் காலமல்லாத காலத்திலும் செடிகளைப் பூக்கும்படி செய்யக் கூடிய புதுமையுள்ள மந்திரமொன்றைக் கற்றிருக்கின்றார். அம்மந்திரத்தின் வலியால் தாம் வளர்த்துவரும் நவமாலிகைக் கொடியைக் குலக்குக் குலக்காய் நிறைய எக்-காலத்திலும் பூக்கப் பண்ணப் போகின்றார். இந்தச் செய்தி-தான் எனக்கு வியப்பை உண்டுபண்ணியது. ஆனால்,

தேவிக்கும் இந்தச் செய்தி முன்னுக்குத் தெரியும். அதனாலேதான் அவள், இது உண்மைதானோ என்று அறிந்து-வரும்படி என்னை மெல்ல எசமான் மாளிகைப் பக்கத்துக்கு அனுப்பினாள். சரி, அது நிற்க, இப்போது நீ எங்கே புறப்பட்டிருக்கின்றாய்?

சுசங். : என் அன்பான தோழி சாகரிகையைத் தேடி.

நிபு. : தோழி, அவளை எங்கோயோ நான் கண்டது போலிருக்கிறது. ஆமாம், கண்டேன்; கையிலே ஒரு மைக்கூடு, எழுதுகோல் ஆகியவற்றோடு ஒரு பலகையுங் கொண்டு ஏதோ மனத்தடுமாற்றமுள்ளவள் போல வாழைவனத்துக்குள்ளே போனதைக் கண்டேன். அங்குதான் நீ போய்ப் பார். நேரமாய் விட்டது; நான் அரசியிடம் போகவேண்டும். (இருவரும் போகின்றனர்)

இடையுரை முற்றும்.

கையிலே மைக்கூடு, எழுதுகோல், வட்டிகைப் பலகை ஆகியவற்றைக் கொண்டு, காமநோயுற்றவளாய்ச் சாகரிகை வருகின்றாள்.

சாக. : (பெருமூச்சுநெறிந்து) நெஞ்சமே, ஆறியிரு; ஆறியிரு. அடையமுடியாத ஒருவரை அடைதல் வேண்டும், அடைதல்-வேண்டும் என்று ஓயாது ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதால் வரும் பயன் என்ன? மனக்கவலைதான். அன்றியும், எவரைக் கண்டதால் உனக்கு இவ்வகையான துன்பம் ஏற்பட்டதோ, அவரையே திரும்பவும் காணவேண்டுமென்று விரும்புகின்றாயே. உன் மடமைதான் எத்தகையது? அடி, கொடிய என் நெஞ்சமே. பிறந்தநாள் தொடக்கம் உன்னோடு கூடிவளர்ந்த என்னை விட்டு விட்டு, கண்பொழுதுமட்டுமே கண்டு பழகிய ஒருவரிடத்து ஓடுகின்றாயே. அப்படிச் செய்ய உனக்கு வெட்கமில்லையா? எனினும், அவ்வாறு செய்கின்றாயென்று உன்னையும் குறைகூறு முடியாதுதான். ஏனென்றால், மன்மதன்கணை உன்னைத் தைக்குமென்ற பயத்தினாலேயே இவ்வாறு செய்கின்றாய். (கண்ணீரோடு) இருக்கட்டும். மன்மதன்மேலேயே இப்பழியைப் போடுவேன். (இருகைகளையும் கூப்பி) பகவானே! பூவாளிக் கடவுளே! தேவர், அசுரர் ஆகிய யாவரையும் வென்றுவிட்டுப் பின்னர், தகுதியற்ற ஏழையராகிய பெண்கள்மேல் உனது கணைகளைத் தொடுக்க உனக்கு மனம் வந்ததா? அப்படிச் செய்ய

உனக்கு நாணமில்லையா ? (சற்று ஆலோசித்துவிட்டு) இல்லை, இல்லை. உனக்கு உடம்பில்லையல்லவா? அதனாலேதான் உனக்கு இரக்கமும் இல்லை. (நெட்டுயிர்த்து) அதிட்டங்கெட்ட எனக்கு எங்கு பார்த்தாலும் கெட்டசகுனமே வந்துகொண்டிருக்கின்றது. இதனால், கட்டாயம் எனக்குச் சாக்காடுதான் வரும்போலத் தோற்றுகின்றது. அதற்கு ஓர் ஐயமும் இல்லை. (வட்டிகைப் பலகையை உற்றுநோக்கி) சரி, யாராவது இங்கு வருமுன்னர் யான் படத்தில் வரைய-விரும்பிய ஆளைக் காலந்தாழ்க்காது வரைந்துவிடுவேன். (மனதை ஒருவழிப்படுத்திக் கொண்டு பலகையை எடுத்துப் பெருமூச்செறிந்து) கூச்சம் மிகுதியாய் இருப்பதால் படம்வரை-வதற்கு என் கை மிக நடுங்குகின்றது. ஆனாலும், அவரைப் பார்ப்பதற்கு வேறுவழி இல்லை. அதனால், நான் எண்ணிய-படியே அவரைப் படத்திலே வரைந்து விடுவேன். அவ்வாறு வரைந்து விட்டால் அவரின் படத்தையாவது நான் விரும்பிய நேரமெல்லாம் பார்த்துக் கொள்ளலாம். (படம் வரைகின்றாள்.) (அவள் படம் வரைந்துகொண்டிருக்கச் சுசங்கதை வருகின்றாள்.)

சுசங். : இதுதான் வாழைவனம். அதற்குள்ளே போவேன். (உள்ளே புகுகின்றாள். புகுந்து அங்கு சாகரிகையைக் கண்டு வியப்புற்று) என் தோழி சாகரிகை இங்கு இருக்கின்றாள். மிகுந்த கவனத்தோடு என்னவோ வரைகின்றாள். நான் இங்கு வந்ததுகூட அவளுக்குத் தெரியவில்லை. சரி, சரி; அவளுக்குக் காணாமல் மறைந்துநின்று என்ன வரை-கின்றாள் என்று பார்ப்பேன். (மெதுவாய் அவளுக்குப் பிற்புறம் போய் நின்று, அவள் வரைவதைப் பார்க்கின்றாள். பார்த்து வியப்புற்று, உவகையோடு) என்ன இது? இவள் எசமானையே இப்படத்தில் வரைந்திருக்கின்றாள். நன்று, நன்று; சாகரிகா, இது மெத்த நன்று. தாமரைப்பொய்கையை விட்டு அரச அன்னம் வேறெங்கு வதியும் ?

சாக. : (கண்ணீரோடு) அவரைப் படத்தில் வரைந்து முடிந்து விட்டது. ஆனால், என் கண்களினின்றும் நீர் ஓயாது விழுவதால் அதைப் பார்த்துக்கொள்ள முடியவில்லை. (முகத்தை உயர்த்திக் கண்ணீரைத் துடைக்கின்றாள். அப்பொழுது சுசங்கதையைக் காணுகின்றாள். உடனே தன் முன்தானையால் பலகையை மறைத்துவிட்டுச் சிரித்துக்கொண்டு) என்னடி தோழி சுசங்கதா ? (எழுந்து அவளைக் கையில் பிடித்திழுத்து) இதிலே உட்கார்.

சுசங். : (உட்கார்ந்துகொண்டு அவள் மறைத்து வைத்திருந்த வட்டிகைப் பலகையைப் பறித்து) தோழி, இப்போது நீ இந்த வட்டிகைப் பலகையில் வரைந்த ஆடவன் யார் ?

சாக. : (நாணமுற்று) தோழி, இப்பொழுது நடக்கும் வேனில் விழாவிலே மக்கள் வணங்கும் பகவான் காமதேவன்.

சுசங். : (புன்னகையோடு) உன் கெட்டித்தனமே கெட்டித்தனம். ஆனால், உனது படத்தில் காமதேவன் தனிமையாய் இருக்கின்றானே. ஆகையால் சற்றுப் பொறு; அவன் அருகில் இரதியைத் தீட்டிவிடுகின்றேன். (எழுதுகோலை எடுத்து இரதி என்று சாட்டிச் சாகரிகையைக் கீறுகின்றாள்.)

சாக. : (அப்படத்தைப் பார்த்துக் கோபத்தோடு) தோழி, ஏன் இங்கு என்னைத் தீட்டினாய்?

சுசங். : (சிரித்து) தோழி, காரணமில்லாது ஏன் என்மேல் கோபிக்கி-றாய்? நீ காமதேவனைக் கீறியமாதிரியே நானும் இரதியைக் கீறினேன். ஏனடி, கனக்கப் பேசி உண்மையை ஒளிக்கப் பார்க்கிறாய்? நடந்தவற்றையெல்லாம் ஒளியாது உள்ள-படியே எனக்குச் சொல்லிவிடு.

சாக. : (நாணித் தனக்குள்) என் தோழிக்கு எல்லாம் தெரிந்து-விட்டதுபோல் இருக்கிறது. (சுசங்கதையின் கையைப் பற்றிக்-கொண்டு வெளியாய்) என் அன்புள்ள தோழி, எனக்கு மிக வெட்கமாய் இருக்கின்றது. வேறு யாருக்காவது இந்தச் செய்தியை வெளிவிட்டிடாதே.

சுசங். : தோழி, நீ கொஞ்சமேனும் வெட்கப்படவேண்டாம். இப்படிப்-பட்ட இளம்பெண்மணிக்கு இப்படிப்பட்ட ஆடவனிலேதான் ஆசை உண்டாதல் வேண்டும். ஆகையால், நீ அஞ்சாதே ; இச்செய்தியை நான் ஒருவருக்கும் வெளியிடமாட்டேன். ஆனால் ஒரு அச்சந்தான் என்னை வருத்துகின்றது. இந்தக் கூட்டிலே நிற்கும் இந்த நாகணவாய் இருக்கின்றதே, இதற்குத்தான் அஞ்சுகின்றேன். இது மிகுந்த கூரிய புத்தி உள்ளது. இந்தக் காரியத்தில் என்ன செய்துவிடுமோ தெரிய-வில்லை. நாங்கள் பேசுவதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டி-ருக்கின்றது. பின்னர், யாருக்கு முன்னாலாவது இதுபோய், நாம் பேசியதை எல்லாம் தான் கேட்டபடியே ஒன்றுத் தவறாது சொல்லிவிடுமோ என்றுதான் எனக்குப் பயம்.

சாக. : அப்படி வந்துவிட்டால் நான் என்ன செய்வேன் ? இதனால் என் அச்சம் மேலும் மேலும் பெருகுகின்றது. (காமநோயால் வருத்தமுறுகின்றாள்.)

சுசங். : (சாகரிகையின் நெஞ்சில் தனது கையை வைத்து) தோழி, கலங்காதே. மனதை ஆற்றிக்கொள், ஆற்றிக்கொள். இதற்கிடையில் நான் அங்கு தோன்றும் பொய்கைக்குப் போய் அங்குள்ள தாமரை இலை, தண்டு முதலியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு வருவேன். (வெளியே போய், சிறிது நேரத்துள் தாமரை இலை தண்டு ஆகியவற்றோடு திரும்பி வருகின்றாள். தான் கொண்டுவந்த தாமரை இலையால் அவளுக்கு ஒரு படுக்கை அமைக்கின்றாள். தாமரைத் தண்டுகளால் காப்புக்கள் போடுகின்றாள். எஞ்சிய தாமரை இலைகளை அவள் நெஞ்சிலே பரப்புகின்றாள்.)

சாக. : தோழி, இந்தத் தாமரை இலைகளையும் தண்டுகளையும் எடுத்துவிடு. இவற்றை எனக்குப் போட்டது போதும். வீணாய் ஏன் நீ பாடுபடுகின்றாய். ஆனால் உனக்கு நான் ஒன்று சொல்லல் வேண்டும் :

காதலோ வென்றா லடைந்திட வெண்ணாவொர்
காதலர்மேல்
ஓதவோ நாணம் மிகப்பெரி தன்றி யொருவிமனம்
கோதிலா மன்னனைக் கூடவோ யானும் பிறர்க்கடிமை
சாதலே தோழி தகுதியென் றேயினிச் சாற்றுவனே.* (1)
(என்று கூறிவிட்டு மூர்ச்சையாகின்றாள்)

சுசங். : (இரக்கத்தோடு) என் அரிய தோழி, சாகரிகா! உன் மனத்தைத் தேற்றிக்கொள், தேற்றிக்கொள். அதைத் தளரவிடாதே.
(திரைக்குப்பின் கல்லென்னும் ஒலி. அதன்பின், பின்வரும் பாட்டுக் கேட்கின்றது.)

கழுத்ததின் கட் கட்டிடுபொற் சங்கிலியைக் கட்டறுத்துக்
கவின்காலும் பாதியது கீழ்ப்புரள ஈர்த்திட்டுச்
செழுபரிமாச் சாலைதனின் விட்டிருந்த வானரமும்
செருத்தோடிக் கோயிலுள்ளே காப்புகளுந் தாண்டி
விட்டுக்
கெழுமலுற்று நன்கரையிற் கட்டிடுபொற் கிண்கணியுங்
கிடுகிடென்றே நின்றொலிக்கச் செட்டைபல
செய்திடுமால்
அழுதரற்றிப் பெண்களெல்லா மஞ்சியேநின் றார்ப்பரிக்க
அருகினின்ற மன்குதிரைக் காவலருந்
தாம்விரைவார்** (2)

* கட்டளைக் கலித்துறை

** எண்சீர் ஆசிரியவிருத்தம்

அதனோடு,

மனித்தரென மதிக்காத வகையாற் போலும்
மருங்குநின்ற வலிகளுமோ நாண மின்றிப்
பனித்தகன்றா ரிக்குறளு மஞ்சி நின்று
பன்னிடுகாஞ் சுகிதனது சட்டைக் குள்ளே
துனித்துநின்றான் கோயிறனைக் காவல் செய்த
துகளில்லா வேடருந்தான் தூரஞ் சென்றார்
தனித்துநின்ற கூனியிவன் குரங்கு கண்டு
தாக்கிடுமோ வெனவெண்ணிக் குனிவான் கூட.** (3)

சுசங். : (அப்பாட்டுக்களைக் கேட்டுவிட்டு வெளியே பார்க்கின்றாள். பார்த்ததும், விரைந்தெழுந்து சாகரிகையைக் கையிலே பிடித்து) தோழி, எழுந்திரு எழுந்திரு ; இதோ பார், அந்தக் கொடிய குரங்கு இங்கேயே ஓடிவருகின்றது.

சாக. : அப்படியானால், நாம் என்ன செய்வது ?

சுசங். : வா, இந்தப் பச்சிலைமரக் கிளைகளுக்கு நடுவிலே போய் அது போகுமட்டும் மறைந்து நிற்போம்.
(இருவரும் பச்சிலைமரக் கிளைகளுக்கு நடுவிற்போய் ஒளித்து அக்குரங்கைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றனர். அப்பொழுது)

சாக. : சுசங்கதா, வட்டிகைப் பலகையை அங்கு விட்டு வந்து விட்டாயே. அதை யாராவது கண்டுவிட்டால் ?

சுசங். : அடி, சும்மா இரு. இந்த இக்கட்டான நிலையிலே கூடவா வட்டிகைப் பலகையைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றாய்? அதோபார், நல்லாய்த் தயிரும் சோறும் தின்று கொழுத்த அந்தக் கொடிய குரங்கு நாகணவாய்க் கூட்டைத் திறந்துவிட்டு ஓடுகின்றது. அதனால், நாகணவாய் எங்கேயோ பறந்து போகின்றது. வினைக்கெடாது விரைந்து வா, அதற்குப் பின்னாலே செல்வோம். நாம் இருவரும் பேசியதையெல்லாம் கவனமாய் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது அல்லவா. யார்முன்பாவது அதுபோய், தான் கேட்டபடியே நாம் பேசியதையெல்லாம் ஒரு தங்குதடையின்றிச் சொல்லிவிடக்கூடும். அப்பறவையின் புத்திசூர்மையை உனக்குத் தெரியுந்தானே?

சாக. : சரிதான்; வா, அதன் பின்னாலே போவோம்.

(இருவரும் அப்பறவைக்குப்பின் விரைந்து செல்கின்றனர். அப்பொழுது திரைக்குள்)

** எண்சீர் ஆசிரியவிருத்தம்

- அகா, புதுமை, புதுமை; என்ன புதுமை!
- சாக. : (அச்சொற்கள் எழுந்த பக்கத்தை நோக்கி அச்சத்தோடு) சசங்கதா, அதைக் கேட்டாயா? திரும்பவும் அக்கொடிய குரங்கு வருகின்றது.
- சசங். : (வயந்தகனைக் கண்டுவிட்டுச் சிரித்து) அடி, எப்போது பார்த்தாலும் நீ ஒரு பயங்காளியாய் இருக்கிறாயே. அஞ்சாதே, அரு குரங்கன்று. எசமான் பக்கத்திலே எப்போதும் இருக்கும் ஐயா வயந்தகர். (வயந்தகன் வருகின்றான்.)
- வயந். : அகா, புதுமை, புதுமை! ஓய், சிறீகண்டதாசரே, உமது கெட்டித்தனமே கெட்டித்தனம். அடிகளே நல்ல வேலை செய்தீர்.
- சாக. : (அவனை வியப்போடு பார்த்துச் சசங்கதையை நோக்கி) இந்தச் சாதுவை நாமும் ஒருமுறை போய்ப் பார்த்தால் மிக நல்லது.
- சசங். : அடி சம்மா இரு. வீண் கதை பேசாதே. அவரைப் போய்ப் பார்ப்பதனால் எமக்கு வருவதென்ன. நாகணவாய் எட்டப் போய்விட்டது. வா, அதைத் தேடிப் போவோம். (இருவரும் போகின்றனர்.)
- வயந். : நல்லவேலை செய்தீர். சிறீகண்டதாசரே; அடிகளே, நல்லவேலை செய்தீர். அந்த மூலியைப் போட்டது தான்; உடனே நவமாலிகை எவ்வாறு ஆனது தெரியுமோ? அதன் கொடி முழுவதும் மலர், மொட்டு நிறைந்து, இலையென்றதே தெரியாது கொத்துக் கொத்தாய் மூடிப் பூக்கத் தொடங்கிவிட்டது. இப்பொழுது அதன் தோற்றத்தைப் பார்த்தால் அரசியினது மாதவிக்கொடியை நோக்கி எள்ளி நகையாடுவதுபோல் இருக்கின்றது. சுணங்காது போய் இச்செய்தியை என் நண்பனுக்குக் கூறுதல் வேண்டும். (சிறிது எட்டநடந்து முன்னுக்கு நோக்கி) ஓகோ, என் அன்புள்ள நண்பன் இவ்வழியாலேயே வருகின்றான். அந்த மூலியில் அவனுக்கு இருக்கும் நம்பிக்கைதான் என்ன? அதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? அவன்நவமாலியைக் கொடியை இன்னும் காணவில்லை. ஆயினும், அவன் முகத்தைப் பார்த்தால் அக்கொடியிலே பூக்கள் நிறைந்திருப்பதை அவன் கண்கள் நேர்முகமாய்க் கண்டனபோல அவ்வளவு மனக்களிப்பைக் காட்டுகின்றன. நேரே இங்குதான் வருகின்றான். அவனுக்கு எதிரே போவேன். (அரசனுக்கு முன் போகின்றான்.)

- அரசன் : (உவகையோடு),
நன்றெழுந்த மொட்டுகளான் வெண்மையெய்திப் பின் மலர்ந்து
நான்றிடுமின் பூதான் விரிந்தே
துன்றியடி காற்றதனா லேசுமன்று நின்றிடுமால்
துன்படைந்து நோயுற் றவர்போல்
இன்றெனது சோலைதனி லின்குருக்கத் திக்கருகின்
ஏர்விளங்கு மிப்பூங் கொடிதான்
நின்றதனைத் தேவிதனக் கிக்கணமே காட்டிடுவன்
நேர்வெகுளி முள மவட்கே.* (4)
- அந்நவமாலிகையைப் பற்றிய செய்திகளை அறிந்துவரும் வண்ணம் வயந்தகனை அனுப்பினேன், அவனும் இன்னும் வரவில்லை.
- வயந். : (விரைந்து அவனுக்கு அருகிற் சென்று) வெற்றி, வெற்றி, என் தோழனுக்கு வெற்றி. தோழா, நீயோ ஒரு பெரிய அதிட்ட-சாலிதான். ஏன் தெரியுமோ? அந்தச் சிறீகண்டதாசன் தந்த மூலியிருக்கிறதே; அதைக் கொண்டுவந்து போட்டவுடனே அந்த நவமாலிகை எவ்வாறு ஆகிவிட்டது தெரியுமோ? இலையென்றது தெரியாதவண்ணம் கொடி முழுவதும் ஓர் இடைவெளியும் இல்லாது பூங்கொத்துக்கள் மூடிவிட்டன. அதன் தோற்றத்தைப் பார்த்தால் அருகிலிருக்கும் தேவியின் மாதவிக்கொடியை நோக்கி எள்ளி நகையாடுவது போல் இருக்கின்றது.
- அரசன் : தோழா, இவ்வாறு நடக்குமென்பதில் என்ன ஐயம்? மணி, மந்திரம், மூலி ஆகிய இவற்றின் வல்லமையோ நினைத்தற்கரிது, பார்.
கண்டத்தின் விட்டுணுவின் மணியைக் கண்டு
கன்னெழுந்த போர்தனிலே மாற்றார் மாண்டார்
கொண்டதொரு மந்திரத்தின் வலியாற் பாம்பு
குடைந்தோடிப் பாதலத்தி னடியின் வாழும்
அண்டியிலக் குவன்றனது விரர் தம்மை
அருவலியான் மேகநாத னடித்து வீழ்த்த
மண்டியவர் வாயுமக னெடுத்து வந்த
மாமூலி தான்மணந்து பிழைத்தா ரன்றே.** (5)
- ஆகையால், வழியைக் காட்டு, நாம் போய் அந்த நவமாலிகையைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியுறுவோம்.

* எழுசீர் ஆசிரியவிருத்தம்

** எண்சீர் ஆசிரியவிருத்தம்

- வயந். : (மேட்டிமையாய்) வருக, வருக ;தாங்கள் வருக, இப்படி வருக.
- அரசன் : முன்னுக்கு நீயே போ.
(இருவரும் இறுமாப்போடு நடக்கின்றனர்.)
- வயந். : (யாதனையோ கேட்டுவிட்டு அஞ்சித் திரும்பி அரசனது கையைப் பிடித்துப் பரபரப்போடு ஐயையோ, தோழா, வா, ஓடுவோம்.
- அரசன் : என்னத்துக்காக ?
- வயந். : இந்த மகிழ்மரத்திலே பூதமொன்று நிற்கின்றது.
- அரசன் : அடே, மடையா; அஞ்சாது போ. பூதமும் கீதமும். இப்படிப்பட்டவை இங்கு ஏது ?
- வயந். : என்ன ? யாவரும் விளங்கக்கூடியவண்ணம் மிகத் தெளிவாய்ப் பேசுகின்றதே ? உனக்குக் கேட்கவில்லையா ? நான் சொல்லுவதை நம்பாது விட்டால் நீயே முன்னுக்குப் போய்க் கேட்டுப்பார்.
- அரசன் : (சிறிது முன்னுக்குச் சென்று காதுகொடுத்துக் கேட்டதும்)
தெளிந்த வக்கரத் தோடுமே செப்புமால்
மிளிர்ந்து நாரியர் பேச்சுப்போன் மென்சுவை
மெலிந்த சிறுட லாற்றாரங் கேட்கில்லை
பொலிந்து நாகண வாய்பேச மென்பனே.* (6)
- (அச்சொற்கள் வந்த மரத்தை நிமிர்ந்து பார்த்து, சற்று நேரம் குறிப்பாய்க் கவனித்துவிட்டு) என்ன, என்ன! இது ஒரு நாகணவாய்தான்.
- வயந். : (தானும் நிமிர்ந்து மேலே அம்மரத்தை நோக்கி) ஆகா, என்ன! உண்மையாய் இது ஒரு நாகணவாய்தான். (சினப்போடு தன்கையிலிருந்த தடியை உயர்த்தி) என்னடி, தாசிமகனே! உண்மையாகவே வயந்தகன் அஞ்சிவிட்டான் என்றா நினைத்தாய்? கொஞ்சம் பொறு, காட்டுகிறேன் உனக்கு. இந்தத் தடியைப் பார்த்தாயா ? பொய் பேசுபவர் உள்ளம் போல இதுவும் என்னமாதிரி வளைந்திருக்கிறது தெரிகிறதா? இதாலேதான் இந்த மகிழ்மரத்துக்கு எறியப் போகிறேன். எறிந்தவுடனே, நல்லாய்க் கனிந்து பழுத்த விளாம்பழம்போல் நீயும் தொப்பென்று கீழே விழுவாய். (தடியால் எறிவதற்கு ஓங்குகின்றான்.)

* கவி விருத்தம்

- அரசன் : (அவனைத் தடுத்து) சீ, மூடா, பொறு. அது ஏதோ சில இன்பமான வார்த்தை பேசுகின்றது. ஏன் அதை அச்சுறுத்துகின்றாய். சற்றுப் பேசாதிரு. அவற்றைக் கேட்போம்.
(இருவரும் உற்றுக் கேட்கின்றனர்.)
- வயந். : (சிறிதுநேரம் கேட்டுவிட்டு) என்ன, நண்பா, கேட்டனையோ இது இப்போது என்ன சொன்னதென்று? "தோழி, இப்போது நீ இந்த வட்டிகைப் பலகையில் வரைந்த ஆடவன் யார் ? தோழி, இப்பொழுது நடக்கும் வேனில்விழாவிலே மக்கள் வணங்கும் பகவான் காமதேவன்." பின்னர், "தோழி, ஏன் இங்கு என்னைத் தீட்டினாய் ? தோழி, காரணமில்லாது ஏன் என்மேல் கோபிக்கிறாய் ? நீ காமதேவனைக் கீறியமாதிரியே நானும் இரதியைக் கீறினேன். ஏனடி கனக்கப்பேசி உண்மையை ஒளிக்கப் பார்க்கிறாய் ? நடந்தவற்றையெல்லாம் ஒளியாது உள்ளபடியே எனக்குச் சொல்லிவிடு." என்று இவ்வாறு பேசுகின்றது. தோழா, என்ன இது ? ஒன்றும் விளங்கவில்லையே.
- அரசன் : தோழா, நான் அதைப்பற்றி நினைப்பது என்ன என்று தெரியுமோ ? அதாவது, யாரோ ஒருத்தி தன் உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொண்ட தன்காதலனைப் படத்திலை வரைந்து விட்டு, காமதேவனது படம் எனச் சொல்லி அதைத் தன் தோழிக்குக் காட்டியிருக்கின்றாள். ஆனால், இச்செய்தியின் உண்மையைத் தோழி தன்புத்தி நுட்பத்தால் அறிந்து, தானும் இரதியை வரைவதாகப் பொய்சுறி அந்தப்படத்துக்கருகில் அப்பெண்ணையே வரைந்து விட்டாள் போலும்.
- வயந். : (தனது கைவிரலைச் சுண்டி) தோழா, நீ சொல்வது மிகப் பொருத்தமாய் இருக்கின்றது. இது அப்படித்தான் இருத்தல் வேண்டும்.
- அரசன் : நண்பா, கொஞ்சம் போசாமல் இரு. பின்னும் எதோ பேசுகின்றது.
- வயந். : கேட்டாயா, என்ன பேசுகிறதென்று ? என்னவானால், "தோழி, நீ கொஞ்சமேனும் வெட்கப்பட வேண்டாம். இப்படிப்பட்ட இளம்பெண்மணிக்கு இப்படிப்பட்ட ஆடவனிலேதான் ஆசை உண்டாதல் வேண்டும்." ஏன், நண்பா, இவ்வண்ணம் படத்திலே வரையப்பட்டவள் ஒரு சிறந்த அழகிபோல் இருக்கின்றதே. அக்கன்னிகையை ஒருமுறை பார்த்தால் எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும்.
- அரசன் : அப்படியானால், இப்பறவை கூறுவதை நாம் மிகக் கவனமாய்க் கேட்டல் அவசியம். அதுமட்டுமன்றி, இந்தக் காரியத்தில் கொஞ்சம் முயற்சி எடுத்து ஆராய்ந்து பார்த்தலும் வேண்டும்.

- (இவ்வாறு ஒருவருக்கொருவர் பேசிவிட்டு இருவரும் மிகக் கூர்ந்து கேட்கின்றனர்.)
- வயந். : என்ன தோழா, இது இப்போது என்ன பேசுகின்றதென்று தெரிகிறதா ? "தோழி, இந்தத் தாமரை இலைகளையும் தண்டுகளையும் எடுத்துவிடு. இவற்றை எனக்குப் போட்டது போதும் ; வீணாய் ஏன் நீ பாடுபடுகின்றாய்.?"
- அரசன் : நண்பா, நான் அதை நல்லாய்க் கேட்டேன். அது மட்டுமன்றி, அப்பேச்சின் கருத்தைக்கூட விளங்கிக் கொண்டேன்.
- வயந். : ஓய், நீர்மட்டுந்தான் ஒரு பண்டிதன் என்று இறுமாப்புக் கொள்ள வேண்டாம். நானும், பார். அதன் வாயினின்று வரும் எல்லாப் பேச்சையும் ஒன்றும் விடாமற் கேட்டுவிட்டு, அவற்றின் கருத்துக்களை எல்லாம் அப்படியே தெளிவாகக் கூறிவிடுவேன். சரி, வரட்டும் ; என்ன ? உற்றுக் கேட்போம். சாய், இப்போது அந்தக் கெட்ட நாகணவாய் சலசலவென்று என்னென்னவோ பிதற்றத் தொடங்கிவிட்டது. சீ, தாசிமகளே!
- அரசன் : சரியாய்ச் சொன்னாய்.
(திரும்பவும் அது பேசுவதைக் கேட்கின்றனர்.)
- வயந். : ஓகோ, நண்பா! இந்தத் தாசிமகளான நாகணவாய் இப்பொழுது ஒரு சதுர்வேதிப் பிராமணன்போலச் சுலோகம் சொல்லத் தொடங்கிவிட்டது.
- அரசன் : தோழா, என்ன அது ? என் மனம் வேறெங்கேயோ சென்றிருந்தது. அதனால், அது சொன்னதை நன்கு பொருட்படுத்தவில்லை. இப்போது அது என்ன கூறியது என்று சொல்லு பார்ப்போம்.
- வயந். : "காதலோ வென்றா லடைந்திட வொண்ணாவொர்
காதலர்மேல்
ஓதவோ நாணம் மிகப்பெரி தன்றி யொருவிமனம்
கோதிலா மன்னனைக் கூடவோ யானும் பிறர்க்கடிமை
சாதலே தோழி தகுதியென் றேயினிச் சாற்றுவனே."
- அரசன் : (புன்னகையோடு) நன்று, நன்று ; தங்களைப் போன்ற பெரிய பிராமணர்களுக்கல்லாது வேறு யாருக்கு இப்படியான சுலோகங்கள் விளங்கும் ?
- வயந். : அப்படியென்றால் இது சுலோகமில்லையா ? பின்னர், இதுதான் என்ன ?
- அரசன் : இது ஒரு பாட்டு.
- வயந். : ஏன் அதைப் பாட்டு என்கின்றாய் ?

- அரசன் : மிக அழகுள்ள இளமைவாய்ந்த பெண்ணொருத்தி தனக்கு விருப்புள்ள சிறந்த இலக்கணங்களமைந்த தலைவன் ஒருவனைத் தனது உள்ளம் விழைந்தவாறு அடையமுடியாது உலகவாழ்வை வெறுத்து தனது உயிரே இனி வேண்டாம் என்று எண்ணிப் பாடிய பாட்டு இது.
- வயந். : (உரக்கச் சிரித்து) ஓய், காணும், இந்த நெடுங்கதையெல்லாம் என்னத்துக்கு ? ஒரேடியடியாய்ச் சொல்லி விட்டாலென்ன ? இப்படி என்னையே அடையமுடியாது இவ்வாறு தன் உயிரை வெறுத்துப் பாடினாள் என்று ? அல்லாது போனால், மன்மதன் என்று கூறி அவள் மறைக்கக்கூடிய ஆடவன் யார் ? (கைகொட்டி உரத்துச் சிரிக்கின்றாள்.)
- அரசன் : (நிமிர்ந்து மரத்தைப் பார்த்து) சீ, மடைப்பயலே, உரத்துச் சிரித்து ஏன் அப்பறவையை அச்சுறுத்தினாய் ? பார் அது எங்கேயோ பறந்துபோய்விட்டது. (இருவரும் அதை வேறுமரங்களிலே பார்த்துத் தேடுகின்றனர்.)
- வயந். : (மரமெங்கும் பார்த்துவிட்டு) ஓய், அது வாழைவனதுக்குத்தான் போய்விட்டது. வா, விரைவாய் அதைத் தொடர்ந்து போவோம். (இருவரும் நடக்கின்றனர்.)
- அரசன் : பொங்கு காதனோய் பொறுத்திட வேமுடி யாது
மங்கித் தோழியர்க் கறைந்திடு கன்னிதன் மாற்றம்
தங்கிக் கேட்டிரு கிளிமகார் சாரிகை திருப்பி
எங்க கூறினுங் கேட்பவ ரேர்வினை யாளர். * (8)
- வயந். : வாருங்கள், வாருங்கள் ; இவ்வழியால் வாருங்கள். (இருவரும் நடக்கின்றனர். பின்னர் வயந்தகன் வாழைவனத்தை நோக்கி) இதுதான் வாழைவனத்திலுள்ள வீடு. வாருங்கள் உள்ளுக்குப் போவோம். (இருவரும் வாழைவனத்துள்ள வீட்டிற்குள் போகின்றனர்.)
- வயந். : சாய், அந்தத் தாசிமகள் போய்விட்டதே. சரி, போகட்டும். இங்கு இவ்வாழைக் குருத்துக்களை அசைத்துக்கொண்டு மிகக் குளிர்மையாய் இன்னிளங்காற்று வீசுகின்றது. இந்தக் கல்லிலே சிறிதுநேரம் இருந்து இளைப்பாறுவோம்.
- அரசன் : சரி, உன் விருப்பப்படியே செய்.
(இருவரும் உட்காருகின்றனர். அரசன் நெட்டுயிர்த்துக் கொண்டு பின்னரும் "பொங்கு காதனோய்" என்ற பாட்டைப் பாடுகின்றான்.

- வயந். : (பக்கத்திலே பார்த்து நாகணவாய்க் கூட்டைக் கண்டுவிட்டு) இதென்ன இந்தக் கூண்டு கதவு திறந்தபடியே இருக்கிறது. ஓகோ, இதுதான் அந்த நாகணவாயின் கூடாய் இருத்தல் வேண்டும். இதுதான் அந்த வட்டிகைப் பலகை; எடுத்துப் பார்ப்போம். (பலகையை எடுத்து நோக்கிவிட்டு மகிழ்ச்சியோடு) ஓய், தோழா, உன் அதிட்டமே அதிட்டம்.
- அரசன் : (வியப்போடு) நண்பா, என்ன அது? ஏன் அவ்வாறு கூறுகின்றாய்?
- வயந். : நண்பா, இதைத்தானே நான் முன்பும் உனக்குக் கூறியது. இப்பலகையைப் பார்; உன்னையே இங்கு வரைந்திருக்கிறது. மன்மதன் என்று பொய்சூறி மறைத்தது வேறு யாரை என்று நினைத்தாய்?
- அரசன் : (மகிழ்ச்சியோடு இரு கைகளையும் நீட்டி) அன்பா, அதைக் காட்டு, காட்டு.
- வயந். : உனக்குக் காட்டமாட்டேன். அன்றியும், அந்த இளமங்கையையும் இங்கே வரைந்திருக்கிறது. எனக்கு ஏதேனும் பரிசில் கொடுத்தாற்றான் காட்டுவேன். இவ்வகையான அழகுள்ள இளம்பெண்மணியைச் சும்மா எப்படிக் காட்டுவது?
- அரசன் : (தன் காப்பைக் கழற்றி அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு, அப்படத்தை அவன் கையினின்றும் பறிக்கின்றான். பறித்துப் பார்த்து வியப்புற்று)
- ஆரழகி லிந்திரையை யச்சமுற வைக்கும்
தேரிலெனை யன்புகெழு வார்த்தைபல பேசும்
நாரியிவ ளாரெனது சிந்தைதனை மாலும்
ஓரிலொவ மீதிலரச சன்னமது போல்வாள் *
- இன்னும்,
ஒருபோ துமிலா நிறைமா மதிபோல்
உருவாய் மலரோ னிவடன் வதனம்
நிருமித் தவுடன் கமலா சனமே
அருகிக் குறையப் படுமா லிடரே **
- (அதன்பின் சாகரிகையும் சுசங்கதையும் வருகின்றனர்)
- சுசங். : தோழி, நாகணவாய்ப்புள்ளை இன்னும் பிடிக்க முடியவில்லை. வட்டிகைப் பலகையை ஆகுதல் வாழைவனத்துள்ள வீட்டினின்று எடுத்துக்கொண்டு விரைவாய்த் திரும்பிப் போவோம்.

* சந்தக் கலிவருத்தம் : இந்துவதனா.

** சந்தக் கலிவருத்தம் : தோடகம்.

- சாக. : அவ்வண்ணமே செய்வோம், தோழி.
(இருவரும் வாழைவன வீட்டுக்குள் நுழைந்து அங்குமிங்கும் திரிகின்றனர்.)
- வயந். : தோழா, படத்திலே இவள் குனிந்த முகத்துடன் இருக்கின்றாளே. ஏன் இவளை அவ்வாறு தீட்டுவான்?
- சுசங். : (அச்சொற்களைக் கேட்டுவிட்டு) தோழி, வயந்தகன் இங்கு பேசிக் கேட்கின்றது. ஆகையால், எசமானும் இங்குதான் இருப்பார். அதனால், வா, இவ்வாழை வனத்துக்குள்ளே மறைந்துநின்று என்ன நடக்கின்றதென்று பார்ப்போம்.
(இருவரும் அவ்வாறு வாழைகளுக்குள் மறைந்து நின்று பார்க்கின்றனர்.)
- அரசன் : நண்பா, பார், பார்; இங்கே பார்.
("ஒருபோதுமிலா..... என்னும் பாட்டைப் பாடுகின்றான்.")
- சுசங். : (சாகரிகையை நோக்கி) தோழி, உனக்கு அதிட்டம் பெருகுகின்றது. உங்கே பார், உவர்தான் உன் உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொண்ட காதலன். உன் படத்தையே உற்றுநோக்கிக்கொண்டு நிற்கின்றார்.
- சாக. : (நாணத்தோடு) நீ என்னைப் பகிடி பண்ண வேண்டுமென்று எண்ணினாலும் ஏன் இந்த ஆட்களை இழுத்துப் பகிடி-பண்ணுகின்றாய்?
- வயந். : (அரசன் தோளில் மெதுவாய்த் தட்டி) நான் கேட்பதற்கு ஏன் விடைகூறுகின்றாயில்லை? ஏன் இவளைத் தலைகுனிந்த-வண்ணமாய்த் தீட்டியிருக்கின்றது?
- அரசன் : அந்நாகணவாய் யாவற்றையும் கூறவில்லையா?
- சுசங். : தோழி, புத்திசாலியான நாகணவாய் தனது புத்திசாலித்-தனத்தைக் காட்டியே விட்டது.
- வயந். : நண்பனே, சொல்லு; உன் கண்கள் உனக்கு உவகை அளிக்கின்றனவா?
- சாக. : (நடுநடுங்கித் தனக்குள்) இதற்கு அவர் என்ன சொல்லுவாரோ? அவர் கூறும் மொழியைக் கேட்கும் வரைக்கும் என் உயிர் வாழ்வோ சாவோ என்ற ஐயநிலையிலேதான் இருக்கும்.
- அரசன் : உவகை அளிக்கின்றன என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? பார்,

கட்டமதாய்த் தொடையிரண்டுங் கடந்து பின்னர்க்
கருதரிய நிதம்பத்துச் சமுன்றென் கண்கள்
இட்டகடற் திரைபோலும் மடிப்பு வீழும்
இடைதனிலே யசைவின்றி நின்று போந்து
மட்டதுவோ வின்றிமிக வோங்கி நிற்கும்
வனப்பதுசேர் தனமிரண்டின் மெல்ல வேறிப்
பெட்டலுடன் நீர்த்துளிகள் சொட்டுகின்ற
பெருங்கண்க டம்மையிப்போ துற்றநோக்கும் * (11)

சாக. : (அரசன் கூறியதைக் கேட்டுத் தனக்குள்) என் நெஞ்சமே
ஆறியிரு, ஆறியிரு. இப்பொழுதுதான் உன்வேட்கை
ஒருவாறு நிறைவேறும் நிலையை அடைகின்றது.

சுசங். : தோழி, கேட்டனையா ?

சாக. : (முறுவலித்து) நியே கேள். உன் படம்வரையும் திறமையைத்
தான் புகழுகின்றார்.

வயந். : (படத்தைக் கூர்ந்துநோக்கி) தோழா, உன் அழகையெண்ணித்-
தான் அவள் இவ்வாறு உன்மேல் காதல் கொள்வது.
அப்படியிருக்கவும், நீ ஏன் உன்னளவில் மட்டும் இவ்வாறு
பராமுகமாயிருக்கின்றாய்? நான் ஏன் இப்படிச் சொல்லு-
கின்றேனென்றால், பார், உன்னுடைய இந்தப் படத்தை அவள்
தன் கையாலேயே வரைந்திருக்கின்றாள். என்றாலும், நீ
அதைக் கொஞ்சமேனும் பார்க்கின்றாயில்லையே.

அரசன் : (தன் படத்தை நுணுகிப் பார்த்து) தோழா, அவள் என் படத்தை
வரைந்தாள் என்பது உண்மைதான். அக்காரணத்தால்
எனக்குப் பெருமையே ஏற்படுகின்றது. அதை நான் பார்க்க-
வில்லையென்று ஏன் சொல்லுகின்றாய்? இதோ பார்.

எந்தனது படமதனை யெழுதுமொரு போழ்தினிலே
சந்தமுறு காரிகையா டன்கண்கள் பொழிந்திடுநீர்
சிந்தியெந்த னுடன்மீது சோர்க்கவவள் கைக்கமலம்
உந்தியெழுவேர்வைதனைப்போலவெழிலோங்கிடுமால்**
(12)

சுசங். : தோழி, உன்னை இவ்வாறு எசமான் பெருமை பாராட்டி
உவகையடைகின்றார் என்றால் நீ நல்வினை செய்த
ஒருத்திதான். அதற்கு ஓர் ஐயமும் இல்லை.

வயந். : (தனக்கு அருகிலே பார்த்துவிட்டு) தோழா, இதோ பார்,
பொய்கையினின்றும் எடுத்த தாமரைத் தண்டு இலை
ஆகியவற்றால் ஆக்கிய படுக்கை ஒன்று இங்கே

* எண்சீர் ஆசிரியவிருத்தம்

** கொச்சகக் கலிப்பா

இருக்கின்றது. இது அவளுக்கே ஆக்கியது போலும்.
அவளுக்கு எழுந்த காமநோயின் வருத்தத்துக்கு இது நல்ல
சான்று.

அரசன் : தோழா, கூர்ந்து நோக்கிச் சரியாய் மட்டுக்கட்டி விட்டாய்.
ஏனெனில்,

பெருத்த மாசக னமுந்தன மிரண்டும்
பேர்ந்து முட்டியிவ் விலைகளோ கருகும்
உருத்த மெய்தனி னிடைத்தல மிவற்றில்
ஒன்றி டாததாற் பசுமையாய் மிளிரும்
வருத்தத் தான்மனந் தளர்ந்துதன் புயத்தை
வாடித் தானெறிந் துருண்டிடச் சிதறிப்
பொருத்து விட்டிடு மிலைசெறி படுக்கை
போந்து மங்கைதன் நோயதைக் குறிக்கும் * (13)

அது மட்டுமன்றி,

நெஞ்சினிற் போட்டவித் தாமரைப் பேரிலை
நின்றுநோக்கின்,
வஞ்சிதன் யாக்கை வெதுப்பிடு மாரன்றன் நோயதையோ
கொஞ்சமுங் காட்டாது கொண்டாங்கு தோன்றிரு
வட்டமதால்
மிஞ்சிடுங் கொங்கைப் பரப்பையே நன்கு விளக்கிடுமே**
(14)

வயந். : (தாமரைத் தண்டொன்றைக் கண்டெடுத்து) தோழா இன்னும்
ஒன்று இங்கு இருக்கின்றது. இது அவள் பெரிய கொங்கை-
களின் கொதிப்பினால் வாடிப்போன மெல்லிய தாமரைத்
தண்டொன்று, இதைச் சிறிது நோக்குவாய்.

அரசன் : (அதை வாங்கித் தனது மாப்பில் வைத்து) அகா, அறிவுற்ற
இயற்கைப் பொருளே,

வீழ்ந்தே மங்கை தன்னிரு கொங்கை நடுநின்றும்
ஆழ்ந்தேன் வெம்பித் துன்புறு கின்றாய் புகலாய்நீ
வாழ்ந்தாய் கஞ்சந் தன்சிறு தண்டே சிறிதேனும்
போழ்ந்தேநீயும் போய்ப்புகவாங்கோவிடமேது. § (15)

சுசங். : (தனக்குள்) ஐயோ, பாவம் காதல் மிகுதியால் எசமான்
உள்ளம் வெதும்புகின்றார். பேசும்போது ஒரு தொடர்பு-
மில்லாது பிதற்றவும் தொடங்கிவிட்டார். இனிமேல் இதைப்

* எண்சீர் ஆசிரியவிருத்தம்

** கட்டளைக் கலித்துறை

§ சந்தக் கலித்துறை : மத்தமயூரம்

பொருட்படுத்தாது இருப்பது முறையன்று. சரி, ஆகட்டும். (வெளியாய்) தோழி, நீ இங்கு தேடிவந்தது சரியாய் இருக்கின்றதுதானே.

- சாகரி. : (வெறுப்புற்றவள்போலக் காட்டி) சுசங்கதா, நான் இங்கு தேடி வந்தது என்னத்தை ? சொல்லு, பார்ப்போம்.
- சுசங். : (முறுவலித்து) அடி, நான் என்ன கூறினாலும் அதை வேறொன்றாய் எண்ணுகின்றாயே. நான் சொன்னது வேறொன்றைப்பற்றியும் அன்று. வட்டிகைப் பலகையைக் குறித்துத்தான். அதை எடுத்துக்கொள்.
- சாகரி. : (கோபத்தோடு) அடி, இப்படியான இரட்டைப் பொருளுள்ள கதைகள் பேசுவதில் நீ ஒரு கெட்டிக்காரிதான். ஆனால், அவை ஒன்றும் எனக்கு விளங்காது. சரி, நீ நில் ; நான் போகிறேன். (போக உன்னுகின்றாள்.)
- சுசங். : (சாகரிகையைக் கையிலே பிடித்து) அடி, உனக்கு என்ன சொன்னாலும் கெதியாய்க் கோபம் வந்துவிடுகிறது. இதிலே சற்று நில் நான் உந்த வாழைவன வீட்டிற்குள் போய், வட்டிகைப் பலகையை எடுத்துக்கொண்டு வருகின்றேன்.
- சாகரி. : தோழி, சரி ; அப்படியே செய். (சுசங்கதை வாழைவனத்துள்ள வீட்டைநோக்கி வருகின்றாள்.)
- வயந். : (சுசங்கதையைக் கண்டுவிட்டுப் பரபரப்போடு) ஓய், தோழா, வட்டிகைப் பலகையை மறைத்து வைத்துக்கொள். தேவியின் சிலதி சுசங்கதை இதோ வருகின்றாள். (அப்பொழுது அரசன், தனது ஆடைத்தலைப்பால் வட்டிகைப் பலகையை முடுகின்றான்.)
- சுசங். : (அரசனுக்குக் கிட்டப்போய்) வெற்றி, வெற்றி எம் எசமானுக்கு வெற்றியுண்டாகுக.
- அரசன் : சுசங்கதா இப்படி வா. இங்கே உட்கார். (சுசங்கதை உட்காருகின்றாள்.)
- அரசன் : சுசங்கதா, நான் இங்கே இருப்பது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?
- சுசங். : (புன்னகையோடு) அதுமட்டுமன்று, வட்டிகைப் பலகையைப்பற்றிய செய்திகூட எனக்குத் தெரியும். நான் இப்போது போய்த் தேவிக்கு எல்லாவற்றையும் சொல்லப் போகின்றேன். (போக எழும்புகின்றாள்.)
- வயந். : (ஒருபக்கமாய் அரசனுக்கு, அச்சத்தோடு) தோழா, அவள் கூறியவாறு அவளுக்கு எல்லாம் தெரியவுங்கூடும். இந்தத் தாசிமகள் ஒரு பெரிய வாயாடி. ஆகையால், இவளுக்கு ஏதும்

கொடுத்து இங்கு நடந்தவற்றைப்பற்றி யாருக்காவது ஒன்றும் கூறாது இருக்கச் செய்.

- அரசன் : சரியாய்ச் சொன்னாய் (சுசங்கதையைக் கையிலே பிடித்து) இது எல்லாம் விளையாட்டு. சும்மா வேடிக்கையாய்ப் பேசினோம். இதைப் போய்த் தேவிக்குச் சொல்லிப்போடாதே. அப்படி அறிந்தாளென்றால் ஒரு காரணமும்ல்லாது வீணாய்க் கவலையடைவாள். இந்தா, இதை வைத்துக்கொள். (தன் காதணியைக் கழற்றி அவளுக்குக் கொடுக்கின்றான்.)
- சுசங். : (தனக்குள்) இப்போது எசமான் மனமகிழ்ச்சியோடு இருக்கின்றான். (வெளியாய்) எசமான், அஞ்சாதீர்கள். நானும் நீங்கள் கோபிக்கமாட்டீர்கள் என நினைத்து விளையாட்டிற்கே இதைச் சொன்னேன். ஆகையால், காதணி ஏன் ? வேண்டாம். ஒரேயோர் உதவி மட்டும் நீங்கள் எனக்குச் செய்தாற் போதும் ; பிறிதொன்றும் வேண்டாம். அதென்னவானால், என் அன்பான தோழி சாகரிகை இந்த வட்டிகைப் பலகையில் உங்கள் படத்துக்கருகிலே நான் தன்னுடைய படத்தை வரைந்துவிட்டேனென்று கோபித்துக்கொண்டிருக்கின்றாள். ஆகையால், தாங்கள் ஒருக்கால் அவளிடம் போய், என்மேல் அவளுக்கிருக்கும் கோபத்தைத் தணித்துவிடுங்கள். அப்படிச் செய்வீர்களானால் எனக்குப் போதும். அது மிகுந்த மனக்களிப்பையும் அளிக்கும்.
- அரசன் : (விரைவாய்) எங்கே அவள் ? எங்கே அவள் ?
- சுசங். : இவ்வழியால் வாருங்கள்.
- வயந். : சரி சரி, இந்த வட்டிகைப்பலகையை நான் எடுத்துக் கொள்வேன். சிலவேளை பின்னுக்குப் பயன்படும். (வட்டிகைப் பலகையை எடுத்துக் கொள்கின்றான்.)
- மூவரும் வாழைவனத்திலுள்ள வீட்டிற்கு வெளியே வருகின்றனர்.)
- சுசங். : அவள் இங்கே நிற்கின்றாள்.
- சாகரி. : (அரசனைக் கண்டுவிட்டு, உவகையோடும் அச்சத்தோடும் நடுநடுங்கித் தனக்குள்) என்ன, எனக்கு அச்சமாய் இருக்கின்றது. இவரைக் கண்டதும் இங்கிருந்து ஓட உளம் ஏவுகின்றது. ஆனால், அச்சத்தினால் ஓர் அடிசுட எடுத்துவைக்க முடியவில்லை. நான் என்ன செய்வேன் ?
- வயந். : (சாகரிகையைக் கண்டதும்) அகா! என்ன வியப்பு, வியப்பு! இதுபோலும் அழகுள்ள உருவத்தை நான் இந்த மாந்தர் உலகில் ஒரு பொழுதும் கண்டதே இல்லை. இவளைப்

படைத்துவிட்டு, இவளுருவத்தைப் பார்த்து நான்முகனே வியப்படைந்திருப்பான்; இது திண்ணம்.

அரசன் : தோழா, என் உள்ளத்துக்கும் அவ்வாறுதான் தோன்றுகின்றது.

மூவுலக மெங்கணுமோ ரணியாய் நிற்க
முன்னியிவள் தன்னையுமே பிரம னன்று
பூவுலகிற் படைத்தலுமே யழகு கண்டு
புகன்றுமெச்சித் தலையசைத்தான் நிசமே யீது
மாணுறவே நான்முகங்க ளொருங்கு நின்று
வாய்ப்பநன்றென் றேபகர்ந்து மகிழ்ந்த சால
பேணியுறை கமலமலர்க் கதிர்கள் வாடப்
பின்விழித்துக் கண்ணைமிக வியந்து பார்த்தான்.*

(16)

சாகரி. : (வெகுண்டு சுசங்கதையைப் பார்த்து) தோழி, நீ கொண்டு-
வரப்போன வட்டிகைப் பலகை இதுதானே? (போக முயலு-
கின்றாள்)

அரசன் : மாதே வெகுண்டு மிகநீ மருளோடு நோக்க
ஈதோ ததும்பு மருளே நினகோ பமல்ல
தீதே யிமார்க்க மதனான் நடவேல் விரைந்து
கோதாய் நிதம்ப மதிபா ரமுனை வருத்தும்.**

(17)

சுசங். : எசமான், இவளோ ஒரு கோபக்காரி. ஆகையால் இவளைக்
கையிலே பிடித்து இவள் கோபத்தை ஆற்றிவிடுங்கள்.

அரசன் : (பெருமகிழ்ச்சியோடு) நீ சொல்லுவதுபோற் செய்ய என்ன
தடை?(சாகரிகையின் கையைப் பற்றி, அவள் மெய்தொட்டுப்
பயிறலால் உவகை யடைகின்றாள்.)

வயந். : முன்னொருபோதும் எடுத்தறியாத உருவத்தோடு இலக்குமி-
தான் இங்கே வந்திருக்கின்றாள் என்றே இவளைக் கூறிவிட-
லாம். இவளை அடைந்தது உங்கள் நல்வினையின் பயனே-
தான்.

அரசன் : தோழா, நீ சொன்னது முற்றும் உண்மை.
மாதிலளோ மன்னு திருமகளே மற்றவள்கை
ஓதிடுமென் பாரிசாதப் பல்லவம் - ஈதிலையேல்
சூதிலிவள் மேனிமேற் துன்றிடுமின் வேர்வையாய்த்
தீதிலமிழ் தஞ்சரப்ப தேன்.†

(18)

* எண்சீர் ஆசிரியவிருத்தம்

** சந்தக் கலித்துறை : வசந்ததிலகம்

† நேரிசை வெண்பா

சுசங். : தோழி, நீ என்ன, கொஞ்சமும் இரக்கமில்லாதவளாய்
இருக்கின்றாய். எசமான் உன்கையைப் பற்றியிருக்கவும்
இன்னும் உன்கோபத்தைச் சிறிதேனும் தணிக்கின்றா-
யில்லை.

சாகரி. : (புருவத்தை நெறித்துக்கொண்டு) அடி, சுசங்கதா, இன்னுமா
அப்படி?

அரசன் : அடி, கோபிக்காதே. உன் தோழியரிடத்து இப்படிக்
கோபிக்கிறது சரியன்று.

வயந். : இவள் தேவி வாசவதத்தைதான்.
(அதைக் கேட்டவுடன் அரசன் அச்சமுற்றுச் சட்டென்று
சாகரிகையின் கையை விடுகின்றான்.)

சாகரி. : (பதறிக்கொண்டு) சுசங்கதா, இப்போது நான் என்ன செய்ய?

சுசங். : தோழி, இந்தத் தமாலமரச் சோலைக்குள்ளே சற்று ஓளித்து
நின்றுவிட்டு, அங்குள்ள வழியாலே சென்று விடுவோம்.
(பெண்கள் இருவரும் போகின்றனர்.)

அரசன் : (வயந்தகனை நோக்கி) தோழா, தேவி வாசவதத்தை எங்கே?

வயந். : அவள் எங்கு என்று எனக்குத் தெரியாதே. மிகுந்த கோபக்-
காரியாகையின் அவளும் வேறொரு வாசவதத்தைதான்
என்று மட்டுமே கூறினேன்.

அரசன் : சீ மடைப் பயலே,
மடஞ்சாலு மின்னொளிர் மாணிக்க மாலைபோன்
மங்கைதனை
அடைந்தே னிடருற்று முன்பியா னாற்று மறவினையான்
மிடைந்தே யவளையான் மேவி யணையுமோர்
மெய்யுறவைத்
தொடர்ந்தே கெடுத்தனை தூயோளு மென்கை
நழுவினளே.*

(19)

(அப்பொழுது வாசவதத்தையும் காஞ்சனமாலையும்
வருகின்றனர்.)

வாசவ. : அடி, காஞ்சனமாலா, எனது கணவர் தனதாக்கிக் கொண்ட
நவமாலிகைக்கொடி இங்கிருந்து எவ்வளவு தூரம்?

காஞ். : உடைச்சி, இந்த வாழைவனத்தில் அமைந்த வீடு இருக்-
கின்றதே. அதைச் சிறிது தூரம் கடந்து சென்றால் அங்கு
தோன்றும்.

* கட்டளைக் கலித்துறை

- வாசவ. : அப்படியானால் அங்கு போவோம். வழியைக் காட்டிக் கொண்டு முன்னுக்குப் போ.
- காஞ். : உடைச்சி, இப்படி வருக.
- அரசன் : (வயந்தகனை நோக்கி) தோழா, என் காதலியை இப்பொழுது எங்கு காணமுடியும் ?
- காஞ். : உடைச்சி, எசமான் பேசும் ஒலி கிட்டக் கேட்கின்றது. ஒரு வேளை தங்களைத்தான் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றாரோ தெரியவில்லை. ஆகையால், அவருக்கருகு செல்லுங்கள்.
- வாசவ. : (அரசனுக்கருகுபோய்) வெற்றி உண்டாகுக, என் கணவருக்கு வெற்றியுண்டாகுக.
- அரசன் : (வயந்தகனை நோக்கி, ஒருபக்கமாய்) நண்பா, வட்டிகைப் பலகையை மறை.
- (வயந்தகன் பலகையைக் கழுக்கட்டுக்குள் வைத்து மேலாடையால் மறைக்கின்றான்.)
- வாசவ. : அன்புள்ள தலைவா, நவமாலிகை பூத்துவிட்டதாமே.
- அரசன் : தேவி, உனக்குமுன் நாம் இங்கு வந்துவிட்டபோதிலும் நீ வராததால் அதை இன்னும் போய்ப் பார்க்கவில்லை. சரி, வா; இருவரும் ஒன்றாய்ப் போய்ப் பார்க்க்போம்.
- வாசவ. : (அவனைக் குறிப்பாய் உற்று நோக்கிவிட்டு) நாதா, தங்கள் முகத்திற்காணும் பொலிவாலேயே நவமாலிகை மலர்ந்து விட்டதோ இல்லையோ என்பதை எவரும் அறிந்துகொள்ளலாம். ஆகையால், இனி நான் ஏன் அங்கு போவான்?
- வயந். : அகா, பார்த்தீர்களா, நாங்கள் வென்றுவிட்டோம்; வென்று விட்டோம்.
- (இவ்வாறு கூறிக்கொண்டு வயந்தகன் கையை விரித்து வீசிக் கூத்தாடுகின்றான். அவ்வாறு கூத்தாடும்போது அவன் கழுக்கட்டினின்று வட்டிகைப்பலகை கீழே விழுகின்றது. அப்பொழுது அரசன் ஒருபக்கம் திரும்பி வாசவதத்தைக்குக் காணாது விதூடனுக்குத் தன் கைவிரலைக் காட்டி அச்சுறுத்துகின்றான். அதைக்கண்டு)
- வயந். : (தாழ்ந்த குரலில், பக்கமாய்) நண்பா, கோபிக்காதே; பேசாதிரு. இதற்கு ஒரு வழி எடுக்கின்றேன்.
- காஞ். : (பலகையை எடுத்து வாசவதத்தைக்குக் காட்டி, ஒருபக்கமாய்) உடைச்சி, இதோ பார், இந்த வட்டிகைப் பலகையிலே என்ன வரைந்திருக்கின்றதென்று.
- வாசவ. : (உற்றுநோக்கி மெதுவாய்) காஞ்சனமாலா, இது என் கணவர்;

- மற்றது? சாகரிகை. இது எல்லாம் என்ன ? ஒன்றும் விளங்கவில்லையே.
- காஞ். : உடைச்சி, எனக்கும் கொஞ்சமேனும் விளங்கவில்லை. அதைப்பற்றித்தான் நானும் உள்ளத்து ஆராய்கின்றேன்.
- வாசவ. : (கோபத்தை அடக்கிப் புன்னகையோடு அரசனை விளித்து) காதலா, இதை வரைந்தது யார் ?
- அரசன் : (தன் மனக்கலக்கத்தை ஒருவாறு அடக்கிப் புன்முறுவல் செய்து, பக்கத்து நோக்கி, மெதுவாய்) தோழா, என்ன சொல்வது ?
- வயந். : (மெதுவாய்) கவலைப்படாதே; நானே மறுமொழி கூறிவிடுகின்றேன். (வாசவதத்தையை நோக்கி, வெளியாய்) அம்மா, வேறு மாறுபாடாய் ஒன்றும் நினைத்துக்கொள்ள வேண்டாம். தன்னைத் தானே படத்திற் கீறிக்கொள்வது மிகக் கடினம் என்று நான் என் நண்பனுக்குக் கூறினேன். அதைக் கேட்டு விட்டு அவன் தன் உருவத்தைத் தானாகவே இப்படத்திற் கீறித் தனது படம்வரையும் வல்லமையைக் காட்டிவிட்டான்.
- அரசன் : ஆமாம், வயந்தகன் கூறியதுதான்.
- வாசவ. : (பலகையைக் காட்டி) அன்பா, சரி, இங்கு உனக்கருகில் நிற்கும் இம்மங்கையை யார் கீறியது ? ஒருவேளை அது ஐயா வயந்தகரின் படமெழுதும் அறிவத்திறமைக் கறிகுறியோ?
- அரசன் : (முறுவலித்து) தேவி, ஏதேதோ எண்ணி ஐயப்படாதே. இப்பெண்ணுருவம் யாருடையதும்ன்று. சும்மா என் உளத்திலே எண்ணி வரைந்தது. இவ்வருவுள்ள எவரையாவது நான் முன்னொருபோதும் கண்டதில்லை.
- வயந். : அம்மா, இது உண்மை, உண்மை. நான் பிராமணன்; என்னுடைய பூணூலாணை, இப்படியான பெண்ணை நாம் ஒருபோதும் கண்டதேயில்லை.
- காஞ். : (அரசியை நோக்கி, ஒருபக்கமாய்) உடைச்சி, ஒருவேளை இது சரியாய் இருக்கவுங் கூடும்.
- வாசவ. : (பக்கமாய்) அடி மூடமே, இவன் வயந்தகன் அல்லனோ? உனக்குத் தெரியாது இவன் புரட்டு மொழிகளை. (வெளியாய்) தலைவா, சரி இந்தப் படங்களைக் கூர்ந்து நோக்கியதால் களைத்துப் போனேன். என் தலை வலிக்கிறது. ஆகையால், நான் போகிறேன். (செல்கின்றாள்.)
- அரசன் : (அவன் சேலையின் ஒரு தொங்கலப் பிடித்து) தேவி, மாதே நீமன்னி யென்றே யுனைநனி மருவிப் போற்றவோ கோப மில்லை யாதும் யானிந்த வாறே செயவினிச் சிந்தியே நென்னி லாங்கோ

ஓதுங் குற்றங்க ளொத்தே னெனவரும்
குறைசெய் தேனலே னென்னி னம்பாய்
கோதா யென்சொல்வ தென்றே பொழுதிற்
குறியா துள்ளமோ வின்ன லெய்தும்.* (20)

வாசவ. : (ஆறுதலாய்த் தனது சேலைத் தொங்கலை அரசனிடத்
திருந்தும் அடக்கத்தோடு இழுத்து) அன்பா, வேறுவகையாய்
ஒன்றும் எண்ணவேண்டாம். உண்மையில் என் தலை வலிக்
கின்றது; பொறுக்க முடியவில்லை. ஆகையால், நிலுவங்கள்,
நான் போகின்றேன்.

(வாசவத்தையும் காஞ்சனமாலையும் போகின்றனர்.)

வயந். : (அக்கமும் பக்கமும் பார்த்து) நீ அதிட்டசாலிதான். காத்திரா-
தவண்ணம் அடிக்கும் ஒரு புயல்போல வந்த வாசவத்தை
எங்களுக்கு ஒரு துன்பமும் செய்யாது சுகமாய் இருக்க
விட்டுப் போய்விட்டாள்.

அரசன் : அடே மூடா, நீ களிப்புற்றது போதும், நிறுத்து. எதோ தனது
உயர்குழப்பிறப்பின் பழக்கத்தினால் தன் கோபத்தை எமக்கு
வெளியாய்க் காட்டாது அடக்கி வைத்திருக்கின்றாள்.
ஆனால், அவள் இங்கிருந்து போகும்போது கோபத்தோ-
டேயே போனாள் என்பதை நான் நல்லாய் அறிவேன். உனக்கு
அது தெரியவில்லை.

ஆர்ந்திடு பூருவ னைந்திடு போதினு

மானன மாறிவ ணங்கிடுவாள்

சார்ந்தெனை நன்குவெ குண்டிடு போதினுஞ்

சஞ்சல மாவன சாற்றறியாள்

சோர்ந்திடு கண்களி னின்றுளி சோரினுந்

துன்பொடு சீறியெ பார்க்கவொணா

பேர்ந்திடு காதலி கன்றின ளாயினும்

பேர்தக மையதை விட்டிலளே. § (21)

வயந். : சரி, தேவி வாசவத்தை போய்விட்டாள். வீணாய் ஏன் இங்கு
நின்று அழுகின்றாய் ?

அரசன் : வா; உவளகத்துக்குப் போய்த் தேவியின் மனதை அமைதிப்-
படுத்துவோம்.

(இருவரும் போகின்றனர்.)

வாழைவனத்துவீடு என்னும் இரண்டாமங்கம் முற்றிற்று.

* எண்சீர்ச் சந்தவிருத்தம் : பிரகிருதி, சிறத்தாரா

§ எழுசீர்ச் சந்தவிருத்தம் : ஆகிருதி, மதிரா.

முன்றாம் அங்கம்

மதனிகை வருகின்றாள்

மத. : (உரத்து) கௌசாம்பிகா, கௌசாம்பிகா! எசமானோடு
காஞ்சனமாலை நின்றானோ, என்ன? கண்டாயோ, காண-
வில்லையோ? (காதைக் கொடுத்து) என்ன சொல்கின்றாய் ?
என்ன, வெகு நேரத்துக்குமுன் வந்து போய்விட்டாளென்றோ?
அப்படியானால், இப்போது எங்கே அவளைக் காணலாம் ?
(தனக்கு முன் பார்த்து) யார் இது? காஞ்சனமாலை.
இவ்விடத்தை நோக்கித்தான் வருகின்றாள். சரி, அவளுக்கு
அருகு போவேன்.

(காஞ்சனமாலை வருகின்றாள்.)

காஞ். : (உள்ளம் புழுங்கித் தனக்குள்) நன்று நன்று. அமைச்ச
வயந்தகா, இது மிக நன்று. இவ்வகையாய் ஒற்றுமை
வேற்றுமைகளை ஆக்கி வைப்பதில் எங்கள் அமைச்சர்
பெளசந்தராயணரைக்கூட வென்றுவிட்டாய்.

மத. : (அவளருகிற் போய், புன்னகையோடு) ஏனடி, காஞ்சனமாலா,
நீ இவ்வாறு பெருமையாய்ப் பேச, ஐயா வயந்தகர் என்ன
அவ்வளவு பெரியவேலை செய்துவிட்டார் ?

காஞ். : போடி மதனிகா, நீ ஏன் இதைக் கேட்கின்றாய் ? நான்
உனக்குச் சொல்லமாட்டேன். நீ இந்த இரகசியத்தை
அறிந்தால் அதை மறைத்து வைத்துக்கொள்ள உன்னால்
முடியாது.

மத. : தேவியின் திருவடிகள்மேல் ஆணை; நான் இதை
ஒருவருக்குச் சொல்லமாட்டேன்.

காஞ். : அப்படியானால், சொல்கிறேன் கேள். நான் இன்று அரசு-
மாளிகையினின்று திரும்பி வரும்போது, சித்திரசாலைக்
கதவுக்கருகில் வயந்தகன் சசங்கதையோடு நின்று ஏதோ
பேசிக்கொண்டிருந்தான். நான் அதை மெதுவாய்க் காது-
கொடுத்துக் கேட்டேன்.

- மத. : (அதைக் கேட்க மிகுந்த அவாவோடு) தோழி, என்ன பேசிக்கொண்டு நின்றனர் ?
- காஞ். : இப்படி வயந்தகன் சொன்னான் : "சுசங்கதா, உண்மையாகவே சாகரிகையைத் தவிர, என் நண்பனது வருத்தத்துக்கு வேறொரு காரணமும் இல்லை. ஆகையால், ஏதோ ஒருவகையாய் அதற்கு மருந்து கண்டுபிடி, பார்ப்போம்" இவ்வாறாக ஏதேதோ அவர்கள் பேசிக்கொண்டு நின்றனர்.
- மத. : அதற்குச் சுசங்கதை என்ன சொன்னாள் ?
- காஞ். : அவள் இப்படிச் சொன்னாள் : "இன்று வட்டிகைப் பலகையைப் பற்றிய நிகழ்ச்சியில் தேவி ஏதோ ஐயுறுவப்பட்டு "இவளைக் கவனமாய்ப் பார்த்துக்கொள்" என்று சொல்லிச் சாகரிகையை எனது கையில் ஒப்படைத்தாள். அப்பொழுது என்னை மகிழ்வித்தற்கு நன்கொடையாகத் தனது சேலையொன்றையும் தந்தருளினாள். ஆகையால், சாகரிகைக்குத் தேவியின் உடையைப் போட்டுக்கொண்டு நானும் காஞ்சனமாலை போல உடுத்துக்கொண்டு இன்று அந்திமாலைநேரம் இந்த இடத்துக்கு அவளை அழைத்துக்கொண்டு வருவேன். நீ இங்கே இந்தச் சித்திரசாலைக் கதவருகில் எங்களைக் காத்துநில். பின்பு, அங்கு மாதவிக்கொடி மண்டபத்திலே எசுமான் அவளைச் சந்திக்கலாம்." இவ்வளவுதான் சுசங்கதை கூறியது.
- மத. : (கோபத்தோடு) சுசங்கதா! நீ நாசமாய்ப்போ. என்னடி, சிலதிப் பெண்களிலே மிகுந்த அன்பு காட்டும் எமது தேவிக்கா நீ இவ்வாறு வஞ்சகம் செய்வது ?
- காஞ். : ஏனடி, நீ இப்பொழுது எங்கே போகின்றாய் ?
- மத. : எசுமானுக்கு உடம்பு சரியில்லை என்று கேள்விப்பட்டு உன்னைத் தேவி அவரைப் பார்த்து வரச்சொல்லி அனுப்பினளாமே. பின்னர், நீ போய் நெடுநேரமாகிவிட்டது ; இன்னும் திரும்பிவரவில்லை, ஆதலால், அரசன்நிலை ஏதும் கவலைக்கிடமோ என்று எண்ணிப் பரபரத்து, நீ எங்கேயென்று போய்ப் பார்த்துவரச்சொல்லி என்னை அனுப்பினாள். அதனாலேதான் நான் இங்கு வந்தேன்.
- காஞ். : அடி, பாவம். தேவியோ கள்ளங்கபடமற்ற ஒரு பாவி. ஆனபடியாலேதான் இப்படியான பொய்ப்புரட்டு எல்லாவற்றையும் நம்புகிறாள். ஏனென்றால், எசுமான் அங்கே தந்ததோரண மாடியிலே இருக்கின்றான். அவனுக்கு வேறொன்றுமில்லை. காமநோய்தான் வருத்தம். அதை மறைப்பதற்காகவே

தனக்கு உடம்பு சரியில்லை என்று கூறியிருக்கின்றான். இவையெல்லாம் சும்மா, வெறும் பொய். என்றாலும், தேவி எல்லாவற்றையும் நம்பிக்கொண்டாள். சரி, நேரமாய்விட்டது; வா போவோம். இந்தச் செய்தி யாவற்றையும் தேவிக்குச் சொல்லுவோம். (இருவரும் போகின்றனர்.)

இடையுரை முற்றும்.

(காமநோயால் வருந்திக்கொண்டு அரசன் ஓர் இருக்கையில் இருக்கின்றான்.)

அரசன் : (நெட்டுயிர்த்து)

இன்று காமவெந் தீச்சுட நெஞ்சமே
ஈடில் வன்றுய ராழ்ந்திட நிற்கும்
துன்று நோயிதற் கிங்கும ருந்திலை
தோமில் காரிகை வீண்நினைந் தேங்குதி
அன்று தானவ டன்னையோ வோர்வகை
அண்டி யுன்னுடன் சேர்த்திடு போதிலே
ஒன்று சந்தன வின்மண மென்கையை
ஊங்கு வைந்திருந் தாயிலை நீடவே.* (1)

அகா, இது ஒரு பெரிய வியப்பாய் இருக்கின்றதே.

மன்னுமோர் நிலையிலே மனமொ நிலலாது
மன்வாளிக் கிலக்காக மருவி யெய்தாது
மன்வாளிக் கிலக்காக மருவாது நின்றாலும்
மன்மதன்றன் வாளியெனை வந்தொருங்கு தீண்டிடுமே.† (2)

(வாணை நோக்கி)

அப்பனே, மலர்வாளிக் கடவுளே!

மதனன்றன் வாளி பிறிதில்லை யைந்தே
மருளின்றிச் சொல்வர் பெரியோர்
கதமாகப் பாயும் பலமாந்தர் தம்மேல்
கதியேது மில்லை யிவர்க்கே
இதமான நீயு மிதுபோதி லிச்சொல்
எதிர் மாறிப்போக விடுவாய்
அதமாக வாளி பலதானும் பாய்ந்தே
அழிந்தன்றி வைவர் புலந்தான். § (3)

* கட்டளைக் கலிப்பா

† கலித்தாழிசை

§ எழுசீர் ஆசிரியவிருத்தம்

(தனக்குள் பலவாறு எண்ணிக்கொண்டு) என்றாலும், எனக்கு இவ்வகையான நிலை வந்துவிட்டதென்று எனக்கு அவ்வளவு கவலையில்லை. ஆனால், பாவம் சாகரிகை எத்தகைய துன்பத்தை அடைந்தாளோ? அவளுக்கு என்மேல் உள்ள காதலைத் தேவி கண்டுபிடித்துவிட்டாள். ஆனால், அவ்வாறு கண்டுபிடித்த அன்று அவள் தன் கோபத்தை வெளியாய்க் காட்டாது தனக்குள்ளே அடக்கிக்கொண்டாள். எனினும், சாகரிகைக்கு அவள் இப்போது என்ன செய்தாளோ? அதனால் அவள் நிலை என்னவாயிற்றோ? ஏனெனில்,

அறிந்தனர் கொல்லோ வென்றே
யருமுக மறைக்கும் யார்க்கும்
இருந்துதா னிருவர் பேச
வெண்ணுமால் தனைத்தா னென்றே
செறிந்துதன் தோழிக் கூட்டஞ்
சிரிக்கமே னாண மெய்தும்
வருந்துமா லுள்ள மீதில்
வதிந்திடு பயத்தா னங்கை.* (4)

இச்செய்தி முழுவதையும் அறிந்துவரும்படியாக வயந்த-கனை அனுப்பினேன். அவன் இன்னும் வருகின்றானில்லை! ஏனோ?

(அப்பொழுது வயந்தகன் மிகுந்த களிப்போடு வருகின்றான்.)
வயந். : (உள்ளக்களிப்போடு) சரி, சரி; இதுவும் ஒரு பெரிய புதுமைதான். கோசாம்பி நாட்டை எமது சேனைகள் கைப்பற்றின என்ற செய்தியைக் கேட்டபோது என் நண்பனுக்கு எழுந்த உவகைக்கு ஓர் அளவில்லைத்தான். ஆனாலும், அவன் அப்பொழுது அடைந்த உவகை கூட, நான் இப்பொழுது அவனுக்குச் சொல்லப்போகும் செய்தியால் எழும் உவகைக்கு எள்ளளவேனும் இணையாய் இராது. இதை நான் உறுதியாய்க் கூறுவேன். ஆகையால், நான் கொஞ்சமேனுந் தாழ்க்காது போய் அவனுக்கு அதைச் சொல்லுதல் வேண்டும். (சிறிது எட்ட நடக்கின்றான். பின் சற்று நின்று முன்னுக்குப் பார்த்து) என்ன, என் தோழன்தான் அங்கு இருக்கின்றான். இந்தப் பக்கத்தைப் பார்த்த-வண்ணமாகவே இருக்கின்றான். மெய்தான், என்னைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றான். சரி, அவனுக்கருகு

போவேன். (அவனுக்கருகு போய்) வெற்றி, வெற்றி; என் தோழனுக்கு வெற்றியுண்டாகுக. தோழா, உனக்கு நல்ல-திசைதான் இப்பொழுது அடிக்கிறது. நீ விரும்பிய காரியம் பழந்தான். அதற்கு ஓர் ஐயமும் இல்லை.

- அரசன் : (மகிழ்ச்சியோடு) தோழா, என் காதலி சாகரிகை சுகமாய் இருக்கின்றாளா?
- வயந். : (உவகையோடு) நண்பா, அதைப்பற்றி நீயே சிறிது நேரத்துள் நேரிற் கண்டு கேட்டறிந்து கொள்ளலாம்.
- அரசன் : (மிகுந்த உள்ளக் கிளர்ச்சியோடு) தோழா, என்ன, என் காதலியை நான் நேரிலே காணப்போகின்றேனா?
- வயந். : (இறுமாப்போடு) என்ன, வியாழ பகவானைக்கூடத் தோற்-கடிக்கக்கூடிய புத்திவல்லமையுள்ள இவன் (தன் நெஞ்சிலே தட்டி) உனக்கு அமைச்சனாய் இருக்கும்போதும் இதுவும் நடக்காது விடுமா? நீ என்னைப்பற்றி என்ன நினைத்தாய்?
- அரசன் : (சிரித்து) அது ஒரு புதுமையில்லைத்தான். நீ என்ன தான் செய்து முடிக்கமாட்டாய். சரி, நடந்ததைச் சொல்லு. முழுவதையும் விரிவாய் அறிய விரும்புகின்றேன்.
- வயந். : (அரசன் காதுக்குள்) இப்படி, இப்படி, தெரிகின்றதா?
- அரசன் : (மிகுந்த களிப்புற்று) சரி, சரி; தோழா, இந்தா இதை உனக்குப் பரிசாக வழங்குகின்றேன்; வைத்துக்கொள். (தன் கையிலிருந்த காப்பைக் கழற்றி அவனுக்குக் கொடுக்கின்றான்.)
- வயந். : (காப்பை அணிந்துகொண்டு தன்னைப் பார்த்து) சரி, ஆகட்டும். இது தாய் செம்பொன்னால் ஆக்கிய காப்பு. என் கைக்கு மிக அழகாய் இருக்கின்றது. இதை நான் இப்போது போய் என் மனைவிக்குக் காட்டுதல் வேண்டும்.
- அரசன் : (அவன் கையைப் பிடித்துப் போகவிடாமற் தடுத்து) தோழா, அதைப் பின்பு காட்டலாம். இப்போது பொழுதுபடுவதற்கு இன்னும் எவ்வளவு நேரம் இருக்கிறதென்று பார்.
- வயந். : (சிறிது எட்டிச்சென்று நிமிர்ந்து வானைப் பார்த்து விட்டுப் பின் திரும்பிவந்து களிப்புடன்) நண்பா, அதோ பார், மிகுந்த காதலால் உந்தப்பெற்ற உள்ளத்தை யுடையனாய், மாலை என்னும் மங்கையை ஒரு குறியிடத்தில் எதிர்ப்படுத்தற்காக அந்தமலை மேலுள்ள காட்டுக்குப் பகவான் ஆயிரஞ்சோதி யண்ணல் விரைந்து செல்கின்றான்.
- அரசன் : (பார்த்துக் களிப்புற்று) தோழா, சரியாகச் சொன்னாய். பகற்காலம் முடிந்துதான் விட்டது. ஏனெனில்,

* அறுசீர்க்கழி நெடியடி ஆசிரியவிருத்தம்

நின்றிடு புவனமா மிஃதினை வளந்தே
ஒன்றிடு வான்வழி யோரிலோ நெடிதால்
துன்றியே யதனைத் தேரிலென் தேர்தான்
நன்காண் கடந்து சென்றிட வதற்கோ
ஒன்றுதான் சில்லு வறுதியாய் நாளைக்
காலை வேளைக் கதியுடன் போகித்
தோலா வுதயத் துகளிலாக் குன்றிற்
தோன்றுதல் வேண்டுந் துரிதமா யதனான்
ஒருசில் லிதற்கோ மறுசில் வேண்டும்
என்றுதா னுளத்திற் பலப்பல வெண்ணி
அத்த மலைமே லமர்ந்துநன் குறைஇ
சாயங் காலஞ் சாயா தெஞ்சிய
தோமில் கிரணச் சோர்வில் கரத்தான்
அழகொடு பொன்றி மார்ந்து விளங்கும்
ஆர்பல செறியு மருந்திசைச் சக்கரந்
தன்னைப் பற்றி யெடுத்துக்
கொண்டு போவான் கூர்கதிர்ச் செல்வனே.* (5)

அதனோடு, பதுமத்தை நோக்கி,

போவல் யானோ பதுமத்தின்
போதே பொருவி லின்முகத்தாய்
நோவல் நினையோ பிரிந்திடவே
நேரம் போக வந்ததுகாண்
ஓவ லின்றிக் கண்வளராய்
வருவன் காலை யுனையெழுப்பென்
றாவ றன்னோ டின்கதிரு
மறைந்து செல்லு மத்தகிரி. † (6)

ஆகையால், எழுந்திரு ; மாதவிக்கொடி மண்டபத்துக்கே
போய், அங்கு என் காதலி என்னை எதிர்ப்பட வருவதாகக்
குறித்த நேரம் வரும்வரை காத்திருப்போம்.

வயந். அப்படிச் செய்வதுதான் சரி. (இருவரும் எழுந்து நிற்கின்றனர்.
அப்போது விதூடகன் நாற்றிசையும் நோக்கிவிட்டு) நண்பா,
பார் ; அங்குமிங்கும் பரந்திருக்கும் மரச்செறிவுகளைக்
கண்ணுக்குப் பெரியன போலப் புலப்படச் செய்துகொண்டு,
சேற்றில் உழன்று திரியும் கொழுத்த காட்டுப்பன்றி, எருமை
ஆகியவற்றின் கரிய நிறத்தினால் மிகுந்த கருமை எய்தி

* நேரிசை ஆசிரியப்பா

† அறுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்

நிற்கும் இருட்படலம் அதோ கீழ்த்திசையை மறைத்துக்-
கொண்டு வருகின்றது.

அரசன் : (மகிழ்ச்சியோடு நாலுபக்கமும் பார்த்துவிட்டு) தோழா, நன்று
சொன்னாய். ஏனெனில்,

பரந்த ரன்கறை யெனவிருள் கருமையாய்ப் படர்ந்து
துரந்து கீழ்த்திசைச் செறிந்துயின் மறுதிசைத் தொடர்ந்து
பொருந்தி நின்றுநன் மலைமர நகர்ப்புறம் பொதிந்து
திருந்தக் கண்களுக் கொருபொருள் தெரிந்திடா
மறைக்கும்.* (7)

ஆகையால், முன்னுக்குப் போ ; போவோம்.

வயந். : வாருங்கள், வாருங்கள் ; அன்புள்ள தோழரே, இவ்வழியால்
வாருங்கள்.

(இருவரும் நடந்து சிறிதுதூரம் சென்றபின்)

வயந். : (அங்கு உற்றுநோக்கி) தோழா, அதுதான் மகரந்தச் சோலை.
மகிழ்மரமும் கொடிகளும் செறிந்திருப்பதால் இருட்பட-
லத்தை ஒன்றுசேர்த்துச் சுருட்டிக் கட்டி இங்கே கொண்டு-
வந்து வைத்திருப்பதுபோல் இருக்கின்றது. அதனாற்
கண்களுக்கு ஒன்றும் புலப்படவில்லை. எவ்வாறு வழியைக்
கண்டுபிடிக்கப்போகின்றோமோ தெரியவில்லை.

அரசன் : (அங்கு வீசும் நறுமணத்தை முகர்ந்து நோக்கி) தோழா,
முன்னுக்குச் செல். இங்குள்ள வழி எமக்கு நல்லாய்த்
தெரியுந்தானே. ஏனெனில்,

சம்பக விருக்க நிரையிது திண்ணம்
தருவவை பன்னுவெண் ணொச்சி
உம்பர்தா னிருக்கு மகிழ்மர வொழுங்கே
உயருமால் பாடல மாங்கு
துங்கமாய்ப் பெருகி யுபவன மிதனிற
தொடர்ந்திருள் சேர்ந்திடு பொழுதும்
அங்கவை பூக்கு மலர்மண வகையால்
அறியலா மார்க்கமோ வெளிதாய்.† (8)

(இருவரும் நடக்கின்றனர்.)

வயந். : ஓகோ, இங்கு தேனையுண்டு வெறிகொண்ட வண்டுகள்
மொய்க்கும் மகிழ்மலரின் இனியமணம் திசையெங்கும்
வீசுகின்றது. அன்றியும், நடக்கும்போது கீழே காலுக்குச்

* கலித்துறை

† எழுசீர் ஆசிரியவிருத்தம்

செதுக்கிய மரகதமணி அழுத்திய கற்றிண்ணையில் நடப்பது போல இன்பமாய் இருக்கின்றது. அதனால், நாம் மாதவிக்-
கொடி மண்டபத்துக்கே வந்துவிட்டோம் எனத் தெரிகின்றது. ஆகையால், தாங்கள் இவ்விடத்திலேயே நிலவங்கள். நான் போய், தேவியின் உடையணிந்து வரும் சாகரிகையை அழைத்துக்கொண்டு விரைவில் வந்துவிடுகின்றேன்.

அரசன் : அப்படியானால், தோழா, தாழ்க்காது போ ; தாழ்க்காது போ.
வயந். : அன்பே, பரபரக்காதே. இதோ வந்துவிட்டேன்.
(வயந்தகன் போகின்றான்.)

அரசன் : அவன் வருமட்டும் மரகதமணி பதித்துள்ள இந்தத் திண்ணை-
யில் நான் உட்கார்ந்து என் காதலி என்னை வந்து எதிர்ப்படும்
நேரத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். (உள்ளச்
சூழ்ச்சியோடு உட்காருகின்றான்.) ஆனால், காதல் நோயுற்ற
ஆடவர், தமது சொந்த மனைவியரை ஏமாற்றித் தாம்
காதலரும் புதுக்கன்னியர்மீது ஏன் இவ்வாறு ஓரம்காட்டி
விழைகின்றனர் ?

அன்பு தோன்றி நோக்கமோ வருளிடாள் பிறர்க்கஞ்சி
நன்று கொஞ்சிட வழத்திடாள் நசையொடு தன்நெஞ்சில்
துன்பு தன்னொடு தொடுகிலும் போகுயான் விடுவென்பாள்
என்று நேரினுங் குறியிடம் படுகன்னி யினியானே. * (9)

வயந்தகன் ஏன் இவ்வளவு நேரமும் வராது நிற்கின்றான்.
ஒருவேளை இச்செய்தியெல்லாம் தேவி வாசவதத்தைக்குத்
தெரிந்துவிட்டதோ ?

(அப்பொழுது வாசவதத்தையும் காஞ்சனமாலையும் வருகின்-
றனர்.)

வாசவ. : எனடி காஞ்சனமாலா, என்னைப்போல் உடையணிந்து
கொண்டு சாகரிகை இன்று என் தலைவனை எதிர்ப்பட
வருகின்றாள் என்ற செய்தி உண்மைதானா ?

காஞ். : இல்லாதுவிட்டால் உடைச்சிக்கு அவ்வாறு கூறுவாரோ ? ஏன்,
சித்திரசாலைக் கதவருகில் வயந்தகன் நிற்கின்றானோ
இல்லையோ என்று பார்த்துவிட்டாற் போதுமே, அச்செய்தி
உண்மையோ பொய்யோ என்று அறிவதற்கு.

வாசவ. : அப்படியானால் வா, அங்கேயே போவோம்.

காஞ். : இவ்வழியால் வாருங்கள், உடைச்சி.

* கவித்துறை

(இருவரும் நடக்கின்றனர். நடந்து சித்திரசாலைக்கருகு வரு-
கின்றனர். அங்கு ஒரு பக்கத்தில் வயந்தகன் ஒருசீலையால்
தலையை முடிக்கொண்டு ஓர் இருக்கையில் இருக்கின்றான்.)

வயந். : (தன் காதைக் கவனமாய்க் கொடுத்து) சித்திரசாலைக்
கதவுக்கருகில் காலடியின் ஒலி ஒன்று கேட்கின்றது.
சாகரிகை வருகின்றாள் போலும்.

காஞ். : உடைச்சி, இதுதான் அந்தச் சித்திரசாலை. சரி, வயந்தக-
னுக்கு இதோ ஒரு குறி காட்டிப் பார்ப்போம். (கைவிரலால் ஒரு
நொடிப்புக் கொடுக்கின்றான்.)

வயந். : (மகிழ்ச்சியோடு அவள் பக்கத்து வந்து புன்னகை புரிந்து)
சுசங்கதா, என்ன வியப்பு. நீ மிகவும் மெச்சத்தக்கவாறு
காஞ்சனமாலையோல உனது உடையை அணிந்து-
கொண்டாய். இப்போது உன்னைப்பார்த்தால் எவரும்
காஞ்சனமாலை என்றே சொல்லிவிடுவர். சரி, சரி; சாகரிகை
எங்கே ?

காஞ். : (விரலால் சுட்டி) அதோ நிற்கின்றாள்.

வயந்த. : (பார்த்து வியப்போடு) இவள் உறுதியாய் வாசவதத்தைதான்.

வாசவ. : (அச்சத்தோடு தனக்குள்) என்ன ? இவன் என்னைக் கண்டு-
பிடித்துவிட்டானோ ? அப்படியானால் நான் இங்குநின்ற
அகன்றுவிடுதல் வேண்டும். (போக முயற்சிக்கின்றான்.)

வயந்த. : (விரலால் நொடித்து) அம்மா, சாகரிகா, இப்படி வா.
(வாசவதத்தை புன்சிரிப்போடு காஞ்சனமாலையைப் பார்க்-
கின்றாள்.)

காஞ். : (சுட்டுவிரலை அசைத்து, ஒருபக்கமாய்) அடே, தொலைந்து
போவானே, இச்சொற்களை நீ திரும்பவும் நினைக்கவேண்டி
வரும், பார்த்துக்கொள்.

வயந்த. : சாகரிகா, விரைவாய் வா, விரைவாய் வா. இதோ கிழக்குத்
திசையிலே நிலவு கிளம்பிவிட்டது.

வாசவ. : (மனங்கலங்கி மறைவாய்) தண்மதிக் கடவுளே! உன்னைக்
கும்பிட்டேன். கொஞ்சநேரம் உன்னை வெளிக்காட்டாது
மறைந்து நின்றுகொள். இந்தச் செய்தியின் எஞ்சிய
கூற்றையும் நான் காணுதல் வேண்டும்.

(எல்லோரும் நடக்கின்றனர்.)

அரசன் : (ஆவலாய்த் தனக்குள்) என் காதலியைக் காணும் நேரம்
மிக நெருங்கிவிட்டது. என்றாலும், இப்போது என் மனம் ஏன்
அவள்மீது அளவுகடந்து வேட்கைகொள்ளுகின்றது ?
சரிதான்,

மன்மத வேதனை மிண்டிடு மின்றால்

அன்றெனை யிவ்வண மண்டிட வில்லை

இன்றுளி மாமழை வந்திடு முன்னர்

நின்றிடு கார்தின மண்டிடு மன்றோ.*

(10)

வயந்த. : (காதுகொடுத்துக் கேட்டுவிட்டு) அம்மா, சாகரிகா! எனது அரிய நண்பன் இங்கேயே இருக்கின்றான். வேட்கையோடு உன்னைப்பற்றியே இடைவிடாது ஏதேதோ பிதற்றிக் கொண்டிருக்கின்றான். ஆகையால், இங்கே சற்று நின்று-கொள். உனது வரவை அவனுக்குத் தெரிவிப்பேன்.

(வாசவதத்தை ஓமென்று தலையை அசைக்கின்றாள்.)

வயந்த. : (அரசனை அணுகி) ஓய், தோழா, நீ ஒரு நல்வினையாளன் என்பதற்கு ஒரு தடையுமில்லை. பார், அதோ சாகரிகையைக் கொண்டுவந்திருக்கின்றேன்.

அரசன் : (மிதமிஞ்சிய களிப்போடு விரைந்தெழுந்து) தோழா, எங்கே அவள், எங்கே அவள் ?

வயந்த. : (புருவத்தை வளைத்து) ஏன், இங்குதானே நிற்கின்றாள்.

அரசன் : (அவளுக்கருகு நெருங்கிப்போய்) என் அன்பே, சாகரிகா, வதனமோ தண்மதி யுற்பலங் கண்கை பதுமமாகும் பதனமா ரேர்தொடை வாழைதோள் பங்கயக் காம்பதாகும் அதனமா யின்புசெய் யங்கியே கட்டித் தழுவி யேற்கு மதன்னான் வந்திடுங் காமநோய் தன்னைநீ

மாற்றிடாயே.† (11)

வாசவ. : (கண்களினின்றும் நீர் உகுத்து, ஒருபக்கமாய்) காஞ்சனமாலா, இவ்வாறு கூறிவிட்டு என் கணவன் பின்னும் என்னோடு அன்புகாட்டிப் பேசப்போகின்றானே. இது என்ன விந்தை!

காஞ். : (ஒருபக்கமாய்) உடைச்சி, உண்மையாய் அது ஒரு விந்தைதான். ஆனால், காதல் என்ற பொருளின் பேரில் ஒரு காரியத்தைச் செய்யத்துணிந்த ஆடவர் அது முற்றுப்-பெறுவதற்காக என்னதான் செய்யமாட்டார், என்னதான் கூறமாட்டார்.

வயந்த. : அம்மா சாகரிகா, உன் உள்ளத்தில் எவ்வகையான அச்சமு-மின்றி என் நண்பனோடு நல்லாய் உன் வாயைத் திறந்து பேசு. தேவி வாசவதத்தையோ ஒரு பெரிய கோபக்காரி. அவள் ஓயாது பேசிக் கொண்டிருக்கும் கொடிய மொழிகளைக்

* சந்தக் கலிவிருத்தம் : தோதகம் † கட்டளைக் கலித்துறை

கேட்டுக் கேட்டு அவன் காதுகள் புளித்துப்போய்விட்டன. ஆகையால், உன் மென்மையான இன்னிசை மொழியால் அவன் காதுகளுக்கு இன்பத்தைக் கொடு.

வாசவ. : (கோபமொருபக்கம் சிரிப்பொருபக்கம் இருக்க, ஒரு பக்கமாய்) ஏனடி காஞ்சனமாலா, நானோ இப்படிப்பட்ட ஒரு கொடுஞ்-சொல்லி, ஆனால் ஐயா வயந்தகரோ வென்றால் மிக்க மென்மையான இனியமொழி பேசுபவர்.

காஞ். : (விரலை அசைத்து ஒருபக்கமாய்) அடே நாசமாய்ப் போவானே, உனக்கு என்ன வருமென்று பார்.

வயந்த. : (கண்ணை உயர்த்தி வானை நோக்கிவிட்டு) ஓய், தோழா! பார், பார் அங்கே. கூடிய மங்கையின் வதனம்போலச் சிறுகச் சிவந்து, கிழக்குத் திசையில் விளங்கிக்கொண்டு மெல்ல-மெல்லக் கிளம்பிவருகின்றது தண்கதிர் மதியம்.

அரசன் : (அப்பொழுது அவளைப் பார்த்துப் பெருமகிழ்ச்சியோடு) என் அன்பே, சாகரிகா, அதோ பார்,

நின்றனது முகங்காந்தி கவர்ந்த தென்று
கன்றிமனங் குன்றத்தின் சிகர மேறித்
துன்றியுனைத் தண்டிக்கும் வகையா லிந்து
நின்றிடுமால் கதிர்க்கரங்கள் நீட்டி யாங்கே.* (12)

என் அன்புடையாய், இது இவ்வாறு எழுந்து வருவதால் வீணே தனது மடைமையைக் காட்டுகின்றதல்லவா ? ஏனெனில்,

நினது சீர்முகத் தண்மதி யிவனே
நின்று விளங்கிட வானிலிப் பொழுது
முனைஇ யம்புலி வந்தகா ரணமேன்
முடிப் பங்கயம் வாடிட விலையோ
புனையு மேர்விழி களித்திட விலையோ
போந்து மன்மதன் கொண்டாட விலையோ
சினையு மின்னமிர் தம்மிலை யெனிலோ
சேரு மாலது தானுமுன் னிதழில்.† (13)

வாசவ. : (கோபத்தோடு தன் முக்காட்டை அகற்றிவிட்டு) என் கணவரே, உண்மையில் நான் சாகரிகைதான். உமது உள்ளம் முழுவ-தும் சாகரிகையிலேயே ஈடுபட்டிருக்கின்றது. அதனால், பார்க்கின்ற யாவும் உமக்குச் சாகரிகையையமாய்த்தான் தோன்றும்.

* கலிவிருத்தம்

† எண்சீர் ஆசிரியவிருத்தம்

இப்பொழுது நான் செய்வதென்ன? (கண்களினின்றும் கண்ணீர் விழுகின்றது. ஏதோ எண்ணுகின்றாள்.)

வயந்த. : (அரசனை நோக்கி) ஏன் ஒரு மூடனைப்போல் சும்மா நிற்கின்றாய்? இச்சச்சரவைச் சரிப்படுத்த நாம் என்ன செய்தல் வேண்டும் என்று எண்ண வேண்டாமா?

அரசன் : அதைக் குறித்துத்தான் நானும் எண்ணுகின்றேன். தோழா, தேவியைத்தான் மனமிரங்கச் செய்தல் வேண்டும். இதைத் தவிர இதற்கு வேறுவழி இல்லை. ஆகையால், வா, அவளிடத்துப் போவோம்.

(இருவரும் நடக்கின்றனர்.)

சாக. : (உள்ளத்து ஏதோ எண்ணியவண்ணம், கண்ணீரோடு) நான் தூங்கித் தற்கொலை செய்துகொள்வதே சிறந்ததென இப்பொழுது எனக்குத் தோன்றுகின்றது. நான் அரசனை எதிர்ப்படுவதற்கு ஒழுங்குசெய்திருந்த செய்தி யாவும் அரசிக்குத் தெரிந்துவிட்டது. அதனால், சசங்கதை போல நானும் அவள் கையில் அகப்பட்டு இழிவு அடைவதிலும்- பார்க்க, இறந்துவிடுவதே நன்று. ஆகையால், அங்கு தோன்றும் பூம்பிண்டி மரத்துக்கருகு சென்று நான் நினைத்தவாறு செய்துமுடிப்பேன். (போகின்றாள்.)

வயந்த. : (காதுகொடுத்துக் கேட்டு) சற்றுப் பொறு; நின்று கொள். காலடிஒசை ஒன்று கேட்கின்றது. தேவி உள்ளமிரங்கித் திரும்பி வருகின்றாள்போலும்.

அரசன் : தோழா, தேவி பெருங்குணம் படைத்தவள் அல்லவா? ஒருவேளை அப்படி இருந்தாலும் இருக்கும். விரைவாய் அதை ஆராய்ந்துபார்.

வயந்த. : தங்கள் கட்டளை. (எங்கனும் சுற்றிப் பார்க்கின்றான்.)

சாக. : (பூம்பிண்டி மரத்துக்கருகு போய்) இந்த மாதவிக் கொடியினால் ஒரு சுருக்குப் போட்டு, இப்பிண்டி மரத்திலே தூங்கித் தற்கொலை செய்துகொள்ளுவேன். (அம் மரத்திலே கொடியைக் கட்டி ஒரு சுருக்குப் போட்டுவிட்டு) ஐயோ, என் தந்தையே, தந்தையே, அம்மா, அம்மா, எனக்கு நல்வினைப் பயன் இல்லை. புகலிடம் இல்லை. என் துன்பத்தை இனிமேற் பொறுக்க முடியாது. ஆதலால், நான் தற்கொலை புரிந்து கொள்ளுகின்றேன். (தன் கழுத்திலே அந்தச் சுருக்கைப் போடுகின்றாள்)

வயந்த. : (அவளைக் கண்டுவிட்டு) யார் இவள்? என்ன! தேவி வாசவதத்தைதான். (பரபரத்து உரமாய்) நண்பா, காப்பாற்று,

காப்பாற்று. இங்கே தேவி வாசவதத்தை தற்கொலை புரிகின்றாள்.

அரசன் : (அங்கு பரபரத்து ஓடிவந்து) எங்கே, எங்கே, அவள் எங்கே?

வயந்த. : இவ்விடத்து.

அரசன் : (அவளுக்குக் கிட்டப்போய், அவள் கழுத்தினின்றும் சுருக்கை எடுத்துவிட்டு) அடி, முன்பின் எண்ணாது ஏன் இவ்வாறு செய்யத் துணிந்தாய்? என் அன்புள்ளாய்,

நின்றன் கண்டத்தி லிக்கொடி காணவே
என்றன் றொண்டைக்கே வந்ததா லென்னுயிர்
அன்றி யென்பொருட் டாகவீ தாற்றுவன்
ஒன்றித் துன்மதி யோர்ந்தினி விட்டிடாய்.* (16)

சாக. : (அரசனைக் கண்டுவிட்டு) இது என்ன? எசமான் வந்திருக்கின்றார்! (உள்ளக்களிப்போடு, தனக்குள்) இவரைக் கண்டதும் உண்மையாகவே எனக்கு வாழ்க்கையில் விருப்பம் திரும்பி வந்துவிட்டது. அல்லாதுவிட்டாலும், இவரைப்பார்த்து மனஅமைதியடைந்துகொண்டு, உள்ளக்களிப்போடு தற்கொலை புரிந்துகொள்ளுவேன். (வெளியாய்) எசமான், என்னை விடுங்கள், விடுங்கள். நானோ பிறர்க்கு அடிமை. அவர் சொற்படியே செய்கின்றவன். இறப்பதற்கு இதுபோலும் வேளை எனக்குப் பின்னர் வந்து கிட்டாது. (திரும்பவும் கொடியைத் தனது கழுத்திலே போட முயலுகின்றாள்.)

அரசன் : (அவளை உற்றுநோக்கிப் பின் மகிழ்ச்சியெய்தி) என்ன, இது என் காதலி சாகரிகை! (அவள் கழுத்தினின்றும் கொடியை இழுத்தெடுத்து)

போதுந் நிறுத்து கதுமென்று புரியு மீதைக்
காதுங் கொடியைக் கணப்போதிலே வீச கண்ணே
தீதுன் நிலையைத் தெரிந்தென்னுயி ரோட நிற்கும்
ஒதுன் கரத்தாற் கழுத்தைப் பொருக்கென்று கட்டாய்.† (17)

(அவள் கைகளைப் பிடித்துத் தன் கழுத்திலே போட்டு, அவள் மெய்தொட்டுப் பயின்று இன்பம் அடைகின்றாள். பின்பு விதூடகனைப் பார்த்து) தோழா, இஃதோ காரின்று வந்த ஓர் இனிய அகால மழை.

வயந்த. : அகாலச் சூறாவளியாய்த் தேவி வாசவதத்தை இங்கு வாராதுவிட்டால் நீ சொல்வது போலத்தான்.

* கலி விருத்தம்

† கலித்துறை

- (அப்பொழுது தேவி வாசவத்தையும் காஞ்சனமாலையும் அங்கு வருகின்றனர்.)
- வாசவ. : அடி காஞ்சனமாலா, எனது கணவர் என் காலில் வீழ்ந்தி-
ரக்கவும் அதைப் பொருட்படுத்தாது வந்து விட்டேன். அது
நான் செய்யக்கூடாத ஒரு தீய செய்கை. அது சரியன்று.
ஆகையால், வா, அவரிடம் நானே சென்று அவர்
உள்ளத்தை அமைதிப்படுத்துவேன்.
- காஞ்ச. : தேவியைத் தவிர வேறு யார் ஒருத்தி இவ்வாறு கூறுவாள்,
எசமான் கூடாதவராய் இருந்தாலும் இருக்கட்டும். தேவி
அப்படி இருத்தல் கூடாது. சரி, போவோம், வாருங்கள்.
(இருவரும் போகின்றனர்.)
- அரசன் : அடி, அழகுசான்ற பாவாய், இன்னும் ஏன் விருப்பு வெறுப்-
பற்றவள்போல் அசையாது நிற்கின்றாய் ? இப்படி நின்றால்,
எம்மிருவரது வேட்கையும் எங்ஙனம் நிறைவேறும்?
- காஞ். : (காது கொடுத்துக் கேட்டு) உடைச்சி, அண்மையிலே எசமான்
பேசுவதுபோலக் கேட்கின்றது. தங்கள் உள்ளத்தை
அமைதிப்படுத்துவதற்கே வருகின்றார் போலும். ஆகையால்,
கிட்டப்போங்கள்.
- வாசவ. : (உவகையோடு) அப்படியானால், அவருக்குத் தெரியாது
பின்புறத்தாற்போய் அவர் கழுத்தைக் கட்டிப்பிடித்து அவரை
மகிழ்ப்பண்ணுவேன்.
- வயந்த. : அம்மா, சாகரிகா, கொஞ்சமும் நீ அஞ்சாது நின்று என்
தோழனோடு வார்த்தையாடு.
- வாசவ. : (அச்சொற்களைக் கேட்டுத் துயரமடைந்து) காஞ்சனமாலா,
சாகரிகையும் இங்கே நிற்கின்றாள். அது சரி ; ஆனால்,
அவள் இங்கு எப்படி வந்தாள் ? நிற்கட்டும். அவர் இருவரும்
என்ன பேசுகின்றனர் என்று முதல் உற்றுக் கேட்போம்.
அதன்பின்னர்த்தான் அவருக்கு முன் போவோம். (அவர்
பேசுவதை உற்றுக் கேட்கின்றாள்.)
- சாக. : எசமான், என்மேல் காதலுற்றேனென்று ஏன் இவ்வாறு
பொய்மொழி பேசுகின்றீர்கள் ? உங்கள் உயிரினும் அரிய
மனைவியாகிய தேவிக்கு ஏன் இந்தக் குற்றத்தைச்
செய்கின்றீர்கள் ?
- அரசன் : அடி, பொய்மொழி கூறுவது நீயல்லவா ? ஏனெனில்,

உயிர்ப்பிணிற் கொங்கை நடுங்கின் நடுங்குமென்

னுள்ளமதால்

அயிர்ப்பிணிற் பேசுவல் மோனத்தி லின்சொ லவள்முகத்துச்
செயிர்ப்பிணிற் பூரு வளைந்திடிண் வீழ்வனற் சேவடியில்
பயிர்ப்பிணிற் தேவிக்குச் சேவையே காதுவன்

பக்கமதே.* (18)

- வாசவ. : (சட்டென்று அரசனுக்கெதிரே சென்று கோபத்தோடு) என்
கணவரே, சரிதான் ; நீர் சொல்வது மிகவும் சரி.
- அரசன் : (அவளைக் கண்டவுடன் உள்ளங்கலங்கி) தேவி,
காரணமின்றி என்மேல் நீ கோபிப்பது சரியன்று. உடை
ஒரேவகையாய் இருப்பதால் இவளை நீதான் என்றெண்ணி
நாமிருவரும் இங்கே வந்தோம். அதனால், என்னை
மன்னித்துக்கொள். (அவள் அடிகளில் வீழ்கின்றாள்)
- வாசவ. : (கோபத்தோடு) கணவரே, எழுந்திரும், எழுந்திரும். எனக்குச்
சேவைசெய்து ஏன் இன்னும் உம்மைத் தொந்தரவு
பண்ணுகின்றீர்?
- அரசன் : (துனக்குள்) என்ன, இச்சொற்கள்கூடத் தேவியின் காதிலே
விழுந்துவிட்டனவா ? அப்படியானால், எவ்வாறு முயன்றாலும்
அவள் கோபத்தை ஆற்றுவது முடியாத காரியம். (இவ்வாறு
எண்ணிவிட்டுத் தலைகவிழ்ந்து நிற்கின்றாள்.)
- வயந்த. : அம்மா, இவளுக்கு உங்களுக்கும் உடை ஒரேவகையாய்
இருப்பதனால், நீங்களே கொடிபோட்டுத் தற்கொலை
புரிகின்றீர்கள் என்று எண்ணி என் அன்புள்ள நண்பனை இங்கு
கொண்டு வந்தவன் நான்தான். நான் கூறுவதை நீங்கள்
நம்பாதுவிட்டால், பாருங்கள், இந்தக் கொடியை. (கொடியை
அவளுக்குக் காட்டுகின்றான்.)
- வாசவ. : (மிகுந்த கோபத்தோடு) அடி, காஞ்சனமாலா, இந்தப்
பிராமணனை இந்தக் கொடியிலே கட்டிக் கையிலே பிடித்துக்-
கொள். அதனோடு, கெட்ட நடத்தையுள்ள இந்தச்
சிறுக்கியை உனக்கு முன்னால் நிறுத்திவை.
- காஞ். : தேவியின் கட்டளைப்படியே செய்கின்றேன். (அந்த மாதவிக்-
கொடியினால் விதூடகனைக் கட்டுகின்றாள்.) கெட்ட பயலே,
உன் துட்ட வேலைகளுக்குப் பலன் இதுதான், பார்த்துக்-
கொள். எப்பொழுதும் தேவி பேசுவது கொடிய மொழிதான்
என்று முன் சொன்னாயே. அச்சொற்களையெல்லாம் திருப்பி

* கட்டளைக் கலித்துறை

இன்னொருமுறை நினைத்துக்கொள். சாகரிகா, இங்கே முன்னுக்கு வா.

சாக. : (தனக்குள்) நல்வினை என்பது ஒரு சிறிதும் இல்லாதவள் நான். இறந்துபோகவேண்டுமென்று நினைத்தாலும், என் அவா நிறைவேறுகின்றதில்லை.

வயந்த. : (துயரோடு மனந்தளர்ந்து அரசனைப் பார்த்து) என் அன்பனே, நானோ திக்கற்றவன். தேவி கையினின்றும் என்னை விடுவிக்க மறந்துவிடாதே.

(வாசவத்தை அரசனை ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, சாகரிகையையும் வயந்தகனையும் பிடித்துக்கொண்டு காஞ்சனமாலையோடு போகின்றாள்.)

அரசன் : (மனத்துயரோடு) கெட்டகாலம், கெட்டகாலம் ; வருவது எல்லாம் துன்பமாகவே வருகின்றது.

சினந்தெனைத் திரிதருந் தேவிதன் முகத்தையான்
நினைவனோ வன்றி

மனந்நடு நடுங்குசா கரிகையாம் மாதையே

நினைவனோ மற்று

முனைந்திடு தளையுறும் வயந்தகன் மொய்துனி

நினைவனோ வந்தோ

இனைந்திடு மென்றுயர்க் களவிலை யின்பமோ

சிறிதுமே காணேன்.*

(19)

சரி, இங்கு நிற்பதால் என்ன ஆகப்போகின்றது. தேவியின் உள்ளத்தை அமைதிப்படுத்த உவளகத்துக்குப் போவேன். (எல்லோரும் போகின்றனர்.)

குறும்புடம்புதல் என்னும்

முன்றாமங்கம்

முற்றிற்று.

நான்காம் அங்கம்

மாணிக்கமாலை யொன்றைக் கையிலேகொண்டு கண்ணீரோடு சுசங்கதை வருகின்றாள்.

சுசங். : (துயரினால் நெட்டுயிர்த்து) ஐயோ, என் அரியதோழியே சாகரிகா, நாணமுள்ள இயல்பை யுடையவளே, மேன்மையான ஒழுக்கமுள்ளவளே, ஐயோ, தோழியர் கூட்டத்தை அன்புடன் நேசிப்பவளே, அழகான உருவமுள்ளவளே, நீ எங்கு சென்றாய் ? எனக்கு ஒரு மாற்றமும் கூறமாட்டாயா ? (அழுகின்றாள். வாணைநோக்கிப் பெருமூச்செறிந்து) ஆ, நாசமாய்ப் போன தெய்வமே, இரக்கமற்ற கடவுளே, ஏனைய பெண்களைப் போலல்லாது அளவற்ற அழகோடு அவளைப் படைத்துவிட்டு, பின்னர். என்ன காரணத்துக்காக இந்தக் கொடிய நிலையை அவளுக்கு வரவிட்டாய் ? உயிர்-வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்று, இந்த மாணிக்கமாலையை என்னிடம் கொடுத்து, இதை யாராவது ஒரு பார்ப்பனன் கையிலே ஒப்பித்துவிடு என்று எனக்குக் கூறியிருக்கின்றாள். ஆகையால், எவனாவது பார்ப்பான் ஒருவனைத் தேடிப்-பிடித்து இதை அவன் கையில் கொடுத்தல் வேண்டும். (அங்குமிங்கும் உலாவிப் பார்த்துவிட்டு) ஒகோ, என்ன, வயந்தகன் இவ்வழியாலே வருகின்றான். அவனும் பார்ப்பான்-தானே. சரி, அவனுக்கே கொடுத்துவிடுவேன்.

(உவகைகொண்ட உள்ளத்தோடு வயந்தகன் வருகின்றான்.)

வயந். : அகா, பலே, பலே, என் அரிய நண்பன் தேவி வாசவ-தத்தையின் கோபத்தை ஆற்றி அவளை மகிழ்வித்ததால், இன்றைக்கு அவள் என்னை மறியலினின்றும் விட்டுவிட்டாள். விட்டது மட்டுமோ ? இல்லை, இல்லை. தன்னுடைய கையி-னாலேயே எனக்கு மோதகம், இலட்டு ஆகியவற்றை ஒன்றன்-பின்னொன்றாய் எடுத்தெடுத்து உண்ணத் தந்தாள். அவை யாவற்றையும் தின்றுதின்று இதோ என் வயிறு முட்டிப்-போயிற்று. அதுமட்டில் விட்டாளோ? சீச்சி, இல்லை, சோமன்

* அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்

- சோடு ஒன்றும், கடுக்கன் சோடு ஒன்றும் எனக்கு ஈந்தான். ஆகையால், இப்பொழுது நான் என் அரிய தோழனைக் காணப்போகின்றேன். (நடந்து செல்கின்றான்.)
- சுசங். : (அழுதுகொண்டு அவனுக்கெதிரே விரைந்துபோய்) ஐயா, வயந்தகரே, உங்கே சற்று நில்லுங்கள்.
- வயந். : (அவளைக் கண்டுவிட்டு) யார் இது ? சுசங்கதை. (அவளை நோக்கி) சுசங்கதா, ஏன் இங்கு அழுது கொண்டு நிற்கின்றாய்? சாகரிகைக்கு ஏதாயினும் துன்பம் நிகழ்ந்ததோ ? சாய், அப்படி இருக்காது, இல்லையே ?
- சுசங். : அதைப்பற்றித்தான் உங்களுக்குச் சொல்ல விரும்புகின்றேன். ஐயோ, பாவம்; உச்சயினிக்குக் கொண்டுபோவதாக ஒரு புகாரை எழுப்பிவிட்டு, தேவி அவளை ஒருநாள் நள்ளிரவில் எங்கேயோ அனுப்பிவிட்டாள். அனுப்பிய இடம் எங்கேயென்று இன்னும் ஒருவருக்கும் தெரியா,
- வயந். : (உள்ளம் வருந்தி) ஆ, அம்மா, சாகரிகா! ஐயோ, நிகரற்ற அழகு படைத்தவளே! இன்சொல் உடையாளே! என்ன கொடுமையை உனக்குத் தேவி செய்தாள். உனக்கா இவ்வாறு செய்வது, பின்பு, பின்பு ?
- சுசங். : உயிர்வாழ்க்கையில் அவளுக்கு எவ்வகையான பற்றும் அற்றுவிட்டது. அதனால், இந்த மாணிக்கமாலையை "இதை ஐயா, வயந்தகருடைய கையில் ஒப்படைத்துவிடு", என்று கூறி என்னிடத்துத் தந்தனர். ஆகையால், இதை ஐயா அவர்கள் ஏற்றருளல் வேண்டும்.
- வயந். : (உள்ளம் உருகிக் கண்ணீரோடு தன் இருகாதுகளையும் பொத்திக்கொண்டு) அம்மா, நிகழ்ந்தது இவ்வண்ணம் இருப்ப, இம்மாலையை நான் எங்ஙனம் ஏற்றுக்கொள்ளுவேன்? அதை ஏற்க என்கை ஏவுகின்றதில்லையே. (இருவரும் அழுகின்றனர்.)
- சுசங். : (தன்னிரு கைகளையும் கூப்பி) எப்படியானாலும் ஐயா அவர்கள் அவள்பால் அருள்கூர்ந்து இதை ஏற்றருளத்தான் வேண்டும்.
- வயந். : (சிறிது எண்ணிவிட்டு) அல்லது, இதை இங்கே கொண்டுவா. சாகரிகையின் பிரிவினால் மனங்குன்றி அழுங்கிக் கொண்டிருக்கும் எனது நண்பன் ஒருவேளை இதைக் காட்டினால் மனந்தேறிக்கொள்வான். (சுசங்கதை வயந்தகன் கையிலே அம்மாணிக்கமாலையைக் கொடுக்கின்றாள்.)

- வயந். : (அதைத் தன்கையில் வாங்கி உற்றுநோக்கி வியப்புற்றவனாய்) அம்மா, இப்படிப்பட்ட அணிகலம் அவளுக்கு எவ்வாறு கிடைத்தது ?
- சுசங். : ஐயா, உம்மைப்போல் வியப்படைந்து நானும் அவளை இதைத்தான் கேட்டேன்.
- வயந். : அதற்கு அவள் என்ன சொன்னாள் ?
- சுசங். : அதற்கு அவள் கண்களை உயர்த்தி வானைநோக்கிப் பெருமூச்செறிந்து, "சுசங்கதா, அந்தக் கதை ஏன் உனக்கு?" என்று கூறிவிட்டு அழத் தொடங்கிவிட்டாள்.
- வயந். : பொதுமக்களாற் பெறுதற்கரிய இந்த அணிகலமே அவள் ஒரு பெரிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள் என்றதைக் குறிக்கின்றது. அதிருக்க, சுசங்கதா, இப்பொழுது என் நண்பன் எங்கிருக்கின்றான் ?
- சுசங். : ஐயா, எசுமான் இப்போது தேவியின் மாளிகையினின்று வெளிக்கிட்டு, பளிங்குமாளிகைக்குப் போயிருக்கின்றார். ஆகையால், அங்கு போனால் அவரைக் காணலாம். அங்குதான் போங்கள். நான் தேவி வாசவதத்தையிடம் போகின்றேன். (இருவரும் போகின்றனர்.)

இடையுரை முற்றும்.

அரசன் ஓர் இருக்கையில் இருக்கின்றான்.

- அரசன் : (உள்ளத்தோர்ந்து எண்ணியவண்ணம்)
கரவினாற் பொய்நவி லாணையா லின்பக்
கவின்மொழி விளம்பலா னதிகம்
விரகினான் மங்கை விருப்புட னொழுதி
வெள்கினேன் போலவே காட்டிப்
புரளுநீஇ யவட னடிகளில் வீழ்ந்தும்
புகன்றவள் தோழிய ரெனக்காப்
பரசினுந் தணியாப் படர்சின மவள்கண்
பரப்பிநீ ருக்கக் கழிஇப் போமால்.*

(1)

* எழுசீர் ஆசிரியவிருத்தம்

(கவலையோடு பெருமூச்செறிந்து) தேவியின் உள்ளத்தை அமைதிபண்ணியாயிற்று. சாகரிகையைப் பற்றிய எண்ணந்தான் இப்பொழுது என்னை ஓயாது வாட்டுகின்றது. ஏனெனில்,

கஞ்சத்தி னுள்ளிதழ் போற்கவின் காலுந் தனுவுடையாள்
அஞ்சியென் கண்டத்தை யண்டிப் பிடித்தன்

றணைகையிலே

மிஞ்சி யுருகி மதனன்றன் வாளிபோம் மென்வழியால்
வஞ்சிபோய் நெஞ்சில் வதிந்துகொண் டாள்மன்ற

வாய்மையிதே.* (2)

(சிறிதுநேரம் உள்ளத்தாராய்ந்து) எனக்கு நம்பிக்கைக்குரியவனான என் நண்பன் வயந்தகனையும் தேவி சிறைசெய்துவிட்டாள். என் இன்னலை நான் யாருக்குக் கூறி அழுவேன்? (நெட்டுயிர்க்கின்றான்.)

(அப்பொழுது வயந்தகன் வருகின்றான்)

வயந். : (ஒரு சிறிது அங்குமிங்கும் உலாவியபின் அரசனைக் காண்கின்றான். கண்டதும் இறும்புதெய்தி) இங்கு இருப்பது யார்? என் அரிய நண்பன்தான். தனக்குண்டாய பெரிய கவலையினால் மெலிந்துபோய் இருந்தபோதிலும், யாவராலும் புகழக்கூடிய அழகுவாய்ந்து இரண்டாம்நாட் பிறையானது வானிலே நின்று விளங்குவதுபோல் மிகுந்த வனப்போடு விளங்குகின்றான். சரி, அவனுக்கருகு போவேன். (அரசனை அணுகி) பெரியோனே, உனக்கு மங்களம் உண்டாகுக. இதுகாறும் தேவியின் கையில் அகப்பட்டுத் தளர்வு அடைந்தேன். ஏதோ, நல்ல காலம், இந்தக் கண்கள் திரும்பவும் உன்னைக் காண்பதற்குத் தவஞ் செய்துவிட்டன.

அரசன் : (விதூகடனைக் கண்டு களிப்போடு) அடடே, வயந்தகன் வந்துவிட்டான், தோழா, இங்கு வா, என்னை ஒருமுறை கட்டித் தழுவு. (இருவரும் ஒருவரையொருவர் கட்டித் தழுவுகின்றனர். அதன்பின்) நண்பா, நீ அணிந்திருக்கும் உடையினின்று தெரிகின்றது உன்மேல் தேவி எவ்வளவு இரக்கம் காட்டியிருக்கின்றாளென்று. அதிருக்கட்டும். சாகரிகையினுடைய செய்தி இப்பொழுது எப்படி இருக்கின்றது? அதைப் பற்றிச் சொல்லு, கேட்போம்.

* கட்டளைக் கலித்துறை

(அம்மொழிகளைக் கேட்டவுடன் வயந்தகன் உள்ளங்கலங்கிக் குனிந்த முகத்தோடு நிற்கின்றான். அதைக் கண்டு)

அரசன் : தோழா, ஏன் ஒன்றும் பேசுகின்றாயில்லை?

வயந். : அது அவ்வளவு நல்ல செய்தியன்று. ஆகையாற்றான், அதைக் கூற எனக்கு விருப்பமில்லை.

அரசன் : (உள்ளந் நொந்து கலவரப்பட்டு) தோழா, ஏன் நல்ல செய்தியன்று என்று கூறுகின்றாய்? ஒகோ, எனக்கு விளங்குகின்றது. அவள் தன் உயிரை மாய்த்துவிட்டாள். ஐயோ, என் சாகரிகா, அன்புடையாய்! (அறிவு மயங்குகின்றான்.)

வயந். : (உள்ளந் கலங்கி) ஆற்றிக் கொள்ளுங்கள், ஆற்றிக் கொள்ளுங்கள்; நண்பரே, மனதை ஆற்றிக்கொள்ளுங்கள்.

அரசன் : (அறிவு தெளிந்து கண்ணீரோடு)

விடுதி யுயிரே தகவிலெனை விரைந்தோர்

கணமுந் தரிக்காது

முடுகி யென்சொல் கேட்டிடுநீ முனைந்து

தகவோ டிருக்கவெனின்

கடுகிப் போதி யிதுபோது கருதிப்

போகா விடிற்செட்டாய்

வடுவில் யானை போனடையாள் மருவித்

தூரம் போய்விட்டாள்.*

(3)

வயந். : தோழா, அப்படி வேறுவகையாய் ஒன்றும் விளங்கிக் கொள்ளாதே. பாவம், அவளைத் தேவி உச்சயினிக்கு அனுப்பிவிட்டாள் என்று மட்டுமே கேள்விப்பட்டேன். அதைத்தான் நல்லசெய்தி அன்று என்று உனக்குக் கூறினேன்.

அரசன் : என்ன, உச்சயினிக்கு அனுப்பிவிட்டாளோ? என்ன இது! தேவி கொஞ்சமேனும் என்னைப்பற்றி எண்ணுகின்றாளில்லை. நண்பா, யார் இச்செய்தியை உனக்குச் சொன்னது?

வயந். : (கண்ணீரோடு பெருமூச்செறிந்து) சூங்கதை. இன்னுமொன்று உனக்குச் சொல்லுதல் வேண்டும். என்ன கருதியோ தெரியாது, இந்த மாணிக்கமாலையையும் எனது கைக்கு அனுப்பினாள்.

அரசன் : வேறென்னதற்கு; என்னைத் தேற்றுவதற்குத்தான். ஆகையால், தோழா, அதைக் கொண்டுவா பார்ப்போம்.

(விதூகன் மாணிக்கமாலையை அரசனிடம் கொடுக்கின்றான்.)

* அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்

- அரசன் : (அதைவாங்கி உற்றுநோக்கிவிட்டுத் தன் நெஞ்சோடணைத்து) ஆகா, அவள்தன்,
கந்தர மதுதனிற் களித்து நின்றபின்
இந்தரு மாலையே னிற்று வீழ்ந்ததோ
நந்திடு நிலையிலோர் நண்பி போலது
கந்திடு மென்னுடல் கசிந்து தேற்றாமே.* (4)
- தோழா, நீயே இதை அணிந்துகொள். உன்னைப் பார்க்கும்-
போதெல்லாம் அதையும் கண்டு நான் மனத்தேறுதல்
அடைந்துகொள்ளலாம்.
- வயந். : சரி, உன் ஆணைப்படியே செய்கின்றேன். (அதைத் தன்
கழுத்தில் அணிகின்றான்.)
- அரசன் : (கண்ணீரோடு நெட்டுயிர்த்து) நண்பா, இனிமேல் என்
காதலியைக் காண்பதென்றால் முடியாத காரியம் போல்
இருக்கின்றதே.
- வயந். : (அச்சத்தோடு நாலுபக்கமும் பார்த்து) சூ, சூ; இவ்வாறு
உரக்கப் பேசாதே. யாராவது இங்கு உலாவக்கூடும்.
(அப்பொழுது பிரம்பொன்றைக் கையில் ஏந்தியவளாய்
வசந்தரை அங்கு வருகின்றாள்.)
- வசந். : (அவருக்குக் கிட்டப்போய்) வெற்றியுண்டாகுக. வெற்றி-
யுண்டாகுக. எசமானுக்கு வெற்றியுண்டாகுக. உருமண்ணு-
வாவின் தங்கைமகன் விசயவன்மா ஏதோ தங்களுக்கு
விருப்பமான செய்தியொன்றைத் தெரிவிப்பதற்காக இங்கு
வந்து வாயலிற் காத்து நிற்கின்றான்.
- அரசன் : வசந்தரா, அவனை உடனே இங்கு அழைத்து வா.
- வசந். : தங்கள் ஆணை. (வெளியே போந்து விசயவன்மனை
அழைத்துவந்து) ஐயா, விசயவன்மரே, எசமான் இங்கு
வீற்றிருக்கின்றார். அவருக்கு அண்மையிற் போங்கள்.
- விசய. : (அரசனுக்கு அண்மையிற் போய்) வெற்றி, வெற்றி; தேவரீருக்கு
வெற்றி. தேவரீர், உருமண்ணுவா அடைந்த வெற்றியினால்
தங்கள் ஆக்கம் பெருகியிருக்கின்றது.
- அரசன் : நன்று, நன்று ; உருமண்ணுவா, இது மிக நன்று. போர்
தொடங்கிச் சிலநாள்தான். எனினும் பெரிய வெற்றியை
அடைந்துவிட்டாய். விசயவன்மன், ஈங்கு அமருதி.
(விசயவன்மன் ஓர் இருக்கையில் அமருகின்றான். பின்பு,

* கலி வீருத்தம்

- அரசன் உவகையோடு அவனை விளித்து) விசயவன்மா,
கோசலத்தரசனை முடிவாக வென்றாயிற்றா ?
- விசய. : தேவரீர் வலியினால் அவ்வாறே ஆயிற்று.
- அரசன் : விசயவன்மா, அது எவ்வாறு நடந்ததென்று விளங்கக் கூறு.
முழுவதும் அறிய விரும்புகின்றேன்.
- விசய. : தேவரீர் கேட்டருளுக. தாங்கள் ஆணையிட்ட சில
நாட்களின்பின், யாவராலும் போர்தொடுத்து வெல்லுதற்கரிய
கணக்கில்லாத யானைப்படை, குதிரைப்படை, காலாட்படை
ஆகியவை உள்ளடங்கிய ஒரு பெரிய சேனை போய்க்
கோசலதேசத்தரசனின் விந்தியமலை அரணை வளைத்து
வாயலை அடைத்தது. அப்போது அக்கோசலவேந்தனும்
அங்கேயே தங்கியிருந்தான்.
- அரசன் : அப்பொழுது, அப்பொழுது ?
- விசய. : பின்னர், அக்கோசலதேயத்தரசன் தனக்குள்ள இறுமாப்பி-
னால், இந்த இகழ்ச்சியைப் பொறுக்கமுடியாது யானை
முதலிய தனது படையை அணிவகுத்துப் போர்தொடுக்க
உறுதி கொண்டான்.
- வயந்த. : ஓய், விரைவாய்ச் சொல்லிமுடியும். நீர் சொல்லச்சொல்ல என்
உள்ளம் நடுங்குகின்றது.
- அரசன் : பின்னர், பின்னர் ?
- விசய. : தேவரீர். அவன் இவ்வாறு உறுதிகொண்டபின்,
பொருத விந்தயப் பருவ தத்திடைப்
புகலு திக்குக் கிரவிப் போர்த்திடு
பெரும தக்களி றிவுளி கூளியர்
பெருகு சேனைவந் தெதிரி லூன்றலும்
வருக தக்களிற் றிட்டு கால்பட
மருவு காற்படை பெரிது குன்றின
ஒருக ணத்தினி லவரு மண்ணுவா
உருவிக் கொன்றிடப் பகழி விட்டனன்.* (5)
- பின்னர்,
தலைகள் போந்தன விடுகணை படலுயிஇத்
தலையின் பாகைவீழ்ந் துருண்டன படைபட
அலைகள் போலவே யுதிர்மும் பெருகின
அனலை யின்றது படைபடை யடியறு

* எண்சீர் ஆசிரியச்சந்தவீருத்தம்

மலைஇக் கோசல பதிதனின் பொருபடை
அலையப் போர்முகத் தெதிரிலே செருவினிற்
கொலை*யுர் மண்ணுவா விரைவொடு கணைவிடக்
குலைஇப் பட்டனன் களிறதன் மிசையதால். § (6)

வயந். : வெற்றி, வெற்றி, தங்களுக்கு வெற்றி ; நாங்கள் வெற்றி-
யடைந்துவிட்டோம்.

(எழுந்துநின்று கூத்தாடுகின்றான்)

அரசன் : நன்கு போர் செய்தாய், கோசலதேயத்தரசனே, நன்கு போர்
செய்தாய். இறப்பினும் உனக்குப் புகழே. உன் வீரத்தை உன்
ஒன்னாரும் புகழுகின்றனர். சரி, அதன்பின், அதன்பின் ?

விசய. : தேவரீர், பின்னர், உருமண்ணுவா கோசலநாட்டிலே எனது
அண்ணன் செயவன்மனை நிறுத்திவிட்டு போரிலே புண்பட்ட
யானைப்படை முதலிய சேனை முழுவதையும் மெல்ல மெல்ல
நடத்திக்கொண்டு இங்கு வருகின்றனர்.

அரசன் : வசந்தரா, என் மனமகிழ்ச்சியைக் குறிப்பதற்காக விசயவன்-
மனுக்குப் பரிசிற்பொருள் கொடுத்திடும் வண்ணம்
யெளகந்தராயணனுக்குக் கூறு.

வசந். : தேவரீர் கட்டளை.

(விசயவன்மனோடு வெளியே போகின்றான். அப்போது
காஞ்சனமாலை வருகின்றான்.)

காஞ். : தேவி எனக்குக் கட்டளையிட்டாள். எவ்வாறெனின், "அடி
காஞ்சனமாலா, இந்த இந்திரசால வித்தைக்காரனை
இட்டுக்கொண்டுபோய் என் கணவருக்குக் காட்டு," என்று.
(சிறிது எட்டநடந்து, பின் அரசனைக் கண்ணுற்று) எசமான்
இங்கே இருக்கின்றார். அவரருகில் போவேன். (அவனை
அண்மி) வெற்றி, வெற்றி; எசமானுக்கு வெற்றி. தேவி
தங்களுக்கு விண்ணப்பிக்கின்றாள். என்னவெனின், "இவன்
உஞ்சைநகரிலிருந்து வந்த இந்திரசால வித்தைக்காரன்.
இவன்பெயர் சர்வசித்தி. இவனை ஒருமுறை நீங்கள் பார்த்த-
ருளல் வேண்டும்." இதைத் தேவி தங்களுக்குக் கூறச்-
சொல்லி என்னிடம் சொல்லியருளினள்.

அரசன் : இந்திரசாலத்தில் எனக்கு மிகுந்த விருப்பமுண்டு. ஆகை-
யால், அவனைக் காலந்தாழ்க்காது இங்கே அழைத்துவா.

காஞ். : தேவரீர் ஆணை. (வெளியே போய், கையிலே மயிற்பீலி
தாங்கிய இந்திரசால வித்தைக்காரன் ஒருவனோடு வந்து)
எசமான், இவன்தான் அந்த இந்திரசால வித்தைக்காரன்.

இந்திர. : வெற்றியுண்டாகுக. வேந்தர்பெருமானுக்கு வெற்றி-
யுண்டாகுக. (தன் மயிற்பீலியைச் சுழற்றிப் பலவகை
விளையாட்டுகளைச் செய்து)

இந்திர சாலத்தோ டென்றுந் தொடர்புள்ளோன்
இந்தரன் பாதங்க ளேத்தித் தொழுவல்யான்
மந்திர சாலத்தின் மன்னிடு பேர்பெற்றோன்
தந்திர சம்பரன் றன்னடி போற்றினேன்.* (7)

அரசரேறே, கோசாம்பிக்கு அண்ணலே, மெத்தப் பேசி என்ன?
தாரணி தன்னிலே தண்ணவன் றோன்றவும்
காரணி வானிலே கல்லகம் நீரிலே
ஊரமா லக்கினி யுச்சியின் மாலைதான்
சாரதும் மாணைதான் றந்திடச் செய்வனே.* (8)

வயந். : ஓய், தோழா, விழிப்பாயிருந்துகொள். இப்படிப்பட்டவரின்
கெட்டித்தனம் அப்படித்தான். என்ன வேண்டுமென்றாலும்
செய்துவிடுவார்.

இந்திர. : கூசா தீதைக் கூறிட்டென்
ஆசாற் பெற்ற மந்திரத்தால்
தேசார் தேவர் யார் வேண்டும்
பேசா தீங்குக் காண்பிப்பன். § (9)

அரசன் : வித்தையில் வல்லோய், சற்றுப்பொறு. காஞ்சனமாலா,
போய்த் தேவிக்குச் சொல், "தேவி, இந்த இந்திரசால
வித்தைக்காரன் உங்களைச் சேர்ந்தவன். இப்பொழுது
இவ்விடத்தில் மக்கட்சூட்டம் இல்லை. ஆகையால், இங்கு
ஒருக்கால் வந்தால், இருவரும் அவன் காட்டும் வித்தையைப்
பார்க்கலாம்," என்று.

காஞ். : எசமான் கட்டளைப்படியே செய்வேன்.
(அவள் வெளியே போய்ச் சிறிது நேரத்துள் வாசவத்தை-
யோடு வருகின்றாள்.)

வாசவ. : காஞ்சனமாலா, இந்த இந்திரசால வித்தைக்காரன் உஞ்சை-
யிலிருந்து வந்தான் என்று கேட்டவுடனே எனக்கு அவனைப்-
பற்றி என்னை அறியாது ஒரு பெருமை ஏற்படுகின்றது.

காஞ். : தங்கள் சுற்றத்தாரோடு தொடர்புள்ளவனாகையால் இவ்-
வண்ணம் தோன்றுகின்றது போலும். இவ்வாறு இருப்பது

இயற்கைதான். இவ்வழியால் வாருங்கள், இவ்வழியால் வாருங்கள்.

(இருவரும் சிறிது நடந்து செல்கின்றனர்.)

வாசவ. : (அரசனுக்கண்மையில் வந்து) என் கணவருக்கு வெற்றியுண்டாகுக.

அரசன் : தேவி, இந்த இந்திரசால வித்தைக்காரன் பெரிதும் தன்னைப் பற்றிப் புகழுகின்றான். ஆகையால், வா; இங்கு இருவரும் இருந்து இவன் செய்யும் வித்தைகளைப் பார்ப்போம்.

(வாசவத்தை ஓர் இருக்கையில் அமர்கின்றாள்)

அரசன் : வித்தைக்காரனே, இப்பொழுது உன் இந்திரசாலங்களைத் தொடங்கலாம்.

இந்திர. : தேவரீர், தங்கள் சித்தம் என் பாக்கியம்.
(பலவகையாய்க் கூத்து ஆடி மயிற்பீலியைச் சுழற்றி)

அரியய னரன்முத லளவில் வானவர்
விரியல ரிந்திரன் சித்தர் விஞ்சையர்
அரிவையர் தம்மொடு நடன மாலுதல்
தெரியமால் வானிலே செய்வன் காண்மினோ.* (10)

(யாவரும் அங்கு வானைப் பார்த்து இறும்புதெய்துகின்றனர்.)

அரசன் : (மேலே வானைப் பார்த்துவிட்டு இருக்கையினின்றும் கீழே இறங்கி) வியப்பு, வியப்பு.

வயந். : வியப்பு, வியப்பு.

அரசன் : தேவி, அதோ பார்.

அங்கு பங்கய மீதிலே பிரமா
அணியி எம்பிறை சூடுசும் பிவனே
தங்கு கைகளின் வில்லுவாள் கதையும்
தாவு மாழியு மேந்திடு முராரி
இங்கு தானுள னுங்குகோ பதிதான்
இவரு வான்வெளை வாரண மதிலே
பொங்கு வானவ ரேனையோ ரருகே
போற்றி யாடுவர் தேவநா ரியரே. § (11)

வாசவ. : (அதைப் பார்த்துவிட்டு) வியப்பு, வியப்பு.

வயந். : (தனக்குள்) அட தாசிமகனே, இந்திரசால வித்தைக்காரர்!

* கலி விருத்தம்

§ எண்சீர் ஆசிரியச் சந்தவிருத்தம்

இந்தத் தேவரையும், தெவமங்கையரையும் காட்டுவதால் வந்த பயன் என்ன ? உண்மையில் அரசனை நீ மகிழ்விக்க வேண்டுமெனின் சாகரிகையைக் காட்டு.

(அப்பொழுது வசந்தரை வருகின்றாள்)

வசந். : (அரசனுக்கு அண்மையிற் போய்) வெற்றி, வெற்றி; எசமானுக்கு வெற்றியுண்டாகுக. அமைச்சன் யௌகந்தராயணன் விண்ணப்பித்துக்கொள்வது : "விக் கிரமபாகுவின் முதல் அமைச்சன் வசபூதி, எமது காஞ்சுகன் வாப்பவியனோடு இங்கு வந்திருக்கின்றான். ஆகையால், அவனைத் தேவரீர் இந்த நல்வேளையிலே பார்த்தருளல் வேண்டும். வேறு சில பணிகள் இருப்பதால் அவற்றை முடித்துவிட்டு, விரைவில் யானும் அங்கு வந்துசேருவேன்."

வாசவ. : தலைவரே, சாலவித்தை இவ்வளவில் நிற்கட்டும். என் சிற்றப்பன் வீட்டினின்று அவர் முதல் அமைச்சன் வசபூதி வந்திருக்கின்றான். ஆகையால், அவனைக் காலம் தாழ்க்காது பார்க்கவும்.

அரசன் : உன் விருப்பப்படியே செய்வேன். (இந்திரசால வித்தைக்காரனை நோக்கி) வித்தைக்காரனே, உனது வித்தையை இவ்வளவில் நிறுத்திக்கொள்.

இந்திர. : தேவரீர் ஆணைப்படியே செய்கின்றேன். (மயிற்பீலியைச் சுழற்றிக்கொண்டு அங்கிருந்து போகையில்) நான் இன்னுமொரு வித்தை காட்டப் போகின்றேன். அதையும் கட்டாயம் தேவரீர் பார்த்தருளல் வேண்டும்.

அரசன் : வித்தைக்காரர், அதை நான் பின்பு பார்க்கின்றேன்.

வாசவ. : காஞ்சனமாலா, நீ போய் அவனுக்கு ஏதும் பரிசில் கொடுத்து விடு.

காஞ். : தேவி கட்டளைப்படியே செய்வேன். (இந்திரசாலிகளோடு வெளியே போகின்றாள்.)

அரசன் : வயந்தகா, வெளியே சென்று வசபூதியை எதிரேற்று இங்கே அழைத்துவா.

வயந். : தேவரீர் ஆணைப்படியே செய்கின்றேன்.

வசந்தரையோடு கூட வெளியே போகின்றாள். சிறிது நேரத்தின்பின் அவன் வசபூதியையும் வாப்பவியனையும் அழைத்துக்கொண்டு வருகின்றான்.)

வச. : (நாலு பக்கமும் பார்த்துவிட்டு) அகா, வத்தவனுடைய செல்வச் சிறப்புத்தான் என்னே! ஏனெனில், இங்கே,

கதியுறு பரிமா நோக்கவென் னுள்ளம்
கவின்பெறு வேழமேற் செல்லும்
சதியுறு மன்ன ரவைதனிற் கீதம்
தொனித்தலும் விரைந்திடு மாங்கே
விதியுறு மெனது சிங்களத் தரசன்
விருத்தியை முன்றிலின் மறப்பன்
வதியுறு வாய லுறைந்திடு பொருளான்
வம்பலேன் கிராமிய னானேன்.*

(12)

வாப்ப. : வசுபூதி, நெடுங்காலத்துக்குப் பின் இன்றைக்கு எனது அரசனைக் காணப்போகின்றேன் என்ற உள்ளக்களிப்பினால் எனது உடலோ ஒரு தடுமாற்றம் அடைகின்றது. ஏனெனில்,

மூப்பினான் விதிர்க்கு முடலமோ மிகுந்து
மோதிடு பயத்தினா னடுங்கும்
யாப்புறு மன்பாற் கலுழந்திடுங் கண்ணீர்
அருவிழி மறைக்குமா லதிகம்
ஆர்ப்புற வொலிக்கா திழுக்குறு கிளவி
அரும்பிடா தொண்டைதான் விக்கச்
சீர்ப்புறென் வேந்தைக் காணுறுங் களிப்போ
சேர்ந்திடென் முதுமையைப் பெருக்கும்.*

(13)

வயந். : (வசுபூதியை நோக்கிச் சிறிது முன்னுக்குப் போய்) வருக, வருக ; அமைச்சரவர்கள் வருக.

வசு. : (விதூடகனுடைய கழுத்திலே மாணிக்கமாலையைக் கண்டு-விட்டு, வாப்பவியனை நோக்கி, ஒருபக்கமாய்) வாப்பவியரே, இந்த மாணிக்கமாலையான் எனது அரசன் அரசகுமாரியை அனுப்பும்பொழுது அவளுக்கு அளித்தது.

வாப்ப. : அமைச்சரே, அது இது போன்றதா யிருக்கலாம். வயந்த-கணைக் கேட்கவா, இதை எவ்வாறு பெற்றாயென்று ?

வசு. : வாப்பவியரே, வேண்டா, வேண்டா. பெரியதோர் அரசன் வீடு. இங்கிருக்கும் மாணிக்க முதலிய செல்வங்களோ அளவிடற்-கரியன. அப்படியான இடத்திலே அணிகலங்களில் இது-போன்று ஒற்றுமை வருவது இயற்கைதான்.

வயந். : வேந்தர் இதோ வீற்றிருக்கின்றார். அமைச்சர் அவருக்கருகு செல்லுக.

வசு. : (அரசனுக்கருகு போய்) தேவரீருக்கு வெற்றியுண்டாகுக.

* எழுசீர் ஆசிரியவிருத்தம்

அரசன் : (எழுந்து) தங்களுக்கு வணக்கம்.

வசு. : வேந்தர்பெருமானுக்கு மேலும் மேலும் மங்களமுண்டாகுக.

அரசன் : இருக்கை, ஐயா அவர்களுக்கு ஓர் இருக்கை.

வயந். : (இருக்கையொன்றைக் கொண்டுவந்து) இங்கே இருக்கின்றது. அமைச்சரவர்கள் அமர்ந்தருள்க.
(வசுபூதி அதில் அமர்கின்றான்.)

வாப்ப. : (அரசனை அண்மி) தேவரீர், வாப்பவியன் வணங்குகின்றேன்.

அரசன் : (அவன் முதுகிலே தன் கையைப் போட்டுக்கொண்டு) வாப்ப-வியர் அவர்களே, இங்கு அமருங்கள்.

வயந். : அமைச்சரவர்களே, இது தேவி வாசவதத்தை ; தங்களை வணங்குகின்றாள்.

வாசவ. : ஐயா, வணக்கம்.

வசு. : தேவி, நீடுழி வாழ்க. வத்தவனைப்போல் ஒரு மகனைத் தாங்கள் அடைக.
(யாவரும் அமருகின்றனர்.)

அரசன் : ஐயா, வசுபூதி அவர்களே, சிங்களவேந்தர் சுகத்தோடு இருக்கின்றாரா ?

வசு. : (மேலே வாளைப் பார்த்துப் பெருமூச்செறிந்து) தேவரீர், இதற்கு என்ன விடை அளிப்பதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. (தலைகலிழந்து நிற்கின்றான்.)

வாசவ. : (துயருற்று, தனக்குள்) என்ன, என்ன, வசுபூதி இதற்கு என்ன விடை கூறப்போகின்றாரோ ?

அரசன் : வசுபூதி அவர்களே, என்ன அது ? வெளியாய்க் கூறுங்கள். ஏன் என் உள்ளத்தை இவ்வாறு கலக்குகின்றீர்கள் ?

வாப்ப. : (வசுபூதியைப் பார்த்து, ஒருபக்கமாய்) நெடுநாளாக்குப் பின்னும் இது சொல்லவேண்டிய செய்திதானே. ஆகையால், இப்பொழுதே சொல்லிவிடுங்கள்.

வசு. : (கண்ணீரோடு) தேவரீர், இச்செய்தியை என்னாற் கூறிக்-கொள்ள முடியவில்லை. இருந்தும் பாவியேன் அதைச் சொல்லித்தான் ஆதல்வேண்டும். எமது சிங்களவேந்தின் மகள் மாணிக்கமாலை இருக்கின்றாளே. அவளை, தேவி வாசவதத்தை - அவள் நீடுழி வாழ்க - நெருப்பிலே அகப்பட்டு மாண்டனள் என்னும் ஒரு செய்தியைக் கேட்டு, முன்பும் ஒருமுறை தாங்கள் கேட்டுக்கொண்டபடியால், தங்களுக்கு மணமுடித்துக் கொடுக்க உடன்பட்டு அவன் கொடுத்தான்.

- அரசன் : (வாசவதத்தையை நோக்கி, ஒருபக்கமாய்) தேவி, இது என்ன? உன் சிறிய தந்தையாரின் அமைச்சர் ஏன் இத்தகைய பொய்யைக் கூறுகின்றார்?
- வாசவ. : (புன்னகை செய்து) தலைவா, இங்கு பொய் கூறுவது உண்மையில் யார் என்று சொல்லிக்கொள்ளத் தெரியவில்லை.
- வயந். : பின்பு அவளுக்கு என்ன நடந்தது?
- வசு. : அவளைத் தங்களிடத்துக் கொண்டுவரும்பொழுது, கப்பல் உடைந்து நீருள் ஆழ்ந்துவிட்டாள். (அழுதுகொண்டு தலைகுனிந்து நிற்கின்றாள்.)
- வாசவ. : (கண்ணீரோடு) ஐயோ, கெட்டேன், கெட்டேன்; பாவியேன் கெட்டேன். என் தங்காய், மாணிக்கமாலா! நீ இப்போது எங்கு உள்ளாய்? எனக்கு ஒரு மாற்றமும் கூறாயோ? (அறிவு மயங்கிக் கீழே விழுகின்றாள்.)
- அரசன் : தேவி, உள்ளத்தை ஆற்று, உள்ளத்தை ஆற்று. ஊழின் போக்கு எவ்வாறோ? அதைப்பற்றி யார்தான் கூறமுடியும். கப்பல் உடைந்து கடலில் ஆழ்ந்தும் உயிரோடு தப்பி வந்த இவ்விருவருமே இதற்குச் சான்று.
- (வசுபூதியையும் வாப்பவியனையும் சுட்டிக் காட்டுகின்றாள்.)
- வாசவ. : தலைவா, அது சரிதான். ஆனால் அத்தகைய அதிட்டம் எனக்கு எவ்வாறு வரப்போகின்றது?
- (திரைக்குள் பெரிய இரைச்சல் ஒன்று கேட்கின்றது. அதன்பின் பின்வரும் பாட்டும் படிக்கப்படுகின்றன.
- செல்வர் மாளிகை யொளிரு பொன்முடி
திகழ்தல் பொலெழு கதிர்கள் வீசியே
மல்கு தண்டலைத் துரும வின்றளிர்
வறளச் செய்திடு கொடிய வெம்மையாய்ப்
பில்கு கார்மழை போலச் செய்ம்மலை
பெருகு தியினாற் கருமை யெய்திட
அல்கு நாரிய ரின்ன லானழ
அனலெ முந்தது தேவி கோயிலின்.* (14)
- அன்றியும்,
அன்றுமுன் நிலாவணத் தழலிற் றேவியும்
பொன்றினா ளென்றெழு பொருவில் பொய்ம்மொழி

* எண்சீர் ஆசிரியச் சந்தவிருத்தம்

- இன்றுதா னுண்மையென் றியைத்துப் போந்திடத்
துன்றியிவ் வங்கியுந் தோன்றும் போலுமே.† (15)
- (பரபரத்து யாவரும் ஏக்கமுற்று ஒலியெழுந்த பக்கத்தைப் பார்க்கின்றனர்.)
- அரசன் : (விரைந்தெழுந்து) என்ன இது? உவளகத்திலே நெருப்பா? என்ன கொடுமை. தேவி வாசவதத்தை தீவாய்ப்பட்டாள். ஐயோ, என் அன்புள்ள வாசவத்தா!
- வாசவ. : தலைவ, காப்பாற்றுங்கள், காப்பாற்றுங்கள்.
- அரசன் : என்ன? தேவி வாசவதத்தை இங்கேயே இருக்கின்றாள். என் பரபரப்பினால் அவளைக் கண்டிலேன். (அவளை நோக்கி) தேவி, அஞ்சவேண்டா, அஞ்சவேண்டா.
- வாசவ. : தலைவா, என்பொருட்டாய் நான் அப்படிச் கூறவில்லை. இரக்கமில்லாது நான் சாகரிகையை அங்கு உவளகத்தின்-கண்ணே சங்கிலியால் கட்டிவைத்துவிட்டு வந்தேன். அவள் தப்பிக்கொள்ள வழியின்றித் தீயினால் மாளுகின்றாள். ஆகையால் அன்புகூர்ந்து அவளைக் காப்பாற்றுங்கள்.
- அரசன் : என்ன, தேவி, சாகரிகை மாளுகின்றாளா? இதோ அங்கு ஓடுகின்றேன்.
- வசு. : தேவரீர், காரணமின்றித் தாங்கள் ஏன் இவ்வாறு ஒரு விட்டிற் பூச்சிபோலப் போய் இடரில் விழுதல் வேண்டும்?
- வாப்ப. : தேவரீர், வசுபூதி சொல்வது சரிதான்.
- வயந். : (அரசனது மேலாடையைப் பிடித்து) நண்பா, கொஞ்சமேனும் ஆராயாது இவ்வாறு செய்யலாமா?
- அரசன் : (மேலாடையைக் கழற்றிவிட்டு) போ, மடையா; சாகரிகை மடிகின்றாள். இன்னும் ஏன் இந்த உயிரை வைத்திருத்தல் வேண்டும்? (நெருப்புக்குள் போகின்றாள். புகை அவனைச் சூழ்ந்துகொள்ளுகின்றது. அப்பொழுது) நெருப்பே,
- விடுவிடு சுடர்தனை விலக்காய் புகையைப்
படுகொடுந் தழலொடு படர்ந்தே னெரிதி
அடுகடை யனல்போ லணங்கின் விரகம்
இடுவறு றகைத்தில வெங்ஙனீ தகைப்பாய்.* (16)
- வாசவ. : அதிட்டங்கெட்டவளான எனது சொல்லைக் கேட்டு என் தலைவர் சிறிதும் அஞ்சாது நெருப்புக்குள் இறங்கிவிட்டார். ஆகையால், நானும் அவருக்குப் பின் போவேன்.

† * கலி விருத்தம்

- வயந். : (அவளுக்குமுன் ஓடிப்போய்) அம்மா, உங்களுக்கு வழி காட்டிக்கொண்டு நானே முன்னுக்குச் செல்வேன்.
- வச. : என்ன, வத்தவன் நெருப்புக்குள் புகுந்துவிட்டான். எமது அரசகன்னிக்கு நிகழ்ந்த இடரைப் பார்த்துக்கொண்டு யான் அன்று வாளா நின்றவன் தானே. ஆகையால், இந்நெருப்பில் புகுந்து என் உயிரை விடுவதற்கு இதுவே தகுந்த வேளை.
- வாப்ப. : ஆ, தெய்வமே! காரணமில்லாது இப்படிப் பரதகுலத்தை ஓர் இடையூறுள்ள நிலைக்குக் கொண்டு வரலாமா? பலவற்றையும் எண்ணியென்? என் அரசன்மேல் எனக்கு உள்ள அன்புக்குத் தக்கபடி நானும் நெருப்பிற் புகுந்து என் உயிரை மாப்பேன்.
- (யாவரும் நெருப்புக்குள் புகுகின்றனர்.)
- அரசன் : (தனது வலதுதோள் தாக்க, அதைக்குறித்து) இந்த நிலையில் எனக்கு எவ்வாறு இதன் பயன் வரப்போகின்றது? (எதிரே பார்த்து உவகையோடு விரைவாய்) அதோ சாகரிகை நிற்கின்றாள். அவளைக் குழ்ந்து நெருப்பு நெருங்கிச் சுவாலித்துக்கொண்டு வருகின்றது. ஆகையால். காலம் தாழ்க்காது சென்று அவளைக் காப்பாற்றுவேன்.
- (அப்பொழுது காலிலே தளையோடு சாகரிகை வருகின்றாள்.)
- சாக. : (நாற்புறமும் பார்த்து) ஐயையோ, நாலுபக்கமும் தீச்சுவாலை என்னை நெருங்கிக் கொண்டு வருகின்றதே. என்ன செய்வேன்?(சற்று உள்ளத்தோர்ந்து, உவகையோடு) இதுவும் நன்மைக்குத்தான். இந்தத் தீ இன்று என் துயரை அடியோடு ஒழித்துவிடும்.
- அரசன் : (சட்டென்று அவளருகு ஓடிச்சென்று) அடி, அன்புடையாய், இந்த வேளையிலுமா இவ்வாறு ஆறுதல் கொண்டு நிற்கின்றாய்?
- சாக. : (அரசனைக் கண்டுவிட்டுத் தனக்குள்) யார் இது? என் காதலர். அவரைக் கண்டதும், எனக்கு உலக வாழ்வில் திரும்பவும் விருப்பம் வருகின்றது. (வெளியாய்) எசுமான், என்னைக் காப்பாற்றுகள், காப்பாற்றுகள்.
- அரசன் : அடி, பயங்கொள்ளி, போதும் போதும் நீ அஞ்சியது.

பொறுத்துநில் கணத்துத் தூமம் போந்திடும்
பெருக வீங்கு (அவளைப் பார்த்துவிட்டு)
துறுத்துநின் றனத்துக் கட்டு தோக்கைமேல்
வன்னி யந்தோ (குறித்து நோக்கி)

உறுத்துநீ நடப்ப தேனோ ஒன்றிவன்
ஹோடர்கால் கட்டும் (தனது அரைக்கச்சை இறுக்கிக்கட்டி)
தெறுத்துநீ கழுத்தைப் பற்று சேயிழாய்
தூக்கிச் செல்வேன்.* (17)

(அவள் அவனது கழுத்தைச் சுற்றிக் கையைப்போட, அவன் கண்ணைமூடி அவள் தொடுதலால் வரும் இன்பத்தை அனுபவித்து) அகா, என்ன! கணப்பொழுதிலேயே இந்த வெம்மை தணிந்துவிட்டதே. என் அன்பே! நீ அஞ்சவேண்டா.

காரிகா யழல்நினைக் கதுவி நின்றியின்
தேரிலோர் சிறிதுமே திரித்த தில்லையால்
பாரிதை யனலது பரவி மண்டினும்
வாரிபோ னினதுமெய் மருவப் போகுமே.† (18)

(கண்ணைத் திறந்து நாற்றிசையும் பார்த்து, சாகரிகையைக் கீழுே இறக்கிவிட்டு)

அட்டா, இது என்ன? பெரியதொரு வியப்பாய் இருக்கின்றது.
எங்கு வன்னி யேகியதோ விருந்த
படியே தானிருக்கும்
இங்கு மங்கை யில்லமதால் (வாசவத்தையைக் கண்டு)
இவளோ வவந்திக் கோமகளே.

வாசவ. : (அரசன் உடம்பைத் தடவிப் பார்த்து உள்ளக்களிப்போடு)
நல்ல காலம். தலைவா, தங்கள் உடலம் எவ்வகை ஊறும்
அடைந்திலது.

அரசன் : தூங்க வாப்ப வியனிவனே

வாப்ப. : தேவரீர், இப்பொழுதுதான் எங்கள் உயிரும் மீண்டது.

அரசன் : தெரிந்தேன் இவனோ வசுபுதி

அறுசீர்க் கழிநெடிடி ஆசிரியவிருத்தம்

* பொறுத்துநில் கணத்துத் தூமம் போந்திடும்
பெருக வீங்குத்
துறுத்துநின் றனத்துக் கட்டு தோக்கைமேல்
வன்னி யந்தோ
உறுத்துநீ நடப்ப தேனோ ஒன்றிவன்
ஹோடர்கால் கட்டும்
தெறுத்துநீ கழுத்தைப் பற்று சேயிழாய்
தூக்கிச் செல்வேன்.

† கவி விருத்தம்

- வசு. : அரசனுக்கு வெற்றி யுண்டாகுக.
- அரசன் : தங்குந் தோழன் ஈங்கேதான்
- வயந். : தங்களுக்கு வெற்றி, வெற்றி.
- அரசன் : (உள்ளத்தெண்ணி) கனாவோ ? சாற்றுஞ் சாலமிதே.*
- வயந். : அதற்கு என்ன ஐயம். இந்திரசாலமேயிது. அந்தத்தாசிமகன் இந்திரசாலிகன் தான் காட்டும் இன்னுமொரு வித்தையைத் தேவரீர் பார்த்தருளல் வேண்டும் என்று முன்பு கூறவில்லையா? அதுதான் இது.
- அரசன் : சரி; தேவி, உன் கட்டளைப்படியே சாகரிகையை இங்கு கொண்டுவந்திருக்கின்றேன்.
- வாசவ. : (புன்னகையோடு) தலைவா, அது எனக்குத் தெரியும்.
- வசு. : (சாகரிகையைக் கண்டுவிட்டு, வாப்பவியனை நோக்கி ஒருபக்கமாய்) வாப்பவியரே, இவளைப் பார்த்தால் எமது அரசகன்னிகையைப் போன்ற சாயலுள்ளவளாய்த் தோற்றுகின்றாள்.
- வாப்ப. : அமைச்சரே, நானும் என் மனதில் அப்படித்தான் எண்ணினேன்.
- வசு. : (அரசனை நோக்கி) தேவரீர், இக்கன்னிகை யார் ? எங்கிருந்து வந்தவள் ?
- அரசன் : தேவிக்குத்தான் தெரியும்.
- வசு. : தேவி, இக்கன்னிகை இங்கு எங்கிருந்து வந்தாள் ?
- வாசவ. : அமைச்சரவர்களே, இவளைச் சாகரத்திலே கண்டெடுத்ததாகக் கூறி, அமைச்சர் யௌகந்தராயணர் என்கையிலே ஒப்படைத்தார். சாகரத்தினின்றும் எடுத்ததினால் இவளுக்குச் சாகரிகை என்று பெயர்.
- அரசன் : (தனக்குள்) யௌகந்தராயணன் ஒப்படைத்தானோ? இப்படியான வேலைகளை அவன் ஏன் எனக்குச் சொல்லாது செய்கின்றான் ?

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்

* எங்கு வன்னி யேகியதோ விருந்த
படியே தானிருக்கும்
இங்கு மங்கை யில்லமதா லிவனோ
வவந்திக் கோமகனோ
துங்க வாப்ப வியனிலனே தெரிந்தே
னிவனோ வசுபுதி
தங்குந் தோழ னிங்கேதான் கனாவோ
சாற்றுஞ் சாலமிதே.

(19)

- வசு. : (வாப்பவியனை நோக்கி, ஒரு பக்கமாய்) வாப்பவியரே, ஒரேமாதிரியான மாணிக்கமாலை யொன்றும் வயந்தகனது கழுத்திலே இருக்கின்றது ; இவளையும் சாகரத்தினின்றும் எடுத்ததாகச் சொல்லுகின்றார்கள் ; ஆகையால், இவள்தான் எமது சிங்களத்து வேந்தன் புதல்வியாகிய மாணிக்கமாலை என்பது திண்ணம். (மாணிக்கமாலைக்கருகு சென்று, வெளியாய்) என் அரசகன்னிகையே, மாணிக்கமாலா! உனக்கும் இத்தகைய நிலை வந்ததா!
- சாக. : (வசுபுதியைக் கண்டு கண்ணீர் பெருகி) இது யார்? அமைச்சர் வசுபுதி அவர்களா ?
- வசு. : ஆ, கெட்டேன், தீவினையாளன் யானே. (கீழே விழுகின்றான்)
- சாக. : ஆ, நான் பாவி. என் நிலைகுலைந்தேன். ஐயோ! அப்பா, அம்மா, நீங்கள் எங்குள்ளீர்கள்? என் அழகுரல் உங்களுக்குக் கேட்கவில்லையா? (வசுபுதிக்கு மேல் அறிவு மயங்கி விழுகின்றாள்.)
- வாசவ. : (பரபரத்து) ஐயா, காஞ்சுகி அவர்களே, இவள் எனது தங்கை மாணிக்கமாலையா ?
- வாப்ப. : தேவி, இவளே அவள்.
- வாசவ. : (மாணிக்கமாலையை அன்புடன் தழுவி) என் தங்காய், அழாதே; உன் மனதை ஆற்று, மனதை ஆற்று.
- அரசன் : என்ன ? உயர்குடியிற் பிறந்தவனாகிய சிங்களவேந்தன் விக்கிரமபாகுவின் மகளா இவள் ?
- வயந். : (தன் கழுத்திலிருந்த மாணிக்கமாலைக்குமேல் கையை வைத்து, தனக்குள்) இந்த மாணிக்கமாலையைக் கண்டவுடன் பொதுமக்கள் கையிலே இப்படியான அணிகலம் அகப்படமாட்டாது என்று முன்னுக்கே என் உள்ளத்திற் பட்டது.
- வசு. : (எழும்பி) அரசகன்னிகையே, அழாதே ; உன் உள்ளத்தை ஆற்றிக்கொள். அழுது, உன் அக்கையைத் துயருறுத்தாதே. அவளைத் தழுவி அவள் உள்ளத்தைத் தேற்று.
- சாக. : (உள்ளத்தேறி, வாசவத்தையைப் பார்த்து, தனக்குள்) தேவிக்குப் பெரிய குற்றத்தை யான் செய்துவிட்டேன். எங்ஙனம் அவள் முகத்தைப் பார்ப்பேன் ? (தலைகவிழ்ந்து நிற்கின்றாள்.)
- வாசவ. : (கண்ணிரோடு தன்னிரு கைகளையும் நீட்டி) அடி, வா, வா இங்கு. உன் கோபத்தை ஆற்றி, இனிமேலாவது என்மேல் இரக்கம் காட்டு. (அவள் கழுத்தைக் கட்டித் தழுவுகின்றாள்.

அப்பொழுது, மாணிக்கமாலையின் கால்கள் தடக்குப்படுகின்றன. அதை அறிந்து அரசனை நோக்கி) தலைவா, நான் இவளுக்கு இவ்வளவு கொடியவளாய் நடந்து விட்டேன் என்பதை நினைக்க எனக்கே வெட்கமுண்டாகின்றது. ஆகையால், இவள் காலிலே கட்டிய தளையை அவிழ்த்து விடுங்கள்.

அரசன் : (உவகையோடு) தேவி கட்டளை.

(சாகரிகையின் தளையை அவிழ்த்துவிடுகிறான்.)

வாசவ. : தலைவா, என்னை இவ்வாறு இவ்வளவுநாளும் இரக்கமில்லாது நடக்கச் செய்தது அமைச்சர் யெளகந்தராயணர்தான். அவருக்கு இவளைப்பற்றிய எல்லாம் தெரிந்திருந்தும் சிறிதேனும் எனக்குக் கூறினாரில்லை.

(அப்பொழுது யெளகந்தராயணன் வருகின்றான்.)

யெளகந்த : பிரிந்திடுந் தேவிநான் சொல்ல வன்று
பிரியதன் நாயகன் றன்னைத் தானும்
தெரிந்தவன் வேறொரு பன்னி யானைத்
திருமணஞ் செய்திடச் சோரு நெஞ்சம்
புரிந்துல கெங்கணு மன்னன் கொற்றம்
பொருவிடப் புனைந்திடு மிந்த மன்றல்
பரிந்தெணத் தன்னுளம் பூக்கு மேனும்
பரவுறு மென்முக மவட்குக் காட்டேன்.* (20)

(சிறிது உள்ளத்தாராய்ந்து) அல்லாதுவிட்டால், நான் வேறு என்ன செய்வது? தன் எசமான் மேலுள்ள அன்பினால் அவன் முன்னேற்றத்தையே எண்ணிப் பணியாற்றும் ஊழியனின் செயல் எல்லாம் இப்படித்தான். மிகுந்த தகைமையோடு பாவிக்கவேண்டிய பெரியோர்களின் காரியங்களிலும் கூட இவ்வகையாய் ஏறுமாறாய் ஒழுகவேண்டி வருகின்றது. என்ன செய்வது? (முன்னுக்குப் பார்த்து) அரசன் இங்கே இருக்கின்றான். அவனுக்குக் கிட்டச் செல்வேன். (அரசனை அணுகி) தேவரீருக்கு வெற்றியுண்டாகுக. வெற்றியுண்டாகுக. (அவன் அடிகளில் வீழ்ந்து) தேவரீர், நான் தங்களுக்கு அறிவியாது சில பணிகளை ஆற்றிவிட்டேன். அதற்காக வெகுளாது என்னை மன்னித்தருளல் வேண்டும்.

அரசன் : அப்படி அறிவிக்காது செய்தவை யாவை என்று கூறுக.

* எண்சீர் ஆசிரியவிருத்தம்

யெளகந்த. : தேவரீர் இருக்கையில் அமர்ந்தருளல் வேண்டும். ஒன்றும் விடாது யாவற்றையும் கூறிவிடுகின்றேன்.

(யாவரும் தங்கள் தங்கள் இருக்கையில் அமருகின்றனர்.)

யெளகந்த. : (அஞ்சலிசெய்து) தேவரீர், கேட்டருளுக. இதோ நிற்கும் சிங்களவேந்தன் மகளாகிய இவளைக் குறித்துச் சித்த-
னொருவன் சில செய்திகள் கூறினான். அதாவது, எவன் இவளை மணமுடிப்பானோ அவன் சகல் தேசங்களையும் தனக்குள் அடக்கித் தனிச் செங்கோல் செலுத்துவான் என்று. அச்செய்தியைக் கேள்வியுற்று, அதில் நம்பிக்கை வைத்து, நானும் சிங்களவேந்தனைத் தேவரீருக்கு இவளை மணஞ்செய்து கொடுக்குமாறு பலமுறை வேண்டினேன். ஆனால், அவ்வேந்தனோ, தான் அவ்வாறு செய்து கொடுத்தால் தேவி வாசவத்தையின் மனம் துன்புறும் என்று எண்ணி என் வேண்டுகோளுக்கு இயைய மறுத்தான்.

அரசன் : அப்பொழுது என்ன நடந்தது ?

யெளகந்த. : (வெள்கித் தலைகுனிந்து) அப்பொழுது இலாவண நகரிலே ஏற்பட்ட நெருப்பிலே தேவி தகைந்தாளென்று ஒரு பொய் வதந்தியை எழுப்பிவிட்டு, அவனிடத்து வரப்பவியனை அனுப்பினேன்.

அரசன் : சரி, அதன்பின் நடந்தவற்றை அறிந்துள்ளேன். பின்னர், என்ன காரணத்தை எண்ணி இவளைத் தேவியின் கையிலே ஒப்படைத்தது ?

வயந். : ஓகோ, இது சொல்லாமலே விளங்குமே. உவளகத்திலே இருந்தால் இவளைச் சுகமாய் நீங்கள் காணமுடியும் என்றுதான்.

அரசன் : (முறுவலித்து) யெளகந்தராயணரே, உமது எண்ணத்தை வயந்தகன் சரியாய்க் கண்டுபிடித்துவிட்டான்.

யெளகந்த. : தேவரீர் ஆணை.

அரசன் : இந்திரசாலக்காரன் விளையாட்டும் உன் வேலைதான் போலும்.

யெளகந்த. : அல்லாதுவிட்டால், உவளகத்துக்குள்ளே கட்டி வைக்கப்பட்ட இவளைத் தேவரீர் எவ்வாறு கண்டுகொள்ள முடியும் ? அன்றியும், நேரில் இங்கு இவள் வராதுவிட்டால் வசியுதி இவளைக் காணுவது எப்படி? (புன்முறுவல் செய்து) தேவி இவளைத் தனது தங்கை என்று அறிந்துகொண்டாள். இனிமேல் நடப்பது தேவியைப் பொறுத்தது.

- வாசவ. : (முறுவலித்து) ஐயா, அமைச்சரவர்களே, என் கணவருக்கே இவள் மாணிக்கமாலையை மணமுடித்துக் கொடுத்துவிடு என்று, வெளியாய்ச் சொன்னாலென்ன ?
- வயந். : அம்மா, அமைச்சரவர்களது எண்ணத்தைச் சரியாய் அறிந்துகொண்டீர்கள்.
- வாசவ. : (தனது கைகளை நீட்டி) வா, மாணிக்கமாலா, இங்கே வா. நான் உன் அக்கை. இவ்வளவு ஆவது ஒரு தங்கைக்கு அவள் தமக்கை செய்த கடமையாய் இருக்கட்டும். (தனது அணிகளைக் கழற்றி மாணிக்கமாலையை அலங்கரிக்கின்றாள். அலங்கரித்துவிட்டு அவள் கையைப்பிடித்து அரசனிடத்துக் கூட்டிச்சென்று) தலைவா, இவளை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.
- அரசன் : (உவகையோடு தன்னிரு கைகளையும் நீட்டி) தேவியின் திருவருள் எதுவோ அதை யான் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியவன் தானே.
- வாசவ. : தலைவா, இவள் தந்தை வீடு மிகச் சேய்மையிலுள்ளது. தன் சுற்றத்தாரை நினைத்து வருந்தாதவாறு பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.
(சாகரிகையைக் கொடுக்கின்றாள்.)
- அரசன் : தேவியின் விருப்பம். (சாகரிகையின் கையைப் பற்றுகின்றான்)
- வயந். : (களிப்போடு கூத்தாடி) அகா, நன்று, நன்று ; இப்பொழுது உலகம் முழுவதும் என் நண்பன் கையிலேயே வந்துவிட்டது.
- வசு. : (மாணிக்கமாலையை நோக்கி) அரசன் புதல்வி, தேவி வாசவதத்தையைத் தலைசாய்த்து வணங்கு.
(மாணிக்கமாலை அப்படியே செய்கின்றாள்.)
- வாப்ப. : தேவி, தேவி என்னும் பட்டம் உங்களுக்கே தகுந்தது.
(அப்பொழுது வாசவதத்தை மாணிக்கமாலையைத் தழுவி மகிழுகின்றாள்.)
- யௌகந்த. : (தனக்குள்) இப்பொழுது எனது முயற்சிக்குத் தகுந்த பலன் கிடைத்துவிட்டது. (அரசனை நோக்கி) தேவரீர், இன்னும் ஏதும் தங்களுக்கு விருப்பமான காரியம் உண்டோ? இருந்தால் சொல்லியருளுங்கள். என்னால் இயன்றவாறு அதை ஆற்றி வைப்பேன்.
- அரசன் : இதனிலும் பார்க்க எனக்கு விருப்பமான காரியம் ஏதும் உண்டோ ?

ஏனெனின்,

அடைந்தான் நம்மையுஞ் சிங்களக் கோமகன்
ஆன்ற விக்ரம பாகுவும் பூமியில்
மிடைந்த பேர்தனந் நாடுகள் யாவையும்
வென்றி தன்னொடு தந்திட வேதுவாம்
மடைந்தை சாகரி கையுமெற் சேர்ந்தனள்
வந்தாள் தங்கையென் றேநகுந் தேவியும்
இடைந்து கோசலன் றோற்றனன் மந்திரர்
ஏறு நீயிருக் கக்குறை யென்னவே.*

(21)

ஆயினு மிவ்வண்ண மாகுக.

ஓங்கிடுக நல்விளைவு மேதினிதன் மீதே
ஒன்றிடுக வாசவனு நன்குமழை தந்தே
தேங்கிடுக விண்ணோர்க்கு வேள்விபல முறையாய்த்
தேர்ந்தபெரு விப்பிரர்க ளிப்பணியைச் செய்க
வீங்கிடுக நன்மக்கள் மங்களமு மல்கி
மேவிடுக மலிவெய்தி ஊழிநிறை காலம்
நிங்கிடுக கோளர்மொழி யெஞ்சுதலி லாதே
நீடிடுக புலவர்மொழி நிலவுலக மீதே.†

(22)

(யாவரும் போகின்றனர்.)

இந்த்ரசால்கம் என்னும்
நான்காமங்கம்
முற்றிற்று.
மாணிக்கமாலை
முற்றிற்று.

* கட்டளைக் கலிப்பா

† என்சர் ஆசிரியச் சந்தவிருத்தம்

அருஞ்சொல் விளக்கம்

அகுதி - ஓமாக் கினியில் நெய் விடுதல்	உருவிலி - மன்மதன் உவளகம் - அரண்மனையில் அரசி இல்லம்
அங்கி - நெருப்பு	உள்ளுதல் - நினைத்தல்
அதனம் - மிகுதி	உற்பலம் - கருங்குவளை
அம்புலி - நிலவு	எஞ்சுதல் - குறைதல்
அயன் - நான்முகன்	எழில் - அழகு
அயிர்ப்பு - ஐயம்	ஒக்கல் - சுற்றம்
அயில்தல் - உண்ணல்	ஒருவுதல் - நீங்குதல்
அரன் - சிவன்	ஒன்னார் - பகைவர்
அரி - திருமால்	ஓர்தல் - நீங்கல்
அரிவை - பெண்	கஞ்சம் - தாமரை
அல்குதல் - சுருங்குதல்	கதம் - கோபம்
அலமரல் - வருந்தல்	கதுவுதல் - நீங்காது பற்றல்
அவை - சபை	கதை - தண்டாயுதம்
அழுங்கல் - வருந்தல்	கந்தரம் - கழுத்து
அளி - வண்டு	கந்துதல் - கெடுதல்
ஆர்தல் - நிறைதல்	கல்லகம் - மலை
ஆழி - கடல், சக்கரம்	கவின் - அழகு
ஆனனம் - முகம்	கவுரி - உமை
இந்திரை - திருமகள்	கன்றல் - இரங்கல்
இந்து - நிலவு	காஞ்சுகி - சட்டை அணிந்த- வனாகிய ஓர் அரச பணி- யாளன், வேந்தனது அறைக்காவலன்
இலங்குதல் - விளங்குதல்	காதுதல் - கொல்லுதல்
இலம் - வீடு	கார் - முகில்
இவண் - இங்கே	காரிகை - பெண்
இவுளி - குதிரை	கிராமியன் - கிராமத்தவன்
இழுக்கு - குற்றம்	கிளவி - சொல்
இன்னல் - துன்பம்	குசம்பை - செந்திருக்கம் பூமரம்
இனைதல் - வருந்தல்	குழாம் - கூட்டம்
ஈடு - ஒப்பு	குறள் - உயரத்தில் குறுகியவன்
ஈர்த்தல் - இழுத்தல்	கெழுமல் - பொருந்தல்
உணங்குதல் - மெலிதல்	கொங்கு - வாசனை
உம்பர் - உவ்விடம்	
உயிர்ப்பு - மூச்சு விடுதல்	
உரன் - வலிமை	

கொட்குதல் - சுழலல்
கோது - குற்றம்
சந்தம் - அழகு
சம்பு - சிவன்
சாகரம் - கடல்
சாரிகை - நாகணவாய
சிலதி - தோழி
சிவிறுதல் - விசிறுதல்
சூதம் - மா
செயிர்ப்பு - கோபம்
செரு - போர்
செவ்வி - அழகு
ஞாயிறு - சூரியன்
தகவு - தகுதி
தகைதல் - சிதைதல்
தண்டலை - சோலை
தரு - மரம்
தளை - விலங்கு
தனு - உடம்பு
தாரணி - பூமி
திரன் - நிலை
திவலை - துளி
துகள் - குற்றம்
துகிர் - பவளம்
துங்கம் - உயர்ச்சி
துடி - உடுக்கை
துருமம் - மரம்
துறுத்தல் - நெருக்குதல்
துன்றுதல் - பொருந்துதல்
துனித்தல் - வெறுத்தல்
துமம் - புகை
தெறுத்தல் - நெரித்தல்
தேங்குதல் - நிறைதல்
தோக்கை - சட்டை
நகுதல் - சிரித்தல்
நசை - விருப்பம்
நண்பி - தோழி
நவசங்கம் - புதுப்புணர்ச்சி
நவை - குற்றம்

நாகர் - பவண உலகத்தார்
நாரி - பெண்
நுதி - நுனி
நுவல்தல் - சொல்லுதல்
நைதல் - வருந்தல்
நொய்ம்மை - மென்மை
நோலுதல் - பொறுத்தல்
பகழி - அம்பு
பங்கயம் - தாமரை
படி - பூமி
பதனம் - பேணுதல்
பதுமம் - தாமரை
பயிர்ப்பு - அருவருப்பு, மகடுஉக்குண
நான்கினொன்று
பரசுதல் - ஏற்றல், துதித்தல்
பரிமா - குதிரை
பல்லவம் - தளிர்
பறிதல் - பெயர்ந்து வருவுதல்
பன்னி - மனைவி
பனித்தல் - நடுங்குதல்
பாடலம் - பாதிரிமரம்
பாணி - கை
பிண்டி - அசோகமரம்
பில்குதல் - துளித்தல்
பீதம் - பொன்னிறம்
புகலுதல் - விரும்புதல்
பூரு - புருவம்
பெட்டல் - விருப்பு
பொருப்பன் - மலையரசன்
பொருவுதல் - ஒத்தல்
பொன்றுதல் - இறத்தல்
போது - பூ
போழ்தல் - பிளத்தல்
மகார் - பிள்ளைகள்
மண்டுதல் - நெருங்குதல்
மருங்கு - இடை
மருவுதல் - பொருந்துதல்
மருள் - மயக்கம்
மல்குதல் - நிறைதல்

மன்றல் - மணம்	வாசவன் - இந்திரன்
மாரன் - மன்மதன்	வாரணம் - யானை
மாலுதல் - மயங்குதல்	வாரி - நீர், கடல்
மாற்றம் - சொல்	வாளி - அம்பு
மிகை - மிகுதி	வானரம் - குரங்கு
மிடைதல் - நெருங்குதல்	விக்கிரகம் - உருவம், சண்டை
மிளிர்ந்தல் - விளங்குதல்	விதி - ஒழுக்கமுறை
முராரி - திருமால்	விதிர்ந்தல் - நடுங்குதல்
மேசநாதன்	விப்பிரர் - பிராமணர்
இந்திரசித்து	விரகம் - காம நோய்
இராவணன் மகன்	விரியலர் - மலர்ந்த பூ
வஞ்சி - ஒரு கொடி	விருக்கம் - மரம்
வதனம் - முகம்	விருத்தி - செல்வம்
வம்பலேன் - பிறநாட்டவனாகிய யான்	விழைதல் - விரும்புதல்
வழுத்தல் - துதித்தல்	வெதுப்புதல் - வாட்டுதல்
வன்கண் - கொடுமை	வேழம் - யானை
வன்னி - நெருப்பு	வைதாளிகள் - அரசரைப் புகழ்ந்து
வனப்பு - அழகு	பாடுவோருள் ஒருவகையினன்
வனிதை - பெண்	

6. பொருளோ பொருள்

நாடகத்துள் வரும் அரிவையர் ஆடவர்

கமலவேணி	...	கார்த்திகேசுவின் மகள்.
மங்கையர்க்கரசி	...	கமலவேணியின் தோழி.
இராசம்மா	...	வடிவேலுவின் மச்சாள்னா கார்த்திகேசுவின் உடன்பிறந்தோன் மகள்.
வள்ளியம்மை	...	இராசம்மாவின் தாய்.
சின்னத்தங்கம்	...	வடிவேலுவின் தாய்னா கார்த்திகேசுவின் தங்கை.
கார்த்திகேசு	...	இளைப்பாறிய ஓவசியர்.
தாழ்	...	கார்த்திகேசுவின் வேலைக்காரன்.
வடிவேலு	...	கார்த்திகேசுவின் மருமகன்.
கதிர்காழ்	...	வடிவேலுவின் நண்பன்.

ஏனையோர் : சோதிடர், குருக்கள், குருக்களின் சொக்கப் பையன், மோட்டோர்வண்டி செலுத்துவோர்.

கதை நிகழிடம் : யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு.

பொருளோ பொருள்

அல்லது

கார்த்திகேயன் வீழ்கை

உறுப்பு I

களம் 1

இடம் : யாழ்ப்பாணம், கார்த்திகேசு வீடு

கமலவேணி ஓர் அறையில் இறைந்தை பின்னிக் கொண்டிருக்கிறாள். அப்போது மங்கையர்க்கரசி வருகின்றாள்.

மங். : கமலம் ! கமலம் !! கமலம் !!!

கமல. : அதாரது ? மங்கையே ? வா மங்கை, இதிலை இரு.

மங். : என்ன கமலி, என்னை நீ வரச்சொன்னதெண்டு தாழ் வந்து சொன்னான். எப்ப வந்தனி கொளும்பாலை? எனக்குத் தெரியாது நீ வந்தது.

கமல. : காலமைதான் வந்தனான். ஐயா ஒரு அலுவலாய் வெளியிலை போட்டார்; கதைக்கிறதுக்கு வீட்டிலை ஒருதருமில்லை. அதுதான் உனக்கு ஆளனுப்பினான். மெய்யே, மங்கை, எப்படி உன்னை பாடு? இஸ்கூல் என்ன மாறிவிட்டியோ, அல்லது அங்கைதான் இன்னும் படிப்பிக்கிறியோ?

மங். : அங்கைதான் படிப்பிக்கிறன்; வேறை எங்கை போறது? றெயினிங் கொலிச்சுக்கு ஒரு அப்பிளிக்கேசன் போட்டனான். எடுபட்டால் போகலாமெண்டு நினைக்கிறன். அப்படியெண்டால் உன்னையும் கொளும்பிலை அடிக்கடி காணலாம். அது கிடக்க; மெய்யே கமலி, இண்டைக்கு இறையில் யாழ்ப்பாண ஸ்டேசனுக்கு 10 மணிக்குத்தானாம் வந்தது. என்ன சங்கதி?

கமல. : அது இப்பு யாழ்ப்பாண றயிலுக்குக் கரிபோடுறயில்லையாம். காட்டு விறகுதானாம் போடுறது. அதிலை, நெருப்புப் பொறி புறந்து ஒரு கொம்பாட்மன்றிலை நெருப்புப் பிடிச்சிட்டது. அதாலைதான் லேற்றாய்ப் போச்சு.

- மங். : ஒவ்வொருநாளுந்தானே உப்பிடி நடக்குது. அதுதான் கிடக்குது. உன்னை படிப்புப் பாடெல்லாம் என்ன பருவத்திலை இருக்கு? எப்ப உதெல்லாம் முடிஞ்சு இடாக்குத்தர் ஆகிறது?
- கமல. : இனியென்ன பைனல் தானே. இன்னும் ஒரு வரியத்தாலை அது பாஸ் பண்ணினால் எல்லாம் முடிஞ்சு போடும்.
- மங். : அப்ப, கவனமாய்ப் படிச்சுப் பாஸ்பண்ணிப்போடப்பா.
- கமல. : பாஸ் பண்ணிப் போடுவன் எண்டுதான் நினைக்கிறன். இனி என்னவோ தெரியாது.
- மங். : உனக்கென்ன, அதிட்டஞ்செய்தனி, உனக்குத்தானே நல்ல கொளத்த மாப்பிளை ஒண்டு இருக்குச் சீமையிலை. இக்கணம் அவரும் சிவில்சேவன்றாய் வந்தால், நீயும் டாக்குத்தர், இரண்டு-பேரும் உளைக்கிற காசெல்லாததையும் என்ன செய்யப்-போறியன்? ஒரு கோட்டைதான் கட்டிப்போடவேணும்போலை.
- கமல. : என்ன சொல்றாய்? அதாரப்பா உங்கை சிவில் சேவன்று?
- மங். : என்ன தெரியாதுது போலை கணக்கு விடுகிறாய். உன்னை கொத்தான்; சின்னத்தங்கச்சியாற்றை மோன்தான்.
- கமல. : ஆர், வடிவேலரைப்பற்றிச் சொல்றியோ? எட்ட, நல்லொரு கொத்தானைக் கண்டுபிடிச்சிட்டாய்?
- மங். : ஏன், அவருக்கென்ன?
- கமல. : என்ன பேய்க்கதை பேசிறாய்? உவங்களுக்கும் சிவில் சேவிசுக்கும் எவ்வளவு தூரம்? அதோடை உவையின்றை நிலைமை உனக்குத் தெரியாதே? உதுகும் ஏதும் நடக்கப்போற காரியமே?

கார்த்திகேசு உள்ளுக்கு வருகின்றார். இருவரும் அவரைக்கண்டு பேசாதிருக்கின்றனர். அப்போது மங்கையர்க்கரசி எழுந்து நிற்கின்றாள்.

- கார். : என்ன, பிள்ளை, மங்கையர்க்கரசி! நீயும் வந்திட்டியே? தங்கச்சி வந்தது உனக்கென்னெண்டு தெரியும்? ஏன் நிக்கிறாய்? இரன் இதிலை. தாமு, தாமு, எட தாமு.

(உள்ளுக்கு) ஏனையா.

- கார். : உந்தச் செம்புந் தண்ணியையும் ஒருக்காக் கொண்டாடா.
- மங். : தாமுதான் எனக்கு வந்து சொன்னான். இப்ப கொஞ்சத்துக்கு முந்தித்தான் வந்தனான்.
- கார். : (தாமு தண்ணீர்கொண்டுவந்து கொடுக்க அண்ணாக்காய்க் குடித்துவிட்டு, பின்னர் அவனிடம் செம்பைக் கொடுத்து) உந்த வெத்திலைத் தட்டத்தை ஒருக்காக் கொண்டாடா. (மங்கையர்க்கரசியைப் பார்த்து) தங்கச்சியும் நீயும் இதுபோலை எப்போதும்

- சிநேகிதமாய் இருந்துகொள்ள வேணும், பிள்ளை. ஒருத்தருக்கொருதர் நல்ல உதவியாய் இருக்க வேணும். தாயில்லாப் பிள்ளைக்கொரு சிநேகிதி தேள்வைதானே.
- தாமு. : (வெற்றிலைத் தட்டத்தை அவருக்குக் கிட்ட கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டு) வாடல் வெத்திலைதான் இருக்கையா. ஏதோ, இன்டைக்கு இறையில் வரப் பிந்திப்போச்சாம். நல்ல வெத்திலை இன்னும் வரயில்லை. உந்தக் கதிரேசன் கடையிலை வாங்கியரட்டே ஐயா?
- கார். : வேண்டமடா, நீ போ.
- மங். : அதெல்லாம் ஒரு பக்கத்திலை இருக்கட்டும், பாருங்கோ. உங்கடை மருமோன்றை சேதியிளெல்லாம் எப்படியிருக்கு? உங்களுக்கு அவர் தவால் எழுதிற இல்லையோ?
- கார். : (பாக்கு வெட்டிப் போட்டுக்கொண்டு) அதார் பிள்ளை என்றை மருமோன்?
- மங். : வேறை ஆர்? சின்னத்தங்கச்சியாற்றை மோன் தான். இப்ப சீமையிலை இருக்கிறவர். இப்பென்ன செய்யிறாராம்?
- கார். : அவன்களின்றை கதைதான் கதை. உவங்களுக்கும் எங்களுக்கும் என்ன தொடர்பு. கதையுக்கை கதை அவர் போன் சிவில் சேவிஸ் பெயில் பண்ணிப் போட்டாராம். இரண்டு வரியம் முடிஞ்சது; ஸ்கொலஷிப் காசும் நிப்பாட்டிப்போடுவாங்கள். இனிமேல் உவர் என்ன செய்யிறது? இப்ப பரிஸ்டருக்குப் படிக்கிறாராம். காசுக்கென்ன செய்யிறாரோ? அப்பிடித்தான் ஒருவிதமாய்ப் படிச்சுப் பாஸ் பண்ணினாலும் இஞ்சை வந்து, என்ன, மட்டையடிக்கப் போறாரே? மடையன் முளை இருந்தால்தானே. அதென்ன, மெத்தையிலை வைச்சாலும் சருகுக்கை போறது சருகுக்கைதான். பாவக்-கொட்டை போட என்ன சுரைக்கொட்டையே முளைக்கிறது?

களம் 2

இடம் : யாழ்ப்பாணம், இராசம்மா வீடு.

இராசம்மா பாட்டுப் பாடிக்கொண்டிருக்கிறாள். முடிந்தவுடன் ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துப் படிக்கின்றாள். அப்போது அதற்குள்ளிருந்து ஒருபடம் கீழே நழுவி விழுகின்றது. அவள் தாய் வள்ளியம்மையார் வருகின்றாள்.

- வள்ளி. : அந்த வேலிமுழுதும் கண்டாயங்களாய்க் கிடக்குது, மோனை. உந்த அடுத்தவீட்டுக் கிளைக்காலியள் முருங்கைக்காய்

எல்லாத்தையும் புடுங்கிக்கொண்டு போட்டுதுகள். ஆக நாலு காய்தான் கிடந்துது, இதுதான் மோனை இண்டைக்குக் கறி. (வீட்டைப் பார்த்துவிட்டு) சீய், இந்த வீடு கிடக்கிறகிடையைப் பார். ஒரு நேரம் நான் வீட்டிலை இல்லாட்டால் எல்லாந் தலை-கீழாய்ப் போடும். என்னடி பிள்ளை, இதை எப்பன் கூட்டிவிடக் குடாதே? ஓராள் இருந்து உனக்கு நெடுகச் சொல்லிக் கொண்-டிருக்க வேணுமே? உந்த நாசங்கட்டின விளக்குமாத்தையுங் காளையிலை. எங்கையடி விளக்குமாறு?

இரா. : உங்கினை தாவாரத்திலை பார்.

வள்ளி. : (கூட்டிக்கொண்டு) என்ன, தண்ணி யள்ளி வைச்சிட்டியே?

இரா. : சும்மா போனை அங்காலை. நானெல்லாம் எப்பவோ அள்ளிக்-கொண்ணந்து வைச்சிட்டன். சும்மா புறுபுறுக்கிறதுதான் உனக்கு வேலை. (திரும்பவும் வாசிக்கின்றாள்)

வள்ளியம்மையார் கூட்டிக்கொண்டிருக்கும்போது இராசம்மாவுக்குக் கிட்ட வீழ்ந்துகிடக்கும் படத்தை எடுத்துப் பார்க்கின்றாள்.

வள்ளி. : என்னடிபிள்ளை, படம் ஒண்டு விழுந்துகிடக்குது? இதார் இது? வடிவேலுவின்ரை படமோ?

இரா. : (அவசரப்பட்டுப் படத்தை அவள் கையினின்று பறித்து) அது புத்தகத்துக்கை கிடந்தது. ஆற்றையோ எனக்குத் தெரியாது. (அதைப் புத்தகத்துக்குள் வைக்கின்றாள்)

வள்ளி. : ஏனடி எனக்கொளிக்கிறாய்? அவன்ரை படத்தை எனக்குத் தெரியாதே? ஏனடி மோனை, உனக்குந்த வேலை? உந்தப் பொடியன்ரை எண்ணத்தை விட்டுவிடு. அவன் சீமைக்குப் போனவன். தனக்குத் தகுந்த பொம்பிளையெல்லோ கட்டுவான். நல்லாய் இங்கிலீசு படிச்சவனும் காசுக்காறியுமல்லோ அவனுக்குச் சோடி. நீயென்ன தமிழ்தானே படிச்சிருக்கிறாய். கொஞ்ச இங்கிலீசு படிச்சாப்போலை போதுமே? கொய்யா ஏதுங் காசுக்கீசு உனக்குத் தேடிவைச்சிட்டுச் செத்தவரே? சும்மா, அண்டாடு உரலடிச்சுத் திங்கிற எங்களுக்கு ஏன் உந்தப் பெரிய எண்ணம்?

இரா. : சும்மா கிடவனை. உனக்கென்ன அறளை பேந்திட்டுதே? என்னைப் படிக்க விடமாட்டியே?

வள்ளி. : சும்மா படிப்புத்தான் படிப்பு. உந்தப் படிப்பாலை இக்கணம் உன்ரை அருமந்த உடம்பைப் பளுதாக்கப் போறாய். பங்கை, உன்ரை பெரியையா கண்டாக்கர் இருக்கிறாரே; அவற்றை மோள் நெடுகப்படிச்சு இருக்கிறமாதிரி தெரியாதே? அருமந்தாப்போலை

கண்டுக்குட்டிபோலை இருந்த பொட்டை; இப்ப உடம்பெல்லாம் நல்லாய்ப் பழுதாகி ஒரு ஈக்குப்போலை இருக்கு. கண்ணும் பளுதுபட்டு அறுவது வயதுசெண்ட கிளவியள்போலை ஒரு கண்ணாடியும் போட்டுக்கொண்டு திரியுது.

இரா. : சும்மா புசத்திக் கொண்டிராதயனை. கடைக்குப் போற-தெண்டால் போட்டுவா கெதியாய்.

வள்ளி. : உண்ணாணை உந்தப் படிப்பெல்லாம் என்னத்துக்கு? அல்ல, உங்களைக் கேக்கிறன். நீங்கள்தான் சொல்லுங்கோ. உவையெல்லாம் உங்கை படிச்சப் போட்டு என்ன கால்ச்சட்டைக்-குள்ளை பூர்ப் போகினமாமே. நாளைக்கு ஒரு ஏசண்டர்வேலையும் தங்களுக்கு வேணுமெண்டு கேப்பினமாக்கும். நல்ல புதுமையான பெண்டுகள்தான் இந்த நாளையிலை. உதெல்லாம் உந்த ஆம்பிளையாளைதான் வந்தது. பெண்ணையங்கள். எங்கடை அவர் இருந்தாரே. பிள்ளையின்ரை தேப்பன். அவரைப்போலை ஆக்கள் இருந்தால் உவைக்கெல்லாம் நல்ல பாடம் படிப்பிச்ச, இருக்க வேண்டிய இடத்திலை இருத்தி வைச்சிடுவாங்கள். எல்லாம் தலைகீழாய்ப் போச்சு.

இரா. : உனக்கென்ன பனி பிடிச்சிட்டுதே? உனக்கென்னத்துக்கு உந்த ஊருத் தொளவாரத்தை?

வள்ளி. : சரி, சரி, அதுதான் கஞ்சலக்கதை போகட்டும். இக்கணம் உந்தப் பெட்டையைத்தான் வடிவேலுவுக்குக் கட்டுவினமாகும். இப்ப இரண்டு பக்கமும் இனங் கொண்டாடாமல் பிரிஞ்சு இருக்கினம். எண்டாலும், உவைக்கும் இனி உதுபோலை ஒரு படிச்ச உத்யோ-கத்தன் எங்கை வரப்போறான்? காசங் கிடக்கு. பெட்டையும் என்னென்னவோ எல்லாம் படிக்குது. உதைத்தான் கட்டுவினம். (பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு) காசள்ளவைக்குத்தானே காலம்.

களம் 3

இடம் : யாழ்ப்பாணம், கார்த்திகேசு வீடு.

கமலவேணி ஒரு புத்தகம் படித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அப்போது மங்கையர்க்கரசி வருகின்றாள்.

கமல. : அதாரது மங்கையே? வா, மங்கை, இதிலை இரு.

மங். : உதென்ன புத்தகம் படிக்கிறியே? (வாங்கிப் பார்க்கின்றாள்)

கமல. : சும்மா இருந்து அலுத்துப்போச்சு; ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துப் பாத்துக் கொண்டிருக்கிறன்.

- மங். : இதென்ன இது? இடாக்குத்தர் புத்தகமே? இதெல்லாம் எங்களுக்கு விளங்குமே? இந்தா, நீதான் வைச்சப் படி.
- கமல. : அது கிடக்கட்டும், ஏன் நேத்துப் பின்னேரம் வர இல்லை?
- மங். : பள்ளிக்கூடத்துக்கு ஒரு வேலையாப் போட்டன், அதுதான் வரவில்லை.
- கமல. : உதேன் உந்தக் குடையை வைச்சிருக்கிறாய்? உதிலை வையன்.
- மங். : மறந்தெல்லோ போனன். (குடையை வைக்கின்றான்)
- கமல. : நல்லாய்க் களைச்சப்போனாய்போலை கிடக்கு. என்ன வெய்யிலுக்காலை வாறியோ?
- மங். : ஓம், சரியான வெய்யில்.
- கமல. : அப்ப பின்னைக் கொஞ்ச மோர் குடியன்.
- மங். : ஆங், பின்னைக் கொண்டாவன்.
- (கமலவேணி மோர் வார்த்துக்கொண்டு வந்து கொடுக்கின்றாள்.)

- மங். : (மோர் குடித்துக்கொண்டு) மெய்யே கமலம், உனக்கொரு சங்கதி தெரியாதே?
- கமல. : என்னது?
- மங். : உன்ரை கொத்தான் வடிவேலுவைப் பற்றித்தான்.
- கமல. : ஆ, அதுதான் கதை. அதைவிட்டுப் போட்டு வேறை ஏதும் இருந்தால் பேசு.
- மங். : அதல்ல, இப்பேன் வந்தனான் எண்டு உனக்குத் தெரியுமே?
- கமல. : சொல்லன்.
- மங். : இப்ப ஒரு தந்தி வாசிச்சப்போட்டு வாறன்.
- கமல. : என்ன தந்தி? ஆருக்கு?
- மங். : நான் வீட்டையிருந்து நாளைக்குப் படிப்பிக்கின்ற பாடத்தை ஆயத்தம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தன். அப்ப, வடிவேலுவின்ரை தாய் சின்னத்தங்கம் ஒரு தந்தியைக் கொண்டந்து, இதை வாசிச்சுச் சொல்லு பிள்ளை யெண்டு சொன்னா. ஆள் தந்தியைக் கண்டதே மிச்சம் பயந்து போனா.
- கமல. : பேந்து?
- மங். : பின்னை நான் உடைச்ச வாசிச்சன்.
- கமல. : என்ன எந்திக் கிடந்துது?
- மங். : அதிலை வடிவேலு சிவில் சேவிசிலை பாசபண்ணிவிட்டதாக இருந்தது.

- கமல. : அப்படியோ? அப்ப, இப்ப கிட்டடியிலை நடந்த சோதினையிலையாக் கம். மனிசிக்கு நல்ல அதிட்டம். அவ்வளவுதானே? வாறதைப்பற்றி ஒண்டும் இல்லையே?
- மங். : அவ்வளவுதான். வாறதைப்பற்றி ஒண்டும் இல்லை. அதுதான் உனக்குச் சொல்லவேணுமெண்டு வந்தனான். கொய்யா எங்கை?
- கமல. : அவர் பிறக்கிறாசிவீட்டை போட்டார்.
- மங். : ஏன் அங்கை?
- கமல. : வள்ளியம்மையாரவை எங்கெட்டை வைச்ச ஈட்டைச் சித்தாரிக்க.
- மங். : பாவம், அந்த இராசம்மாப் பெட்டை; அதின்ரை தோட்டந்தானே.
- கமல. : அதுக்கு ஆரும் என்ன செய்யிறது? ஈடு வைச்சால் திருப்பிக் காசு குடுக்கத்தானே வேணும். இல்லாட்டா ஆரும் சித்தாரிப்பினைத்தானே.

களம் 4

இடம் : யாழ்ப்பாணம், சின்னத்தங்கம் வீடு.

கார்த்திகேசு சின்னத்தங்கம் வீட்டுக்குள் வருகின்றார்.

- கார். : மோனை, தங்கச்சி, சின்னத்தங்கம். (உள்ளுக்கு) அதாரது?
- கார். : அதேன், நான்தான்; கார்த்தியேசு.
- சின்ன. : (பரபரப்போடு வெளிவந்து) அதென்னண்ணை? ஒருநாளும் வராதனீங்கள், என்னவும் தொந்தரவோ? ஆருக்கும் வருத்தம் கிருத்தமோ?
- கார். : சாய், ஒண்டுமில்லைத் தங்கச்சி. சம்மா இதாலை போனனான். ஒருக்கா உன்னையுங் கண்டுகொண்டு போவம் எண்டிட்டு வந்தன். எப்பிடி உன்ரைபாடு?
- சின்ன. : சுகமாய் இருக்கிறன். ஏனண்ணை நிக்கிறியள். இருங்கோவன் இதிலை. (ஒரு கதிரையை இழுத்து விடுகின்றாள்.)
- கார். : இருப்பம் பிள்ளை. (இருக்கிறார்) இதேன் இந்தவீடு மேயயில்லை? மளை பெய்ஞ்சால் இக்கணம் ஒருகப்போகுது.
- சின்ன. : உவர் கந்தெரெட்டைச் சொன்னனான். அவர் வரயில்லை.
- கார். : இந்த நாளையிலை உவங்களைத் தடம்போட்டுத்தான் பிள்ளை, பிடிக்கவேணும். மிலிற்றறிக் காசெல்லே?

- சின்ன. : தண்ணி வென்னி ஏதும் குடிக்கப்போறியளே?
- கார். : வேண்டாம் ; இப்பான் உதிலை குடிச்சிட்டுவாறன். ஒரு வாய்க்கு வெத்திலை இருந்தால் கொண்டா, தங்கச்சி.
- (சின்னத்தங்கம் வெற்றிலை கொடுக்கின்றான்)
- கார். : (இருந்து வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டு) தம்பியின்ரை தவால்கிவால் வாறஇல்லையே? நெடுக நின்றுகொண்டான். எப்ப இந்தப் பக்கம் வாறாராம்?
- சின்ன. : சோதினை பாசுபண்ணினதெண்ட தந்திக்குப் பிறகு, முந்தநாள்-தான் ஒரு தவால் வந்தது. கெதியாய் வாறனெண்டு எந்தியிருக்கிறான். ஏதோ உடுப்போ கிடுப்போ தைக்கவேணுமாம். அது முடிஞ்ச உடனை மினைக்கெடாமல் வாறானாம்.
- கார். : ஏதுங் காசுகீச அனுப்பவேணுமெண்டால் சொல்லு தங்கச்சி, தாறன். இல்லாட்டால் நானே அனுப்பிவிடுறேன். அதைப்பற்றி ஒண்டும் யோசியாதை.
- சின்ன. : அதுகளைப்பற்றி ஒண்டும் எந்தஇல்லை. காசாலை ஒருமுடையும் இல்லைப்போலை. அதோடை போகயுக்கை காணி ஈடுவைச்ச ஒரு ஆயிரம் உறுவாயும் குடுத்துவிட்டனான். அவன் சரிக்கட்டிக் கொண்டு வருவான்.
- கார். : ஓ, அவன் கெட்டிக்காறன்தான். சின்னப்பிள்ளையிலும் அப்படித்தானே. ஏன் உவனைப் படிப்பிச்ச சட்டம்பிமாறே விண்ணாதி விண்ணன்களெல்லே. அப்பவே சொன்னாங்கள் எனக்கு, அவன் ஒரு பெரிய கெட்டிக்காறனாய் வருவானெண்டு. அப்படியே வந்திட்டான். அவன் சிவில் சேவிஸ் பாசுபண்ணினது எங்கள் எல்லாருக்கும் ஒரு பெரிய பெருமையும் சந்தோஷமுந்தான், தங்கச்சி.
- சின்ன. : என்னண்டாலும் அது காலுக்குக் கையுக்குப் பொல்லாபத்து ஒருக்கா இஞ்சை வந்து சேரட்டும். எல்லாத்துக்கும் கதிர்காமத்தையன் கண்முளிக்க வேணும்.
- கார். : அதுகிடக்கட்டும், தங்கச்சி. உன்னை ஒண்டு கேக்க வேணுமெண்டு நெடுக நினைச்சுக்கொண்டு இருந்தனான். அது இண்டைக்குத்தான் தருணம் வந்துது. உங்கினை உள்ளவங்கள் ஆரும் இஞ்சினை வந்துகிந்து தங்கச்சி, அதுதாறன், இதுதாறன், அதுசெய்யிறன், இதுசெய்யிறன், எண்டுசொல்லி உன்னை ஏமாத்தப் பாப்பாங்கள். இடங்குடுத்திடாதை. நான்தானே எங்கடை குடும்பத்துக்கை ஒரு பெரியஆள், என்ன? எல்லாத்தையும் நானே கொண்டு நடத்திக் கொள்ளுவன். என்ன விளங்குதே?

- சின்ன. : ஓமண்ணை.
- கார். : அதோடை என்றை பணமெல்லாத்தையும் ஏன் பிறத்தியுக்கை விடுவான். அதுக்காகத்தான் என்றை பிள்ளையையும் உவ்வளவு செலவுவிட்டு மெத்த மேலான படிப்புப் படிப்பிச்சனான். நான் நினைச்சது போலை எல்லாம் சரிவந்திட்டுது. போயிலை கிடக்கே தங்கச்சி?
- சின்ன. : தாவடிப் போயிலை கொஞ்சங் கிடந்துது. ஒளிஞ்சு போச்சு. அச்செருவான்தான் ஒரு நுள்ளுக் கிடக்குது.
- கார். : அது போதும் பிள்ளை. இனி, அவனுக்குத் தகுந்த பொம்பிளையன் உவன்றை படிப்புக்கு ஏத்தவிதமாய் வேறை ஒரு இடமும் பிறத்தியுக்கை கூட எடுக்க முடியாது. அதோடை, எங்கையெண்டாலும் வெளியிலை கொண்டு திரியிறதுக்குத் தகுந்த பளக்க வளக்கங்கள் தெரிஞ்சு பொம்பிளையாய் வேணும். அதுக்கெல்லாம் தக்கபடி என்றை பிள்ளையைக் கொளும்பிலைவிட்டு நல்ல இங்கிலீசுப் பளக்கம் பளக்கியிருக்கிறன். இந்தப் போயிலை நல்ல காரமாய்க் கிடக்கு, பிள்ளை. தலையெல்லாம் வேர்க்குது.
- சின்ன. : அப்ப பின்னைத் தண்ணி கொண்டரட்டே அண்ணை?
- கார். : வேண்டாம் பிள்ளை.
- சின்ன. : கிட்டத்தான், அண்ணை, இருக்கு.
- கார். : சாய், சாய், வேண்டாம் தங்கச்சி. அதோடு ஒரு வீடும் கொளும்பிலை வாங்கி நானும் பிள்ளையும் போய் இருக்கப் போறம். பிள்ளை கெதியாய் இடாக்குத்தருக்குப் பாசு பண்ணிவிடுவான். தம்பியும் அதுக்கிடையிலை வந்திடுவான். இரண்டு பேரையும் சேத்து விட்டால் எல்லாருக்கும் ஒரு பெருமையும் நன்மையுந்தான் தங்கச்சி. இனிமேல் இரண்டுபேருஞ் சேந்து உளைச்சுங்கொள்ளுவினம். அவளுக்கும் நெடுகக்கூட அவனிலான் ஒரு வாரப்பாடு; என்ன உனக்குத் தெரியாதே தங்கச்சி?
- சின்ன. : தெரியும், தெரியும்.
- கார். : அவையை ஏன் நாங்கள் பிரிச்சவைப்பான்? இதுக்கு என்ன தங்கச்சி சொல்லாய்?
- சின்ன. : ஓ, பின்னை, நீங்கள் சொல்றபடி செய்யுங்கோவன். தேப்பன் இல்லாப்பிள்ளை. நீங்கள்தானே எல்லா அலுவலும் அதுக்குப் பாத்துவைக்க வேணும்.

உறுப்பு II

களம் 1

இடம் : கொழும்பு, கார்த்திகேயபிள்ளை வீடு.

கார்த்திகேயபிள்ளை தலைப்பாகை முதலியவற்றோடு வீட்டு நடசாலையில் நின்று உலாவுகின்றார்.

- கார். : தாமு, தாமு, எட தாமு!
- தாமு. : (சட்டையை அவசரப்பட்டுத் தெறிமாறிப் போட்டுக் கொண்டு ஓடிவந்து) ஏனையா?
- கார். : அந்தப் பூக்கண்டுகளை எடுத்துச் சரியா வை. வைச்சிட்டு இவடம் எல்லாத்தையுங் கூட்டிவிடு.
- தாமு. : ஓமையா (பூக்கன்றை அரக்குகின்றான்.)
- கார். : எடே, அதைத் தூக்கி இதிலை வை. இதை எடுத்து அப்பிடி வை. இதிலும் உனக்குச் சொல்லவேணுமே?
- தாமு. : ஓமையா (பூக்கன்றுகளை கார்த்திகேயபிள்ளை சொன்னமாதிரி வைக்கிறான்.)
- கார். : (கதிரையில் இருந்துகொண்டு) எடே! அதுக்கெல்லாம் தண்ணி வாத்தாச்சே?
- தாமு. : ஓமையா வாத்திட்டன்.
- கார். : வெளியிலை போறத்துக்குக் காறெல்லாம் ஆயத்தமாய் இருக்கே. அதை ஒருக்காப் போய்ப்பார்.
- தாமு. : ஓமையா (வெளியிலே போகின்றான்)

கமலவேணி வருகின்றாள்

- கமல. : (நடசாலையில் உலாவிக்கொண்டு பூச்செடியில் ஒரு பூவைப் பிடுங்கிக் கொண்டையில் வைத்துக்கொண்டு) ஐயா, இதாரிந்தப் பூச்சட்டியெல்லாத்தையும் அரக்கி வைச்சது? நான் நேத்து நல்லவடிவாய் வைச்சனான். இண்டைக்கெல்லாம் மாறிவைச்சுக் கிடக்குது.

- கார். : உந்த மோடனாக்கம். இப்பென்னோ செய்தான் உங்கினை நிண்டுகொண்டு. எட தாமு!
- தாமு. : (உள்ளே) வாறன் ஐயா.
- கார். : கெதியாய் இஞ்சை ஓடியாடா. (தாமு உள்ளே வருகின்றான்) இதைப் பிளையாய் வைச்சிட்டியாமடா. சரியாய் வை. எத்தினை முறையடா உனக்குச் சொல்றது.
- தாமு பூச்சட்டிகளை எடுத்துச் சரியாய் வைக்கிறான்.
- கமல. : (தாமுவைச் சுட்டிக்காட்டிச் சிரித்துக்கொண்டு) இவன்றை கோற்றைப் பாருங்கோ, ஐயா!
- தாமு. : (சட்டையைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துத் துடைத்துக்கொண்டு) என்னம்மா, கரி பிரண்டிருக்கே?
- கார். : எட நாட்டுப்பயலே; கோற்றுப்போட்டு எந்தநாள் பளகினது? அதென்ன. இதுகளை எப்பெண்டாலும் கண்டிருந்தாலெல்லோ. என்னடா மாட்டுக்கொட்டிலுக்கை கிடந்திட்டு வாறியே? லோண்ட-ரிக் காறெனட்டைக் குடுத்து நேத்துத்தானே வாங்கித் தந்தனான். என்ன துயில்போலை வெள்ளையாய்க் கிடந்துது. இப்ப முறப் பிசாணாய்க் கிடக்குது. சனி நாயே, நானில்லாட்டா நீங்களுங் கொளும்பு காணிறதே?
- தாமு. : இந்த இளவு நாசத்தையெல்லே போட்டுப் பளக்கமில்லை. (திருப்பித்திருப்பிச் சட்டையை அணிகிறான்.)
- கார். : (மகளைப் பார்த்து) கொளும்பு மாதிரி இவனுக்கொண்டுந் தெரியாது, பிள்ளை. இடைக்கிடை சொல்லிக் குடுக்கவேணும். உன்ரை "றிசல்ட்" (result) இண்டைக்கு வந்தது. விசிறுக்கு எத்தனையோ பேரெல்லாம் கடமையாய் வருவினம். உவனை இண்டைக்கு மாத்திரம் இஞ்சினை ஆக்கள் வந்திருந்தால் வெளியிலை வரவிடாதை.
- கமல. : அவன் ஏதோ சொல்வளி பறைவன். கேட்கிறவனே? போகவேண்டாமெண்ட இடத்துக்குத்தான் கட்டாயம் போய்த் தீருவான்.
- கார். : (தாமுவைப் பார்த்து) எடே, குடிக்கிறதுக்கு ஏதுங் கொண்டுவர்.
- தாமு. : ஓமையா (போகின்றான்)
- கார். : அப்ப மோனை, இனிமேல் சுணங்காமல் வெளிக்கிடுவம். அதோடை கொத்தான் வடிவேலு அடுத்த கப்பலிலை வாறா னெண்டு உன்ரை மாமி ஒருதவால் எழுதியிருக்கிறா. இஞ்சான் வந்து நிப்பான். அதுக்குத்தான் அந்த முன்னறைக்கு ஒரு பெட்றாம் சூற்று (Bed room Suite) டொன் கறோலிசிலை (Don

Carolis) ஓடர் பண்ணவேணும் இண்டைக்கு. உனக்கென்ன வேண்டவேணு மெண்டனி?

கமல. : எனக்கொரு ரெனிஸ் றாக்கெற்றும் (Tennis racket) ஒரு கிமோனோவும் (Kimono) கோல்டு வாட்சும் (Gold Watch) வேணும். என்னெட்டைக் கிடக்கிறது நல்லாய்ப் பளைசாப் போச்சு.

கார். : சூ, ஊருப்பட்ட காசு வரப்போகுது இக்கணம். ஒரு நாறு பவுண் கேட்டு நிக்குதுபோலை. சரி, பின்னை வெளிக்கிடன்.

கமலவேணி கைப்பையைத் (hand-bag) திறந்து பௌடர் போட்டுவிட்டு, கண்ணாடியைப் பார்த்துச் சொண்டுக்கு மை தீட்டுகின்றாள். தாமு தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டு அவள் செய்வதை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தவண்ணம் போகும்பொழுது தட்டுப்பட்டுக் கையில் இருந்த திறையோடு (tray) கீழே விழுகின்றாள்.

கார். : (கோபமாய்) அடே, Dirty fool.

தாமு. : ஓமையா.

களம் 2

இடம் : கொழும்புத் துறைமுகம்

கப்பற்காரர் இருவர் வெண்கருட்டுப் புகைத்துக்கொண்டு அங்கு மிங்கும் உலாவுகின்றனர். வடிவேலு கப்பலால் வந்திறங்கிச் சில பெட்டிகளுடன் ஓர் இடத்தில் நிற்கின்றான். துறைமுகப் பொலிசுக்காரன் ஒருபக்கத்தில் நிற்கின்றான். கூலிக்கார்ச் சாரதி ஒருவன் வடிவேலுவிடம் வருகின்றான்.

சார. : மாஸ்டர், உவயர் கோயிங்? குட் கார், பெயர் வெரி சீப், கான் ஹோ ஒல் றவுண், கான் கோ மவுன்ட் லெவினியா, ஷீ பாதிங், தேட்டில் சூப், வெரி குட், ஓர் கோயிங் கண்டி? சீ பெரஹெரா; தைஸ் சயிற், பிளென்றி கேள்ஸ், ஒன் த வே கான் பய் குட் ககுநம்; வெரி சீப், வெரி தைஸ்; வட் மாஸ்டர் சேயிங், ஒல் றயிட்?

வடி. : (புன்னகை செய்துகொண்டு) சும்மா போ, ஓய். எனக்குக் கார் வேண்டாம்.

அப்போது கார்த்திகேயபிள்ளையும் மகளும் அவனிடம் வந்து சேருகின்றனர்.

கார். : என்ன தம்பி, இதிலை நெடுகக் காத்திருக்கிறியே? நான் சரியான நேரத்துக்குத்தான் வாறன்; (சட்டைப் பையிலிருந்து மணிக்கூட்டை எடுத்துப் பார்க்கிறார்) கப்பல் வெள்ளெணை வந்திட்டுதோ?

சார. : ஓம் அம்மான்; வரவேண்டிய நேரத்துக்குக் கொஞ்சம் முந்தித்தான்.

கார். : (மகளைக் காட்டி) இவவைத் தெரியுந்தானே தம்பி. இவ என்னுடைய மகள்.

வடி. : (தொப்பியை உயர்த்தி) How do you do?

கமல. : Very well thank you. Had a nice voyage?

வடி. : Oh yes, very pleasant, extremely pleasant.

கார். : உனக்குத் தெரியுமோ என்னவோ தெரியாது தம்பி இவ இப்ப இடாக்குத்தர் ஆகிவிட்டா.

வடி. : (ஆவலாய்) ஆ! மெய்தானோ? அது எப்பகூட?

கார். : போன சோதினையிலை பாசுபண்ணினது. போனகிளமைதான் அப்போயின்மன்று (appointment) இந்தநாளையிலே லேடி டாக்குத்-தர்மார் இஞ்சை மெத்தக்குறைவு. எண்டாலும், உத்தியோகம் எடுக்கிறது ரெம்பக் கஷ்டம். உங்கினை உள்ள ஆக்களைப் பிடிச்ச வேலைசெய்து அவங்களுக்கு ஒருவிதமாய்க் கைப்பச்சை கட்டி உத்தியோகம் எடுத்துக்குடுத்திட்டன். இப்ப லயின் கோமிலை (Lying in Home) வேலை செய்யிறா.

வடி. : ஓ, ரெம்ப நல்லது. எனக்கு மிச்சம் சந்தோஷம்.

கார். : அப்பேன் தம்பி, நெடுக இதிலை நிப்பான்? வீட்டை ஆறுதலாய்க் கதைப்பம்.

வடி. : நீங்கள் இப்ப போங்கோ அம்மான். கதிராமு இப்பென்னைக் கப்பலிலை வந்து சந்திச்சது. வேறை ஆரோடையோ உங்கினை கதைச்சுக்கொண்டு நிக்குது. இப்ப வந்திடும். அவரை விட்டிட்டு வாறது சரியில்லை. நீங்கள் போங்கோ, நான் அவர் வீட்டை போட்டு, சேக்கிறற்றேறியற்றிலும் (Secretariat) போய் நிப்போட் பண்ணிப்போட்டு உடனை வாறன். உங்கடை வீடு கதிராமுக்குத் தெரியுந்தானே?

கார். : ஓ ஓ, அவருக்கு நல்லாய்த் தெரியும். மறந்து போகக்கூடாது. பிள்ளையும் கொஸ்பிறறலுக்குப் (hospital) போகவேணும். நாங்கள் போறம். கட்டாயம் வந்திடு.

வடி. : ஓம்மமான்.

கார். : (சிறிதுதூரம்போய், திரும்பி) கட்டாயம் வந்திடு. அங்கை நீ தங்கிறதுக்கு வேண்டிய வசதியெல்லாஞ் செய்திருக்கு; உடனை வந்திடு.

வடி. : ஓம்மமான். நான் சுணங்கயில்லை. நீங்க வாருங்கோ.

கார். : அப்ப வாறம்.

கமல. : Cheerio.

கார்த்திகேயபிள்ளையும் கமலவேணியும் போகின்றார்கள். அப்போது கதிர்காமு வருகின்றான்.

கதிர். : என்ன வடிவேலு, இனிமேல் போகலாந்தானே?

வடி. : ஓம் கதிர்காமு, எனக்கொரு சுணக்கமுமில்லை. ஆனால் இப்ப எங்கை தங்கல்?

கதிர். : ஏன் கே்கிறாய்?

வடி. : அதல்ல, இப்ப அம்மான் வந்திட்டு, தங்கடை வீட்டை எல்லா வசதியுஞ் செய்திருக்கு, அங்கை வரும்படி சொல்லிட்டுப் போறார். வரச்சொல்லிக் கேட்டவர்; நான் போகயில்லை. பேந்து வாறன் எண்டு சொல்லியிருக்கு.

கதிர். : நீ ஒரு இடமுந் தங்கத் தேவையில்லை. உனக்கெண்டு ஒரு வீடு எடுத்து எல்லா வசதியுஞ் செய்து வைச்சிருக்கிறன். அங்கைதான் இருக்கிறது. ஏன் மற்றவையின்றை வீட்டை தங்குவான்?

களம் 3

இடம் : கொழும்பு வடிவேலு வீடு.

வடிவேலுவும் அவன் நண்பன் கதிர்காமுவும் வடிவேலு வீட்டில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

கதிர். : அப்ப, இங்கிலாந்திலை இருக்கிற வெள்ளைக்காறர் இஞ்சைவந்து இருக்கிற வெள்ளைக்காறரிலும் பாக்கச் சிம்பிளாய் இருக்கினமெண்டு சொல்றியே?

வடி. : வேறை என்ன? இப்ப சிங்கப்பூரிலை உத்தியோகமாய் இருக்கிற யாள்ப்பாணத்தாருக்கும் யாள்ப்பாணத்திலை இருக்கிறவைக்கும் வித்தியாசமில்லையே? அதுபோல்தான்.

கதிர். : அப்ப, உங்கினை வந்து திரியிற ஆக்களைப் பாத்துத்தான் எங்கடை ஆக்கள் உங்கினை கொளும்புவளிய இயிறேசன் போட்டுத் திரியிறது; உண்மையான இங்கிலீசுகாறையல்ல?

வடி. : இல்லை, இல்லை.

அப்போது கார்த்திகேயபிள்ளை வருகின்றார். இருவரும் எழும்பிநிற்க அவர் ஓர் ஆசனத்தில் அமருகின்றார்.

கார். : ஏன் தம்பி நிக்கிறியள்? இருங்கோவன் (கதிர்காமு அமருகின்றான். வடிவேலு நிற்கின்றான். வீட்டை அங்குமிங்கும் அண்ணாந்து பார்த்துக்கொண்டு) வீடு நல்ல பிளான்தான். ஆனால் இந்தச் சிவரைத்தான் போலி வேலையாக்கிப் போட்டாங்கள். (வடிவேலுவைப் பார்த்து) என்ன வாடை தம்பி?

வடி. : 250 ரூபாய்.

கார். : சூ, இதுக்கு 250 ரூபாயே? கேட்டியே கதிராமு, உனக்குத் தானே தெரியும் என்றை வீடு.

கதிர். : ஓம், ஓம், எனக்கு நல்லாய்த் தெரியும்

கார். : அது இதிற்பாக்க எவ்வளவு பெரிசு. அதின்றை போட்டிக்-கோவின்றை அளகென்ன, நல்ல பெரிய காடின; நான் வேண்டக்கு முந்தி ஒரு வெள்ளக்காறனுக்கு 450 ரூபாவுக்கெல்லே குடுத்திருந்தவங்கள். என்றை மோளுக்கு அதிலை ஒரு கவர்ச்சி பிடிச்சிட்டுது. அதுதான் வேண்டினான். இருந்தாலும், இப்போதைக்குத் தம்பிக்கு இது போதும். இன்னம் எத்தினை நாளைக்கு? எண்டாலும், ஆரும் பெரிய உத்தியோகத்தன் வருவான் போவான். இன்னங் கொஞ்சம் பாசனபிளாய் (fashionable) வைச்சிருக்க வேணும். அங்கை வீட்டை பிளவர் பொற்சு (flower pots) எல்லாம் வைக்க இடமில்லாமல் கிடக்கு. அவன் தாமனெட்டை நான் அனுப்பிவிடறன்.

கதிர். : நானும் உவரெட்டை உப்பிடித்தான் சொன்னான். பாருங்கோ.

கார். : உங்கை சாப்பாட்டு வசதியெல்லாம் எப்பிடியோ, தம்பி?

வடி. : அங்கினை ஒரு மலையாளத்தான் இருந்து சமைக்கிறான்.

கதிர். : எப்பிடியெண்டாலும் பாருங்கோ, ஒரு பெண்ணாய்ப் பிறந்தவன் இருந்து வீட்டைப் பாத்து மேய்க்கிறது போலைவருமே. பெண்ணில்லாட்டால் அந்த வீடு பேய்விடுதான்.

கார். : சரிதான் தம்பி, (வடிவேலுவை நோக்கி) சொன்னாப்போலை தம்பி, கொம்மா ஏதும் தவால் கிவால் இந்நாளையிலை எளுதினவவே? எனக்கொண்டு வந்துது.

வடி. : உங்கினை எனக்கும் ஒண்டு வந்துதுதான்.

கார். : கேட்டியே தம்பி கதிராமு. ஏன் இப்படி எல்லாரும் திக்காலுக்குத் திக்காலாய் இருந்து கொண்டு கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு திரிவான்? நம்ம தங்கச்சிக்காறி இருக்கிறாவே, தம்பியின்றை தாய்; எனக்கு முறைக்கு முறை தபால் எளுதிக்கொண்டிருக்குது. இப்படி, தன்றை கண் மூடக்கு முந்தி தம்பியின்றை சீரைச் சிறப்பைப் பாக்க வேணுமாம். அதோடை எனக்கும் நல்லாய் மதியந்திரும்பி

விட்டுது. அப்ப கதிராமு, அந்த முற்றாகின விஷயத்தை ஏன் நெடுக இழுத்துக்கொண்டு கிடப்பான்? அதைக் கெதியாய் ஒளுங்குபண்ணிப் போடுவம். நானும் ஒரு பேரப்பிள்ளையைக் கண்டிட்டுச் சாகலாம்.

- கதிர். : நீங்கள் சொல்றது சரிதான் பாருங்கோ. இனிமல் உவரை நெடுக இப்பிடி விடக்குடாது. அதைக் கிட்டடியிலை முடிச்சப்போட வேணும்.
- கார். : அதுசரி, நம்ம தங்கச்சியும் கெதியாய் இஞ்சை கொளும்புக்கு வாறாவாம். வந்தாப்போலை கலந்து பேசி, அவன் தாடிச் சாத்திரியைக் கூப்பிட்டு மற்ற மாதம் நல்ல நாளாய்ப் பாத்து ஒரு நாளை வைப்பம். அது கிடக்கட்டும், வீட்டிலை பிள்ளை தனிய. நான் போட்டு வாறன். எல்லாத்துக்கும் (வடிவேலுவைப் பார்த்து) அப்ப, தம்பி, புதன்கிளமை ஒருக்கா வீட்டை டின்னருக்கு வாவன். பிள்ளையும் சொன்னாள் அண்டைக்குத்தான் தனக்கு லீவேண்டு.
- வடி. : அதுக்கென்ன, வாறன் அம்மான்.
- கார். : அப்ப நான் வாறன். (போகின்றார்.)
- கதிர். : (கார்த்திகேயபிள்ளை தடுத்தது நடப்பதைக் கண்ணுற்று அவர்கையில் பிடித்து) விளுந்து கிளுந்திடாதையுங்கோ. கவனம். மெல்ல.
- கார். : ஓ ஓ. (வடிவேலுவை நோக்கி) அப்ப தம்பி, மறந்துகிறந்திடாதை. ஏனாமணிக்கு உன்னை அங்கை காத்திருப்பம்.
- வடி. : ஓம் அம்மான்.

களம் 4

இடம் : கொழும்பு, கார்த்திகேயபிள்ளை வீடு.

கமலவேணி கிமோனோ உடுப்போடு ஒரு நாற்காலியிற் சாய்ந்து கொண்டு பத்திரிகை வாசித்துக்கொண்டு இருக்கிறாள். தாமு அறையிலுள்ள கதிரைகளைத் துடைத்துக்கொண்டிருக்கின்றான்.

- தாமு. : (வேலையை இடையில் நிறுத்திவிட்டுக் கமலவேணிக்குக் கிட்டப்போய்) மோனை, வாற சனிக்கிளமை ஒடிற் றேசிலை (race) எந்தக் குதிரை வெற்றியெடுக்குமெண்டு உந்தப் பேப்பரிலை போட்டிருக்கிறாங்கள். அதை ஒருக்காப் பாத்துச் சொல்லு, மோனை. போன சனிக்கிளமை றேசிலை, ஒலோன் போட்டு ஜஞ்சுறுவா போச்சு. இந்த முறை அதை எடுத்துப்போட வேணும்.

- கமல. : குஞ்சிலாட்டா எண்ட குதிரைதான் வெற்றியெடுக்குமாம்.
- தாமு. : மெய்தானே மோனை? (மடியிலிருந்து ஒரு கடுதாசித்துண்டை எடுத்துக் கொடுத்து) இந்தத் துண்டிலை எழுதிக்கிடக்கிற குதிரையள் வெல்லாதாமோ மோனை? இதையொருக்காப் பாத்துச்சொல்லு. (கமலவேணி வாங்கிப் பார்க்கிறாள்) இது எனக்கு ஒரு சொக்கி வீட்டு வேலைக்காரன் தந்தது.
- கமல. : என்னது? ஆர் தந்ததெண்டனி?
- தாமு. : ஒரு சொக்கிவீட்டு வேலைக்காரன்.
- கமல. : ஓகோ, ஜோக்கி (Jockey) வீட்டு வேலைக்காரனோ?
- தாமு. : ஆ, அதுதான் மோனை; அதுதான்.
- கமல. : அப்ப நீ றேசு ஒடிற் இடத்துக்குப் போற இல்லையோ?
- தாமு. : சீச்சீ, நான் உந்தச் சனிபிடிச்ச இடத்தை எட்டியும் பார்க்கிறதில்லை.
- கமல. : சாய், ஒளியாமல் சொல்லு தாமு; நான் ஒருத்தருக்கும் சொல்ல இல்லை.
- தாமு. : உண்மையைச் சொல்றன் மோனை, ஒருத்தருக்கும் சொல்லாதை. போன சனிக்கிளமை அடுத்து வீட்டுப் போய் (boy) அப்புகாமி இருக்கிறானே, அவனோடை சாடையாய்ப் போனன். ஆ, அதை ஏன் பேசுவான். அங்கை நிண்ட காறுகளின்ரை தொகையென்ன, அதுகளின்ரை பருமையென்ன டிக்கற் (ticket) எடுத்துக்கொண்டு ஒருவிதமா நெரிஞ்சு கொண்டு உள்ளுக்குப் போனன். அப்பாடி, என்னென்னவிதமான ஆக்கள்? என்னென்ன விதமான பொண்டுகள்? அவையின்ரை உடையென்ன, நடையென்ன, பூச்சென்ன, உண்ணானை மோனை. எங்கடை வேல் திருவிளாசூடத் தோத்துப்போம். அவ்வளவு தொகை சனம், நீ றேசுக்குப் போற இல்லையோ?
- கமல. : ஐயா வாறார், பேசாதை.
- அப்போது கார்த்திகேயபிள்ளை வருகின்றார்
- கார். : எட தாமு, உங்கை என்னெடா செய்யிறாய்? உன்னெட்டைச் சொன்னதென்ன? நீ செய்யிற வேலை என்ன?
- தாமு. : இல்லை ஐயா, துடைச்ச முடியுது. (ஒடிப்போய்ப் பின்னருங் கதிரைகளைத் துடைக்கின்றான்)
- கார். : (மணிக்கூட்டைப் பார்த்து) 6 மணியாய்ப் போச்சு. ஏன் பிள்ளை. போய் உடன். ஏன்மணிக்கு வந்திடுவான் கொத்தான்.
- கமல. : போறன் ஐயா.

- கார். : கனநேரம் எடுத்துப்போடாதை உடுக்க. அவன் சீமையிலை இருந்தவன். சரியாய் ஏனாமணிக்கு வந்திடுவான். (தாமுவைப் பார்த்து) எடே தாமு, எல்லாத்தையும் நல்லறியிறறாய்க் கெதியாய் வைச்சிட்டு, டின்னறை எடுத்து ஆயத்தம் பண்ணக் கோக்கி-யெட்டைச் சொல்லிவிடு.
- தாமு. : ஓமையா.
- கார். : அந்தச் சாப்பாட்டு மேசைக்குப் புதுச்சீலை விரிச்சப்போடு.
- தாமு. : ஓமையா.
- கார். : போன சளிக்கிளமையைப் போலை அந்தக் கோப்பையளைப் போட்டுக்கிட்டு உடைச்சப்போடு, என்ன ?
- தாமு. : ஓமையா ?
- கார். : எட மோட்டுப் பயலே, (மகளைப் பார்த்து) சொன்னாப்போலை உனக்குச் சொல்ல மறந்துபோனன், பிள்ளை; காலமை இஞ்சை ஒரு சங்கதி நடந்தது.
- கமல. : என்னையா அது?
- கார். : உந்த மயிலன்ரை மோள் வள்ளி இருக்கிறாளே.
- கமல. : அதாரது ஐயா ?
- கார். : அவள்தான் என்றை தம்பிக்காறன் பெண்டாட்டி.
- கமல. : ஆ, தெரியுது, தெரியுது. அவளுக்கு என்ன?
- கார். : அவளும் மோளும் காலமை, நீ ஆசுபத்திரிக்குப் போனாப்போலை இஞ்சை வந்தினம்.
- கமல. : ஆர் இராசம்மாவோ? ஏனாம் வந்தவை?
- கார். : அந்தப் பெட்டைக்கு ஏதோ நாயோ கீயோ கடிச்சப் போட்டுதாம். அதுதான் விசர்நாய் ஆசுபத்திரியிலை மருந்துசெய்விக்க வந்ததாம். (தாமுவைப் பார்த்து) என்னடா வாய் பாக்கிறாய்.
- தாமு. : ஓமையா.
- கார். : உன்ரை வேலையைப் பாரடா. நாய்ப் பயலே.
- கமல. : பிறகு ?
- கார். : பின்னை, இஞ்சை நிண்டுகொண்டு அங்கை போய்ப் போய் ஊசி ஏத்துவிச்சுக்கொண்டு வரலாமோ என்று கேட்டினம். நான் ஒருவிதமாய் ஆசுபத்திரிக்கே கலைச்சவிட்டின். உந்த எளியபடையை இஞ்சை வீட்டிலை வைச்சுக்கொண்டு என்ன செய்யிறது?
- கமல. : அதுதான் நல்லது, இது என்ன மடமெண்டு நினைச்சுக்கொண்டி-னமாமே? சீலை கீலை சீராய் உடுக்கத் தெரியாது. மேசையிலை

- இருந்து சாப்பிடத் தெரியாது. ஆரும் வந்து உதுகளைக் கண்டால் என்ன நினைப்பினம் எங்களைப் பற்றி.
- கார். : (மணிக்கூட்டைப் பார்த்துவிட்டு) சரி, அதுதான் கஞ்சல்க் கதை. நேரம் போகுது, நீ போய் உடு.
- கமலவேணியும் கார்த்திகேயபிள்ளையும் உள்ளுக்குப் போகின்றனர். தாமு அறையைக் கூட்டிக்கொண்டு நிற்கிறான். அப்போது வடிவேலு வருகின்றான்.
- தாமு. : (அவனைக் கண்டவுடன்) தம்பி, தம்பி வந்திட்டியே? ஐயாவும் பிள்ளையும் உன்னை இவ்வளவு நேரமும் காத்துக்கொண்டிருந்துட்டு இப்பான் போயிருக்கினம்.
- வடி. : எங்கை ?
- தாமு. : உங்கை உள்ளுக்கு, உடுக்க; (உரமாய்) ஐயா, ஐயா. உள்ளுக்கு : என்னடாது?
- தாமு. : தம்பி வந்திட்டுது.
- கார். : (உடுத்து அரைவாசியில் விரைந்துவந்து) இரு, தம்பி, இரு. கெதியாய் வந்திடுறும். (வடிவேலு ஒரு கதிரையில் அமருகின்றான்) என்னடா தம்பி எங்கிறாய், ஐயா என்று சொல்லவேணும், தெரியுதே? எடே, அந்தத் தலைப்பாக் கட்டி வைச்சிட்டியே?
- தாமு. : ஓமையா. (கார்த்திகேயபிள்ளை போகின்றார்) உவர் கிடந்தார் தம்பி, உவருக்கு இப்ப கொஞ்சம் தலை பளுதாப்போச்சு. சும்மாயாள்ப்பாணத்திலை சிவசிவா என்று கிடந்த என்னைப் பிடிச்சுக் கொண்டிருந்து இந்த வெய்யில் வேர்வையுக்கைகூடச் சட்டை தொப்பி எல்லாம் போட்டுக்கொண்டு நிக்கச் சொல்லுகினம். உவையோடை அண்டலிக்கிறது பெரிய கயிட்டமாய்க் கிடக்குத் தம்பி.
- வடி. : ஏன் தாமு?
- தாமு. : பின்னை என்ன தம்பி, எல்லாம் வெள்ளைக்காற மாதிரியாய்க் கிடக்கு. நாங்கள் அங்கை ஊர்மாதிரியாய் இருந்த எங்களுக்கு இதெல்லாம் எப்பிடிப்பிடிக்கும்? ஐயா என்டால் முன்னையைப் போலை இல்லை. துரைக்கு விளையாடினார். அம்மா ஒரு துரைச் சாணி. (சமூக்காளத்தை நிலத்தில் புறம்மாறிப் போடுகிறான்).
- வடி. : என்ன தாமு, காப்பற்றைப் (carpet) புறம்மாறிப் போட்டிட்டாய்.
- தாமு. : எட்ட, மெய்தான் தம்பி. அதென்ன, ஊரிலை சாக்குப் போட்டுப் பளகின எங்களுக்கு உதுகளையெல்லாம் போடிற்றெண்டால் என்னெண்டு சரிவரும்? (சரியாக எடுத்துப் போட்டுவிட்டுத் தலையைச் சொறிந்துகொண்டு) தம்பி, உன்னைக்கண்டு கனநாளாய்ப் போச்சு. உன்ரை சீரைச்சிறப்பைப் பார்க்க உன்ரை

அப்பு, முருகேசு உடையார் இல்லாமல்போச்சு. என்ன செய்யிறது, அவருக்கு உன்ரை சீரைச் சிறப்பைப் பாக்கக் குடுத்துவைக்க-யில்லை. அதிருந்தால் நான் இஞ்சையும் வருவனே? இப்பிடியெல்லாம் இவையோடை இளப்பட என்றை தலைவியும் அப்பிடியாய்ப் போச்சு. அதிருக்க, நீ நான் தூக்கி வளத்த பிள்ளைதானே. (அங்கும் இங்கும் பார்த்து) மனதோடை இருக்கட்டும் தம்பி, நான் கொள்ளப்பிட்டிக்குப் போய் இரண்டு நாளாச்சு. கையிலை எதும் சில்லறை இருக்கே,

- வடி. : சரி விளங்குது தாழு. நீ இன்னும் உதை விட இல்லையே?
- தாழு. : இந்தச் சூட்டுக்குக் கொளும்பிலை அதில்லாமல் என்னெண்டு சரிக்கட்டுது தம்பி ?
- வடி. : பின்னை இந்தா, (காசு கொடுக்கின்றான்.) இது போதுமே.
- தாழு. : மெத்தத் திறுத்தி தம்பி. நாலு போத்திலுக்குக் காணும். அவ்வளவுதான் நிண்டுபிடிப்பன். வயதும் போட்டுது. அதுக்கு மேலை இனி ஏலாது.
- வடி. : வேறா என்ன புதினம்? ஊரிலை எல்லாரும் எப்பிடி? அங்கை நீ போறயில்லையே? உனக்கும் கொளும்பு பிடிச்சிட்டிது போலை.
- தாழு. : அப்பிடி ஒண்டும் இல்லைத்தம்பி. காலமை இஞ்சை ஒரு சங்கதி நடந்தது.
- வடி. : அதென்ன தாழு?
- தாழு. : உங்கடை மாமி வள்ளியம்மையாரும், மோள் இராசம்மாவும் ஊரிலை இருந்து வந்திருக்கினம். உனக்குத் தெரியாதே ?
- வடி. : (அவசரப்பட்டு) இல்லை, இல்லை, எனக்குத் தெரியாது தாழு. என்ன, உங்கை உள்ளுக்கு நிக்கினமே ?
- தாழு. : சீச்சீ, அவை இஞ்சை என்னெண்டு நிற்கிறது? அந்தப் பெட்டைக்கு விசர்நாய் கடிச்சப்போட்டுதெண்டு, விசர்நாய் ஆசுப்பத்திரியிலை மருந்து செய்ய வந்தவையாம். இஞ்சை நிண்டுகொண்டு மருந்து செய்விக்கலாமெண்டு பாத்தினம். ஐயா நிக்கவிடாமல் திரத்தி விட்டிட்டார்.
- வடி. : (அவசரமாய்) பிறகு, பிறகு? அவை எங்கை இப்ப ?
- தாழு. : எங்கை, ஆசுப்பத்திரியிலை எண்டுதான் நினைக்கிறன். எண்டாலும், இந்த மனிசன் செய்தது சரியில்லை. தன்ரை மோளெண்டாலென்ன தன்ரை தம்பியின்றை மோளெண்டாலென்ன ; உப்பிடியுஞ் செய்யிறதே ?

வடிவேலு ஆழ்ந்த யோசனையில் இருக்கின்றான் னு அப்போது கார்த்திகேயபிள்ளையும் மகள் கமலவேணியும் வருகின்றனர். வடிவேலு எழுந்து நிற்கின்றான்.

- கார். : இரு தம்பி, இரு. (மூவரும் கதிரைகளில் அமருகின்றனர்.) எடே தாழு.
- தாழு. : ஏனையா ?
- கார். : அந்தக் கொக்றையிலைக் (cocktail) கொண்டாடா. (வடிவேலுவைப் பார்த்து) இண்டு பின்னேரம் முளுக்கப் பிள்ளைக்கு உது மிக்ச் (mix) பண்ணினதுதான் வேலை. உந்த வேலையிலை அவள் ஒரு கெட்டிக்காறி.
- வடி. : ஆங், அப்பிடியோ ?
- கார். : அது மாத்திரமே ? நீ டின்னருக்கு வருவாயெண்டு என்னென்ன விதமான புடிங் எல்லாம் தானாக நிண்டு சரிக்கட்டியிருக்கிறாள். (கமலவேணி தலையைக் குனிகிறாள்.) இனிமல் கேக்குகள் செய்யிறதிலையெண்டால் பெரிய ஒரு வீரி.
- வடி. : இதுகள் செய்யப் பளகியிருக்கிறது நல்லதுதானே.
- கார். : இன்னும் பிள்ளை என்னென்ன வேலையெல்லாம் பளகியிருக்குது. (தலையைத் தடவுகின்றார். பரபரப்போடு) எட தாழு, எட தாழு.
- தாழு. : ஏனையா ?
- கார். : அந்தத் தலைப்பாவைக் கொண்டாடா.
- தாழு. : ஓமையா, நான் தீர மறந்தெல்லோ போனன். (உள்ளுக்குப் போகின்றான்.)
- கார். : இப்பிடியான பளக்கம் பொம்பிளைப் பிள்ளையளுக்கு அவசரம் வேணும். இதுக்காக எவ்வளவு பொருளைச் சிலவளிச்சப் படிப்பிச்சனான் தெரியுமே, இங்கிலீசு மாதிரிச் சமயல் நீ வந்தா வேணுமெண்டு, பின்னேரத்திலை இதுக்கெண்டு ஒரு குக்கிங் ஸ்கூலிலை (cooking school) எல்லே விட்டுப் படிப்பிச்சனான்.
- வடி. : அது நல்லதுதான் பாருங்கோ.
- கார். : தாழு, கெதியாய் வாடா. நேரம்போகுது. (வடிவேலுவை நோக்கி) இவன் தாமனாலையல்லோ தம்பி பெரிய தொந்தரவாய்க் கிடக்கு, ஊருக்குப் போடா எண்டாலும் போய்த் துலையிறா-னில்லை. பிலாக்காய்ப்பால் மாதிரி ஒட்டிக்கொண்டே கிடக்கிறான். (மணிக்கூட்டைப் பார்க்கிறார். அப்போது தாழு தலைப்பாகை அணிந்துகொண்டு வருகின்றான்.) எங்கையடா தலைப்பா ?

- தாழு. : (தனது தலைப்பாகையைக் காட்டி) இஞ்சை இருக்கையா ?
- கார். : மோட்டுப் பயலே, உன்னை தலைப்பாவை ஆர் இஞ்சை கேட்டது? என்றை தலைப்பாவையெல்லோ கொண்டாரச் சொன்னான். கெதியாய் வாடா. block head.
- தாழு. : ஓமையா. (உள்ளுக்குப் போகின்றான். பின்பு திறையில் தலைப்பாகை ஒன்றை வைத்து இருகையாலும் ஏந்திக்கொண்டு போய்க் கார்த்திகேயபிள்ளை முன்பு நிற்கின்றான்)
- கார். : (தலைப்பாகையை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு) தமிழனாய்ப் பிறந்தவன் தலைப்பா அணியவேண்டுந் தம்பி. தலைப்பா இல்லாவிட்டால் அவன் தமிழனல்ல. எங்கடை பெரியாக்கள் எல்லாம் பெரிசாய் வந்தது என்னத்தாலை? தலைப்பாவாலைதானே. அப்ப தம்பி, இனிமல் (மணிக்கூட்டைப் பார்க்கிறார்.) நேரமாகுது, ஏன் மினைக்கெடுவான் ,
- (எழும்புகிறார்கள்)

உறுப்பு III

களம் 1

இடம் : கொழும்பு, ஆசுப்பத்திரி.

இராசம்மா கட்டிலிற் படுத்திருக்கின்றாள். பக்கத்தில் அவள் தாய் வள்ளியம்மை இருந்து அவளோடு உரையாடிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

வள்ளி. : (அவள் கையிலே தொட்டுப்பார்த்து) இப்ப அவ்வளவு காச்சல் இல்லை. இனிமல் எல்லாம் சுகமாய்ப் போகும் என்று இடாக்குத்தர் சொல்லிப்போட்டுப் போறார். தலை இடிக்குதே மோனை ?

இரா. : இல்லையெனண.

வள்ளி. : அப்ப அது சும்மா காச்சலாக்கும். விசர்நாய் கடிச்சதாலை வந்ததல்ல. மெய்யே மோனை. மங்கையர்க்கரசியும் கொளும்பிலைதானே இருக்கிறவள் ?

இரா. : ஓமெனை.

வள்ளி. : இஞ்சை இருந்து அவள் இருக்கிறது தூரமாக்கும். அறிவிச்சா அந்தப் பெடிச்சி அடிக்கடி வந்து பார்க்கும் ; ஒரு துணையாயும் இருக்கும்.

இரா. : அவ றெயினிங் கொலிச்சிலை. இஞ்சையிருந்து தூரமோ என்னமோ தெரியாது. அவவின்ரை தாயெட்டைச் சொன்னான், கொளும்புக்குப் போறதெண்டு. அறிஞ்சா ஒருவேளை இஞ்சினை வருவா.

அப்போது வடிவேலுவும் கதிர்காமுவும் வருகின்றனர்.

வள்ளி. : (இருவரையுங் கண்டுவிட்டு) வாருங்கோ தம்பி, வாருங்கோ.

வடி. : இப்ப எப்பிடி இருக்கு ?

வள்ளி. : ஒண்டுமில்லை. கொஞ்சங் காச்சல்தான் காயுது. மற்றது நேரத்துக்கு நேரம் ஊசி ஏத்துகினம்.

கதிர். : காச்சலைப்பற்றி இடாக்குத்தர் என்ன சொன்னார் ?

வள்ளி. : அவங்கள் ஏதோ நாங்கள் கேட்டால் சொல்லிறாங்களே. சும்மா வாறதும் பாக்கிறதும் அங்கை தலைமாட்டிலை வைச்சிருக்கிற

கடுதாசியிலை என்னவோ எழுதிறதும் போறதுந்தான். பின்னை ஏதும் நான் கேட்டால் நாய்போலை வள்ளெண்டு விளுகிறாங்க. (பெருமூச்சுவிட்டு) ஏளையளுக்கு வருத்தம் வந்தால் உப்பிடித்தான் பாடுபடவேணும். இந்தப் பிள்ளைக்கெண்டுதான் இப்பிடையெல்லாம் வந்து கிடக்கு. ஏதும் செய்யுமே மோனை ?

- கதிர். : அதொண்டுச் செய்யாது. நீங்கள் பயப்பிடாதேயுங்கோ.
- வள்ளி. : என்னவோ, விசர்நாய் கடிச்சால் காச்சல் வந்து சன்னியாக்கி விசர்நாய்போலை கத்திக்கொண்டு எளும்பியோடி, ஆக்க-
ளுக்கும் கடிச்சு, பேந்து சாகிறதாம். என்னவோ, நாங்கள் ஒண்டுமில்லாத ஏளையள். கடவுள் என்ன நினைச்சிருக்கிறாரோ தெரிய இல்லை. (பெருமூச்சு விட்டு) அப்பூ, செல்லச்சன்னிதி-
யானே, நான் ஒண்டும் அறியேன். ஏதோ நீதான் துணை ! என்றை பிள்ளை சுகப்பட்டு எளும்பினால் நான் உனக்குப் பால்ச் சொம்பும் எடுத்து, உன்ரை கோயிலிலை வந்து அவிச்சங் குடுப்பன்.
- வடி. : நீங்கள் ஒண்டுக்கும் பயப்பிடாதேயுங்கோ, மாமி. உப்பிடி எத்தனை பேருக்குச் சுகம்வந்திருக்கு. அதெல்லாம் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.
- வள்ளி. : அப்பொருக்கா அந்த இடாக்குத்தரெட்டைக் கவனமாய்ப் பாக்கச் சொல்லிவிடு மோனை. உனக்குத் தறுமங் கிடைக்கும்.
- வடி. : அதெல்லாம் நான் பாத்துக்கொள்ளிறன். அது கிடக்க, நீங்கள் ஏன் எனக்கு அறிவியாமல் இஞ்சை நேரை வந்தனீங்கள் ?
- வள்ளி. : நான் என்ன மோனை செய்யிறது? அவசரத்திலை வெளிக்-
கிட்டது. ஒருதருக்கம் எளுதமுடிய இல்லை. பிள்ளையின்ரை பெரியதேப்பன் கண்டாக்கர் இருக்கிறாரே, அவற்றை விலாசந்-
தான் ஆப்பிட்டுது. பின்னை அதைத்தான் நம்பி வெளிக்கிட்டம். அங்கை போனால் அதை ஏன் பேசுவான் ?
- வடி. : தெரியும், தெரியும். நீங்கள் சொல்ல வேண்டாம்.
- வள்ளி. : உனக்காரோ சொன்னதே மோனை ?
- வடி. : அவன் அம்மானவையின்ரை வேலைகாறன் தாழு சொன்னான். அவன் சொல்லத்தான் எனக்குச் சங்கதி தெரியும்.
- வள்ளி. : மெய்தானோ மோனை. காசில்லாத வறியதுகளுக்கு வாற-
தெல்லாம் இப்பிடித்தான். எங்களுக்கு இங்கிலீசு தெரியாதாம். வெள்ளைக்காறர்போலை இல்லையாம். சரி, கிடக்கட்டும். என்றை பிள்ளை இங்கிலீசு கனக்கப் படிக்க இல்லைத்தான். ஆனால் அவள் படிச்ச தமிழ்ப் படிப்பின்ரை கால்த் தூசுக்கும் பெறாது உவையின்ரை இங்கிலீசுத் தூளெல்லாம். அதுக்கென்ன,

பிள்ளையின்ரை தேப்பன் இருந்தாரில்லை. அப்ப தெரியும் சங்கதி. உவையின்ரை காசெல்லாம் ஆற்றையெண்டு நினைக்கிறாய். இவர் உளைச்சுளைச்சு நம்பிக்கைக்குக் குடுக்கக் குடுக்க வேண்டிவைச்சிட்டு பேந்து அவர் செத்தாப்போலை விளையாடி விட்டினம். உதுக்கெல்லாம் உத்தரிப்பினம், ஓ.

- வடி. : ஏன் அவையளை அப்பிடிப் பேசிறியள் ?
- வள்ளி. : சொன்னாப்போலை, குறை நினைச்சுக் கொள்ளாதை தம்பி, நான் மறந்துபோய் என்றை மனத்துக்கத்திலை இப்பிடிப் பேசிப் போட்டன்.
- வடி. : அதைபற்றி ஒரு குறையுமில்லை, அப்ப வரப் போறம்.
- வள்ளி. : சரி, வாருங்கோ.

களம் 2

இடம் : கொழும்பு, கார்த்திகேயபிள்ளை வீடு.

கார்த்திகேயபிள்ளையும் மகள் கமலவேணியும் ஒரு அறையில் இருக்கின்றனர்.

- கார். : பிள்ளை, மாமி வந்தவவோ ?
- கமல. : இல்லை, ஐயா.
- கார். : வரச்சொல்லிப்போட்டு வந்தனான். ஏன் இன்னங் காணயில்லை ? ஒருவேளை வாறதுக்குக் கொத்தான் காறை எங்கை-
யெண்டாலும் கொண்டுபோட்டானோ ? சாய், வராமல் விடாள், என்ன சங்கதி ?
- கமல. : அப்ப பிள்ளை வருவாவாக்கம்.
- கார். : (மணிக்கூட்டைப் பார்த்துவிட்டு) சாய், ஏளு மணியாப் போச்சு. இன்னங் காணஇல்லை. அவன் சாத்திரியையும் வரச்சொல்லிப்-
போட்டன்.
- கமல. : ஏன் ஐயா ?
- கார். : பொருத்தம் பாக்க.
- கமல. : இன்னும் பளம் மாதிரியே ?
- அப்போது சின்னத்தங்கம் வருகிறாள்.
- கார். : (அவளைக் கண்டவுடன்) ஆ, தங்கச்சி வந்திட்டியே ?
- சின்ன. : ஓமண்ணை.

- கார். : இவன் சாத்திரியை இன்னம் காணவில்லை? எட தாமு, அவன் தாடிச்சாத்திரி உங்கினை வாறானோ பாரடா.
- தாமு. : அவர் எப்பவோ வந்து தோட்டத்துக்கை இருக்கிறாரையா? வரச்சொல்லிவிட்டே?
- கார். : ஓ, வரச்சொல்லிவிடு. டின்னருக்கு நேரமாய்ப் போச்சு; கெதியாய் முடிச்சப் போடவேணும் (சின்னத்தங்கத்தைப் பார்த்து) தம்பியின்ரை சாதகத்தைக் கொண்டுவந்தனியே தங்கச்சி?
- சின்ன. : ஓமண்ணை, இஞ்சை கிடக்கு. (சாதகத்தை எடுத்துக் கொடுக்கின்றாள்.)
- தாடிச்சாத்திரி வருகின்றான்.
- கார். : (எழும்பி) வாருங்கோ சாத்திரியார், வாருங்கோ, (தாமுவை நோக்கி) எட தாமு, கொஞ்ச வெத்திலை பாக்குக் கொண்டோடியாடா. (அவன் கொண்டு வந்து கொடுக்கின்றான். வெற்றிலைக்குள் காசு வைத்து எழும்பி நின்று கொடுக்கின்றார்.) இந்தத் தெட்சணையை வைத்துக்கொள்ளுங்கோ, சாத்திரியார். பஞ்சாங்கம் கொண்டுவந்தனங்களே? எங்கடை பஞ்சாங்கத்தையெல்லோ இவன் தாமன் கிளிச்சப்போட்டான்.
- சாத். : ஓமையா, கொண்ணந்தனான், அப்ப அந்தச் சாதகங்களை ஒருக்கா
- கார். : (இரண்டு சாதகங்களையும் கொடுத்து) இதிலை இரண்டுபேருடைய குறிப்பும் கிடக்கு.
- சாத். : (அவைகளை வாங்கிப் படித்துவிட்டு பஞ்சாங்கத்தையும் தட்டிப் பார்த்துக் கணக்குப் போட்டுவிட்டு) ஆண்சாதகத்துக்கு 27 வயதும் 4 மாதமும் 3 நாளும் நடக்குது. சரிதானே ஐயா?
- கார். : என்ன பிள்ளை?
- சின்ன. : ஓ, அப்படி இருக்கும்.
- சாத். : பெண் சாதகத்துக்கு 26 வயதும் 11 மாதமும் 28 நாளும் நடக்குது. என்னையா?
- கார். : அவ்வளவு வந்திட்டுதே? (யோசித்துவிட்டு) ஓ இருக்கும்.
- சாத். : அப்பிடித்தான் சாதகம் சொல்லுது. (ஒரு தாளில் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்துவிட்டு) இச் சாதகங்களுக்கு ஏனையா பொருத்தம் பாப்பான்?
- கார். : (திடுக்கிட்டு) ஏனப்படிச் சொல்லியள்?
- சாத். : இச்சாதகர் இருவரும் பெரும்பாலும் ஒரே கிரகநிலையுடையவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். அதனால் இவர்கள் மிக நெருங்கிய பந்துக்கள் எனத் தெரிகின்றது. என்ன மெய்தானோ?

- கார். : ஓம், மச்சானும் மச்சாளுந்தான் பாருங்கோ.
- சாத். : அதே போதுமே. தாய்மாமன் பிள்ளையெண்டால் மனப்பொருத்தம் நிச்சயம் இருக்கும். அது இருந்தால் சாதகப்பொருத்தம் பாக்கத் தேவையில்லை. அதுதான் போனாலும் கிரகப் பொருத்தமோ மிக நன்றாயிருக்கின்றது. நட்சத்திரப் பொருத்தம், கணப்பொருத்தம், மகேந்திரப் பொருத்தம், ஸ்திரீ தீர்க்கப் பொருத்தம், இராசிப் பொருத்தம், வசியப் பொருத்தம், தாலிப் பொருத்தம், அட்டட, எல்லாப் பொருத்தமும் மிக நன்றாயிருக்கின்றது. இதுபோலை பொருத்தம் வாறது மிகமிக அருமை பாருங்கோ. இதையேன் வைச்சு இழுத்துக்கொண்டிருக்கிறியள். இவர்கள் ஒருவருக்கென்றே ஒருவர் முற்பிறப்பிலே நியமிக்கப்பட்டவர் போல் இருக்கு. ஐயா இதைக் கெதியாய் மற்றொன்றையுங் கவனியாமல் செய்து போடுங்கோ.
- கார். : அப்ப வேறொன்றும் பாக்கத் தேவையில்லை எங்கிறியளே?
- சாத். : நிச்சயம். வேறொன்றும் பாக்கத் தேவையில்லை. (நெஞ்சிலே தட்டி) தாடிச்சாத்திரி சொன்ன சொல்லு ஒரு காலமும் பிளைபோகாது. நீங்கள்தான் மாறினாலும் இச்சாதகர் இருவரும் தாங்களே கலியாணம் முடித்துக்கொள்ளுவார். தெரிகின்றதா?
- கார். : மெய்தானோ சாத்திரியார்?
- சாத். : ஓ ஓ, சரி, ஏன் மினைக்கெடுவான்? வேறையும் ஒரு இடத்திலை பொருத்தம் பாக்கப் போகவேணும் பாருங்கோ; நான் போட்டுவாறன். நேரம் போச்சு. (எழும்புகின்றார்.)
- கார். : (எழும்பி) மெத்தச் சந்தோஷம். பின்னை, வரப்போறியளே? (அவன்கையில் காசுவைத்து) இதை வைச்சுக்கொள்ளுங்கோ சாத்திரியார்.
- சாத். : கிடக்கட்டும் பாருங்கோ, இதெல்லாம் என்னத்துக்கு?
- கார். : சாய், சாய் இப்படிப்பட்ட விஷயத்திலை மறுக்கப்படாது சாத்திரியார்.
- சாத். : (வாங்கிக் கொண்டு) சரி, அப்ப வாறன்.
- கார். : (கைகூப்பி) ஆ ஆ, அப்ப வாருங்கோ. (அவரை அனுப்பிவிட்டுத் திரும்பிவந்து ஓர் இருக்கையில் அமர்ந்துகொண்டு) அப்ப, என்ன தங்கச்சி, எல்லாம் சரிதானே?
- சின்ன. : ஓமண்ணை.
- கார். : அப்ப, நாளை நிச்சயம்பண்ணி வாறமாதம் செய்து போடுவம்.
- சின்ன. : ஓ, பின்னை அப்பிடிச் செய்யுங்கோவன். ஆனால் ஒன்று.
- கார். : என்னது?

- சின்ன. : அந்த வள்ளியம்மையாரின்ரை பெட்டைக்குத் தம்பியை நெடுக ஒரு பேச்சுக்காலாய் இருந்தது. ஆனால், தம்பி இப்ப இருக்கிற மாதிரிக்கு அதெல்லாம் சரிவராது. அதுக்கு இஞ்சை தங்கச்சி-யைப்போலை இங்கிலீசுப் படிப்பும் இல்லை. இந்தச் சடங்குதான் எல்லாத்தாலும் சரி, எண்டாலும், இது நடக்க முந்தி, அந்தப் பொடிச்சிக்கும் எங்கையெண்டாலும் ஒண்டை எடுத்துக் கட்டி-விட்டால் நல்லது, அண்ணை. அது இருந்து பெருமூச்சுவிடக்-குடாது.
- கார். : (அதைக் கேளாதுபோல்) எட தாமு, சாப்பாட்டை எடுக்கச்-சொல்லு.

களம் 3

இடம் : கொழும்பு, ஆசுப்பத்திரி.

இராசம்மா கட்டிலிற் படுத்திருக்கின்றாள். மங்கையர்க்கரசி வருகின்றாள்.

- மங். : இப்ப எப்படி இராசம்மா, இன்னுங் காச்சல் வாறதே ?
- இரா. : காச்சல் எப்பவோ விட்டுப்போச்சு. அது இதாலை வந்ததல்ல எண்டு இடாக்குத்தர் சொன்னார்.
- மங். : அப்ப பின்னை, பயத்திலையாக்கும். கடிச்சது என்ன விசர்நாய்-தானோ அல்லது சும்மா நாயோ ?
- இரா. : என்ன எண்டு சொல்லிக்கொள்ள முடியவில்லை. விசர்நாய் போலான் இருக்கு. அங்கினை எங்களின்ரை பக்கத்திலை உள்ள நாயல்ல. நல்ல உயந்த பெரிய நாய். களுத்திலை ஒரு ஈர்வணிக்-கயிறு கட்டியிருந்துது. அதை எங்கினையோ கட்டிவைச்சி-ருந்திருக்கவேணும். அறுத்துக்கொண்டு வந்தது போலை காலெல்லாம் செம்பாடாய்க் கிடந்துது.
- மங். : அப்ப அச்சவேலியுப் பக்கத்து நாயாக்கும். அதுகள்தான் ஒவ்வொண்டு ஆடுகால்போலை. இப்ப கடிச்ச புண் ஆறிவிட்டதே?
- இரா. : இன்னங் கொஞ்சங் கிடக்கு.
- மங். : கதையுக்கை கதை இராசம்மா, கேக்க மறந்து போனன். உங்கடை பெரியையாவும் கொக்கா கமலவேணியும் வந்து உன்னைப் பாக்க இல்லையே ? ஏன் அவை வீட்டை நிண்டு-கொண்டு மருந்து செய்விச்சிருக்கலாமே ?
- இரா. : அவை வீட்டை நாங்கள் நாட்டுச் சனங்கள், என்னெண்டு நிக்கிறது?

- மங். : எனக்கெல்லாந் தெரியும். நீ சொல்ல வேண்டாம். அவையள் முந்திய ஆக்கள் அல்ல. இப்ப வேறை மாதிரி.
- இரா. : ஏன், நீ அவையெட்டைப் போற இல்லையே ?
- மங். : ஒருநாள் கொளும்புக்கு வந்தாப்போலை போனன். அவை ஒருவிதமாய் வேண்டாவெறுப்பாய் இருந்தினம். நான் பின்னைப் பேந்து போறயில்லை. விருப்பமில்லாத இடத்துக்கேன் நாம் போவான் ? உனக்கொரு சங்கதி தெரியாதே ?
- இரா. : என்ன மங்கை ?
- மங். : கெதியாய் உன்ரை கொக்கா கமலவேணிக்குச் சடங்கு நடக்கப் போகுதாம்.
- இரா. : எங்கை ?
- மங். : உன்ரை கொத்தான் வடிவேலுவுக்குத்தான் எண்டு பெரிய புகாராய்க் கிடக்கு. வடிவேலர் உன்னை வந்து வருத்தம் பாக்க-இல்லையே ?
- இரா. : அங்கினை இடையிலை வந்து அம்மாவோடை கதைச்சுப்-போட்டுப் போறது.
- மங். : காசில்லாவிட்டால் எல்லாம் உப்பிடித்தான். கொய்யா இருந்தாலும் உப்பிடி நடக்குமே ? ஆனால் உந்த ஆம்பினையளும் காசுக்குத்தான் தூங்கிறாங்கள். நீயும் நெடுக மனக்கோட்டை கட்டிக்கொண்டு இருந்ததுதான்.
- இரா. : அதுதான் நல்லது மங்கை. எனக்கென்ன அவரைப்போலை படிப்பிருக்கோ காசிருக்கோ ?

களம் 4

இடம் : கொழும்பு, கார்த்திகேயபிள்ளை வீடு.

தாமு கதிரை முதலியவற்றை ஒழுங்குபண்ணிவிட்டுக் கூட்டும் பொழுது பாடுகின்றான்.

- தாமு. : நெற்றியிலிட்ட நீலவர்ணப்பொட்டு நேராய் அழிவானேன்
- என் சிங்கி, நேராய் அழிவானேன்
வெய்யிலைக் கண்டு வீசி நடந்தேன் வேர்வையழித்ததடா
- என்சிங்கா, வேர்வையழித்ததடா.

அப்போது கார்த்திகேய பிள்ளை வருகின்றார். தாமு பாட்டை நிறுத்திவிட்டுக் கூட்டிக்கொண்டு நிற்கின்றான்.

- கார். : எட தாமு.
தாமு. : ஏனையா.
கார். : இண்டைக்குத் தம்பி இஞ்சை வந்ததோ ?
தாமு. : இன்னம் வரவில்லை ஐயா. அவரென்ன இப்ப வரப்போறாரே, ஆசுப்பத்திரியெல்லாம் போட்டுக்கீட்டு நேத்தையைப்போலை நல்லாய்ச் செண்டாப்போலைதான் வருவார்.
கார். : ஏனடா ஆசுப்பத்திரிக்கு ? பிள்ளையைப் போய்க் காணவோ ? அவள் எப்பவோ வந்திட்டாளே.
தாமு. : சீச்சீ, எங்கடை அம்மாவையல்ல ஐயா. அதோடை அம்மா வேலைசெய்யிற ஆசுப்பத்திரிக்கல்ல அவர் போறது. விசர்நாய் ஆசுப்பத்திரிக்கு.
கார். : அங்கை ஏனடா அவர் போகப்போறார் ? தெரியாட்டா ஏனடா உந்த வீண்கதையை உனக்கு ?
தாமு. : ஐயா உங்களுக்குச் சங்கதி தெரியாதுபோல. சின்னையா ஒவ்வொருநாளும் பின்னேரத்திலை அங்கை போறதாம். நிரையாகப் பூக்கீவெல்லாம் அனுப்பிறதாம். இராசம்மாப் பெட்டையோடை அவவின்ரை கட்டிலுக்குப் பக்கத்திலை இருந்து கதைக்கிறதெண்டு கேள்வி.
கார். : சும்மா இரடா. உனக்கேன் இந்த வீண்கதை எல்லாத்தையும். (எழும்பி யோசித்துக்கொண்டு அங்குமிங்கும் உலாவுகின்றார். அப்போது கதிற்காமு வருகின்றான்.) அதார் கதிராமுவோ ? வா தம்பி, அதிலை இரு. (கதிற்காமு அமருகின்றான். தாமு போகின்றான்.)
கதிர். : என்ன, இண்டைக்கொருடமும் போகஇல்லை ஐயா ?
கார். : இன்னம் போகஇல்லை.
கதிர். : வடிவேலு இங்கினை வரஇல்லையே ?
கார். : இன்னம் வரஇல்லை.
கதிர். : சாய், இஞ்சையும் காணஇல்லை. ஒருவேலை ஒண்டு, ஒருஇடமும் காணஇல்லை. இஞ்சை நிப்பாரெண்டு வந்தன். ஒருவேளை உங்கடை மகளோடை எங்கையெண்டாலும் போட்டாரோ ?
கார். : இல்லைத்தம்பி, அவள் உங்கை வீட்டுக்குள்ளை நிக்கிறாள்.
கதிர். : சரி, கொஞ்சம் செண்டாப்போலைதான் ஆளைப் பிடிக்கலாம். மினைக்கெட்டென்ன, அப்ப பினைப் போவம். நீங்களும் எங்கையோ போகப்போறன் எங்கிறியள். (எழும்புகிறான்.)

- கார். : இரு தம்பி, இரு. எனக்கப்பிடி அவசரமில்லை. உன்னோடை ஒருகதை பேசவேணும். எப்பவோசுட இதைப்பற்றி உன்னோடை-பேசவேணுமெண்டிருந்தனான். ஒருநாளும் சந்திச்ச வரஇல்லை.
கதிர். : என்னவோ ?
கார். : இந்த என்ரை தம்பியின்ரை பிள்ளை இருக்குதே, அந்த இராசம்மா. அந்தப் பிள்ளைக்கெல்லோ தம்பி, ஒரு சடங்கு எங்கையெண்டாலும் பாத்துச் செய்து வைக்கவேணும். உனக்குத் தெரியுநானே தம்பி, என்னவிதமாய் இவை எல்லாரையும் ஒரு கட்டுக்கூட்டாய் வைச்சுப் பாத்துக்கொண்டு இவ்வளவு காலமும் வந்தனான் எண்டு. நான் பாராட்டால் இதுகளை ஆர் பாக்கிறது ?
கதிர். : மெய்தான் பாருங்கோ.
கார். : அதுதான் என்ரை பிள்ளையின்ரை சடங்கு முடிய முந்தி, அதின்ரை அலுவலையும் ஒருக்கா முடிச்சுப் போடவேணும். என்ரை பிள்ளையெண்டா என்ன, என்ரை தம்பியின்ரை பிள்ளையெண்டா என்ன ? எல்லாம் சரிதான் எனக்கு. என்னைக் கேக்காமல் பறையாமல் ஆசுப்பத்திரிக்குப் போட்டுதுகள். இஞ்சை வந்து நிண்டுகொண்டு மருந்து செய்விச்சிருக்கலாம்.
கதிர். : உண்மைதான் பாருங்கோ. ஏனங்கை போனதுகளோ ?
கார். : உதுகளின்ரை வேலையெல்லாம் உப்பிடித்தான் தம்பி. மோட்டுச் சனங்கள் சொற்றது கேக்கிற இல்லை. அதுதான் போகுது. உங்கினை ஆரும் வசதியாய் இருக்கினமே தம்பி ? பெட்டை இஞ்சை வந்ததோடை, இவடத்திலையே மறிச்சுச் செய்துபோடவேணும். ஊருக்குப் போனால் அவள் தாய் ஏதும் கேப்பார் புத்திகேட்டுப் பிரளிபண்ணிப் போடுவாள்.
கதிர். : (யோசித்துவிட்டு) ஒண்டு வசதியாய் இருக்குத்தான் பாருங்கோ; நல்ல பொடியன், குணம் நடையெல்லாம் நல்லது. கொஞ்சச் சீதணம் குடுக்கவரும்.
கார். : அதெல்லாம் நானே குடுக்கிறன் தம்பி. பெட்டைக்குப் போகவேண்டிய தோட்டமொண்டை அவள் தேப்பன் என்னெட்டை முவாயிரத்துக்கு ஈடுவைச்சவன். அதைத் திருப்பிக் குடுத்துவிடறன். அதோடை ஒரு ஆயிரம் ரூபாக் காசும் பெடிச்சியின்ரை கையிலை குடுத்துவிடறன். நீ அதை முற்றெடு.
கதிர். : (யோசித்துவிட்டு) நீங்கள் குடுக்கிற காசை இரண்டாக்கி விடுங்கோ. நான் அதை நிச்சயமாக்கிவிடறன். அப்ப அவையாட்பாணம் போகமுந்தி, இஞ்சையே வைச்சு நொத்தீசு போட்டிடுவம். நீங்கள் அதுக்கு முந்தி அந்தத் தோட்டத்துத் தொந்தறவையும் நீக்கிக் காசையும் பெடிச்சியெட்டைக் குடுத்துவிடுங்கோ ?

- கார். : சரி, அப்படியே செய், தம்பி. அந்தத் தொந்தரவெல்லாம் நான் நாளை நாளையிண்டைக்கிடையிலை நீக்கிவிடறன். நீ ஆளைப் புடிச்சப் பேசி, நாளையும் நிச்சயம் பண்ணிப்போடு. அது உன்ரை கெட்டித்தனம். ஆளின்ரை பேரென்ன தம்பி ? அவர் ஆர் ?
- கதிர். : அவர் என்றை ஒரு பெரிய சிநேகிதன் பாருங்கோ. என்றை சொல்லை ஒருகாலமுந் தட்டமாட்டார். பேர் ஆறுமுகம். கச்சேரியிலை கிளாக்குவேலை. ஏன், அவரை நீங்களும் கேள்விப்பட்டிருப்பியள்?
- கார். : ஓ தெரியுந் தம்பி, தெரியும். அவர் நல்லொரு மாப்பிளைதான்.

களம் 5

இடம் : கொழும்பு, வடிவேலு வீடு.

கதிர்காமுவும் வடிவேலுவும் ஓர் அறையில் இருக்கின்றனர்.

- கதிர். : ஆகா அவளின்ரை அளகென்ன, நடையென்ன, உடையென்ன ? அட்ட, எல்லாம் சும்மா பச்சைப் பசங்களிதான் ; திவ்வியமாயிருந்தாள்.
- வடி. : அதாரப்பா அது ?
- கதிர். : வேறையார் ? நீங்கள் ஆசுப்பத்திரியிலை கண்ட நேஸ் தான்.
- வடி. : ஓகோ, அப்படியோ சங்கதி ? அதுதானே அங்கினை நிண்டு கண்ணடிச்சுக்கொண்டு நிண்டனி ?
- கதிர். : ஆகா, அவளைப் பத்தால் பசிதிருமே. (ஒரு பாட்டுப் பாடுகிறான்.)
- வடி. : (இடையில்) அது கிடக்கட்டும். மெய்யெடாப்பா, அம்மான் வீட்டுப் பக்கம் போகஇல்லையே ?
- கதிர். : போனனான்தான். ஆனால், உன்ரை ஆளைக் காண இல்லை.
- வடி. : ஆ. அப்படியோ ? பின்னை ஆரைக்கண்டாய் ? அங்கை உள்ள ஆயாவையோ ? நீ உப்படியானதுகள் எங்கை இருக்கும் எண்டு நிப்பாய்.
- கதிர். : சீச்சி, சீச்சி. அப்படியா என்னை நினைச்சுக்கொண்டாய் ? இந்த நேசிலைதான் மயங்கிப்போனேன். இதுதான் முதல்தரம். வேறைய ஒண்டிலும் இல்லை தெரியுதோ ?
- வடி. : அது கிடக்கட்டும். ஆரை அங்கை கண்டனி ?
- கதிர். : உனது அருமை மாமனார் கார்த்திகேய பிள்ளை அவர்களை.

- வடி. : அப்படியோ, அவர் என்ன சொன்னார் ?
- கதிர். : அதுகிடக்க, நீயோ ஒரு சிவில் சேவன்ற, அவற்றை மோளைக் கட்டப்போறாய். அவரோ நல்ல அலங்காரமான ஆம்பிளையாயும் இருக்கு. அதோடை அவருக்குப் போதிய பணமும் இருக்கு. பின்னை ஏன் அவருக்கொரு முகாந்திரப்பட்டம் வாங்கிக் குடுக்கக் கூடாது ?
- வடி. : சும்மா புத்திறதை விட்டிட்டு, கேட்டதுக்கு மறுமொளி சொல்லன்.
- கதிர். : அவர், இஞ்சை கிட்டவா. இரகசியம் (காதுக்குள் ஏதோ சொல்லுகிறான்)
- வடி. : அப்ப, நீ என்ன சொன்னாய் ?
- கதிர். : றயிற்று, ஒமெண்டுதான்.
- வடி. : அப்ப, இஞ்சை கிட்டவா (இரகசியம் பேசுகிறார்கள்.) விளங்கிச்சுதோ?
- கதிர். : (தலையை அசைத்து) எல்லாம் நல்லாய் விளங்கிறது. மேவ அஸ்து.

களம் 6

இடம் : கொழும்பு, வடிவேலு வீடு.

சின்னத்தங்கமும் வள்ளியம்மையும் கார்த்திகேயபிள்ளையும் இருந்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

- கார். : நான் இதுமாத்திரமல்ல, வேறைய பிள்ளைக்கு வாற இட்டல் இடைஞ்சல் எல்லாம் பாத்துக்கொள்ளுவன். நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ. பின்னை, சீதணம் வேணும். அதுக்கு (சின்னத்தங்கத்திடம் உறுதியொன்றைக் கொடுத்து) அந்தத் தோட்டத்தின்ரை ஈட்டுக்காசு மூவாயிரம் பெற்றுக்கொண்டதாகப் பற்றுச்சீட்டு முடிச்சிருக்கிறன். அதோடை பொடியன் ஒரு இரண்டாயிரம் காசாய்க் கேக்குதாம். இந்தா பிள்ளை, இதிலை ஒரு இரண்டாயிரம் நோட்டாய்க் கிடக்குது. பத்திரம் (கொடுக்கிறார்) சீதணம் எந்திற அண்டைக்கு மாத்திரம் எடுத்துக் குடுங்கோ. நான் கதிராமுவெட்டைச் சொல்லி நொத்தீசுக்கு நான் ஒளுங்குபண்ணிவிடறன்.
- சின்ன. : அதெல்லாம் சரி, அப்ப இதைப்பற்றித் தம்பிக்கு அறிவிக்கவேண்டாமே?
- கார். : அதொண்டும் வேண்டாம், தங்கச்சி. அவருக்கு எல்லாம் தெரியும்; அவருங் கூடத்தான் இந்த ஒளுங்கெல்லாம் செய்தது.

- சின்ன. : அப்ப, பின்னைச் சரி.
- கார். : அப்ப பின்னை, நான் போட்டுவாறன் தங்கச்சி. அவள் பிள்ளை இராசம்மாவுக்கும் இதைப்பற்றிச் சொல்லிவிடுங்கோவன். பெண்டுகள் சொல்லிறதுதான் நல்லது. அப்ப வாறன் (போகிறார்.)
- சின்ன. : பின்னை வாருங்கோ, அண்ணை (அவர் போனபின் வள்ளியம்மையைப் பார்த்து) அவர் சொன்ன நியாயம் எல்லாம் சரிதானே, மச்சாள்?
- வள்ளி. : மெய்தான், பெட்டைக்கும் தலைவிதி உதுதானாக்கும். காசு களைஞ்சு இல்லாத நாங்கள் உந்த வசதியை விட்டிட்டு என்ன செய்யிறது?
- சின்ன. : அப்ப, பிள்ளைக்கு ஒருக்காக் கூப்பிட்டுச் சொல்லிவிடுவம்.
- வள்ளி. : ஓமெனை, மச்சாள். தற்செயலாய் அவள் மறுத்தால் என்ன செய்யிறது?
- சின்ன. : அவள் மறுக்காள். நான் பாத்துக்கொள்ளிறன். கரும்பு தின்னக் கைக்கூலி வேணுமே?

களம் 7

இடம் : கொழும்பு, வடிவேலு வீடு.

இராசம்மா தனது விதியை நினைந்து சோகமாய்ப் பாடிக் கொண்டிருக்கின்றாள். பாட்டு முடிந்தவுடன் ஒரு வேலைக்காரன் கடிதம் ஒன்றைக் கொண்டு வருகின்றான்.

- வேலை. : அம்மா, அம்மா!
- இரா. : அதாரது?
- வேலை. : இந்தத் தவாலை உங்களுக்குக் குடுக்கச்சொல்லி ஒரு பொடியன் தந்திட்டுப் போகுது.
- இரா. : ஆர், எனக்கோ?
- வேலை. : ஓம்ம்மா.
- இரா. : இதாற்றை? (வாங்குகிறாள்)
- வேலை. : தெரியாது. அப்ப வாறன்ம்மா.
- இரா. : சரி போட்டுவா. எனக்கார் உங்கை தவால் எளுதிறது? (விலாசத்தைப் பார்த்துவிட்டு) மெய்தான் எனக்குத்தான் (யோசிக்கிறாள்) அது ஆராயிருக்கலாம்? எனக்கு அறிஞ்சாக்கள் இஞ்சை கொளம்பிலை ஆர்? ஒருவேளை என்னைக் கொஸ்பிறுலிலை

பாத்த நேசாயிருக்கலாம். (திறந்து வாசிக்கிறாள்) ஓகோ, அத்தான் எளுதியிருக்கிறார். (மூடிக் கவனமாய் வைக்கிறாள்.)

களம் 8

இடம் : கொழும்பு, சின்னத்தங்கம் வீடு.

சின்னத்தங்கமும் வள்ளியம்மையும் கதிர்காழுவும் நடைசாலையில் இருக்கின்றனர்.

- சின்ன. : இராசம்மா ஆயத்தமாய் இருக்கிறாளே?
- வள்ளி. : ஓம், அவள் இப்பான் உடுக்கிறாள்.
- சின்ன. : மெய்யே, தம்பி கதிராழு, இறயித்தாரை இன்னங் காணயில்லை.
- கதிர். : இப்ப வந்திடுவார். நீங்கள் எல்லாம் ஆயத்தமாக்குங்கோ.
- அப்போது கார்த்திகேய பிள்ளையும் கமலவேணியும் வருகின்றனர். எல்லாரும் எழும்பி நிற்கின்றனர்.

- கார். : இருங்கோ, இருங்கோ. எல்லாம் ஆயத்தந்தானே?
- சின்ன. : ஓமண்ணை.
- கார். : தம்பி எங்கை?
- கதிர். : இப்ப வந்திடுவார். அவர் மாப்பிளையோடைதான் வருவார்.
- கார். : (மணிக்கூட்டைப் பார்த்து) நேரம் வரப்போகுது. இறயித்தார் எங்கை?
- கதிர். : வந்திடுவார்.

அப்போது வடிவேலு சீலைப்பொட்டளியோடு வருகின்றான்.

- கதிர். : உதென்ன பாசல் வடிவேலு?
- வடி. : அது கூறைச்சீலை. மாப்பிளை தனக்கு வாங்க நேரமில்லை யெண்டு என்னை வாங்கிக் கொண்டாரச் சொன்னவர்.
- கார். : நேரமாகுது. ஏன் சணங்குகிறார் தம்பி?
- வடி. : வந்திடுவார். (மற்றவர்களைப் பார்த்து) நீங்கள் எல்லாம் ஆயத்தமே?
- சின்ன. : ஓம் ஓம் நாங்கள் எப்பவோ ஆயத்தம்.

அப்போது ஐயர் ஒருவர் பொட்டளியோடு ஒரு சொக்கப்பையனையுங் கூட்டிக்கொண்டு வருகின்றார்.

ஐயர். : (ஒரு கதிரையில் இருக்கின்றார்.) சம்போ சங்கர மகா தேவா.
(பையனைப் பார்த்து) எடே இதிலை உட்காரடா.

சொக். : ஆம், சாமி.

சின்ன. : (வடிவேலுவைப் பார்த்து) ஏன் தம்பி, ஐயர் வந்தவர் ?

கதிர். : மகன் இப்பவே கலியாணம் முடிக்கப்போறாராம்.

சின்ன. : ஆரை ?

கதிர். : (கமலவேணியைக் குறித்து நோக்கி) உங்கடை மருமோளைத் தான்.

கார். : அதென்னெண்டு ரிஜிஸ்டர் பண்ணாமல் செய்யிறது ? அதோடை, எத்தினை பேருக்குச் சொல்லவேணும் ? இந்தப் படிப்பெல்லாம் படிச்சுக்கொட்டின பிள்ளைக்கு இப்பிடயே கலியாணஞ் செய்யிறது ? அதுக்கு நான் ஒத்துக்கொள்ளமாட்டன். என்னத்துக்கோ வந்திருக்கிறன், என்னவோ செய்யப்போறன் எங்கிறிப்பன்.

கதிர். : அப்பென்ன வடிவேலு செய்யிறது ?

வடி. : நான் இண்டைக்கு இந்த நாளுக்குக் கலியாணம் முடிச்சே தீரவேண்டும். உவையள் பயப்பிடுகினம் போலை இருக்கு. என்னிலை அவ்வளவு நம்பிக்கை இல்லையே ?

கார். : எப்பிடயெண்டாலும் ஊர்வளக்கத்தை ஒட்டி எல்லோ நடக்கவேணும். வளிவளியாய் முன்னுக்குச் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் செய்யாமல், இப்ப சுடுகுது மடியைப் பிடயெண்டால், என்ன செய்யிறது ? அடுத்த நாளுக்கு ரிஜிஸ்டர் பண்ணிப்போட்டு, பேந்து செய்யலாம்.

வடி. : அப்ப கதிராமு, ஏன் நிப்பான் ? மற்றப் பொம்பிளையைச் செய்வம்.

கார். : ஆ, அப்பிடயும் ஆச்சோ ? எனக்கு ஒம்எண்டு சொல்லிப்போட்டு இன்னம் ஒண்டைக் கட்டவோ ? அப்பிடச் செய்தியெண்டால், பின்னைத் தெரியும் கார்த்திகேயனுடைய சங்கதி. (கதிர்-காமுவைப் பார்த்து) எல்லாம் இந்தக் காவாலிதான் செய்தவேலை. பாரும் தம்பி, உனக்கு என்னவேலை செய்யிறெண்டு. (பொல்லை ஒங்குகிறார். கதிர்காமு விலகி நிற்கின்றான்.)

வடி. : ஏன் அம்மான் கதிராமுவைப் பேசிறியள், இது நான் தான் செய்த வேலை ; கதிராமு அல்ல. உங்களுக்கோ உங்களுடைய மகளுக்கோ அம்மா முற்றுச் சொன்னதேயொளிய நான் சொல்ல-யில்லைத்தானே. இரண்டாவது நான் உங்கடை மகளைக்

கட்டியிருப்பன். ஆனால் பாருங்கோ, உங்கடை பிள்ளைக்குப் போதிய அளவு பணம் இருக்கு. அதோடை படிப்பிருக்கு. பெரிய உத்தியோகம் இருக்கு. அதே போதும், சில பெண்களைப் போலக் கலியாணம் செய்யாமலே இருந்திடலாம். ஆனால் இந்தப் பிள்ளையோ ஏளை. ஆகப் படிச்சது தமிழும் கொஞ்ச இங்கிலீசும் தான். அல்லாமலும், நான் ஊர்மாதிரிச் சீவியம் பண்ணப் போறன். உந்த ஐரோப்பியமாதிரிச் சீவியம் எல்லாம் எனக்கு அவுத்துப் போச்சு. பளையமாதிரிச் சீவியம் சிவிச்சாத்தான் எனக்கு மன ஆறுதலாய் இருக்கும். அதுக்காகத்தான் எல்லாத்தையும் யோசிச்சப்போட்டு இவவைக் கட்ட முற்றெடுத்தனான்.

கார். : (கோபித்துக்கொண்டு) வா பிள்ளை, போவம். மெத்தையிலை வைச்சாலும் சருகுக்கை போறது சருகுக்கைதான். (மகளுடன் போகின்றார்.)

பொருளோ பொருள்

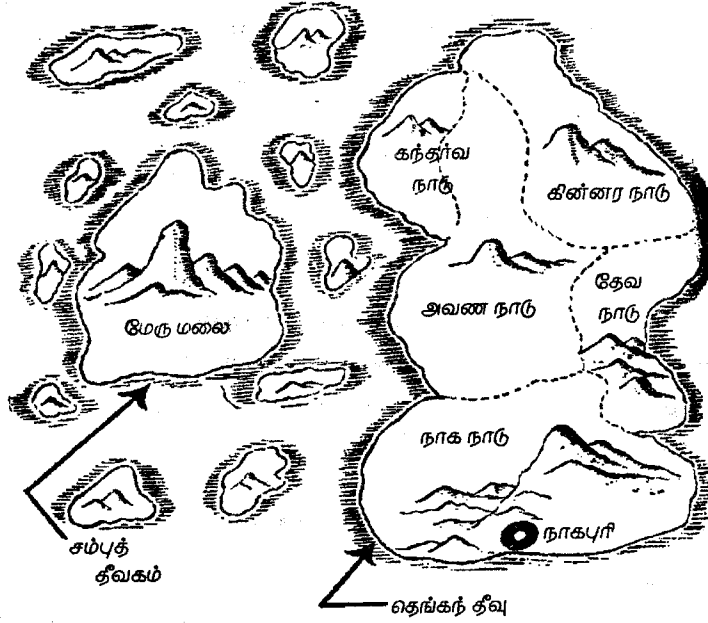
முற்றும்.

7. தவறான எண்ணம்

நாடகத்துள் வரும் அரிவையர் ஆடவர்

முனிவர்	...	முன்மொழி பின்மொழி பேசுவோன்
வச்சிரநாகர்	...	அப்புக்காத்து
சங்கரநாகர்	...	வழக்காளி
முடிநாகர்	...	வச்சிரநாகர் நண்பன்
சுந்தரநாகி	...	மாதர் முன்னேற்றவாதிகள்
வசந்தநாகி	...	மாதர் முன்னேற்றவாதிகள்
காளிங்க நாகர்	...	பிறக்கிறாசியார்
பரிமள நாகி	...	முடிநாகர் மகள்
குமாரநாகர்	...	முடிநாகர் மருகன்
அங்கதநாகர்	...	குமாரநாகர் நண்பர்
புலிக்குட்டி நாகர்	...	குமாரநாகர் நண்பர்
பாலநாகர்	...	குமாரநாகர் நண்பர்
அன்ன நாகி	...	முடிநாகர் மனைவி
மாணிக்க தேவர்	...	கோப்பிக்கடைக்காரன்
சோதி நாகி	...	குமாரநாகர் தாய்
கமல நாகி	...	பரிமளநாகி தோழி

கதை நிகழிடம் : நாகபுரி



முன்மொழி

முனிவர் ஒருவர் வருகின்றார். எதிரே இருக்கும் அண்ட கோளகைப் படமொன்றைத் தன் கையிலுள்ள கோலினால் சுட்டிக்காட்டிப் பின்வருமாறு பேசுகின்றார்.

பூலோக மாந்தர்களே !

யான் இப்பொழுது புவர்லோகம், மகாலோகம், சத்தியலோகம் ஆகிய மேலுலகங்களிலும், அதல விதல பாதலமாகிய கீழ் உலகங்களிலும் சஞ்சாரம் செய்துவிட்டு, இப்பொழுதுதான் பூலோகம் வந்துள்ளேன். யான் இப்படிச் சஞ்சாரம் செய்துவருகையில் இந்த அண்ட கோளகையில் ஓரிடத்தில் வாழும் மக்கட்குமுவினரின் வாழ்க்கை முறைகளைக் கூர்ந்து நோக்கினேன். அவை மிகவும் விநோதமாக விருக்கக்கண்டேன். நீங்களும் அவ்விந்தையைக் கண்டு சிந்தை மகிழுங்கள்! இதோ பாருங்கள் என் கையில் இருப்பதை : இதுதான் என் மந்திரக்கோலாகிய சுக்குமாந்தடி. என் மனதில் சில உருக்களைச் செபித்து இதை ஒருமுறை சுழற்றுவேனாகில், இந்த உலகத்தில் எங்கு வேண்டுமென்றாலும் அங்கு உங்களைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடும்.

இஃது இங்ஙனமிருக்க, சக்கரவாளம் என்னும் அண்டகோளகை ஒன்று உண்டு அல்லவா ? அங்கே இருக்கும் தீவகங்களில் ஒன்று சம்புத்தீவகம். இதைச்சுற்றி ஐந்நூறு சிறுதீவுகள், சந்திரனைச் சுற்றி நட்சத்திரங்கள் இலங்குவது போல நின்று துலங்குகின்றன. இச்சிறு தீவுகளில் ஒன்று தெங்கந் தீவு. இத்தீவில் பலவகையான மக்கள் வாழுகின்றனர். இம்மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளுக்கேற்ப, இத்தீவை, தேவநாடு, அவண நாடு, கின்னர நாடு, நாகநாடு, கந்தருவநாடு என ஐந்து பிரிவுகளாகப் பிரித்துள்ளனர். தேவநாட்டில் இருந்து தேவர்களும், அவண நாட்டிலிருந்து அவணர்களும், கின்னரநாட்டிலிருந்து கின்னரர்களும், நாகநாட்டிலிருந்து நாகர்களும், கந்தருவநாட்டிலிருந்து கந்தருவர்களும் இத்தீவிலே வந்து குடியேறி ஒன்றுசுடி வாழ்க்கை நடாத்துகின்றனர். நாகநாட்டின் தலைநகர் நாகபுரி.

இம்மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளை, உங்களுக்கு யான் காண்பிப்பான் வேண்டி உங்களை அங்கே என் சுக்குமாந்தடிமூலம் கொண்டு செல்கிறேன். (தன்கையிலுள்ள தடியைச் சுழற்றுகின்றார்.) இதோ நீங்கள் நாகநாட்டின் தலைநகராகிய நாகபுரியில் இப்பொழுது இருக்கின்றீர்கள். அங்கே நடக்கும் விநோதங்களைப் பாருங்கள்.

தவறான எண்ணம்

உறுப்பு I

களம் 1

இடம் : தெங்கந்தீவு, நாகநாடு : நாகபுரி அப்புக்காத்து
வச்சிரநாகர் வீடு

அப்புக்காத்து வச்சிரநாகர் மேசைக்கு அருகில் ஒரு கதிரையிலே இருக்கின்றார். அவருடன் இரண்டு வழக்காளிகள் பேசிக்கொண்டு இருக்கின்றனர்.

வச்சிர. : என்ன சங்கரநாகரே, கேட்டிரா நான் சொன்னதை ?

சங்கர. : ஓம் ஐயா.

வச்சிர. : நல்லாய் விளங்கிக் கொள்ளவேணும். நான் சொன்ன மாதிரி நீதிவான் கேட்டாலும் சொல்லிப்போட வேணும். ஒண்டையும் மறந்துபோகப்படாது.

சங்கர. : ஓம் ஐயா, நான் மறந்து போகமாட்டன்.

அப்பொழுது முடிநாகர் ஒரு வழக்குக்கொப்பியுடன் வருகின்றார்.

வச்சிர. : (அவரைக் கண்டவுடன் எழுந்து) வாருங்கோ ஐயா, வாருங்கோ. இந்தக் கதிரையிலை இருங்கோ.

முடிநாகர் ஒரு கதிரையிலே அமருகின்றார்.

வச்சிர. : (திரும்பவும் சங்கரநாகரைப் பார்த்து) இப்ப நல்லாய் விளங்கிக் கொண்டுதானே? நான் சொன்னபடியே சொல்லிப்போடு; உந்த வளக்கை நான் பறக்க வச்சிற்றன்.

சங்கர. : (தனது வேட்டிமுடிச்சை அவிழ்த்து அப்புக்காத்தரிடம் காசைக் கொடுத்துக்கொண்டு) ஏதோ உங்கடை தயவுதான் இருக்க வேணும் ஐயா; நாங்கள் ஏளையள். இந்த வளக்கை வெல்லா-விட்டால் நாங்கள் இந்த ஊரைவிட்டுக் குடிஎனும்ப வேண்டியது தான்.

வச்சிர. : அதுக்கும் ஒரு பேச்சோ, நீ பயப்பிடாதே போட்டு வா. (முடிநாகரை நோக்கி) அந்த வளக்குச் சாட்சியள் எல்லாம் ஆயித்தப்-படுத்திப்போட்டியனோ ?

அப்பொழுது சங்கரநாகர் விடைபெற்றுக்கொண்டு போகிறார்.

முடிநா. : ஓந்தம்பி, நீங்கள் சொல்லித்தந்தமாதிரி எல்லாம் சொல்லிக்-குடுத்து அவங்களுக்குப் பாடம் பண்ணி வச்சிருக்கிறீன். பிளைவிடமாட்டாங்கள். நல்ல கோட்டுப் புலியள்.

வச்சிர. : அது இருக்க, என்ன கிரவுஞ்சுபுரத்திலை வைச்சப் பிடிச்சதோ ?

முடிநா. : ஓந்தம்பி. அது என்னவெண்டால், நம்முடைய அடுத்தவீட்டு மணி-நாகர் இருக்கிறாரே ; அவர் கிரவுஞ்சுபுரத்துக்கு அடுக்க உள்ள மாயபுரத்துக்குப் போகவேணும் என்று என்றை காறையப் பிடிச்சார். அவர் அங்கைபோட்டுத் திரும்பிவர இரவு பத்துமணியாய்ப் போச்சு. அவர் வரயுக்கை எச்சைசுப் (Excise) பாட்டிக்காறர் றோட்டுநடுவிலை வந்து காறைய மறிச்சாங்களாம். மறிச்ச உடனே இஞ்சிப்பத்தர் (Inspector) வந்து "இந்தக் காறைய ஒருக்காச் சோதிக்கவேணும், நிறுத்து" என்று சொன்னானாம். உடனே அங்கைநிண்ட பீயோன்மார் (peons) காறுக்கிளை ஏறி அங்கையும் இங்கையும் பாத்துப்போட்டு "இந்தக் கார் கொஞ்சம் ஐமிச்சமான நேரத்திலை வந்திருக்கு. சோதிக்க வேணும் ; எச்சைஸ் டேசனுக்குக் (Excise Station) கொண்டு வா" என்று சொல்லிப்-போட்டுக் காறையும் இறைவரையும் கொண்டு போனாங்களாம். அங்கை அவங்கள் சொன்னமாதிரி இந்த மடையன்கள் கையெழுத்துப் போட்டிட்டு வந்திட்டாங்கள். இப்ப 25 ராத்தல் அவினைக் கார் எஞ்சினுக்கை மறைச்ச வைச்சக் கொண்டு போனதெண்டு வளக்கு வந்திருக்கு. இதுக்கு மணிநாகர் எண்டாலோ, அல்லது என்றை இறைவர் எண்டாலோ அப்பிரா-ணியள். இப்பிடியான வேலை செய்யக்கூடிய ஆக்கள் அல்ல. ஏதோ உங்கினை உள்ளவங்கள் எச்சைசுப்பாட்டியைத் தட்டி-விட்டு வேணும் என்று வைச்சப் பிடிச்சப்போட்டாங்கள். இதாலை எவ்வளவு தொந்தரவு !

வச்சிர. : உதென்ன தொந்தரவு, பாருங்கோ. அந்த எச்சைசுக்காறங்க-ளுடைய வாய்ப்பிறப்புப் போன தவணையில் வாய்க்க இல்லை. உதைப் புறக்க விட்டிடலாம்.

முடிநா. : இந்த வளக்கு நடத்துவதற்கு இந்தமுறை சுப்பிரீண்டன் (Superin- tendent) வாறானாம்.

வச்சிர. : எந்தக் கடவுள் வந்தாலுத்தான் என்ன ! ஏன் முந்தி முந்தி வளக்குகளிலை நடந்தது தெரியுந்தானே. வீடிப்போயிலை வந்த

வளக்கிலை கையும் மெய்யுமாகத் தோணியோடை பிடிச்சது-தானே. வளக்கிலை என்ன செய்து போட்டினம்? பூலோகத்திலை சண்டை நடந்த போது ஏற்றுமதி இறக்குமதிக்குக் கட்டுப்பாடு இருந்தது தெரியுந்தானே. அப்போது பெய்ற்று (permit) இல்லாமல் டிங்கியிலை அரிசி கொண்ணந்து இறக்கினபோது இவையள் பிடிச்சப்பாத்தினந்தானே. அந்த வளக்கையும் உவையென்ன வெண்டவையோ ? இது எல்லாத்தையும் நான்தானே பேசி வெற்றியெடுத்துத்தந்தது. அந்த வளக்குகளைப்போல இந்த வளக்குக் காப்பங்குகூடப் பொறுப்பில்லை. இது ஒண்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ. வெற்றி எடுக்கலாம். நான் பாத்துக்-கொள்ளிறன்.

முடிநா. : அது எனக்குத் தெரியுந் தம்பி. அந்தமுறை நான் அந்த அரிசியைக் கொண்டராட்டில் இந்த ஊரிலை உள்ள நாகர் சாதி எல்லாம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும் ? ஒரு மணி அரிசி இல்லாமல் இந்தச் சனம் என்ன பாடுபட்டு ? இப்பிடியாகச் சனங்கள் பாடுபடயுக்கை பெய்ற்று இல்லாமல் அரிசியை இறக்கினது குற்றமே ? ஊர் நன்மைக்காகத்தானே செய்தனான்.

வச்சிர. : இந்தக் கவுண்மேந்தினரை (Government) வேலை எல்லாம் உப்பிடித்தான், பாருங்கோ. இறேனிஸ் பிடிக்கிறவன் சரியாயி-ருந்தால் உந்தப் பிளையும் வருமே ? அதென்ன பாளிமேந்துக்கு (Parliament) நாங்கள் அனுப்பினவங்கள் சரியில்லை. உவங்கள் என்ன ஊர் நன்மைக்குப் போனவங்கள் என்று நினைச்சுக்-கொண்டியனே ? ஊரவன் எக்கேடு கெட்டால் என்ன ? அவங்கள் தாங்கள் பெரிசாக வந்தாப் போதும். தங்கடை பிள்ளைகுட்டியள், மச்சான், மாமன் நல்லாயிருக்கிறதுக்கெல்லோ அவங்கள் போனவங்கள். !

முடிநா. : நீங்கள் சொல்றது மெத்தச் சரிதான், தம்பி. ஏதும் ஆனமான-வங்கள் பாளிமேந்துக்குப் போனவங்களே ? போறது எல்லாம் சிலுவட்டையள் தானே.

வச்சிர. : அது சரிதான், பாருங்கோ. பாளிமேந்துத் தெரிவும் கிட்டடியிலை வருகுது. இந்தமுறை நல்லாக்களைத்தான் பிடிச்சனுப்பவேணும். எப்பிடியோ பாளிமேந்திலை அவுணர்தான் கூட. அவங்கள் தான் பெரும்பான்மைக் கட்சி. தேவரும், கந்தருவரும், கின்னாரும், நாகரும் சிறுபான்மை. இனிமல், தேவர்பாட்டியை ஒண்டிரண்டு மந்திரிப் பதவியைக் குடுத்துப் பிடிச்சவிட்டாங்கள் எண்டால் நாகர்பாட்டியின்ரை நிலை அதோ கதிதான். ஆனபடியால், நாகருக்குள்ளையும் சரியான ஆக்கள் போனால்தான்

பாளிமேந்திலை நல்ல வேலை செய்யலாம். எண்டாலும், அதுக்கு நாகருக்குள்ளை ஆனமானவன் ஆர் வரப்போறான் ?

முடிநா. : (ஆலோசித்துவிட்டு) நாகருக்குள்ளை ஆக்கள் இல்லாமல் அல்லத் தம்பி, வாக்கு வல்லமையோ வேறு எந்தக் கெட்டத்தனமோ, இவை எல்லாம் உள்ள நாகர் இருக்கின்றதான் ; ஆனால் அப்பிடிப்பட்டவை தெரிவுக்கு வரக் கொஞ்சம் பஞ்சிப்படுகின்றன. சும்மா ஒண்டுத் தெரியாத முட்டாள்கள் தான் முன்னுக்கு வாறாங்கள்.

வச்சிர. : ஏனப்பிடிச் சொல்றியள் ?

முடிநா. : பின்னை என்ன தம்பி, உங்களைப்போல ஆக்கள் தெரிவுக்கு முன்வந்தால் ஆகாதே ? அப்பிடி வந்தால் நாகர் குலத்துக்கும் நாக நாட்டுக்கும் எவ்வளவு நன்மையாக இருக்கும் ?

வச்சிர. : ஏன் அப்பிடிச் சொல்றியள் ? என்னாலை என்ன முடியும் ?

முடிநா. : அப்பிடிச் சொல்லாதையுங்கோ. உங்கள் தரவளி தெரிவுக்கு வராமல் பின்னுக்கு நிற்கிறதாலைதான் இந்த நாகநாட்டுக்கு வந்த கயிட்டமெல்லாம். இல்லை, உண்மையாகத்தான் சொல்றன். நீங்கள் இந்த முறை எண்டாலும் ஒருக்காத் தெரிவுக்கு வரக்குடாதோ ?

வச்சிர. : அதுக்கென்ன செய்யிறது, பாருங்கோ ? வேறை வேறை ஆக்களும் என்னை உப்பிடித்தான் கேட்டினம். நான் இன்னும் ஒரு முற்றும் சொல்ல இல்லை. (தலையைச் சொறிந்துகொண்டு) கரைச்சல் பிடிச்ச வேலை.

முடிநா. : உப்பிடிப் பாத்துக்கொண்டிருக்க ஏலாது. எங்கடை பகுதிக்கு நீங்கள்தான் வரவேணும். நாங்கள் எல்லாருமாகச் சேந்து வேலை செய்து உங்களை ஒருவிதமாக அனுப்பிவிடுறம்.

வச்சிர. : சரி, நான் யோசிச்சப் பாக்கிறன்.

களம் 2

இடம் : சுந்தரநாகி வீடு.

சுந்தர நாகியும் வசந்த நாகியும் ஒருவரோடொருவர் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

வசந்த. : இந்த நாகநாட்டுப் பெண்கள் எவ்வளவு அறியாமையில் முழுகி இருக்கிறார்கள். பூலோகத்திலோ, புவர்லோகத்திலோ, சத்திய லோகத்திலோ, அல்லது பாதலம் முதலிய கீழ் உலகங்களிலோ

உள்ள பெண்கள் எவ்வளவு முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறார்கள்? இங்கு என்றாலோ பழைய காலம் போல மிருகங்கள் போலவே இன்னும் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்.

சுந்தர. : வசந்தா ! நீ சொல்வது ரெம்பவும் சரிதான். இந்த நாட்டிலே பெண்கள் எப்ப பார்த்தாலும் தங்கள் வீடு, பிள்ளைகுட்டிகள், தங்கள் புருஷன்மார் இவைகளைப் பற்றியே ஓயாது கவலைப்படுகின்றனர். நித்திரைவிட்டு எழும்புவதும் பிள்ளைகுட்டிகளைப் பார்ப்பதும், புருஷன்மாருக்குத் தொண்டு செய்வதும், உண்பதும் உறங்குவதுந்தான் இவர்கள் வேலை. வேறை, ஊர் இருக்குதே, தேசம் இருக்குதே, இவைகளைப் பற்றிக் கொஞ்சமும் யோசிப்பதில்லை. படிப்பு என்றால் சுத்த சூனியம். பழைய கர்நாடகங்கள். சும்மா, கொஞ்சம் நாகமொழியைத்தான் படிப்பது. மற்றும் இங்கிலீசோ, (English) சயன்சுகளோ (sciences), பொலிற்றிக்கோ (politics), எக்கனமிக்சோ (economics), ஒன்றுத் தெரியாது. அவற்றைப் படிப்பதும் இல்லை.

வசந்த. : அது மெய்தான் சுந்தரி. உந்த மேற்படிப்புக்கள் படியாது விட்டால் எந்த நாட்டிலுள்ள பெண்களும் முன்னேற்ற முடியாது.

சுந்தர. : இதற்காகத்தான் நான் found பண்ணியிருக்கும் சோஷல் லீக் (social league) மூலம் பெண்களாகிய நாம் ஒவ்வொருவரும் கிராடியுவேற் (graduate) நாக இருக்கத் தெண்டிக்க வேண்டும். அப்படி வந்துவிட்டால் இந்தநாட்டில் இப்போது இருக்கும் கீழ்நிலை ஒழிந்துவிடும்.

வசந்த. : அத்துடன் இங்குள்ள ஆடவர் ஒவ்வொருவருக்கும் இப்படிச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும் : அதாவது நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் சீதனத்துக்கோ வடிவுக்கோ கலியாணம் முடிக்கக் கூடாது. படிப்புக்கே கலியாணம் முடிக்க வேண்டும். நீங்கள் கலியாணம் முடிக்கும் பெண் குறைஞ்சது பீ. ஏ. பாசு பண்ணி இருக்க வேண்டும்.

சுந்தர. : கட்டாயம், பீ. ஏ. பாசு பண்ணின ஒரு பெண்பிள்ளை வெறும் பண்டிதனையோ அல்லது சீனியர் பாசு பண்ணினவனையோ கட்டுவாள் என்று நினைக்கிறியோவே ? ஆனபடியால் பெண்கள் ஒவ்வொருவரும் கிராடியுவேற் ஆகினால் ஆண்கள் ஒவ்வொருவரும் கிராடியுவேற்றாகத்தானே வேண்டும். உலகம் தங்கி இருப்பது பெண்களில்தானே.

வசந்த. : நிச்சயம். சர்வம் ஸ்திரீமயம் ஜெகத்.

கதவிலே யாரோ தட்டும் ஒலி கேட்கின்றது.

சுந்தர. : Yes. Come in.

அப்பொழுது அப்புக்காத்து வச்சிரநாகர் வருகின்றார்.

- வச்சிர. : Good after-noon ladies. How do you do ?
- சுந்தர. : Good after-noon Vajira. Very well. Thank you. Would you kindly take a seat.
- வச்சிர. : Thank you. (ஒரு கதிரையில் அமருகின்றார்.) என்ன கணக்கக் கதைச் சூக்கொண்டிருக்கிறியள் ? என்ன பாரதூரமான விஷயமோ?
- சுந்தர. : ஒண்டும் இல்லை. எங்கள் நாட்டின் நிலைமையைப் பற்றித்தான் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம்.
- வச்சிர. : ஓகோ நாட்டின் நிலைமை என்றால் நாட்டுப் பெண்கள் நிலைமையைப் பற்றித்தான் பேசிக்கொண்டு இருப்பீர்கள் என நினைக்கிறேன். என்ன அப்பிடித்தானே ?
- சங்கர. : சரியாகப் பிடித்திருக்கிறீர்கள்.
- வச்சிர. : உப்பிடிப் பேசுவதற்கு எங்கள் நாட்டுப்பெண்கள் என்னதான் செய்துவிட்டார்கள்.
- சுந்தர. : ஒன்றும் இல்லை. அவர்கள் கல்விமுன்னேற்றத்தைப் பற்றித்தான் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். எங்கள் சங்கத்திலே பேசி முடிவுகட்டியது என்னவென்றால் பெண்கள் ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரு கிராட்யுவேற்றாக வரப்பண்ண வேண்டும். அப்படியானால் அவர்கள் கெதியில் முன்னேறிவிடுவார்கள்.
- வசந்த. : அத்துடன் ஒவ்வொரு ஆடவனும் ஒவ்வொரு கிராட்யுவேற்றைத்தான் கலியாணம் செய்ய வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்த வேண்டும்.
- சுந்தர. : அப்படியானால் கிராட்யுவேற்றான பெண்பிள்ளை குறைந்த படிப்புள்ள ஆடவனைக் கட்டமாட்டாள். பெண்கள் இப்படி கல்வியில் முன்னேறி இருப்பதைக் கண்டால் ஆடவரும் கிராட்யுவேற்றாவார்கள். அதனால் உலகம் முன்னேறிவிடும்.
- வச்சிர. : இப்படி நடக்குமானால் கிராட்யுவேற் அல்லாத ஆண்கள் கலியாணம் முடித்தல் பெரிய திண்டாட்டமாய்த்தான் வரப்போகுது.
- வசந்த. : அப்படி இருந்தால்தான் நமது நாடு கல்வியில் விருத்தியடையும். உண்மையிலே படிப்பில்லாதவருக்குக் கலியாணம் என்னத்திற்கு? அப்படியான கலியாணத்தினால் உலகத்திற்கு நடட்டந்தான்.
- வச்சிர. : ஓகோ, அப்படியோ சங்கதி ? இப்ப என்னளவில் பாத்துக் கொள்ளுவம். நான் இன்றையீடியேற்று (inter - Mediate) படிச்சுப்

பாசுபண்ணிப்போட்டுத் தான் உலோ (law) படிச்சு அப்புக்காத்தானான். நானும் ஒரு கிராட்யுவேற் அல்ல. அப்ப என்றை பாடும் கலியாணத்துக்குத் திண்டாட்டந்தானே ? Hear! Hear! Dear ladies ! நல்லாய் இருக்கு உங்கள் சோஷல் லீக்கும் அதன் வேலைகளும்.

- வசந்த. : அதுகிடக்க, சுந்தரி ! வாற செவ்வாய்க்கிளமை மாதர் முன்னேற்றச் சங்கத்திலை பேசுவதற்கு ஒரு speaker வேணும் என்று சொன்னாய். மிஸ்டர் வச்சிரா இருக்கிறாரே ; அவர் நல்ல உரிசியாகப் பெண்களுக்குப் பிடிக்கக்கூடியவிதமாய்ப் பேசிறவர்; அவரைப் போட்டால் என்ன ?
- சுந்தர. : கேக்கத்தான் நானும் எண்ணி இருக்கிறவன். (அப்புக்காத்தரைப் பார்த்து) அப்ப வச்சிரா ! என்ன subject இலை பேசப்போறாய்? பேசும்போது நல்ல சிம்பிள் (simple) ஆய்ப் பேசிப்போடு. அல்லாவிட்டால் நீ பேசிறதை எங்கள் சங்கப் பெண்கள் விளங்கிக் கொள்ள மாட்டார்கள்.
- வச்சிர. : சச்சாய், எனக்கு வந்து பேச நேரமில்லைப் பாருங்கோ. வேறொரு வேலை இருக்கு.
- வசந்த. : ஓகோ, சொன்னப்போலை, வச்சிரநாகர் இந்தப் பகுதிக்குப் பாளிமேந்துக்குக் கொன்ரெஸ்ட் (contest) பண்ணப்பொறார் எண்டு ஒரு கதை உலாவுது. அதுக்குத்தான் ஆயித்தம் செய்யப்போறாரோ? (வச்சிரநாகரைப் பார்த்து) மெய்யே வச்சிரா! உன்னை முதல் எலெக்சன் (election) கூட்டம் எப்ப வைக்கப்போறாய்? வாற செவ்வாய்க்கிளமை இல்லைத்தானே?
- சுந்தர. : ஓகோ, நீங்களும் எலெக்சனுக்கு வாறியளோ? அது மிச்சம் நல்லதுதான். ஒருவேளை செவ்வாய்க்கிளமை அதுக்காக ஆரும் ஆக்களைக் காணப்போறியளோ ?
- வசந்த. : சரி, கொன்ரெஸ்ட்பண்ணிற நோக்கம் இருந்தால் இந்தக் கூட்டத்துக்கும் அவர் வரத்தானே வேணும். அவர் கட்டாயம் வருவார். சுந்தரி, அதுக்கு நீ யோசியாதை.
- சுந்தர. : நாங்கள் கேக்கிறதுக்கு மறுக்காதையுங்கோ. செவ்வாய்க்கிளமை வந்து பேசினால் வச்சிரா, சோஷல் லீக், மாதர்-முன்னேற்றச் சங்கம், Womens' International Federation Womens' Inter-Planetary Union, Ladies League இவைகளில் உள்ள மெம்பேர்ஸ் (Members) எல்லாரையும் உங்களுக்கே எலெக்சனிலை வோட் (vote) போடச் செய்திடுவம். அந்தப் பகுதியில் உள்ள வோட்டேர்-சிலை (voter) அரைவாசிப்பேர் பெண்கள். அந்த வோட்டு முழுக்க உங்களுக்கு எண்டு நம்பி இருக்கலாம். அதோடை எலெக்சனிலை உங்களுக்காக நாங்கள் "வோக்". (work) பண்ணுவம்.

- வச்சிர. : நீங்கள் எனக்காக "வோக்" பண்ணுவியள் என்று தெரியுந்தானே.
 சுந்தர. : அப்ப தவறாது வந்துவிட வேணும். மீற்றிங் (meeting) 7 1/2 மணிக்கு.
 Subject - "The Bondage of Marriage." Do not disappoint me.

களம் 3

இடம் : நாகநாடு, நாகபுரி : முடிநாகர் வீடு.

அப்புக்காத்து வச்சிர நாகரும் பிறக்கிறாசி காளிங்க நாகரும் முடிநாகர் வீட்டு நடைசாலையில் வந்து நிற்கிறார்கள்.

காளிங். : (செருமிக் கொண்டு) ஐயா, முடிநாகரே ! முடிநாகரே ! ஐயா !!
 (உள்ளுக்கு) உதார் அது ?

காளிங். : அது ஏன் ? நான்தான் ; காளிங்கநாகர். ஒருக்கா இஞ்சை வந்திட்டுப் போங்கோ. வேறையும் ஒரு ஆள் வந்திருக்கு.

முடிநா. : (வெளியே வந்து) என்ன வெள்ளை வந்திருக்கிறியள். என்ன காரியம் ? வந்திருக்கோவன்.

முவரும் நாற்காலியில் அமருகின்றனர்.

காளிங். : ஒண்டும் இல்லை, ஐயா. நேத்து இராத்திரிப் பேசிக்கொண்டு இருந்தோமே, ஐயாவின்ரை எலெச்சனைப் பற்றி ; அதைப் பற்றித்தான் வேறே ஆக்களோடை யோசிச்சுப்போட்டு நொமினேசன் பேப்பர் (Nomination paper) உக்குக் கையெழுத்துப்போட உங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போக வந்திருக்கிறம்.

முடிநா. : ஆ..... ஆரும் பெரிய ஆக்கள் எல்லோ போடவேணும் ? நான் என்னத்துக்கு.

காளிங். : சீச்சி, என்ன நீங்கள் சொல்றது? இந்த ஊருக்கை இப்ப உங்களைவிடப் பெரியாக்கள் இருக்கினமே ? எல்லாரும் உங்களைத்தான் பெரியாளாகக் கணிச்ச வைச்சிருக்கினம். நீங்கள்தான் கையெழுத்துப்போடவேணும். அப்பதான் மரியாதையாக இருக்கும். இப்ப போகவேணும் கச்சேரிக்கு. மறுக்காமல் வெளிக்கிடுங்கோ.

அப்போது கார்ச்சத்தம் ஒன்று கேட்கின்றது.

முடிநா. : (வீட்டுக்குள் திரும்பிப்பார்த்து) மோனை, பரிமளம் ! பரிமளம் !!

(உள்ளுக்கு) ஏன் ஐயா !

முடிநா. : பள்ளிக்குப் போகக் கார் வந்திட்டுது. நேரமாச்சு, கெதியாய் வெளிக்கிடன்.

(உள்ளுக்கு) வந்திட்டன், கொஞ்சம் நிக்கச் சொல்லுங்கோ.

வச்சிர. : எங்களுக்கு நேரமாச்சது. பாருங்கோ. கெதியாய்ப் போய் உடுத்துக்கொண்டாருங்கோ.

காளிங். : காலமை சாப்பிட்டாச்சுத்தானே ?

முடிநா. : ஓ, அதெல்லாம் எப்பவோ முடிஞ்சது.

முடிநாகர் உள்ளே போகின்றார். அப்பொழுது அவர் மகள் பரிமள நாகி புத்தகக்கட்டுடன் நடைசாலைக்கு ஊடாக வெளியே போகின்றாள். வச்சிர நாகரும் காளிங்க நாகரும் அவளைத் திரும்பிப் பார்க்கின்றார்கள்.

வச்சிர. : (காளிங்கநாகரை நோக்கி மெதுவாக) ஆர் உந்தப் பிள்ளை ?

காளிங். : அது உங்களுக்குத் தெரியாதே ? உவதான் அவற்றை மோள்.

வச்சிர. : ஓகோ படிக்கிறாவோ ? எங்கை ?

காளிங். : நாகபுரி லேடிஸ் கொலிச்சிலை. (Ladies College)

வச்சிர. : நல்லொரு பள்ளிக்குடந்தான். மெத்தத் திறமான படிப்பு. இந்த நாளையிலை உள்ள ஏறுமாறான பளக்கம் ஒண்டும் அங்கை இல்லை. அங்கை படிக்கிற பிள்ளையள் மரியாதையாக இருக்குதுகள்.

காளிங். : இந்தப் பிள்ளையின்ரை குணத்தையும் படிப்பையும் பற்றி எல்லோரும் உங்கை மெத்தப் பேராப் பேசுகினம், பாருங்கோ. நல்ல ஒரு அடக்கமான பிள்ளை. இந்த நாளையில் எடுப்புச் சாய்ப்பு ஒண்டும் இல்லை.

வச்சிர. : (தலையை அசைத்து) Oh, I see.

களம் 4

இடம் : நாகபுரி, சுந்தர நாகி வீடு.

சுந்தர நாகியும் வசந்த நாகியும் பேசிக்கொண்டு இருக்கின்றனர்.

வசந்த. : அண்டைக்கு அப்புக்காத்தர் என்ன கலாதியாகப் பேசினார். கேட்டுக்கொண்டு இருந்தவை எல்லாரும் விளந்து விளந்து சிரிச்சினம். நல்ல முசுப்பாத்தியான பேச்சு.

சுந்தர. : மெய்தான், உப்பிடி நல்லாகப் பேசுவார் என்று நான் நினைச்சிருக்கயில்லை. It was Marvellous. எலெச்சனில் இவருக்கு வெற்றி வந்தால் மாதர் சங்கத்துக்கும் ஒரு வெற்றிதான். அதனால் இந்த நாட்டுப் பெண்களை எல்லாம் சீர் திருத்திக் கொள்ளலாம்.

- வசந்த. : எங்களின்ரை சங்கத்துக்கு ஒரு டோனேசன் (donation) தரும்படி அவரைக் கேட்டால் என்ன ? தக்க ஒரு புள்ளி. காசு பிடிச்ச வைச்சிருக்கிறார், தருவார். அதோடை பெண்கள் விஷயத்திலை அவருக்கு ஒரு கண் இருக்குத்தானே.
- சுந்தர. : ஓம், ஓம், நானும் அவரை எலெச்சன் வெண்டாப்போலை அதைப் பற்றிக் கேக்கத்தான் இருக்கிறேன். கட்டாயம் தருவார். அதுக்கு ஒரு ஐமிச்சமும் இல்லை.
- வசந்த. : உண்மைதான். நீ கேட்டால் என்னதான் தரமாட்டார்.
- சுந்தர. : என்னப்பா, ஒரு விதமாய்ப் பேசிறாய் ?
- வசந்த. : சாய், சாய், அப்பிடி ஒண்டும் இல்லை. ஏனப்பா, உள்ளதைச் சொன்னால் உடம்பெல்லாம் நோவானேன்.
- வச்சிர. : (உள்ளே வந்து) Good - morning ladies. I hope I have not disturbed you.
- வசந்த. : No, no, certainly not. Take your seat please. (வச்சிர நாக்கர் அமருகின்றார்.)
- வச்சிர. : அண்டைக்கு உங்கடை மாதர் முன்னேற்றச்சங்கத்திலை நான் பேசினது உங்களுக்குத் திறுத்திதானே ?
- வசந்த. : ஒமோம் மெத்தத் திறுத்தி. அங்கை இருந்தவை எல்லாரையும் hypnotise பண்ணிப்போட்டியள். அந்த speech ஆலை இவடத்துப் பெண்களுக்கை ஒரு விதமான Revolution வரும்போலை இருக்கு. இப்பிடி உங்களைப்போலை நாலுபேர் இருந்தால் இந்த நாட்டுப் பெண்கள் எல்லாருக்கும் salvation தான். இருபதாம் நூற்றாண்டிலே கூடப் பளைய tradition இலை கட்டுப்பட்டு என்ன அக்கப்பாடுபடுகிறார்கள்.
- வச்சிர. : ஏதோ நீங்கள் பேச்சுசொன்னியள், பேசிவிட்டன். அவ்வளவுதான். அதுஇருக்க, உங்கடை மாதர் முன்னேற்றச்சங்கம் என்னை இந்தப் பாளியேந்து எலெச்சனிலை support பண்ணுந்தானே ? நாசனல்பாட்டிக் (National Party) காறர் வந்து வந்து வேலைசெய்து திரியினமாம். ஒருவேளை உங்கடை மாதர்சங்கமும் அவன்களின்ரை பக்கத்துக்குச் சேந்தாலும் சேந்துவிடும்; கவனமாய்ப் பாத்துக்கொள்ளவேணும்.
- வசந்த. : சச்சாய், ஒண்டுக்கும் பயப்படத் தேவையில்லை. அப்பிடி ஒண்டும் நடவாது. நாசனல் பாட்டிக்காறர் எல்லாம் முதலாளி-வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவையள். பெண்களுக்கு அவ்வளவு freedom கொடுக்கமாட்டினம். அவையோடு சேந்தால் எங்களுக்கு ஒரு நன்மையும் வராது. பளையபடி அடுப்பூதத்தான் கொண்டு போவான்கள்.

- வச்சிர. : அப்பியெண்டால் சமசமாசப் பாட்டிக் (Samasamaja Party) காறர் கொம்மியூனிஸ்ட் பாட்டிக் (Communist Party) காறர் பெண்கள் விடுதலைக்காகப் பாடுபடுபவர்கள். அதனாலே உங்கடை சங்கம் ஏதாவது இடதுசாரிப்பக்கம் சேந்துவிடுமோ ? நல்லாக நினைச்சுக்கொள்ளவேணும். நான் வலது சாரிப்பக்கமும் அல்ல இடதுசாரிப்பக்கமும் அல்ல; இடையிலை ஒருபாட்டியையும் சேராது நிற்பவன். ஆனால் நானும் ஒரு சோசலிஸ்ட் (Socialist), பொதுமக்களுக்காகப் பாடுபடுபவன்.
- சுந்தர. : சீச்சீ, ஒண்டுக்கும் பயப்பிடவேண்டாம். எங்கடை சங்கம் அப்பிடி ஒரு பாட்டியையும் சேரமாட்டுது. அதுக்கெல்லாம் நாங்கள் இருக்கிறம், பாத்துக்கொள்ளுவம். எங்களையும் மீறி எதுவும் நடக்கிறதே எங்கள் சங்கத்திலை ?
- வச்சிர. : அப்ப உங்கடை சங்கத்துவோட்டு எல்லாம் நிச்சயந்தானே.
- வசந்த. : நிச்சயம், அதுக்கு ஒரு ஐமிச்சமும் இல்லை.
- சுந்தர. : எங்கடை சங்கம் உங்கடை பக்கந்தான். அதின்றை வோட்டு வேறை ஒருத்தருக்கும் போகாது.
- வச்சிர. : அப்பிடி எண்டால் சரி, நான் போட்டுவாறன். (எழுந்து போகின்றார்.)
- வசந்த. : என்ன சுந்தரி, பாக்கிறமாதிரியிலை நீ அப்புக்காத்தர் மேல் மெத்தத் தயவாக இருக்கிறாய் !
- சுந்தர. : வேறைஒண்டும் இல்லை. கெட்டிக்காறன், ஒரு இலட்சியபுருஷன். எங்கடை சங்கத்துக்காக மிகவும் பாடுபடுகிறவர். அப்படிப்பட்டவருக்கு நாங்களும் வேண்டிய உதவிசெய்து வைக்கத்தானே வேணும்.
- வசந்த. : அதோடை அவர் ஒரு charming man; அப்பிடித்தானே ?
- சுந்தர. : இருந்தாலும் இருக்கலாம்.
- வசந்த. : ஏனப்பிடிச் சொல்றாய் ? ஏனப்பா எனக்கு ஒளிக்கிறாய் ? அவர் உன்மேல் மையல்கொண்டு இருக்கிறார் எண்டு சொன்னால் என்ன ? நான் அறியக்குடாதோ ? நானும் உனக்கு ஒரு friend தானே.
- சுந்தர. : ஏனப்பிடிச் சொல்றாய் ?
- வசந்த. : அல்ல, உன்னைப்போலப் படித்தபொம்பிளைக்கு அவரைப் போலக் கெட்டிக்கார ஆள்தான் வேணும். அவரும் உன்னை அடிக்கடி வந்து பாக்கிறார். அவரைக் கண்டவுடனை உன்னைப் பார்த்தாலும் ஒருமாதிரி இருக்கு.
- சுந்தர. : என்னவோ எனக்கு ஒண்டுந் தெரியவில்லை ; நீதான் இப்படிச் சொல்றாய். ஆனால் ஆண்கள் வேஷக்காறர் எண்டு மாதர்

முன்னேற்றச் சங்கத்திலை நிறைவேற்றிய பிரேரணை ஒண்டு இருக்கிறது உனக்குத் தெரியுந்தானே ?

வசந்த. : அது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். சீவியத்திலை உண்மையாக நடப்பதையெல்லோ பாத்துக்கொள்ள வேணும். உந்தப் பிரேரணை எல்லாம் சங்கத்திலை எல்லோ. வாறதை விடக்குடாது. Any-how I wish you the best of luck.

உறுப்பு II

களம் 1

இடம் : நாகநாடு, நாகபுரி, குமாரநாகர் வீடு.

குமாரநாகர் ஒரு சாய்வு நாற்காலியில் படுத்திருக்கிறார். அவர்தலையில் ஒரு துண்டு கட்டி இருக்கின்றது. அவருக்கு அருகில் அங்கதநாதர் ஒரு கட்டிலில் இருக்கின்றார்.

அங்கத. : என்ன தோளரே, இந்தப் புண்ணுக்கு என்ன செய்தாய் ? மருந்து கட்டினியோ ? அல்லது சும்மா வெறும் சீலையைக் கட்டி இருக்கிறியோ ?

குமார. : இல்லை, இல்லை. காத்தாலைதான் அம்மாவெட்டைச் சொல்லி முருங்கைஇலையும் மிளகும் இடிப்பிச்சு வைச்சுக் கட்டியிருக்கிறேன். பொல்லாத எரிவாய்க் கிடக்கு. இரா முளுக்க நித்திரை இல்லை.

அங்கத. : ஆர் காணும் உப்பிடிக் கல்லாலை எறிஞ்சுவங்கள் ? ஆரும் உங்கடை கொம்மியூனிஸ்ட் பாட்டிக்கு மாறானவங்களோ , அல்லது உங்கடை அபேட்சகர் அரு. முத்துநாகருக்கு எதிரானவங்களோ ?

குமார. : இது எறிஞ்சது பாட்டி கிட்டி இல்லைக்காணும். பக்கத்து வடலிக் கூடலுக்காலைவந்துது ஐஞ்சாறு கல்லு. ஆரோ வம்புகள் இந்தக் கூட்டத்தைக் கலைக்கச் செய்தவேலை காணும். செயர்மன் (chairman) உக்குப் பக்கத்திலே இருந்த உலாந்தரிலே மளார்-எண்டு ஒரு கல்லு விளுந்தது. சிமினிக்கண்ணாடி பறந்தடிக்கும் எண்டு குனிஞ்சன்; விளுந்துது மற்றக் கல்லு என்றை மண்டையிலை.

அங்கத. : அப்ப நியென்ன செய்துகொண்டிருந்தனி ?

குமார. : அப்பதான் நாகர் காங்கிரசுக்காறரைத் தவிடுபொடியாத் தாக்கிப் பேசிக்கொண்டிருந்தன். சாய், கெடுத்துவிட்டான்களே.

- அங்கத. : பாத்தியே, எத்தினைமுறை சொன்னன் உந்தந் தெரிவுக் கூட்டங்களுக்குப் போகாதே போகாதே எண்டு. இப்ப வேண்டி முடிஞ்சியே. சும்மா சட்டம்பி வேலையைப் பாத்துக் கொண்டிருக்கிற எங்களுக்கு ஏன் உந்த ஊர்த் தொளவாரத்தை?
- குமார. : நீ உப்பிடிச் சொல்லிறாய். எனக்குத் தலைஇடி தாங்க முடிய இல்லை.
- அங்கத. : என்னகாணும் இந்தச் சின்னப்புண்ணுக்கு உந்தப் பாடுபடுகிறாய்? உப்பிடியான ஆக்கள் தானே revolution கொண்டாடுது? சும்மா சத்தம் போடிருது தான். என்ன, குலைக்கிறநாயும் கடிக்கிறதே?
- குமார. : அப்பிடி எண்டால் பாப்பமே உங்கடை நாகர் காங்கிரசை? காத்திலை விடுறமோ இல்லையோ எண்டு பாருங்கோவன். அதென்ன, உங்களுக்கே ஒற்றுமை இருந்தால் எல்லோ? கண்டறியாத காங்கிரஸ், இந்தத் தெங்கநதீவிலே இருக்கிற அவுனர், தேவர், நாகர், கந்தருவர், கின்னரர் என்ற அஞ்சு மக்கட்பிரிவினை, நாகர் எண்டு இருக்கிறது ஆக எட்டில் ஒண்டு. அப்பிடி இருந்தும், நாகர் காங்கிரசுக்கையும் ஒத்துணைப்புக் கட்சியாம், பிரிவினைக் கட்சியாம். ஏன் உந்தப் புலுடா எல்லாம் விடுறியள். உங்கடை உந்த நாகர் காங்கிரசைத் தொடங்கினது உங்கடை தலைவர் முன்னேற்றத்துக்கெல்லோ? பின்னைப் பொதுசனங்களின்ரை நன்மைக்காகவே? இந்தத் தெங்கந் தீவிலை நாசனல் பாட்டி ஒண்டிருக்கெண்டு தெரியும் எல்லே? இந்தத் தெங்கந் தீவிலை உள்ள சனங்களில் பெருந்தொகையானவர்கள் அவுனர்கள். அதனால் பாளியேந்திலை (parliament) அவுனர் மெம்பேசு (members) தான் கூடிவிடுவான்கள். அதைப் பாத்துப்போட்டு, தங்களுக்கு ஒரு பட்டம் பதவி ஒண்டும் வராது எண்டு நினைச்சுத்தான், இந்த நாகர் காங்கிரசை உங்கள் தலைவர்கள் தொடக்கினது. ஆனால் நாசனல் பாட்டிக்காறிலை உங்கடை பருப்பு வேகயில்லை. அப்ப காங்கிரசிலை ஒரு பகுதிக்காறப் பாத்தான்கள் நாசனல் பாட்டியோடை சேராமல் பிறிஞ்சு நிண்டால் சாயம் களண்டுபோடும் எண்டு. பின்னை, அவங்களோடை ஒத்துணைச்சால் நாகருக்கு ஏதோ பெரிய லாபம் வந்துவிடுமெண்டு எண்ணிக்கொண்டு மெதுவாக வெக்கத்தைக் கக்கத்துக்கை வைச்சுக்கொண்டு மற்றப் பாட்டிக்குத் தெரியாமல்போய், பளியோ முறையோஎண்டு நாசனல் பாட்டியின்ரை காலிலை விளுந்தான்கள். இது மற்றப் பாட்டிக்குக் கோவம். இவங்கள் தங்களை மற்றவங்கள் விளையாடிப் போட்டான்கள் எண்டு நினைச்சுக்கொண்டு சாதிப்புனிதம் மொளிப்புனிதம் என்னும் வகுப்புவாதங்களைக் கொதிப்பிச்சுக்கொண்டு

திரியினம். நாகருக்குப் பிறிம்பான இராச்சியம் வேணுமாம். அப்பிடிப் பிறிம்பான இராச்சியம் வந்தால் குட்டிக் கவுணர், மந்திரி ஆகலாம் எண்டு கனாக்கண்டுகொண்டு தான் உந்த வேலை எல்லாம். என்ன எங்களுக்குத் தெரியாதே? உதுதான் உங்கடை நாகர் காங்கிரசு.

- அங்கத. : என்ன காணும் கனக்கச் பேசிறீர். உங்கடை இடதுசாரிக் கட்சி எல்லாம் திறமோ? அவையின்ரை பொட்டுக்கேடு எங்களுக்குத் தெரியாதோ? இந்த நாளையிலை எல்லா மண்டலங்களிலையும் இடதுசாரிக் கட்சியாக இருப்பதுதான் பாஷன் (fashion). உதுக்காக ஒரு கட்சியைத் தொடங்கிறது, அதுக்கு ஒரு புதுப்பேர் வைக்கிறது. உண்மையாக உந்தக் கட்சியள் எல்லாம் ஏளைபேதையளை ஏமாத்தத்தான். அதோடை அந்தச் சனங்களின்ரை பெலத்தைக் கொண்டு தாங்கள் லீடேர்ஸ் (leaders) ஆக வாறுதுதான், ஒவ்வொருதற்றை உண்மையான நோக்கம்.

அப்பொழுது பாலநாகரும் புலிக்குட்டி நாகருங் குமாரநாகரை வருத்தம் பார்க்க வருகின்றனர்.

- அங்கத. : (தனது இருக்கையைவிட்டு எழுந்து சில கதிரைகளை இழுத்துவிட்டு) இருங்கோவன். இண்டைக்கு என்ன இவடத்-தோடை?
- புலிக். : இல்லை இல்லை, கொம்மேட் குமாரநாகர் கல்லெறி வேண்டிப் போட்டாராம். அதுதான் அவங்கடை எறி இனிச்சுதோ உறைச்சுதோ எண்டு கேக்கலாமெண்டு வந்தம்.
- பாலநா. : மெய்யே தோளா? காயம் என்ன வாறோ? ஒருதருக்கும் காட்டயில்லையே? ஆரும் இடாக்குத்தருக்குக் காட்டினால் நல்லது.
- குமார. : (புலிக்குட்டி நாகரைப் பார்த்து) ஏன் காணும் உங்கடை நாசனல் பாட்டியும் இந்தச் சீற்றுக்குக் கொண்டெஸ்ற் பண்ணச்சொல்லி ஆரையோ தட்டி எழுப்பி விட்டிருக்காம்; ஆர் அந்த ஆசாமி?
- பாலநா. : அந்தக் கிரவுஞ்சுபிரியிலை இருக்கிற முகாந்திரம் இளநாகர்தான்.
- புலிக். : என்ன ஒருவிதமாகத் தட்டி எழுப்பிற கதை பேசிறீர்? நாங்கள் நெடுகத்தானே அவரைப் போட அடுக்குப் பண்ணி இருந்த-நாங்கள்.
- பாலநா. : உங்கடை அடுக்குகள் ஒண்டும் இஞ்சை ஆடாது காணும். முதலாளி வகுப்பை முறியடிக்கத்தானே கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறம். ஏளை எளியதுகள் நெற்றி வேர்வை நிலத்திலை சொட்டச் சொட்ட உளைச்சக் குடுக்கிறதை நல்லாய்த்

திண்டு திண்டு கொளுத்துத் திமிர் பிடிச்சுக்கொண்டு இன்னும் அதுகளைக் காலுக்கைபோட வளி தேடியிள். இந்த முதலாளி வகுப்பை அடக்கி ஒடுக்கித் தொளிலாளராகிய நாம் இந்தமுறை சீற்று (seat) எல்லாத்தையும் பிடிக்கிறமோ இல்லையோ எண்டு பார்.

அங்கத. : அப்பிடி எண்டால் எத்தனை பேர்காணும் இந்தச் சீற்றுக்குக் கொண்டெஸ்ற் பண்ணது காணும் ?

குமார. : நாகர் காங்கிரசிலை இரண்டுபேர், இடதுசாரியிலை மூண்டுபேர், நாசனல்பாட்டி ஒண்டு; அப்ப எல்லாமாக ஆறு.

அங்கத. : நீங்கள் ஒண்டை விட்டிட்டியள் ! அப்புக்காத்தர் வச்சிரநாகர் இன்டிப்பென்டன்ற் சோசலிஸ்ற் (Independent Socialist) ஆக முன்வந்திருக்கிறார். நீங்கள் எல்லாரும் குத்துப்பட அவன் வோட்டு எல்லாத்தையும் அடிச்சுக்கொண்டுபோடுவன். அதோடை மாதர்சங்கம் அவன்ரை கையுக்கை. அதிலே சரியான வோட்டு இருக்கெண்டு பாத்துக்கொள். (குமாரநாகரைப் பார்த்து) ஏன், உன்ரை கொம்மான் முடிநாகர்தானே அவற்றை கையாள் - உன்ரை மச்சாள் பரிமளத்தின்ரை தேப்பன் ? அவருக்கு நல்லாய்ப் பந்தம்பிடிச்சுத்திரியிறாராம் ?

புலிக். : நீங்கள் என்னத்தைச் சொன்னாலும் கிளக்கை காலிக்கிற சூரியன் மேற்கை காலிச்சாலும் (நெஞ்சில் தட்டி) இறுதி வெற்றி நாசனல் பாட்டிக்குத்தான்.

பாலநா. : நீங்கள் எங்கைகாணும் வெற்றி எடுக்கப் போறியள் அப்பிடித்தான் தற்செயலாய் வெண்டாலும் பின்னை லேசிலை விடப்போறமோ ? We will stir the masses into direct action and paralyse the machinery of government. The strike will rise wave after wave and we will kick the governor into the sea.

அப்பொழுது புதினத்தாள் கொடுக்கும் பையன் ஒருவன் புதினத்தாள் ஒன்றை அங்கு கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டுப் போகின்றான்.

புலிக். : என்ன, நீங்கள் strike கும் revolution உம் போட்டுத்தான் விடுவியளோ? கவுணர் எங்கடை பாட்டியெண்டு தெரியாதோ ? நீங்கள் strike போட்டால் அதை என்னமாதிரி அடக்கிறம் எண்டுபார். பொலிசுக்காறரைக் கொண்டுவந்து இரண்டு சத்த-வெடி போட்டால்தான் தெரியும் உங்கடை வேலை. மூலைக்கு மூலை ஓடி ஒளிச்சிடுவியள்.

பாலநா. : உந்தமாதிரி எங்களை எண்ணிக்கொள்ள வேண்டாம். எங்கள் பாட்டிக்காறர் எல்லாம் பெரும் தியாகிகள். தொளிலாளிகளுக்காகப் பாடுபடும் அஞ்சாநெஞ்சம் படைத்த வீர சிங்கங்கள். தலைகள் தரையில் உருண்டாலும் குண்டுகள் நெஞ்சிற்

பாய்ந்தாலும் முன்வைத்த காலைப் பின்வையாதவர்கள். வெற்றிகரமாக முன்னேறுவோம்.

புலிக். : ஏன்காணும் உளறுகிறீர்? உங்கடை பாட்டி மாத்திரம் அல்ல, மற்ற எந்தப் பாட்டியாவது தலைநிமித்திறதைப் பாத்துக்கொள்ளுவம். எட மடைப்பயல்களே, (அங்கதநாகருக்கும் பாஸநாகருக்கும் தனது கையைக் காட்டி) உங்களுக்கை ஒற்றுமை இல்லை, உலக ஒற்றுமைக்கும் தொழிலாளர் நன்மைக்கும் பாடுபடுவது எப்பிடி?

அதைக் கேட்டவுடன் அங்கதநாகர் கையை உருவுகிறார். பாலநாகர் கையைப் பொத்திக்கொண்டு புலிக்குட்டிநாகருக்குக் குத்தப்போகின்றார். அப்பொழுது புலிக்குட்டிநாகர் அவரின் சிவத்த டையைப் (tie) பிடிக்கிறார். குமாரநாகர் எழுந்து இருவரையும் பிடித்து விலக்கிவிடுகிறார். அதன்பின் எல்லாரும் சிறிதுநேரம் பேசாது இருக்கின்றனர்.

குமார. : (புதினத்தைப் பார்த்துவிட்டு) ஏனப்பா பாலநாகரே, கொம்மான்பாடு தேயிலைத் தோட்டத்திலை பெரிய திண்டாட்டம்போலை இருக்கு. அங்கை வேலைசெய்த சம்புத்தீவுக் கூலியாட்கள் எல்லாம் சம்பளத்திலை ஒருகாசு கூட்டித் தரச்சொல்லிக் கேட்டான்களாம். இவர் மறுத்தாராம். உடனே strike போட்டான்களாம். இவற்றை காறுக்கும் கல்லாலை எறிஞ்சு போட்டான்களாம். அதிலை போன எல்லாரும் தப்பிவிட்டினமாம். உன்ரை மச்சாளுக்குத்தானாம் காயம். ஆசுப்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோயிருக்கினமாம்.

பால. : (ஆத்திரத்துடன்) மெய்தானோ? இந்தச் சம்புத்தீவுப் பயல்கள் எல்லாம் உப்பிடித்தான். நன்றிகெட்ட நாயள். அவற்றை சோத்தைத் திண்டுபோட்டு அவரிலைதான் சருவிறாங்கள். என்ன, பொலிசைக் கூப்பிட இல்லையாமோ ?

புலிக். : என்ன, பெரிசாகத் தொளிலாளருக்காகப் பேசினாய் ? கொம்மான்ரை காசிலை கைவைச்சான்கள், மச்சாளுக்குக் கல்லெறிஞ்சுபோட்டான்கள் எண்டவுடனை தொளிலாளருக்காகப் பாடுபடுவது எல்லாம் பறந்துபோச்சு. சொல்லிறது ஒண்டு செய்யிறது ஒண்டு. பொலிசைக் கூப்பிட்டுமாம் ! பொலிசை !!

பால. : (ஆத்திரங்கொண்டு) என்ன ஒருவிதமாகப் பேசிறீர், ஓய், புலியரே !

புலிக். : பேசினால் என்ன செய்வீர் ? (அடிக்கப் போகிறார் - திரை.)

களம் 2

இடம் : நாகநாடு, நாகபுரி முடிநாகர் வீடு.

காளிங்கநாகர் ஒரு கதிரையில் இருக்கின்றார்.

முடிநா. : (கையில் ஒரு தொப்பியுடன் உலாத்திக்கொண்டு) என்ன பிறக்கிறாசியார், இராத்திரி அப்புக்காத்தர் நாகபுரி தெற்குவட்டாரப்பக்கம் போனவரே ? இந்தத் தெரிவு விஷயத்திலை மிச்சம் கடுமையாய் நிக்கிறார்கள் போலே. நானும் தற்செயலாய் இராத்திரி புல்லுக்கடையுக்கை பட்டைமுலைப் பிரம்புநாகரைச் சந்திச்சன். அப்ப, அவரெட்டை அந்தப் பக்கத்து ஆக்கள் எப்பிடியெண்டு தட்டிப்பாத்தன். அவர் கதைச்சமாதிரியிலை அவங்கள் பிரிவினைக் கட்சிப் பக்கம் நிக்கிறார்களேபோலே. பிறகு, நானும் அப்புக்காத்தரைப்பற்றிச் சொன்னன். அந்தாளும் ஒருமாதிரி ஒத்துக்கொண்டுது. அவற்றை கையுக்கை ஒரு நானாறு வோட்டு இருக்குப் பாருங்கோ, ஏதோ தன்னாலை இயண்டதைச் செய்யிறன் எண்டு சொல்லிப்போட்டுப் போகுது.

காளிங். : ஓகோ அப்பிடியோ சங்கதி ? எல்லாம் நல்லதுக்குத்தான், பாருங்கோ. அதுதான் போகுது. உதென்ன உந்தக் கடுதாசி ? ஏதோ வளக்குக் கொப்பிபோலே கிடக்கு.

முடிநா. : அதுதான் உந்தக் கார் பிடிபட்ட வளக்குக்கொப்பி. நீங்க வரமுந்திக் கொஞ்சம் பாத்துக்கொண்டு இருந்தன்.

காளிங். : அதுதான் இப்ப, உப்பிடி எத்தனை உங்கடைவளக்குகள் எங்கடை கையுக்கை வந்திட்டுப்போனது ? உதெல்லாம் பறக்கவிட்டிடுவம். அப்புக்காத்தரும் (நெஞ்சிலைதட்டி) நானும் இருக்கையிலுக்கை உதுக்கும் யோசிக்கிறதே ? அதுதான் சில்லறைக்கதை. அது இருக்க, நான் உங்களுட்கை ஒரு பெரிய அலுவலாய் வந்திருக்கிறன், பாருங்கோ.

முடிநா. : என்ன அப்பிடிப் பெரிய அலுவல் ? சொல்லுங்கோவன்.

காளிங். : வேறே ஒன்றும் இல்லைப் பாருங்கோ. சும்மா ஒருக்கா இப்பிடி.....

முடிநா. : ஓகோ, அப்புக்காத்தர் கேட்ட கைமாத்துக்கடனைப் பற்றிக் கேட்கவந்தனீங்களோ ? என்ன, அவருக்கும் எடுத்துக்குடுக்காமல் விடுவனே ? அதுக்கும் ஒது தடையே, பாருங்கோ. ஆனால் ஒண்டு, அவர் கேட்ட பத்துறுவாயிலை ஒரு நாலுறுவாத்தான் இப்ப வசதியாய்க் கிடக்கு.

காளிங். : ஓமோம், இப்ப நாலாயிரம் போதும், பாருங்கோ. பிறகு, மற்றதை ஒரு அஞ்சு பத்து நாளையிலை எடுத்துக் குடுக்கலாம்.

முடிநா. : ஆனால் ஒரு சங்கதி. வட்டிதான் கொஞ்சம் கூடிப்போச்சு. செட்டிவட்டி கேக்கிறான்கள். அதுக்கு அப்புக்காத்தர் என்ன சொல்லிறாரோ தெரியவில்லை.

காளிங். : அவர் என்ன சொல்லிறது. உந்தச் சீமானுக்கும் உது ஒரு காசே. உதுதான் கதை. உதைப்பற்றியல்ல நான் இஞ்சை பேசுவந்தது.

முடிநா. : பின்னை வேறே என்ன, பாருங்கோ ?

காளிங். : (அங்கும் இங்கும் பார்த்துவிட்டு) இஞ்சாலை எப்பன் இப்பிடி வாருங்கோ. அக்கம்பக்கத்திலை ஒருவரும் இல்லைத்தானே ?

முடிநா. : இல்லை, இல்லை. சொல்லுங்கோ பயப்பிடாமல்.

காளிங். : அப்பிடி ஒண்டும் இல்லைப் பாருங்கோ. இப்ப மத்தியானவேளை. இந்திரமுகூர்த்தம். ஆகையால் நான் பேசிற விஷயத்துக்குச் சரியான நேரம்.

முடிநா. : என்ன இது ? சொல்லுங்கோவன். இண்டைக்கு ஒரு கலியாண நாள்தான். ஆ அ அப்பிடி என்ன பாரதூரமான விஷயம் ?

காளிங். : இந்த அதென்ன ஒ ண் டும் இல்லைப் பாருங்கோ. இந்.....த.....ஆ..... உங்கடை மகள்ப் பிள்ளை இருக்குதே

முடிநா. : (நெற்றியைச் சுளித்து) ஒ ஒ

காளிங். : அவளுக்கு ஏதும் பேசிக்கீசி முற்றாய்விட்டுதே ?

முடிநா. : இல்லைப் பாருங்கோ. இன்னும் ஒரு பேச்சுக்காலும் இல்லை. உங்கினை உள்ள சில்லறையள் நானோ நீயோ எண்டு ஆக்க-ளெட்டைச் சொல்லிவிட்டுப் பாக்கின்றதான். ஆனால் நான் ஒண்டுக்கும் இடங்குடுக்கயில்லை. ஏன் கேக்கிறியள் ?

காளிங். : இல்லை..... இல்லைப் பா.....ருங்.....கோ. ஒரு நல்ல இடத்து ஆள் ஒண்டு அந்தப் பிள்ளையை எடுத்தால் நல்லது எண்டு யோசிக்குது. அதுக்கு இடங்குடுப்பியளோ என்னவோ எண்டுதான் கேட்டுப்பாத்தனான், பாருங்கோ. ஆமான இடம். ஆனபடியால்தான் வாய்வைக்கிறன், பாருங்கோ.

முடிநா. : ஒளிக்காமச் சொல்லுங்கோ. தாய்பிள்ளைபோலே பளகின எங்களுக்கிள்ளை என்ன ஒளிப்பு மறைப்பு ? திறந்து சொல்லுங்கோ.

காளிங். : வேறே ஒருத்தரையும் பற்றி இல்லைப் பாருங்கோ ; எங்கடை கையுக்கை இருக்கிற ஆளைப்பற்றித்தான். வெளியாய்ச் சொல்லிறன் உங்களுக்கு. இவர்தான் எங்கடை அப்புக்காத்தர் இருக்கிறாரே, அவர் நான் அறிஞ்ச அளவிலை ஒருவிதமாகக் கேட்டுப் பாத்தால் தட்டமாட்டார்போலே இருக்கு. நான் அதை ஒருக்கா அவருக்கு நேர்முகமாகப் போட்டுப் பாக்கட்டே ?

- முடிநா. : (தலையைச் சொறிந்துகொண்டு) நீங்கள் சொல்லிறது ஒண்டு இருக்குத்தான். அதைப்பற்றி ஒருக்கா வீட்டுக்காரரையும் கேக்கவேணும், பாருங்கோ. எனக்கும் வேறை சோலியளும் இருக்கு. எண்டாலும் இதைப்பற்றி யோசிக்காமல் விடுறதும் சரியில்லை. பிள்ளையின்ரை நன்மையும் பாக்கத்தான் வேணும். இப்ப அப்புக்காத்தருக்கும் ஒரு நெருக்கடியான நேரம். எப்பிடி நேரம்வரும் ? எண்டாலும் நீங்களும் உப்பிடிச் சொல்லறியள். இதுதான் எனக்கு யோசிணையாய் இருக்கு.
- காளிங். : சச்சாய், அது எல்லாம் கிடக்கட்டும். உங்களுக்கு விருப்பமோ ? சொல்லுங்கோ. மற்றது எல்லாம் என்னோடை, பாருங்கோ.
- முடிநா. : என்ன சொல்லறியள். உங்களுக்குத் தெரியாத சங்கதியும் என்னெட்டை இருக்கோ ? இது விஷயத்தை உங்களோடை விட்டிடிறன். ஏதோ யோசிச்சப் பாத்துச் செய்யுங்கோவன்.
- காளிங். : அப்பிட்யெண்டாச் சரி. முளுக்க முற்றாச்சுதெண்டு வைச்சுக் கொள்ளுங்கோ. (நெஞ்சிலை தட்டி) என்ன, காளிங்கன் கைபோடிறதும் ஏதோ பிளைக்கிறதே ? பிறகு வந்து காணிறன் ; இனி என்ன முற்றுத்தானே ? சரி, நான் வாறன், பாருங்கோ. பட்டை மூலையுக்கை அப்புக்காத்தற்றை தெரிவுக்கூட்டம் இண்டைக்கு. அதுக்கு வேண்டிய ஆயித்தத் செய்ய வேணும். அப்ப நான் நடக்கட்டே ?
- முடிநா. : ஓம் ஓம், வாருங்கோ. மெத்தச் சந்தோஷம். அதோடை என்றை வளக்கையுங் கவனிச்சுக் கொள்ளுங்கோ.
- காளிங்கநாகர் போகின்றார்.
- முடிநா. : (ஏதோ எண்ணத்தில் ஆழ்ந்தவராய்க் குறுக்கும் மறுக்கும் உலாவிக்கொண்டு) இஞ்சார், இஞ்சார் எல்லே.
- (உள்ளுக்கு) என்னது ? சொல்லுங்கோவன்.
- முடிநா. : இஞ்சை ஒருக்கா வந்திட்டுப்போ.
- அன்ன. : (முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு அவருக்குமுன் வந்து) என்னத்துக்குக் கூப்பிட்டியள் ?
- முடிநா. : மெய்யே, கேட்டியே சங்கதி ?
- அன்ன. : என்னது ? சொல்லுங்கோவன்.
- முடிநா. : இஞ்சை பிறக்கிறாசியார் வந்து, பிள்ளையின்ரை அலுவலாக ஒரு வியளம் பேசிப்போட்டுப் போறார்.
- அன்ன. : என்னவாம் அது ?
- முடிநா. : இப்பிடி அப்புக்காத்து வச்சிரநாகருக்கு அவளைக் கட்டிக் குடுத்தால் என்ன ? உங்கடை எண்ணம் என்ன எண்டு கேட்டார்.

- அன்ன. : அதுக்கு நீங்கள் என்ன சொன்னியள் ?
- முடிநா. : வலியவாற சீதேவியைக் காலாலை தள்ளிறதே ? ஒருக்கா உசாவிப்பாருங்கோ எண்டு அவரெட்டைச் சொல்லிப்போட்டன். இதுக்கு நீ என்ன சொல்லறாய் ?
- அன்ன. : ஓகோ, அப்பிட்யோ சங்கதி ? அதுதான் அண்டைக்கு குடக்கிநாகக் கட்டாடி பெண்டிலும் இஞ்சை வந்தாப்பேலை என்னைக் கேட்டது.
- முடிநா. : என்ன, என்ன, ஆர் ? குடக்கிநாகக் கட்டாடி பெண்டில் கேட்டாளோ ? அவளுக்கு என்னெண்டு தெரியும் ?
- அன்ன. : உப்பிடி அப்புக்காத்தர் உங்கடை வீட்டை வாறவராம். உங்கடை பிள்ளையோடை கதைக்கிறதும். அந்தப் பிள்ளையைக் கட்டினால் என்ன எண்டு பிறக்கிறாசியாரைக் கேட்டாராம். பிறக்கிறாசியார் பெண்சாதி இந்தச் சங்கதியைப் பிடிச்சுக் குடக்கிக் கட்டாடி பெண்டிலுக்குச் சொன்னதாம். அவள் இஞ்சை வந்து சொல்லுக்கை எனக்குக் கதை எப்பனும் விளங்கயில்லை. சரி சரி, (தலை அசைத்து) இப்பதானே காரியம் விளங்கிச்சது.
- முடிநா. : அதுதான் போகுது ஊருக்கதை. ஆர் குத்தியும் அரிசியாகவேணும் எங்களுக்கு.
- அன்ன. : ஓ, பின்னை விருப்பமெண்டாச் செய்யுங்கோவன். அவளையும் நெடுக வைச்சுக்கொண்டிருக்கப்பிடுது. இவடத்துக்கை சரியான மாப்பிளையும் இல்லைத்தானே, அண்ணன்னரை பொடியன் குமாரனையும் எத்தினைநாளைக்கெண்டு காத்துக்கொண்டிருக்கிறது ?
- முடிநா. : சீச்சீ, என்ன அவனையும் எடுக்கிறதே. அவளின்ரை நிலை என்ன, அவன்ரை நிலை என்ன ? சும்மா, பள்ளர் பறையர் குறவர் எல்லாரும் ஒண்டெண்டு சொல்லிக்கொண்டு அவங்களோடை கூடிக் கொண்டாடிறான். தொளிலாளர் பாட்டாளிமக்கள் எண்டெல்லாம் கூட்டம்வளிய என்னென்னவோ புசுத்திக்கொண்டு திரியிறான். உவனுக்குக் கட்டிக்குடுத்தால் பிள்ளை தெருவிலைதான் அலையவேண்டிவரும். இந்தநாளையுப் பொடியளின்ரை வேலை உப்பிடித்தான். உந்தக் களுதை ஆனமானது எண்டால் எனக்கேன் இந்தக் கேடு ?
- அன்ன. : மீ. ஏ. சோதினை எடுத்திருக்கிறான் தானே. சோதினை குடுப்பானோ என்னவோ தெரியில்லை ?
- முடிநா. : உவன் எங்கை குடுக்கிறது. கூட்டம்வளிய சத்தம் போட்டுக் கொண்டு திரியிறவங்கள் என்னெண்டு சோதினை குடுக்கிறது ? ஒரு இடத்திலை ஆறத்தேற இருந்து படிச்சால் எல்லோ சோதினை குடுக்கலாம் ? கூட்டங்களில் எழும்பிக் குளறிப்போட்டு விட்டிலை வந்து சாப்பிட்டிட்டுப் படுக்கிறவன்களுக்கு என்ன சோதினை ?

களம் 3

இடம் : நாகநாடு, நாகபுரி, மாணிக்கதேவர் காப்பிக்கிளப்பு.

மாணிக்கதேவர் மேசையில் காப்பி ஆற்றிக்கொண்டு இருக்கிறார். பாலநாகர் மேசைக்கருகில் இருக்கிறார்.

மாணிக். : (காப்பியைப் பாலநாகர் முன் வைத்துவிட்டு) என்ன சார், சுகந்தானே? கனநாளாய் இந்தப் பக்கம் கானையில்லை. ஆருக்காம் எலெச்சனிலை சான்ஸ்கூட ?

பாலநா. : வேறை ஆருக்கு ? எங்கடை கம்மியுனிஸ்ட் பாட்டிக்குத்தான்.

மாணிக். : என்ன சார், அப்புக்காத்தர் வச்சிரநாகர் இருக்காரே. அவருக்குத் தான் சான்ஸ் கூட எண்டு சொல்லிறாங்க. இவடத்துப் பெரியவாள் எல்லாம் அவாள் கையுக்கைதானாமே. அவாள் நாமினேசன் பேப்பருக்கும் முடிநாகர்தானாமே கையெழுத்துப் போட்டது.

பாலநா. : எந்தப் பெரிய ஆக்கள் வேலை செய்தாலும் எங்களுக்குத்தான் இறுதி வெற்றி. அரு. முத்துநாகர் இந்த எலெச்சனிலை வெல்லாட்டி என்றை பேரை மாத்திப் போடிறன் பார்.

பாலநாகர் பேசிக்கொண்டு காப்பி குடிக்கும்போது புலிக்குட்டி நாகர் வருகின்றார். புலிக்குட்டி நாகர் வழக்கம்போல் அவருக்கு முன்வரச் சிறிதுஐயம் உறுகின்றார். அதைக்கண்டுவிட்டு,

என்ன புலிக்குட்டியரே, வாரும் வாரும்; எட்டத்திலே இருக்கிறீர் ; வாரும், இப்பிடி இரும். (தேவரை நோக்கி) தேவரவாள், இஞ்சாலை ஒரு கோப்பி கொண்டந்து குடுங்கோ.

மாணிக். : ஆமாங்க சார்.

புலிக். : எனக்கு எசன்சு காப்பியாகப் போடச்சொல்லுங்க, சாமி.

மாணிக். : (உள்ளே பார்த்து) அடே யாரடா உள்ளே ? ஒரு எசன்சு காப்பி போடுங்கடா. டிக்கக்கன் கொஞ்சம் நன்னாய்ப் போடு, ஜல்தி.

(உள்ளுக்கு) ஆமாங்க சாமி.

பாலநா. : அதெல்லாம் சரி ; உங்கடை வோட்டை ஆருக்குக் குடுக்கப் போறியள் சாமி ?

புலிக். : அது என்ன ; அவர் நாசனல் பாட்டிக்குத்தான் குடுப்பர். தேவர்-எல்லாம் பெரும்பான்மைக் கட்சியோடெதான் நிப்பார்கள். அவங்கள் தனிய நிக்க என்ன, நாகரைப்போலை ஏதும் மடையரே? அவுணர்ப்பாட்டியோடே சேந்தால் அதுக்குத்தக்க நன்மை இருக்கும் எண்டு அவங்களுக்குத் தெரியும். அதினாலை நாசனல்பாட்டிக்குத்தான் அவங்கடை வோட்டு.

பாலநா. : ஏன்காணும் அப்பிடிச் சொல்லிறீர் ? நாசனல்பாட்டி எண்டால் அவுணர்பாட்டிதான். காங்கிரசுப்பாட்டி எண்டால் நாகர்பாட்டிதான். எங்கடை இடதுசாரிக் கட்சி இருக்கே, அதிலை அவுணரும் மெம்பர்தான். நாகரும் மெம்பர்தான். எங்கடை கட்சிதான் வகுப்புவாதமில்லாத பரந்தநோக்கம் உடைய கட்சி. உங்கடை பாட்டி எல்லாம் குறுகிய நோக்கம் உள்ள வகுப்புவாதக் கொந்தலுங்கள். ஆகையால் சாமி, புலிக்குட்டியார் பேச்சைக் கேளாதையுங்கோ. எங்கடை பாட்டிக்குத்தான் உங்கடை வோட்டைப் போடுங்கோ.

மாணிக். : (காப்பியைக் கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டு) என்னாங்க சார். நீங்க இரண்டாசாமிகளும் விணாத்தான் சண்டை போடுறீங்க.

(இருவரும்) ஓகோ, காங்கிரஸ் பாட்டிக்குப் போடப்போறியளோ ?

மாணிக். : சும்மா போங்க சார், நான் ஒரு பாட்டிக்கும் போடப்போறதில்லை.

பாலநா. : நீங்கள் உங்களுடைய வாக்குரிமையைச் சரியான முறையிலே பாவிக்க வேண்டும். உங்கள் சுதந்திரம் உங்கள் பிறப்புரிமை.

மாணிக். : (கையைக் காட்டி அமர்த்தி) ஆத்திரம் வேண்டாமையா, கேளுங்கள். எங்கள் சுதந்திரம் எங்கள் பிறப்புரிமைதான். ஆனால் வாக்குரிமை இருந்தால்தானே அதை நான் சரியான முறையிலே பாவிக்கிறது? இங்கே பிசனெசுக்காக (business) நாகநாட்டுக்கு வந்திருக்கும் தேவர் ஒருவருக்கும் வாக்குரிமைதர மறுத்துப்போட்டாங்க. அப்ப என்னா பண்ணிறது ? சரி, அது இருக்க வச்சிரநாகருடைய சங்கதி எல்லாம் எப்பிடி இருக்கு ? அவாள்பாடு பெரிய குருசந்திர யோகமாமே ?

பாலநா. : என்ன சாமி குருசந்திரயோகம் ? அவர்தானே வெற்றி எடுக்க மாட்டார் எண்டு அப்பவே சொன்னேனே.

மாணிக். : அதை அல்ல சார், நான் சொன்னது. இந்த எலெச்சனோடே ஒரு கலியாணமும் ஆப்பிடுதாமே அவருக்கு.

பாலநா. : அதுதானே பளங்கதை. சுந்தரநாகியைத்தானே கட்டிறார். அதைப்பற்றி என்ன பேச்சு ?

மாணிக். : அதல்ல சார், நான் சொன்னது. வேறை ஒரு பெரிய இடத்திலை கட்டப்போறாராமே ?

பாலநா. : சும்மா போங்க சாமி; நெடுகக்கூட உங்களுக்கு வேலை ஊர்வம்பு அளக்கிறதுதானே.

புலிக். : மெய்தான் பாலநாகரே, தேவர் சொல்லுவதைப் பகிடி பண்ணாதே. அவர் சொல்லிற்றதிலை உண்மை இருக்குத்தான்.

- பாலநா. : ஏன் அப்படிச் சொல்லிறாய் ?
- புலிக் : இன்டைக்குக் காலமை என்றை காதிலையும் விழுந்துது ஒரு கதை.
- பாலநா. : என்னது ? என்னது ?
- புலிக் : உப்பிடி, எங்கடை முடிநாகர் இருக்கிறாரே ; அவருடைய மகள் பரிமளநாகிக்குக் பேசி முற்றாய்ப் போச்சாம். எலெச்சன் முடிஞ்சதும் கலியாணம் நடக்கும் எண்டு உவடத்துக்கை கதைக்கிறார்கள்.
- மாணிக் : பாத்தியளே, நான் என்னா பேசினாலும் வம்பளக்கிறது எண்டு சொன்னிங்க ?
- பாலநா. : என்ன புலிக்குட்டிநாகர், உண்மையாகத்தான் இருக்குமோ ? சாய், அப்பிடி இருக்காது.
- மாணிக் : என்ன சார், நெருப்பில்லாமலும் புகையிறதா ? ஏதாவது இருக்கத் தானே வேணும். சரி சார், காப்பி சாப்பிடுங்க. அங்கே பகோடா எண்ணைச் சட்டியிலே போடிறாங்க ; எப்பிடி இருக்குதெண்டு பாத்துக்கொண்டு வாறன்.
- உள்ளே போகிறார்.
- புலிக் : என்ன பாலநாகரே ! விளையாட்டு விளையாட்டாய் எல்லாம் பிளைக்குதுபோலை இருக்கு. நம்மடை குமாரநாகர்பாடு பெரிய மனக்கவலையாகத்தான் வரப்போகுது. சாய், உப்பிடி வரும் எண்டு நான் நினைக்க இல்லை, பாவம்.
- பாலநா. : சாய், குமாரநாகருக்கு இடிவிழுந்ததுபோலை இருக்கும்.
- புலிக் : பின்னை என்ன, காத்திருந்தவன் பெண்டிலை நேத்து வந்தவன் கொண்டுபோனது போலை இருக்கும் எல்லே ? அப்ப, குமாரநாகருக்கு இந்தச் சங்கதி தெரியாதுபோலை இருக்கு. இதை இப்ப அவருக்குச் சொல்லிப்போடாதே.
- பாலநா. : மெய்தான், நல்லாய் விசாரிச்சுப்போட்டுத்தான் சொல்லவேணும். ஊர்க்கதையாய் இருந்தாலும் இருக்கலாம். ஏனெண்டால் சுந்தரநாகியோடை இந்தவிதமாகத் திரிஞ்சுபோட்டுத் திடீரென்று மனம் மாறுவரே ? எப்ப பாத்தாலும் இரண்டுபேரும் நிகழும் சதையும் போலை திரிஞ்சினம். இதுக்கிடையிலை அவையளக்கிள்ளை தெறிச்சுப்போச்சோ ? என்ன காரணம் ?
- புலிக் : ஆருக்குத் தெரியும் ? எண்டாலும் சுந்தரநாகி பெரிய பாவம் ஆனால், உவவுக்கு உதுதான் வேணும். கொஞ்ச நாளைக்கிடையிலை என்ன பாடுபட்டுத் திரிஞ்சா. சும்மா கிடந்த பெண்டுகளை

எல்லாம் தட்டி எழுப்பி உரு ஏத்திக்கொண்டு சம உரிமை இறவலாசன் (revolution) எல்லாம் பேசித் திரிஞ்சாவே ; வந்து முடிஞ்சது அவவுக்குத்தான்.

- பாலநா. : (மணிக்கூட்டைப் பார்த்து) நேரம் அஞ்சரையாய்ப் போச்சு. கூட்டத்துக்குப் போகவேணும்.
- புலிக் : என்ன கூட்டத்தைக் குளப்பத்தானே ? கூட்டங்குளப்பிறதுதானே உங்கடை வேலை.
- பாலநா. : சும்மா பகிடியை விட்டிட்டு வா. நேரமாய்ப் போச்சு. இருவரும் எழும்புகின்றனர்.

களம் 4

இடம் : நாகநாடு, நாகபுரி, குமாரநாகர் வீடு.

குமாரநாகர் ஒரு புத்தகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறார். அதன்பின் எழும்பிப் புத்தகத்தைக் கொண்டுபோய் ஓர் இடத்தில் வைத்து, பின்னர் ஏதோ யோசித்துவிட்டுச் சோகமாகப் பாடிக்கொண்டு இருக்கிறார். அப்பொழுது பாலநாகர் வருகின்றார்.

- பாலநா. : (பாட்டு முடிந்த பின்னர்) என்ன தோளா ! உனக்கும் சங்கதி வெளிச்சப்போச்சோ ? எனக்குத்தான் ஒரு விதமாய்த் தெரியும் எண்டு நினைச்சன்.
- குமார. : என்ன சங்கதி அது ? வெளியாய்ச் சொல்லன்.
- பாலநா. : என்ன தெரியாதுதுபோலை பேசுகிறாய் ? நீ இப்ப இருக்கிற தோற்றத்தைப் பாத்தாலோ, அல்லது பாட்டின்ரை சோகத்தைப் பாத்தாலோ ஆரும் சொல்லிவிடுவினம்.
- குமார. : அதுதான் போகட்டுங் காணும் ; விடு. உப்பிடி எத்தினை பொம்பிளை வரும், போகும். ஆயிரம் பொம்பிளையைப் பேசிறது; கடைசியாகக் கட்டிற்று ஒண்டைத்தானே. ஆனால் இவள்தான் இப்படிச் செய்வாள் எண்டு நான் எண்ணியிருக்கயில்லை.
- பாலநா. : இவள் எண்டது ஆரை ?
- குமார. : என்னுடைய அம்மானுடைய மகள் பரிமளநாகி தான்.
- பாலநா. : இந்தக் காலத்துப் பெட்டையளை நம்பிறதே காணும். உன்னைப் போலை மடையர் எல்லோ நம்பிறது.
- குமார. : நீ சொல்லிறதை மும்முறையும் ஒத்துக்கொள்ளிறன். அது நான்விட்ட பிளை. சிறுவயதுதொடக்கம் என்ன மாதிரிப் பட்சமாக இருந்துவந்தாள். இப்ப, பெரிய இடத்திலை கலியாணம் ஒண்டு வந்துது. "டக்"கெண்டு எல்லாம் மாறிப்போச்சு. சரிதான்,

வச்சிரநாகர் ஒரு பெரிய அப்புக்காத்து. எம்.பி. யாகவும் போறார். நான் ஏளைச்சட்டம்பிதானே. என்னுடைய பெண்சாதியாக இருப்பதிலும் பாக்க ஒரு எம். பி. யின்றை பெண்சாதியாக இருப்பது பெரிய மகிமை எண்டு எண்ணிவிட்டாள் போலை.

பாலநா. : ஓய், பெண்டுகள் காதல் அன்பு எண்டு சொல்லிந்து எல்லாம் பெரிய பகட்டுக் காணும். உண்மையிலை அவளவை விரும்புவது பெருமை. ஆள் எப்பிடி இருந்தாலும் பறவாய் இல்லை. காசும் ஸ்ரேற்றசும் இருந்தால் போதும்.

குமார. : நீ சொல்வதுதான் சரி.

பாலநா. : சரி காணும், எங்கடை இறவலாசன் வரட்டுக்கும் பாத்துக் கொள்ளுவம். இந்தக் கப்பிற்றலிஸ்டுகளிடம் இருக்கிற காசுகளை எல்லாம் புடுங்கி ஏளை எளியதுகளுக்குக் குடுக்கிறம்.

குமார. : அதுதான் போகுது களுதை. அது இருக்க, எங்கடை கண்டி-டேட்டின்ரை (candidate) சான்ஸ் எப்பிடியெடாப்பா? ஊரிலை என்ன கதைக்கினம். இந்த முறை ஏதோ ஒருவிதமாகப் பாரிமேந்திலை கூடுதலாகச் சீற்றுப் பிடிச்சப்போடவேணும். அடுத்த கூட்டத்திலை பாத்துக்கொள்ளுவம்.

அப்பொழுது சோதிநாகி வருகின்றாள்; அவள் வந்து அவன் பேசுவதைக் கேட்கிறாள்.

சோதி. : (முன்வந்து) டேய் சரிதானடா. அடுத்த கூட்டத்திலை பாத்துக் கொள்ளுவம் என்கிறாய். போன கூட்டத்திலை மண்டை உடைஞ்ச புண் மாற இல்லை. சும்மா அங்கினை போய்ப் படிப்பிச்சப்போட்டு "செத்தேன் சிவனே" எண்டு கிடக்காமல் கூட்டாளிமாரோடை கூடிக்கொண்டு போய் அடியும் உதையும் வேண்டிக்கொண்டு வாறாய். பணக்காறரோடை எதிர்த்தால் அவங்கள் பின்னைச் சும்மா விடப் போறான்களே? பணம் வந்தால் மனிசன் என்னதான் செய்யமாட்டான். (பெருமூச்சு விடுகிறாள்.) நாங்களும் இந்தச் சண்டையுக்கை ஊரை முறிச்சுக் காசைத் தேடி இருந்தால் உன்ரை கொம்மான் உப்பிடயும் செய்வாரே? நாங்கள் ஏளை எளியதுகள்; எங்களைக் கவனிக்கப்போகினமே? எங்கடை அவர் இருந்திருந்தால் உப்பிடயும் செய்துபோடுவினமே?

குமார. : என்னனை அலட்டுகிறாய்? சும்மா போய்க் கிடவன். சோறு காச்சி முடிஞ்சதே?

சோதி. : சும்மா கிடவடா; உனக்கும் ஏதும் விடிஞ்சது இருண்டது தெரியுமே? (பாலநாகரை நோக்கி) மெய்யே, தம்பி பாலநாகரே, நீ கேள்விப்பட இல்லையே, அப்புக்காத்து வச்சிரநாகருக்கு உவன்ரை மாமன்ரை மோள் பரிமளத்தைக் கட்டப்போகினமாம்?

அவனும் காசுக்காறன், இவனும் காசுக்காறன்; காசோடை காசு சேர்க்கிறதுக்குத்தான் உந்தவேலை.

பால. : ஓமணை! இதெல்லாம் காசின்ரை பெலந்தான்; உனக்காரனை இது சொன்னது? எப்பவாம் கலியாணம்?

சோதி. : வெத்திலைக்கடையுக்கை பேசிறாளாவை. அவளவைதான் என்னைப் பிடிச்சுக்கேட்டது: "ஏனனை உன்ரை மோனுக்கு அந்தப் பிள்ளையைக் கட்டயில்லை?" எண்டு. நான் ஒன்றும் பேசாமல் வந்திட்டன். (பெருமூச்செறிந்து) பணம் இல்லாதவர் பிணம்தான்.

களம் 5

இடம் : நாகநாடு, நாகபுரி, முடிநாகர் வீடு.

கமலநாகி ஒரு கதிரையில் இருந்து இறேந்தை பின்னிக் கொண்டிருக்கிறாள். பரிமளம் ஒரு புத்தகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். பக்கத்தில் வீணை ஒன்று உறைக்குள் இருக்கின்றது. கமலம் தனது இருக்கையை விட்டு எழுந்து அவ் வீணையில் படிந்து இருக்கும் மாசுகளைத் துடைக்கின்றாள்.

கமல. : (பரிமளத் தை நோக்கி) என்ன பரிமளம், வீணை தூசி பிடிச்சப்போச்சு? ஏன் இப்ப கவனிக்கிறயில்லை? அடிக்கடி எடுத்துத் தட்டிப் பாடிப் படிச்சுக்கொண்டிருக்கிறனி, இப்ப ஒரு சிலமனையும் காணயில்லை. இண்டைக்கு ஒரு பாட்டுப்பாடன் கேட்டுப்பாப்பம்.

பரிமள. : என்ன, பாட்டும் கீட்டும். சும்மா போ கமலம். (சிறிது யோசித்து விட்டு) அல்லாட்டால், இஞ்சை கொண்டா ஒருக்கா.

(சோகமான பாட்டு ஒன்றைப் பாடுகிறாள்)

கமல. : (பாட்டு முடிந்ததும்) இந்தப் பாட்டிலை இருந்து தெரியுது இப்ப உன்ரை மனநிலை அவ்வளவு நல்லாய் இல்லை எண்டு. என்ன அவ்வளவு துக்கம்?

பரிமள. : அப்பிடி ஒண்டும்; இல்லை சும்மா பாடினன். அந்தப் பாட்டு அப்படியான பாட்டு.

கமல. : விடுவிடு, எனக்கோ சொல்லிறாய்? மனதிலை உள்ளது தான் பாட்டிலும் வெளிவாறது. இராத்திரியும் நித்திரையிலை ஒளம்பி அலட்டினாய்; என்ன அவ்வளவு மனக்குளப்பம்? தக்க இடத்திலை கலியாணமும் வந்திருக்குது; நல்ல சந்தோஷமாக இருக்கவேண்டிய நீ உப்பிடி மனக்குளப்பத்தோடை

இருக்கிறதற்கு என்ன காரணம் ? சும்மா ஒளிக்காமல் சொல்லு ; நான் ஒருதருக்கும் சொல்லமாட்டன்.

பரிமள. : எல்லாரும் அப்பிடித்தான் எண்ணுகினம். எனக்கோ ஒண்டும் சொல்லிக்கொள்ள முடியவில்லை. என்னமோ ஒண்டு மனதுக்கை தட்டிக்கொண்டு இருக்குது. விதியை வெல்ல ஆர்தான் முடியும் கமலா ? நடக்கிறது நடந்தே தீரும். அதுக்கு நாம் என்ன செய்யிறது?

உறுப்பு III

களம் 1

இடம் : நாகநாடு, நாகபுரி, முடிநாகர் வீடு.

பரிமளநாகியும் கமலநாகியும் வீட்டிலே இருக்கைகளில் அமர்ந்திருந்து ஒரு கடுதாசிக் கூட்டத்தை வைத்துச் சாத்திரம் பார்க்கிறார்கள். அப்பொழுது முடிநாகர் கையில் ஒரு மாலையுடன் அவசரம் அவசரமாய் உள்ளே வருகிறார்.

முடிநா. : எடி பிள்ளை ! அம்மா எங்கை ?

பரிமள. : அவ அடுப்படியுக்கை. (குரலை உயர்த்தி) அம்மா ! அம்மா !! ஐயா வந்திட்டார். வரட்டாமாம்.

அன்ன. : வந்திட்டனடி பிள்ளை. (வந்து முடிநாகரைப்பார்த்து) என்ன வேளையோடை வந்திட்டியள் ; கையிலை என்ன ?

முடிநா. : என்ன தெரியவில்லையே ? மாலை - பூமாலை. ஏன் தெரியுமே ?

அன்ன. : தெரியுது, தெரியுது. அப்ப அப்புக்காத்தருக்குத் தான் வெற்றியோ? (மகளைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறாள்)

முடிநா. : எனக்கு நிக்க நேரமில்லை. கூட்டத்துக்கு ஓடவேணும். அப்புக்காத்தருக்கு முதல்முதலாக மாலைபோட என்னைத்தான் பிடிச்சிட்டான்கள். கூட்டத்திலை ஒளும்பிப் பேசவும் வேணுமாம். (அன்னநாகியைப் பார்த்துத் தன் நெஞ்சிலே தட்டி) ஒருமாதிரி என்னைக் குறைவாய்ப் பேசினாய், இப்ப தெரியுதே முடிநாகன்னைக் கெட்டித்தனம் ?

அன்ன. : சரி சரி, போட்டுவாருங்கோ. அதை ஏன் பேசுவான் ? உங்கடை பாடு வெட்டு விதைப்புத்தான்.

முடிநா. : பிள்ளைக்கு வெள்ளி துலாத்திலை எண்டு சொன்னேனோ இல்லையோ ? சரி அது போகட்டும் ; இண்டைக்கு அஞ்சாறு பேர் சாப்பாட்டுக்கு வந்தாலும் வருவான்கள் ; ஆயித்தமாக இருந்துகொள் ; வந்தாப்போலை புறுபுறுத்துக் கறகறக்காதை. (போகின்றார். அன்னநாகி உள்ளே போகின்றாள்.)

- கமல. : (பரிமளத்தைப் பார்த்து) என்ன பரிமளம் ? உன்பாடு குருசந்திர யோகந்தான். இனி என்ன ? எம். பி. யின்றை பெண்சாதிதானே ? மற்றவையைப் போலை பெரிசாக வந்தால் கண் மறைஞ்சு போகப் படாது; எங்களையும் இடைக்கிடை கவனிச்சுக்கொள்ள வேணும்.
- பரிமள. : சரி, அதுக்கு ஒண்டும் பயப்பிடாதே; அப்பிடி நான் செய்யமாட்டன். சரி, இப்ப எனக்கு ஒரு உதவி செய்யமாட்டியோ ?
- கமல. : என்ன அது ? உனக்குச் செய்யாததை வேறே ஆருக்குச் செய்யிறது.
- பரிமள. : (உடனே போய்ப் பெட்டியைத் திறந்து அங்கு இருந்து ஒரு தவாலை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்து) இதை ஒருக்கால் எப்பிடியெண்டாலும் அனுப்பிவிடு. (கமலம் விவசத்தைக் கூர்ந்து நோக்கிவிட்டுப் பரிமளத்தைப் பார்க்கின்றாள்.) என்ன பாக்கிறாய் ? அனுப்பத் தவறிவிடாதே.
- கமல. : ("விளங்குகிறது" என்னும் பாவனையாய்த் தலையை அசைத்துவிட்டு) சரி, செய்யிறேன் அப்பா ; ஏதோ உன்னை விருப்பம்.

களம் 2

இடம் : நாகநாடு, நாகபுரி, முடிநாகர் வீடு.

அப்புக்காத்தருக்குத் தேநீர் கொடுப்பதற்காக மேசைகள், கதிரைகள் ஒழுங்காக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முடிநாகர் தன் மனைவியைக் கூப்பிடுகின்றார்.

- முடிநா. : இஞ்சார், கேட்டியே, தேத்தண்ணி கேக்கு எல்லாம் ஆயித்தம் தானே? இஞ்சை ஆக்கள் கனக்கவராயினம். அப்புக்காத்தரும் பிறக்கிறாசி காளிங்கநாகரும் தான் வருவினம். அடியோடை ஒருதரும் இல்லாமல் இருக்கக்குடாது. பிள்ளையையும் கமலநாகியையும் ஒருக்கால் இஞ்சை வந்திருக்கச்சொல்லு.
- அன்ன. : அவள் இஞ்சை வந்திருக்க வெக்கப்படுகிறாள். நான் கேட்டால் வரமாட்டாள் ; நீங்கள் ஒருக்காச் சொல்லிவிடுங்கோ.
- முடிநா. : (உரமாக) பிள்ளை, பிள்ளை பரிமளம், இஞ்சை ஒருக்கா வந்திட்டுப்போ.

பரிமளம் வருகின்றாள் ன் அவளைக் கமலநாகி பின்தொடருகிறாள்.

- பரிமள. : ஏனையா கூப்பிட்டது ?
- முடிநா. : இஞ்சை அப்புக்காத்தர் இண்டைக்கு டீக்கு (tea) வருகிறார் என்று தெரியுந்தானே. உள்ளுக்கை இராதை ; நீயும் கூடவந்துநில்.

(கமலத்தை நோக்கி) அதோடை, பிள்ளை கமலம், நீயும் ஒருக்கா அவளுக்குத் துணையாக வந்து நின்றுகொள். (காளிங்கநாகரும் அப்புக்காத்தர் வச்சிரநாகரும் வருகின்றனர். முடிநாகர் அவர்களைப் போய் எதிரேற்று) வாருங்கோ, வாருங்கோ, உப்பிடி இருங்கோ.

அப்புக்காத்தரும் காளிங்கரும் ஒரு மேசைக்கருகில் இருக்கின்றனர். முடிநாகரும் அவர்களுடன் இருந்து கதைக்கின்றார். கமலமும் பரிமளமும் வேறு ஒரு மேசைக்கருகில் இருக்கிறார்கள்.

(முடிநாகர் பெண்சாதியைக் கூப்பிட்டு) ஏன் இருக்கிறாய் ? ஏதாவது இருந்தால் கொண்டுவந்து குடன். கேக்கும் கிடக்குத்தானே ?

தேநீர் கேக்கு முதலியவற்றை அன்னம் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறாள் எல்லாரும் சாப்பிடுகின்றனர்.

எண்டாலும் இருவத்திமுண்டு வோட்டாலை அடிச்சிருக்கிறம் ; கொஞ்சம் கவலையினமாய் இருந்தால் எங்கபாடு தொப்பிதான். மற்றப் பாட்டிக்காறர் என்னமாதிரி வேலைசெய்தான்கள்.

காளிங். : என்னெண்டாலும் எடுத்துப்போட்டம்தானே. இருக்கட்டும். இந்தமுறை பாளிமேந்திலை நல்லாக வேலைசெய்தால், அடுத்தமுறை கொன்ரெஸ்ட் இல்லாமல் அப்புக்காத்தரைப் போகச்செய்யலாம்.

வச்சிர. : ஏதோ நான் ஊர் நன்மைக்காகத்தானே வெளிக்கிட்டநான். இருந்து பாருங்கோ நான் என்ன வேலை செய்யிறேன் என்று.

காளிங். : அது இருக்க, என்றை மனதுக்கை ஒரு யோசினை ஓடுதய்யா. என்னெண்டால் நாகர்சாதியுக்கை எலெச்சனிலே வெண்டவன்களுக்குள்ளை, மிகுதியாக நாகர் காங்கிரசும் இடதுசாரிக் கட்சியுமாக இருக்க, அப்புக்காத்து ஐயாதான் சுயாதீனக் கட்சிக்காறர். அதோடை, பெரும்பான்மைச் சாதியான அவுணருக்கையும் பவறிலை இருக்கிற பொலிற்றிசன்களுக்குள்ளை இவருக்குப் பெரிய நடப்பு. இனிமேல் பாளிமேந்திலை வரப்போற மந்திரிசபை இடெமொக்கிறாற்றிக் (democratic) என்று காட்டிதுக்கு அதுக்குள்ளை ஒரு நாகர் மெம்பரை எண்டாலும் மந்திரியாக்க வேணும். அதனாலை இவருக்கு மந்திரியாகிதுக்கு ஒரு பெரிய சான்ஸ் இருக்கு.

வச்சிர. : ஏன்.....அப்பிடிச் சொல்லிறியள் ?எனக்கு இந்தப் பெரிய எண்ணம் ஒண்டும் இல்லை ; சும்மா ஊருக்கு நன்மை செய்தால் போதும்.

முடிநா. : சீச்சி, அப்பிடிச் சொல்லப்படாது பாருங்கோ. உங்களுக்கு வாற பெருமை உங்களுக்கு மட்டுமல்ல, எங்கள் எல்லோருக்கும் தான். உப்பிடி வாறதை விடக்குடாது.

இவர்கள் இப்படிப் பேசிக்கொண்டு இருக்க, அன்னநாகி வீட்டுக்குள் இருந்து மகளைக் கூப்பிடுகின்றாள்.)

பரிமள. : என்னம்மா அது? (எழுந்து தாயிடம் போகின்றாள்)

அன்ன. : (சிறிது முன்வந்து பரிமளத்திடம் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்து) இதை உன்ரை கொலிச்சப் பிறின்சுப்பல் அனுப்பினதாம் ; அடுத்தவீட்டுப் பொடியன் கொண்ணந்து தந்துவிட்டுப் போகுது.

பரிமள. : ஏதோ பிறைஸ்கிவிங் (prize giving) ஆக்கும்.

அன்னநாகி உள்ளே போகின்றாள். பரிமளம் கடிதத்தை உடைத்து வாசிக்கின்றாள். கமலநாகியைப் பார்த்துத் தலையை அசைத்துவிட்டு உள்ளே போகின்றாள்.

காளிங். : இண்டைக்கு நாகபுரிக் கோட்டிலை (courts) உள்ளவர்கள் எல்லாரும் அப்புக்காத்தருக்கு ஒரு டின்னர் வைக்கப்போகினமாம் ; அதுக்குப் போய் ஆயத்தஞ் செய்யவேணும் ; அப்ப நாங்க வாறம் பாருங்கோ. (அவரும் வச்சிரநாகரும் எழுந்து நிற்கின்றனர். பின்பு முடிநாகரைப் பார்த்து) இஞ்சை, அவர் ஏதோ உங்கடை மகளுக்குக் குடுக்கக் கொண்டுவந்திருக்கிறாராம். வரச்சொல்லுங்கோ. அவரே தன்ரை கையாலை குடுத்திட்டிடுக்கும்.

முடிநா. : (திரும்பிப்பார்த்து) உங்கினை நிண்டாள். (கமலத்தைப் பார்த்து) பிள்ளை எங்கை போனவள் ?

கமல. : அறையுக்கை போட்டா.

முடிநா. : பிள்ளை, பிள்ளை, (உரக்க) பிள்ளை (மறுமொழி யில்லை) எங்கை இவள் ? (அன்னத்தைக் கூப்பிட்டு) இஞ்சார், அவள் பிள்ளையை ஒருக்கா வரச்சொல்லு.

அன்ன. : (வெளியே வந்து) உங்கைதானே நிண்டாள்.

முடிநா. : சீ, இஞ்சை இல்லை, உங்கான் வந்திட்டாள்.

அன்ன. : (தேடி, பின் திரும்பிவந்து) இஞ்சை ஓரிடமும் காணவில்லை ; எங்கை போனவள் ?

அன்னம் தேடிக்கொண்டு போகின்றாள். இப்படி இவர் கலவரப்படுகையில் காளிங்கநாகர் ஒரு பக்கத்தில் தபால் ஒன்று இருக்க எடுத்துத் திறந்து வாசிக்கிறார்.

காளிங். : என்ன இது ! இதிலை ஒரு துண்டு இருக்கு, இதைப் பாருங்கோ (முடிநாகரிடம் கொடுக்கிறார், முடிநாகர் வாசிக்கின்றார். "என்னை ஒருதரும் தேடவேண்டாம், நான் அத்தான் வீட்டை போறன். - பரிமளம்.")

முடிநா. : ஓகோ ! உதோ சங்கதி. உதுக்குச் செய்யிறன் வேலை. குடிக்குப் பளிவைச்சிட்டுப் போட்டாள். எனக்குத் தலை இடிக்குது, ஒண்டும் தெரியவில்லை.

காளிங். : சரி, இதுக்கு வேறே என்ன செய்யிறது. பொலிசிலை என்றிபோட்டு ஆளைப் பிடியுங்கோ. வாறதைப் பிறகு பாத்துக்கொள்ளுவம். சரி, அப்ப நில்லுங்கோ ; நாங்கள் போட்டுவாறம்.

காளிங்கநாகர் முன்னே போகின்றார் அப்புக்காத்தர் தலை கவிழ்த்தபடி அவரைப் பின்தொடருகிறார்.

களம் 3

இடம் : நாகநாடு, நாகபுரி, அப்புக்காத்து வச்சிரநாகர் வீடு.

காளிங்கநாகரும் வச்சிரநாகரும் ஆழ்ந்த யோசனையில் இருக்கின்றார்கள்.

காளிங். : என்னகாணும், எலெச்சன் சரியாக வந்துது ; மற்றதெல்லோ பிளைச்சப்போச்சு.

வச்சிர. : அதுதான் நல்லது ; போனது போகட்டுங்காணும். இப்ப பாளி-மேந்துக்கை உள்ளட்டின். இனிமேல் உப்பிடி எத்தினை வரும். நல்ல ஆறுதலாய்ப் பாத்து ஒண்டை எடுக்கலாம். அதோடை மந்திரியாக வந்தால் இலட்சம் இலட்சமாகக் கொண்டுவந்து சீதணம் கொட்டுவாங்கள். சாய், இவ்வளவு பெரியாளாகிய என்னை விட்டுவிட்டுப் போகவோ ?

காளிங். : அதுகும் உந்தக் குட்டிச் சட்டம்பியிட்டை.

வச்சிர. : அதுதான் காணும் பெரிய அதிசயமாக இருக்கு. சரி, இவளின்ரை வேலைக்கும், குமாரநாகன்ரை கெறுக்குக்கும் செய்யிறன் வேலை பார். பாளிமேந்திலை இரண்டு கேள்விகேட்டு, உவாத்திமாற்றை சம்பளத்தைக் குறைச்சவிடுறன்.

காளிங். : நான் பாக்கிறமாதிரியிலை, முடிநாகனும் ஒரு கள்ளன் போலை-தான் இருக்கு. அவனும் சேந்துதான் இந்த வேலைபோலை கிடக்கு.

வச்சிர. : (தலையசைத்து) இருக்கும் காணும் இருக்கும். உந்த நாகப்படை-யளின்ரை வேலை உப்பிடித்தானே. பொல்லாத தந்திரியள். சொல்லுகிறது ஒண்டு செய்யிறது ஒண்டு.

காளிங். : இல்லாட்டாப் பாருங்கோ, அந்தப் பெட்டை ஒரு மைனர் தானே. ஒருதனோடை ஓடிவிட்டாள் எண்டு விட்டிட்டு இருக்கிறதே. காபியஸ் கோப்பசின்படி (habeas corpus) உடனே விறாந்துவிட்டு, பிடரிப்பிடியாப் பிடிச்சு வந்திடலாம். அவனையும் ஆறு மாதத்-துக்கு அனுப்பிவிடலாம்.

வச்சிர. : சரி, போகட்டும். சனி துலைஞ்சது சந்தையிலை. எல்லாம் நல்லதுக்குத்தான்.

களம் 4

இடம் : நாகநாடு, நாகபுரி, சுந்தரநாகி வீடு.

சுந்தரநாகி எதோ எழுதிக்கொண்டு இருக்கிறாள். அப்பொழுது அப்புக்காத்து வச்சிரநாகர் உள்ளே வருகின்றார்.

சுந்தர. : Take your seat please. (வேண்டாவெறுப்புடன் வச்சிரநாகர் ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்து ஏதோ யோசித்துக்கொண்டு இருக்கிறார்.) என்ன வந்தது?

வச்சிர. : இல்லை, இல்லை, ஒண்டும்இல்லை. சும்மா காண வந்தனான்.

சுந்தர. : மற்றப் புதினங்கள் எல்லாம் எப்பிடி? உங்களுக்கென்ன? நினைச்சமாதிரி எம். பி. யாகியும் விட்டியள். அடுத்தபடி ஒரு மந்திரிப் பதவிதானே? அவுணருக்கையும் உங்களுக்கு நல்ல நடப்பு. அதினாலே மந்திரிப்பதவியும் வந்திடும்.

வச்சிர. : ஆனால் ஒரே ஒரு குறைதான் உண்டு.

சுந்தர. : அது என்ன அது?

வச்சிர. : என்ன தெரியாதது போலப் பேசிறாய்? தலைமேல் இருக்கிற பாரங்களைத் தூக்க உதவிபண்ண ஒருதரும் இல்லை. இதெல்லாததையும் தனியத் தூக்குவனோ எண்டுதான் ஐமிச்சம். உன்னைப்போல ஒரு ஆள் தான் இப்ப எனக்கு வேண்டியிருக்கு. இதுதான் இப்ப இருக்கிற குறை.

சுந்தர. : ஓகோ! அதுக்குத்தானே முடிநாகருடைய மகளைத் தேடிப் போனீர்?

வச்சிர. : சீச்சீ, அதுக்கு நான் போகஇல்லை. அது சும்மா எலெச்சன் வெல்லிறுதுக்காக வெல்லோ ஒமெண்டனான். எலெச்சனெண்டால் ஒரு செப்படிவித்தை. அதுக்கு எத்தனை விதமான தந்திரம் தேவை. உண்மையான உணர்ச்சிகளைக்கூட மறைக்க வேண்டியிருக்குது.

சுந்தர. : அப்படியானால் என்னை என்ன செய்யச் சொல்லிறியள்?

வச்சிர. : ஒண்டும்இல்லைச் சுந்தரி, உனக்கு நல்லாய்த் தெரியும் உன்மேல் நான் எவ்வளவு காதலோடு இருக்கிறேன் எண்டு. இவ்வளவு காலமும் உனக்குப் பிறகும் முன்னும் திரிஞ்சது என்னத்துக்கெண்டு நினைக்கிறாய், எனக்குத் தகுந்தவள் நீ எண்டு

எப்பவோ முடிவு கட்டிவிட்டேன். தந்திரமாக நிண்டு எலெச்சன் வெண்டிட்டன். அதனால் வருகிற பெருமையை அனுபவிக்கத் தகுந்தவள் நீயேதான். என்னுடைய உள்ளத்தில் உன்னையன்றி வேறு எந்தப் பெண்ணுக்கும் இடம் கொடேன். நீயே சகலதும் எனக்கு. நான் வெறும் உடல் - நீதான் எனது உயிர். உயிர் இல்லாது உடம்பு இயங்குவது எப்படி? நினைத்துப் பார். ஆகையால் மறுக்காதே. ஓம் என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லு. அப்போதுதான் என் சிந்தை மகிளும்.

சுந்தர. : சீச்சீ, நான் உம்முடன் கூடித் திரிந்ததைத் தவறாக விளங்கிவிட்டீர் போலும். எங்களுடைய நட்பை நான் ஒரு இன்ரெலெக்சவல் கொம்பானியன்சிப்பாகவே (Intellectual companionship) பாராட்டி வந்தேன். நீர் எண்ணியது போல் நான் கனவிலும் எண்ணவில்லை. அதோடு ஒரு ஆடவனுக்கு அடிமைப்பட்டு, நான் மகிமை இன்றிக் கிடக்கவும் எண்ணவில்லை. வானவீதியில் மகிழ்ச்சியோடு பாடிக்கொண்டு எங்கு வேணும் என்றாலும் அங்கு செல்லும் வானம்பாடிப் புள்ளுப்போல நானும் சுயேச்சையோடு இருக்க விரும்புகிறேன். வாழ்வு என்றால் எனக்குப் பிடிக்காது. இது நிச்சயம்; இது சத்தியம்.

வச்சிர. : ஒரு கணவனுக்கு ஒரு பெண் வாழ்க்கைப்பட்டிருப்பதை நீ அடிமை என எண்ணுகிறாயா? அது தப்பான எண்ணம். அது அடிமை அன்று. ஆண் இன்றேல் பெண் இல்லை; பெண் இன்றேல் ஆண் இல்லை. இரண்டும் ஒன்று சேராவிட்டால் இயற்கை இயங்காது. உலகமும் இல்லை; வாழ்க்கையும் இல்லை. எல்லாம் ஒழிந்துவிடும். மணம் என்பது இயற்கை அன்னையின் திருவிளையாட்டல்லவா? காதல் என்பது அவ்விருவரையும் பிணித்துக் கட்டும் இன்பக் கயிறல்லவா? நீ ஏன் இயற்கைக்கு மாறாய் இருக்க நினைக்கின்றனை? அது சரியில்லை. என்மீது இரங்கு. நான் உன் அடிமை. நான் உன்னை வேண்டுகின்றேன்.

சுந்தர. : இந்தப் பெரும் பேச்செல்லாம் போதும்; வேறையாருக்கு என்றாலும் கொண்டுபோய்ச் சொல்லும் எனக்கு வேண்டாம். என் எண்ணத்தை ஒருவரும் மாற்ற முடியாது. இனிமேல் இப்படிப் பேசுவது வீண்; போய்வாருங்கள். எனக்கு வேலை இருக்கின்றது.

வச்சிர. : இது நிச்சயமா? அப்ப நான் போகலாமா?

சுந்தர. : ஓம், தாராளமாகப் போகலாம்.

வச்சிரநாகர் போகின்றார், அவள் அவரைக் குறித்துத் துயரோடு பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றாள்.

களம் 5

இடம் : நாகநாடு, நாகபுரி, குமாரநாகர் வீடு.

சோதிநாகி பாக்கு வெட்டிப் பேண்டுக்கொண்டு இருக்கின்றாள். அப்பொழுது முடிநாகரும் அவர் மனைவி அன்னநாகியும் வருகின்றனர். சோதிநாகி எழுந்து வியப்புடன் அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றாள்.

அன்ன. : ஏன்னை மச்சாள், பேசாமல் நிற்கிறாய் ? வளிமாறி வந்திட்டம் எண்டு நினைக்கிறியோ ?

சோதி. : இல்லை இல்லை, கனநாள் இவடத்துக்கு வந்து ; அது தான் என்னவாய் இருக்கும் எண்டு யோசிச்சுக் கொண்டிருந்தன். ஏன் நிக்கிறியள் ? இருங்கோவன்.

முடிநா. : ஏன் தங்கச்சி, பிள்ளையும் தம்பியும் எங்கை ? உள்ளுக்கை இருக்கினமே ?

சோதி. : இல்லை யண்ணை. உங்கை உதிலான் போட்டினம் ; இப்ப வந்திடுவினம், இருங்கோ. (வெற்றிலைத் தட்டத்தை முடிநாகருக்கு முன் கொண்டுபோய் வைத்து) வெத்திலை போடுங்கோ அண்ணை.

குமாரநாகரும், பரிமளமும் ஒருவர் பின் ஒருவராய் வருகின்றனர்.

முடிநா. : (அப்பொழுது) வாருங்கோ பிள்ளையள்.

அன்ன. : (மகளுக்கருகில் ஓடிப்போய்) நல்ல வேலை செய்திட்டாய் மோனை. ஏதோ நாலுபேற்றை கைக்கு வாய்க்குத் தப்பி நல்லாய் இருக்க வேணும். (மேலே பார்த்து) நாகதம்பிரானே, உனக்கே அடைக்கலம். நீதான் துணை.

திரை

பின்மொழி

முனிவர் தன் சுக்குமாந்தடியோடு வருகின்றார். வந்து அவையிலுள்ளோரைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு பேசுகின்றார்.

மாந்தர்களே! இங்கு நாகபுரியில் நடந்தவற்றை இதுகாறும் பார்த்து இன்புற்றீர்கள். இப்பொழுது யான் புவரலோகம் போகவேண்டி இருக்கின்றது. பல நாழிகையாய் உங்களை இங்கு நாகநாட்டில் தங்க வைத்து விட்டேன். எனக்கும் நேரமாகிவிட்டது. நீங்களும் போய்வாருங்கள். வணக்கம்.

சுக்குமாந்தடியைச் சுழற்றுகின்றார்.

திரை

தவறாண எண்ணம்

முற்றும்.

8. சுந்தரம் எங்கே ?

பாத்திரங்கள்

அருணாசலம்	: காணி பூமியுள்ள பணக்காரன்
சிவக்கொழுந்து	: அருணாசலம் மனைவி
நாவேந்தன்	: அருணாசலம் மகன், பல்கலைக்கழக மாணவன்
திலகவதி	: அருணாசலம் மகள்
சுந்தரமூர்த்தி	: அருணாசலத்தின் மருமகன், அவர் தங்கை செல்லாச்சியின் மகன்
கந்தையா	: அருணாசலம் வீட்டுப் பணியாளர்
செல்லாச்சி	: அருணாசலம் தங்கை
பவானி	: செல்லாச்சியின் மகள், அருணாசலம் மருமகள்
சுப்பையா	: பண்டிதர் அருணாசலம் வீட்டார்க்கும் செல்லாச்சி வீட்டார்க்கும் நெருங்கிய நண்பர்
நடராசா	: சுந்தரமூர்த்தியின் நண்பன்
பழனிவேல்	: சுந்தரமூர்த்தியின் நண்பன்
சண்முகவடிவு	: பழனிவேல் தங்கை
சியாமளா	: சண்முகவடிவின் கூட்டாளி

உறுப்பு I

பாட்டு

அலகிலா ஆசையினால் அலைந்துமிகப் பொருள்தேடி
மலர்ந்தபணப் பெருமையினால் மாந்தர்தமைக் கணியார்காண்
அலமந்து நொந்துநிற்கும் அருஞ்சுற்றம் புறக்கணித்துத்
துலங்குபெரு மின்பங்கள் துய்த்தலையே கருதிநிற்பார்

பணக்காரர் ஆசைதனைப் பகருதற்கோர் எல்லையுண்டோ
கணக்கேது மில்லாது கட்டுவார் மனக்கோட்டை
உணக்கூட நேரமதும் இல்லாத வகையுழைத்துக்
கணப்போதும் தாமுயரக் கருதிவழி தேடிநிற்பார்.

இடம் : பருத்தித்துறை, அருணாச்சலம் வீடு.

அருணாசலமும் அவர் மனைவியார் சிவக்கொழுந்தும் நடைசாலை-
யிலிருந்து கதைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். அருணாசலம் ஒரு சார்மனைக்
கதிரையிலிருந்து கொண்டு ஒரு கடிதத்தைத் தனக்குள் படிக்கிறார். அருகிலுள்ள
மேசையில் கணக்குப் பொத்தகங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றிலொன்றை அவர்
மனைவியார் சிவக்கொழுந்து எடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றார்.

அருணாசலம் (கடிதத்தை மனைவியாருக்குக் காட்டிக்கொண்டே) இஞ்ஞை
பார், என்ன நடந்திருக்கெண்டு. சிலாபத் தோட்டத்திலை
பெரிய தொத்தறவெண்டு கங்காணி எழுதிறான். வேலைக்-
காறர் தேங்காய் புடுங்க போட்டேனென்டாங்கள். முந்தி
முந்தியெண்டால் மலையாளத்தான் இருந்தான். ஒழுங்காய்
விசயம் நடந்து வந்தது. இப்பவேண்டால், ஒரு நீதி நியாய-
மில்லாமல் நடக்கிறார்கள். என்ன செய்யிறது ? தேங்காய்
விலையும் இறங்கிவிட்டது. கையிலைதான் கடிக்கப்
போகுது..... என்டாலும்.....

சிவக்கொழுந்து : அந்த அந்ராசுபுரத்து நெல்லு என்னவாய்ப் போய்ச்சது ?
அதைப்பற்றி நீங்களொண்டும் பேசாமலிருக்கிறியள். அதை
அங்கை வித்துப் போட்டானோ அல்லாட்டி இஞ்சை கொண்-
டாறாங்களோ ?

அருணா. : கொண்டாறமெண்டு எளுதியிருந்தாங்கள் இன்னும் வந்த-
பாட்டைக் காணவில்லை. அங்கையும் இந்தமுறை விளைச்சல்
அவளவு நல்லாயில்லை. விழுந்து முறிஞ்ச இஞ்சை கட்டிக்-
காவாமல், அங்கை அவன் கவுண்மேந்துக்கு பன்ரண்டு
ருவாய்ப்படி வித்துவிட்டா நல்லது. அதோடை இஞ்சை ஆர்
பாக்கிறது. காசுக் கணக்குப் பாக்க இருக்கிறமேயொழிய
சாமான் சட்டியைப் பேண ஆரும் இருக்கிறமே எத்தனைக்-
கெண்டு நானொருதன் கையடிக்கிறது.

சிவக் : துவங்குது காத்தாலை விடிய. என்ன? ஆம்பிளையளைப்-
போல கொடுக்கைக் கொண்டு தோட்டத் துரவுவளிய போய்
நிக்கச் சொல்லியளே ! வீட்டுக்கை அடைபட்டுக் கிடந்து
கொண்டு விடிஞ்சாப் பொழுதுறுதிக்கு அவிச்சவிச்சக்
கொட்டுறதுதானே என்றை வேலை. நேரத்துக்கு நேரம்
வயித்திலை விளுந்தால் என்னதான் சொல்லமாட்டுது.

அருணா. : உன்ரை சோத்திலைதான் தங்கிக் கிடக்கிறன்.

சிவக். : அந்த நாக்களிலை தமிழைப் படிப்பிச்சதுபோலை கொஞ்ச
இங்கிலிசைப் படிப்பிச்சதுகளே. இந்தப் புறுபுறுத்த தண்ணி
குடியாமல் காலங்கழிச்சிருக்கலாம். அது கிடக்க,
நெல்லியடிக்கடை வாடை வாங்கியாச்சதோ ? போன
மாசமும் தரயில்லை. அவன் கரவெட்டியானையும் நம்புறதே.

அருணா. : அதெல்லாம் முந்தநாள் கொண்டந்து தந்திட்டான். அதுக்-
குள்ளை மறந்து போனியே ? இந்த விட்டிலை இருக்கிற-
தெல்லாம் அறணையள். அடிக்கொரு மறதி.

சிவக். : சொன்னாப் போலை மறந்து போனன். இவன் எங்கடை
ரேவடியில் கிட்டங்கிக்காறன் என்ன சொன்னவன். கதை-
யிக்கை கதை யாழ்ப்பாணத்துக் கிட்டங்கி வாடையும்
ஆறுமாசமாய் வரயில்லை. ஆரேனும் வாங்கப் போனதே.

அருணா. : அவன் சவுலக் கந்தையன் போனான் காலமை. இன்னும்
காணயில்லை. கொடிகாமம் வஸ்ஸிலை வருவானாக்கும்.
அதுசரி. பளையித் தோட்டத்துத் தேங்காய் வித்த காசைக்
கொண்டாவன். அவன் கிராமக் கோட்டடிக் கதிராமன் ஒரு
பத்தாயிரம் நோட்டுக்குத் தாருங்கோ அண்ணை எண்டு
கேட்டான். ஆள் நல்ல நறு விசான் ஆள். அதுக்கு அவன்
கேட்ட தொகையைக் குடுக்கிறதுக்கு என்னட்டை ஒரு
முவாயிரம் குறையது. அந்தத் தேங்காய் காசிலை தர்வன்.
பேந்து பாப்பமெல்லாத்தையும்.

சிவக். : முறைக்கு முறை உப்பிடித்தானே என்றை காசெல்லாத்தையு-
மெடுத்து விளையாடிக்கொண்டு திரியிறியள். முந்தித் தந்த
ஒண்டுக்கும் இன்னுமொரு வழக்குக் கணக்கைக் காண-
யில்லை. இன்னும் வறுகிறதெண்டு நிக்கிறியள். என்ன
எனக்குத் தெரியாதோ குடுத்து காணாதெண்டு தங்கச்சி-
யாருக்கு இன்னுங் குடுக்கவாக்கும்.

அருணா. : அதுகள் உன்ரை காசைத்தானே நம்பியிருக்குதுகள்.
செத்தேன் சிவனே எண்டு கிடக்கிறதுகளைப்பற்றி உனக்-
கென்ன கதை.

சிவக். : அப்ப அவவின்ரை பொடியன் மலை போலப் படிப்புப் படிச்ச-
துக்கெல்லாம் எங்கெயிருந்து காசு வந்தது ? ஏச்சண்டுப்
படிப்புகளும் அவையளும். அந்தப் பவானிப் பெட்டை
கண்டாலும் ஏன் நாயே எண்டு திரும்பியும் பாக்குதில்லை.
உதுதான் கடவுள் குடுத்துப் பாக்கிறதெண்டது.

அருணா. : சும்மா அலட்டாமல் காசைத் தருகில் தா. அல்லாட்டிப்
பெட்டியிக்கை பூட்டி வைச்சிட்டு அதுக்கு மேலையிருந்து
சாப்பிடு. அதோடை உந்தப் பழக்கத்தை பிள்ளையாளுக்கும்
பழக்கி வைச்சவிடு.

சிவக். : (ஏதோ யோசித்துவிட்டு) தம்பீ, தம்பீ
(உள்ளே) என்னனை அம்மா சொல்லன்
இஞ்சை ஒருக்கா வந்திட்டுப் போ.
(நாவேந்தனும் திலகவதியும் வருகின்றனர்)
மெய்யே தம்பீ! கடைக்குப் போய் சீலை வாங்கிக் கொண்டு
வாடா எண்டன் இஞ்சை உடுக்கிறதுக்கு மொண்டுமில்லை.
எல்லாம் கந்தலாய்ப் போச்சு. இந்த வீட்டிலை "ஆம்பிளையி-
யில்லை, பாம்படிக்க அடியெடி மச்சாள் பிறப்படலையிலை
எண்டது" போலையானே.

நாவேந்தன். : அப்ப நேத்து வைக்கச் சொன்ன அந்த நூறு ருவாயையும்
கொண்டு போகட்டே.

சிவக். : டேடே! அதைத் தொடாதே. பால்காறியின்ரை கடன் குடுக்க
வைச்ச காசு (சாடையாய்) கொப்பாட்டை வாங்கிக் கொண்டு
போடா.

அருணா. : மேனே மாசத்திலை நூறு ருவாய்க்கோ பால் குடிபடுது.
உனக்கென்னும் விளங்கயிலையேடா அது பெட்டிக்குள்ள
போறதுக்கெல்லே. (மகளைப் பார்த்து) இஞ்சை தங்கச்சி,
அண்டைக்கு உன்னட்டைத் தந்த காசைக் குடுபிள்ளை.

அம்மா தனக்குத் தானே பொன்னாடை போர்த்தப் பொறாவாம். ம்ம்... (பெருமூச்சு) ஆசைப்பட்டதைச் செய்து முடிக்கட்டன். ஏதோ யேனை என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே !

சிவக். : (கோபத்துடன் மகளைப் பார்த்து) உன்னை யாரடி இஞ்சை வரச்சொன்னது. உனக்கென்ன சொல்லிப்போட்டு வந்தனான். அவள் அரிசி தீட்ட வந்தவள் மடியிக்கை அரிசியைக் கட்டிக் கொண்டு போனாளோ தெரியாது. இஞ்சை என்ன வாய்பாக்க வந்தனியே..... அப்பாவினரை செல்லங்கள். (திலகவதி, முன்னுக்குத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பின்னலை விளக்க எனப் பின்னே எறிந்து உடம்பைக் குலுக்கிக் கொண்டு உள்ளே செல்கின்றாள். நாவேந்தனும் காசை எடுப்பதற்காக உள்ளே செல்கின்றான்.) அருணாச்சலம் தொடர்ந்து கடிதத்தைப் படிக்கின்றார். சுந்தரமூர்த்தி உள்ளே வருகின்றான். அருணாச்சலம் அவனை வரவேற்று ஆசனத்தில் அமரச் செய்கின்றார். அப்போது வீட்டுக்குள்

திலகவதி. : அப்பா.....அப்பா இஞ்சை பாருங்கோ அண்ணன் அப்பா

நாவேந்தன் : அவள் சும்மா அப்பா

சிவக். : (பல்லை நெறுமிக் கொண்டு) ஆருக்கும் பயம் கியம் இருந்தாத்தானே அப்பா வளத்த செல்ல வளப்பு (வீட்டுக்குள் செல்கின்றாள். அப்போது அருணாச்சலமும் சுந்தரமூர்த்தியும் சிவக்கொழுந்து செல்வதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். பின்னர் இருவரும் திரும்பி தற்செயலாக ஒருவரையொருவர் பார்த்துப் புன்முறுவல் புரிகின்றனர்.)

அருணா. : (நிலைமையைச் சமாளித்துக்கொண்டு) தம்பி, சுந்தரம் அந்தப் பரந்தன் வயலைப் பற்றிக் கவனிச்சனியே. என்ன தம்பி இந்த முறை குள இஞ்சினிப் பாட்டிக்காறப் பெரிய பிரளி பண்ணிப் போட்டாங்கள். திடல் பக்கத்து வயலுக்கு தண்ணி எண்ட மணமும் ஏறுதுமில்லை... சறுக்கிப் போட்டுது. அதோடை மூண்டாம் வாய்க்கால்காறர் இராவிராவாய் தண்ணியை வெட்டி விடுறாங்களாம் தங்கடை வயலுக்கு. இப்பிடியெல்லாம் நடந்தால் என்ன செய்யிறது. வீண்பாடாய்த்தான் முடியப்போகுது.

சுந்தரமூர்த்தி : இல்லை மாமா நான் அங்கை எஞ்சினியரட்டை எல்லாத்தையும் சொல்லியிருக்கிறேன். நீங்கள் ஒருதரம் போய் அவரைக் காணுங்கோ. நேரை போய்க் கண்டால்தானே ஏதும் நடக்கும். இது சொல்லத்தான் இப்ப வந்தனான்.

அருணா. : அது சரி மேனே இப்பிடி முறைக்குமுறை விளையாட விடக்கூடாது. அதுக்கேதும் செய்துவிடு இனியாவது ஒழுங்காய் நடக்கட்டும்.

சுந்தர. : இனி அப்படியொன்றும் வராது. நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ.

அருணா. : ஒ.....ஒ..... அது சரி..... கொம்மாவுக்கு ஏதோ வாதப் பிடிப்பாம். இந்த எப்பிடி ? அங்கை வந்து பாக்க எங்கை நேரம் ? ஓர்ப்பன் ஓடியாடித் திரிஞ்சால் அந்த நாசமறுத்த இரத்தக் கொதிப்பு வந்திருகிது. நான் எல்லாத்துக்கும் ஒருக்கா அந்தப் பக்கம் வாறன். பிள்ளை பவானி இருக்கிறாள் தானே வீட்டு வேலையெல்லாம் பாக்கிறதுக்கு. இவ என்னத்துக்கு இன்னும் கண்டபடி ஓடித்திரிவான். ஒரு இடத்திலை ஆறுதலாய்ப் படுத்திருக்கச் சொல்லு.

சுந்தர. : அங்கை அவ தான் தான் இப்பவும் பனங் காணியைப் பாக்கவேணும். வேலி விராயை அடைக்க வேணுமெண்ணாறா. சும்மா இப்பிடி வெய்யில் வளிய நீண்டால் வருத்தம் வராமல் என்ன செய்யும். நாங்களும் சொல்லியே சொல்லிப் பாத்தம் கேட்டாத்தானே.

அருணா. : அது சாதிக்குணம் தம்பி. சொல்லுச் சுதந்திரம் கேளாதுகள் எதுக்கும் நானொருக்கா வரத்தான் வேணும். நீயேன் உதிலை தலைப்போடுகிறாய் (நாவேந்தன் வருகிறான்) தம்பி இன்னும் சீலைக் கடைக்குப் போகயில்லையோ அவர் கந்தையா பிள்ளை எங்கை. அவன் அத்தான் (எழுப்புகின்றார்)

நாவேந்தன் : அம்மா அவரைத் தங்கராசா கடைக்கு அனுப்பியிருக்கிறா. (அருணாச்சலம் வீட்டுக்குள் செல்கின்றார்)

நாவேந்தன் : (சுந்தரமூர்த்தியைப் பார்த்து) என்ன ஒரு புது வான்காட் வாங்கியிருக்கிறீங்களாம். அது சரியாய் பெற்றோல் குடிக்கிற கார். என்ன ஒரு கலனுக்கு 5 கட்டை ஓடுமே.

சுந்தர. : சை சை அது 21 - 25 மைல் வேலை செய்யுது. நீ டிகிரி எடுத்தாப்பிறகு நல்லாய் காரை வாங்கியோடு. திரும்பி யெப்ப பேராதனைக்குப் போறது ? பள்ளியிலே கொஸ்ற்றல் சாப்பாடு பிடிச்சுக் கொண்டுதோ. என்ன உங்கினை உன்னைக் காணக் கிடைக்குதில்லை.

நாவே. : எங்கை எனக்கு வர நேரமில்லாமல் போச்சு. கொஞ்ச friends வந்தார்கள். அங்கினை கீரிமலை அவங்களைக் காட்டிப்போட்டு நேற்றுத்தான் அனுப்பினான். ஒரு

நாளாக்கு office க்கு வாறனெ.

இப்ப நீங்கள் எங்கை போறியள் ? நெல்லியடியுக்கை ஒரு அலுவலருக்கு.

சுந்தர. : வீட்டைதான் போறன். சரி அப்ப வாவன். பின்னைப் போயிட்டு போவம்.

நாவே. : ஓ புதுக்கார்தானே. ஆக மிஞ்சினால் ஒருகலன் பெற்றோலை நான் ஊத்திப்போட்டுப் போறன்.

(கந்தையா அம்மான் ஒரு தட்டத்தில் சோடாவும் சிகரெட் பக்கெற்றும் கொண்டு வந்து அவருக்குமுன் வைக்கிறார். நாவேந்தன் இரகசியமாக இரண்டு சிகரெட்டுக்களை எடுத்து சட்டைப்பைக்குள் போடுகின்றான் சோடாவைக் குடித்துக் கொண்டே)

சுந்தர. : என்ன கந்தையா அம்மான். வரவர மெலியிறாய். ஏதுங் கவலைகிவலையோ.

நாவே. : சீசீ அவருக்கென்ன கவலை. அவர் பாடு தான் வேட்டை. ஆனால், ஊர் அலுவல் கனத்துக் கொண்டுது. மாட்டுத் தரகம் போயிலைத் தரகம் ஒரு சிறு கலியாணத் தரகம் இடைக்கிடை பார்க்கிறார்.

கந். : உந்தப் பொடியன்ரை கதையைக் கேளாதே. உதுகளரை பேசுறதெல்லாம் உப்பிடித்தானே.

[இவ்விடத்தில் இடம்பெற வேண்டிய நாடகப் பகுதி மூலப்-பிரதியினில் இல்லாதுள்ளது.]

செல். : இருக்குமடி பிள்ளை. கொய்யா இருந்த காலம் தொடக்கம் எங்களுக்குத் திரிவைச்சுக் கொண்டதானே திரியுது. அவ்வின்ற காசை எங்கடை அண்ணன் இஞ்சை கொண்டந்து தந்திடுவார். எண்டாக்கும் அவவும் எங்களை காலுக்கை போட்டு மிதிக்கலாமெண்டு பாத்தா. ஆனால் கொய்யா செய்த புண்ணியம் என்றை பிள்ளையள் நல்லா வந்திட்டுது. இனிமல்தான் பாக்கப் போறன் என்றை ஆசை மச்சாளின்ரை கூத்தை.

சுந்தர. : சும்மா அலம்பாதையெணை. அந்த மனுசியேதோ உன்னைக் கேட்டதே. சும்மா கிடவன்.

செல். : ஏன் உன்ரை மாமி உனக்கும் ஏதோ பசை வைச்சிட்டாவோ பெரிய உருக்கமாய்ப் பேசிறா.

பவானி : பண்டிதருஞ் சொன்னவர் இவர் இடைக்கிடை அங்கை போறதெண்டு. மச்சாளோடையும் ஒளிச்சு மறைச்சுக் கதைக்கிறாரோ தெரியவில்லை.

செல். : இருக்குமடிபிள்ளை இருக்கும். இந்த நாளையில் பொடி பெட்டையள் என்ன மாய் மாலம் எல்லாம் செய்யுதுகள்.

சுந்தர. : (பொய்க் கோபத்துடன்) உங்களுக்கு வேறு கதையில்லையே. ஊர்த் தொளவாரம் பேசுறது தானே தொழில். போய் உங்கடை வேலையைப் பாருங்கோவன்.

பவானி : இஞ்சை பாரன் அம்மா மாமியைப் பேசின உடனை முசுவக்குப் புல்லுக்குத்தினது போலை இவருக்கு வாற கோவத்தை.

சுந்தர. : (சிரித்துக் கொண்டு ஆறுதலாய்) பிள்ளை கண்ணாடி வீட்டிலை இருக்கிறவன் மற்றவன்ரை வீட்டுக்குக் கல்லெறியப்படாது (பொய்க் கோபத்துடன்) போடி உள்ளே.

பவானி : மாட்டேன் (உடம்பை நெளித்துக் கொண்டு தன் தாய்க் கருகில் போகின்றாள். அப்பொழுது குடையும் கடதாசிக் கட்டும் கையுமாய் பண்டிதமணி சுப்பையா வந்து நடைசாலையில் தன் செருப்பைக் கழற்றிவிட்டுக் குடையை ஒரு பக்கத்தில் சார்த்துகின்றார். அப்பொழுது)

செல். : வாருங்கோ வாத்தியார் வாருங்கோ. கதிரையிலை இருங்கோ. (அப்பனை முருகவேளே என்று சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறார்.)

பண்டிதர் : குழந்தைகள் தங்கள் சேஷம் எப்படி தம்பி, எப்போது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்தாய் ? இந்நாட்களில் தங்கள் மாமா அவர்களைப் பார்த்ததுண்டோ ?

பவானி : (பரிகாசமாக) அவர் நேத்தும் போய் வந்திருக்கிறார். எல்லாத்துக்கும் வசதியாய் இப்ப ஒரு சுன்னாக வண்டில் அவிட்டிருக்கின்றார்.

பண்டிதர் : என்ன சுன்னாகத்து வண்டியா ? அண்ணாவை ஏன் பரிகாசம் பண்ணுகின்றனை.

செல். : அது ஒரு பெரிய கார் வாத்தியார். அதுக்குத்தான் இவள் அவன் தமையனை போட்டுப் பகிடி பண்ணாள்.

பண்டிதர் : முதனோரை இகழ்வது சரியன்று. என்றாலும் பெண்களுக்கு நகையுணர்வு இருப்பது நல்லதே; பொருத்தத்துடன் அதிருந்தால் தாம்பத்ய சச்சரவுகள் ஏற்படாது. அதனைத் தடுத்தற்கேற்றதோர் தக்க மருந்தன்றோ.

- பவானி : என்ன நகையோ வாத்தியார்.
- சுந். : தொடங்கிவிட்டுது சங்கடம். இனி அவளுக்கு பென்யுள் நினைவதான் வரும்.
- பண்டிதர் : அந்நகையன்று யான் கருதியது. சிரிப்பினையும் நகையென்பர்.
- கலித்தொகையில் பாலைப்பிரிவில் ஓரிடத்தில்,
- "கொல்வான் போல் நகைக்கூட்டம்
செய்தானக் கள்வன் மகன்" என்றார் புலவர் அங்கு நகையென்பது சிரிப்புக்கு நின்றது. சிலப்பதிகாரத்திலும் "நகைவேளம்பர்" என்பது சிரிக்கச் செய்யும் கம்பங் கூத்தாடிகளைக் குறித்தது. பிள்ளாய் ! நான் ஆபரணங்களைக் குறித்தேன் அல்லேன். சிரிப்பினையே குறித்தேன்.
- சுந். : நீங்கள் குறியுங்கோவன். அவள் இனி என்னை விடாள். உயிரை வாங்கத்தான் போறாள்.
- பண்டி. : சத்தியமாய் நான் இதை நினைக்கயில்லைத் தம்பி. இது போலவே தான் நேற்றும் நான் ஒரு கூட்டத்தில் பேசிய பொழுதும் என் பேச்சில் சிலேடைப் போருள் கண்டு ஒரு மோட்டுப் பண்டிதன் தகாத சில கடாக்களை எழுப்பினான்.....
புன்மையைக் காட்டிவிடும் என்ற செய்யுள்தான் என் நினைவுக்கு வந்தது. இற்றைஞான்று எல்லோரும் பண்டிதர்தானே.
- பவானி : அது பிறாக்கற் பண்டிதராக்கும். வாத்தியார்.
- பண்டி. : ஆம். உண்மையான பண்டிதரும் பண்டிதரெனத் தம்மைக் கருதுவோரும், தமக்குப் பண்டிதர் பட்டம் தாமே வழங்கிக் கொள்ளுதலும் பிறநாட்டில் தமக்கு பண்டிதர் பட்டம் தந்தனர் எனச் சொல்வோரும் பண்டிதரெனச் சாற்றிப் பறையறைந்து திரியும் காலம் இஃதன்றோ.
- பவானி : சபாஷ் வாத்தியார் சபாஷ்.
- சுந்தர. : பண்டிதர் எப்பவும் நாய்கடி பூனைகடி தானே. ஒருத்தரையொருத்தர் குறைச்சக் கதையாட்டால், பின்னுக்கு நிண்டு குத்தாட்டால் அவர் பண்டிதருமல்ல தமிழ் படிச்சவருமல்ல.
- பண்டி. : இப்ப நான் இருக்கிறன் தம்பி மற்றைப் பண்டிதர்மார் போலையல்ல.
- பவானி : சோதினை எடுக்காத்திலையாக்கும்.
- செல். : அங்கை பாரவளை. பெரிய மனிசரோடை உங்களுக்கென்னடி கதை. உங்களைப் பாத்து சிக்கனம் கைம்பெண்டாடிச்சி வளத்த கழுதையள் எண்டு சொல்லப் போகுதுகள்.

- பண்டி. : இல்லைப்பாருங்கோ. தம்பி சொல்வது சரி. இதெல்லாம் இந்த அரைகுறைப் பண்டிதராலை வந்த பகடு. மக்களிடையே கற்றோர்க்கு மதிப்பு குறைந்துவிட்டது.
- பவானி : நீங்கள் தானே சொல்லுறியள் பண்டிதர்மாரால் வந்ததெண்டு பேந்தேன் அவைகளைப் பேசுறியள்.
- பண்டி. : அதுவும் உண்மையே.
- செல். : சொடு சொடென்று அவளின்ரை வாயைப் பார்.
- பண்டி. : சிறுபிள்ளைகளை ஏசுக்கூடாது. உண்மையை ஆராய்ந்தறிவதற்கே அப்பிடி அவர்கள் கதைப்பர். அதை நாம் தடுத்தல் தகாது.
- செல். : இந்தாருங்கோ வெத்திலையைப் போடுங்கோ.
(சுந்தரமுர்த்தி பண்டிதரின் தொணை தொணைப்பை பொறுக்க முடியாது எழுந்து வீட்டுள்ளே செல்கின்றான். அங்கிருந்து கொண்டு)
- சுந்த. : தங்கச்சி பவானி இஞ்சை யொருக்கா வந்திட்டிப் போ.
(பவானி பேசாதிருக்கின்றாள்)
- சுந்த. : பவானி! இஞ்சைவாவெண்டால்
Switch Key தாவன்றி. ஒளிச்ச வைச்சிட்டு அவவின்ரை விளையாட்டு.
- பவானி : எனக்குத் தெரியாது.
- சுந்த. : இஞ்சை வாண்டால் வாறதுக்கு ஞாயம் கதைக்கிராய்.
- பவானி : (சொஞ்ச தூரத்துக்கு உள்ளே சென்று) Switch Key இப்ப என்னத்துக்கு. Queen வீட்ட போறியோ.
- சுந்த. : இதுதான் எனக்குக் கோவம் வாறது. நல்லபிள்ளை இஞ்சவா. அவசரமாய் வெளிக்கிட வேணும்.
(பவானி உள்ளே செல்கின்றாள். இவையெல்லாவற்றையும் பண்டிதர் அவதானிக்கின்றார்.)
- பண்டிதர் : (ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் செல்லாச்சியைப் பார்த்து), சொல்ல மறந்து போனன் பாருங்கோ. உங்கினை ஒரு கதையுலாவது. தங்கச்சி சொன்னது போலை தம்பி மாமன் வீட்டை அடிக்கடி போறாராம். ஊரெல்லாம் பெரிய கதையாய்க் கிடக்கு. நீங்கள் இதைப்பற்றி கொஞ்சமாவது யோசிக்கிற தில்லையோ.
- செல். : என்ன வாத்தியார் விளங்கச் சொல்லுங்கோவன். நீங்கள் போசுறது எனக்கொண்டும் விளங்கயில்லை.

- பண்டி. : என்ன தெரியாதது போல பேசுறியள். எங்கடை தம்பி இருக்கிறாரே - உங்கடை மேன் - முந்தி முந்தியைப் போல அல்ல இப்ப மாமன் வீட்டே அடிக்கடி போய்த் திரியிறாராம்.
- செல். : அண்ணன் வீட்டையே. அவன் மச்சானுக்கு பள்ளிக்கூட லீவு. அவனைப் பாக்கப் போறவணாக்கும்.
- பண்டி. : (தெரியாததுபோல) ஓ.....ஓ அப்படியுமிருக்கும். ஆனா வேறே மாதிரியும் கதையள் உலாவுது.
- செல். : அதென்ன வாத்தியார். விளங்கச் சொல்லுங்கோவன்.
- பண்டி. : (ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் இரகசியமாக) உங்கடை மருமேள்பிள்ளையோடை நல்ல கொண்டாட்டமாம். எல்லாருமாய் ஒருமிக்கப் படம்பாக்க யாழ்ப்பாணத்துக்கும் போறதாம். அதுதான் பிள்ளை நீயுமிது விஷயமாய் முழிப்பாய் இருக்கவேணும். இந்த வீட்டு நன்மை தீமையளைப் பார்க்க நியொருத்தி தான் இருக்கிறாய். வேறே ஒருதரும் எட்டியும் பாக்காதுகள்.
- செல். : ஓகோ இதுக்குத்தானோ அவர் பெரிய கார் வாங்க வேணும் என்று நிண்டவர். அதுதான் அவள் தங்கைக்காரியும் இவனைப் பகிடி பண்ணுறது. சாய் இதுகளை நானும் கவனிக்கயில்லை வாத்தியார்.
- பண்டி. : எண்டாலும் போறது நல்ல இடம்; இனத்துக்குள்ளை, பொருள் பண்டமும் கிடக்கு. ஆனால் தங்கச்சிக்காரியையும் அவர் பாக்கத்தானே வேணும். அவருக்கு வாற சீதனத்தில அவளுக்கு எங்கையாவது பாத்து முடிச்சிட்டுப் போகட்டுமன். ஆர் வேண்டாமெண்டது ? இப்ப ஏன் விழுந்தடிச்சப் போவன் அது நமக்கும் மரியாதைக் குறைவு.
- செல். : என்ன செய்யிறது. இப்பிடி ஒரு பேச்சுக்கால் வந்தாலும் அண்ணனுக்காக ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். ஆனால் அங்கையிருக்கிற மற்றவைக்காகவல்ல. எங்கடை தம்பி அண்ணன்ரை மேனும் கூடிக்கொண்டு திரியிறாங்கள்தான். இனித் தங்களுக்கு என்னென்ன நினைச்சுக்கொண்டிருக்கிறாங்களோ. ஆர் கண்டது (சிறிது யோசித்துவிட்டு) இனியும் என்னென்னவோ. மச்சாள் குழப்பி அடிக்கிறாளோ என்னவோ.
- பண்டி. : சீசீ உதுக்கும் லேசிலை இடங்குடுக்கிறதே. அப்பிடித் தம்பி அங்கை போறதெண்டால் தங்கச்சிக்குத்தக்க இடத்திலை ஒரு மாப்பிள்ளை எடுத்துப் போட்டு போறது. இனி, தம்பியின்ரை உத்தியோகத்துக்கு, தங்கச்சிக்கு வாற

- மாப்பிளையும் விடன் தொடன் எண்ட மாதிரி நிக்க வேணும். இனி, கொண்ணன்ரை பொடியனும் இப்பதானே படிக்கிறான். உவன் எப்ப பாசு பண்ணது. உத்தியோகம் எப்ப எடுக்கிறது.
- செல். : நீங்கள் சொல்கிறதும் சரிதான் வாத்தியார் பிள்ளைக்கும் ஏதோ வயசே.
- பண்டி. : அதோடை பாருங்கோ. அவனும் ஒரு பச்சைக் காவாலி. மட்டு மரியாதையில்லை. என்னைப் போல ஒரு படிச்சவனைக் கண்டா தோளாலே சால்வை எடுக்கிறானோ ? அதென்ன. இந்த நாளையி மோடியதாப் போச்சு. அருணியரட்டை அந்த நாளிலையே சொன்னான். இந்தியாவுக்கு விட்டு படிப்பியுங்கோ என்று. அந்தாள் கேட்டுதா. அப்பிடிச் செய்திருந்தாரெண்டால் தேப்பன்ரை பேரை விளங்கச் செய்திருப்பான். பொடியன்ரை எண்ணத்துக்குப் பேராதனைப் பள்ளியிலை சேத்து விட்டார். வந்தது வாழ்மானம்.
- செல். : ஏன் வாத்தியார்? அங்கத்தைப் படிப்பு ஏதுங்குறைதலே.
- பண்டி. : ஓ என்ன படிப்பு. அகத்தியரை இல்லையெண்ணுறாங்கள். திருவள்ளுவரைச் சமணன் எங்கிறாங்கள். சிவபெருமானைச் சங்கத்திலை இருக்கயில்லை எங்கிறாங்கள்.....ம்... அதெல்லாம் உங்களுக்கென்னத்துக்குப் பாருங்கோ. ஏன் பொடியன்னின்ரை நடத்தையும் படுமோசம் தானே. அங்கை கண்டி றோட்டு வழிய பெண்புரசு உலாவேலாது. எதுக்கும் ஒரு படிச்சவன் சொன்னான் என்று கேக்கிறானுகளே. எதிர்த்துக் கேள்வி கேக்கிறது. சும்மா பகட்டாய் கால் முட்ட பட்டு வேட்டி கட்டிக் கொண்டு பகட்டாய் திரிஞ்சு கொள்வார்கள். அவ்வளவுதான் பின்னைக் காரியமெண்ட தொண்டுமில்லை.
- செல். : இப்ப அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலை படிக்கிறவங்களுக்குத் தானே பெரிய உத்தியோகங்கள் குடுக்கிறாங்களாம். அதெல்லாம் கிடக்க வாத்தியார் அதுகும் என்றை அண்ணன்ரை பிள்ளைதானே. கடவுளே என்று நல்லாய் வரவேணும். இனி எங்கடை தம்பி இருக்கிறானே. தங்கைக் காரியின்ரை நன்மையைப் பாத்துப் போட்டு போய் இறங்க மாட்டான். எண்டாலும் மச்சாளின்ரை வாய்க் கொழுப்பைப் பாத்துத்தான் போடுறன்.
- பண்டி. : என்னவோ, கவனமாய் நடந்து கொள்ளுங்கோ. அதுதான் நான் சொல்லக்கூடியது.

- (அப்பொழுது கார்ச் சப்தம் கேட்கின்றது. அருணாசலம் தன் மனைவியுடன் வருகின்றார். கந்தையா அம்மான் ஒரு உமலுக்குள் சில பழங்களைக் கொண்டுவந்து அருகிலிருக்கும் மேசையின்மேன் வைக்கின்றார்.)
- செல். : வா அண்ணை வா (அருணாச்சாலம் அமருகின்றார். திரும்பப் பொன்னம்மாவைப் பார்த்து) ஏனென மச்சாள் நிக்கிறாய் இதிலை இருங்கோவன். (பவானியைக் கூப்பிட்டு) பிள்ளை இஞ்சை வா அம்மானும் மாமியும் வந்திருக்கினம். அண்ணையையும் வரச் சொல்லன்.
- பவானி : (உள்ளேயிருந்து) அண்ணன் காரை எடுத்துக்கொண்டு எங்கையோ போட்டுது.
- அருணா. : (தங்கையைப் பார்த்து) மெய்யேடி பிள்ளை எங்கடை தம்பியும் இங்கினை வந்தவனே.
- சிவக். : அவனிப்பங்கை வீட்டிலை நிண்டான்.
- கந்.அம். : சொன்னாப் போலை அந்தக் காறை சந்தையடியிலை கண்டன். எங்கடை தம்பியும் அதுக்கை இருந்தது போலை கிடந்தது. மச்சான் காறன் வீட்டுக் கொண்டு போறார்.
- சிவக். : அவனுக்கும் நல்லாய் கால் முளைச்சிட்டுது சும்மா வெய்யில் குளிச்சத் திரியிறார்?
- அருணா. : என்ன பண்டிதர் பேசாமலிருக்கிறியள். பள்ளிக்கூடத்திலை நேத்தொரு கூட்டம் எண்டாங்கள். நடந்ததுதே ?
- பண்டி. : ஓஓ அது நேற்று நடந்தது. என்னையும் பிடிச்சாங்கள் பின்னைப் பேசித்தள்ளி விட்டன.
- கந்.அம். : அடேடே அதுதானே உங்களுக்கும் கணேசரத்தினப் பண்டிதருக்கும் ஏதோ கொழுவல் பாடு எண்டு தம்பி சொல்லிச்சது.
- பண்டி. : நாவேந்தரும் அங்கு நின்றவரோ ?
- கந்.அம். : எங்கடை தம்பி இல்லாமை எங்கையாவது கூட்டம் நடக்குமே.
- பண்டி. : (தலையசைத்து) ஓ உண்மைதான். கூட்டத்தை நடத்திறதும் அவைதான். கூட்டம் குழப்பிறதும் அவைதான்.
- (அப்பொழுது பவானி எல்லோருக்கும் கோப்பி கொண்டு வருகிறாள். முதல் அருணாசலத்துக்குக் கொடுக்கிறாள். அடுத்துப் பண்டிதருக்குக் கொடுக்கிறாள். அதன்பின் சிவக்கொழுந்துவுக்குக் கொண்டு செல்கிறாள்)
- சிவக். : வேண்டாம் பிள்ளை ஏதோ தலையிடியாய் கிடக்கு கவாலக் குத்து மண்டையைப் பிளந்தெரியுது.

- செல். : அதொண்டும் செய்யாது குடியணை மச்சாள் எப்பன் கோப்பி குடிச்சாப்போலை என்ன.
- அருணா. : (குறிப்பாய் நோக்கிவிட்டு) ஓம் தங்கச்சி, அவவுக்குக் கவாலக்குத்துத்தான். பெரிய கயிட்டப்படுறா. மருந்து வாத்துக் குடுக்கிறதிலை என்பாடு களைச்சப்போச்சு. இப்பவும் இதிலை போய் ரேவுடாக்குத்தரட்டை மருந்து வாங்கிக் கொண்டு போக வேணும்.
- பண்டி. : உப்படியான நோய்களுக்கெல்லாம் நாட்டு வைத்தியத்தைக் கைக்கொண்டால் சிறந்த பயன்தரும். அதனோடு வல்லிபுர ஆழ்வார் கோயிலுக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் சென்று அத்தாமரைக் குளத்து நீரில் மூழ்கிப் பெருமானை உச்சி-வேளைப் பூசை நேரத்தில் தரிசனம் செய்தல் மிகவும் நன்று. இந்நோய் உடன் நீங்கும் இன்னும் ஆவணி ஞாயிற்றுக் கிழமைகள் தோறும் விரதம் அனுஷ்டித்தல் மிக அவசியம். விரும்பின் புரட்டாசிச் சனியிலும் நோன்பிருக்கலாம்.
- அருணா. : இல்லைப் பண்டிதர். அவவுக்கு உடம்பு சரியில்லை. இப்ப இங்கிலிசு வைத்தியந்தான் சரி.
- பண்டி. : தமிழ் மருந்துகள் போலவல்ல ஆங்கில மருந்துகள் மிகுந்த சூடானவை.
- அருணா. : சொன்னாப்போலை பிள்ளை பவானி இப்ப என்ன நேரம்.
- பவானி : (உள்ளே சென்று திரும்பிவந்து) 5.27 மாமா.
- அருணா. : ஓ ஐந்தரை மணியாகப் போகுதே டாக்குத்தர் வீட்டை போவிடப் போறார். மெய்யே கேட்டியே! அப்ப நீ ஒருதரம் போய் அந்தாளட்டைக் குணத்தைச் சொல்லி மருந்தை வாங்கிக் கொண்டு வாவன் எனக்கும் இந்தத் தலையிடி தொடங்கியிட்டுது. இண்டு நெடுக ஓடியாடித் திரிஞ்சதிலை தலையைச் சுழட்டுது. நீ பின்னைப் போட்டு வா எடி பிள்ளை பவானி. மாமி மருந்து வாங்க ஒரு போத்தில் குடுமோனை. நான் எப்பன் சரியப் போறன். (பவானி போத்திலைக் கந்தையாவிடம் கொடுக்கிறாள். சிவக்கொழுந்து ஒன்றும் பேசாது கந்தையாவின் பின் செல்ல வெளியே போகின்றார்.)
- அருணா. : (கந்தையாவைக் கூப்பிட்டு) பெற்றோல் கொஞ்சம் குறைவு போலை கிடக்கு. வாங்கியடிச்சவிடன் நாளைக்கு எங்கே போகவேணுமோ.
- பண்டி. : (கந்தையா வெளியில் போகையில் அவரை விழித்து) கார் எந்த றோட்டாலை போகுது.

- கந்.அம். : கடக்கரை றோட்டாலை.
- பண்டி. : தம்பி, என்னை ஒருதரம் சிவன் கோயில் சந்தியிலை இறக்கிவிடும்.
- கந். : நாங்கள் அதாலை போகையில்லை.
- அருணா. : அட பிள்ளை மற்ற றோட்டாலை போய் அவரை இறக்கி-
விட்டுட்டுப் போங்கோவன்.
(பண்டிதர் மிகவும் அவசரமாகக் குடையையும் எடுத்துக்
கொண்டு வெளியே போகின்றார்.)
- பவானி : வாத்தியார் வாத்தியார் செருப்பை விட்டுட்டுப் போறியன்.
- பண்டி. : (தன் கால்களைப் பார்த்துவிட்டு) செருப்பை கொண்டு
வரயில்ல.
- பவானி : அப்ப அந்த மூலையிக்கை கிடக்கிறதாற்றை.
- பண்டி. : ஆமாம் மறந்துவிட்டேன். ஆமாம் மறந்துவிட்டேன்.
(செருப்புக்களைக் கால்களில் மாட்டிக்கொண்டு விரைந்து
வெளியே செல்கின்றார்)
- செல். : (அருணாசலத்தை நோக்கி) என்னண்ணை உந்த ரத்தக்
கொதிப்பு இன்னும் சுகப்படயில்லையே. கொழும்பிலை ஆரும்
பெரிய டாக்குத்தருக்குக் காட்டிறதற்கு.....
- அருணா. : இல்லைத்தங்கச்சி மருந்து குடிச்சுத்தான் என்ன பத்தியம்
எல்லோ பிரதானம். சும்மா ஆறுத்தேற ஒரு இடத்திலை-
யிருந்து மருந்தைக் குடிக்க விடுகுதுகளே ! ஏன் ஆறுதலா-
யிருந்து இருக்கிற கஞ்சிதண்ணியைக் கடிக்க விடுகுதுகளே.
- செல். : ஆயிரமாயிரமிருந்தென்ன மன ஆறுதல் எல்லோ இருக்க
வேணும்.
- அருணா. : எனக்கு மனதிலை ஒரு சஞ்சலமுமில்லை. ஆனால் ஒண்டு-
தான் மனதைக் குளப்பிக் கொண்டிருக்கு. நீயும் உன்ரை
மச்சாளும் நெடுகக் கீரியும் பாம்பும் போலை இருக்கிறியன்.
அதாலை இந்தக் குடும்பம் பிரிஞ்சிடுமோ எண்டுதான்
பயமாயிருக்கு. தம்பி சுந்தரத்தை திலகத்துக்குச் செய்து
வைக்க வேணுமெண்டாசை நானும் நோயாளியாய்ப் போனன்.
எப்ப கண்முடுறனோ தெரியாது. அதுக்கிடையிலை என்றை
ஆசையை நிறைவேத்திப் போடவேணும். அதுக்கு நீ என்ன
பிள்ளை என்ன சொல்றாய். நீ ஒத்துக் கொண்டாத்தான்
முடியும், ஏன் ? இது அத்தான்ரை ஆசையுந்தான். ஆனபடி-
யால் எனக்கொண்டும் மாறாதை பிள்ளை உன்ரை மச்சா-
னுக்காக வல்ல எனக்காக இதைச் செய். நான் உனக்கு

- என்ன செய்துதான் ? இப்பவும் உத்தியோகத்துக்காகத் தான்
நான் வாய் வைக்கிறெண்டு நினைக்கக்கூடும். அதல்ல,
எங்கடை பிள்ளையள் பிறத்தியுக்கை போகாமல்
ஒண்டுக்கையொண்டு ஒற்றுமையாய் இருக்க வேணுமெண்ட-
துக்குத்தான் பிள்ளை கேக்கிறன் என்ன சொல்லுகிறாய்?
- செல். : உன்ரை சொல்லை எப்பவெனும் தட்டி நடந்தனானெ
அண்ணை. உன்ரை விருப்பம் போலை செய்யன். வேறையு-
மொண்டிருக்கு அண்ணை. அதை மறந்து போகாதை.
- அருணா. : என்ன அது.
- செல். : வேறே ஒண்டுமில்ல. பவானியின்ரை அலுவல்தான். நான் ஒரு
தனிச்சீவன். தம்பிபோக முந்தி அதுக்கும் ஒரு ஒழுங்கு
செய்யத்தானே வேணும்.... அதுதான்.....
- அருணா. : நீ சொல்றது சரிதான். அதை மறந்து போவன் எண்டு
நினைச்சிடாதே. என்றைமேனும் படிச்சுக் கொண்டிருக்கிறான்.
ஒருநிலைபரத்துக்கு என்னும் வரயில்லை. அவனைக்
காத்துக் கொண்டிருப்பியோ தெரியாது. இப்ப திலகத்தின்ரை
விசயத்தை முடிப்பம். ஆனால் அதுக்கு முந்தி பவானியின்ரை
விசயத்தை முடிக்க வேணுமெண்டா வெளியிலை தான்
பாக்கவேணும். அதுக்கு எங்கையெனும் வசதியாய்
மாப்பிள்ளை இருக்குமெண்டால் சொல்லு. ஏதோ இயண்ட-
தைச் செய்யிறன்.
- செல். : அதுக்கு உங்கை ஆர். நாங்கள் அறிய ஒண்டும் இல்லை.
அதுதான்ஒரு முட்டுக்கட்டை.
- அருணா. : ஆனால் பிள்ளை உனக்கொண்டு சொல்றன். உன்ரை
மேளுக்கு என்றை பெடியனுக்குத்தான் செய் வேணுமெண்டு
சொல்லிப்போட்டு நான் நாளைக்கு கண்ணை மூடியிட்ட-
னெண்டால் உனக்கும் உன்ரை மச்சாளுக்கும் இருக்கிற
மாதிரியிலை, அந்தக் கலியாணம். பிறகு நீ என்னை-
திட்டுவாய். எல்லாத்துக்கும் வெளியாய்ச் சொல்லிப்போடு.
நானும் சொல்லிப்போட்டன். தண்ணி கொண்டாபிள்ளை.
- (காட்ச்சப்தம் கேட்கிறது. தண்ணீரைக் குடித்தபின் எழுந்து
நிற்கிறார்.)
- அருணா. : நான் சொன்ன ஒண்டையும் மறந்து போகாதை

(வெளியே போகின்றார்.)

திரை

உறுப்பு II

கதை நிகழிடம் : யாழ்ப்பாணம் : சுந்தரமூர்த்தி வீடு

அழகான நிர்மாணிக்கப்பட்ட அறை. அங்கு அருணாசலம் நிற்கின்றார். சிறிது தூரத்தில் சுந்தரமூர்த்தியும் நிற்கின்றார்.

அருணா. : (மிகுந்த உணர்ச்சியுடன்) என்றை காயம் நிச்சயமில்லை. எங்கை விழுந்து சாகிறனோ தெரியாது. பழைய மாதிரி எங்கடை குடும்பத்தை ஒண்டு சேத்து வைச்சிட வேணும் நான் சொன்னதொண்டையும், நீதான் எங்கடை குடும்ப-மிரண்டுக்கும் தலையாயிருந்து விசயங்களைக் கொண்டு நடத்தவேணும். என்றை மேன், உன்ரை மச்சானிருக்கிறானே. அவன் இப்பதான் படிக்கிறான். அவனுக்குப் புத்தி சொல்லி ஒரு நல்ல நிலைக்குக் கொண்டுவா. இதெல்லாம் நீ எங்கடை குடும்பத்துக்கை நிண்டாத்தான் நடக்கும். என்றை அப்பு ஆத்தை தந்த முதுசத்தை இவ்வளவு பாடுபட்டுக் காப்பாற்றி வைச்சிருக்கிறன். அதைப் பிறத்தியானுக்குப் போக விடுறதே. எங்கடை பிள்ளையள் வைச்ச அனுபவிச்சா-லென்ன. நாளைக்குத்தான் நீ உத்தியோகத்தை விட்டுட்டு வீட்டை வந்திருந்தாலும் மேனே என்றை சொத்து உன்னையும் உன்ரை பெண்சாதி பிள்ளையளையும் வைச்சப் பாதுகாக்கும். என்றை மேனுக்கெண்டு நான் என்றை சொத்திலை ஒண்டையும் ஒதுக்கி வைக்க விரும்பயில்லை. தாயின்ரை சொத்து அவனுக்குக் காணும். முழுதையும் இண்டைக்குத் தேவையெண்டாலும் எழுதித் தாறன். இந்த இரண்டு குடும்பத்தையும் ஒண்டாக்கி வை.

சுந்தர. : நான் சீதனத்துக்காக முடிக்க மாட்டன் எண்டு உங்களுக்குத் தெரியும் தானே மாமா. இதைப் பற்றியெல்லாம் ஆறுதலாய்ப் பாப்பம்.

அருணா. : இல்லைத் தம்பி. எனக்கொரு மன ஆறுதலுக்கு ஒரு முடிவு சொன்னாத்தான் நான் இதாலை போவன். அதோடை எனக்கிருக்கிற வருத்தமும் மாறிப்போம். கொம்மாவைப் பற்றி யோசிக்காதை அவள் இதுக்கு மறுப்பில்லை.

சுந்தர. : வயதுக்கு முத்தனிங்கள் யோசிச்சுச் செய்யுங்கோவன். நான் எல்லாத்துக்கும் கெதியிலை அங்கை வாறன்.

அருணா. : சொன்னது போலை நீ கந்தோராலை களைச்சப் போய் வந்திருப்பாய். அதுக்கிடையிலை என்றை மன ஈறலைச் சொல்லி மனைக்கெடுத்திப் போட்டன். நீ போய்த் தண்ணி வெந்நியைக் குடி. பெரிய கடையிலை இராசையன் போக-வேணும் வாடைக்காசுக்கு அதை வாங்கிக் கொண்டு அதாலை போகவேணும். வீட்டிலை அதுகள் தனிய உன்ரை மச்சான் எங்கை மேய வெளிக்கிட்டானோ (போக எழும்புகிறார்)

சுந்தர. : தேத்தண்ணியைக் குடிச்சிட்டுப் போங்கோவன். (உள்ள பார்த்து) பண்டா, பண்டா அய்யாவுக்குத் தேத்தண்ணி கொண்டா.

அப்பொழுது நடராசா, பழனிவேல் ஆகிய இருவரும் வருகின்றனர்)

Hellow நடா, பழனி உதிலையிருந்து கொள்ளுங்கோ ஒரு bath எடுத்துட்டு வாறன் (உள்ளே செல்கின்றான்.)

அருணா. : (அவர் இருவரையும் கூர்ந்து அவதானித்துக்கொண்டு) தம்பியவை ஏன் வந்ததோ ? எவடம் ?

நடராசா : சம்மா அவரைக் காண வந்தனாங்கள். நான் சுதுமலை. இவர் ஆனைக்கோட்டை.

அருணா. : தம்பி சுதுமலையே. சுதுமலையிலை ஆர் பகுதியோ ?

நடராசா : நான் விதானை பகுதி.

அருணா. : அப்ப இவர்

பழனி. : பெரிய கோட்டுச் சக்கடத்தாற்றை பேரன்.

அருணா. : தம்பியவையின்ரை பேரைக் கேக்க மறந்து போனன். என்ன செய்யிறியள் ? இங்கை எங்கை தங்கல் ?

நடராசா : நான் நடராசா Labour Inspector வேலை தொழிலாளரைக் கவனிக்கிறது. இவர் பழனிவேலெண்டு ஒரு Proctor.

பழனி. : நீங்கள் தானே மிஸ்டர் சுந்தரமூர்த்தியின்ரை மாமனார் பாருங்கோ.

அருணா. : ஓம் தம்பி, என்றை தங்கச்சியின்ரை மேன்தான்.

நடராசா : ஓ உங்களைப் பற்றி அடிக்கடி சொல்றவர்.

அருணா. : ஓம் தம்பி, சின்ன வயதிலையிருந்து இவற்றை நயநட்-டங்களைப் பாத்து வந்தது. என்ன செய்யிறதெண்டாலும்

- பிள்ளை என்னை மேவித்தான் செய்யும். அது அவர் தேப்பன்ரை குணம். நல்ல மனிசன் மம்.... (பெருமூச்சு) என்ன செய்யிறது அந்தாள் இருந்திருக்கவேணும். இவற்றை நீரோசையைப் பாக்க.
- பழனி. : ஓ அப்பியோ ?
(எல்லோர்க்கும் தேநீர் வழங்கப்படுகிறது)
- அருணா. : தம்பி இங்கை உங்கடை கூட்டாளியின்ரை சமையல் சாப்பாடெல்லாம் எப்படி. ஏதும் நேரத்துக்கு நடக்குதோ?
- நடராசா : சும்மா பரவாயில்லை.
- அருணா. : சிங்களவனை வைச்சிருக்கிறார். கறி புளி எல்லாம் எங்கடை மாதிரிக்கு வைச்சுக் குடுப்பானோ தாயோடை இருந்து சாப்பிட்டு வளர்ந்த பிள்ளை இல்லாட்டிச் சொல்லுங்கோ என்றை கந்தையனை அனுப்பி விடுறன்.
- நடராசா : இந்தப் பொடியன் ஒரு நல்லவன் பாருங்கோ தெரியாதே. இவரட்டை பெரியவன் வந்தாலும் சமாளிக்கக் கூடிய கெட்டித்தனம் அவனட்டை இருக்கு.
- அருணா. : ஏதோ தம்பி நீங்கள் தான் துணை கவனமாய்ப் பார்த்துக் கொள்ள வேணும். இன்னுமெத்தினை நாளைக்கு.
- பழனி. : ஏன் அப்பிடிச் சொல்றியள் பாருங்கோ ?
- அருணா. : இல்லைத் தம்பி. இனியிவரைத் தனிய விடப்பிடாது. இந்த ஊரும் ஒரு மாதிரி கெதியிலை ஒண்டைப் பாத்துக் கட்டி வைச்சிடவேணும்.
- நட. : நீங்கள் சொல்றது சரிதான். கேக்கிறன் எண்டு குறை நினைக்கப்படாது. எங்கையாவது பாத்து வைச்சிருக்கிறியளே.
- அருணா. : பேந்தென்ன பாக்கிறது. இஞ்சை என்றை பிள்ளை இருக்கிறாள். சின்னிலை சாணைபோட்டு வைச்சது. அதுக்கும் பேந்தொரு பேச்சோ.
- பழனி. : (தலையசைத்துக் கொண்டு) அதுகும் அப்பியோ ?
- அருணா. : (ஏதோ ஒன்றைத் திரென நினைப்படுத்திக்கொண்டு) தம்பி இப்ப நேரம் என்ன ?
- பழனி. : 5.15 ஆகுது பாருங்கோ.
- அருணா. : அட, அவ்வளவு நேரமாச்சுதோ. நான் கதையிலையெல்லோ இருந்திட்டன். நான் ஒருக்கா உதிலை போகவேணும். தம்பி, வாறன் தம்பியட்டைச் சொல்லிவிடுங்கோ.

- (வெளியே செல்கின்றார்.)
- நட. : என்னப்பா எங்களுக்குக் கூட ஒண்டும் தெரியாமல் போச்சது.
- பழனி. : (யோசித்துக் கொண்டே) இவர் ஒரு typical country gentleman இவர் ஒரு நல்ல காசுக்காறன் போலையிருக்கு மம்.....ம்.
- நட. : அப்ப கொழுத்த சீதனந்தான் மாப்பிள்ளைக்கு.
- பழனி. : உந்தத் தரவளியோடை நாங்கள் என்ன செய்ய முடியும். அந்தாளட்டை பிச்சை வாங்கவேணும் சரி போகுது.
- நட. : தெரியாமல் எல்லோ மாட்டுப்பட்டுக் கொண்டாய். இனிமேல் கை கழுவு வேண்டியது தான்.
- பழனி. : எண்டாலும் உப்பிடியிருந்தது எத்தினையோ தட்டுப்பட்டுப் போச்ச புத்தியாய் வேலை செய்தால் என்னதான் முடியாது. (சிறிது எண்ணிக்கொண்டே) பொறுத்த புள்ளி சரி கடைசி மட்டும் பாப்பம்.
- கதையிக்கை கதை இதென்ன மாத்துச் சம்பந்தமோ ?
- நட. : மாற்றுச் சம்பந்தமாய்த்தான் முடியும். ஆனால் இவற்றை மகன் பொடியன் varsity இலை படிக்கிறவன். அவன் சுந்தரத்தின்ரை தங்கையிலை காதலாம். சும்மா வெறுங் காதல் அல்ல தம்பி உக்கிரமான காதல்.
- பழனி. : நல்லாய்த் தெரியுமோ.
- நட. : இப்ப பேச்சுக்கால் இவருக்குத்தான். ஆனால் பாக்கிற அளவிலை, சுந்தரம் முடியாட்டால் கூட பொடியன் முடிச்சே தீருவான். தடுத்து வைக்க ஏலாது. ஆனாலொண்டு, இது சங்கதி ஒருதற்றை தாய் தேப்பனுக்கும் தெரியாது.
- பழனி. : ஓகோ அதுகும் அப்பியோ. நல்லதுதான். ஆனால் உனக்-கெப்பெடித் தெரியும்.
- நட. : எனக்கோ தெரியாது. ஓய் அவளிலை கனபேர் கண் வைச்சவை காணும். ஆனால் சரியான இரும்புத் தகடுதான் வாங்கியிருக்கினம். பொட்டை மச்சானிலை எண்டு தெரிஞ்சு-தோடை அந்தப் பக்கம் அவர்கள் தலை வைச்சப்படுக்கிற-தில்லை. எனக்கிது இதை அவன் கதிர்காமநாதன் சொன்னவன்.
- பழனி. : நல்லாய்த் தெரியுமோ ?
- நட. : உண்மையடா அப்பா உண்மை அவன் பருத்துறை முழுக்கச் சுழண்டு திரியிறவனுக்கு உது தெரியாதோ.
- பழனி. : (எல்லாவற்றையும் மறந்தாற்போல எழும்பி உலாவுகின்றான்.

- உலாவிக்கொண்டே ஒரு சிகரெட்டை எடுத்து வாயில் வைத்துக்கொண்டே) பண்டா! ஒரு நெருப்புப் பெட்டி கொண்டா. (அந்தேரம் சுந்தரமூர்த்தி வருகின்றான். தன் காற்சட்டைப் பைக்குள்ளிருந்து ஒரு நெருப்புப் பெட்டியைக் எடுத்துக் கொடுக்கின்றான்.)
- சுந்தர். : (கதிரையில் இருந்து கொண்டு) பண்டா அந்த அலுமாரியுக்கை இருக்கிறதை எடுத்துக் கொண்டா. (நுண்பர்களைப் பார்த்து) நல்லவேளை கார் தொந்தரவு தரவில்லை. இல்லாட்டி கொஞ்ச நித்திரைகூட இல்லாமல் போயிருக்கும்.
- (சிறு மௌனம்)
- நட. : என்ன மௌனம் சாதிக்கிறீர். இனிமேல் என்ன லட்சப் பிரபுதானே. அதுசரி ராத்திரிச் சட்ட மான் எங்கை.
- பழனி. : அதுகும் பருத்துறைக்குப் போயிட்டுதாக்கும். அங்கே தான் அம்பாள் சந்திதி.
- (பண்டா Whisky Soda கொண்டு வந்து மேசைமேல் வைக்கின்றான். அப்பொழுது யாவரும் கண்ணாடிக் கண்ணங்களில் ஊத்தி ஒருவர் கண்ணத்தைத் தட்டி "all the best" என்று கூறிக்கொண்டு மூவரும் பருகுகின்றனர்.)
- நட. : இன்னுமெத்தனை நாளைக்கு இப்பிடி ?
- சுந்தர். : ஏனடா அப்பூ
- நட. : சிறிது நாட்களில் அம்பாள் கட்டளை பிறக்கும். அதோடை கவுண்மேந்தும் மதுவிலக்குச் சட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவரும்.
- பழனி. : என்னடா றேடியோவிலை செய்தி வாசிக்கிறது போலை கத்துகிறாய்.
- நட. : டேய் கொம்மான் அருணியர் கள் அடிக்கிறதில்லையே. சும்மா சுகத்துக்கெண்டாவது பாவிக்கிறதில்லையே.
- சுந்தர். : டேய் டேய் அப்பிடியொண்டுமில்லை. மாமி அறிஞ்சால் ஆளுக்குச் சாப்பாடுமில்லை.
- நட. : ஒம் மறந்து போனன். மான் எங்கே ? அதைச் சொல்லு.
- சுந்தர். : இருக்கடா. அதிருக்க (எழுந்து நின்றகொண்டு) "அன்புடையீர் தாங்களும் தங்கள் பந்து மித்திரர்களும் சிறு குடிவாக்கு எழுந்தருளி இராவுணா அருந்தி என்னை ஆசீர்வதித்- தேகுமொறு வேண்டுகின்றேன்."
- நட. : நன்று நன்று அப்படியே.

- பழனி. : என்னடா சிங்களம் பேசுறியள். கதையை விட்டுட்டு குடிச்ச முடியுங்கோ. இராத்திரியோடை பனிமூடியிட்டுது போலை ஆக்களை குடியுங்கோடா. அவையின்றை தமிழும் அவையும்.
- (மூவரும் அருந்துகின்றனர்)
- நட. : என்ன சீதனம் கொம்மான் தாறார்.
- பழனி. : கோடிக் கணக்கடா. சும்மா கோடிக்கணக்கு.
- நட. : பொம்பிளை எப்பிடியப்பா. கொம்மான் கட்டியடிச்சப் போடுவார். அவதானம்.
- சுந்தர். : அதை விட்டுட்டு உங்கடை வேலையைப் பாருங்கோ. (பண்டாவிடம்) டேய் ராத்திரிக் கொண்டந்த இறைச்சியிலை நல்லாய்ச் சமையல் பண்ணு. துரைமாரும் சாப்பாட்டுக்- கிருப்பினம். பாத்துச் செய்யன்.
- நட. : ஓகோ அந்தக் காட்டுக்கோழி என்ன ஒளிச்சிட்டுதோ ?
- பண்டா. : எல்லாந்தானையா.
- (வெளியே கதவில் தட்டிச் சப்தம் கேட்கின்றது.)
- சுந்தர். : அதாரெடா அது. பார் பண்டா.
- (பண்டா கதவுப் பக்கம் போகின்றான்)
- பழனி. : முதல் யன்னலாலை பாரடா? நீ திறந்துவிட அவங்கள் நேரை வந்திடுவாங்கள்.
- பண்டா. : (வந்து கொண்டு) துரை இரண்டு மிளியள் வந்திருக்கு.
- பழனி. : பண்டா கிளாசெல்லாததையும் கொண்டு போ. (பண்டா எல்லாவற்றையும் கொண்டு உள்ளே செல்கின்றான். நடராசன் கதவருகே செல்கின்றான்.
- நட. : ஹலோ மிஸ் மார்க்கண்டன் உங்கடை பிறதர் இங்கைதான் இருக்கிறார்.
- சண்முகவடிவு : I see (உள்ளே வந்து சியாமளாவைக் காட்டி) இது மிஸ் அரியநாயகம்.
- (அறிமுகஞ் செய்து வைக்கிறார்) That's my brother Palanivel, Mr. Nadarajah Labour Inspector & Mr. Sundaramoorthy A.C.L.G. (எல்லோரும் தலைசாய்த்து வணக்கம் செய்கின்றனர்)
- சுந்தர். : Take your seat please அந்த annual celebrations 11ந் தேதி- யண்டைக்காம். அதுக்குத்தான் ஏதும் வசூல் செய்யுற நோக்கமே. மிஸ்டர் நடராசா போனமுறையும் ஏமாற்றிப் போட்டார். இந்த முறையாவது 25/= ரூபாவை அவரட்டை விழுத்த வேணும்.

- நட. : என்னட்டை எங்காலை அப்பா அவ்வளவு காசு.
- சுந்தர். : சும்மா இரப்பா. ladies கேட்டா மறுக்கிறதோ ஊர் நன்மைக்குத்தானே அதுகள் கேக்குதுகள்.
- நட. : உங்கடை பிறதர் எவ்வளவு தாறார்.
- பழனி. : இரப்பயிப்பிடிச்சதாம் பறைப்பிராந்து. நான் கதிரையுக்குக் காசு கட்ட வழியில்லாத பிறக்கிறாசி. என்னைப் பிடியாதையுங்கோ.
- சண்முக. : எல்லாருக்குந்தான் சொல்றன். ஒவ்வொருதரும் ஐம்பது ஐம்பது ரூபாய்க்கு செக்கெழுதி வைச்சிருங்கோ.
- நட. : உள்ளவையட்டையும் இல்லாதவட்டையும் ஒருமாதிரி வாங்கிறதே. (சுந்தரமுர்த்தியைக் காட்டி) இவரட்டை ரூபாயமாய் வாங்கலாம். அவர் எங்களைப் போலேயே குடுக்கிறது அவருக்கு இப்ப இருந்தாப்போலை ஒரு திசை அடிச்சிருக்கு. கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. அவரட்டை எங்கள் வட்டிவாசி எல்லாம் எடுத்துப் போடலாம்.
- சண்முக. : அப்படியென்ன luck
- நட. : ஒரு marriage வந்து வாய்ச்சிருக்கு. காசு குறைஞ்ச கணக்கு ஒரு இரண்டு இலட்சம் கிளம்பும்.
- பழனி. : சும்மா இரப்பா. (தங்கைக்காரியைப் பார்த்து) உதெல்லாம் இருக்க இவையேன் கூட்டிக் கொண்டந்திருக்கிறாய் ?
- சண்முக. : (சுந்தரமுர்த்தியைப் பார்த்து) women's circle இல் ஒரு இவ எங்கடை active member நல்ல stenographer கொஞ்சநாளாக்கு எங்கையேனும் உத்தியோகம் பார்த்தால் நல்லதெண்டு நினைக்கிறா. உங்கடை கந்தோரிலை ஒரு stenographer தேவையெண்டு கேள்விப்பட்டம். அதுதான் அந்த உத்தியோகத்தை இவவுக்கு குடுத்தால் நல்லது.
- நட. : ஆற்றை office சுந்தரமுர்த்தியின்ரை office இலைதானே.
- சண்முக. : அதுதான் ஏதும் பார்த்து இந்த இடத்தை இவவுக்குக் குடுத்தால் நல்லது.
- சுந்தர். : நேற்று application எல்லாம் பாத்தனான். அங்கை வந்த ஒண்டும் சரியில்லை. அப்ப நீங்கள் நாளைக்குக் காலமை பத்து மணிக்கு வாருங்கோவன். அந்தப் பக்கம்.
- நட. : நாளைக்குப் பேந்தென்ன வந்து பாக்கிறது. இப்பவே appoint பண்ணிவிடன்
- பழனி. : அதிலை ஒரு கஷ்டமுமில்லைத்தானே.

- சுந்தரம். : no no அப்படியொரு கஷ்டமுமில்லை. சரி நாளைக்கு வந்திடுங்கோவன்.
- நட. : ஆங்... இப்ப நேரம் என்ன தெரியுமோ ?
- பழனி. : (கைக்கடியாரத்தைப் பார்த்து) 6.10 ஆகுது.
- நட. : படத்துக்குப் போறன் எண்டியள் இருக்கிறியள். என்ன ladies நீங்களும் வாருங்கோவன்.
- சண்முக. : இல்லை Mr. நடராசா வரலாம். ஆனால் எங்களுக்கு society வேலை ஒண்டிருக்கு. (என்று சியாமளாவைப் பார்க்க சியாமளா "வேண்டாம்" என்ற கருத்துப் படதலையசைக்கின்றாள்)
- பழனி. : (மிக்க ஆறுதலாக) என்னத்துக்கு Miss. அரியநாயகத்தை நாளைக்கு ஒரே கந்தோரிலை வேலை செய்யிற இன்னக்கு இவரோடை கூடக் காரிலை போய்ப் படம் பார்க்கிறது அழகாயிராது. மம் Miss. அரியநாயகம் காரிலை ஏறுங்கோ. உங்களைக் கொண்டே வீட்டிலை விட்டுறம்.
- நட. : வாருங்கோ time ஆயிட்டுது. அதாலையே தியேட்டருக்குப் போகலாமே.
- சுந்தர். : பண்டா எல்லாருக்கும் dinner ரெடியா வைச்சுக்கொள். sharp ஆய் 9.30 மணிக்கு வந்திடுவம்.
- பண்டா. : ஓம் மாத்தையா.

உறுப்பு III

கதை நிகழிடம் : பருத்தித்துறை : அருணாசலம் வீடு

அருணாசலம் ஒரு சார்மனைக் கதிரையில் படுத்திருக்கிறார். பண்டிதர் ஒரு பொத்தகப் பையுடன் வருகிறார்.

அருணா. : வாருங்கோ பண்டிதர் வாருங்கோ. இப்பிடி இருங்கோ. என்ன கனநாளாய் இந்தப் பக்கத்திலை உங்களைக் காணவில்லை.

பண். : இந்நாட்களில் சிறுசிறு பணிகள் இருந்தமையால் வழக்கம் போல வருவதற்கு முடியவில்லை. இன்றும் நீங்கள் என்னை அழைத்து வரச் சொல்லி விடுத்த முடங்கல் கைக்குக் கிட்டியபொழுது நான் ஒரு பணிவிடை காரணமாக வெளியே போவதற்கு ஆயத்தமாயிருந்தேன். எனினும் தங்கள் அழைப்பைக் கண்ணியம் பண்ணாது விடுதல் முறையன்றெனவெண்ணி இங்கு ஓடோடியும் வந்தேன். இவ்விடத்து அலுவல் முடிந்த பின் அவ்விடம் அலுவல் பார்க்கும் எண்ணம்.

அருணா. : அப்படியென்ன உங்கை என்ன வெட்டி விழுத்திறியள்.

பண். : சென்ற வாரத்தில் ஐந்து கழகங்களில் சொற்பொழிவு நிகழ்த்த வேண்டி வந்தது. அது மட்டுமன்று சில சஞ்சிகைகட்டுக்குக் கட்டுரைகள் வரைந்து கொண்டிருந்தேன். அவற்றுடன் எத்தனையோ தரம் கவிகளும் பாடவேண்டிய நிர்ப்பந்தமேற்பட்டது. அது மட்டுமோ நாட்டில் சைவத்தை இகழ்ந்து துன்பிரசாரம் செய்துவரும் போலி அறிஞர்கள் விடுத்த கண்டனங்கட்கு மறுப்புரை வரைந்தேன்.

அருணா. : ஞாயமான வேலைதான். சாப்பிடக் கூட நேரமில்லாமல் இருந்திருக்குமே. கதையிக்கை கதை நீங்கள் புகழேந்திப் புலவர் தினத்தைக் கொண்டாட இல்லையே. அந்தாளின்ரை தினத்தை ஒவ்வொரு தரும் ஒவ்வொரு மாதிரிச் சொல்றியள். ஒருதர் சித்திரைச் சுவாதி என்றார். மற்றவர் தை அனுசம் என்றார். எங்களுக்கொண்டுமாய்த் தெரியவில்லை.

பண். : அவர் உண்மையிலேயே பிறந்தது சித்திரைச் சுவாதி-யிலேயே. ஆனால் மறு கட்சியினர் தங்கள் பொய்ப் பிரசாரம் முதலியவற்றால் தம் சுயநலத்திற்காக தை அனுட்டத்தையே புகழேந்தியார் தினமென மக்களை நம்பச் செய்து வருகின்றனர். இந்தச் சுயநலப் புலிகளால் தமிழ் படுப்பாடு சொல்லத்தான் படுமோ? கேட்கத்தான் படுமோ ?

அருணா. : அதுக்கு நீங்களும் சடாரென ஒரு சங்கத்தைக் கூட்டி நீங்களே தலைவராயிருந்து கொண்டு மற்றச் சங்கத்தை எதிர்க்கிறதானே.

பண். : உண்மையில் அது என் நோக்கமும், ஒரு சங்கத்தை விரைவில் கூட்டித் தமிழையும் சைவத்தையும் இவ்வாறாய் மோட்டுப் பண்டிதர் கையிலிருந்தும் விடுவித்தல் என்கடன் எனத் துணிந்துள்ளேன்.

அருணா. : உதுகளை விடுங்கோ வாத்தியார். எங்களுக்கு உந்த சங்க விசயங்கள் ஓடாது வாத்தியார். செட்டிக்கு வேளாண்மை சென்மத்துப் பகை. நான் உங்களையேன் கூப்பிட்ட தெண்டால் ஒரு முக்கியமான விசயம் கதைக்க.

பண். : அப்படியென்ன முக்கியம் விஷயம் யாதோ ? அதுவும் என்னோடு சம்பந்தப்பட்டது.

அருணா. : அது ஒரு சம்பந்த விஷயம் தான் வாத்தியார். எங்கடை பிள்ளை திலகத்துக்குச் சுந்தரத்தை முற்றாக்கினது உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே. அச் சாதகப் பொருத்தத்தை ஒருதரம் எல்லார் முந்நிலையிலும் பார்த்துவிட்டால் நல்லது. அதுக்கு ஒரு நல்லநாள் பாக்கவேணும். அதுதான் உங்களுக்குத் துண்டனுப்பினேன்.

பண். : ஒரு பஞ்சாங்கம்

அருணா. : ஒம் பிள்ளை அந்தப் பஞ்சாங்கத்தை ஒருதரம் கொண்டந்து வாத்தியாரெட்டைக் குடு. (உள்ளேயிருந்து திலகவதி "கொண்டாறன் அப்பா") இல்லைப் பண்டிதர். நானே உங்கடை வீட்டை வந்திருப்பன். இந்தச் சனியன் ரத்தக் கொதிப்புக்காக நடக்க வேண்டொமெண்டார்கள். அதுதான் ஆள் விட்டனான்.

(திலகவதி பஞ்சாங்கத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுக்க பண்டிதர் அதை புரட்டிப் பார்க்கின்றார்.)

பண். : நட்சத்திரங்களை ஒருதரம்

அருணா. : திலகத்துக்குப் பூரம் சுந்தரத்துக்கு மிருகசீரிடம்.

- பண். : (பஞ்சாங்கத்தைப் புரட்டிக் கொண்டே) பழந்தமிழர்கள் கூட நாள் பார்த்துத்தான் விவாகம் செய்வர். சிலப்பதிகாரத்திலே ஒரு அடிவரும்
- "வானூர் மதியம் சகடணைய
வானத்துச் சாலியொரு மீன் தகையானைக்
கோவலன் மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிட
- எனவரும். அத்துடன் அகநாற்றாற்றிலும் ஒரு இடம் இருக்கு. அதெனக்கு மனசிலை நிக்ருதில்லை.... என்ன சொன்னியள். மிருகசீரிடம் பூரம். வாற புதன்கிழமை 10 - 12க்குமிடையில் வியாழசுகம் சுக்கிரனுச்சம் இருக்கின்ற படியால் நிச்சய-தார்த்தம் செய்து கொள்ளலாம்.
- அருணா. : இதை ஒருதரம் மனுசிக்கும் விளங்கப்படுத்தி விடுங்கோ. அல்லாட்ட தருணத்திலை குழப்பி விட்டுடும். நான் தங்கச்சி செல்லாச்சிக்கும் சொல்லியனுப்புறன் ஆ... இதை எங்கை வைச்சுச் செய்யிறது நல்லது.
- பண். : எங்கும் சரி இங்கும் நடத்தலாம். அங்கும் நடத்தலாம். அதைப்பற்றி ஒரு கட்டுப்பாடுமில்லை.
- அருணா. : (உள்ளே பார்த்து) இஞ்சார். இஞ்ச ஒருக்கா வந்திட்டுப் போ.
- சிவக். : என்னது, ஓ வாத்தியாரோ இருங்கோ.
- அருணா. : அண்டைக்கு நான் உனக்குச் சொன்ன தங்கச்சியின்ரை விசயம் பற்றி அதுதான் சாதகங்களை ஒருக்காப் பாத்தி-டால் நல்லது. பண்டிதர் இப்ப ஒருநாள் பாத்துச் சொன்னார். அதைப்பற்றி ஒருக்காச் சொல்லி விடுங்கோ வாத்தியார்.
- பண். : மச்சானுக்கும் மச்சாளுக்கும் பொருத்தமென்பது பாக்கத் தேவையே இல்லையே. மனப்பொருத்தம் போதும். என்றாலும் பார்ப்பது நல்லது. வாற புதன்கிழமை 10 மணிக்கும் 12 மணிக்குமிடையில் நல்ல நாள் அண்டைக்குப் பாத்து முடிச்சிடுங்கோவன்.
- சிவக். : ஓ அதுக்கென்ன வாத்தியார் தான் பாக்கிறதோ அல்லாட்ட வேறை ஆரும் சாத்திரியைப் பாத்து வைச்சிருக்கிறியளோ.
- அருணா. : அச்சவேலிச் சாத்தியாரிடடைச் சொல்லி வைச்சுக் கிடக்கு. (அப்பொழுது நாவேந்தன் வந்து தகப்பனைப் பார்த்து)
- நாவேந்தன் : அப்பா..... கோயிலிலை ஏதோ அடிபிடியாம் ஐயர் உங்களை எது காரியப்பட்டும் வரட்டாம்.

- அருணா. : என்னடா இது பெரிய கரைச்சலாய்க் கிடக்கு கோயிலிலை கூட அடிபடுறாங்களே வாத்தியார் நிண்டு கொள்ளுங்கோ. நான் வந்திட்டன். வரமுந்திப் போயிடாதையுங்கோ. (வெளியே போகின்றார்.)
- நாவே. : ஓ பண்டிதர் எப்பிடி உம்முடை சுகங்கள் மடத்தடிப் பண்டிதர் ஒரு பெரிய கூட்டம் கூட்டப் போறாராம்.
- சிவக். : உனக்கேனடா இந்தக் கஞ்சல் கதையள். ஓடுறா போய் உன்ரை பாடத்தைப் படி. (அவன் வெளியே செல்கின்றான்) மெய்யே வாத்தியார் இவர் ஒண்டையும் பேசாமல் பறையாமல் போறார். அவ தாயும் ஒரு சண்டைக்காற மனுசி. என்ரை பிள்ளையை அந்த வீட்டை விடன். ஏன் அவள் சொத்துப் பத்திலலாதவளே ?
- பண். : என்ன கதைக்கிறியள். பெம்பிளை வீட்டிலை மாப்பிள்ளை இருக்கிறதுதானே எங்கடை ஊர்வழக்கம்.
- சிவக். : நீங்கள் உப்பிடிச் சொல்றியள் மனுசியின்ரை குணம் உங்களுக்குத் தெரியாதே. மனுசி எப்பிடி அவனை விடும். எல்லாம் தொந்தரவாய்த் தான் வரப்போகுது. எல்லாத்துக்கும் முந்தி அறுத்து உறுத்து பேசிக் கொள்ள வேணும்.
- பண். : ஓ அந்த மனுசி ஒரு வாய்க்காறி. அது எல்லாம் சரிவாற உங்கடை மகளைப் பொறுத்தது.
- சிவக். : அவள் குழந்தை. அவை என்னென்ன செய்யினமோ என்னெண்டாலும் பிள்ளை என்னோடை தான் இருக்க வேணும். இனி அதோடை வாத்தியார் என்ரை காசிலை ஒருதரும் வாய் வைக்கப்படாது. ஏனெண்டால் சீதனத்திலை எடுத்து தன்ரை தங்கச்சிக்குச் சீதனம் கொடுத்திடுவான்.
- பண். : நீங்கள் சொல்றது சரிதான். உதிலை கொஞ்சம் கடுமையாய்த்தான் நிக்கவேணும். அவை அப்பிடிப்பட்ட ஆக்கள்தான்.
- சிவக். : அதோடை வாத்தியார் எல்லாத்துக்கும் சொல்றன் எண்டு நிணையாதையுங்கோ. பொடியனைப் பற்றியம் அப்பிடி இப்பிடி கேள்விப்பட்டன். மெய்யோ பொய்யோ தெரியவில்லை.
- பண். : அதென்னப்பிடிக்கதை.
- சிவக். : உங்களுக்குச் சொன்னாலென்ன வாத்தியார் பொடியன் குடியுங் கூத்தியுமாம். ஆனால் இந்தச் சனங்கள் சொல்றதையும் நம்பக்குடாது. காரியத்தைக் குழப்பிறதும் சொல்லுங்கள்.

- பண். : உப்பிடிக்கதையாளாலை எத்தினை கலியாணங்கள் குழம்பியிருக்கு. உதையவ்வளவு பெரிசாய் எடுக்கக்குடாது பாருங்கோ எண்டாலும் வயதும் அப்பிடித்தானே. இதெல்லாம் ஒரு வயசோடை நிண்டுபோம். அதைப்பற்றி யோசியாதையுங்கோ.
- (கந்தையா அம்மான் உள்ளறையைக் கூட்டிக்கொண்டு நிற்கிறான். நடக்கும் பேச்சுவார்த்தையையும் கவனிக்கிறான்)
- சிவக். : மற்றும்படி பொடியன்றை குணம் நடையெல்லாம் நல்லதுதான்.
- பண். : என்ன பாடுபட்டும் இது நீங்கள் செய்து போடத்தான் வேணும். தப்பவிடக்குடாது. ஆனால் ஒண்டுக்கு மாத்திரம் இடம் குடுத்திடாதையுங்கோ. அவையள் ஆக்கள் பெரிய சாமியன்.
- சிவக். : அதென்னது.
- பண். : இந்தக் கலியாணத்தோடை பவானிக்கும் ஒரு முற்றெடுக்கப் பாப்பினம்.
- சிவக். : அதெப்பிடி ? எங்கை ?
- பண். : வேறை எங்கை ? யோசியாமல் கதைக்கிறியள். எங்கடை தம்பி நாவேந்தருக்குத்தான்.
- சிவக். : என்ன இந்தப் பாலனுக்கோ. அவன்றை படிப்பின்னும் முடியவில்லை. ஒருநிலையிலை வரயில்லை. ஓகோ இந்தக் காசுக்குத்தான் இதெல்லாம். இரண்டு பேருக்கும் கலியாணஞ் செய்து விட்டால் செல்லாச்சன் விட்டையெல்லோ இந்தக் காசு முழுக்கப் போய்ச் சேரப்போகுது. உதுக்கோ மடங்கட்டினவை.
- பண். : எனக்கிதைப்பற்றியெல்லாம் விளங்கும். நீங்கள் தான் கவனமாய் இருந்து கொள்ள வேணும். ஆனால் சுந்தரத்தையும் விடக்குடாது. இவை காசிலை நிண்டாடுறவை. எப்பிடியெண்டாலும் வராமை விடாயினம். ஒரு சொல்லுச் சொல்லுங்கோ. அது நானெல்லோ தம்பிக்குத் தக்க இடத்திலை கொழுத்த சீதனத்தோடை கலியாணம் செய்து வைக்கிறது.
- (உள்ளேயிருந்து திலகவதி வந்து மிகவும் அவசரமாக)
- திலக. : அம்மா. அவ அன்னலட்சுமியக்கா வந்து காசோடை நிக்கிறா. கழுத்தான் அடைவெடுக்க வேணுமாம். கார் வந்துட்டுதாம். சன்னதிக்குப் போகப் போகினமாம். மத்தியானப் பூசைக்குப் போக வேணுமாம். ஒத்தைக் காலிலை மனிசி நிக்குது. வந்து எடுத்துக் குடுத்துப் போணை - வாணை.

- சிவக். : இதுகள் என்னை எப்பன் பேசிப்பறைய விடுகுதுகளே. இந்தா வந்திட்டன் வாத்தியார்.
- (என்று சொல்லிக்கொண்டே உள்ளே போகின்றான். அந்நேரம் பண்டிதர் கூட்டிக் கொண்டு நிற்கும் கந்தையாவை அவதானிக்கிறார். அவன் கூட்டுத்தடியில் வெற்றிலையொன்று தட்டுப்படுகின்றது. அப்பொழுது)
- பண். : என்ன கந்தையா கண் கடை தெரிய இல்லையே வெத்திலை இலட்சுமி எல்லே. அதையேன் கூட்டித் தள்ளுறாய்.
- கந்.அம். : நீர் சும்மா இரும். இந்த வீட்டிலை உள்ள இலட்சுமியையே கலைச்சுவிடுறன் எண்டு நிக்கிறாய். உனக்கேன் இந்த அலுவல்.
- பண். : ஏன்ரா அப்பா என்னோடை கோவிக்கிறாய். (கோபமாய்)
- கந்.அம். : பின்னை என்ன காணும். அடி நாக்கிலை நஞ்சும் நுனி நாக்கிலை தேனும் ஏழரைச் சனியன் போல இங்கு வந்திருக்கிறாய். இந்தக் கலியாணங்களையும் குழப்பி பொடியனுக்கும் மண் விழுத்திறன் எண்டு நிக்கிறாய்.
- பண். : (இடை மறித்து) நான் அதுகளின்றை நன்மைக்காக வல்லோ
கந்.அம். : ஆருக்கடா நன்மை உனக்கெல்லே நன்மை தேடுறாய். தரகு பேச்சு போறன் என்றீர் உமக்கு எவ்வளவு.
- பண். : (அசட்டுச் சிரிப்பு)
- கந்.அம். : நீ அவனைப் பேயன் எண்டு நினைச்சியோ. உங்களைப் போல காசுக்கத் தூங்குறவன் அல்ல அவன். இந்தக் குடும்பங்களைக் கெடுக்கப் பாக்கிறாய். அப்பிடி ஏதாவது நடந்தால் அவன் என்ன செய்யிறான் எண்டதை இருந்து பார். அப்பிடி நடவாட்டில் நான் கந்தையன் அல்ல என்றை பேரை மாத்திக் கூப்பிடு.
- (என்று இரைந்து பேசிவிட்டு விறுக்கென வெளியே செல்கின்றான். பண்டிதர் திகைத்துப்போய் இருக்கிறார். அப்பொழுது வந்துகொண்டே)
- சிவக். : பின்னை வாத்தியார் உப்பிடியெண்டால் என்றை மேனையும் அவளவை அமத்தப் பாப்பளவை.
- பண். : மனதுக்கை வைச்சுக் கொள்ளுங்கோ உங்கடை தம்பியும் அந்தப் பக்கம் போக்குவரத்தெண்டு கதை புகையது.
- சிவக். : ஓ, அது அவன் மச்சானட்டைப் போறவனாக்கும். என்றை பிள்ளை அப்பிடிச் செய்யான். நானப்படி வளக்கயில்லை.

(இந்நேரத்தில் செல்லாச்சி கையில் ஒரு கடிதத்துடன் வருகின்றாள். வந்து)

- செல்லாச்சி : (விறைப்பாக) அண்ணனெங்கை போட்டுது.
- சிவக். : அவர் மச்சாள் உதிலை வாறன் எண்டிட்டுப் போனார். வெத்திலையைப் போடுங்கோவன் வந்திடுவார். கந்தையா!!! மச்சாளுக்கு ஏதும் குடிக்கக் கொண்டா.
- செல். : எனக்கொண்டும் வேண்டாம். அண்ணனைத் தான் காணவேணும் ஒரு அவசியமான அலுவல்.
- சிவக். : என்ன மச்சாள் அப்பிடி அவசியம்
- செல். : இல்லை ஒருக்கா காணவேணும்
- பண். : (செல்லாச்சியைப் பார்த்து) தம்பி சந்தரம் வீட்டை வந்து நிக்கிறாரோ.
- செல். : சந்தரத்தைத்தான் எல்லாருக்கும் தேவையாய் கிடக்கு. மற்றவை எக்கேடு கெட்டாலென்ன ஏன் இண்டைக்கு வாறன் எண்டவனே. வந்தால் இஞ்சைதானே வருவான். அவனேன் அங்கை வாறான்.
- சிவக். : அது பொடி ஏன் இங்கை வருகுது. அப்பிடி வாறதெண்டாலும் கொண்ணன் எனக்குச் சொல்லியிருப்பார்.
- பண். : ஒண்டுமில்லைப் பிள்ளை. இந்தக் கலியாணத்துக்கு பொருத்தம் பாக்கிறதெப்பெண்ணு சொல்லி இண்டைக்கு நாள் பாத்தனாங்கள். நாள் நிச்சயிச்சப்போட்டம். எப்பெண்ணு சொல்றதுக்குத்தான் அவரை ஒருக்கால்
- செல். : ஓ அவளவுக்கு வந்திட்டுதோ சங்கதி. பெத்துவளத்து எனக்குத் தெரியாமல் எல்லாரும் எல்லா வேலையும் பார்க்கத் துடங்கிவிட்டினம். என்றை பிள்ளையிலை எனக்குக் கூட உரித்தில்லாமல் போச்சு ! இனியென்ன.
- பண். : இல்லைப் பிள்ளை இரண்டு பக்கத்துக்கும் நன்மைக்குத்தானே.
- செல். : என்ன இரண்டு பக்கத்துக்கும் நன்மைக்கெங்கிறாய். எனக்குமொரு பெட்டைக் குஞ்சு இருக்குதெண்டதை மற்றது போனியளே. அதைப்பற்றி ஒரு பேச்சு முச்சில்லை. கலியாணம் பேசுகினம். அங்கையெண்டாலும் பிறத்தியுக்கை தள்ளிட்டால் அவையெல்லாரும் தாங்கள் சந்தோசமாயிருக்கலாமெண்ட எண்ணமாக்கும். உதெனக்கு தெரியாதே.
- சிவக். : என்னனை மச்சாள் உப்பிடிக்கதைக்கிறாய் நெடுகக் கூடித்தானே உப்பிடிப் பேசின் அதோடை வயது வந்த மாப்பிளையிருக்குதே.

- செல் : எங்கட மாப்பிளையும் வேண்டாம் உங்கடை மாப்பிளையும் வேண்டாம். அவளவிலை நிப்பாட்டுங்கோ. ஆ..... என்றை ஆம்பிளைப் பிள்ளையை எடுத்துக் கொண்டு என்னையும் என்றை பெட்டைக் குஞ்சையும் றோட்டிலை விடலாமெண்டு நினைச்சக் கொண்டியளே. அதுகள் ஏதோ இப்ப காலாய் போய் வெளிக்கிட்டாப் பிறகு தான் எல்லாருக்கும் கண்ணுக்குக் குத்துது.
- பண் : என்ன பிள்ளை உப்பிடிப் பேசறாய் ஆருனக்கு இப்பிடிச் சொன்னது ?
- செல் : ஏன் மற்றது போனியே நீயும் அண்டைக்குச் சொன்னது உப்பிடித்தானே.
- பண் : நான் என்ன சொன்னான். இரண்டு குடும்பமும் ஒத்திருக்கவேணும் எண்டெல்லோ சொன்னான். மாற்று சடங்குக் கதை எனக்கு நினைவிலையில்லை.
- சிவக் : (ஆத்திரத்துடன்) என்ன எல்லாரும் ஒத்து விளையாடப் பாக்கிறியளே. நீ எனக் கொண்டு சொல்லிப் போட்டு அங்கை யொண்டு சொல்லுறாய்.
- செல் : நாங்கள் ஒருதரம் ஒத்து விளையாடயில்லை. சட்டம்பி வல்லிவிரத்தாரும் சொல்ல வேண்டாம் ஏன் இந்தத் தவாலைப் பாருங்கோ.
- (செல்லாச்சி தவாலைப் பண்டிதரிடம் கொடுக்கிறாள்)
- சிவக் : என்ன வாசியங்கோவன்.
- பண் : (கடிதத்தை வாசிக்கிறார்)
- உன்னுடைய மகன் சந்தரமூர்த்தியை அருணாசலமும் அவர் மனைவி சிவக்கொழுந்துவும் தட்டியெடுக்கப் பார்க்கின்றனர். உன்னுடைய மகனை உன் வீட்டுக்கு வராது தடுத்து வைப்பதே அவர்கள் நோக்கம். சந்தரத்தை உன்னையும் பவானியையும் கவனிக்காது பண்ணுகிறேன் என்று சிவக்கொழுந்து வீரம் பேசுகிறார். இது உன்மேல் உள்ள பழைய கோபத்தைச் சாதிப்பதற்கே. உன் வீட்டுக்கு உன் மகனை வரவிட்டால் தனக்குக் கொடுத்த சீதனத்திலெடுத்துத் தங்கைக்குக் கொடுத்து விடுவான் என எண்ணுகின்றனர். உன் மகளின் கலியாணத்தைப் பற்றி அவர்கள் எவ்வித அக்கறையும் கொள்ளார். கொள்ளவும் விடார். கலியாணத்தோடு உன் மகனை இழந்து விட்டதாக நினை. உன்னை அவர்கள் துரும்பென மதிக்கிறார்கள். நாவேந்தன் உன்மகளைக் கல்யாணம் செய்வான் என்றும் நம்பியிராதே. உன் மச்சாளா அதற்கு விடுவாள். ஏமாந்து போகாதே.

- செல் : இதுக்கென்ன சொல்றியள்?
(பண்டிதர் “ஆ” வென விழித்து நிற்கிறார்.)
- சிவக் : கோதாரியிலை போவாங்கள். இல்லாமத்துப் போவாங்கள். குறுக்காலை போவாங்கள் என்றை விட்டுக்கெண்டு கொள்ளி வைக்கிறாங்கள். உவங்கள் உப்பிடி எழுதிறுக்கு நாங்கள் என்ன செய்து போட்டம்.
- செல் : ஏன் மச்சாள் ஆரையும் திட்டிறியள். நீங்கள் நினைச்சிருந்ததை வெளியாக்கி விட்டார்கள். நான் ஒரு பேய்ச்சி. ஊர்ச்சனமும் பேயரே. உண்மையைச் சொன்னால் ஏன் உடம்பெல்லாம் நோவான்.
- சிவக் : விடுவிடு நீங்கள் எண்டாப் போலை பெரிய சுத்தந்தான். நீயுந்தான் என்னத்துக்கு ஒடியோடி வாறாய். என்றை காசை அள்ளிக் கொண்டு போகத்தானே கொண்ணன் ஒளிச்சொளிக்கக் கொண்டந்து தந்தது எனக்குத் தெரியாதே. அல்லாட்டி உன்ரை மேன் உந்தப்படியெல்லாம் எங்கை படிக்கிறது. சாம்பலுக்கை கிடந்ததுகள் மெத்தைக்கு வந்திட்டுதுகள். அவருக்கு இதுதான் வேணும். ஊண்டக்குடுத்த பொல்லு இப்ப உச்சியைக் கிழிக்குது.
- செல் : என்னத்தைக் கொட்டித் தந்தனிங்கள். நீங்கள் தந்துதானே நாங்கள் எங்கடை வயித்தைக் கழுவினாங்கள். எதுக்குத் தந்து கெட்டனீங்கள் என்றை மனிசன் செத்ததுக்கு ஐஞ்சைப் பத்தை விட்டனீங்களோ? பிள்ளையன் பட்டினி கிடந்ததெண்டு முத்தத்திலை அடியெடுத்து வைச்சனீங்களோ? பொடியன்றை சம்பளக் காசுக்கு வக்கில்லாமல் நான் வீட்டை வாசலை ஈடுவைச்சுக் குடுத்தன். அப்ப எல்லாம் எட்டிப் பாத்தனீங்களோ ஒரு செப்புக்காசு குடுத்தனீங்களோ. இப்ப மாப்பிளை தேடி வந்திட்டியள்.
(இந்நேரம் நாவேந்தன் உள்ளே வருகின்றான்)
- நாவே : மாமி, எனை மாமி சுமமா இரணை ஊரெல்லாஞ் சிரிக்குது. இதென்ன வேலை சீ.
- சிவக் : நீ விடு மேனை.
- நாவே : சீசீ இல்லையெனை. வீட்டை போனை.
- சிவக் : உவையள் செய்த வேலை உனக்குத் தெரியுமோடா நீ குழந்தையாயிருக்கிற காலந்தொட்டுத்தானே பாட்டத்துக்கு பாட்டம் என்னை அவதானப்படுத்துதுகள். இப்ப அறுக்கவும் தொடங்கிவிட்டினம்.

- நாவே : அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியுமேனை நீ போனை வீட்டை நான் சொல்றன் போனை.
- செல் : உனக்காகப் போறன் மேனை. எங்கடை அடிக்கு நீ தான்ரா ஒரு மனிசன் குழந்தையெண்டாலும் ஓ வாறன். (என்று சொல்லிக்கொண்டே போகின்றார். சிவக்கொழுந்து பேயறைந்தவள் போல் நிற்கின்றார்.)
- நாவே : (பண்டிதரைப் பார்த்து) உன்னாலை தான்ரா வந்தது இது கோள் சொல்லிக் கொண்டு rascal ஆக்களைத் தட்டிவிட்டு.... ஏன்ரா நிக்கிறாய் போடா ஏன்ரா நிக்கிறாய். போடா போடா. தமிழ்ச் சட்டம்பிமாற்றை குணத்தைக் காட்டிப் போட்டாய் rascal (பண்டிதர் வெளியே போகின்றார்.)
- சிவக் : நீ ஏன்ரா அந்த மனுசனைப் பேசுறாய். நீயும் உன்ரை மாமியோடே ஒத்துக்கொண்டாயோ. எல்லாருஞ் சேந்து என்றை காசுக்கு மண் விழுத்தியுமெண்டு நிக்கிறியளோ,
- நாவே : சுமமா இரணை. உன்னாலைதான் இந்தக் குடி கெட்டுப் போகுது. நீயும் உன்ரை காசும்
- சிவக் : நீயும் அவளுகள் வீட்டை போடா நண்டி கெட்ட நாய். என்றை கண்ணிலை இனி முழிக்கப்பிடுது.
(இந்நேரத்தில் சண்டையைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட அருணாசலம் ஓடிவருகிறார். சிறிது நேர மௌனம்)
- அருணா : மானம் மரியாதையெல்லாம் போகுது. ஒரு வருத்தக்காறன் இருக்கிறன் எண்டு கொஞ்சமும் கவனிக்கயில்லை. என்னை எல்லோருஞ் சேர்ந்து பாடை கட்டி அனுப்பப் போறியளோ. இஞ்சையிருக்கிறது பெண்டுகளோ காளியளோ?
- சிவக் : நான் இனிக் காளிதானே. என்றை காசெல்லாத்தையும் கொட்டிக் குடுத்தாச்சு. நான் இனித் தெருவிலை தானே. பெத்த பிள்ளையும் மாறாய் தொடங்கிவிட்டுது. நான் இனி இருந்தென்ன இறந்தென்ன? (அழுகிறான்)
- நாவே : உன்ரை குணத்துக்கு ஆர்தான் உன்னோடே ஒத்திருப்பினம். மற்றவையை மனிசராய்க் கவனிக்கிறதில்லை. எப்ப பார்த்தாலும் காசு காசு.
- சிவக் : நீயும் அவள் வீட்டை போடா.
- நாவே : போறனோ இல்லையெண்டு இருந்து பாரன்.
- அருணா : நானொருதன் இருக்கிறன் எண்டு கொஞ்சமும் மரியாதையில்லாமல் சத்தம் போடத் தொடங்கிவிட்டினம். போடா அங்காலை போ நீ ஏன் நிக்கிறாய்.

(இருவரும் செல்கின்றனர்)

பிள்ளை திலகம் இஞ்சை வா. இஞ்சை என்ன நடந்தது.

திலக. : மாமி ஒரு தவாலைக் கொண்டந்து ஏதோ கேட்டா பண்டிதர் என்னவோ சொன்னார். பிறகு அம்மாவும் மாமியும் பேச்சுப் பட்டினம் பேந்து மாமி கோவிச்சுக்கொண்டு போறா.

அருணா. : (பெருமூச்சுடன்) ஆண் மூச்சுக் கொண்ட சாதி. ஆரைத்தான் விட்டு வைச்சதுகள். (பெருமூச்சு)

(அப்பொழுது கந்தையா ஒரு கடிதத்தைக் கொண்டு வந்து நீட்டுகிறான்)

அருணா. : என்னடா அது.

கந். அம். : தம்பி உங்களட்டைக் குடுக்கச் சொல்லித் தந்தது.

அருணா. : எங்கையடா அவன்.

கந். அம். : எங்கையோ உதாலை போகுது.

அருணா. : சரி போ.

(கடிதத்தை உடைக்கிறார். சுந்தரமூர்த்தி உள்ளே வருகின்றான். அவனைக் கண்டவுடன் கடிதத்தை மடிக்குள் செருகிக் கொள்கிறார். திலகவதி உள்ளே செல்கின்றாள்.)

அருணா. : வா தம்பி வா.

சுந்தர். : என்ன மாமா இவ்வளவும் இந்த ஊரிலை மரியாதையோடையிருந்தம். இண்டெக்கு அம்மாவும் மாமியும் எல்லாத்தையும் பழுதாக்கிப் போட்டினம். நான் அங்கை போனன். அம்மா அழுது கொண்டிருக்கிறா. என்ன மாமா நடந்தது ? நீங்க-ளாவது இதையெல்லாத்தையும் அடக்கியிருக்கக் கூடாதோ. அம்மாதான் வாய்க்காறியெண்டால் மாமியாவது கொஞ்சம் விட்டுக்குடுக்கக் கூடாதோ.

(அப்பொழுது சிவக்கொழுந்து வருகிறார். வந்து)

சிவக். : தான் வந்ததெண்டு போதாமல் படை பட்டாளம் எல்லாம் அனுப்பிப் போட்டாளோ எத்தனை நாளைக்கெண்டு நான் பொறுத்து பொறுத்திருக்கிறது. ஆருந் தவால் எழுதினால் அதுக்கு நானே பாடு. இவ்வளவு காலமும் அறுத்தது போதாமை இப்ப மகனையும் விட்டு என்றை வீட்டுக் காசு முழுதையும்

சுந்தர். : பெம்பிளையார் இப்பிடிப் பேசுவது சரியில்லை மாமி அந்தாள் வருத்தக்காறன்.

சிவக். : (இடைமறித்து) நாங்கள் என்னத்தைப் பேசுறம் உண்மையைத் தானே பேசுறம். கொம்மா பேசுறது எல்லாம் தெரியாதோ. நீயும் பெம்பிளைக்கு வீங்கி நிக்கிறது என்னத்துக்கெண்டு தெரியாதோ ? என்றை காசுக்கெல்லோ. உன்றை குணத்துக்கும் உன்றை கொம்மாவின்றை குணத்துக்கும் ஆரும் பெம்பிளை தருவாளே ? உந்த எண்ணத்தை மறந்திடு தம்பி இண்டு மேல் பட்டு இந்தப் படலை திறக்கப்படாது. நல்ல காலம் என்றை பிள்ளை இந்தப் படுபாவியள் கையிலை ஆப்பிடாமல் தப்பியிட்டுது. ஊர்வளிய திரியிறவங்களுக்கு ஒரு பொம்பிளையும் வேணுமே. இண்டையோடை என்றை பிள்ளையை மறந்திடு.

சுந்தர். : (அருணாசலத்தைப் பார்த்துத் தீர்மானத்துடன்) மாமா மாமி விரும்புறது போலை நான் இனிமே இஞ்சை வரயில்லை. உங்களுக்கேதாவது நடந்தா இஞ்சை வருவனோ என்னவோ தெரியாது. நான் வாறன்.....

கந்தையா அம்மான்! நான் வாறன் (போகிறான் திரும்பி)

நாவேந்தனட்டையும் சொல்லிவிடு.

(சுந்தரமூர்த்தி வெளியே செல்கின்றான்)

அருணா. : தம்பி தம்பிநில்நில் (என்று சொல்லிக் கொண்டு தானும் பின்னே போகின்றார். மடியிற் சொருகியிருந்த கடிதம் கீழே விழுகின்றது. அதனை எடுத்துக் கந்தையா கொடுக்க, அவர் அதை வாசிக்கின்றார்) கடிதம்.

அப்பா!

அம்மாவின் போக்கு குடும்ப ஒற்றுமையைக் குலைக்கும். அதை நான் விரும்பவில்லை. பவானியை நான் கலியாணஞ் செய்து கொண்டால் இன்றைக்கில்லை நாளைக்காவது குடும்பம் ஒற்றுமைப்படும். நான் மாமி வீடு செல்கிறேன். இதைச் சுந்தரத்திடம் சொல்லவும்.

அ. நாவேந்தன்.

(அப்பொழுது மனமுடைந்தவராய் கோபாவேசத்தோடு அழுது புலம்பிக்கொண்டு) “தம்பி தம்பி” என்று ஓலமிட்டுக்கொண்டு செல்கின்றார்.)

உறுப்பு IV

கதை நிகழிடம் : பருத்தித்துறை : அருணாசலம் வீடு

அருணாசலம் வருத்தமாய் சார்மனைக் கதிரையில் படுத்திருக்கிறார். வலதுபுறத்தில் புதல்வி திலகவதி அழுது கொண்டு நிற்கின்றாள்.

அருணா. : (மகளைத் திரும்பிப் பார்த்து அழுதுகொண்டே) நான் அருமையாய் பெத்து வளத்த பிள்ளை இந்த நிலைக்கு வந்திட்டாய். (அழுது கொண்டே படுக்கிறார்.)

சுந்தரம் வருவன் போகமாட்டான். கட்டாயம் வருவன் போகமாட்டான். (யோசிக்கிறார் முகம் மலர்கின்றது)

டே கந்தையா! போய் என்றை மருமேன் சுந்தரத்த "உடனை வா" எண்டு தந்தியடி. எனக்குச் சுகமில்லை யெண்டுமடி.

(கந்தையா "ஓம்" என்று தலையசைக்கிறான்)

அவன் கட்டாயம் வருவான்.

(திரும்பத் திரும்ப அதையே சொல்லிக் கொண்டு படுக்கிறார். கந்தையா வெளியே போகின்றான். சிறிது நேரங் கழித்து சைக்கிள் மணிச்சத்தம் கேட்கின்றது. திலகவதி சென்று கடிதமொன்றுடன் திரும்பி வருகிறாள்)

அதை வாசி பிள்ளை

(திலகம் உடைத்துத் தனக்குள் வாசிக்கிறாள். வாசித்து முடிந்த பின் விறைத்துப் போய் அதனைத் தகப்பனிடம் கொடுக்கிறாள். அவர் அதனைப் படிக்கின்றார்.)

மாமா !

நான் எனது நண்பன் பழனிவேலுவின் தங்கை சண்முகவடிவை மணஞ் செய்து கொண்டேன். நான் செய்தது சரியோ பிழையோ - எனக்கே தெரியவில்லை. என்னை மன்னிக்கவும். உங்கள் ஆசி எனக்கு என்றும் உண்டு என்ற நம்பிக்கை உண்டு. தங்கள் அன்பு மறவா மருமகன்

க. சுந்தரம்.

(வாசித்த பின் கை சோரக் கடிதம் கீழே விழுகின்றது. நெஞ்சிலொரு கையை வைத்து "ஐயோ ஆத்தை" என்று நெஞ்சு நோய் பொறுக்க முடியாது தவிக்கிறார். பின்னர் திரும்பி ஒரு புறத்தில் நிற்கும் மகளைப் பார்த்து அழுகின்றார். இந்நேரம் நாவேந்தனும் பவானியும் வருகின்றனர். அருணாசலம் உற்றுப் பார்க்கின்றார்)

வா சுந்தரம் வா. கட்டாயம் வருவாயெண்டு எனக்குத் தெரியும்.

நாவேந்தன் : நான் சுந்தரமல்ல அப்பா நாவேந்தன்.

அருணா. : (பவானியைக் கண்டு பெருமூச்சுடன்) அதார் பக்கத்திலை.

பவானி. : அது நான் பவானி மாமா.

அருணா. : ஏதோ நீங்கள் இரண்டு பேருமாவது இந்தக் குடும்பத்தைச் சிதையவிடவில்லை. இஞ்சை வா மேனே பவானி.

(பவானி போய் இடது பக்கத்தில் நிற்கிறாள். மகளைப் பார்த்து)

இஞ்சை வா, வா (என்று எழுப்புகிறார். ஒரே இருமல். மகள் தாங்கிப் பிடிக்கிறாள். மகள் "அப்பா, அப்பா" என்கிறாள். மகளைத் திரும்பிப் பார்த்து அழுகிறார். இன்னேரம் சிவக்கொழுந்து வந்து நிற்கின்றார். அருணாசலம் மகளைப் பார்த்து முறுவலிக்கின்றார். மகளைப் பார்த்து அழுகின்றார். மனைவியைக் கோபமாய்ப் பார்க்கிறார். பின் ஒன்றையுங் கவனியாது எங்கேயோ பார்த்துச் சிரிக்கிறார்)

சிவக். : (மகளை நோக்கி) இதென்ன பிள்ளை டாக்குத்தரை கூப்பிடுங்கோவன்.

அருணா. : (பெருமூச்சுடன்) ஏன் டாக்குத்தரை எனக்கொண்டுமில்லை. (கந்தையா வருகின்றாள். அவனைக் கண்டு சிரித்துக் கொண்டு அருணாசலம் "சுந்தரம் சுந்தரம்" என்று கூறி எழுந்து அவன் கையைப் பிடிக்கின்றார்.)

நாவே. : அது கந்தையா அப்பா.

அருணா. : (கந்தையாவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு) கொண்டாடா என்றை சுந்தரத்தை சுந்தரத்தை எங்கையடா சுந்தரம் (என்று கந்தையாவின் கழுத்தைப் பிடித்து உலுப்புகின்றார். கந்தையாவும் நாவேந்தனும் அவரைப் பிடித்துப் படுக்கையில் கிடத்துகின்றனர். சிறிது நேரத்தின் பின் "சுந்தரம் சுந்தரம் தம்பீ நில் நில் தம்பீ" என்று கூறிக் கொண்டே எழுந்து சிறிது தூரம் செல்கிறார். ஏதோ ஒன்றில் தடக்கி விழுகின்றார்.

கந்தையாவும் நாவேந்தனும் விரைந்து சென்று தூக்குகின்றனர்.
பெண்கள் அழுகின்றனர்.)

பாடல்

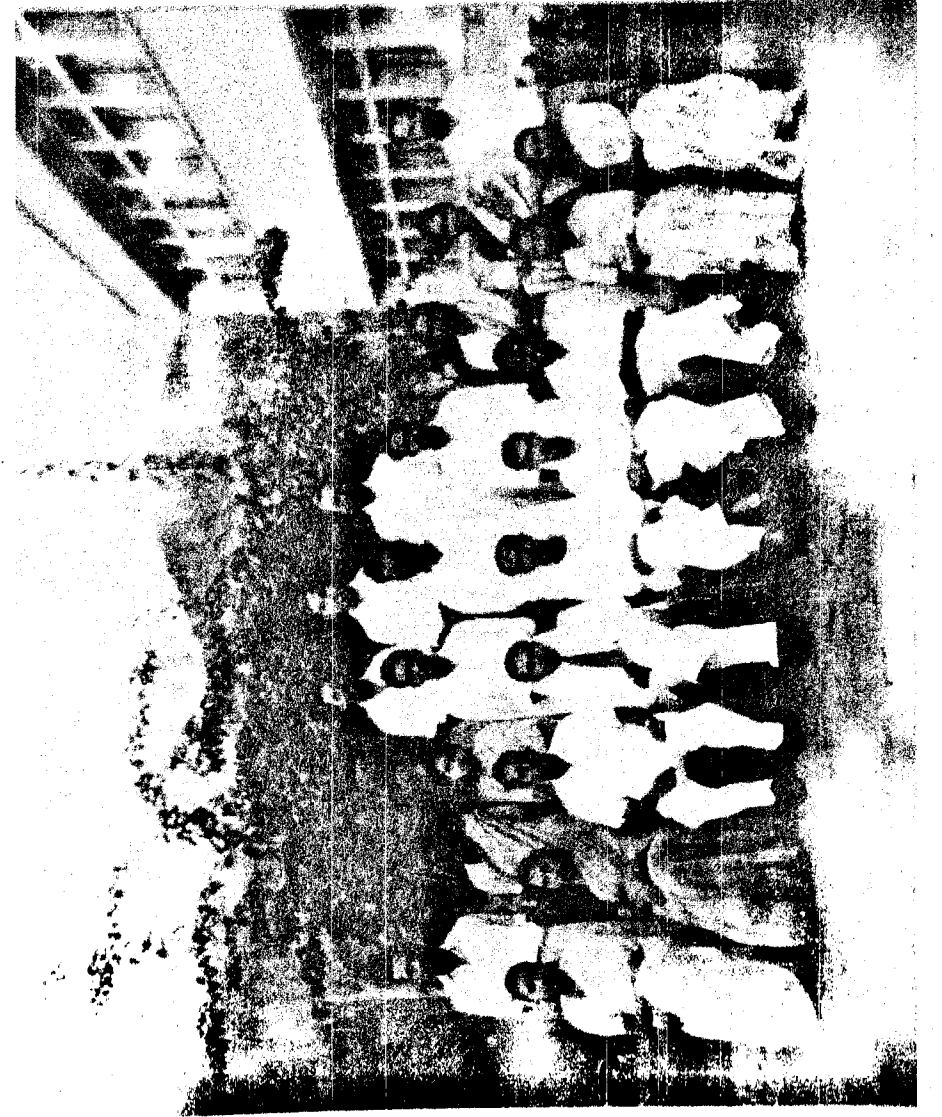
சுந்தர மெங்கேசொல் துயர்க்கடலில் தவிக்கின்றேன்
எந்தனருந் தவமருகன் எனைவிடுத்துக் கனம கலான்
எந்தனருந் தவமருகன் என்னைவிடுத்தே அகல்வானேல்
உந்துமெந்தன் மனக்கோட்டை ஒடிந்தே தகர்ந்திடுங்கான்
உந்துமெந்தன் மனக்கோட்டையதும் ஒடிந்தே தகர்ந்துவிடின்
நந்திடுமென்வாழ்வதுவும் நசிந்தே ஒழியுநெஞ்சே
நந்திடுமென் வாழ்வதுவும் நசிந்தேயொழி யாதுநிற்கச்
சுந்தர மெங்கேசொல் என்சுந்தர மெங்கேசொல்.

சுந்தரம் எங்கே

சுந்தரம் எங்கே

சுந்தரம் எங்கே

முற்றும்.



சுந்தரம் எங்கே ? 1955

9. சங்கிலி

நாடகத்துள் வரும் அரிவையர் ஆடவர்

பரராசசேகரன்	:	யாழ்ப்பாணத்தரசன்
சங்கிலி	:	பரராசசேகரன் மகன், யாழ்ப்பாணத்தரசன்
தனிநாயக முதலி	:	முதன் மந்திரி
அரசகேசரி	:	அவைக்களத்துப் புலவர்
அப்பா முதலி	:	மந்திரி, வடிவழகியின் தகப்பன்
முத்துலிங்க முதலி	:	மந்திரி
அடியார்க்கு நல்லான்	:	மந்திரி
வீரமார்பாணன்	:	சங்கிலியின் நண்பனும், மெய்க்காப்பாளனும்
இமையாணன்	:	தளபதி
பரநிருபசிங்கன்	:	சங்கிலியின் அண்ணன்
கட்டியகாரன்	:	
பணியாள்	:	
வாயிற்காவலன்	:	அப்பாமுதலி மகன், சங்கிலியின் காதலி
வடிவழகி	:	வடிவழகியின் தோழி
செங்கமலம்	:	வடிவழகியின் தாய்
கனகம்	:	சங்கிலியின் மனைவி
இராசமாதேவி	:	இராசமாதேவியின் தோழி
அங்கயற்கண்ணி	:	பொதுமக்கள்
சண்முகம்	:	பொதுமக்கள்
கந்தையா	:	பொதுமக்கள்
உதுமான் இலெப்பே	:	பறங்கி வியாபாரிகள்
அந்தோனி	:	பறங்கி வியாபாரிகள்
ஆந்திரே	:	பறங்கி வியாபாரிகள்
பேதுரு	:	பறங்கி வீரர்
குசை	:	பறங்கி வீரர்
உலோப்பே	:	பறங்கி வீரர்
மிக்கேல்	:	பறங்கியர் கோட்டைத் தலைவன்
தொம்பிலிப்பு	:	பறங்கியர் தளபதி
பிரகன்சா	:	ஊர்காவற்றுறைத் தலைவன்
காக்கை வன்னியன்	:	பறையறைவோன்.
வள்ளுவர் தலைவன்	:	

உறுப்பு I

களம் 1

இடம் : நல்லூர் : யாழ்ப்பாணத்து அரசன் அவைக்களம்

அரசுக் கட்டிலில் யாழ்ப்பாணத்தரசன் பரராசசேகரன் வீற்றிருக்கின்றான். அருகில் சங்கிலி ஓர் இருக்கையில் அமர்ந்திருக்கின்றான். தனிநாயக முதலி, அரசகேசரி, முத்துலிங்கமுதலி, அப்பாமுதலி, அடியார்க்கு நல்லான், இமையாணன், வீரமார்பாணன் ஆகியோர் அவனைச் சூழ்ந்திருக்கின்றனர்.

சங்கிலி : (எழுந்து அரசனை வணங்கிவிட்டுத் தனிநாயகமுதலியை நோக்கி) அமைச்சரவர்களே! என் அண்ணனார் இளவரசர் பண்டாரத்தைக் கொன்றவனைப் பிடித்து விட்டார்களோ? அப்படுகொலை எவ்வாறு நடந்ததென்று யாமறிய விரிவாய்ச் சொல்லுங்கள்.

தனிநா மு. : (எழுந்து நின்று அரசனை நோக்கி) வேந்தரே! ஓம், அவனை எம்முடைய தளபதி இமையாணனார் தம் படைவீரர் சிலரின் உதவியோடு கைப்பற்றிக் கோட்டையில் காவலில் வைத்திருக்கின்றார். யாம் ஆராய்ந்து பார்த்ததில் அவன் எங்கள் பகைவராகிய வன்னியரேவலால் இங்கு வந்து காவலாளருக்குத் தெரியாது அரசமாளிகைப் பூங்காவில் களவாக உட்புகுந்து ஒளித்திருந்தான் எனத் தெரிய வந்தது. இளவரசர் மாலைப் பொழுதில் தம்முடைய அரச பணிகளை முடித்து விட்டுச் சிறிது நேரம் ஓய்வெடுத்துக் கொள்வதற்காக அங்கு உலாவப் போனார். அப்பொழுது அப்படுபாவி, படைக்கலம் இல்லாது தன்னந்தனியே அமைதியாய் உலாவிக்கொண்டு இளம்பிறையின் அழகில் ஈடுபட்டு நின்ற அவர் பின்புறமாக மெல்லச் சென்று தனது உடைக்குள் ஒளித்து வைத்திருந்த கட்டாரியை எடுத்து அவர் முதுகில் ஒங்கிக் குத்தினான். உடனே எங்கள் இளவரசர் அலறிக் கொண்டு மண்ணிற் சாய்ந்தார். அந்த அலறலைக் கேட்ட காவலாளர் அவ்விடத்துக்கு விரைந்தோடினார். அப்பொழுது இளங்கோ வீழ்ந்து கிடப்பதையும் அவர் அருகிலிருந்து

ஒருவன் ஒருவதையும் கண்டனர். உடனே காவற்காரர் "கொலை! கொலை!! இதோ ஓடுகின்றான் பிடியுங்கள்" என்று கூச்சலிட்டனர். அதைக் கேட்டுக் கோட்டை வாயிலில் நின்ற தளபதி இமையாணனார் "இங்கிருந்து ஒருவரும் வெளியேறாமற் பாருங்கள்" என்று படையினருள் ஒரு பகுதியினரை ஏவினர். ஏவிவிட்டு, மற்றொரு பகுதியினரை பூந்தோட்டம் முழுவதும் சல்லடை போட்டுப் பார்க்கும்படி கட்டளையிட்டனர். அவருட் சிலர் அகழியின் ஒரு பக்கத்தில் ஒருவன் பதுங்கியிருக்கக் கண்டனர். அவன் கையிலும் உடையிலும் இரத்தம் தோய்ந்திருந்தது. உடனே அவனைப் பிடித்துத் தளபதியிடம் கொண்டு போய் ஒப்படைத்தனர். அவர் உண்மையைக் கூறுமாறு நெருக்கினர். வன்னியரேவலால் அங்கு வந்ததாக அக்கொலையாளி ஒப்புக் கொண்டான். ஆனால், தன் ஊர் பெயரைத் தெரிவிக்க மறுத்துவிட்டான். என்றாலும், அவன் ஒட்டிசட்டான் காட்டிலிருக்கும் கொள்ளைக் கூட்டத் தலைவன் கரடியன் கந்தன் என்று எம்போர்வீரர் கண்டுபிடித்து விட்டனர்.

சங்கிலி : (சீறி எழுந்து நின்று தன் வாளை உறையினின்றும் சிறிது உருவிய வண்ணம்) சங்கதி அப்படியும் ஆகிவிட்டதோ?

(அப்பொழுது அரசன் சங்கிலியை இருக்கும்படி கையமர்த்துகின்றான். சங்கிலி பொங்கிய சினத்துடன் பல்லை நெறுமிக் கொண்டு விருப்பமின்றித் தன் இருக்கையில் அமருகின்றான்.)

அரசகேசரி : அரசிளங்குமரா, ஆத்திரப்பட வேண்டாம். நன்கு விசாரணை செய்து நீதியெனக் கண்டதையே செய்தல் வேண்டும். கோபத்தினால் ஆத்திரப்பட்டு எதையும் செய்தல் கூடாது. அப்பொழுது குற்றமற்றவர்களும் தண்டனையுறுதல் கூடும். அதனால் பெருந்தீங்கு உண்டாகும்.

" மனுமுறை நெறியின் வழக்கிறத் தவர்தா
மனமுற மறுகிறின் றமுத கண்ணீர்
முறையுறத் தேவர் மூவர் காக்கினும்
வழிவழி யீர்வதோர் வாளாகும்மே."

அரசன் : (பெருகி வரும் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு தனிநாயக முதலியை நோக்கி) புலவர் பெருமான் கூறுவது முற்றிலும் உண்மை. இதுவோ படுகொலை. என்றாலும், நீதிமன்றத்தில் தீர் விசாரணை செய்த பின்பு தான் ஒருவனைக் குற்றவாளி என்று முடிவாக்க வேண்டும். ஆகையால், இவனை நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்பி விசாரணை நடத்தித் தீர்ப்பை

எனக்குத் தெரிவியுங்கள். இளவரசரைக் கொன்றது இராசத் துரோகம். என்றாலும் நெறிமுறையிலிருந்து நாம் சற்றேனும் தவறலாகாது. அது நீதி தவறுதலாய் முடியும்.

சங்கிலி : அரசே! இந்த அற்ப பதரைத் தண்டிப்பதோடு மட்டும் நாம் நின்று விடக்கூடாது. இக்கொலைகாரனோ ஏவற்பேய். இவனை ஏவிய வன்னியரையும் நாம் கட்டாயம் தண்டிக்க வேண்டும். (ஒருபக்கம் திரும்பி வாளை உருவிக் கையில் உயர்த்திப்பிடித்துக் கொண்டு) இவர்களுக்குத் தக்க பாடம் படிப்பிக்காவிட்டால் நான் சங்கிலியனல்லன், என் குலதெய்வத்தின் மேல் ஆணை !

(அப்பொழுது பரநிருபசிங்கன் அவைக்களத்திற்கு வருகின்றான். அவன் தாடி வளர்ந்திருக்கின்றது. எங்கேயோ தொலைப் பயணத்திலிருந்து வந்தவன் போலக் காணப்படுகின்றான். அவனைக் கண்டதும் அரசனைத் தவிர ஏனையோர் எழுந்து நிற்கின்றனர். பரநிருபசிங்கன் ஓர் இருக்கையில் அமருகின்றான். பின் யாவரும் தத்தம் இருக்கைகளில் அமருகின்றனர். சங்கிலி தொடர்ந்து பேசுகிறான்.)

அண்ணனாரும் கண்டியிலிருந்து சரியான தருணத்தில் வந்து சேர்ந்துவிட்டார். அண்ணா! எமது தமையனார் இளவரசர் நயவஞ்சகரால் கொலையுண்டார்....

பரநிருப. : (இடைமறித்து) தம்பி, அதை நான் வரும் வழியிற் கேள்விப்பட்டேன். இச்செய்தியைக் கேட்டதும் என்மனம் துடிதுடித்தது. அப்பழிகாரனைப் பிடித்துவிட்டீர்களோ? கண்டியரசன் தேவிக்கு மருந்து செய்வதற்கு எமது தந்தையார் என்னை அங்கு அனுப்பியது தான் வந்த கேடு. நான் அங்கு போனதால் கண்டியரசன் தேவி உயிர் பிழைத்தான்; இங்கு இல்லாததால் எமது அருமை அண்ணனார் உயிர் இழந்தார். எல்லாம் சரி. மெத்தப் பேசி என்ன? இறப்பும் பிறப்பும் ஊழ் வினைப்பயன். யார் தான் அதனைத் தடுக்க முடியும்? அப்பழிகாரன் எங்கே?

தனிநா மு. : கையும் மெய்யுமாய்ப் பிடித்து விட்டோம்.

சங்கிலி : அண்ணா, உண்மைக் கொலைகாரன் இவனல்லன். வன்னியரே இக்கொலையைச் செய்தவர், அவரைத் தகுந்த முறையிலே தண்டிப்பது எமது கடன். அப்படிச் செய்தாலன்றி எமது நகரத்தின் காவற்தெய்வமும் எமது அண்ணனாரின் ஆவியும் சாந்தமடையா. ஆகையால் வன்னி நாட்டின் மீது படையெடுக்கத் துணிந்து விட்டோம். நல்ல நேரத்தில் நீங்களும்

வந்துவிட்டார்கள். அண்ணனார் பண்டாரம் இறந்தபடியால் நீங்களே இளவரசர். ஆகையால் நான் செய்யும் இம்முயற்சிக்கு உங்கள் அநுமதியும் ஆசீர்வாதமும் வேண்டும். அவற்றை அடியேனுக்கு ஈந்தருளும்படி வேண்டுகின்றேன். (சங்கிலி குனிந்து பரநிருபசிங்கனை வணங்குகின்றான்.)

பரநிருப. : (சங்கிலி நிற்கும் இடத்திற்குப் போய் அவனைத் தழுவி) தம்பி, இப்படி இரு. உனக்குச் சில சங்கதிகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆறுதலாக இருந்து கேள்.

சங்கிலி : (தனது இருக்கையில் அமர்ந்த வண்ணம்) உங்கள் கட்டளை எதுவுங் கேட்பேன். ஆனால் வன்னியரோடு சமாதானம் மட்டுங் கேட்க ஒருப்படேன். (தன் நெஞ்சிலே தட்டி) என்னுடம்பில் ஒருதுளி இரத்தம் இருக்குமட்டும் வன்னியரை - இந்தப் படுகொலைகாரரைக் கொன்றே தீருவேன். கட்டாயம் வெற்றி காணுவேன் இது சத்தியம். சத்தியம்.

பரநிருப. : (தன் தாடியை உருவிவிட்டு) தம்பி, நான் அதற்குத் தடை சொல்லவில்லை. உனது வஞ்சினைப்படியே செய்துகொள்; ஆனால் உனக்கும் இந்தச் சபையிலுள்ளோருக்கும் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். எமது அண்ணனார் இறந்த செய்தியைக் கண்டியிலிருந்து வரும்வழியிற் கேட்ட நேரத் தொடக்கம் இதைப்பற்றி மிகவும் அலசி ஆலோசித்துள்ளேன்.

அரசன் : (நிமிர்ந்து பரநிருபசிங்கனைப் பார்த்து) எதைப் பற்றி ?

பரநிருப. : அரசே, என் மனநிலை வரவர மாறிக் கொண்டு வருகின்றது. ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்கு வேண்டிய வழியையே என் மனம் நாடுகின்றது. அவ்வழியில் நின்று ஒழுகவே பெரிதும் விரும்புகிறேன். அரசபாரம் அதற்குத் தடையாக இருக்கும். ஆகையால் இந்த இளவரசபாரத்தைத் தம்பி சங்கிலியே ஏற்றுத் தங்களுக்குப் பின் அரசபாரத்தையும் கொண்டு நடத்த வேண்டும் என்பதே என் எண்ணம்.

(அவைகளத்திலுள்ளோர் யாவரும் வியப்போடு ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கின்றனர்)

சங்கிலி : (எழுந்து நின்று மிகவும் தாழ்மையாக) அண்ணா! தமையன் இருக்கத் தம்பி அரசாள்வது எப்படி ? அண்ணன் அரசைத் தம்பி எடுத்தாளுவது தவறு ; அது அரச முறையும் அல்ல

பரநிருப. : இளவரசப் பட்டத்திற்கு நீயே தகுந்தவன். ஆண்டில் யான் உனக்கு முத்தவன்தான் ; என்றாலும் அரசியல் அறிவிலும் ஆற்றலிலும் நீயே முத்தவனாகி விட்டாய். இதை நான் நன்கு உணர்ந்துள்ளேன். ஆகையால் நானே மனம் மகிழ்ந்து தரும்

பதவியை ஏற்றுக்கொள். நான் உன் அண்ணன் அல்லவோ ? உன் அண்ணனார் சொல்லுக்கு அட்டி சொல்லாதே.

சங்கிலி : (தயக்கத்துடன் கம்மிய குரலில்) அண்ணா..... எ..ன் அண்ணா.....இ...து எங்

அரசகேசரி : இளவரசரே, அண்ணன் சொல்லைக் கேட்டு அரசை ஏற்றுக் கொள்வதிலும் குற்றமில்லை. மூத்தோன் இருக்க இளையோன் ஆட்சி புரிதல் பண்டைக் காலத்திலும் நிகழ்ந்தது தானே. வீட்டுமன் தன் அரசியலைத் தம்பியார்க்குக் கொடுக்கவில்லையோ ? இராமன் கானகம் செல்லப் பரதன் அயோத்தியை ஆளவில்லையோ ?

அப்பா மு. : (செருமிக் கொண்டு அரசனை நோக்கிக் கைகளை விரித்து நீட்டிய வண்ணம்) இது எனக்கு ஒன்றுமாகத் தெரியவில்லை.

அரசன் : என் புதல்வரின் கருத்து எதுவோ அதுவே என் கருத்தும்; ஆனால் எனக்கோ வயதாகிவிட்டது. அரச பாரத்தைத் தாங்கி நடத்த என்னால் இனிமுடியாது. பரநிருபசிங்கா! உன்னிடமே அதை ஒப்படைத்தல் அரசமுறை. இப்பொழுதே ஒப்படைக்கிறேன். ஏற்றுக்கொள்.

பரநிருப. : (வணங்கி அரசனை நோக்கி) ஏற்றுக்கொண்டேன். (திட்டிப்பிச்ச சங்கிலியை நோக்கி) தந்தேன் உனக்கே..... (தன் இரு கைகளையும் உயர்த்தி) யாழ்ப்பாணத்தரசே வாழ்க! சங்கிலி வாழ்க!! (எல்லோரும் எழுந்து நிற்கின்றனர்) சட்டநாதர் உனக்குத் திருவருள் புரிவாராக. யாழ்ப்பாணத்தரசரின் புகழும் வீரமும் குறையாத வகையில் பரிபாலிப்பது உன் கடன்.

சங்கிலி : அண்ணா! இது என்ன, கனவோ நனவோ தெரியவில்லை. இந்தப் பதவியை நான் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை. உங்கள் கட்டளையை மறுக்கவும் முடியாது. சரி அப்படியானால் நன்மையிலும் தீமையிலும் நீங்களே எனக்கு வழிகாட்டியாய் இருப்பதாக வாக்குறுதி தந்தால் நான் இப்பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்வேன்.

பரநிருப. : துணைவனுக்குத் துணைவனாகவும் மந்திரிக்கு மந்திரியாகவும் இருந்து எல்லாவற்றையும் நானே நடத்துவேன். நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சாதே. தம்பி, என் சொல்லைத் தட்டாதே. அரசை ஏற்றுக்கொள்.

அரசன் : என் பொறுப்பு நீங்கியது. (அரசகட்டிலிலிருந்து இறங்கி இருவருக்கும் நடுவில் நின்று இடது கையாலே பரநிருபசிங்கனை அணைத்துக் கொண்டு அவனை நோக்கி)

உன் அறிவை மெச்சினேன். (வலது கையைச் சங்கிலியின் தலைமேல் உயர்த்தி) உன் ஆண்மையை வாழ்த்தினேன். யாழ்ப்பாணத்தரசனே வாழ்க! தமிழ்க் குடிகளோங்குக. (அவைக்களத்திலிருந்தோரை நோக்கி) இத்துடன் அரசசபை கலைந்தது.

திரை

களம் 2

இடம் : நல்லூர் : யாழ்ப்பாணத்து அரசன் அவைக்களம்

சங்கிலி தனியே கைகட்டிக்கொண்டு ஆழ்ந்த சிந்தனையில் முழுகிய வண்ணம் அங்கும் இங்கும் உலாவுகின்றான். அவனுடைய நண்பனும் மெய்க்காப்பாளனுமாகிய வீரமாப்பாணன் அவன் அருகே வருகின்றான்.

- வீரமா. : (சற்று நின்று அவனைக் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு) அரசே இவ்வளவு ஆழ்ந்த யோசனைக்குக் காரணம் என்ன ?
- சங்கிலி : ஒன்.....று.....ம்.....இல்.....லை.
- வீரமா. : என்ன ஒன்றுமில்லை என்கிறீர்கள் ? அகத்தில் நிகழ்வதை முகத்திலே காணலாம். உங்கள் மனம் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறது. நீங்கள் யோசிப்பதை எனக்குச் சொன்னால் நானும் அதைப்பற்றி ஆலோசித்து உங்கள் கவலையைப் போக்க வழி தேடுவேன்.
- சங்கிலி : எனது கவலையை ஒருவரும் தீர்க்க முடியாது. கனவிலும் எதிர்பாராத சமை இன்று என் தலைமேல் ஏறியிருக்கிறது. அண்ணனார் பரநிருபசிங்கர் அரசபொறுப்பிலிருந்தும் தப்பிவிட்டார். நான் இந்த அரசபாரத்தை எப்படிக் கொண்டு நடத்துவேன் ?
- வீரமா. : அதற்கு என்ன யோசனை ? சிறந்த அறிவாளியான உங்கள் தகப்பனாரும் இருக்கிறார். பரநிருபசிங்கரும் உங்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருப்பேன் என வாக்குறுதி தந்திருக்கிறார். அல்லாமலும் அரசனுக்கு வேண்டிய இயல்புகளெல்லாம் உங்களிடத்தே பொருந்தியிருக்கின்றன. ஆகையால் அரச பதவிக்கு நீங்களே தகுந்தவர். இதில் சந்தேகமில்லை. அதைப்பற்றி ஏன் இவ்வளவு யோசனை. குடிசனங்களும் உங்களைப் பெரிதும் விரும்புகிறார்கள். ஏனென்றால் யாழ்ப்பாண அரசன்மேல் பிறநாட்டு அரசர்கள் பலர் இப்போது

பொறாமை கொண்டிருக்கிறார்கள். எங்கள் இராச்சியத்தை விழுத்துவதற்குப் பல முயற்சிகள் செய்கிறார்கள். தெற்கே சிங்கள அரசரும் வன்னியரும் எம்மை அடக்கத் தருணம் பார்த்திருக்கிறார்கள். வடக்கே நாயக்க மன்னர்கள் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பறங்கிகளும் யாழ்ப்பாணத்தை மட்டுமல்லாமல் இலங்கை முழுவதையும் கைப்பற்றிக்கொள்ள முயற்சிகள் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தநேரத்தில் அறிவும் ஆண்மையும் உடைய அரசனே வேண்டும். ஆகையால் நீங்களே பட்டத்திற்குத் தகுந்தவர்கள்.

- சங்கிலி : அதெல்லாம் சரி. நான் அரசனாக வந்தால் குடிசனங்கள் என்ன நினைப்பார்கள் ?
- வீரமா. : நீங்கள் அரசனாகும் செய்தியைக் கேட்டு அவர்கள் அடங்கா மகிழ்ச்சியடைவார்கள் என்பது நிச்சயம். (புன்னகை புரிந்து கொண்டு குரலை மாற்றி) அரச பொறுப்பைப் பற்றியது போதும். உங்கள் வடிவழிகையைப் பின்பு கண்டீர்களோ ?
- சங்கிலி : இல்லை....இல்லை....நான் அவளை ஒருகிழமையாகக் காணவில்லை.
- வீரமா. : (தலையை அசைத்து) ஓகோ! அப்படியோ ? ஏன் இன்னும் அவளைப் போய்க் காணவில்லை.
- சங்கிலி : காணவேண்டுந்தான். ஆனால் எப்படிக் காணலாம் என்று தெரியவில்லை. இந்த நாட்களில் அவளைக் காணுவது மிகவும் வில்லங்கமாயிருக்கிறது.
- வீரமா. : சரிதான். நான் மறந்துவிட்டேன். உங்கள் நிலையும் மாறிவிட்டதல்லவோ ? இப்போது நீங்கள் அரசர். முன்போல நினைத்தபடி நடக்க முடியாது.
- சங்கிலி : சும்மா பகிடி பண்ணுவதை நிறுத்திவிடு. அவளைக் காணுவதற்கு என் மனம் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு ஒரு வழிதேட மாட்டாயோ ?
- வீரமா. : (தலையைச் சொறிந்துவிட்டுக் கடைக்கண்ணாற் பார்த்துக் கொண்டு) கட்டாயம். எங்கள் அரசர் பெருமானுக்கு இத்தொண்டினைச் செய்யாவிட்டால் நான் இருந்தென்ன ? இறந்தென்ன ?

திரை

களம் 3

இடம் : நல்லூர் : அரசன் அவைக்களம்

அப்பாமுதலி, தனிநாயகமுதலி, அரசகேசரி, முத்துலிங்க முதலி, தளபதி இமையாணன், அடியார்க்கு நல்லான் உட்படப் பிரதானிகள் யாவரும் தங்கள் தங்கள் இருக்கைகளில் இருந்து அரசனின் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். அப்பாமுதலி தலையையும் தாடியையும் தடவிக்கொண்டிருக்கிறான். தனிநாயக முதலி பல ஏட்டுச் சட்டங்களைப் புரட்டிப் பார்க்கிறான். ஆலவட்டம் தாங்கிய வண்ணம் இரு சேவகர் வருகின்றனர். அவர்களுக்குப் பின்னால் கட்டியக் கோலைத் தாங்கிக் கொண்டு கட்டியகாரன் வருகின்றான், அவனுக்குப் பின் வீரமப்பாணன் வருகின்றான்.)

கட்டிய. : (தனது கட்டியக்கோலை உயர்த்தி) இராசாதிராசன் இராசமார்த்தாண்டன் இராசகம்பீரன் சங்கிலி மகாராசா சபைக்கு வருகின்றார். எச்சரிக்கை! பராக்கு!

உடனே அவைக்களத்தில் இருந்த யாவரும் எழுந்து அசையாது, நிற்கின்றனர். சங்கிலி அரசு கட்டிலில் ஏறுகின்றான். யாவரும் தங்கள் தங்கள் இருக்கையில் அமருகின்றனர். அதன்பின் வீரமப்பாணன் உட்புகுந்து தனது இருக்கையில் அமருகின்றான். அப்பாமுதலி வீரமப்பாணனைக் குறிப்பாக உற்று நோக்குகின்றான். கட்டியகாரன் முதலியோர் வெளியேறுகின்றனர்)

சங்கிலி : (தனிநாயக முதலியைப் பார்த்து) அமைச்சரவர்களே! இன்று நாம் விசாரிக்க வேண்டிய அலுவல்கள் என்ன ? அவற்றைத் தெரிவிப்பீர்களாக.

தனிநா. மு. : (எழுந்து நின்று) அரசே! இன்று நாம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியவை பின்வருமாறு : (ஏட்டுச் சட்டத்தை எடுத்து படிக்கின்றான்) முதலாவதாக வடமராட்சிக் கலகம், இரண்டாவதாக மறவன் புலவில் நடந்த கொள்ளை, மூன்றாவதாக வன்னியர் புரியும் சூழ்ச்சி.

சங்கிலி : என்ன மறவன்புலவிற கொள்ளையோ ? எமது நாட்டிலும் கொள்ளை என்ற பெயரைக் கேட்கலாமோ ? அப்படிக்கொள்ளையடித்தோர் யார் ? விளங்கக் கூறுங்கள்.

தனிநா. மு. : அரசே! இராமநாதபுரத்திலிருந்து மறவர் பலர் தங்கள் பேரனார் காலத்தில் மறவன் புலவிலே வந்து குடியேறினர். இது தங்களுக்குத் தெரியும். இதுவரையும் அவர் அடங்கி ஒடுங்கி நடந்துவந்தனர். ஆனால் இப்பொழுது யாழ்ப்பாண

அரசுக்கு நாலா பக்கத்திலும் பகை இருப்பதால் இதுவே தகுந்த தருணம் என எண்ணி மறவருக்குரிய சுயபுத்தியைக் காட்டத் தொடங்கிவிட்டனர். இந்த மறவருக்குப் பொழுதுபோக்கும் களவு ; விளையாட்டும் களவு ; வாழ்க்கைத் தொழிலும் களவு ; எப்போது பார்த்தாலும் மறவன்புலவுப் பக்கத்தில் களவும் கொள்ளையும் கொலையுந்தான். (இருக்கிறான்)

அடி. நல். : அரசே! இவர்களை அடக்காவிட்டால் நாட்டிலே கொள்ளையும் களவும் குறையமாட்டா.

சங்கிலி : (தளபதி இமையாணனைப் பார்த்து) தளபதி இமையாணனாரே, இதைச் சிறிது கவனியுங்கள்.

இமையா. : (எழுந்து நின்று) ஓம், அரசே. கொள்ளைக் கூட்டத்தாரைப் பிடிப்பதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்துவிபரங்களை யெல்லாம் நாளைக்கு உங்களுக்குத் தெரிவிப்பேன். நாளை இரவே மறவன் புலவிற்குப் படைவீரர் சிலரை அனுப்பலாம்.

சங்கிலி : (தனிநாயக முதலியைப் பார்த்து) சரி, இனி வடமராட்சிக் கலகத்தைப் பற்றி என்ன ?

தனிநா. மு. : (எழுந்து நின்று) கோப்பாய்த் தலைமைக்காரனும் அவன் ஆட்களும் வடமராட்சிக் கோயிற் திருவிழா ஒன்றுக்குச் சவாரி வண்டியிற் போனார்கள். புறாப்பொறுக்கி ஆலின் கீழ் மாடுகளை அவிழ்த்து ஆறக் கட்டியிருக்கும் போது அங்கே நின்ற அவ்வூர்ச் சிறுவன் ஒருவன் மாட்டின் குஞ்சுமொன்றை அவிழ்த்துக் கொண்டோடினான். அதைக் கண்ட கோப்பாய்த் தலைமைக்காரன் "பிடியடா அவனை. மாட்டின் குஞ்சத்தை அவிழ்த்துக் கொண்டோடுகிறான்" என்று கூச்சலிட்டான். அவனுடைய ஆட்கள் அந்தச் சிறுவனைப் பிடித்துக் குஞ்சத்தைப் பறித்து அவனைக் குட்டிக் கலைத்தனர். சிறுவன் உடுப்பிட்டித் தலைமைக்காரனின் மருமகன். இச்செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட உடுப்பிட்டித் தலைமைக்காரனும் அவன் கையாட்களும் விரைந்து போய்க் கோப்பாய்த் தலைமைக்காரனுக்கும் அவனுடைய ஆட்களுக்கும் அடித்துக் கலகம் உண்டாக்கினர். அது மட்டுமல்லாமல், கோப்பாய்த் தலைமைக்காரனைச் செருப்பைக் கழற்றும்படி சொல்லி "செருப்பைக் கையிலே தூக்கிக் கொண்டு நடவடா" என்று கட்டளையிட்டனர். கோப்பாய்த் தலைமைக்காரனும் அவன் ஆட்களும் உடுப்பிட்டியாருக்குப் பயந்து கோயிலுக்குப் போகாது திரும்பிக் கோப்பாய்க்குப்

போய்விட்டார்கள். இவர்கள் அடிபிடி நாடகத்திற்கு இதுவே முதல் அங்கம். அதன்பின் உடுப்பிட்டித் தலைமைக்காரன் தன்னுடைய பரிவாரங்களுடன் கள்ளியங்காட்டுக்கு "அந்திரட்டி வீடு" ஒன்றுக்குப் போகும் போது தண்ணீர் விடாய்த்தினால் எல்லாரும் இருபாலையில் இறங்கி ஒரு பனங் கூடலுக்குப் போய்க் கள்ளுக்குடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் அங்கே வந்ததை அறிந்த கோப்பாய்த் தலைமைக்காரன் தனது கையாட்களுடன் சென்று பெருங்கலகம் உண்டாக்கினான். அப்பொழுது நடந்த சண்டையில் உடுப்பிட்டித் தலைமைக்காரன் கோப்பாய்த் தலைமைக்காரனுடைய முன்வாய்ப் பல்லிரண்டை அடித்து உடைத்து விட்டான். இது இரண்டாம் அங்கம். இந்த நாடகம் தொடர்ந்து நடப்பெறும் என அறியக் கிடக்கிறது. இது நடவா வண்ணம் நடவடிக்கை எடுத்தல் வேண்டும். (இருக்கின்றான்)

- அப்பா. மு. : கோப்பாயான் கள்ளன். அவனை வென்ற கள்ளன் வடமராட்சியான்.
- அடி. நல். : முறைக்கு முறை வடமராட்சிப் பகுதியில் இப்படித்தான் நடக்கிறது. அங்கிருப்பவர்கள் முட்டாள்கள். மேலும் மேலும் இப்படி நடவாமல் இவர்களுக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிக்க வேண்டும்.
- இமையா. : கலகம் செய்த இரண்டு தலைமைக்காரரையும் இங்கு வரும்படி கட்டளையிட்டு விசாரணை செய்ய வேண்டும்.
- சங்கிலி : அங்விடங்களுக்கு விரைவில் நானே போக எண்ணியிருக்கிறேன். அப்பொழுது எல்லாவற்றையும் நேரிலே பார்த்துக் கொள்ளுவேன்.
- தனிநா. மு. : (எழுந்து நின்று) அடுத்தபடியாக நாம் எடுத்துக்கொள்வது :- கொட்டியாரத்து வன்னியன், மட்டக்களப்பு வன்னியன், பழகாமத்து வன்னியன் ஆகிய மூவரோடுங் கூடி முள்ளியவளை வன்னியன் கரைச்சிப் பகுதியிற் புகுந்து கலகம் விளைத்து அங்குள்ள மாடுகளைப் பிடித்து மட்டக்களப்புக் கரவாகு வயலுக்கு உழவு வேலைக்குச் சாய்த்தக் கொண்டு போகின்றானாம். அன்றியும் அவ்வன்னியர் யாவரும் ஒன்று சேர்ந்து முடிக்குரிய யானைகள் பலவற்றைப் பிடித்துப் பறங்கியருக்கு விற்று விட்டாராம்.

சங்கிலி : அதற்கு மருந்து என் கையில் இருக்கின்றது. வன்னியருக்குத் தகுந்த தண்டனையளித்தல் வேண்டும்.

- அப்பா. மு. : அது தான் சரி. வன்னியர் மேற் படையெடுக்கும் நாள் எந்நாளோ என்று நாங்களெல்லோரும் காத்திருக்கிறோம்.
- சங்கிலி : இந்த வன்னிச் சண்டெலிகளை அடித்துத் துரத்த வேண்டும்.
- தனிநா. மு. : அரசே! அவர்களை அப்படி வலிமை குறைந்தவர்களென்று எண்ண வேண்டாம். மீனுக்கு வாலைக் காட்டிப் பாம்புக்குத் தலையைக் காட்டுவது வன்னியர் பிறவிக் குணம். எந்தப் பக்கம் வலிமை இருக்கிறதோ அந்தப் பக்கம் திரும்புவார். கண்டி இராச்சியம் வலுவடைந்திருந்தால் கண்டி அரசனுக்குத் தாளம் போடுவார். யாழ்ப்பாணத்தரசு வலுவடைந்தால் கண்டி அரசனைக் கைவிட்டு யாழ்ப்பாணத்தரசனை அண்டுவார். பொல்லாத வஞ்சகர்கள்.
- அப்பா. மு. : (கைவிரலைச் சுண்டிவிட்டு) அவர்கள் படு பேயர்கள். இம்மென்னும் பொழுதில் அவர்களை மடக்கிவிடலாம். (அப்பொழுது வீரமார்ப்பாணன் அப்பாமுதலியை நிமிர்ந்து பார்க்கின்றான். பின்னர் அரசனைப் பார்த்துவிட்டு நாடிக்குக் கையைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றான்)
- அரசகேசரி : அரசே! எதையும் தீர் ஆலோசித்துச் செய்தல் வேண்டும். "எண்ணித் துணிக கருமம் துணிந்தபின் எண்ணுவ மென்ப திழுக்கு" என்று வள்ளுவப் பெருந்தகை கூறியிருக்கிறாரல்லவோ ?
- சங்கிலி : புலவரேறே! தாங்கள் சொல்வதும் சரிதான். எந்தக் காரியத்தையும் நன்கு ஆராய்ந்து செய்தல் நன்று. (தனிநாயக முதலியை நோக்கி) வேறும் ஏதாவது உண்டோ?
- தனிநா. மு. : வேறொன்றுமில்லை.
- சங்கிலி : சரி, இத்துடன் மந்திராசோலனை முடிவடைந்தது. (சங்கிலி அரசுகட்டிலிலிருந்து இறங்கி வருகின்றான். யாவரும் பணிவுடன் எழுந்து நிற்கின்றனர். அப்பா முதலி உரத்த குரலில் "கட்டியகாரா!" "கட்டியகாரா!!" எனக் கூப்பிடுகின்றான். கட்டியகாரனும் ஏனையோரும் வருகின்றனர். ஆல்வட்டம் முதலியவை முன்செல்ல அரசன் போகின்றான். அதன்பின் மற்றெல்லோரும் போகின்றனர்.)

திரை

களம் 4

இடம் : நல்லூர் : அரசன் அவைக்களத்து வாசற்புறம்

அப்பாமுதலி அங்கும் இங்கும் உலாவிக் கொண்டு நிற்கின்றான். முத்துலிங்க முதலியும் அவனுக்கு அருகில் நிற்கின்றான்.

முத்து. மு. : என்ன, தங்களுடைய பல்லக்கு வரப் பிந்தி விட்டதோ? என்னுடைய பல்லக்கு வந்துவிட்டது. அதில் தங்களையும் ஏற்றிக் கொண்டு தங்கள் விட்டிலே விட்டுச் செல்கிறேன்.

அப்பா. மு. : வேண்டாம், வேண்டாம், முதலியாரே, விரைவில் எனது பல்லக்கும் வந்துவிடும். தங்கள் பல்லக்கில் நான் வந்தால் தங்களுக்கும் தொல்லை ; என் பல்லாக்குக்காரரும் வந்து ஏமாந்து திரும்பிப் போக வேண்டும்.

முத்து. மு. : தாங்கள் சொல்வது சரிதான். நான் போய் வருகிறேன். வணக்கம். (போகப் பறப்படுகின்றான்)

அப்பா. மு. : என்ன அவசரம் முதலியார் சிறிது நில்லுங்கள். எனது பல்லக்கு வந்ததும் போகலாம்.

முத்து. மு. : நான் போக வேண்டும். சரி தங்களுக்காகச் சிறிது நேரம் நிற்கின்றேன்.

அப்பா. மு. : (சுற்றுமுற்றும் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டுத் தாழ்ந்த குரலில்) அதெல்லாம் சரி, முதலியாரே, ஆ.....னா...ல் இங்கே நடப்பதொன்றும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. எல்லாம் தலைகீழாக நடக்கிறது.

முத்து. மு. : வன்னியருடைய கலகத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறீர்களோ? வன்னியான் அந்த நாள் தொடக்கம் யாழ்ப்பாணத்தானுக்கு முட்டுக்கட்டை தானே?

அப்பா. மு. : தாங்கள் சொல்லுவதும் சரிதான். நான் கருதுவது அதுவல்ல. ஆருக்கோ போக வேண்டிய அரச பதவி வேறாருக்கோ போய் விட்டது. இதெல்லாம் முறையல்ல.

முத்து. மு. : ஓகோ! அதையோ குறிக்கிறீர்கள். நெய்க்குடம் உடைந்தது நாய்க்கு வேட்டை. அது போல பரநிருபசிங்கன் பட்டத்தை வேண்டாம் என்றுது

அப்பா. மு. : சங்கிலிக்கு வாய்த்தது. (முத்துலிங்க முதலி அருகில் நெருங்கி) முதலியாரே, இந்த அலுவலில் நீங்களும் நானும் ஒன்றுதான்.

முத்து. மு. : இதோ பெரிய இடத்து அலுவல். இதைப் பற்றிப் பேசிப் பயன் என்ன என்று நினைத்துச் சும்மா விருந்தேன். தனக்கறியாச் சிங்களம் தன் பிடரிக்குச் சேதம். ஏதோ நாமுண்டு நம்முடைய பாடுண்டு. (கையை விரிக்கின்றான்.)

அப்பா. மு. : முதலியார், நீங்கள் சொல்வதும் சரிதான். என்றாலும் குடிகளுக்காகவே செங்கோல், செங்கோலுக்கல்ல குடிகள். செங்கோல் கோடினால் அதைத் திருத்தி வைப்பது குடிகள் கடமை. பரநிருபசிங்கன் அரசனாகாததால் அரசவழிமுறை பிழைத்துவிட்டது. இது முறையல்ல. அவன் மறுத்த பொழுது அவன் மகன் பரராசசிங்கமுதலிக்கு அப்பதவியைக் கொடுத்தது பெருந்தவறு. அரச முறைப்படி முடியைப் பெறவேண்டியவன் அவனே.

முத்து. மு. : அதிலே அவ்வளவு குற்றமில்லை. சங்கிலியனும் ஒரு வகையில் பட்டத்துக்கு உரிமையுடையவன் தானே. அதோடு அரசனாக வருவதற்கு முன்னரே நாட்டுக்காக நல்லாய் உழைத்திருக்கிறான். இனியும் உழைக்கக் கூடிய ஆற்றல் உடையவன். என்றாலும் எனக்கு அவனிலே அவ்வளவு பிடிபு இல்லை.

அப்பா. மு. : எப்படிப் பிடிப்பு வரும்? நேற்று முளைத்த பயல்தானே. நாங்கள் சொன்னபடி அங்கும் இங்கும் போய்க் கலகங்களை அடக்கிக் கொண்டு திரிந்தவன். இப்பொழுது எங்களுக்குக் கட்டளையிடும் நிலைக்கு வந்துவிட்டான். காலம் அப்படியாய் விட்டது.

முத்து. மு. : இவைகளை யெல்லாம் பேசி வரும் பயன் என்ன ? நாங்கள் அவன் காலாலிட்டதைத் தலையால் செய்து முடிக்க வேண்டியவர்கள் தானே.

அப்பா. மு. : உங்கள் பேச்சு எனக்கு அதிசயமாக இருக்கிறது. உலகத்தில் செய்து முடிக்க முடியாதது ஏதுமிருக்கிறதோ ? மனம் வைத்தால் மலையையும் பிளந்தெறியலாம். அரசன் என்றால் அரும்பெருங் கடவுளோ ? அரசன் என்னும் தேர் அமைச்சன் என்னும் அச்சிலேதான் ஓடுகின்றது. அமைச்சன் நினைத்தால் எதையும் செய்யலாம் ; ஆக்கினும் ஆக்கலாம், அழிக்கினும் அழிக்கலாம். நாட்டைச் சுமந்து நிற்பவன் சங்கிலியல்ல ; நாமிருவருமே. அரசன் தகுதியில்லாதவனானால் அவனை அழிப்பது எழுதுகடன். நாடும் அதனையே விரும்பும். சங்கிலியைத் தொலைத்தாலன்றி என் மனம் சாந்தி அடையாது.

முத்து. மு. : அதைச் செய்து முடிப்பது எப்படி :

அப்பா. மு. : அண்டிக் கெடுக்கும் விஞ்ஞானக்கலையில் நான் கைதேர்ந்தவன். என்னுடன் நீயும் ஒத்துழைத்தால் சங்கிலியை இருந்த இடம் தெரியாது தொலைத்துவிடலாம். நான் இப்பொழுது செய்து வரும் வேலை எல்லாம் இதற்காகவே. ("தடா" என ஒரு ஒலி கேட்கின்றது. இருவரும் பேசுவதை விடுத்துத் திடுக்கிட்டு ஒலிவந்த திக்கை நோக்கித் திருப்பிப் பார்க்கின்றனர். முத்துலிங்க முதலி அஞ்சி நடுங்குகின்றான். அப்பா முதலி குரலை மாற்றி) ஒன்றுமில்லை. பயப்படாதே. பட்டுக்குடை தான் விழுந்தது. இன்று சங்கிலியை வன்னியருக்கு எதிராகத் தூண்டி விட்டிருக்கின்றேன். உடுப்பிட்டித் தலைமைக்காரனுக்கும் கோப்பாய்த் தலைமைக்காரனுக்கும் சங்கிலியின் மீது வெறுப்புண்டாகும்படி தூபம் போட்டு இன்னும் பகையை மூட்டுவேன். மறவன்புலவுக் கொள்ளைக் கூட்டத்தாரை அவனுக்கு மாறாக ஏவி, அடுத்துக்கெடுக்கும் ஐந்தாம்படையினராகப் பயன்படுத்துவேன். இதுவும் போதாவிட்டால் என்கையில் வேறு பாணங்களும் இருக்கின்றன. வேண்டிய வேண்டிய நேரத்தில் அவை வெளிக்கிளம்பும்.

முத்து. மு. : (தலையை அசைத்து) அருமை! அருமை!! ஆனால் இன்னுமொன்று. எமது முயற்சிக்குத் துணையாக நாம் வேறும் நம்பிக்கையான ஆட்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடாதோ? முக்கியமான சிலரையாவது நமக்கு உதவியாகச் சேர்த்துக் கொண்டால் நல்லது. புலவர் அரசகேசரியைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்? அவர் பரநிருபசிங்கரின் தாய்மாமனல்லவோ? ஆகையால் தம் இனத்தவரான பரநிருபசிங்கரிலும் அவர் மகன் பரராசசிங்க முதலியிலும் புலவருக்கு இயற்கையாகவே கரிசனை இருக்குமே.

அப்பா. மு. : அவரோ? அவர் புத்தகப் பூச்சி; இப்படியான அலுவல்களில் தலையிடமாட்டார். அரசநீதி, அறநெறி என்றெல்லாம் பிதற்றுவார்.

முத்து. மு. : மந்திரி அடியார்க்கு நல்லாணைப் பற்றி என்ன எண்ணுகிறாய்? ஏதோ தான் சிலப்பதிகார உரையாசிரியர் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவனென்று தன்னைப்பற்றிப் புழுக்கிக் கொண்டு திரிகிறான். கொஞ்சம் புத்திசாலி போலவும் தோற்றுகிறான்.

அப்பா. மு. : அவனோ? அவன் தன்னைப் பற்றி அதிகமாகத் தம்பட்டமடிக் கிறவன். சில காரியங்களில் நல்ல ஆலோசனை சொல்லக்கூடியவன்தான். ஆனால் தான் படித்தபடி நடக்க வேண்டுமென்ற பேய்த்தனமான கொள்கையுள்ளவன். உலகத்திற் பிழைக்கும் வழி தெரியாத மூடன். அவனாலும்

பிரயோசனமில்லை என்றாலும் என்ன, எமக்கு இவர்களிலும் பார்க்க அதிகமாக உதவக்கூடிய வேறு பல நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள்.....

(அப்பொழுது காவலாளன் உள்ளே வருகிறான். விறுக்கென இருவரும் திரும்புகின்றனர்.)

முத்து. மு. : என்ன சங்கதி?

அப்பா. மு. : என்ன வேண்டும்?

காவலாளன் : (அப்பாமுதலியைப் பார்த்து) ஐயா அவர்களின் பல்லக்கு வந்திருக்கிறது.

அப்பா. மு. : ஓ! அதுவோ?

(அப்பாமுதலியும் முத்துலிங்கமுதலியும் ஐயத்தோடு காவலாளனை நோக்குகின்றனர்)

திரை

(முதலாம் உறுப்பு முற்றிற்று)

உறுப்பு II

களம் 1

இடம் : அப்பாமுதலி வீட்டுப் பூங்கா

(வடிவழகி தனியாகப் பூப்பறித்துக் கொண்டு நின்று பின்வரும் பாட்டைப் பாடுகிறாள்.)

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா
மல்லிகைநற் சம்பங்கி மணங்கொழிக்கு மிருவாட்சி
அல்லிகொட்டி தாமரைமே லடர்ந்துலவும் வண்டினங்காள்
மல்லலுறு தார்வேந்தன் மாண்புசெறி திண்புயத்தைப்
புல்லிநிற்க விழைகின்றேன் போந்தவற்குக் கூறீரோ ?
வளமிகுந்த யாழ்ப்பாண மன்னுதமிழ் நாடதிலே
தளர்தலிலாத் தனிச்செங்கோல் தகைமையுடன் றானோச்சம்
தளவுநிறை யமுனாரி தண்மருத்து மலைக்கிறைவன்
அளகைநிகர் நல்லூரான் அருகில்வரக் கூறீரோ ?
தகைமைபெறு தமிழ்ச்சங்கம் தனைநிறுவிச் சகமதனில்
வகைமையுறத் தமிழ்வளர்க்கும் வாகைசெறி வலிமிகுந்தோன்
பகடுபொலி சிங்கைநகர் பகர்கீரி மலைக்கரையன்
பகைமையிலாத் தமிழ்வேந்தன் பாங்கில்வரக் கூறீரோ ?

எண்சீர் விருத்தம்

மண்டுபுகழ் நானில வளங்களு மிகுந்தே
மருவரிய வழகோடு மல்கித் துலங்கும்
மிண்டரிய யாழ்ப்பாண மேன்மையுறு நாடாம்
மிறலுடைத் தமிழர்நற் றேசம் புரந்து
தொண்டுபுரி சிங்கைநக ராரியரின் தோன்றல்
துடிமறவர் சூழுபடை நாயக்கர் சிங்களர்
சண்டைபுரி வன்னியர்க ளாகியோர் காலன்
சால்புமிகு வேந்தனும் வருமோ விரைந்தே.

1. மருத்துமலை-மருத்துமாமலை; கள்ளியங்காட்டில் செகராசசேகரனால் மருந்து மூலிகைகளை வளர்த்தற்கென அமைக்கப்பட்ட செய்குன்று.

(செங்கமலம் வருகின்றாள்)

- செங்கமலம் : அழகு. என்ன அரசர் உன்னிடம் முன்போல அடிக்கடி வருவதில்லையோ ? அவரை இந்தப் பக்கம் கண்டு நெடுநாளாகி விட்டன.
- வடிவழகி : அலுவல் மிகுதியாய் இருப்பதினாற் போலும். இந்நாட்களில் அவர் இங்கு வருவது குறைவு. வராத காலங்களில் தம் நண்பர் வீரமாப்பாணர் மூலம் ஓலை அனுப்புவார். நேற்றும் வீரமாப்பாணர் ஓலையொன்று கொண்டு வந்து தந்தார். அத்துடன் அரசர் முன்போல அடிக்கடி இங்கு வருவதற்கும் சில வசதிக்குறைவுகள் ஏற்பட்டுள்ளன. கட்டுக்காவலும் கண்காணிப்பும் முன்னரிலும் பார்க்கக் கூடிக்கொண்டன.
- செங்கமலம் : அப்படியோ சங்கதி ? உதைப்பற்றி நானும் சிறிது கேள்விப்பட்டேன். உன் தந்தையார் உன்னைப் பரநிருபசிங்க முதலியின் மகன் பரராசிங்க முதலிக்கு மணஞ் செய்து கொடுக்க எண்ணியுள்ளாராம். அவனும் உன்னை மணமுடிக்க ஆசைகொண்டு திரிகின்றானாம்.
- வடிவழகி : செங்கமலம், நீ சொல்வது எனக்குப் பெரும் வியப்பாக-விருக்கின்றது.
- செங்கமலம் : என்ன ஒரு வகையாய் ஒன்றும் தெரியாதவள் போலப் பேசுகிறாய் ? உண்மையை ஒளிக்காமற் சொல்லு. இதைப் பற்றி ஊரெல்லாம் கதை பரவி விட்டது.
- வடிவழகி : உன் மேல் ஆணை. (செங்கமலத்தின் தலைமீது அடித்து) செங்கமலம், இதெல்லாம் வீண் கட்டுக்கதை.
- செங்கமலம் : அப்படி உன் தந்தையார் பரராசிங்க முதலிக்கு உன்னை மணம் முடித்துக் கொடுக்க எண்ணினால் சங்கிலியை மறந்து விடுவது தானே ?
- வடிவழகி : (கோபத்துடன்) அதெல்லாம் ஒருபோதும் நடவாது.
- செங்கமலம் : கோபிக்காதே, இராசாத்தி! சும்மா சொன்னேன். நேற்று ஓலை வந்ததென்றாய். என்னவாம் ?
- வடிவழகி : ஒன்றுமில்லை. இன்றைக்கோ நாளைக்கோ என்னை வந்து காண்பதாக அதில் எழுதியிருந்தது.
- செங்கமலம் : உதெல்லாம் பழைய செய்தி. இன்று காலை எங்கோ வெளியூருக்குப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டாராம். திரும்பிவர மூன்று கிழமை ஆகுமாம்.
- வடிவழகி : பொய்! உனக்கெப்படித் தெரியும் ?

- செங்கமலம் : என்ன பொய் என்கிறாய்? முத்துலிங்க முதலியோடு உன் தகப்பனார் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது நான் ஒட்டி நின்று கேட்டேன்.
- வடிவழகி : உண்மைதானோ? (செங்கமலம் உண்மையெனத் தலை அசைக்கிறாள். வடிவழகி வாட்டமடைகின்றாள்.)
- செங்கமலம் : (அதைக் கண்டதும் புன்னகை புரிந்து) நான் சும்மா சொன்னேன். கவலைப்படாதே. அவர் அரண்மனையிலேதான் இருக்கிறார்.
- வடிவழகி : என்னைத் திகிலடையப் பண்ணிவிட்டாய். எங்கேயடி இந்தப் பொய்யெல்லாம் பேசப் பழகினாய்?
- செங்கமலம் : சரி, சரி, உனக்கு எப்போது பார்த்தாலும் அவர் எண்ணந்தான். எனக்கு வேலை இருக்கிறது. போகிறேன். (செங்கமலம் போகின்றாள்.)

திரை

களம் 2

இடம் : அப்பா முதலி வீடு

வெளியே போயிருந்த அப்பாமுதலி வீட்டினுள் வருகின்றான். தான் அணிந்திருந்த மேலாடை தலைப்பாகை முதலியவற்றைக் கழற்றிக் கொண்டு தன்மனைவி கனகாம்பிகையைக் கூப்பிடுகின்றான்.

- அப்பா. மு. : இங்கே கேட்டதோ?
- கனகம் : என்ன அது?
- அப்பா. மு. : ஒருக்கால் இங்கு வந்து விட்டுப் போ.
- கனகம் : சற்றுப் பொறுங்கள். இதோ வருகின்றேன். (சிறிது நேரத்தில் கனகாம்பிகை ஒரு கிண்ணம் பாலோடு வருகின்றாள். வந்து அப்பாமுதலியிடம் அதை நீட்டி) காலையில் உணவு அருந்தியதும் பாலைக் குடிக்க மறந்து விரைவாய் எங்கோ போய் விட்டார்கள். என்ன அவ்வளவு அவசரமான வேலை? என்ன வேலை இருந்தபோதும் உடம்பைக் கவனித்துக் கொள்ளாதல் வேண்டும். சுவர் இருந்தாலன்றோ சித்திரம் எழுதலாம்.
- அப்பா. மு. : என் நண்பன் முத்துலிங்கமுதலியைக் காண்பதற்குப் போகவேண்டியிருந்தது. அவசரத்தில் பாலைக் குடிக்க மறந்துவிட்டேன். அதனால் என்ன? அது நிற்க உன்னோடு

- ஒரு இரகசியம் பேச இருக்கின்றது. (அங்கும் இங்கும் பார்க்கின்றார்.)
- கனகம் : (சற்று முற்றும் நோக்கிவிட்டு) இல்லை. இல்லை. இங்கு யாரும் இல்லை. பிள்ளை வடிவழகியும் செங்கமலமும் பூங்காவினுள் நிற்கின்றனர். ஏவலாளர் மடைப்பள்ளியில் சமைக்கின்றனர்.
- அப்பா. மு. : அப்படியோ? நல்லது. இங்கு என் அருகே வா. உன் மகள் வடிவழகியைப் பற்றித்தான் பேசப்போகிறேன்.
- கனகம் : என்ன அவளைப் பற்றி? உங்கள் கட்டளைப்படி முன்னைய சிறுபிள்ளை விளையாட்டுகளையெல்லாம் விட்டு அடுக்களை வேலைகளைப் பழகிவருகின்றாள். அத்துடன் படிப்பையும் கவனிக்கின்றாள்.
- அப்பா. மு. : அடி மூடமே! அவைகளையல்ல நான் குறிப்பது.
- கனகம் : பின் வேறு என்ன?
- அப்பா. மு. : உன் மகளுக்குமே வேறு யாருக்குமிடையே ஏதும் ஓலைப் போக்குவரத்து உண்டோ? ஒளிக்காமற் சொல்லு. உனக்குத் தெரியாமல் இந்த வீட்டில் என்னவும் நடக்குமோ? பிள்ளைகளைச் சரியான முறையிலே வளர்த்தால் இந்த மானக்கேடெல்லாம் வருமோ?
- கனகம் : இதென்ன கதை? ஓலையாம்; போக்குவரத்தாம். ஏன் ஒளித்து மறைத்துப் பேசுகிறீர்கள்? மனதிலே உள்ளதை வெளியாகச் சொல்லுங்கள்.
- அப்பா. மு. : இன்றைக்கு என் நண்பன் முத்துலிங்க முதலியிடம் ஒரு காரியமாகப் போயிருந்தேன். பலவற்றையும் பேசிய பின்னர், கடைசியில் உன்மகள் வடிவழகியைப் பற்றியும் கதை எழுந்தது. சங்கிலிக்கும் அவளுக்குமே ஏதோ கொண்டாட்டமாம். இருவரும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் காதல் கொண்டிருக்கின்றனராம். இதைக் கேட்டது எனக்கு நாடி விழுந்துவிட்டது. நான் கட்டிய மனக்கோட்டை முழுவதும் இவளால் இடிந்து விழப்போகிறதே! உனக்கு இதைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாதோ?
- கனகம் : சீச்சீ, காரியம் அப்படி இருந்தால் உங்களுக்குச் சொல்லாமல் விட்டிருப்பேனோ? எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. (சிறிது தனக்குள் ஆலோசித்துவிட்டு) ஓகோ! ஒருவேளை இருந்தாலும் இருக்கும். சங்கிலி எங்கள் பூந்தோட்டத்துக்குப் பக்கத்திலேயுள்ள இராசமாளிகைப் பூந்தோட்டத்துக்கு இந்த நாட்களில் அடிக்கடி வந்து சுற்றித் திரிகின்றான்.

இவளும் அந்தப்பக்கம் போய் வட்டமிட்டுத் திரிகின்றாள். இன்னமும் என்னென்னவோ ? ஆருக்குத் தெரியும் ?

அப்பா. மு. : சரி, சரி, அப்படியோ சங்கதி ? அப்படியானால் என் நண்பன் சொன்னதும் மெய்தான். நெருப்பில்லாமற் புகையுமோ ? (சிறிது நேரம் உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு நிற்கின்றான். பின்பு தாழ்ந்த குரலில்) இனி நீ கொஞ்சம் கவனமாயிரு. உவள் பூந்தோட்டப்பக்கம் போகாமற் பர்த்துக்கொள். அல்லாவிட்டால் காரியம் எல்லாம் பிழைத்துப் போய்விடும். உவளுக்குக் கூடாது. ஆகையால் உவளைக் கூப்பிட்டு ஆகவேண்டிய புத்திமதி சொல்லிவிடு. தெரிகிறதோ ?

கனகம். : ஓம், அதெல்லாம் நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன். அந்தக் கவலை உங்களுக்கு என்னத்திற்கு ? (அப்பா முதலி வீட்டினுள்ளே போகின்றான். கனகம் வீட்டினுட்புறமாகத் திரும்பி) பிள்ளை! பிள்ளை! வடிவழகி, (உள்ளிருந்து) ஏன் ஆய்ச்சி,

கனகம். : இங்கே ஒருக்கால் வந்துவிட்டுப்போ. வரும்போது செம்பிலே தண்ணீர் கொண்டு வா. (உள்ளிருந்து) இதோ, கொண்டு வருகிறேன், ஆய்ச்சி.

(சிறிது நேரத்தில் வடிவழகி செம்பு நிறையத் தண்ணீர் கொண்டு வந்து கனகத்திடம் கொடுத்துவிட்டு ஒருகில் நிற்கின்றாள்.)

கனகம். : (தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு அப்பா முதலியின் உடைகளைக் காட்டி) அதோடு உன் அப்பாவின் தலைப்பாகையும் சால்வையும் கிடக்கின்றன. இவற்றைக் கொண்டுபோய் உள்ளே வைத்து விட்டு இங்கே வா. ஒரு அலுவல்.

வடிவழகி : ஓம் ஆய்ச்சி. (அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே போகின்றாள். பின் திரும்பி வந்து தன் தாயை நோக்கி) ஏன் ஆய்ச்சி, என்னை வரச்சொன்னாய் ?

கனகம். : இதிலை இரு பிள்ளை (வடிவழகி ஓர் இருக்கையில் அமருகின்றாள்) பிள்ளை அழகு. எப்போதாவது நீ சங்கிலியோடு பேசியதுண்டோ ?

வடிவழகி : இ...ல்...லை... ஆய்ச்சி. ஏன் அப்படிக்கேட்கிறாய் ?

கனகம். : ஒன்றுக்கும் இல்லை. நீயும் சங்கிலியும் சிநேகமாயிருக்கிறீர்கள் எனக் கதை உலாவுகிறதாம். இதைப்பற்றிக் கொஞ்சநேரத்துக்கு முன் உன் அப்பா என்னைக் கேட்டார். அப்படி உங்களுக்குள் ஏதும் தொடர்பிருந்தால் அதனால் உனக்குப் பெரிய தீங்கு உண்டாகும். சங்கிலியோ மணம் முடித்தவன். அவனுக்குப் பட்டத்துத் தேவி இருக்கின்றாள்.

நீ அவனைக் காதலித்து மணம் முடித்தால் இரண்டாம் மனைவியாவாய். இரண்டாம் மனைவியாயிருப்பது வாழ்நாள் முழுவதிலும் பெரிய தொல்லை. ஆகையால் அவன் தொடர்பை விட்டுவிடு. அது உனக்கு வேண்டாம். எல்லாவகையிலும் உந்தச் சங்கிலியிலும் பார்க்கச் சிறந்த ஒருவரை உனக்கு மாப்பிள்ளையாகப் பேசி வைத்திருக்கிறோம். அவரும் அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்தான். அவரை நீ ஏற்றுக்கொள்.

வடிவழகி : அவர் யார் ஆய்ச்சி ?

கனகம். : பரநிருபசிங்கரின் மகன் பரராசசிங்கமுதலி.

வடிவழகி : ஓகோ, அவரோ ? நான் மாட்டேன்.

கனகம். : ஏன் மாட்டாய் ?

வடிவழகி : அப்படித்தான்.

கனகம். : என்ன ஒரு விதமாகப் பேசுகிறாய்? அவருக்கு என்ன குறை?

வடிவழகி : குறை ஒன்றுமில்லை. நான் அவரை மணம் முடிக்கமாட்டேன்.

கனகம். : என்னடி பேச்சு ? இப்படியும் ஆகிவிட்டதோ ? எங்கள் சொல்லைத் தட்டவும் ஆளாகி விட்டாயோ ? நாங்கள் சொன்னபடி செய்யத்தான் வேண்டும்.

வடிவழகி : முடியாது.

கனகம். : சரி பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன். (அப்பொழுது அப்பா முதலியின் வாயிலாள் வந்து பரநிருபசிங்கன் வரவைத் தெரிவிக்கின்றான். அதைக்கேட்டதும் வடிவழகியும் கனகமும் சிறிது பரபரப்படை கின்றனர். கனகம் வாயிலாளை நோக்கி) அவரை உள்ளே வரும்படி கூறு. அமைச்சரவர்களிடம் தெரிவிக்கின்றேன்.

(இருவரும் உள்ளே போகின்றனர். சற்றுநேரம் கழிந்ததும் அப்பா முதலி உள்ளே வருகின்றான். அதன் பின்னர் பரநிருபசிங்கன் வருகின்றான்.)

அப்பா. மு. : (பரநிருபசிங்கனெதிரே சென்று) வாருங்கள், அரசே. (ஒரு இருக்கையைக் காட்டி) அமர்ந்தருளுங்கள்.

பரநிருப. : இன்று வெள்ளிக்கிழமை. சட்டநாதர் கோயிலுக்குப் போய்விட்டு வருகிறேன். உங்கள் மாளிகைக்கருகே எமது பல்லக்கு வரும் போது பல நாட்களாக உங்களைக் காணவில்லை. ஒருமுறை பார்த்துவிட்டுப் போகலாம் என எண்ணி இங்கு வந்தேன்.

- அப்பா. மு. : ஏதும் அலுவலாக வந்தீர்களோ? வேலைக்காரனை அனுப்பியிருந்தால் நானே உங்கள் மாளிகைக்கு வந்திருப்பேனே.
- பரநிருப. : இல்லை, இல்லை, அலுவல் ஒன்றும் இல்லை. நீங்களும் உங்கள் குடும்பமும் சுகந்தானே?
- அப்பா. மு. : எம்பெருமான் திருவருளால் நாங்கள் யாவரும் நல்ல சுகமாயிருக்கிறோம்.
- (பணியாளன் ஒருவன் ஒரு தட்டத்தில் வெற்றிலை கொண்டு வர, அப்பாமுதலி அதை வாங்கிப் பரநிருபசிங்கன் முன் வைக்கின்றான்.)
- பரநிருப. : (வெற்றிலையைப் போட்டுக்கொண்டு) கண்டியிலிருந்து வந்தபின் ஆறுதலாக உங்களைக் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. நான் கண்டிக்குப் போகும் போது வீரமாகாளியம்மன் கோயில் கட்டிடத்தைப் புதுக்கக் கட்டி எழுப்பிக்கொண்டிருந்தீர்கள். வேலை முடிந்துவிட்டதோ?
- அப்பா. மு. : ஓம் வேலை முடிந்து நீர்ப்படை விழாவும் நடந்தேறி விட்டது. அது நிற்க, கண்டியரசன் தேவிக்கு மருந்து செய்யப் போயிருந்தீர்கள். அவருக்கு இப்போது நல்ல சுகமோ?
- பரநிருப. : ஓம், சட்டநாதர் திருவருளால் நல்ல சுகம்.
- அப்பா. மு. : என்ன வருத்தம்?
- பரநிருப. : அவருக்கு ஒருவகையான வயிற்றுவலி இருந்தது. திறமைவாய்ந்த பண்டிதர்கள் பலர் மருந்து செய்தும் நோய் மாறவில்லை. ஆகையினாலே கண்டியரசர் என்னை அழைப்பித்தார். நான் அங்கு சென்றதும் தேவியின் நிலையைப் பார்த்துவிட்டு எம்பெருமான் சட்டநாதரை மனதில் தியானித்துக் கொண்டு ஒரு மருந்து கொடுத்தேன். அதனால் அவர் குணமடைந்தார்.
- அப்பா. மு. : அது மிக நல்லது தான். ஆனால் வைத்தியத்திற்காகத் தாங்கள் நாட்டை விட்டுச் சென்றபின் இங்கு நிகழ்ந்தவைகளை நினைக்கும்போது மனம் சஞ்சலமடைகின்றது.
- பரநிருப. : அண்ணனார் இளவரசர் பண்டாரத்தின் கொலையைக் குறித்துப் பேசுகிறீர்கள் போலும், அது கவலைக்குரியதே.
- அப்பா. மு. : ஓம் அதைப் பற்றிப் பலரும் பலவிதமாகப் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். அதுதான் போகட்டும். தாங்கள் அரச பதவியைத் துறந்ததைப் பற்றியும் ஒரு கதை உலாவுகின்றது.
- பரநிருப. : என்ன மாதிரி?
- அப்பா. மு. : தாங்கள் செய்தது முறையல்லவென்று.....

- பரநிருப. : யான் அரச பதவியைத் துறந்தது நாட்டின் நன்மைக்காகவே. என்னிலும் பார்க்க ஆற்றலும் ஆண்மையும் வாய்ந்தவன் சங்கிலி. அதனாலேயே அவனுக்கு அப்பதவியைக் கொடுத்தேன்.
- அப்பா. மு. : உங்கள் தம்பியார் ஆற்றலும் ஆண்மையும் வாய்ந்தவர்தான். ஆனால் வேறுவகையில் அவர் அப்பதவிக்குத் தகுந்தவரோ என ஐயப்பட வேண்டியிருக்கின்றது.
- பரநிருப. : ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்?
- அப்பா. மு. : என்ன இருந்தாலும் அரசனுக்கு ஒழு.....க்.....கம்....
- பரநிருப. : என்ன? என்ன? சங்கிலி ஒழுக்கத்தில் தவறினானோ?
- அப்பா. மு. : அப்படித்தான் உலகத்தார் பேசுகிறார்கள்.
- பரநிருப. : என்ன பேசுகிறார்கள்?
- அப்பா. மு. : அவர் முர்க்கர் என்றும் ஒழுங்கற்றவர் என்றும்
- பரநிருப. : பூ, அவ்வளவுதானோ? அதனாலென்ன? தனது நிலைக்குத் தக்கவாறு இனித் திருந்தி நடப்பான். அவன் புத்திசாலி.
- அப்பா. மு. : அவ்வளவில் நின்று விட்டாற்போதாதோ? (குரலைத் தாழ்த்தி) அவருடைய நடத்தையும் நல்லாயில்லை. அரசர் பெருமானே, நான் சொல்லுவதை மன்னித்துக் கொள்ள வேண்டும். நாட்டில் குலங்குடியிலுள்ள பெண்களைக்கூட அவர் தொல்லைப்படுத்தித் திரிகின்றாராம். அது மட்டுமல்லாமல் என் குடும்பத்துக்கும் தீங்கு செய்ய முயன்று வருகிறார். அவர் எண்ணம் நிறைவேறினால் நானும் என் குடும்பமும் இந்நிலைவுலகில் வாழமுடியாது. (அப்பாமுதலி அழுகின்றான்.)
- பரநிருப. : (குரலை உயர்த்தி) என்ன முதலியாரே! அப்படி என்ன தீங்கை உமது குடும்பத்தாருக்குச் செய்ய முயலுகிறான்.
- அப்பா. மு. : எம்பெருமானே! நானோ ஏழை சொல்லப் பயமாயிருக்கிறது.
- பரநிருப. : பயப்படாதே. வெளியாய்ச் சொல்லு.
- அப்பா. மு. : என் மகள் வடிவழகியில் கண் வைத்துத் திரிகிறார். அவர் எண்ணம் கைகூடுமேயானால் நானும் கெட்டேன். என் குடியும் கெட்டது. (அதைக் கேட்டதும் பரநிருபசிங்கன் திகைத்துப் போயிருக்கின்றான். அப்பாமுதலி அவன் காலில் வீழ்ந்து) சுவாமி! திக்கற்ற இந்த அடிநாயும் அதன் குடும்பமும் தங்களுக்கு அடைக்கலம். (பரநிருபசிங்கனின் காலைப் பிடித்துக்கொண்டு) இந்தத் துன்பத்திலிருந்து எங்களைக் காத்தருளல் வேண்டும்.

- பரநிருப. : (அப்பாமுதலியைக் கையினாற் பிடித்துத் தூக்கி) முதலியாரே, பயப்பட வேண்டாம். நான் (மார்பைத் தட்டி) உங்களையும் உங்கள் குடும்பத்தாரையும் காப்பாற்றுவேன். சங்கிலியின் மற்றைய குற்றங்களை யெல்லாம் பொறுத்தேன். ஆனால் இந்தக் கொடுமையை மட்டும் பொறுக்க மாட்டேன்.
- அப்பா. மு. : நீங்கள் அரச பதவியை ஏற்றிருந்தால் இந்தக் கெடுதி ஒன்றும் வந்திராது. என்ன செய்வது ? எங்கள் தவப்பயன் அவ்வளவுதான்.
- பரநிருப. : போனதைப் பற்றிக் கவலை கொள்வதிற் பயனில்லை. உன் மகள் வடிவழகியை எனது மாளிகைக்குக் கொண்டு வந்து எனது பாதுகாப்பில் விடு. அவளுக்கு ஒரு துன்பமும் வராது.
- அப்பா. மு. : (முகம் மலர்ந்து) எம்பெருமானே, அப்படியே செய்வேன்.
- பரநிருப. : (ஆழ்ந்த யோசனையுடன் வெற்றிலையை மென்று கொண்டு) சரி, முதலியாரே! நேரமாகிறது. போய் வருகிறேன்.
- அப்பா. மு. : (எழுந்து நின்று) போய் வாருங்கள். தாங்கள் இங்கு வந்தது நான் செய்த புண்ணியந்தான்.
- (பரநிருபசிங்கன் எழுந்து செல்கின்றான். அப்பாமுதலி அவனுடன் சிறிது தூரம் சென்று வழியனுப்பிவிட்டு வருகின்றான்.)
- (தனிமொழி) : என் மகள் வடிவழகியைப் பரநிருபசிங்கன் வீட்டில் கொண்டு-போய் விட்டால் அவளை அவன் மகன் பரராசசிங்க முதலிக்கு மணம் முடித்துக் கொடுத்தல் இலகு. சங்கிலியைத் தொலைத்தால் பரராசசிங்கமுதலியை அரசனாக்கலாம். அவன் அரசனானால் என்மகள் பட்டத்-தரசியாவாள். (தன் கைகளைப் பின்புறமாகக் கட்டியபடி சிறிது உலாவிவிட்டு) இப்படி நிகழ்ந்தால் பரராசசிங்கமுதலியையும் தொலைத்து விட்டு நானே அரசனாகலாம்.

திரை

களம் 3

இடம் : அப்பாமுதலி வீட்டுப் பூங்கா

நேரம் : இருண்மாலை

வடிவழகியும் அவள் தோழி செங்கமலமும் பூங்காவில் நின்று ஒருவரோ-டொருவர் பேசிக்கொண்டு பூக்கொய்கின்றனர்.

செங்கமலம் : அழகு இருண்டு கொண்டு வருகிறது. பொழுதுபட்டு ஒரு நாழிகைக்கு மேலாய் விடும்.

வடிவழகி : இருக்கும். எங்கும் வீடுகளில் விளக்கேற்றி விட்டார்கள். (டங்....டங்... என்று மணியோசை கேட்கின்றது.) அதோ! கேட்டதோ கோயில் மணி? மாலைப் பூசையாகிறது.

செங்கமலம் : உனக்கு எழுதிய ஓலையில் அரசர் எப்பொழுது வருவதாக எழுதியிருந்தார்?

வடிவழகி : பொழுதுபட்டு இருண்டதும்.

செங்கமலம் : நல்லாய் இருண்டுவிட்டது. இன்னும் காணவில்லையே?

வடிவழகி : வந்து விடுவார். வருவேன் என்று சொன்னால் அவர் தவறுவ-தில்லை.

செங்கமலம் : (புன் முறுவலோடு) காரியத்தை அறிந்து ஒருவேளை அவர்தேவி அவரை இங்கு வரவிடாது மறித்து விட்டாரோ?

வடிவழகி : சும்மா உனக்கு என்னோடு கேலிதான்.

(அப்பொழுது சங்கிலி வீரமாப்பாணனோடு பூங்காவின் படலை அருகில் வருகின்றான்.)

சங்கிலி : (அங்கு நிற்குகொண்டு வீரமாப்பாணனை நோக்கி) சரி, மாப்பாணா, போய்வா. அழகு அதோ தன் தோழியுடன் பூப்பறித்துக் கொண்டு நிற்கின்றாள். சிறிது நேரம் அவளோடு பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு மாளிகைக்குத் திரும்புவேன். நீ வீட்டுக்குப் போ.

வீரமா. : சரி போகிறேன். உங்கு நெடுநேரம் நில்லாது மாளிகை போய்ச் சேருங்கள். சிறிது கவனமாய் இருந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

சங்கிலி : ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறாய்?

வீரமா. : காலம் அப்படியான காலம். எப்பொழுது அபாயம் வருமென்று கூறமுடியாது. அதனாலேதான் கவனமாயிருக்க வேண்டு-மென்று சொன்னேன்.

- சங்கிலி : நீ கூறுவதும் சரிதான். அதோ எமது மாளிகை இந்தப் பூஞ்சோலைக்கு அருகிலே தான் இருக்கிறது. அஞ்சினவன் கண்ணுக்குத் தான் ஆகாசமெல்லாம் பேய். ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதே போய் வா.
- வீரமா. : சரி அப்படியே போய் வருகிறேன்.
(வீரமாப்பாணன் போகின்றான். பெண்களிருவரும் நிற்கும் இடத்தை அரசன் அடைகின்றான்)
- சங்கிலி : (அவருக்கு சென்று) நெடுநேரம் காத்து நிற்க வைத்து விட்டேன் போலிருக்கிறது. அவசியமான வேலை ஒன்று இருந்தபடியால் சிறிது சுணங்கி விட்டேன்.
- செங்கமலம் : சொன்ன நேரத்திற்கு நீங்கள் வராமல் விட்டது இதுவல்ல முதல்முறை. எவ்வளவு நேரத்திற்கென்று தனிமையான இடத்தில் காத்து நிற்பது? இதனாலேதான் அழகுக்கு உங்கள்மேலே கோபம்.
- சங்கிலி : அப்படியோ? நான் முன் ஒருபோதும் உங்களை இப்படிக்காக்க வைக்கவில்லையே? ஏதோ கோபிக்க வேண்டுமென்று கோபிக்கிறீர்கள் போலும். ஆணாய்ப் பிறந்தது பெண்களிடம் ஏச்சு வாங்கத்தானே! என்ன செய்வது? முன் செய்து கொண்ட வினைப்பயன்.
- செங்கமலம் : இப்பொழுது உப்படிச் சொன்னால் அழகைக் கலியாணஞ் செய்தபின் என்ன நடக்கும்? இராசமாதேவியும் பெரிய கோபக்காரி. இவளும் அவருக்குக் குறைந்தவளல்லள். உங்கள்பாடு நல்ல வேடிக்கையாய்த்தான் வரப்போகிறது.
- சங்கிலி : என்றாலும் அதற்கு நான் பயப்படவில்லை.
- செங்கமலம் : ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள். வீட்டில் மனைவியர் போடும் சண்டை போர்முனையில் உங்கள் பகைவர் போடும் சண்டையைப் போலல்ல. அதிலும் பார்க்க மும்மரமாய் இருக்கும்.
- வடிவழகி : சும்மா இரு, செங்கமலம்.
- செங்கமலம் : போர்முனைச் சண்டை போர் முடிந்த அன்றைக்கே தொலைந்துபோம். இதுவோ வாழ்நாள் முழுவதும் நடக்கும்.
- சங்கிலி : என்றாலும் இச்சண்டையில் இன்பமும் உண்டு.
- செங்கமலம் : இன்பமும் துன்பமும் உங்களோடு எனக்கு நேரமாய் விட்டது. இதோ போகிறேன்.
- வடிவழகி : செங்கமலம், நிற்குகொள். நானும் வருகிறேன். பயமாய் இருக்கிறது. என்னைத் தனியே விட்டுச் செல்லாதே.
- செங்கமலம் : அரசர் பெருமான் பக்கத்தில் நிற்கும்போது என்ன பயம்?

- (செங்கமலம் போகின்றான். அப்பொழுது வடிவழகியும் அவளோடு போக முயலுகின்றாள்.)
- சங்கிலி : (அவளைத் தடுத்து) ஏன் போகிறாய்? நில! பிறகு போகலாம். (வடிவழகி நாணத்தோடு தலைகுனிந்து நிற்கின்றாள்) நீ இப்பொழுது முன் போல இல்லை. நல்லாய் மாறிவிட்டாய். என்னுடன் ஏன் அளவளாவிப் பேசுகின்றாயில்லை?
- வடிவழகி : ஒன்றுமில்லை. வீட்டிலே எல்லாம் கட்டுப்பாடு.
- சங்கிலி : என்ன சங்கதி?
- வடிவழகி : இனி உங்களைக் காணமுடியாது போலிருக்கிறது. உங்களை நான் சந்திப்பது எப்படியோ என் பெற்றோருக்குத் தெரிந்துவிட்டது. ஆய்ச்சி இதைப்பற்றி என்னோடு பேசி உங்களைச் சந்திக்கவேண்டாமென்று கட்டளையிட்டுள்ளார்.
- சங்கிலி : அப்படியோ காரியம்? சரி, வேறு, வழிவகைகளைப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.
- வடிவழகி : (சிறிது பரபரத்து) அப்படியென்றால்?
- சங்கிலி : (சிறிது நேரம் ஏதோ எண்ணிவிட்டு) உன் பெற்றோருக்குத் தெரியாமல் உன்னை என் மாளிகைக்குக் கூட்டிப்போவது தான்.
- வடிவழகி : அப்படியானால் வேறு சங்கடம் ஏற்படாதோ?
- சங்கிலி : அதற்கு நான் ஆயத்தம். பயப்படாதே. (அப்பொழுது ஒரு மணி ஓசை கேட்கின்றது. சங்கிலி அதை உற்றுக்கேட்டு) சரி, நேரமாகிவிட்டது. கோயிலில் அர்த்த சாமப் பூசைக்கு மணியடித்து விட்டது. நான் போய் வருகின்றேன். (அரசன் புறப்படுகின்றான்)
- வடிவழகி : (அவனுடன் தொடர்ந்து நடந்துகொண்டு) இனி, எப்பொழுது இந்தப் பக்கம் வருவீர்கள்? எப்படித்தான் கட்டுக் காவலாக இருந்தாலும் நான் உங்களை வந்து காணமலிருக்கமாட்டேன்.
- சங்கிலி : எல்லாவற்றிற்கும் ஓலை எழுதி அனுப்புகிறேன்.
- வடிவழகி : ஒன்று சொல்ல மறந்துவிட்டேன்.
(இருவரும் பூங்காவில் படலையருகு வந்துவிட்டனர். அப்பொழுது இராசமாதேவியும் அங்கயற்கண்ணியும் அவ்விடத்திற்கு வந்து அவர் இருவரையும் காணுகின்றனர்.)
- இராசமாதேவி : என்ன இது? இதைப் பார்க்கப் பெரிய விந்தையாக இருக்கிறதே. (அரசன் அச்சத்தோடு நிற்கின்றான். வடிவழகி தலைகுனிந்து நிற்கின்றாள்) இதுதானோ அவசரமென்று சொல்லிப் புறப்பட்ட அரசாங்க அலுவல்?

(அங்கயற் கண்ணியைப் பார்த்து) ஏதோ அரசாங்க வேலையாகப் போகிறேனென்று சொல்லிவிட்டு வெளியே போனார். இப்பொழுது பார்த்தியே அவர் செய்கிற அவசர வேலையை! (வடிவழகியைப் பார்த்து) நீயும் ஒரு பெண்ணாகப் பிறந்தவளோ? (விக்கி விக்கி அழுகின்றாள். அரசன் சால்வையைப் பிசைந்தவண்ணம் நிற்கின்றான். அங்கயற்-கண்ணி நடந்ததைக் கண்டு அச்சத்தோடு நிற்கின்றாள். வடிவழகி காற் பெருவிரலாலே நிலத்தைக் கிளைத்துக் கொண்டு நிற்கின்றாள். ஒரே அமைதி. இராசமாதேவி விரைவாய்க் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு சரி, வந்த காரியத்தை மறந்துவிட்டேன். (அரசனைப் பார்த்து) மாளிகையில் ஒற்றர் தலைவன் உங்களைக் காணக் காத்திருக்கிறான். ஏதோ அவசரமான அலுவலாம். நின்று பதறுகிறான். விரைவாய் வாருங்கள். (வடிவழகியைப் பார்த்து இழிவுக் குறிப்பாய்) மகாராணி, குழப்பியதற்கு மன்னிக்கவும்.

இராசமாதேவி போகின்றாள். அவளைப் பின்தொடர்ந்து அரசன் போகின்றான். அங்கயற்கண்ணியும் அவரைப் பின்தொடர்கின்றாள்.

திரை

களம் 4

இடம் :

அரசன் ஒரு கட்டிலில் இருக்கின்றான். அவனுக்கருகே வேறு பல இருக்கைகளில் தனிநாயகமுதலி, அரசகேசரி, வீரமாப்பாணன், இமையாணன், முத்துலிங்கமுதலி, அடியார்க்கு நல்லான் ஆகியோர் யாரையோ எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். அரசன் மிகவும் சீற்றத்துடன் இருக்கின்றான். அப்பொழுது அப்பாமுதலி அங்கு விரைந்து வருகின்றான்.

அப்பா. மு. : (தனது சால்வையால் வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டு) மகாராசாவே மன்னிக்கவும். தாங்கள் அனுப்பிய ஆள் வரும்போது நான் விட்டிலில்லை. அதனாலே தான் வரப்பிந்திப் போனேன்.

சங்கிலி : அதனாலொன்றுமில்லை. இருங்கள். (அப்பா முதலி ஒரு இருக்கையில் அமருகின்றான்) சபையோர்களே! எமது ஒற்றர் தலைவன் மன்னாரிலிருந்து சில செய்திகளைக் கொண்டு வந்திருக்கிறான். பறங்கியர் மன்னாரில் கப்பலால்

வந்திறங்கி அந்நாட்டின் ஒருபாகத்தைச் சில துரோகிகளின் உதவியாலே கைப்பற்றி விட்டார்களாம். அதுவுமல்லாமல் அவர் சமயக்குருமாரில் ஒருவரான சவுரியார் என்பவரும் அங்கு வந்திறங்கியுள்ளாராம். அவர் முயற்சியால் எமது குடிகளிற்பலர் எங்கள் பழைய சமயமாகிய சைவத்தை விட்டுக் கத்தோலிக்க மதத்திற் சேர்ந்துவிட்டார். அது மட்டுமோ? மதம் மாறியவருட் சிலர் பறங்கியரின் உதவியால் எமது புண்ணிய தலமாகிய திருக்கேதீச்சரத்தை இடித்துத் தரை மட்டமாக்கி இருக்கின்றனராம். அதிலிருந்த அழகிய கற்களை எடுத்துக்கொண்டு போய் ஒரு மாதா கோயிலையும் கோட்டையையும் கட்டுகிறார்களாம். பறங்கியருக்கு ஆக்கிரமிப்பு வெறியும், மதவெறியும் தலைக்கேறி விட்டன. மதம் மாறிய எம்மவருட் சிலர் துரோகிகளாய்ப் பறங்கியர் அட்டூழியங்களுக்குத் துணை புரிகிறார்கள். இச் செய்தியைக் கேட்ட நேரம் தொடக்கம் எனக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வருகிறது. பறங்கிகளை உடனேயே நாட்டிலிருந்து ஓட்டிக் கலைத்தல் அவசியம். அவருக்குத் துணை புரிந்த துரோகிகளையும் தகுந்தபடி தண்டித்தல் வேண்டும். அப்படிச் செய்தாற்றான் நமது நாட்டில் இராசத்துரோகமென்ற பேச்சை இல்லாமற் செய்யலாம். ஆகையால் நாம் இப்பொழுதே சேனைகளோடு மன்னாருக்குப் புறப்படவேண்டும். இதற்கு என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?

தனிநா. மு. : (எழுந்து நின்று) மகாராசா, பறங்கிகளுக்கு மாறாய் மன்னாரில் நாம் போர் செய்வதானால் நல்லாய் ஊன்றி ஆலோசித்துவிட்டுச் செய்தல் வேண்டும். அவசரப்பட்டுச் செய்யக்கூடாது. பறங்கிகள் இந்தியாவிலே கோவையில் மிகுந்த பெலத்தோடு இருக்கிறார்கள். அல்லாமலும் தென்னிலங்கையில் கோட்டை இராச்சியத்தைத் தங்கள் கைக்குள்ளே வைத்துக்கொண்டு கொழும்பிலே கோட்டை கொத்தளங்களோடு இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கடற்படையும் அதிக பெலமுள்ளது.

(ஒரே அமைதி நிலவுகின்றது. அரசன் ஆழந்து எண்ணுகின்றான்.)

அரசகேசரி : அரசே! முதன் மந்திரியார் கூறுவதை ஊன்றி ஆலோசித்துக் கருமத்தைத் தொடங்குதல் வேண்டும்.

"வினைவலியுந் தன்வலியு மாற்றான் வலியுந் துணைவலி யுந் தூக்கிச் செயல்"

என்பது பொய்யில் புலவர் பொருளுரையாகும்.

அடியா. நல். : (எழுந்து நின்று) முதன் மந்திரியாரும் புலவர் பெருமானும் கூறியவை முழுவதும் உண்மை. பறங்கியருக்கு மாறாய் நாம் போர் செய்ய எண்ணினால் அதற்கு முன்பு சில ஆயத்தங்கள் செய்ய வேண்டும்.

சங்கிலி : என்ன ஆயத்தங்கள் ?

அடியா. நல். : பறங்கியருக்கு நாலு பக்கத்திலும் தொல்லை கொடுக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் இங்கு எங்களோடு போர் செய்யும்போது அவர்கள் தங்கள் முழுப் பெலத்தோடும் போர் செய்ய முடியாது. அவர்கள் சேனைகள் பல இடங்களிலும் சிதறி இருக்கும். அப்போது நாம் இலகுவில் வெற்றியடையலாம்.

சங்கிலி : எப்படி அவருக்கு நாம் தொல்லை கொடுக்க முடியும்? சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்.

அடியா. நல். : வடக்கே தஞ்சை நாயக்கருக்கு ஓலை அனுப்பி அவர்களோடு சண்டை செய்யப் பண்ண வேண்டும். கள்ளிக் கோட்டைச் சமோரினையும் அப்படியே செய்யும்படி தூண்ட வேண்டும். தெற்கே கோட்டை இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றி விட்டார்கள். அங்கே நீர்கொழும்பு, சிலாபம் முதலிய பகுதிகளில் உள்ள சனங்களை அவர்களுக்கு மாறாய் பகுதிகளில் உள்ள சனங்களை அவர்களுக்கு மாறாய் எழுந்து கலகம் பண்ணும்படி தூண்டி விடலாம். அங்கிருக்கும் புத்தர்களும் சைவர்களும் பறங்கியர் செய்துவரும் மதமாற்றத்திற்கு மாறாய் மனம் புழுங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பறங்கியர் செய்துவரும் அட்டுழியங்களையும் முறைகேடுகளையும் கண்டு எல்லோரும் அவர்களை வெறுக்கிறார்கள். ஆகையால் அவருக்கு மாறாய் எல்லாப் பக்கங்களிலும் தொல்லைகளைக் கிளப்புவது இலகு.

சங்கிலி : மந்திரியாரே, நீங்கள் சொல்லுவதும் உண்மைதான். சபையோர்களே, இதற்கு நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? அடியார்க்கு நல்லார் சொன்னபடி பறங்கியருக்கு மாறாய்க் கலகம் மூட்ட வழிவகை எடுப்போமா?

அப்பா. மு. : அரசர் பெருமானே, பறங்கியருக்கு மாறாக உவ்வளவு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமோ? அவர்களோ வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக வியாபாரம் பண்ணவந்த ஐந்தாறு பேர். நான் அறிந்த மட்டில் இங்கே சொன்னபடி அவர்களுக்கு அவ்வளவு வலிமை இல்லை. போன போன இடத்திலே தமது வியாபாரப் பொருள் பண்டங்களைப் பதனமாய் வைப்பதற்குப் பலமான வீடுகளைக் கட்டிக்கொண்டார்களேயல்லாமல் கோட்டை

கொத்தளமொன்றையும் கட்டவில்லை. அல்லாமலும் அவர்கள் கடற்படையைப் பற்றியும் ஏதோ கதை வந்தது. அவர்களிடம் இருப்பவை போர்க்கப்பல்களல்ல; வியாபாரக் கப்பல்களே. ஒருவேளை சில ஆயுதங்களும் சண்டைக்காரரும் அந்தக் கப்பல்களில் இருக்கலாம். ஆனால் அதெல்லாம் போருக்கல்ல. நடுக்கடலில் தங்கள் வியாபாரப் பொருட்களைக் கொள்ளையடிக்க வரும் கப்பற் கொள்ளைக்காரரை எதிர்த்துப் போராடவே வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உம்! யாழ்ப்பாணத்தரசுக்கிருக்கும் கடற்படையின் வலியை மறந்து விட்டீர்களோ? நாயக்கரின் கடற்படையோடு எங்கள் கடற்படை திருவடி நிலைக்கப்பாற் சண்டை செய்து பெற்ற வெற்றியை மறந்து விட்டீர்களோ? இவ்வளவு வலியுள்ள கப்பற்படையை பறங்கியரின் வியாபாரக் கப்பல்கள் எப்படி எதிர்க்க முடியும்? ஆகையால் அரசே, அதிகம் எண்ணுவதை விட்டுச் சூட்டோடே சூடாய்ப் பறங்கியருக்குப் பாடம் படிப்பிக்க வேண்டும். நாம் மன்னாருக்குப் படையெடுத்துச் செல்லுவதே சரி.

(அவைக்களத்துள்ளோர் ஒன்றும் பேசாதிருக்கின்றனர்.)

சங்கிலி : (அமைதி நிலவுவதைக் கண்டு) என்ன, ஒன்றும் பேசாமல் இருக்கிறீர்கள்? நீங்கள் எல்லோரும் அப்பா முதலியார் சொன்னதைச் சரியென்று ஏற்றுக்கொள்ளுகிறீர்கள் போலத்தோற்றுகிறது. இப்பொழுதே பறங்கிகளோடு சண்டை செய்து அவர்களை நாட்டிலிருந்து துரத்த வேண்டுமெனவே நானும் எண்ணுகிறேன். இமையாணனாரே, பறங்கியரோடு சண்டை செய்யத்தான் வேண்டும்.

இமையா. : (இடைமறிக்கும் நோக்கத்துடன்) அரசே

சங்கிலி : யாழ்ப்பாண அரசு இப்பொழுது தங்களையே எதிர்பார்க்கின்றது. மன்னாருக்குப் படையெடுத்துச் செல்வதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளை விரைவில் முடியுங்கள். எப்பொழுது நீங்கள் ஆயத்தமாவீர்கள்?

இமையா. : நாளைக் காலையிலேயே படையுடன் புறப்பட்டு விடலாம் அரசே!

சங்கிலி : சரி, அப்படியே ஆகட்டும் வீரமப்பாணரே?

வீரமா. : அரசே!

சங்கிலி : எனது பஞ்சகல்யாணிக் குதிரையை ஆயத்தம் பண்ணும்.

வீரமா. : (தலையசைத்து) ஒம் அரசே!

திரை

களம் 5

இடம் : அரசமாளிகை

இராசமாதேவி ஒரு கட்டிலில் இருக்கின்றாள். அவள் தோழி அங்கயற்கண்ணி ஒரு தாம்பாளத்தைக் கொண்டு வந்து அவளருகு வைக்கின்றாள். அதற்குள் பூ, திருநீறு, சந்தனம் முதலியவை இருக்கின்றன.

அங். கண். : தேவி, இப்பொழுதுதான் வீரமாகாளி அம்மன் கோயிலிற் பூசை முடிந்தது. கோயிற் பூசாரி திருநீறு சந்தனம் முதலியவற்றை இத்தாம்பாளத்திற் கொண்டு வந்து என்னிடம் தந்து விட்டுப் போகின்றார். அம்மனுக்கு முன் பூசையில் வைக்கும்படி நீங்கள் கொடுத்த பூக்கட்டுகள் இங்கே இந்தத் தொன்னையில் இருக்கின்றன. கற்பூரம் கொளுத்துகிறேன். ஒரு பூக்கட்டை எடுங்கள் பார்ப்போம். இராசாவுக்கு மன்னார்ப் போரில் வெற்றியோ இல்லையோ என்று தெரிந்துவிடும்.

இராசமாதேவி : (எழுந்து அத்தாம்பாளத்தைத் தன்கையால் எடுத்துக்கொண்டு போய் அங்கு எரியும் விளக்கருகே வைத்துப் பின்வரும் பாட்டைப் பாடித் தோத்திரம் செய்கின்றாள்.)

விருத்தம்

தஞ்சமென் றுன்னடிகள் தாயேயு டைந்தனன்
தருணமிதி லன்பு பொழியும்
தண்மைசேர் கண்களால் தமிழேனை நோக்கியே
தந்தருளு நின்கருணையை.
அஞ்சலென் றடியேனை ஆதரிக் காவிரின்
ஆரெனைக் காக்க வல்லார்
அருமைமிகு மன்னையர் மகவுசெய் குற்றங்க
என்புடன் பொறுத்திடுவரால்
வஞ்சனை மிகுந்துள வையிகள் புரிந்திடு
மறுக்கஞ் சகிக்ககில்லேன்
வாதோடு சூதுபுரி மாந்தர்கைத் தப்பிடும்
வகைதனைக் கூறியருளாய்
மிஞ்சழகு மாடங்க ளானவை மிளிர்ந்துமே
மேவிடும் காமர் பதியாம்
வீசுபுக ழோங்குநல் லூர்தன்னி லுறைகின்ற
வீரமா காளி யம்மே.

வீரமாகாளி அம்மானே! எங்களுக்கு வெற்றி தந்தருள வேண்டும். (கும்பிட்டுத் திருநீறு, சந்தனம், குங்குமம், பூ முதலியவற்றை அணிகின்றாள். அங்கயற்கண்ணியும் அவற்றை அணிந்து பின் அத்தாம்பாளத்துள்ளிருக்கும் தொன்னையை எடுத்து இரு கையிலும் ஏந்திய வண்ணம் நிற்கின்றாள். இராசமாதேவி அம்மனை வழிபட்டு தாயே, இக்கட்டுகளில் ஒன்றை எடுக்கின்றேன். எங்களுக்கு வெற்றியென்றால் அதை எனக்கு இதன் மூலம் காட்டு. (பின் அச்சத்தோடும் அன்போடும் அத்தொன்னைக்குள் இருந்த இரு கட்டுகளில் ஒன்றை எடுத்துத் தோழியிடம் கொடுத்து) கண்ணு, இக்கட்டை அவிழ்க்க எனக்குப் பயமாய் இருக்கிறது. நீதான் அவிழ்த்து அதற்குள் என்ன என்ன நிறப் பூ இருக்கிறது என்று பார். சிவத்தப் பூவாயின் எங்களுக்கு வெற்றி.

(அங்கயற்கண்ணி அதை வாங்கிப் பயபத்தியோடு மெதுவாய் அவிழ்க்கின்றாள். அவிழ்த்தவுடன் அவள் முகம் மலருகின்றது.)

அங். கண். : (புன்னகையுடன்) தேவி, இதோ பாருங்கள். சிவத்தப் பூ. வீரமாகாளி எங்களைக் கைவிடாள்.

இராசமாதேவி : (மலர்ந்த முகத்துடன்) முன்பே நான் சொல்லவில்லையோ. எல்லாம் அம்மாளின் அருள்.

அங். கண். : இனியாவது அரசரை நினைந்து கலங்குவதை விட்டு விடுங்கள். எமக்கு வெற்றியென்று பூக்கட்டும் காட்டிவிட்டது. அரசரின் ஆண்மையும் போர்வன்மையும் உங்களுக்குத் தெரிந்த காரியந்தானே?

இராசமாதேவி : ஓம், ஓம். போரில் அவருக்குச் சமமானவர் ஒருவருமில்லைத்தான்.

அங். கண். : அப்படியானால் ஏன் மனம் பதைக்கிறீர்கள்? இனி ஆறுதலாய் இருங்கள். எங்களுக்குத் தான் வெற்றி நிச்சயம்.

இராசமாதேவி : நானும் அப்படியே நினைக்கிறேன். அரசர் எல்லாவற்றிலும் கெட்டித்தனமுள்ளவர். மிக நல்லவரும், ஆனால்..... (ஏதோ மனதில் எண்ணுகிறாள்.)

அங். கண். : (பரபரத்து) ஆனால் என்ன?

இராசமாதேவி : ஆனால் ஒன்றிலே தான் கூடாதவர்.

அங். கண். : எதிலே?

இராசமாதேவி : பிற பெண்களை விரும்புவதில்.

அங். கண். : ஓ, அதுவோ? பெண்கள் என்று ஏன் சொல்லுகிறீர்கள்; வடிவழகி ஒருத்தியைத் தானே.

இராசமாதேவி : கண்ணாற் கண்டது அது. அதுபோற் காணாதவை எத்தனையோ ?

அங். கண். : விடுங்கள், விடுங்கள். எல்லோரும் உப்பிடித்தான். ஆண்கள் இயல்பே அது. இப்படியான காரியங்களில் குறையை ஆண்களிலே சுமத்துதல் ஆகாது.

இராசமாதேவி : பின்னர் ?

அங். கண். : அவர்களுக்கு இடம் கொடுக்கும் பெண்களிலேதான். ஒரு பெண் இடங்கொடாது விட்டால் ஆணாய்ப் பிறந்தவன் கண்ணெடுத்துப் பாரான்.

இராசமாதேவி : அப்படியானால் இக்காரியத்தில் அரசர் மேற் குற்றமில்லையென்று சொல்லுகிறாயோ.

அங். கண். : நிச்சயமாய். வடிவழகிமேலேதான் குற்றமென்று சத்தியம் பண்ணுவேன்.

இராசமாதேவி : அவள் கூடாதவள் என்று இதுவரையும் நான் கேள்விப்படவில்லையே.

அங். கண். : எல்லோரும் நல்லவர் போலத்தான் நடப்பது. ஆனால் தருணம் வரும்போதல்லவோ அவரவரின் உண்மைக் குணம் தெரியும். பெண்களின் ஆசைக்கும் ஒரு அளவு இருக்க வேண்டும். என்ன. கட்டிய மனைவி இருக்கும் ஒருவன் மேலும் ஆசைப்படுவதோ ? அப்படிச் செய்பவளும் ஒரு பெண்ணோ ?

இராசமாதேவி : அவளை ஏசி என்ன ? இதெல்லாம் அப்படிப்பட்ட பெண்களை வளர்த்த முறையால் வந்த பிழை.

(அப்பொழுது வடிவழகி அங்குமிங்கும் பார்த்துவிட்டு மெல்லென உள்ளே வருகின்றாள்.)

இராசமாதேவி : (சினத்தோடு) ஆரங்கே ? அப்பாழுதலி மகள் வடிவழகியோ ? இங்கே மாளிகைக்குள் எப்படி வந்தாய். காவற்காரன் மாளிகை வாயிலில் இல்லையோ ? ஒழுக்கங்கெட்ட பதறே ! என்னருகில் வர உனக்கென்ன துணிவு ? இது முதற் குற்றம்; மன்னித்தேன். இனி இந்த மாளிகைக்குக் கிட்டவும் கால் வைக்கக் கூடாது. தெரிகிறதோ ? அங்கயற்கண்ணி, இந்தச் சிறுக்கியை எனக்கு முன்னே நிற்கவிடாதே. வெளியே போகச் சொல்லு.

(அங்கயற்கண்ணி வடிவழகி அருகே போகின்றாள்.)

வடிவழகி : (அப்பால் விலகி இராசமாதேவியைப் பார்த்துப் பணிவோடு) தேவி, நான் செய்தது குற்றந்தான். என்மேற் கோபிக்க வேண்டாம். தெரியாமற் செய்துவிட்டேன்.

பொறுத்தருளுங்கள். இப்போது நான் இங்கு வந்தது வேறு காரியமாய். அது இரகசியம். நீங்கள் அதைக் கட்டாயம் அறிதல் வேண்டும்.

இராசமாதேவி : சரி, கண்ணு. அவளை விடு. இரகசியத்தைக் கூறட்டும். பார்ப்போம்.

வடிவழகி : தேவி, (அங்கும் இங்கும் பார்த்துவிட்டு) மகாராசாவுக்கு மாறாய் சூழ்ச்சிகள் பல நடக்கின்றன. அவரைக் கவனமாய் இருக்கச் சொல்லுங்கள். அவர் நன்மைக்காகப் பாடுபடுபவர் போலப் பலர் காட்டித் திரிகிறார்கள். அவர்களை நம்பவேண்டாம். படுமோசம் பண்ணி விடுவார்கள்.

இராசமாதேவி : (மிகக் கவனமாய்) அழகு, பயப்படாதே. இங்கே கிட்டவா. ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறாய். இந்த வஞ்சகச் சூழ்ச்சிகளைப் பற்றி ஏதும் தெரியுமோ ? அஞ்சாமற் சொல்லு.

வடிவழகி : ஓம் தேவி. (சிறிது தயங்கி தாழ்த்திய குரலில்) எல்லாம் எங்கள் வீட்டிலே தான் நடக்கின்றன.

இராசமாதேவி : (திகிலடைந்து) அப்படியோ ?

வடிவழகி : தேவி, உங்களை மன்றாடிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நான் இங்கு வந்தது ஒருவருக்கும் தெரியக் கூடாது. என்னைக் கடுங்காவலில் வைத்திருக்கிறார்கள். என்றாலும் ஒருவகையாக ஒளித்து வந்தேன். நான் வந்ததை அவர்கள் அறிந்தால் என் உயிருக்கே ஆபத்து.

இராசமாதேவி : தெரியும், ஒன்றுக்கும் பயப்படாதே.

வடிவழகி : தேவி, நான் இனி நிற்கமுடியாது. வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர வேண்டும்.

இராசமாதேவி : சரி (அங்கயற்கண்ணியை விளித்து) கண்ணு, அழகைக் கவனமாய் மாளிகையின் பின்பக்கத்துக் கதவாற் கொண்டு போய், அவள் வீட்டுப் பூஞ்சோலை வாயிலில் விட்டுவா. ஒருவருக்குத் தெரியாமல் பதனமாய்ப் போங்கள்.

அங்.கண் : ஓம் தெரியும்.

வடிவழகி : நான் போய் வருகிறேன், தேவி.

இராசமாதேவி : (அவள் தோளிலே தன் கையை வைத்து) போய்வா, அழகு. (இருவரும் போகின்றனர். இராசமாதேவி ஆழந்த எண்ணத்தோடு அங்குமிங்கும் உலாவுகின்றாள். சிறிது நேரம் சென்றபின் அங்கயற்கண்ணி திரும்பி வருகின்றாள்.)

இராசமாதேவி : போய்ச் சேர்ந்து விட்டாளோ ?

அங். கண். : ஓம், போய்விட்டாள்.

இராசமாதேவி : நாம் அழகைப்பற்றி எண்ணியவையெல்லாம் பிழை, அவள் அவ்வளவு கெட்டவள் அல்லள்.

அங். கண். : அப்படித்தான் நானும் நினைக்கிறேன்.

திரை

களம் 6

இடம் : அரசமாளிகை

இராசமாதேவியும் அவள் தோழி அங்கயற்கண்ணியும் அரச மாளிகையில் இருந்து பேசிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

இராசமாதேவி : அரசர் மன்னாருக்குப் படையெடுத்துச் சென்று (கைவிரலால் எண்ணியபடி) திங்களோடு திங்கள் எட்டு, அடுத்த திங்கள் இன்றைக்குச் சரியாகப் பதினைந்து நாள். முதல் மந்திரியார் தனிநாயக முதலியாருக்கு ஒரு செய்தியும் வரவில்லையாமோ ?

அங். கண். : மன்னர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மிகத் தூரமல்லவோ. செய்தி அனுப்பினாலும் விரைவில் வரமாட்டாது. அதைக் கொண்டு வருகிறவன் இந்தக் காடுமேடெல்லாம் தாண்டிக் கடல் கடந்து வந்து சேரவேண்டும்.

(அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது வெளியே மணி கேட்கின்றது. வாயில் காவலன் உள்ளே வருகின்றான்.)

வாயில்காவலன் : தேவி, கட்டியகாரன் வாயிலில் வந்து நிற்கின்றான். தங்களுக்கு அறிவிக்க ஏதோ செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறானாம்.

இராசமாதேவி : (பரபரத்து) கட்டியகாரனோ ? என்ன, மன்னாரிலிருந்து வந்துவிட்டானோ ? உடனே கூட்டிவா.

(வாயில் காவலன் வெளியே போந்து கட்டியகாரனை அழைத்து வந்து இராசமாதேவி முன்னிலையில் விட்டுப் போகின்றான்.)

கட்டியகாரன் : (வணங்கிக் கொண்டு) தேவி, வணக்கம்.

இராசமாதேவி : (பரபரப்புடன்) கட்டியகாரா, சண்டை முடிவென்ன, எங்களுக்கு வெற்றி தானே?

கட்டியகாரன் : எங்கள் மகாராசா போயிருக்கும் போது அதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ ?

(எல்லோர் முகங்களிலும் மகிழ்ச்சிக் குறிகள் தோன்றுகின்றன.)

இராசமாதேவி : நீ கொண்டு வந்த செய்தியை விபரமாய்ச் சொல்லு. கேட்க விரும்புகின்றோம்.

கட்டியகாரன் : தேவி, நாம் மன்னாருக்குச் சென்றபோது அங்கே பறங்கியர் கோட்டை கட்டிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டோம். அவர்கள் கப்பல்கள் மன்னார்க் கடலில் நங்கூரமிட்டிருந்தன. எங்கள் கடற்படையும் அப்பொழுதுதான் கடல் வழியாக மன்னாரை அடைந்தது. அதைக் கண்டவுடன் மகாராசா பறங்கிக் கப்பல்களைத் தாக்கும்படி எங்கள் கடற்படைத் தலைவருக்குச் செய்தி அனுப்பினார். உடனே எங்கள் கடற்படை பறங்கியர் கப்பல்களைத் தாக்கிச் சிதற அடித்துத் துரத்தியது. அதே நேரத்தில் எங்கள் தரைப்படை பறங்கியரின் தரைப்படையோடு போர் செய்தது. உயிரைத் தரும்-பெனவும் மதியாது வேகமாய்ப் போர் புரிந்த எங்கள் படைவீரர் தாக்குதலுக்கு எதிர் நிற்கமுடியாது பறங்கிப் படை வெருண்டு ஓட்டமெடுத்தது. பறங்கியரைத் துரத்தியதின் அவருக்கு உளவாய் நின்று உதவி புரிந்து திருக்கேதீச்சர ஆலயத்தையும் அழித்த துரோகிகளுக்கும் தக்க தண்டனை விதித்தோம். அதன்பின் மன்னாருக்குக் காவலாக அங்கேயுள்ள கோட்டையில் ஒரு தரைப்படையையும் மாந்தைக் கடலில் ஒரு கடற்படையையும் நிறுத்திவிட்டுத் திரும்பி வந்திருக்கிறோம்.

இராசமாதேவி : அரசர் நல்ல சுகந்தானே ? சண்டையில் எதிரிகளால் அவர் உடம்புக்கு ஒருவகையான திங்கும் வரவில்லை. அப்படித்தானே?

கட்டியகாரன் : இல்லை, இல்லை, மகாராணி, அப்படியொன்றும் இல்லை. நல்ல சுகமாகத் தம்முடைய சேனைகளோடு பஞ்சகல்யாணியில் உல்லாசமாகத் திரும்பிவருகிறார்.

இராசமாதேவி : அவரை எங்கே விட்டுப் பிரிந்து வந்தாய் ?

கட்டியகாரன் : தனங்கிளப்புக்குக் கிட்ட. நான் அவரைப் பிரிந்து வந்து அதிக நேரமாய் விட்டது. இதுவரையில் அவர் நகர எல்லைக்குள் வந்திருப்பார். நான் வரும்போது முதல் மந்திரியார் தனிநாயகமுதலியாரும் அங்கே வந்திருந்தார்.

இராசமாதேவி : அப்படியோ (தோழியைப் பார்த்து) கண்ணு, அரசரை வரவேற்பதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்.

(உடனே தோழி உள்ளே சென்று மாலை தட்டம் முதலியவற்றைக் கொண்டு வந்து வாயில் விளக்கேற்றி நிறைகுடம் வைக்கின்றாள். சிறிது நேரத்தில் அரசனும் மெய்க்காப்பாளன் வீரமார்பாணனும் முதலமைச்சர் தனிநாயகமுதலியும் வீரர் சிலரும் வருகின்றனர். அவர் வந்து வாயிலில் நின்ற இராசமாதேவி அரசனெதிரே சென்று அவனுக்கு ஆலாத்தி எடுத்துப் பொட்டிடுகின்றாள். பின் அரசன் போய் இருக்கையில் அமர, போர்வீரர் ஒழிந்த ஏனையோரும் அங்குள்ள இருக்கைகளில் அமருகின்றனர். அதன்பின் போர்வீரர் வெளியே போகின்றனர்.)

இராசமாதேவி : தங்களுக்கு வெற்றி கிடைக்கும் என்று முன்னரே எங்களுக்குத் தெரியும். வீரமா காளி அம்மன் கோயிலில் பூக்கட்டி வைத்துப் பார்த்தோம். எங்களுக்கு வெற்றி என்று தெரிந்தது.

சங்கிலி : (அன்புடன் அவளைப் பார்த்து புன்னகை புரிந்து விட்டு தனிநாயகமுதலியை நோக்கி) இந்த வெற்றியைக் குறித்து வீரமாகாளி அம்மனுக்கு வழக்கம் போல் வேள்வி செய்ய வேண்டும். அதற்குத் தேவையான ஒழுங்குகளைச் செய்ய மறந்துவிடக் கூடாது. தெரிகிறதே ?

தனிநா. மு. : ஓம், ஓம், கட்டாயம் செய்வேன். இப்பொழுதே போய் அதைப் பற்றிக் கவனிக்கின்றேன். (போகின்றான்)

இராசமாதேவி : காலைச் சாப்பாட்டைப் பற்றிக் கவனிக்க மறந்துவிட்டேன். (தோழியைப் பார்த்து) அடி, கண்ணு. வா. போய் அதனை ஆயத்தப்படுத்துவோம்.

அங். கண். : சரி வருகிறேன்.

(அங்கயற்கண்ணியும் தேவியும் உள்ளே போகின்றனர்.)

சங்கிலி : மாப்பாணா, எல்லாம் செவ்வையாய் முடிந்துவிட்டன; ஆனால் வடிவழகியைப் பற்றித்தான் கவலையாயிருக்கிறது. இனி அவளைச் சந்திப்பதென்றால் முடியாத காரியம், தேவி மிகவும் கவனமாய் இருப்பாள்.

வீரமா. : சங்கடம் தான்.

சங்கிலி : நான் வடிவழகியோடு அவள் கையில் அகப்பட்ட செய்தியை இப்பொழுது மறந்திருப்பாளோ ?

வீரமா. : மறந்திருக்கமாட்டார். பார்க்கிற அளவில் உங்களை மன்னித்துவிட்டார் போல இருக்கிறது. தேவி பெருங்குணம் படைத்தவர் என்று உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே.

சங்கிலி : ஓம், ஓம். அது கிடக்க, என்னால் வடிவழகியைச் சந்திக்காமல் இருக்கவும் முடியாது. தேவி கட்டளையை மீறி அவள்

மனதைப் புண்படுத்தவும் முடியாது. இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு போல் தவிக்கிறேனப்பா. இதற்கு என்ன செய்யலாம் ? சொல்லு.

வீரமா. : செய்கிறதென்ன ? ஒருவகையாகத் தேவிக்கு இதைத் தெரியப்பண்ண வேண்டியதுதான்.

சங்கிலி : என்ன வகையாகத் தெரிவிக்கலாம் ?

வீரமா. : தேவியின் தோழி அங்கயற்கண்ணியாலே தான் இது ஆக வேண்டும். நான் அவளிடம் சொல்லி ஒருவகையாக ஒழுங்குபடுத்தி விடுகிறேன். இப்பொழுது தேவி நல்ல மனப்பூரிப்பாக இருக்கிறார். ஆகையால் இன்றைக்கு இதைப்பற்றி ஏதும் செய்தால் எல்லாம் நாங்கள் நினைத்தபடி முடியும். இன்றிரவே நீங்கள் வடிவழகியைக் காணவும் கூடும்.

சங்கிலி : அப்படியானால் நல்லது; மாப்பாணா (வீரமார்பாணன் முதுகில் தட்டி) எல்லாம் உன்னாலேதான் ஆகவேண்டும்.

வீரமா. : அதைப்பற்றி யோசிக்க வேண்டாம். நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.

திரை

இரண்டாம் உறுப்பு முற்றும்.

உறுப்பு III

களம் 1

இடம் : நல்லூர்த் தெரு

நல்லூர்த் தெருவொன்றில் சண்முகம், கந்தையா, உதுமான் இலெப்பை ஆகிய மூவர் நின்று பேசுகின்றனர்.

- சண்முகம் : என்ன கந்தையா, உன்னை நெடுநாளாய்க் காணவில்லை. என்ன சங்கதி ?
- கந்தையா : நெடுந்தீவுக்குப் போயிருந்தேன்.
- சண்முகம் : ஏன் அங்கே ?
- கந்தையா : மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோயிலிலே அடுத்த சனிக்கிழமை தேர். அன்றைக்கு நாங்கள் மோர்ப்பந்தல் போடுவது வழக்கம். அதற்குத் தயிர் எடுப்பதற்காக அங்கே போயிருந்தேன்.
- சண்முகம் : கிடைத்ததோ ?
- கந்தையா : அதிகம் கிடைக்கவில்லை. முந்தி முந்திப் போல இப்பொழுது மாடுகள் அங்கு தொகையாய் இல்லை.
- சண்முகம் : ஏன் அப்படி ?
- கந்தையா : இந்தப் பறங்கிக்காரன் இடையிடை அங்கே போய் ஆட்களை வெருட்டி மாடுகளையெல்லாம் இறைச்சிக்குப் பிடித்துக்கொண்டு போய் விடுகிறான். அதனால் இப்பொழுது அங்கேயும் பால் மெத்தக் குறைவு. அதனோடு அங்கேயிருந்து இராமேசுவரக் கோயிலுக்கு அந்த நாள் தொட்டு ஒவ்வொரு நாளும் பால் கொண்டு போவது வழக்கம். அதற்குக் கூடப் பால் தட்டுப்பாடாய் இருக்கிறதாம். அவ்வளவுமோசமாய் இருக்கிறது இந்தப் பறங்கிப் படையின் அநியாயம்.
- உதுமான் : மெய்தான் காணும். இந்தப் பறங்கிகளாலே பெரிய தொல்லையாய் இருக்கிறது. இந்த அநியாயப்படுவாரை

எங்கள் இராசா இந்த நாட்டில் ஏன் விட்டுக்கொண்டு-
ருக்கிறார். எப்படிக் காணும் இவர்கள் இங்கே வந்து
சேர்ந்தார்கள் ?

- சண்முகம் : ஒருநாள் பறங்கிக்காரர் சிலர் கப்பலால் பண்ணைத் துறையில் வந்திறங்கி இராச சபைக்கு வந்தனர் ; வந்து "நாங்கள் வியாபாரிகள், பல நாடுகளுக்கும் போய் வியாபாரம் செய்து வருகிறோம். இங்கேயும் வியாபாரம் செய்யலாம் என்று நினைத்து வந்திருக்கிறோம். மகாராசா உத்தரவு தரவேண்டும்" என்று அரசரை மன்றாடிக் கேட்டனர். அதற்கு அவர் "நீங்கள் சொல்லுவதை நம்பமுடியாது. வேறேதோ எண்ணத்தோடு வந்திருக்கிறீர்கள் போலத் தோற்றுகிறது" என்று சொல்லி மறுத்துவிட்டார்.
- உதுமான் : அப்படியானால் அவர்கள் இங்கே வந்தது எப்படி ?
- சண்முகம் : அரசர் இப்படி மறுத்துவிட, சபையில் இருந்த பரநிருபசிங்கரும் மந்திரிமார் சிலரும் ஒருமித்து, "இவர்கள் உண்மையாக வியாபாரிகள் தான். வேறொரு வகையான எண்ணத்தோடும் வரவில்லை. மன்னாரைப் பிடிக்க வந்த பறங்கிக்காரர் வேறு; இவர்கள் வேறு. இவர்களை வியாபாரம் பண்ணவிட்டால் எங்கள் நாட்டுக்கு நன்மையாய் இருக்கும். இங்கே கிடையாத எத்தனையோ வகையான நூதனப் பொருள்களை நாங்கள் இவர்களிடம் பெற்றுக் கொள்ளலாம்" என்று சொன்னார்கள். இப்படிப் பரநிருபசிங்கரும் சில மந்திரிமாரும் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்ல அரசர் வேண்டாவெறுப்பாகச் சம்மதித்தார்.
- கந்தையா : இவர்களை இங்கே நுழையவிட்டது தவறு என்று நினைக்கிறேன். முந்திமுந்தி ஒரு மாதிரி அடக்க ஒடுக்கமாய்த் திரிந்தார்கள். இப்பொழுது கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் அடம் பண்ணத் தொடங்கி விட்டார்கள்.
- உதுமான் : மெய்தான் சண்முகம். நேற்றும் ஆரியகுளத்தடியில் இவர்கள் கலகம் செய்தார்களாம். இவர்களாலே இந்த நாட்டுக்குப் பெரிய தொல்லை வரப்போகிறது.
- சண்முகம் : சரிதான். இவைகளுக்கெல்லாம் காரணம் எங்கள் அரசர் வைத்திருக்கும் மந்திரிமார்களிற சிலர்தான் என்று கேள்வி. அரசர், கெட்டித்தனம். உள்ளவர். ஊர் நன்மைக்காகப் பாடுபடுகிறவர். ஆனால் மந்திரிமார்களோ தங்கள் தங்கள் நன்மையையே கருதும் சுயநலப் புலிகள். இவர்கள் எங்கள் அரசருக்கும் நாட்டுக்கும் என்ன தீமை செய்வார்களோ தெரியவில்லை.

- உதுமான்** : (அச்சத்தோடு அங்கும் இங்கும் பார்த்துத் தாழ்ந்த குரலில்) ஏதோ சூழ்ச்சி நடக்கிறதாகத்தான் நானும் கேள்விப்பட்டேன்.
- சண்முகம்** : (தலையை அசைத்து) மெல்லப் பேசு எங்களுக்கேன் இந்தத் தொல்லை. பெரிய இடத்து அலுவல்.
- (அப்பொழுது தெருத்தோறும் சென்று சேலை, ஊசி, பாசிமணி முதலிய பொருட்களை விற்கும் அந்தோனி, ஆந்திரே, பேதுரு என்னும் பறங்கி வியாபாரிகள் மூவர் தம் பொட்டளிகளைத் தலையிலும் தோளிலும் சுமந்து கொண்டு வருகின்றனர். அவர்கள் தம் பொருட்களை ஓர் இடத்தில் இறக்கி, ஒருவரோடொருர் பேசிக்கொண்டு பொட்டளிகளிலிருந்த பொருட்களை நிலத்தில் பரப்புகின்றார்கள்.)
- அந்தோனி** : அப்பப்பா, (தனது வியர்வையைத் துடைத்து ஒரு துணியால் விசுக்கிக்கொண்டு) ஆந்திரே, என்ன செல்வமப்பா இந்த ஊரிலே.
- ஆந்திரே** : இவ்வளவு செல்வம் எங்கள் போத்துக்கலில் இருந்தால் நாங்களெல்லாம் இப்படி ஊரூராய் அலைய வேண்டியதில்லையே.
- பேதுரு** : சிஞ்ஞோர், இந்த நாட்டை எப்படியாவது பிடித்து விட்டால் இங்கேயுள்ள செல்வங்களுையெல்லாம் எங்கள் நாட்டுக்குக் கொண்டு போய் விடலாம்.
- அந்தோனி** : பிடிப்பது அவ்வளவு இலகுவான காரியமல்ல. இங்கே உள்ள அரசனோ மெத்தக் கெட்டிக்காரன். எங்கள் ஊரவர் தான் சண்டையிலே சூரர் என்றிருந்தேன். ஆனால் இங்கே வந்து பார்த்தால் ஒவ்வொருவனும் சண்டையிற் புலியாய் இருக்கிறான். அரசனோ என்றால் அவர்களுக்குத் தகுந்தவன். சண்டையிற் பெரிய சிங்கம்.
- ஆந்திரே** : அப்படியென்று தான் மன்னார்ப் போருக்குப் போன பிலிப்பும் சொன்னான். அரசன் போர்க்களத்தில் வந்திறங்கினது தானாம். எங்கள் பறங்கிப் பட்டாளமெல்லாம் தப்பினோம் தப்பினோம் என்று குடல் தெறிக்க ஓடிவிட்டனவாம்.
- அந்தோனி** : ஓம், கடற்போரிலும் எங்களுடைய ஆட்களுக்குப் படுதோல்வியாம். ஆக மூன்று கப்பல்தான் தப்பிக் கோவைக்குப் போயினவாம்.
- பேதுரு** : என்ன, போருக்குப் போன நாற்பத்தெட்டுக் கப்பலிலேயோ ?
- அந்தோனி** : ஓம் சிஞ்ஞோர்.
- பேதுரு** : பொல்லாத பயல்களாய் இருக்கிறார்களே.

- அந்தோனி** : இவர்களோடு கவனமாய்ப் புழங்க வேண்டும்.
- (பறங்கியர் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டு தம் பொருட்களைப் பரப்பியதும் மக்கள் வந்து அவற்றைப் பார்த்து விலை கேட்கின்றனர். சண்முகம், கந்தையா, உதுமான் இலெப்பை ஆகிய மூவரும் எட்டத்து நின்று பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றனர். அப்பொழுது உதுமான் இலெப்பை பின்வரும் பாட்டை அதற்கு வேண்டிய சைகைகளோடு பாடுகிறான்.)
- உதுமான்** : என்ன பிடிக்கிறாய் அந்தோனி
எலி பிடிக்கிறேன் சிஞ்ஞோரே
பொத்திப் பொத்திப்பிடி அந்தோனி
பூரிக் கொண்டோடுது சிஞ்ஞோரே.
- (அதைக் கேட்டு மூவரும் சிரிக்கின்றனர். அதன்பின் கந்தையா பாடுகிறான்.)
- கந்தையா** : சுன்னாகச் சந்தையிலே - பறங்கி
சுங்காணைப் போட்டுவிட்டான்
பார்த்துக் கொடுப்பவர்க்குப் - பறங்கி
பாதிச் சுங்கான் கொடுப்பான்.
- (மூவரும் கைகொட்டி நகைக்கின்றனர்)
- சண்முகம்** : அவர்கள் என்னென்ன பொருள் விற்கிறார்களென்று கொஞ்சம் போய்ப் பார்ப்போமோ ?
- கந்தையாவும்**
உதுமானும் : ஓம், ஓம்.
- (மூவரும் பறங்கியர் இருக்கும் இடத்திற்குப் போகின்றனர். சிறிது நேரம் அங்கிருக்கும் பொருட்களை உற்றுப் பார்த்து விட்டுச் சண்முகம் பாசிமணிக்கோவை யொன்றை எடுத்து விலை கேட்கின்றான்.)
- சண்முகம்** : சிஞ்ஞோரே! இதற்கு என்ன விலை ?
- பேதுரு** : அதுவா ? பதினெட்டு இறசால்.
- சண்முகம்** : (உதுமான் இலெப்பையை நோக்கி) காக்கா, இவன் என்ன பதினெட்டு இறசால் என்கிறான். இது பெறுமோ ?
- உதுமான்** : பெறுவது, இவை எல்லாம் பொய் வேலை காணும். இவைகளுக்கு ஏன் இவ்வளவு காசு ? ஊர்ப்பணத்தை வீணாய்ப் பறங்கிக்குக் கொட்டிக் கொடுப்பதுதான். அவன் காசுகளையெல்லாம் மூட்டை கட்டி நாளைக்குத் தன்னாருக்குக் கொண்டு போய் விடுவான்.

- பேதுரு : (உதுமான் பேச்சைக் கேட்டுச் சினந்து) உமக்கு ஏன் காணும், இந்தத் தொளாபாரம் எல்லாம்? வாங்க விரும்பினால் வாங்கும். இல்லாவிட்டால்வந்த வழியைப் பார்த்து நடவும்.
- உதுமான் : என்ன ஒருவகையாய்ப் பேசுகிறீர்? எங்கேயிருந்து பேசுகிறீர் என்று தெரியுமோ?
- பேதுரு : ஓம் தெரியும். நாங்கள் ஆர் என்று தெரியுமோ?
- உதுமான் : உங்களையோ தெரியாது. பாசாங்கு பண்ணிப் பணத்தைப் பறிக்கும் எமாற்றுக்காரர். உங்கள் வீம்புகள் எல்லாம் உங்கள் ஊரிலே. சங்கிலியின் சீமையிலே இந்தப் பருப்-பெல்லாம் வேகாது.
- சண்முகம் : ஏன் காணும் உவனோடு உந்தக் கதையெல்லாம்?
- உதுமான் : இல்லை அண்ணே, இவன் எங்களுரிலே வந்து எங்க-ளுக்கல்லவோ நாட்டாண்மை காட்டப் பார்க்கிறான்.
- பேதுரு : பொத்தடா வாயை.
- உதுமான் : என்னடா சொன்னாய்? மன்னாரிலே எங்கள் இராசாவிடம் வாங்கியது போதாதோ? என்ன, மறந்து விட்டீர்களோ?
- (பேதுரு உதுமான் இலெப்பைக்கு அடிக்கிறான். சண்முகம் பேதுருவுக்கு அடிக்கிறான். பக்கத்து நின்ற பறங்கியரும் அங்குள்ளவரோடு கைகலக்கின்றனர். ஈற்றில் பறங்கியர் தம் பொருட்களெல்லாவற்றையும் விட்டு ஒட்டமெடுக்கின்றனர்.)

திரை

களம் 2

இடம் : அரசன் அவைக்களம்

பரநிருபசிங்கன், தனிநாயகமுதலி, அரசகேசரி, அப்பாமுதலி, முத்துலிங்க-முதலி, அடியார்க்கு நல்லான், தளபதி இமையாணன், வீரமப்பாணன் ஆகியோர் தங்கள் தங்கள் இருக்கைகளில் அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

சங்கிலி : சபையோரே, சில காலத்திற்கு முன்பு பறங்கி வியாபாரிகள் சிலர் இங்கே வந்து இந்த நாட்டிலே வியாபாரஞ் செய்வதற்கு எம்மிடத்திலே உத்தரவு கேட்டனர். அது எனக்கு விருப்ப-மில்லாதபோதிலும் உங்கள் எண்ணத்திற்கு இசைந்து உத்தரவு கொடுத்தேன். அவ்வாறு கொடுக்கும் பொழுதும் இவர்கள் பகற்காலத்தில் நாட்டினுள் வந்து வியாபாரம்

பண்ணலாம். ஆனால் இராக்காலங்களில் ஊரினுள் தங்கக் கூடாது. அவர்கள் தோணிகளுக்கே போய்விட வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாட்டோடேயே அவ்வுத்தரவைக் கொடுத்தேன். சில நாளாக வியாபாரம் அப்படியே நடந்து வந்தது. பின்பு அவர்கள் இரந்து கேட்டபடியால் வியாபாரப் பொருட்களைச் சேகரித்து வைப்பதற்குக் கடலோரத்தில் பண்டகசாலை ஒன்று கட்ட உத்தரவு கொடுத்தேன். அவைகளத்தோரே! இவைகளெல்லாம் உங்கள் நினைவில் இருக்கும்.

தனிநா. மு. : அரசே, பறங்கியர் உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்யும் துரோகிகள் என்பதை நாம் அப்பொழுதே அறிந்திருக்க-வேண்டும்.

சங்கிலி : பண்டகசாலை கட்ட நாம் கொடுத்த உத்தரவைச் சாட்டா-கக் கொண்டு இவர்கள் கடற்கரைக்கு அருகிலுள்ள பண்டக-சாலைக்குப் பதிலாகக் கோட்டை ஒன்று கட்டி எழுப்பி-யிருக்கிறார்கள். இச்செய்தியை அறிந்து கோட்டையை இடித்தெறிதல் வேண்டும் என்று கட்டளை விடுத்தேன். அதற்குப் பறங்கியர், "கோட்டையை இடிக்க முடியாது. போருக்கு ஆயத்தம், என்று இன்று காலை ஓலை விடுத்தி-ருக்கின்றனர். இப்படி அவர்கள் எம்மைப் போருக்கு அறை-கூவி அழைக்கும்போது நாம் எம்மாவிருத்தல் சரியன்று. பறங்கிகள் எம்மைக் கோழைகள் என்று நினைத்தார்களோ? சரி, அவர்களை ஒருகை பார்க்கத்தானே வேண்டும். என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?

(அப்பொழுது பரநிருபசிங்கனும் அப்பாமுதலியும் ஒருவரை ஒருவர் கடைக்கண்ணாற் பார்க்கின்றனர். ஏனையோர் பிரமித்துப் போய் இருக்கின்றனர்.)

தனிநா. மு. : அரசே, யாம் ஒன்றை நினைத்துச் செய்ய இது வேறொன்றாய் விளைந்திருக்கின்றது. அன்று பறங்கியர் வியாபாரஞ் செய்ய உத்தரவு கேட்டபொழுது தாங்கள் அவரைப் பார்த்து "நீங்கள் இங்கு வந்த நோக்கம் வியாபாரமன்று. வேறேதோ-வாய் இருக்க வேண்டும்" என்று உத்தரவு கொடுக்க மறுத்தீர்கள். அதுவே சரியென யானும் எண்ணினேன். ஆனால் இங்கிருந்த மற்றையோர் பறங்கியரின் சார்பாய்ப் பேசினர். அதனால் நான் வாளா இருந்தேன். தாங்கள் அன்று சொன்னது முழுவதும் சரியென்று இப்பொழுது நிச்சயமாய்த் தெரிகின்றது. பறங்கியர் இங்கு வந்தது வியாபாரத்துக்-கன்று. எமது நாட்டைப் பிடித்து எம்மை அடிமைகளாக்கவே. அவர்கள் தந்திரத்தை முன்னரே அறியாது போனோம்.

- அடியா. ந. : எம்மைப் பறங்கியர் பேயர் ஆக்கிவிட்டார்.
- தனிநா. மு. : முற்றிலும் உண்மை. அவர்கள் நெஞ்சுத் துணிவுதான் என்ன? (பல்லை நெறுமுகிறான்)
- சங்கிலி : அவையோரே! போரே பறங்கியரின் திமிர்ப்பிற்கு மருந்து.
- அடியா. ந. : அதுவே சரி. இம்முறை அவருக்கு மன்னாரிலே கொடுத்த குளிகையிலும் காரசாரமான குளிகை கொடுக்க வேண்டும்.
- அரசகேசரி : அரசே, தாங்கள் போரே நிகழ்த்துவதாகத் தீர்மானித்தால், பகைவர் வலுவடையுமுன் அவரை விரைந்து தாக்குதல் வேண்டும்; அப்பொழுதுதான் இலகுவாக வெற்றி கொள்ளலாம்.
- "இளைதாக முண்மரங் கொல்க களையுநகர்
கைகொல்லுங் காழ்த்த விடத்து."
- சங்கிலி : புலவர் சிகாமணியே, இனி நடப்பதை இருந்து பாருங்கள். தமிழரைப் பேடிகள் என்று நினைத்தானோ பறங்கி. யாழ்ப்பாணத்தானின் கையுரம் மல்லி விற்கும் மடையருக்கு விளங்கவில்லை. கடல் கடந்து கடாரங் கொண்ட வீரத்தமிழன் வழித்தோன்றல்கள் நாம். இந்த மேனாட்டு மிலேச்சப் பயல்களைக் கலக்கி அடித்துத் துரத்தாவிடில் நான் தமிழனல்ல. தளபதி இமையாணரே !
- இமையா : அரசே.
- சங்கிலி : உமது படைவீரரின் ஆண்மையைக் காட்டும் நேரம் வந்து விட்டது. ஆயத்தம் பண்ணும். தமிழன் கைவரிசையின் உருசியைப் பறங்கி ஒரு சிறிது உணரட்டும்.

திரை

களம் 3

இடம் : யாழ்ப்பாணம் : பறங்கியர் கோட்டை

சூசை, உலோப்பே, மிக்கேல் ஆகிய மூவரும் போர்முனையினின்றும் வந்து ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டு தமது போருடையைக் கழற்றுகின்றனர்.

சூசை : இன்றைக்கு நடந்த சண்டையிலே தான் நான் மிகவும் களைத்துப் போனேன். சூ, சண்டை தொடங்கிப் பத்து நாட்களாகிவிட்டன. இன்னும் ஒரு முடிவையுங் காணவில்லை.

- உலோப்பே : இந்தச் சண்டை முடிந்துவிட்டால் நாம் ஆறுதலாகப் படுத்துறங்கலாம். கோவையிலிருந்து வந்த நாள் தொடக்கம் ஒரே சண்டையாகத்தானிருக்கிறது.
- மிக்கேல் : இன்றைக்கு நடந்த போரில் எதிரிகளை ஒரு வகையாகத் தோற்கடித்துவிட்டோம். இவ்வளவு காலமும் தொல்லைப்பட்டாலும் இன்றைய முடிவு எங்களுக்கு உற்சாகமுட்டக்கூடியதுதானே. நாளைக்குக் கட்டாயம் தமிழ்ச்சேனை முழுவதும் ஓட்டம் எடுக்கும். அப்பொழுதுதான் நமக்கு விளையாட்டு. கொள்ளையடிக்க நல்ல வசதி.
- உலோப்பே : நாளைக்கு வருவது நாளைக்கு. இப்போது களைத்துப் போனேன். இந்தக் களை நிற்க ஏதும் குடிக்க வேண்டும்.
- மிக்கேல் : இந்த நேரம் குடிக்காது போனால் வேறெந்த நேரம் குடிப்பது? (உரக்க) மத்தியாசு மத்தியாசு.
- உள்ளே : ஏன் சிஞ்சோர் ?
- மிக்கேல் : எடே, அந்தச் சாராயப் போத்தலையே கொண்டு வா.
- சூசை : தமிழர் தளபதி இமையாணன் சண்டை போட்டதைப் பார்த்தீர்களோ ? என்ன மாதிரி நின்று போர் செய்தான்! அவனுக்கு எதிரே நிற்கமுடியாது எங்கள் தளபதி தொம்பிலிப்புக்கூடப் பின்வாங்கிவிட்டார். அவன் போட்ட சண்டை அவ்வளவும் சண்டைதான். என்ன வீரம்! என்ன ஓர்மம்!
- (அப்பொழுது மத்தியாசு சாராயப் போத்தலையும் தமிழரையும் கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டுப் போகின்றான். யாவரும் சாராயத்தை வார்த்து வார்த்துக் குடிக்கின்றனர்.)
- மிக்கேல் : (செருமிவிட்டு) சாய், கொள்ளையடிக்கிறதைப் பற்றிப் பேசினீர்கள். திருக்கோணமலையில் நடந்த போரில் நான் சண்டை செய்தேன். போரில் வெற்றி கிடைத்ததும் கொள்ளையடிப்பதற்கு நாங்கள் கூட்டங்கூட்டமாகப் பிரிந்து போனோம். நானும் என் கூட்டத்தாரும் இந்தத் தமிழருடைய கோயிலொன்றுக்குள்ளே போய்ச் சேர்ந்தோம். அங்கே நாங்கள் கண்டதை என்னவென்று சொல்வது! பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் உருவங்கள் செய்து வைத்திருந்தார்கள். முத்துக்களாலும் இரத்தினங்களாலும் செய்த நகைகள் எத்தனை! அட்டா! அன்றைக்கு அங்கு சென்ற எங்கள் அதிட்டமே அதிட்டம்.
- சூசை : உதைச் சொல்லுகிறாய். நீ ஒரு கோயிலைக் கொள்ளையடித்ததைப் பற்றிப் பெரிதாகப் பேசினாய். நான் எத்தனை

கோயில்களில் நடந்த கொள்ளைகளில் பங்குபற்றியிருக்கிறேன் தெரியுமோ? அவ்வளவு பொருளும் இப்பொழுது என்கையில் இருக்குமேயானால் நான் இப்படியெல்லாம் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகச் சண்டை செய்து திரியத் தேவையில்லை. போத்துக்கலிலே ஒரு கோடிச் சீமானாய் எல்லாச் சுகங்களோடும் நாட்டு மாளிகையொன்றில் உல்லாசமாகக் காலங்கழிப்பேன்.

(அப்பொழுது பிரகன்சாவும் யாழ்ப்பாணக் கோட்டைத் தளபதி தொம்பிலிப்பும் வருகின்றனர். அங்கிருந்த மூவரும் எழுந்து மரியாதை செய்கின்றனர்.)

- பிரக. : (தொம்பிலிப்பை நோக்கி) சிஞ்ஞோர், இன்றைக்கு ஒருவகையாய்த் தமிழர் படையைத் தோற்கடித்து விட்டோம். யாழ்ப்பாணத்தை முற்றாகக் கைப்பற்றி விடலாம் போல் இருக்கிறது. என்றாலும், என்மனம் மகிழ்ச்சியடையவில்லை.
- தொம். : ஏன் சிஞ்ஞோரே?
- பிரக. : சங்கிலியைச் சண்டையிற் பிடித்து அவனுக்குத் தக்க தண்டனை விதித்தாலே யொழிய என்மனம் ஆறுதல் அடையாது.
- தொம். : இவ்வளவெல்லாம் செய்து முடித்து விட்டோம். இனி அவனைப் பிடிப்பது ஒரு காரியமோ? நாளைக்கே அவனைப் பிடித்து உங்கள் கையில் ஒப்படைத்து விடுவேன். அப்பொழுது நீங்கள் அவனை விரும்பிய விதமாகத் தண்டியுங்கள்.
- பிரக. : அவன் மிகுந்த வீரமுள்ளவன். அதுமட்டுமல்லாமல் மிகுந்த தந்திர புத்தியுமுள்ளவன். ஆகையால் அவனைப் பிடிப்பது நீ எண்ணுவது போல அவ்வளவு இலகுவல்ல.
- தொம். : அதைப் பற்றி யோசிக்க வேண்டாம். புத்திமான் பெலவான் அல்லவோ? எங்களுக்குக் கிடைக்கும் வெற்றிகளுக்கெல்லாம் சரீர்பெலம் மாத்திரந்தானா காரணம்? ஒரு ஜந்நாறு பறங்கியர் பல ஆயிரக்கணக்கான இந்த நாட்டு மக்களை எப்படி அடக்கி ஆளமுடியும்? எங்கள் தந்திர புத்தியினால் தான் இவைகளெல்லாம் வெற்றிகரமாக நிறைவேறுகின்றன. சங்கிலிக்கு மாறாக அவன் சபையிலேயே ஜந்தாம் படையினர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் உதவியால் பல அலுவல்களை நடத்தி வருகிறோம். நாளைக்குச் சங்கிலியைப் பிடிப்பதற்கும் சூழ்ச்சி செய்திருக்கிறோம்.

- பிரக. : சங்கிலி நம்முடைய சூழ்ச்சிகளையும் வெல்லக்கூடிய தந்திரசாலி. கவனம், இக்காரியத்தை எப்படிச் செய்து முடிப்பீர்கள்?
- தொம். : (அவனுடைய காதுக்குள் ஏதோ சொல்லுகிறான்) தெரிந்ததோ?
- பிரக. : (தலையை அசைத்துப் புன்னகை புரிந்து) மெத்தச் சரி.

திரை

களம் 4

இடம் : அரசமாளிகை

சங்கிலி கவலையோடு தன் கைகளை முதுகுப் புறமாகக் கட்டிக் கொண்டு அங்கும் இங்கும் உலாவுகின்றான். இராசமாதேவி ஒரு பக்கத்தே நிற்கின்றான்.

சங்கிலி : (இராசமாதேவியைப் பார்த்து) பறங்கியர் என்ன வகையாய்ச் சண்டை செய்கிறார்களா! இப்படியான போரை நாம் முன்பு பார்த்ததில்லை. இப்போது பிரகன்சா என்ற ஒருவன் கோவையிலிருந்து ஒரு புதிய பறங்கிப் பட்டாளத்தோடு வந்திருக்கின்றான். அந்தப் பட்டாளத்தார் கையாளும் போர் முறைகள் மிகவும் புதுமையானவை. இனி யாழ்ப்பாணம் எப்படித் தப்பப் போகிறதோ? கடவுளுக்குத்தான் தெரியும்.

இராசமாதேவி : என்றாலும் மனத் தைரியத்தைக் கைவிடக்கூடாது. வீரமாகாளி கட்டாயம் துணை செய்வாள். இறுதியில் வெற்றி எங்களுக்கே.

(அப்பொழுது அங்கயற்கண்ணி ஓலைச்சுருள் ஒன்றுடன் வருகின்றாள்.)

அங். கண். : (ஓலைச்சுருளை இராசமாதேவியிடம் கொடுத்து) இந்த ஓலைச்சுருளைத் தங்களிடம் கொடுக்கும்படி வடிவழகி தந்துவிட்டுப் போகின்றாள்.

இராசமாதேவி : என்ன? ஓலைச்சுருளோ? (அதை வாங்கித் தனக்குள்ளே படிக்கின்றாள். அப்பொழுது அவள் முகத்தில் வாட்டமும் வெகுளியும் கலந்து தோன்றுகின்றன. உடனே அரசன் கையில் அச்சுருளைக் கொடுக்கின்றாள். அவன் அதைத் தனக்குட் படிக்கின்றான். அவன் முகத்தில் வெகுளிக்குறிகள் தோன்றுகின்றன. ஒன்றும் போசாது அங்கும் இங்கும் உலாவுகின்றான். அப்பொழுது வீரமப்பாணன் உள்ளே வருகின்றான். இருவரையும் குறிப்பாய் நோக்குகின்றான்.)

- வீரமா. : ஏன் ஒருவகையாய் இருக்கிறீர்கள்? என்ன சங்கதி?
- (அரசன் ஒன்றும் பேசாது அவனிடம் ஒலைச்சுருளைக் கொடுக்கின்றான். அவன் அதைக் கூர்ந்து படிக்கின்றான்.)
- வீரமா. : (ஆறுதலாய்) இதைப்பற்றி ஏன் கவலை? வேண்டிய நடவடிக்கை எடுத்தால் எல்லாம் சரியாய்ப் போகும். அந்த வேலையை என்னிடம் விடுங்கள். நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். (திரும்பி இராசமாதேவியைப் பார்த்து), தேவி, கவலை வேண்டாம்.

திரை

களம் 5

இடம் : நல்லூர்க் கோட்டையின் மேற்கு வாசற்புறம்

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்க் கோட்டையின் மேற்கு வாசற்புறத்துப் பலவீரர் போருக்கு ஆயத்தராய் அணிவகுத்து நிற்கின்றனர். தமிழ்ப்படையின் முன்னணியில் சங்கிலி, இமையாணன், அப்பாமுதலி, அடியார்க்கு நல்லான். தனிநாயகமுதலி, வீரமாப்பாணன் ஆகியோர் நிற்கின்றனர். ஒருபுறத்தே தொம்பிலிப்பும் வேறு பறங்கியர் நால்வரும் நிற்கின்றனர். அப்பொழுது காக்கை வன்னியன் போர்க்கோலமின்றிச் சாதாரண உடையோடு அங்கு வருகின்றான். அரசனைக் கண்டதும் அவன் விரைந்து செல்கின்றான்.

சங்கிலி : (காக்கைவன்னியனைக் கண்டதும் அவனைத் தழுவுபவன் போலப் பாசாங்கு செய்து) வன்னியனாரே, இப்போதுதான் ஊர்காவற்றிறையிலிருந்து வந்தீரோ? நல்ல தருணத்தில் வந்துவிட்டீர். உமது படைவீரர் எங்கே?

காக்கை வன்னியன் : அரசே, தீவுப்பகுதியில் விடாமழையும் வெள்ளப் பெருக்கும் ஏற்பட்டபடியால் நான் வரப் பிந்திவிட்டது. என் சேனைகள் யாவும் ஆனைக்கோட்டைக்கு இப்பால் வந்துவிட்டன.

(வன்னியன் அரசனைக் கட்டியணைப்பவன்போல் இறுகப் பிடித்துக்கொள்கிறான். சங்கிலி அவன் பிடியினின்றும் விலகப் பார்க்கிறான். இவர்களிருவரும் இவ்வாறு மல்லுக்கட்டும் போது பறங்கிவீரர் ஓடி வருகின்றனர். அவருள் ஒருவன் கையில் விலங்கொன்று இருக்கின்றது.)

இமையா. : (அதைக் கண்டு) பிடியடா பறங்கிகளை.

(ஒரே குழப்பம். இமையாணன் பறங்கியர் தளபதி தொம்பிலிப்பைப் பிடித்து தளையிடுகின்றான். வீரமாப்பாணன் காக்கை வன்னியன் பிடியினின்றும் அரசனை விடுவிக்கின்றான். பின் காக்கை வன்னியனோடு சண்டையிட்டு அவனை நையப்புடைத்துப் பற்றித் தளையிடுகின்றான். அதைக்கண்ட பறங்கியர் பயந்து ஓடுகின்றனர். அவரைத் தமிழர் வீரர் சிலர் விரட்டிக் கலைக்கின்றனர்.)

சங்கிலி

: (காக்கைவன்னியனை நோக்கி) காக்கைவன்னியனாரே! நீர் உமது நண்பனாகிய எனக்கும் உமது நாட்டிற்கும் செய்த தொண்டு மிக மெச்சத்தக்கது. (காக்கைவன்னியன் தலைகுனிந்து நிற்கின்றான். சங்கிலி அங்கு நின்றவரைப் பார்த்து) இத்தமிழர் பெருந்தகையும், இந்த யாழ்ப்பாணத்திலே உயர்குடியிற் பிறந்து உயர் நிலையில் அமர்ந்திருக்கும் பெரியார் பலரும் எமது நாட்டுக்கும் எமது மக்களுக்கும் ஆற்றிய தொண்டு நன்று! நன்று!! கடந்த பத்து நாளாகப் பறங்கியரோடு கடும்போர் புரிந்தோம். வீரமாகாளி அம்மன் கோயிலின் முன்னே உள்ள வெளியிலே மக்களின் இரத்தம் ஆறாய்ப் பெருகியது. ஏன்? எமது நாட்டிலிருக்கும் யோக்கியர் சிலர் தம்மையும் தமது குடும்பங்களையும் உயர்த்துவதற்கு எடுத்த முயற்சியாலன்றோ? இந்த யோக்கியர் தமது நலத்துக்காக எமது நாட்டைப் பறங்கிக்கு விற்க முயன்றனர். ஆனால் இறைவனருளால் எமது வீரர்கள் அவர்கள் முயற்சியைத் தடுத்து விட்டனர். (அப்பொழுது அப்பாமுதலி அவ்விடத்திலிருந்து நழுவுப் பார்க்கின்றான். ஆனால் இமையாணன் அவனைப் போகவிடாது தடுக்கிறான்) நம் நாட்டு மக்களைக் கொன்றவர் பறங்கியரல்லர். (அப்பா முதலியைச் சுட்டிக்காட்டி) இந்தத் துரோகியும் இவனைச் சேர்ந்தவர்களுமே. இவர்களைப் பிடித்து விசாரணை செய்தல் எம் கடன். மேலும் இந்த நாட்டின் நலத்தைப் பாதிக்கும் வகையில் ஏதோ சூழ்ச்சி நடந்து வருவதாக நான் நெடுநாளாக ஐயுற்றிருந்தேன். நேற்று இரவு எனது கைக்கெட்டிய ஒலை ஒன்றால் சூழ்ச்சிகளெல்லாம் வெளியாயின. அப்பாமுதலியும் பரறிருபசிங்கரும் இச்சூழ்ச்சியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். அவர் இருவரும் இவன் (காக்கைவன்னியனைக் சுட்டிக்காட்டி) உதவியினால் பறங்கிப்படை இங்கு வர ஒழுங்கு செய்தனர். யாழ்ப்பாண மக்களின் வீரத்தாலும் அவர்களின் சுயநலமற்ற தியாகத்தாலும் பறங்கியர் கையினின்றும் எமது நாடு தப்பியது. யாழ்ப்பாணம் ஒங்குக! தமிழ் மக்கள் வாழ்க!

(அப்பாமுதலிக்கும் தளையிடுகின்றனர்.)

வீரமா. : பரநிருபசிங்கரையும் கைதுசெய்தல் வேண்டும், அரசே!
சங்கிலி : அவரோ என் அண்ணனார். முடிக்குரியவர். அதைப்பற்றி யான்
ஒன்றும் கூறேன். உங்கள் விருப்பம்.

திரை

களம் 6

இடம் : நல்லூர்த் தெரு

நல்லூர்த் தெருவில் மக்கள் குழுமி நிற்கின்றனர். வள்ளுவர் தலைவன்
அங்கு வந்து பறையறைந்து பின்வருமாறு விளம்பரம் செய்கின்றான்.

அகோ கேளும், மகாசனங்களே !

பூதலத்து வேந்த ரெல்லாம் பணியுஞ் சீலன்
பொங்கி வரும் பகையரசர்க் கால காலன்
மாதவர்கள் புகழ்ந்துமிக வாழ்த்தும் வள்ளல்
மருவுகலை யானவெல்லா மறிந்த மேலோன்
ஆதலரை அளியுடனே புரக்கும் கோலோன்
அன்புடனே குடிகளெல்லாம் போற்று மண்ணல
தீதிலறம் யாவையுமே புரந்து போற்றித்
திண்மையொடு தமிழ்மக்கள் திறமைகாத்த

இராசாதி ராச இராச கம்பீர
இராச உத்தண்ட இராச மார்த்தாண்ட
பராரி கேசரி பறங்கிசன கோளரி
ஈண்டு புகழ் வான்மதி
ஈழமண்டல பூபதி
சகராக சேகரன்
தமிழர்தங் கோமகன்
சங்கிலி மகாராச நிருபேந்திரனுக்கு
வெற்றி வெற்றி!

(நிறுத்திப் பறை அறைகின்றான்)

மன்னர்க்கு மன்னவன் மகிபாலர் சேகரன்
மகிமையொடு மேதினியை மாண்பாய்ப் புரப்போன்
தருமமிகு செகராச சேகர னெனும் பேர்
மண்மீது கொண்டவன் மருவரிய சங்கிலி

மகாராசன் ஈண்டு

பொன்னாட்டிற் குவமைபெறு புனிதநன் னாடாம்
மன்னுபுகழ் யாழ்ப்பாண மருவு மாந்தர்க்குக்
கொண்டபெரு மன்போடு கொடுப்பனிச் செய்தி

(நிறுத்திப் பறை அறைகின்றான்)

மக்கள் : அஃதென்ன ?

வள்ளுவர் தலைவன் : அஃதெப்படி யென்றால் :

மன்னுமெம் நாட்டில்வாழ் மாண்புடைக்குடிகாள் !
துன்னியே புவியினிற் றகளிலிர் வாழி,
அண்டியென் னவைக்களத் தளியுட னுமையான்
கண்டுசில செய்திகள் கழறிட விழைந்தேன்
அதனால்,
ஆருயிர் போலுமென் னன்புடை மாந்தரிகாள்
நாளையெம் மவைக்களம் நாடுவீர் விழைந்தே.

(நிறுத்திப் பறை அறைகின்றான்)

(அதைக் கேட்டு)

முதலாம்ஆள் : என்ன சங்கதியோ ?

இரண்டாம்ஆள் : ஏதோ பறங்கியரைப் பற்றி இருக்கலாம்.

மூன்றாம் ஆள் : இருக்காது, பறங்கிதான் தொலைந்து விட்டானே,
வேறென்னவாயிருக்கும் ?

நான்காம் ஆள் : சரி, நாளைக்குப் போய்ப் பார்க்கலாம் அரசன்
அவைக்களத்தில்

திரை

களம் 7

இடம் : நல்லூர் : அரசன் அவைக்களம்

தனிநாயக முதலி, அடியார்க்கு நல்லான், இமையாணன் ஆகியோர்
தங்கள் வழக்கமான இடங்களில் அமர்ந்திருக்கின்றனர். பொதுமக்கள் அங்கு
கூடி நிற்கின்றனர். யாவரும் அரசன் வரவை ஆவலோடு எதிர்பார்க்கின்றனர்.

கட்டிய. : (அங்கு வந்து) இராசாதிராசன், இராசமார்த்தாண்டன்,
இராசகம்பீரன், சங்கிலி மகாராசா சபைக்கு வருகின்றார்.
எச்சரிக்கை, பராக்கு.

(அதைக் கேட்டதும் அங்குள்ளோர் யாவரும் அவைக்கள வாயிலை நோக்குகின்றனர். சங்கிலி அரச உடையின்றிப் பொதுவான உடையில் வருகின்றான். அரசன் அங்ஙனம் வருவதைக் கண்டதும் அங்குள்ளோர் யாவரும் மிகுந்த வியப்பெய்தி நிற்கின்றனர். அவைக்களத்தே அமர்ந்திருந்தோர் எழுந்து பணிவோடு நிற்கின்றனர். சங்கிலி அரசுக்கட்டிலின் அருகு போய் நிற்கின்றான். வீரமட்பாணனும் வந்து நிற்கின்றான்.)

சங்கிலி : (நின்ற வண்ணம் தலைசாய்த்து அவைக்களத்தோரையும் அங்கு கூடிநிற்கும் மக்களையும் வணங்கிவிட்டு) அவைக்களத்துப் பெரியோரே! அன்பார்ந்த முதுகுடி மக்களே! நாட்டை நீதி முறை தவறாது ஆளுதலே அரசராயினோர் கடன். அதற்கிணங்கவே நானும் பெருமையும் தொன்மையும் வாய்ந்த இவ் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைப் பல ஆண்டுகளாக என்னால் இயன்ற வரை நீதி வழவாது ஆண்டு வந்துள்ளேன். பெருங்குடி மக்களே! உங்களுடைய அன்பையும் ஆதரவையும் பெற்றதினாலேயே யாழ்ப்பாணத்தரசன் ஆணைச்சக்கரம் செவ்வனே உருண்டு செல்லக்கூடியதாக இருக்கின்றது. "பகைமை என்னும் சேற்றில் அகப்பட்டுத் தவிக்கிறேன். உதவி புரியுங்கள்" என அலறினேன். அதனைக் கேட்டு உள்ளம் உவந்து எனக்கு உதவி புரிந்தீர்கள்.

வாழ்க நும் தடந்தோள் !

அவைக்களத்துப் பெரியோரே ! அரசாங்க அலுவல்களில் எனக்குத் துணை புரிபவர் போல நடித்த சான்றோர் பலரை நீங்கள் அறிவீர்கள். அவர்கள் எத்தகைய சான்றோர்களென்பதையும் தம் சூழ்ச்சிகளால் எம் நாட்டை விற்று எவ்வகையில் பெருமையடைந்திருக்கிறார்களென்பதையும் உலகறிய எடுத்துக் கூறுவதற்கே இந்த அவையை முரசு-றைந்து கூட்டினேன். நான் கூறப்போகும் வார்த்தைகளைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கேளுங்கள். உங்கள் அமைச்சர்கள் இராசவிசுவாசம் பொங்கி வழியும் அமைச்சப் பெருந்தகையினர் - ஆற்றிய அரும்பணிகளை நீங்கள் கட்டாயம் அறிதல் வேண்டும். அவற்றை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக் கூறுகின்றேன், கேளுங்கள்.

முதலாவதாக யாழ்ப்பாண நாட்டின் பண்டைப் பகைவராகிய வன்னியரை எமக்கு மாறாகக் கிளம்பும்படி தட்டி விட்டார்கள். இரண்டாவதாக நமது இராச்சியத்திலே உள்ள நாட்டுக்

கலகங்களை மூட்டுதற்குச் சூழ்ச்சி புரிந்தார்கள். அம்-முயற்சிகள் யாவும் கல்லிலே போட்ட மட்கலம் போலத் துண்டு துண்டாகச் சிதறிப் போயின ; அங்ஙனம் சிதறவே "அஞ்சி வந்தோம், தஞ்சம், எம்மைக் காத்தருள்க" என்று கூறிப் பறங்கியரின் காலிலே போய் விழ்ந்தார்கள். அதன் பின் நடந்ததை நீங்கள் அறிவீர்கள். இவர்கள் கபட நாடகத்தால் சொல்லொணாத் துன்பம் அடைந்தோம். ஆயினும் ஒருவாறு பறங்கியரைத் துரத்திவிட்டோம். இப்பெரியார்கள் செய்த சூழ்ச்சியைப் பற்றி நான் மனம்போனவாறு கூறுகின்றேன் என எண்ண வேண்டாம். இதோ என் கையிலிருக்கும் ஓலைச்சுருளே யாவற்றிற்கும் சான்று. இது பரநிருபசிங்கர் அப்பாமுதலிக்கு எழுதியது. பறங்கியருக்கு எம்மையும் எமது சுதந்திரத்தையும் விற்பதற்கும், வன்னியரை அதற்குப் பக்கபலமாக அமைப்பதற்கும் இவர்கள் செய்த சூழ்ச்சிகள் இதில் அடங்கியுள்ளன. நீங்களே படித்துப் பாருங்கள்.

(ஓலையைத் தனிநாயக முதலியின் முன்னே வைக்கிறான்.) யாழ்ப்பாணத்தரசு இப்பொழுது மீண்டும் வெற்றியுடனும் பெருமையுடனும் தலைதூக்கி நிற்கின்றது. இங்ஙனமே இவ் அரசு என்றும் பெருமையோடு திகழவேண்டும் என்பதே எனது வேண்டி. நாட்டில் அமைதி நிலவும் இவ்வேளையில் நான் நெடுங்காலமாக என மனதிற் கொண்டிருந்த ஆவலை நிறைவேற்ற விரும்புகின்றேன். அதற்கு உங்கள் ஆதரவை வேண்டி நிற்கின்றேன். இப்பொழுதே இவ்வரசபாரத்தை என் தலையினின்றும் இறக்கி ஓய்வெடுக்கின்றேன். எனக்குப் பதிலாக என் மகன் புவிராசபண்டாரத்தை அரசனாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். யாழ்ப்பாண அரசு நீழி வாழ்க !

(சங்கிலி போகின்றான். அங்குள்ளோர் யாவரும் திகைத்துப் போய் நிற்கின்றனர். தனிநாயக முதலியும் வீரமட்பாணனும் தலைகுனிந்த வண்ணம் வெளியே போகின்றனர். ஏனைய மந்திரி பிரதானிகள் அவரைத் தொடர்கின்றனர். அங்கு நின்ற பொதுமக்கள் கலங்கி நிற்கின்றனர்.)

முதலாம் ஆள் : எங்கள் அரசன் போய்விட்டான். எங்களைத் தாய்போற் பாதுகாத்த பெருந்தகை போய்விட்டான். இந்நாட்டை இனி யார் அவனைப் போல ஆளப் போகின்றார் ?

இரண்டாம் ஆள் : தமிழரைக் காத்த தமிழர் பெருமகன்.

மூன்றாம் ஆள் : இனி எம் கதி என்னவாகுமோ ? தெற்கே வன்னியரும் சிங்களவரும் ; வடக்கே நாயக்கர் ; நாலு புறமும் பறங்கியர் ; இந்நிலையில் காலைக் கையை நீட்டி உறங்குவதெப்படி ?

நான்காம் ஆள் : நிறுத்து என்ன பயம். தமிழன் வீரமரபில் தோன்றியவன். அச்சம் என்பதை அறியான். போர் என்றால் தோள் புடைத்துக் களித்து நிற்பவன். பொருதுவதற்குப் பகைவரில்லாவிட்டால் உள்ளம் கவலுகின்றவன். அம்மரபிலே தோன்றிய யாழ்ப்பாணத்தவரும் பகைவருக்கு அஞ்சுபவரோ?

முதலாம் ஆள் : உண்மைத் தமிழன் தன் நலம் கருதி யாரையாவது பின் சென்று தொழுது நின்றவனோ? யாழ்ப்பாண நாட்டுக்கு வந்த கேடு யாரால் வந்தது? இத்துரோகிகளே யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்த அல்லல் யாவற்றிற்கும் காரணர்.

இரண்டாம் ஆள் : நீ சொல்வது உண்மையே. இவர்கள் போன்றவரால் யாழ்ப்பாணம் இன்னும் என்ன என்ன இன்னலை எய்துமோ? பறங்கியருக்கு மட்டுமன்று; இன்னும் எத்தனை சாதியினருக்குத் தம் நலத்திற்காக எம் நாட்டை விற்க இருக்கின்றாரோ? நாம் அறியோம். என்றாலும் (தன் கையை இறுகப் பொத்தி உயர்த்திக்காட்டி) எமது உடலில் ஒரு துளி இரத்தம் இருக்குமட்டும் எமது நாட்டைப் பிறர் கையிற் போக விடமாட்டோம். இந் நயவஞ்சகரை முறியடிப்போம். இறுதியில் வெற்றி காண்போம்.

வீரத்தமிழன் வாழி

யாழ்ப்பாணம் வாழி.

திரை

முன்றாம் உறுப்பு முற்றும்

நாமகள் நலன்கள் நல்க நல்லிசைப் புலவ ரோங்க
பூமகள் பொலிந்து பொங்கப் பொருவியாழ்ப் பாணம்வாழ்க
கோமகன் சிங்கையார்யன் குரிசில்சங் கிலிதன் கூத்தை
ஏமமாய்ப் பார்ப்போர் கேட்போர் இன்புற்று வாழ்க மாதோ.

சங்கிலி முற்றும்.

10. துரோகிகள்

உறுப்பு I

களம் 1

இடம் : இமயவரம்பன் வீடு

இமயவரம்பன் வீட்டு மண்டபத்தில் இமயவரம்பன், பிரகலாதன், மும்முடி ஆகியோர் இருக்கைகளில் அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

மும்முடி : நீ சென்றவாரம் கோட்டையுருக்குப் போயிருந்தாயே. உண்மையில் அங்குள்ள அரசியல் நிலவரம் என்ன ?

பிரகலாதன் : அப்படி விசேஷமாய் நான் ஒன்றையும் கேள்விப்படவில்லை! செய்தித் தாள்களில் வருகிற மாதிரித்தான். புலிநாட்டு அரசியல் விஷயங்களைப் பற்றியும் பாராளுமன்றத்தில் பேசியிருக்கிறார்கள் அல்லவா ?

இமயவரம்பன் : புலிநாட்டுக்கு என்ன நன்மையா செய்யப்போகிறார்கள் ? தெரியாத காரியமா ? நாட்டில் நடைமுறையில் இருக்கும் வரிகளை இன்னும் கூட்டி - புலிநாட்டு மக்களின் இரத்தத்தை கசக்கிப் பிழிந்து, மந்தை நாட்டு மக்களை ஏகபோக வாழ்வில் அமர்த்துவதற்கே திட்டங்கள் போடுகிறார்கள். செக்கிழுத்த மாடுகள் போல எமது நாட்டவர் மந்தை நாட்டுக்குத் தமது வாழ்நாளெல்லாம் உழைத்து உழைத்துக் கொடுத்துவிட்டு மடிய வேண்டியதுதான்.

பிரகலாதன் : மந்தைநாட்டு ஆளுங்கட்சி மட்டும்தான் இப்படிச் செய்கின்றதா ? இந்நாளையில் உலகத்தில் என்ன நாட்டைப் பார்த்தாலும் இப்படித்தானே!

மும்முடி : இந்த நெருக்கடிக்கெல்லாம் காரணம் என்ன ? நாம் ஊன்றிப் பார்த்தோமா ? அல்லது எங்களை எல்லாம் தாமே சுமக்கின்றோம் என்று சொல்லி நிற்கும் மந்தை நாட்டார் இந்நெருக்கடியைத் தீர்க்க வழிவகை தேடினார்களா ?

இமய. : என்ன யோசிக்காமல் பேசுகிறீர்கள். மந்தை நாட்டார் கையில் எங்கள் நாடு சிக்கிக் கொண்டது. இந்த அடிமை நிலைக்கு

ஒரு முற்றுப்புள்ளி போடவேண்டும். அப்பொழுதுதான் எங்கள் நாட்டுக்கு ஈடேற்றமுண்டு.

தில்லைச்சியார் : (அப்பொழுது தில்லைச்சியார், அவர்கள் இருக்கும் இடத்திற்கு வந்து ஒரு மேசையில் கோப்பி நிறைந்த கிளாசுகளை வைத்து விட்டு) என்ன! பெரிய ஆத்திரத்தோடு பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். உங்களைக் கெடுக்கிறதற்கு மந்தை நாட்டான் அப்படி என்ன செய்து போட்டான்? இதிலே கோப்பி வைத்திருக்கிறேன். எடுத்துக் குடியுங்கள்.

பிரகலாதன் : நீங்கள் சொல்வது சரிதான். இவர்கள் வீணாய் அரசாங்கத்தோடே முட்டுப்பாட்டை போகிறார்கள். இருக்கிற மாதிரிக்கு இப்படி முட்டுப்பாட்டால் நாளைக்கு மறியல்தான்.

தில்லைச்சி. : ஓம் தம்பி! அரசாங்கத்துக்கு மாறாக ஏன் பேசுவான். ஆரும் போலீசு கீலிசு உங்கினே நின்ற கேட்டாலும் சும்மா போய் உங்களுடைய வேலைகளைப் பாருங்கள்.

பிரகலாதன் : நீங்கள் சொல்வது சரிதான் அம்மா! ஊரோடினால் ஒத்து ஓடு. ஒருவன் ஓடினால் கேட்டோடு! இவர்களெல்லாம் மற்ற-மற்றவன் வாழ்வதுபோல் வாழாமல் ஏதோ புதுமையாய் வெட்டி வீழ்த்தப் போகிறார்களாம். புரட்சி, விடுதலை, நாட்டு முன்னேற்றம் என்றெல்லாம் கத்தித் திரிகிறது. ஆனால், புரட்சிகள் நடந்த மற்ற நாடுகளுக்கும் எங்கள் நாட்டுக்கும் உள்ள நிலைமை வேறு என்று எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை. வாழ்க்கையை ஒருபோதும் பழுதாக்கக் கூடாது.

தில்லைச்சி.. : உலகமெல்லாம் புதுப்புது மாதிரியாய் கிடக்கிறது. பழைய முறையாய் இவன் வாழவேண்டும் என்று நினைக்கிறான் இல்லை. இவனுடைய தகப்பன் என்ன மாதிரியாக காலத்தைக் கொண்டோடினார். என்னையும் பார்த்து, இவனையும் வளர்த்து இந்த நிலையிலே விட்டுவிட்டுப் போய் விட்டார். (பெருமூச்சு விட்டு) அதற்கென்ன செய்வது, இன்னும் கொஞ்ச நாள் இருந்தாரில்லை. அப்படியிருந்தால் உந்தம்பியிவன் பேபர் கந்தேர்கனிலை ஓடித்திரிந்து உத்தியோகம் பார்க்கத் தேவையில்லை. பி. ஏ., எம். ஏ. எல்லாம் பாசு பண்ண வைத்து நல்ல அரசாங்க உத்தியோகம் எடுத்துக் கொடுத்திருப்பார்.

இமய. : சும்மா அலட்டாமல் போவனெனை. வேறே வேலையில்லையே?

தில்லைச்சி. : என்னுடைய பிள்ளை பி. ஏ., எம். ஏ. படிக்கவில்லைதான். என்றாலும் அவன் வாசித்துவிட்ட புத்தகங்களைப் போல உங்கே ஒருத்தனும் படித்திருக்கமாட்டான். ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு புத்தகம் கொண்டு வருகிறான். சாமஞ்சாமாய்

வாசிக்கிறான். நெடுகப் படித்தால் கண்ணுக்குக் கூடாது. விளக்கை நூத்துப் போட்டுப் படடா என்று சொன்னாலும் கேட்கிறானில்லை. இது மட்டுமோ, பின்னே வேளைகளில், கூட்டங்களுக்குப் போய் ஏதேதோ குன்றிப்போட்டு வருகிறான். ஒரு நேரம் வீட்டிலே இருக்கிறானில்லை. என்னோடு கூட பேச இவனுக்கு நேரமில்லை. இவனை என்ன செய்யிறதென்று தெரியவில்லைத் தம்பி. ஆறுமலாயிருந்து சாப்பிடவும் நேரமில்லாது ஓடித் திரிகிறான். உவனுடைய மனதுக்குள் ஏதோ புகுந்து கொண்டது.

பிரகலாதன் : (மெதுவாகச் சிரித்துக்கொண்டு) அதற்கெல்லாம் மருந்து இவரை ஒரு கட்டையிலே அடித்து விடுவதுதான். அப்பொழுது இந்தக் கூத்தெல்லாம் நீங்கிவிடும். ஆளும் ஒழுங்கிற்கு வந்து விடுவார்.

தில்லைச்சி. : அதற்கு நான் ஒருத்தி என்ன செய்யமுடியும். அவரிருந்தாரில்லை. இதெல்லாவற்றையும் செய்து முடித்து, பிள்ளையினுடைய சீரைச்சிறப்பை நான் பார்க்க (பெருமூச்சு) ம் ம் - உ.....

இமய. : வாருங்கள் போவோம். இனி இங்கிருக்கத் தேவையில்லை. அம்மாவுக்கு பழைய பைத்தியம் தொட்டுவிட்டது. இன்று நான்தான் பேப்பருக்கு எட்டோரியல் எழுதவேண்டி வரும். நான் போக வேண்டும். நேரமாகிவிட்டது.

(மூவரும் எழுந்து செல்கின்றனர். தில்லைச்சியார் மண்டபத்தில் உள்ள சாமான்களை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு மிகுந்த யோசனையோடு இமயனின் படுக்கையைத் தட்டி ஒழுங்காக்குகின்றார். அப்பொழுது மின்னிடைவஞ்சி வருகிறாள்)

தில்லைச்சி. : (தனக்குள் புத்தகங்களை அடுக்கிக் கொண்டு) அங்கொன்று இங்கொன்றாக இந்தப் புத்தகங்கள் கிடக்கின்றகிடை. படுத்த படுக்கையிலே படிக்கிறது. என்னுடைய அவர் படிக்காத புத்தகமெல்லாம் படிக்கிறான் போலிருக்கிறது. இவற்றைப் படித்துவிட்டுத்தான் எல்லோரோடும் சண்டை போட்டுத் திரிகிறான். ஆனால் கனக்கப் படிக்கிறதும் பிழைதான்.

(அப்போது மின்னிடைவஞ்சி மெதுவாக அவர் பேசுவதைக் கேட்டுக்கொண்டு நிற்கிறாள்.)

அது யார் இங்கு நிற்பது நீயே. வா கங்கச்சி. இதிலே இரு.

மின்னிடைவஞ்சி: என்ன, ஏதோ பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஆரும் உங்க அறைக்குள் இருக்கின்றாரோ?

தில்லைச்சி: இல்லை, இல்லை தங்கச்சி! சும்மா, இவன் என்னுடைய மகன் செய்யும் வேலைகளை எண்ணி எண்ணி எனக்குள்ளேயே பேசிக் கொண்டு நின்றேன். வேறொன்றுமில்லை.

மி.வஞ்சி: அப்படி நீங்கள் அவரைப் பற்றி என்ன பேசிக் கொண்டிருந்தீர்கள்?

தில்லைச்சி: ஒன்றுமில்லைப் பிள்ளை. இவனுடைய போக்கு எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. மற்ற மற்றப் பிள்ளைகளைப்போல இல்லை. அதுதான் இவனை எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை.

மி.வஞ்சி: (மேசையிலே அடுக்கி வைத்திருக்கும் புத்தகங்களைப் பார்த்து) இவை எல்லாம் அவர் படிக்கும் புத்தகங்களோ? (அவற்றை எடுத்துப் பார்க்கிறாள்.) Thos Promisod hand; Meine Kamph 0 by Adoll Hitler. Social Contract by Rousseau; The capital by Larl Marx; Anti.....by Lenin; Egypts Desting by Neguil; Legacy of Istael by Norman Bentwich; Mother by Maxim Gorki; Marx - Engles ' Marxism by Lenin. இந்தப் புத்தகமெல்லாம் இவர் படிக்கிறவரோ? நான் இதெல்லாவற்றையும் கதைப் புத்தகங்கள் என்றல்லவோ நினைத்தேன். இந்த நாளையிலே ஆண்பிள்ளைகளெல்லாம் ஒருமாதிரி. அண்ணாவந்தான் தொகை தொகையாய்ப் புத்தகங்கள் வாசிக்கிறார். Revolution - National liberation - விடுதலைப் போராட்டம். இன முழக்கம். இப்படிப்பட்ட புத்தகங்கள்தான் அவரும் படிக்கிறார். டாக்டர்தர் புத்தகங்கள் கூட வரவரக் குறைந்து கொண்டு போகிறது.

தில்லைச்சி: நான் கிழவி. எனக்கொன்றும் தெரியாதடி. ஏதோ காலம் மாறிப் போச்சு. சோற்றுக்கு வழியில்லை! சண்டை, போராட்டம், விடுதலை என்னு்று மண்டையையுடைக்கின்றான்கள். என்ன நடக்கப் போகுதோ தெரியவில்லை!

மி.வஞ்சி: நீ சொல்வது சரிபோலத்தான் இருக்கிறது! அதெல்லாம் இருக்கட்டும். இதிலே Maxim Gorki vOjpa Mother என்ற புத்தகம் இருக்கிறது. அதை நான் வீட்டே கொண்டுபோய் வாசித்துவிட்டுத் தரலாமா? கொண்டுபோனால் உங்களுடைய மகன் ஒன்றும் பேசமாட்டாரோ?

தில்லைச்சி: அவன் என்ன பேசுகிறது. அவருக்குப் படிக்க வேறப் புத்தகமில்லையோ? நீ நல்லாய்ப் படித்துவிட்டுக்

கொண்டுவா பிள்ளை. ஒருநல்ல வேலை செய்தென்றால் அதற்கும் தடை உத்தரவு பிறப்பிக்கிறதோ? நீ அதையும் கொண்டுபோ. இன்னும் வேறு ஏதாகினும் வேண்டுமென்றாலும் எடுத்துக்கொண்டு போ. (மின்னிடைவஞ்சி போகப் பார்த்துவிட்டு) நல்லொரு பிள்ளை. பாவம் தாயில்லை.

- திரை -

களம் 2

மும்முடி: (பிரகலாதனைப் பார்த்து) நீ சொல்வது பிழை. புலிநாடு பொருளாதாரத்தில் மந்தை நாட்டில் தங்கியிருக்கின்றது என்று எப்படிச் சொல்வாய்?

பிரகலாதன்: ஏன் பிழை! பார்! மந்தை நாட்டின் வருமானம் தேயிலை, றப்பர் முதலிய ஏற்றுமதிப் பொருள்களிலினால் வருகின்றது. அவ்வருமானத்திலிருந்துதான் எங்கள் நாடும் பிழைக்கின்றது.

இமயவரம்பன்: நீ சொல்வத ஓரளவிற்குச் சரிதான் பிரகலாதா. ஆனால் நீ ஒன்றை மறந்துவிட்டாய். இந்தமாதிரி எமது நாடு இருக்குமென்றால், என்றென்றைக்கும் புலிநாடு மந்தைநாட்டுக்கு அடிமையாகவே இருக்கவேண்டும்.

பிரகலா: சரி இன்றைக்கே மந்தை நாடு புலிநாட்டைப் பிரித்து விடுகிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். நாளைக்கு உங்கள் பாடு பட்டினிதான். இமயவரம்பா! பொருளாதாரமென்பது வெறும் இலட்சியப் பேச்சல்ல. சீவனோடு தொடர்புள்ளது. மனிதன் வாழவேண்டும்.

மும்முடி: எங்கள் நாட்டு விடுதலை வயிற்றிலே கடிக்கும் என்று சொன்னாய். மந்தை நாட்டிலுள்ள பொருட்கள் போல எங்கள் நாட்டிலுமில்லையோ. அப்பொருட்களை வளம்படுத்த வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் செல்வம் தானே வரும்.

பிரகலா: அப்படி வளம்படுத்த இந்நாட்டிலே என்ன இருக்கின்றது?

மும்முடி: உனக்கு என்ன பொருள் வேண்டும். விவசாயப் பொருளா? தொழில் உற்பத்திப் பொருட்களா? சொல்லு.

இமயவரம்: இப்பொழுதே தெங்குப்பொருள் இருக்கின்றது. சர்க்கரை செய்ய கரும்பு உண்டாக்கலாம். வெல்லத்திலிருந்து சீனி செய்யலாம். பருத்தி செய்யலாம். புகையிலை செய்கை தங்கால முறைப்படி எத்தனை எத்தனை விதத்தில் பயன்படுத்தலாம்.

- பிரகலா. : கதைக்கு நல்லாய்தான் இருக்கிறது. ஆனால்.....
- மும்முடி : என்ன ஆனால்! என்னுமெத்தனை செய்யலாம் ? உப்பிலிருந்தே eostic soda, D.D.T. முதலிய எத்தனையோ பொருட்களை உண்டாக்கிக் கொள்ளலாம். கண்ணாடி, பேப்பர், சீமெந்து போன்ற பொருட்களைச் செய்வதற்கு எங்கள் நாட்டிலுள்ள சாதனங்கள் போலவேறெந்த நாட்டில் உள்ளன.
- பிரகலா. : இவ்வளவுதானே. இன்னுமிருக்குமே.....
- இமயவரம். : உனக்குச் சிரிப்பாகத்தானிருக்கின்றது. ஏன் மீன்பிடித் தொழிலிலிருந்தே எவ்வளவு வருவாய். எங்கள் நாட்டிற்கு வரப்பண்ணலாம். மீன்பிடித்தளங்களெல்லாம் எங்கள் நாட்டில் தானே கிடக்கின்றன. நவீன முறைப்படி தொழில் முறையை மாற்றியமைத்தல்
- மும்முடி : (குறுக்கிட்டு) அதே போதுமே. அரசாங்கத்தை நாம் நடத்த! இத்தொழில்களெல்லாவற்றையும் விரைவில் வளம்படுத்த வேண்டும். அதனோடு துறைமுகங்களையும் வணிகப்போக்குவரத்திற்கு திரும்பவும் திறத்தல் வேண்டும்.
- பிரகலா. : அது சரிதான். அக்காலத்திலே எங்கள் புலிநாடுதான் கப்பலோட்டியவன் புலிநாட்டான்.
- இரும்பொறை : (கையில் செய்தித்தாளொன்றைக் கொண்டுநின்று) உங்களுடைய பேப்பரும் ஒரு பேப்பரோ. அரசாங்கத்துக்குப் பிடிக்காத செய்திகளென்றால் இருட்டடித்து விடுகின்றீர்கள்.
- இமயன். : மந்தைநாட்டு ஆட்சிக்காரனின் கட்டளை அது. ஒருநாடு வேறொரு நாட்டின் பிடியிலிருந்தால் நடப்பது வேறென்ன ?
- மும்முடி : பேப்பர் மட்டுமோ. ரேடியோ கூட உண்மையை வெளிவிடுவதில்லை. பாரபட்சமான செய்தியைத்தான் பரப்புகின்றது.
- இமயன் : இராத்திரி புல்தரைக் கூட்டத்தைப் பற்றி ரேடியோவில் வந்த செய்தியைப் பற்றிப் பேசுகிறாயா ? நாங்கள் போட்டுத்தானேயிருந்தோம்.
- இரும்பொறை : போட்டிருந்தீர்கள். போட்டிருந்தீர்கள். இங்கே இந்த பேப்பரிலே பார்க்கத்தானே தெரிகிறது.
- மும்முடி : (பேப்பரைப் பார்த்து) புல்தரைக் கூட்டத்திலே புலிநாட்டுக்கு நல்ல அடிதான் போலிருக்கின்றது.
- இமயன் : அடியில்லாமல் அடிமைவாழ்வில்லை. இவ்வளவில் எம்மவர் தப்பியது கடவுள் புண்ணியம்.
- மும்முடி : உண்மையிலே புல்தரைக்கூட்டத்திலே என்ன நடந்ததாம் ?

இரும்பொறை : நடக்கிறதென்ன நடக்கிறது. இனவெறி பிடித்த கும்பல் காத்திராப் பிரகாரமாய் அதிகார பீடத்திற்கு வந்தால் வேறு என்னத்தை எதிர்பார்க்கமுடியும். நீதி, நியாயம் ஒன்றும் பாராது மற்ற இனத்தை நசுக்கவே முனைந்து நிற்கும். (பிரகலாதனைப் பார்த்து) என்ன பிரகலாதரே! ஒற்றுமை ஒற்றுமை என்று உயிரைவிட்டீர். பார்த்தீரோ இப்பொழுது என்ன நடந்திருக்கிறதென்று.

பிரகலா. : வகுப்புவாத உணர்ச்சிகள் தாண்டவமாடும்பொழுது வேறென்னத்தை எதிர்பார்க்க முடியும். இதற்குத்தான் வகுப்புவாதம் என்பது மக்களின் அறிவை மயக்கி அவர்களைப் பிடுங்கித் தின்னும் பேய் என்பது.

மும்முடி : அந்தக் கதையெல்லாம் இருக்கட்டும். நான் கேட்ட கேள்வி என்ன. புல்தரைக் கூட்டத்தில் என்ன நடந்தது.

இரும்பொறை : எங்கள் புலியார் அமைதியாகக் கூட்டம் நடத்திக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, மந்தையார் சில குண்டர்களைக் கொண்டு வந்து, கூட்டத்தின் மேல் ஏவிவிட்டனர். எங்கள் தலைவர்கள் அஹிம்சையைக் கடைப்பிடித்து, அடிமாரி விழவிழ வேண்டிக் கட்டினர்.

பிரகலா. : ஓம், ஓம். மந்தையார் நடந்துகொண்டவிதம் வெறுக்கத்தக்கதுதான்.

இரும்பொறை : வெறுக்கத்தக்கதோ. (பல்லை நெருமிக் கொண்டு) மிருகங்கள்.

இமயன் : கூட்டத்திலே நின்ற ஒருவனுடைய காதையும் கடித்துக் கொண்டு போட்டாங்களாம்.

பிரகலா. : சீ, சீ, கடிக்கவில்லையாம். குண்டர்கள் கையிலே வைத்தடித்த மூங்கில் பிளப்பு காதைக் கிள்ளி எடுத்துப் போட்டுதாம்.

இரும்பொறை : நீ உண்மையை மறைக்கப் பார்க்கின்றாய். அவன் காதிலிருந்து பாய்ந்த இரத்தவெள்ளத்தைக் கண்டு சிகிச்சை செய்த டாக்டர்தர் சாட்சி.

இமயன் : ஓகோ, அந்த டாக்டர்த்தருக்குத்தானோ ஓடோடவிட்டுச் சீலையுரிந்தது.

(அப்பொழுது கருணாகரன் வருகின்றான்.)

இரும்பொறை : வா! வா!! கருணாகரன். (மற்றவர்களிடம்) இவர்தான் கருணாகரன். வைத்தியக் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்.

இமயன் : எங்கள் அயல்வீட்டு ஆசாமிதானே. இன்சினியர் பூதப் பாண்டியன் மகன்.

- இரும்பொறை : நாளைக்கு எங்கள்மீது அவர்கள் மந்தைமொழி திணிக்கப்படப் போகின்றது. புலிகளெல்லாம் மந்தைகளாகப் போகின்றன. மொழியைப் பறித்து விட்டார்கள். இனிமேல் எமது சமயத்தில் தாக்குவார்கள். ஊண், உடைகளில் கைவைப்பார்கள்.
- கருணாகரன் : எங்கள் மனைவிமார்களோடு கூட புலிமொழி பேசுகின்றோமோ என அறிய இரகசியப் போலீசை ஏவிவிடுவார்களாக்கும்.
- இமயன் : நாங்கள் ஏன் இக்கீழ் நிலையடைந்தோம். ஒவ்வொன்றாய் ஏன் எங்கள் அடிப்படையுரிமை பறிபோகின்றது. எமது இனத்தவர் எதுவுஞ் செய்யமுடியாத நிலையில் இருப்பது ஏன்?..... காலத்துக்குக் காலம் எமக்குத் தலைவராய் வந்தோர் தங்கள் நன்மைக்காக, மாற்றானுக்கு எம்மை விற்று இரண்டகஞ் செய்துவிட்டனர், துரோகிகள்.
- (அப்பொழுது மின்னிடைவஞ்சி மெதுவாக வருகின்றாள்.)
- கருணா. : என்ன தங்கச்சி, ஏன் வந்தாய். வீட்டிலே என்னைத் தேடுகின்றார்களோ?
- மின்.வஞ்சி. : இல்லை, இல்லை. நான் ஆச்சியைக் காண வந்தேன்.
- இமயன் : ஆர், என்னுடைய அம்மாவையோ ?
- மின்.வஞ்சி. : ஓம், ஓம். அவரையுங் கண்டு இந்தப் புத்தகத்தையும் திருப்பிக் கொடுக்க வந்தனான்.
- இமயன் : என்ன புத்தகம் ?
- மின்.வஞ்சி. : Gorky vOjpa Mother.
- பிரகலா. : ஓகோ, இவற்றையெல்லாம் நீங்களும் படிக்கத் தொடங்கி விட்டீர்களோ. (தனக்குள் சொல்வதுபோல்) நல்லது.
- மின்.வஞ்சி. : ஏன், படிக்கக் கூடாதோ. படித்தாலென்ன ?
- கருணாகரன் : (குறுக்கிட்டு) சரி, போ.
- மின்.வஞ்சி. : நீங்கள் ஏதோ ஆவேசத்தோடே பேசிக்கொண்டிருக்கின்றீர்கள். என்னவென்று பார்க்க நிற்கின்றேன்ஏன் நிற்கக்கூடாதோ.....?
- இமயன் : தாராளமாய் நிற்கலாம். எங்கள் பேச்சில் கலந்தும் கொள்ளலாம்.
- மும்முடி : (கடிகாரத்தைப் பார்த்துவிட்டு) நேரம் ஐந்தரை மணியாகின்றது. நான் கூட்டத்திற்குப் போகவேண்டும்.

- பிரகலா. : என்ன கூட்டம். எங்கே ?
- மும்முடி : தில்லையாடி மன்றில். தாழ்த்தப்பட்டோர் முன்னேற்ற சங்கக் கூட்டம். நானும் பேசுகின்றேன்.
- இமயன் : தாழ்த்தப்பட்டோரென்ற சொல்லை நாம் அறவே ஒழித்தல் வேண்டும். எங்கள் உரிமை, எங்கள் பண்பாடு யாவும் அவர்களுடையதுந்தான்.
- மும்முடி : காலைக்குக் காண்கின்றேன். (போகிறான்)
- கருணாகரன் : ஓமோம். புலிமக்களுக்குள் வித்தியாசம் இருந்தால் நாட்டு முன்னேற்றத்திற்கு தடையாயிருக்கும். எங்களுக்குள் பிளவு இருந்தால் மாற்றானை எதிர்பார்க்க முடியாது. ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு.
- இரும்பொறை : இக்கூட்ட மக்களை மந்தை நாட்டான் ஏமாற்றித் தன் பக்கம் எடுக்கப் பார்க்கின்றான். ஆனால், இவர்கள் எம் சகோதரர். இவர்களுடலில் பாயும் இரத்தமும் எம் இரத்தமே. எம் உடன் பிறந்தாரை நாம் தவிக்க விடுவதா ?
- பிரகலா. : சமூக முன்னேற்றம், பொருளாதார முன்னேற்றம் ஆகிய இரண்டையும் பண்படுத்திய பின்னரே நாம் அரசியல் முன்னேற்றத்தை அடையலாம். எனவே, இன்றைய நிலையிலே தீண்டாமை ஒழிப்பு முதலியன உடனடியாகச் செய்து முடிக்க வேண்டியன.
- இமயன். : ஓம் பிரகலாதன் ஓம். எந்தப் பிரச்சினையும் நாம் தனியே எடுத்து நோக்குதல் கூடாது. சமூகம், பொருளாதாரம், அரசியல், சமயம், கலைகள் ஆகியவற்றினது வளர்ச்சியம் ஒன்றோடொன்று பின்னிக் கிடக்கின்றன. நாம் அதை ஒருபொழுதும் மறத்தல் கூடாது.
- பிரகலா. : எம்மவரிடையே எத்தனையோ குறைபாடுகள் உள்ளன. நமது உணர்ச்சிகளைச் சிறிது அடக்கி, நம்மை முதலிலே திருத்திக் கொள்ள வேண்டும். வகுப்புவாதத்தை வளர்க்கப்படாது.
- இரும்பொறை : (பாய்ந்து விழுந்து) உப்படியே நாம் பேசிக் கொண்டு வந்ததினாலேயே இந்த நிலைக்கு இன்று வந்துள்ளோம். என்ன நடந்தது. எங்கள் தாயகத்திலே மந்தை நாட்டார், தமது அரசாங்க உதவியோடு மெள்ள மெள்ள வந்து குடியேறி எமது வளங்களையும் வாய்ப்புக்களையும் பறித்துக் கொண்டனர். நாமும் எமது தலைவர்களும் என்ன செய்தோம். பெரிதாகப் பேசிப் பயனில்லைப் பிரகலாதலே. உரிமையுடன் வாழத் தாயகம் காக்கப்படல் வேண்டும்.

மி. வஞ்சி. : அது உண்மைதான்.

இமயன் : ஓமோம். இன்று ஆலாபனத்திற்கும் அலங்காரப் பேச்சிற்கும் இடமில்லை. எங்கள் தாயகம் பறிபோகின்றது. பேசிக் கொண்டிருப்பதில் பயனில்லை. எங்கள் நாட்டவரை தட்டியெழுப்பி நாட்டின் உரிமைக்கும் விடுதலைக்கும் போராடுதல் எம்கடன். எங்கள் போர் அறப்போர். இனப்போர். உரிமைப்போர். வேறு இனத்தைக் கெடுக்கும் போரல்ல. எங்கள் உரிமைகளைக் காக்கும் போர். இப்போரை உலகம் ஆமோதிக்கும். அறவழி என்று அங்கீகரிக்கும். வெற்றி காணுவோம். இது திண்ணம். திண்ணம்.

- திரை -

உறுப்பு II

களம் 1

கலிப்பலகையின் மோட்டார் கார் திருத்துமிடம். கார்ப்பகுதிகள் அங்குமிங்கும் சிதறிக் கிடக்கின்றன. கலிப்பலகையும் துப்பாக்கியும் கொழுப்புப் படர்ந்த ளாழசவள அணிந்தவராய் கார்ப்பகுதியொன்றினைத் திருத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

கலிப்பகை : அடேய், துப்பாக்கி, அந்த packing ஐ வைத்து ஆணியை இறுக்கிப் பூட்டு - லெவரி சரியாயிருக்கிறதோ என்று பார்.

துப்பாக்கி : ஓ! இடைவழி யொன்றுமில்லை. அது சரி!

கலிப்பகை : காலையே வந்தகாருக்கு பிளக் துப்பரவு பண்ணி tune பண்ணிக் கொடுத்தியா? shock absorber (சொக் அப்சோபர்) பிழையென்று சொன்னான் டிரைவர். அதற்குப் புஷ் போட்டதோ - பழைய எண்ணையை ஊற்றிவிட்டுப் புது எண்ணை விட்டாயோ?

துப்பாக்கி : ஓம், அதெல்லாம் சரியாய்ச் செய்தேன். காரும் போய்விட்டது.

கலிப்பகை : காசு எவ்வளவு வாங்கினாய்?

துப்பாக்கி : 20 ரூபாய்.

கலிப்பகை : அங்கே காசை வைத்ததோ?

துப்பாக்கி : 17 ரூபாய் தான் வைத்தேன்.

கலிப்பகை : மிச்சம்?

துப்பாக்கி : அது நான் என்னுடைய செலவிற்கு எடுத்துப் போட்டேன் - தண்ணீர் விடாய்த்ததுவெயிலும்

கலிப்பகை : சரி, தொலைந்து போ; அதற்கிடையில் விளையாடப் போட்டாயோ -

(இமயவரம்பன் வருகிறான்)

கலிப்பகை : என்ன இமயவரம்பா! இந்த நேரத்தில் வந்திருக்கின்றாய்! பத்திரிகை ஆலயத்திற்குப் போகவில்லை? இன்று என்ன ஈவோ?

இமயவரம்பன் : இல்லை! இல்லை!! பத்திரிகாலயத்திற்குப் போனேன் - முதலாளி கூப்பிட்டு இந்த மாதச் சம்பளத்தையும் தந்து அனுப்பிவிட்டார் - இன்றோடு பத்திரிகைத் தொழிலுக்கு முற்றிப்பள்ளி! அன்று நான் எழுதிய எட்டோரியல் அரசாங்கத்திற்குச் சுடச்சுட, இருந்ததாக்கும்!

கலிப்பகை : அப்படியா? இனிமேல் என்ன செய்யப்போகின்றாய் ?

இமயவரம்பன் : செய்யத்தானே ஒன்றுமில்லை. பல்கலைக்கழகத்திலே படித்து degree எடுத்தவர்களும் கூட வேலையில்லாது தெரு அளந்து திரிகின்றார்கள். எனக்கு வேலையில்லாது இருப்பது ஒரு அதிசயமோ? கலிப்பகை - நான் மாத்திரமல்ல நாடு முழுவதும் ஒன்றுசேர்ந்து வேலை செய்ய ஒரு பெரிய பணி இருக்கின்றது. இன்றோடு என் காலில் இருந்த தளை அவிழ்ந்து விட்டது. இனிமேல் எமது கனவு கைகூடும் நிலை கெதியாய் வரும் - அதற்காகப் பாடுபடுவோம்!

கலிப்பகை : இதுகாறும் பேச்சளவில் இருந்தோம் - இனிமேல் எம் எண்ணக் கருத்தோடு ஒன்றுபட்ட எல்லோரையும் கூட்டி, ஒரு கட்சியை அமைத்து, நாட்டின் விடுதலைக்காகப் பாடுபடுவோம்!

இமயவரம்பன் : இப்பொழுது வேண்டுமானாலும் அதைத் தொடங்கலாம்.

கலிப்பகை : நிச்சயமாய் ?

இமயவரம்பன் : முக்காலும் நிச்சயம்.

கலிப்பகை : நம்முடைய கூட்டாளிகள் எல்லோரையும் இங்கு கூப்பிடுவோம் - அடேய் - துப்பாக்கி - கேட்டைப் பூட்டிவிடு. இமயவரம்பா, இதோ டெலிபோன் - உன் கூட்டாளிகளைக் கூப்பிடு! துப்பாக்கி! 5ம் குறுக்குத் தெருவிற்கு ஓடிப்போய் என்னுடன் நேற்றிரவு பேசிக்கொண்டிருந்தவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வா - கெதியாய் -

(இமயவரம்பன் டெலிபோனை டயல் பண்ணிவிட்டு)

இமயவரம்பன் : பிரகலாதன் - நான் இங்கு கலிப்பகையின் கராச்சில் நிற்கின்றேன். அவசரமான வேலை ஒன்று இருக்கின்றது. மும்முடி, இரும்பொறை, உத்தமச் சோழன், நெடுமாறன், கேடிலியப்பன், சயந்தவீரன் முதலியோரையும் கூட்டிக்கொண்டு உடனே வா! தாமதிக்காதே - ஓம்.... அப்படித்தான் - கராச்சுக்கு - ஓம்... கலிப்பகையின் ஆட்களும் வருகின்றார்கள்.

(டெலிபோனைக் கீழே வைக்கின்றான்)

கலிப்பகை : தம்பி, இமயா, நீ சிறுவன். உனக்குத் தெரியாது. மந்தை நாடு உண்மையிலேயே எங்கள் புலிநாட்டைத் தங்கள் கொலனி என நினைத்து, அடிமைப்படுத்தப் பார்க்கின்றது. ஆங்கில ஏகாதிபத்தியம் தானாண்ட நாடுகளில், தன் மொழியைக் கட்டாயமாகத் திணித்தது போல, தானும் ஒரு குட்டி ராஜ்யம் என மனப்பால் குடிக்கும். மந்தை நாடும், புலி நாட்டில் தனது மொழியைத் திணிக்கப் பார்க்கின்றது. இந்த நோக்கத்துடனேயே எங்கள் மொழியை ஒழித்துக் கட்ட கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு நிற்கின்றது. நாங்கள் எங்கள் மொழியைக் காத்துக் கொள்ள ஏற்ற வழிவகைகள் தேட வேண்டும். மந்தை நாட்டின் பிடியினின்றும் விடுவடுவதே இதற்கு வழி

(இவ்வாறு பேசிக் கொண்டிருக்க இரும்பொறையும் துப்பாக்கியும் வருகின்றனர்.)

கலிப்பகை : அடே.... துப்பாக்கி, என்னடா ஊர்சுற்றிவிட்டு வருகிறாயோ அல்லது நான் சொன்ன ஆளைக் கண்டு சொல்லிவிட்டு வருகிறியோ ?

துப்பாக்கி : நான் உடனே போய்ச் சொல்லிவிட்டேன். இதோ வந்து விடுவார்கள்.

கலிப்பகை : உண்மைதானே?....

துப்பாக்கி : அப்பு ஆணை உண்மை.

இரும்பொறை : இதுவேலவே, ஆங்கில ஏகாதிபத்தியம் இந்தியாவைவிட்டு, அகன்ற பொழுது, வட இந்தியாவிலுள்ள இந்தியக்காரர்களின் கையில் அதிகாரம் கிடைத்ததும், ஈங்கிலேயர்களின் அடிச்சுவட்டைப் பற்றி, அவரும் பிறமொழி பேசுவோர் மீது தம்மொழியைத் திணிக்க முயன்றனர். அப்பொழுதெல்லாம் தென்இந்தியத் தமிழர்கள் தம் மொழிக்காகப் புரண்டு எழுந்து பட்ட இன்னல்கள் எவ்வளவோ துன்பங்கள் எவ்வளவோ அந்நாட்களில் நானும் அங்கு நின்றேன்.

துப்பாக்கி : என்ன ஐயா! நீங்களும் அங்கு நின்றீர்களா? என்ன நடந்தது?

இமயவரம்பன் : உண்மைதான். தமிழர்கள் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் பட்ட துன்பங்கள் சொல்ல முடியாது. அவர்கள் அவ்வாறு போராடியிராவிட்டால் இன்று தமிழ்மொழி தொலைந்தே போயிருக்கும். ஆகா! அவர்களின் வீரமென்ன! தியாகமென்ன! செயலாற்றும் வன்மையென்ன!

இரும்பொறை : இப்பொழுதும் என்மனக் கண்முன் நிற்கின்றது - என்னால் மறக்க முடியவில்லை - சென்னையில் தொண்டைமண்டலம்,

துளுவ வேளாளர் பள்ளியின் முன் தமிழர் பெரும்படை முன்னணி வீரர்கள் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்தன - அடக்குமுறைகள்! ஒரே கோரக் காட்சிகள்! இவையெல்லாம் தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்தன. எட்டுமாதக் கர்ப்பவதி, எழில் நிறை தமிழ்ச்சி இந்தி ஆட்சியினர் அடக்குமுறைக் கூட்டிலே - கையிலே பிடித்திருந்த பாலகன் பசிபசி என்று அழ - வயிற்றிலே சிசு துடிக்கத்துடிக்க தன்னந்தனியாக நகர் கடத்தப்பட்டாள்.

கலிப்பகை : ஓமோம்! அந்தப் போரிலே எத்தனை கொடுமைகள் தலைவிரித்தாடின. நினைத்தாலே நெஞ்சம் திடுக்கிடும்.

இமயவரம்பன் : அன்று அவர் நடத்திய போர் மகத்தான் போர்! வரலாற்றிலே நல்ல இடம் பெற்றள்ள போர் - துரோகிகள் இல்லாது தீரர்கள் கொண்டதொரு போர்! மொழிக்காக எதையும் தியாகம் செய்யத் திறன் படைத்த சிங்கத் தமிழர்கள் கொண்ட படைபலத்துடன் பலன் கண்ட போர் - அங்கு அறப்போரின் வெற்றி கிட்டியது. இங்கும் - எங்கள் அருமைப்பலி நாட்டிலும் - நடைபெறப்போகும் அறப்போருக்கு நாம் ஆயத்தப்பட வேண்டும் - வெற்றி காணவேண்டும். அதற்கு அந்த அறப்போரின் வெற்றி நமக்கு நல்லதொரு தூண்டுகோல் - மகிழ்ச்சி தரும் செய்தி.

(இவர்கள் இவ்வாறிருக்க சாமி ஆடவல்லார் பெல்லுடன் பாடிக்கொண்டு வருகின்றார். யாவரும் பார்க்கின்றனர்.)

கலிப்பகை : வணக்கம் சாமியார்! என்ன ஒரே மளமளப்பாக இருக்கின்றது. பாடிக்கொண்டு வருகின்றீர்கள்.

ஆடவல்லார் : இறைவன் திருவடியைச் சார்ந்து நிற்கும் ஆன்மா எப்பொழுதும் ஆனந்தமயமாகத் தானேயிருக்கும்?

கலிப்பகை : என்ன வெகுநாட்களாக அடிகள் இவ்விடம் எழுந்தருளவில்லை - பிறநாட்டுச் சஞ்சாரமோ?

ஆடவல்லார் : இன்று - இன்று - இந்தக்கட்டை ஆச்சிரமத்திலேதான் சிலநாட்கள் எகாந்தமாகச் சிலகாலம் சிவாக்கியத்திலே லயித்திருந்தது.

துப்பாக்கி : என்ன சாமியார் - தம்பிரான் தேத்தண்ணிக்கடையில் நேற்று ரேடியோ கேட்டுக்கொண்டு நின்றீர்கள். என்ன ரேடியோ ஐக்கியம் சிவாக்கியமாக இருந்ததோ -

ஆடவல்லார் : ஆம் உண்மைதான் - மந்தை நாட்டார் புலிநாட்டாலை நிர்மூலம் செய்துவரும் இந்நாட்களில் துறவியாகிய இதுகூட

நிலைமையறிய ரேடியோவைக் கேட்பது அதிசயமல்லவே - ஒம்! சிவாயநம - ஒம்! சிவாயநம - ஆன்மாவுக்கழிவில்லை.

இமயவரம்பன் : உதைப்பற்றித்தான் நாங்களும் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். உந்தச்சித்தாந்தப் பெரும்பேச்சுக்களையெல்லாம் கட்டிவைத்துவிட்டு உலகத்துக்குள் இறங்குங்கள். நாட்டின் விடுதலைக்குப் போராடுவதற்கு ஓர் போர்முனைக் கட்சியை உருவாக்கத் திட்டமிட்டுள்ளோம். அதன் நோக்கமாகவே இங்கு வந்துள்ளோம். நீங்களும் சமயத்தில் வந்தீர்கள்.

ஆடவல்லார் : நமச்சிவாய - நமச்சிவாய - இந்தக்கட்டை லௌகீக விஷயங்களில் ஈடுவதில்லையே - ஆன்மா ஈடேற்றமே இக்கட்டையின் முன்னேற்றம்.

துப்பாக்கி : முன்னேற்றத்தானே சாமியார் கேட்கின்றோம். ஒரு ஆன்மாவின் முன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுபடுகின்றீர்கள். இங்கோ பல ஆன்மாக்கள் முன்னேறத் துடிதுடித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. சும்மா இருங்கள் சாமியார் - (ஏனையோரைப் பார்த்து) இதற்கும் சாமியாரைக் கேட்கின்றதோ - போர் என்றால் தோள் புடைத்து நிற்பவர் எங்கள் சாமியார் - தெரியாதோ!

ஆடவல்லார் : நமச்சிவாய வாழ்க! நாதன்தான் வாழ்க! இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நிங்காதான் தான் வாழ்க!

(இவர்கள் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டு நிற்க மும்முடி உள்ளேயிருந்து வந்து கையால் யாவரையும் வரும்படி சைகை செய்கின்றான் - அப்பொழுது -)

கலிப்பகை : சரி வாருங்கள் எல்லோரும் கூட்டத்திற்கு வந்து விட்டார்கள். உங்கே மூலைக்குள்தான் - எல்லோரும் போவோம் - (எல்லோரும் போகின்றனர். கடைசியில் சாமியார் தாடியைத் தடவி)

ஆடவல்லார் : நமச்சிவாய - நமச்சிவாய!
சர்வம் ஆனந்தமயம் - ஜகத் -
(போகிறார்.)

- திரை -

களம் 2

இடம் : கலிப்பகையின் மோட்டார் திருத்துமிடம்)

இமயவரம்பன், துப்பாக்கி, கலிப்பகை, ஆடவல்லான் ஆகியோர் பேசிக்கொண்டு நிற்கின்றனர்.

கலிப்பகை : இப்படிப்பட்ட கட்சிகளை உருவாக்க முனையும் பொழுது பெரும்பாலும் கருத்து வேற்றுமைகளும் வாய்ச்சண்டைகளும் ஏற்படுவது வழக்கந்தான். ஆனால், இவை நாவும் நாளடைவில் ஒரு வழிப்பட்டு அலுவல்கள் தாமே ஓடிக்கொண்டு போகும். கருத்து வேற்றுமை பெரிதல்ல, மன ஒற்றுமையே பெரிது. அதில்தான் எமது போர்முனைக்கட்சி வெற்றியடையும். ஆகையினாலே அன்று நெடுமாறன் என்னைப் பற்றிக் கூறியவற்றை ஒரு பொருட்டாக எடுக்கக்கூடாது.

இமயவரம்பன் : ஓம், ஓம். நெடுமாறன் உண்மையும் நேர்மையுமுள்ள ஒருவன். எனக்கு அவனை நன்றாகத் தெரியும். உங்களை நன்றாய்த் தெரியாது போலிருக்கிறது.

துப்பாக்கி : ஆர் ? ஐயாவைப் பற்றிப் பேசுகின்றீர்களா? நெடுமாறனுக்கு ஐயாவைக் கொஞ்சமும் தெரியாது போலத்தானிருக்கிறது. கடந்த உலகப்போரிலே தலைசிறந்த ஜெர்மன் தளபதி ரொமெல் எகிப்திலே நேசதேசப்படைகளைக் கலக்கியடித்து நின்றபொழுது அவனைத் தோற்கடித்த படையிலே சண்டையிட்ட வீரர் அல்லவா ? ஐயா இன்னும் எத்தனை எத்தனை போரிலே துணிவுடன் முன்னணியில் நின்று போர்புரிந்து வெற்றிகரமாக நாடு வந்த வீரன்!

கலிப்பகை : அடேய்! அடேய்! உனக்கேன் இந்த வேலை. ஒடிப்போய் box spanner எடுத்துக்கொண்டு வா. அது எல்லாம் அந்தக் காலம் தம்பி. பிறநாட்டானுடன் கூலிக்குச் சண்டைபோட்டோம். இப்பொழுது எங்கள்நாடு எங்களை அழைக்கிறது.

ஆடவல்லார் : அறப்போர் என்றால் மனிதன் எப்போதும் ஆயத்தமாகவே இருக்கவேண்டும். ஆனால் நீர் செய்த போர் எல்லாம் அதர்மப்போர், கூலிப்போர்.

கலிப்பகை : நீங்கள் சொல்வது சரிதான். ஆனால் மணிப்பூரில் இப்பாலில் நடந்த போரிலே பங்குபற்ற எனக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. நீங்கள் முற்பிறவியிலே செய்த நல்வினைப் பயன்தான் நேதாஜியினுடைய தூதர் படையிலே சேர்ந்து போர்புரிய வைத்தது. அது உங்கள் அதிட்டம். நானும் உங்களைப்போல மலாயாவிலிருந்திருந்தால்.....

ஆடவல்லார் : (கையையுயர்த்த) போதும். போதும். அதெல்லாம் பூர்வாசிரமப் பேச்சு. நமச்சிவாய - நமச்சிவாய.

துப்பாக்கி : (வந்து கொண்டே) என்ன எங்கள் சாமியால் இலேசானவரா? ஆன்மாவுக்கு அழிவில்லை - ஆன்மாவுக்கு அழிவில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டு எத்தனை ஆன்மாக்களைச் சிவலோகம் சேர்த்திருக்கிறார் தெரியுமா? என்ன சாமியார்...

ஆடவல்லார் : ஆன்மாக்களைப் பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடக்கச் செய்தல் பெருந்தொண்டல்லவா ?

இமயவரம்பன் : அதெல்லாஞ் சரி.... உங்கள் இருவரது தொண்டையும் எங்கள் நாடு எதிர்நோக்கி நிற்கின்றது.

(அப்பொழுது இரும்பொறையும், கருணாகரனும் வருகிறார்கள். இரும்பொறையில் தலையில் டியனெயப் கட்டியிருக்கிறது)

இமயவரம்பன் : என்ன அவ்வளவு அவசரமாக வருகின்றீர்கள்? என்ன நடந்துவிட்டது? தலையிலே என்ன கட்டு?

இரும்பொறை : நாங்கள் ஐயப்பட்டது சரியாய் விட்டது. கலகம்! கலகம்; வளவனுாரிப் பெருங்கலகம்.

கலிப்பகை : என்ன கலகம். சீக்கிரம் சொல்லு.

ஆடவல்லார் : ஆட்டுக் கடையில்.....

இரும்பொறை : இரத்தவெறி. மந்தையாருக்கும்....

துப்பாக்கி : மற்றது

இரும்பொறை : எழுபது என்பது மந்தைநாட்டுக் காதையர்கள் சில லொறிகளில் எறிகுண்டு துவக்கு முதலியவற்றோடு திடீரென வந்திறங்கி அங்குள்ள எங்கள் புலிமக்களின் குடியிருப்புக்களில் பாய்ந்தனர். வீடுகளில் எறிகண்டுகளை எறிந்தனர். சத்தத்தைக் கேட்டு ஓடிவந்த மக்களைத் துப்பாக்கிகளினாற் சுட்டுக் குவிக்கின்றனர்.

இமயவரம்பன் : (பல்லை நெருமிக்கொண்டு) எங்கள் நாட்டுக்குள் மந்தை நாட்டான் வந்து இவ்வளவு அட்டுளியுஞ் செய்யவோ பின்பு பின்பு.....

கருணாகரன் : அந்தக் கொடூரத்தை எடுத்துச் சொல்லவே என்னால் முடியவில்லை. எங்கள்தாய்மார், சிசுக்கள், இளங்கன்னியர் எல்லாரும் தீக்கும் துப்பாக்கிக்கும் இரையாகின்றனர். வீதிகளெல்லாம் இரத்தவெள்ளம் பாய்கின்றது. பார்க்கமுடியாத கோரக்காட்சி, படுகொலை! படுகொலை!

கலிப்பகை : மந்தை நாட்டுக் காலிப்பயல்கள் நான் இன்று அங்கு இருந்திருந்தால்.....!

இரும்பொறை : அங்கு நடந்த அக்கிரமங்கள்! கோரக்காட்சிகள்! அவை நாகரிகமுள்ள மக்கள் சமுதாயத்திற்கு எடுத்துரைக்கக் கூடியனவல்ல. எத்தனை எத்தனை இளங்குமரிகள்! பருவங்கொழிக்கும் வாலுக்குமரிகள்! மானம்போற்றும் மாண்புடை மங்கையர் திலகங்கள்! மந்தை நாட்டான் மிருகவெறிக்குப் பலியாகிப் பதைபதைத்து மடிந்தனர். நாகரிகம் படைத்த இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிற்கு இவ்வகையான மிருகத்தனங்கள் மனிதரிடையே நடக்குமா? ஆனால் நடந்தேவிட்டது.

துப்பாக்கி : என்ன எம் கன்னியரை மானபங்கம் செய்யத் துணிந்தானா மந்தைநாட்டான். அவனுக்கு அவ்வளவு நெஞ்சுத்துணிவு? இதைப் பார்த்துக்கொண்டு நாம் சும்மா இருப்பதா? இனிமேல் எங்கள் உயிர் எதற்கு?

இரும்பொறை : இந்த அக்கிரமங்கள் நடந்துகொண்டிருந்த பொழுது - வஞ்சமறியாத கன்னியொருத்தி - இளமை ததும்பும் எழிலுடை நங்கை. இரக்கமில்லா நெஞ்சக் காதையர் மூவர்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு தத்தளித்துக் கொண்டு நின்றாள். ஒருவன் கையில் இரத்தம் பாயக் கடித்து அவன்பிடியினின்றும் விலகி ஓடமுயன்று கொண்டிருந்தாள். அக்கோரக்காட்சியைக் கண்டேன். ஆத்திரம் பொங்கியது. உடனே ஓடி அவர் மகத்தில் அறைந்தேன். கன்னி தப்பினாள். அவர்கள் ஓட்டம் பிடித்தனர். எனினும் ஒருவன் எறிந்த கல் வந்து என் மண்டையைப் பிளந்துவிட்டது.

இமயவரம்பன் : நீ செய்தது வீரச்செயல்தான். அரியதொண்டுதான். எனினும் இப்படித் தனித்தனித்த முறையில் எதிர்த்து வெற்றிபெறுதல் எப்பொழுதும் முடியாது. நாம் ஒன்றுபட்டுத் திட்டமிட்டு எதிர்த்தால் தான் எங்கள் நாடிருக்கும் நிலையில் வெற்றிபெறுதல் முடியும்.

கலிப்பகை : பேசியது போதும். இந்நிலையைச் சமாளிக்கும் வழிவகைகளைத் தேடவேண்டும். கலங்கி நிற்கும் வளவனூர் மக்களுக்கு உடனே உதவியளிக்க வேண்டும். துப்பாக்கி, நீ போய் கேடிலியப்பன், சயந்தவீரன், முசுஞந்தன், வானவன், மானவர்மன் முதலியோரைத் தங்கள் தங்கள் ஆட்களோடு இன்றிரவு 12 மணிக்கு வளவனூருக்குப் போவதற்கு ஆயத்தம் செய்யும் வண்ணம் சொல்லிவிட்டு வா.

இமயவரம்பன் : எத்தனைபேரைக் கொண்டுபோகப் போகின்றீர்கள்?

கலிப்பகை : நூறு போர்! நூற்றைம்பது துவகக்கும்.

ஆடவல்லார் : ஆமாம். அதுதான் சரி. வளவனூரிலுள்ள ஆன்மாக்கள் ஈடேறுவதற்கும் இதுதான் தகுந்த வழி. அசுரரைச் சங்கரித்து தேவரைக் காத்தல் சிவத்தின் திருவிளையாடல்.

கலிப்பகை : அதெல்லாம் கிடக்கட்டும் சாமியார். ஒரு நூற்றைம்பது துவக்கும் அவற்றிற்கு வேண்டிய தோட்டாக்களும்.....

ஆடவல்லார் : திருவருள் பாலிக்கும்.

கலிப்பகை : அந்தத் திருவருள் பாலிப்பதை விட்டுவிட்டு இரவு பத்துமணிக்கு முன் அவை யாவும் இங்கு வந்து சேரவேண்டும்.

துப்பாக்கி : சரி நீங்கள் ஆட்களை ஆயத்தப்படுத்துங்கள். சாமியார் அதெல்லாம் பார்த்துக்கொள்வார். என்ன அடிகளார் - திருவிளையாட்டுத் தெரியாதோ உங்களுக்கு.

கலிப்பகை : துப்பாக்கி, எங்களிடம் இரண்டு லொறிகள் இருக்கின்றன. சேந்தரிடம் மூன்று லொறிகள் அனுப்பச் சொல்லு. போகிறவர்கட்குச் சாப்பாடு வேண்டும். உத்தமசோழனிடமும் நெடுமாறனிடமும் சொல்லிவிடு.

இமயவரம்பன் : சரியாக விடிய மூன்று மணிக்குப் புறப்பட வேண்டும். தோட்டாக்கள் குறைந்தால் சேக்கிழான் கடையிற் போய் வேண்டியவற்றை எடுத்துக்கொள்ளலாம். பிற்பாடு காயையும் லைசென்ஸ் துண்டுகளையும் கொடுத்துப் பதிவு செய்யலாம். துவக்குக் குறைந்தால் வளவனூர்ப் பக்கத்திலே தோட்டக்காரர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்களிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

துப்பாக்கி : கொஞ்சம் பழந்துவக்காக இருக்கும். பன்றி சுடுகிற துவக்கு. என்றாலும் பாவித்துக்கொள்ளலாம்.

இமயவரம்பன் : இரண்டு லொறி நேர்த்தெருவாலே போகட்டும். மிச்சம் மூன்றாம் சின்னமனூர்த் தெருவால் போகட்டும்.

கலிப்பகை : இதுவரை சந்திவெளியிற் படைக்காவல் போட்டிருக்கக்கூடும். ஆகையால் தோணிகளில் ஏற்றி அக்கரைப்படுத்தவும். உடனே முசுக்குந்தனைக் காரிலே அனுப்பி அக்கரையில் ஒரு லொறியை வேண்டிய பாதுகாப்புடன் வைத்திருக்கச் சொல்லவேண்டும்.

இமயவரம்பன் : அங்கு வளவனூரிற் தவித்து நிற்கும் ஆட்களுக்கு சாப்பாடும், அவர்களை இங்கு மாட்டுப்பட்டிக்கக் கொண்டு வந்து சேர்க்க ஏற்பாடுகளும் செய்வேண்டும். துப்பாக்கி ஏகம்பவாணனிடம் இதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்யச் சொல்லு.

- கருணாகரன் : அங்கு காயமடைந்து அபாய நிலையிற் பலபேர் இருக்கின்றார்கள். அவர்களையும் பார்க்கவேண்டும்.
- கலிப்பகை : நீயும் எங்களுடன் வரத்தானே வேண்டும். மருந்து சீலை முதலியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு கொஞ்சப்பேரைப் பிடித்துக்கொண்டு எங்களுடன் வா.
- இமயவரம்பன் : இன்று ஒரு மணிக்குத் தவறாமல் ஒவ்வொருவரும் இங்கு நில்லுங்கள். துப்பாக்கி! வேண்டிய அடுக்குகள் உன் பொறுப்பு. சுறுசுறுப்பாய் நின்று எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொள். இன்றுதான் உனது கெட்டித்தனத்தைப் பார்க்கப் போகிறோம்.
- துப்பாக்கி : கவலைவேண்டாம். துப்பாக்கியின் அருமை சுட்டாத்தான் தெரியும். (வெளியே அவசரமாகப் போகின்றான்.)
- இரும்பொறை : இருக்கிற நிலையில் வளவனார் தவிக்கின்றது. கெதியாய்ப் போவோம். மந்தை நாட்டுக்கு இம்முறை நல்லபாடம் படிப்பிக்க வேண்டும்.
- ஆடவல்லான் : "மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமான் அன்னார் உயிர் நீப்பர் மானம் வரின்" என்பது பொய்யாமொழி. சிவசங்கரமகாதேவா!!!

உறுப்பு III

களம் 1

இமயவரம்பன் படுக்கையில் படுத்திருக்கின்றான். தாய் தில்லைச்சியார் அருகில் நிற்கின்றார். அப்பொழுது பின்னடைவஞ்சி கிளாசிலே கொத்தமல்லித் தண்ணீர் கொண்டு வருகின்றாள்.

தில்லைச்சியார் : கிளாசிலே என்ன பிள்ளை ?

மி.வஞ்சி : கொத்தமல்லித் தண்ணீர். சீனியும் போட்டிருக்கிறது. குடிக்க நல்லாய் இருக்கும்.

தில்லைச். : (அதை அவளிடமிருந்து வாங்கி மகனிடம் கொடுத்துக்கொண்டு) தம்பி அது என்ன தடுமன் தானே. கெதியாய் மாறிப்போய்விடும். கொத்தமல்லிதான் அதற்கு நல்ல மருந்து. (அவன் கையில் வாங்குகின்றான். அப்பொழுது தாயார்) தம்பி கொஞ்சம் எழுப்பி இந்தக் கதிரையிலே இரு. படுக்கையைத் தட்டிப்போடுவோம். (அவன் எழுந்து ஒரு கதிரையில் இருக்கின்றான். இருவரும் படுக்கையைத் தட்டி ஒழுங்காக்குகின்றனர்.) பிள்ளை. தலைமாட்டுக்கு இரண்டு தலையணையும் கால்மாட்டுக்கு ஒன்றும் போடு. கால் உளைவுக்கு நல்லாய் இருக்கும்.

மி.வஞ்சி : சரி, போட்டாயிற்று.

தில்லைச். : படுத்துக்கோ.

(அப்பொழுது கலிப்பகை, மும்முடி, கருணாகரன் ஆகியோர் வருகின்றனர்.)

தில்லைச். : நீங்கள் எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்துகொண்டு அரசாங்கத்தை எதிர்த்துக்கொண்டு திரிவது அவளவு நல்லாய் இல்லை. உங்களைச் சும்மா விடப்போகிறார்களோ? ஏதோ கவனமாக நடவடிக்கை. இதுதான் நான் சொல்லக்கூடியது.

- இமய : (படுக்கையில் எழும்பி இருந்துகொண்டு) என்ன அலுவல்களெல்லாம் முடித்துவிட்டீர்களோ? அகதியாய் வந்தவர்களை எங்கு விட்டிருக்கிறீர்கள்?
- கருணா : சாமி ஆடவல்லாரும் உத்தமசோழனும்
- இமய : அகதிகளுக்கென்று ஒதுக்கிய பணம் போதுமோ? போதாவிட்டால்....
- கருணா : ஓ, ஓ. அது காணாதுதான். ஆனால் ஊரவர்கள் அரிசிசேலை துணி முதலியனவெல்லாம் கொண்டுவந்து குவித்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு குறையுமில்லை. ஊரிலே ஒரு தொண்டர்படையும் சேர்ந்திருக்கிறது. அவர்களும் வேண்டிய உதவிகளைச் செய்கிறார்கள். இதனோடு வளவனார் கலகத்தில் விடிவந்து பொருளிறந்து உதவியற்று நிற்கின்ற மந்தைநாட்டு மக்களையும் எங்கள் தொண்டர்படை கொண்டுவந்து சேர்த்திருக்கிறது. அவர்களுக்கும் ஆதரவளித்து அன்பாய்ப் பார்த்து வருகின்றோம்.
- இமய. : அதுவே சரி. போர்முனையில் மறக்கருணையும் போர் முடிந்தபின் அறக் கருணையும் காட்டுதல் எம்மினத்தின் பண்பு.
- மும்முடி : வளவனாரில் இக்கலகம் தொடங்கியதற்குக் காரணம் மந்தைநாட்டு வகுப்புவாதச் சூழ்ச்சிக்காரர் சிலர் எமது மாட்டுப்பட்டியில் ஒரு மந்தைநாட்டுப் பெண்ணை புலிமக்கள் மானபங்கப்படுத்தினார்கள் என்று பொய்ப்பிரசாரம் செய்ததினாலேயே. ஆனால் இத்தகைய கீழ்மையான செயலை எம்மினம் கனவிலும் கண்டு அறியாது. கேட்டுமறியாது.
- கலிப்பகை : நாங்கள் அந்நேரம் போய் இருந்திராதுவிட்டால் எம்மக்கள் எத்தனையோபேர் மந்தைநாட்டார் வெடிமருந்துக்கிரையாயிருப்பார்கள். நல்லவேளை, தென்னந்துறையில் வைத்து மந்தையர்கள் வெடிமருந்து ஏற்றிவந்த லொறிக்குச் சுட்டு நெருப்பு வைத்தது.
- மும்முடி : இவ்வளவு இலக்காக துப்பாக்கி சுடுவான் என்பது இப்பொழுதுதான் தெரியும்.
- இமய. : நீங்கள் சொன்னபடி கிடங்கு வெட்டி அதற்குள் இருந்து சுட்டபடியினால்தான் மற்ற லொறிகளையும் சுட்டுக் கலைக்க முடிந்தது.
- மும்முடி : கள்ளிமுனை இளைஞனொருவன் தன் தாயை வணங்கிவிட்டு துவக்கினை எடுத்துச் சென்று கலகம் புரிந்த

- காடையர்களில் முப்பதுபேரைச் சுட்டு வீழ்த்தினானாம். புலிநாட்டானின் பழைய வீரம் இன்னும் இறந்து போகவில்லை.
- இமய. : நீங்களும் அச்சுதப்பனும் சேர்ந்து மாட்டுப்பட்டிக்கு வரும் மற்றத் தெருவிவள்ள இரண்டு பாலங்களையும் தகர்த்தெறிந்தது அருமையான வேலை. அதனால் மாட்டுப் பட்டியைத் தாக்க எண்ணிய மந்தை நாட்டார் திட்டம் முறியடிக்கப்பட்டது.
- கருணா : என்றாலும் எங்கள் சாமியார் கோயிலிலே துவக்குகளை வைத்துத் தீபங்காட்டி ஆயுதபூசை செய்தபின் எடுத்தெடுத்து மந்திரம் சொல்லிக் கொடுத்ததுதான் எல்லாவற்றிலும் அம்புதமான காட்சி.
- கலிப்பகை : நேரத்திற்கு துவக்கு தோட்டாக்களை எடுத்து வந்துச் சாமியார் தந்தது திறமான தொண்டுதான் சாமியார் சரியான ஆசாமிதான்..... அ..... நீயும் களைத்துப் போனாய். இதென்ன தடிமல் காய்ச்சல்! இன்றைக்கு ஆறுதல் எடுத்தால் சுகமாய்ப் போய்விடும். எல்லாஞ் சரியாய் முடிந்தது. நீ படுத்திரு. நாங்கள் போய் விடுகிறோம்.
(கருணாகரரைத் தவிர எல்லோரும் போய் விடுகின்றனர்.)
- கருணா : இதற்கென்ன குடித்தாய் ?
- மி.வஞ்சி : கொத்தமல்லித் தண்ணீர் கொடுத்திருக்கிறேன். காய்ச்சல் இல்லை. தலைதான் இடிக்கிறதாம்.
- கருணா : இந்த வெயில் வழியே திரிந்ததால் வந்த பித்தக் கொதிப்பாயிருக்கும். தங்கச்சி வருகிறியே நிற்கப்போகிறியோ. நான் போகிறேன். (அப்பொழுது மின்னிடைவஞ்சி நிற்கிறான். இமயவரம்பன் புத்தகமொன்றை எடுத்து வாசிக்கிறான். அப்பொழுது)
- மி.வஞ்சி : தலையிடி என்று சொன்னீர்கள். அதற்குப் புத்தகம் வாசிக்கிறதோ. (பறித்து வைக்கிறான்) கொஞ்சநாளைக்கு இவற்றை மறந்திருந்தால்க் கூடாதோ ?
- இமய. : நீ வைத்ததே கட்டளை. அதிருக்க விட்டிலே ஆறுதலாக இன்பமாக இருக்கவேண்டிய நீ, விடுதலைப் போராட்டத்தில் கைவைத்து நிற்கின்ற என்னோடு சேர்ந்து வினாய் அல்லவறுகின்றாய். இதுதான் வினைப்பயன் என்று சொல்வது.
- மி.வஞ்சி : அதைப்பற்றி உங்களுக்குப் பேச்சில்லை.
(அப்பொழுது இரும்பொறையும் பிரகலாதனம் அவசர அவசரமாக வருகின்றனர். வந்ததும்)

- இரும்பொ. : இமயவரம்பன் நீ இங்கிருத்தல் கூடாது.
- இமய. : (எழுந்துநின்று) ஏன், என்ன சங்கதி ?
- இரும்பொ. : வளவனாரில் நாம் நடத்திய எதிர்ப்பு கட்டுப்பாடமைந்த ஒரு கூட்டத்தின் செயல் என்று கண்டு அதை நசுக்கும் நோக்கமாக இரகசியப் போலிசை இங்கு அனுப்பி இருக்கிறார்கள்.
- இமய. : இப்படி நடக்குமென்று எனக்குத் தெரியும். எதிர்பார்த்ததுதான். (அங்கும் இங்கும் உலாவுகிறான். ஆழ்ந்த யோசனையோடு தனக்குள்) இரண்டு அவசிய அலுவல்கள் இருக்கின்றன. அச்சநிலையத்திற்கும் ஆடவல்லாரிடமும் போகவேண்டும்.
- பிரகலாதன் : இப்படி யோசித்து நிற்க நேரமில்லை. போலிசார் எந்தநேரமும் வந்துவிடுவார்கள். (இந்நிலையில் மின்னிடைவஞ்சி முன்வந்து)
- மி.வஞ்சி : நீங்கள் போலிசார் வருமுன்பு போய்விடுவது நல்லது. ஏதாவது அலுவலிருந்தால்
- இமய. : அதை யார் பார்ப்பது ?
- மி.வஞ்சி : ஏன் என்னால் முடியாதோ ? உங்கள் பணியில் எனக்கும் உருத்துண்டு. சொல்லுங்கள். என்ன வேலையானாலும் நானே செய்து முடிக்கின்றேன்.
- இமய. : அது இரகசியம்.
- மி.வஞ்சி : இரகசியமாய் இருந்தால் என்ன? பரகசியமாய் இருந்தால் என்ன ?
- இமய. : அது மிக அபாயம்.
- மி.வஞ்சி : ஓ, தெரியும். அதற்கும் நான் ஆயத்தம்.
- இமய. : (உடனே தன் படுக்கைக்குப் போய் ஒரு கடிதத்தைக் கொண்டு வருகிறான்.) முதலில் சாமியார் ஆடவல்லாருக்கு தான். அவரை இன்று காணமுடியாது என்று கூறு. அடுத்த மல்லிகைத் தெருவில் ஏழாம் நம்பர் கடைக்குப் போ. அது ஒரு சிறிய சருட்டுக் கடை. அங்கு ஒரு கிழவர் மூக்குக் கண்ணாடியுடன் இருப்பார். அவரைச் சுந்தரர் பீடி இருக்கிறதா என்று கேள். அவர் ஐந்து பெட்டிகள் இருக்கின்றன என்று சொன்னால் இக்கடிதத்தைக் கொடு. இதற்குள்ளே அச்சடிக்கவேண்டிய துண்டு ஒன்று இருக்கின்றது. அவர் அதை அச்சடிப்பார்.
- மி.வஞ்சி : அச்சடித்தபின் எடுக்கவும் வேண்டுமோ ?
- இமய. : சீ, சீ. அதொன்றும் வேண்டியதில்லை. வேறு ஒழுங்குகள் செய்தாயிற்று ?

(மி.வஞ்சி போகிறான்)

- இரும் : இனிமேல் எங்கள் வேலைகளெல்லாம் தலைமறைவில்தான் செய்யவேண்டிவரும். எதற்கும் நாம் ஆயத்தமாய் இருக்கவேண்டும்.
- இமய. : எதற்கும் நாம் ஆயத்தம். நாட்டுக்குத் தியாகம் எங்கள் இலட்சியம். (அப்பொழுது வெளிக்கதவிலே யாரோ தட்டுகின்றனர். இரும்பொறைக்குத் தலையசைத்துவிட்டு இமயவரம்பன் வீட்டுக்கு உள்ளால் ஓடுகிறான். பிரகலாதன் அவனைத் தொடர்ந்து போகின்றான். தில்லைச்சியார் போய்க் கதவைத் திறந்து விடுகின்றாள். ஒரு இன்ஸ்பெக்டரும் இரு வெள்ளையுடை அணிந்த இரகசிய பொலிசாரும் வந்து நிற்கின்றனர்.)
- இன்ஸ் : அம்மா உங்கள் மகன் எங்கே ?
- தில்லைச் : இமையனோ? அவன் இங்கில்லை. கோட்டையுருக்குப் போய்விட்டான்.
- இன்ஸ் : கோட்டையுருக்கோ? எப்பொழுது போனவன்.
- தில்லைச் : இரண்டு கிழமைக்கு முன்.
- இன்ஸ் : ஏன் போனவன் ?
- தில்லைச் : அது எனக்குத் தெரியுமோ? என்னைக் கேட்கிறீர்கள்?
- இன்ஸ் : நிச்சயம் வீட்டுக்குள் இல்லைத்தானே ?
- தில்லைச் : இருந்தால் நான் ஏன் ஒழிக்கப்போகிறேன் ?
- இன்ஸ் : ஆ.... ஏன் நிற்கிறீர்கள் ? (சைகை செய்கிறான். போலீசார் உள்ளே போகிறார்கள். இருப்பொறையைக் கூட்டி) இவர யார்? இவரும் இங்கு இருக்கின்றவரோ?
- தில்லைச் : இவரும் உங்களைப்போல மகனைத் தேடித்தான் வந்தவர்.
- இன்ஸ் : (புன்முறுவலோடு) தோழரோ! அ... அ... (இமையன் கட்டிலுக்கருகில் செல்கின்றான். அப்பொழுது போலிசார் இருவரும் அங்கு வருகின்றனர்.) (மேசையிலுள்ள புத்தகங்களைப் புரட்டிப் பார்த்து) புதுப்புது புத்தகங்கள் புதிய எண்ணக் கருத்துக்கள். தேவைதான் இதெல்லாம். படித்த ஆள் ஏன் சட்டத்துக்கு விரோதமான வேலைகளைச் செய்கிறான். நீங்கள் சொல்லித் திருத்தமுடியாதோ ?
- இரும். : புத்தகங்கள் படிப்பதற்கும் தடையோ? படித்தாலென்ன ?
- இன்ஸ் : ஓ, ஓ. கட்டாயம் படிக்கத்தான் வேண்டும். நல்ல காரியம். நல்ல காரியம். ஆனால் இவ்வளவு படித்த அறிவாளி ஏன் எங்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுத்து ஓடித்திரியப் பண்ணுகிறார்.

- (போலிசாரை நோக்கி) ஏதும் துண்டுப் பிரசுரங்கள் அகப்பட்டதோ?
- போலிஸ் : ஒன்றுங் காணவில்லை.
- இன்ஸ். : அடுப்படியைப் பார்த்தீர்களோ?
- போலிஸ் : இல்லை. (உள்ளே போகின்றார்கள். இன்ஸ்பெக்டர் கட்டில், மெத்தையைப் புரட்டிப் பார்க்கின்றான்.)
- இன்ஸ். : மகன் எங்கே என்று சொல்லமாட்டேனென்று இன்னும் பிடிவாதம் பிடிக்கின்றாய். சொன்னால் நன்மையாய் முடியும். நீ கிழவி. இவன் மடைத்தனத்தால் இவன் அகப்பட்டுக் கொண்டு மறியலுக்குப் போனால் உன்னை யார் பார்க்கப் போகிறார்கள். தொந்தரவொன்றும் வராமல் நாங்கள் பார்த்துக்கொள்கிறோம். உண்மையைச் சொல்.
- தில்லைச்சி. : என்னை என்ன பொய் சொல்லச் சொல்கிறீர்களா? அவன் கோட்டையுருக்குப் போயிருக்கிறான் என்றுதானே சொன்னேன். வேறென்ன கேட்கிறீர்கள்?
- இன்ஸ். : "முர்கனும் முதலையும் கொண்டது விடா" சரி, நன்மைக்குக் காலமில்லை.
- இரும். : ஆகா, நீங்கள் எவ்வளவு நன்மையைச் செய்துவிட்டீர்கள்.
- இன்ஸ். : ஓகோ, கதையைப் பார்த்தால் நீரும் அறிவாளிபோலத்தான் இருக்கிறது. இப்படி வாருமே கொஞ்சம் சல்லாபம் செய்து பார்க்கலாம். (அப்பொழுது திரும்பிவந்த போலிசாரிருவரும் இரும்பொறையைப் பிடிக்க எத்தனிக்க அவன் அவர்களை விறுக்கென்று அகற்றிப் பின் இன்ஸ்பெக்டருக்கருகில் போய் நிற்கின்றான்) இமயவரம்பன் எங்கென்று உனக்குத் தெரியாது?
- இரும். : கோட்டையுருக்கென்று அம்மா சொன்னாவல்லவா? வேறென்ன?
- இன்ஸ். : படுக்கைக்கருகில் புத்தகம் இருக்கின்றது. நீ படித்துவிட்டு அங்கு வைத்தாயா?
- இரும். : ஓம் நான்தான். ஏன் அதுவும் குற்றமா?
- இன்ஸ். : பிடிவாதக்காரர். பிடித்ததை அலுங்குப் பிடியாகப் பிடித்துக்கொள்வது. நீயும் அடிக்கடி வளவனுருக்குப் போவதுண்டு. இன்று காலையும் அங்கிருந்துதான் வந்தாய்.
- இரும். : வளவனாரை நான் கண்டதுமில்லை. கேட்டதுமில்லை.
- இன்ஸ். : அப்படியானால் உனக்கு வளவனாரும் தெரியாது. துவக்-கோடு லொறிகள் போனதும் தெரியாது. ஆட்கள் போனதும்

- தெரியாது. சுட்டுக் கலகம் நடந்ததும் தெரியாது. உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது.
- இரும். : நீங்கள் சொல்லத்தான் இதெல்லாம் தெரிகிறது. பத்திரிகைகளில் இவை ஒன்றும் இல்லை.

* இங்கு ரீதியின் பக்கம் விருப்ப்டுள்ளது

- (வாசிக் கிறான்) மாசி 28ம் தேதி நான் உங்களுக்கு அறிவித்தபொழுது இவர்களைச் சிலகாலம் தொடர்ந்து திரிந்து செயல்களைக் கவனிப்பது நல்லதென்றா தெரிவித்தீர்கள். அ....அ.... அது என் இங்கே தேவையில்லை. (வாசிக் கிறான்) அக்கூட்டத்தில் இமயவரம்பனைத் தலைவனாகவும், காத்தவீரியன், மும்முடி, கேடிலியப்பன், விருபாட்சன், கிள்ளிவளவன் முதலியோரை செயற்குழு-வினராகவும் தெரிந்து தீவிரமான நடவடிக்கைகளில் இறங்கும்படி பணித்தனர். என்ன இது உண்மைதானே. இங்கே பார் தம்பி இரும்பொறை. இனிமேல் ஒளித்துப் பயனில்லை. இமயவரம்பன் எங்கே? ஒளிக்காமற் சொல்லு. சத்தியம் பண்ணிச் சொல்கிறேன். இந்த இரகசியம் எங்கள் இருவருக்குள்ளே தான் இருக்கும்.
- இரும். : இந்த வீண்பேச்செல்லாம் போதும். எனக்குப் புளியமரமும் தெரியாது. கூட்டமும் தெரியாது. இந்த ஆட்களையும் தெரியாது.
- இன்ஸ். : ஒரு கொஞ்சமேனும் உணர்ந்து பார்க்காமல் பேசுகிறாயேயப்பா, என்ன பாவம்.
- இரும். : எனக்காக இரங்குகிறாய் கொலை பாதகா,
- இன்ஸ். : இல்லைத் தம்பி உன் நன்மைக்காகத்தான் சொன்னேன்.
- இரும். : உங்கள் குள்ள நரித் தந்திரமும் பிரித்தாளும் சூழ்ச்சியும் என்மேல் பலிக்காது. நான் உண்மையைச் சொன்னாலென்ன என்னைக் குற்றவாளியென நிரூபிக்கவேண்டுமெனின் நிரூபித்து விடுவீர்கள். அது உங்கள் கொடுங்கோலின் ஆட்சிமுறை. அது ஒருநாளைக்கு அழியும். நீங்கள் தேடித்திரியும் கட்சியினர் இருந்தாலும் சரி இருக்காவிட்டாலும் சரி. ஒருநாளைக்கு எங்கள் நாட்டிலுள்ள மக்கள் புரண்டெழுந்து விடுதலைப்போர் நடத்துவார்கள். உங்கள் அநீதி அவ்வளவு. அது அவரைத் தூண்டாது விடாது. இறுதியில் அவர்

வெற்றிகாணுவார். நீதிக் கழிவில்லை. தருமத்தின் வாழ்வ-
தனை ஒதுக்கவும் தருமம் மறுபடியும் செல்லும்.

- இன்ஸ். : நீதி எங்குள்ளதென்று பார்க்கத்தான் வேண்டும். வா,
போவோம். (பொலிசாரை விசாரித்து) மம்..... கொண்டு-
வாருங்கள்.) திரும்பக் காணுவோம் அம்மா, போய்வருவோம்.
தில்லைச்சி : (இவர்கள் போக) கடவுளே நீதான் பார்த்துக்கொள். நீதி
அநீதி உனக்குத்தான் தெரியும்.

- திரை -

உறுப்பு IV

களம் 1

இடம் : மாட்டுப்பட்டிக் கணித்தாயுள்ள மறவன் பட்டியிலே,
ஒரு வீட்டிலே மறைவான இடம்.

ஒரு மூலையிலே மின்னடை வஞ்சியும், வடிவாம்பிகையம் அச்சக்கோத்துக்-
கொண்டும், அச்சடித்துக்கொண்டும் நிற்கின்றனர். பக்கத்தில் பேப்பர் குவியல்
இருக்கிறது.

வடிவாம்பிகை : வஞ்சி! இன்னும் எத்தனை துண்டுப் பிரசுரங்கள் அச்சடிக்க
இருக்கின்றன? (ஒரு துண்டை வாசித்துக்கொண்டு) இதிலே
ஒரு பிழை விட்டுவிட்டாய்! சானாவிக்குப் பதிலாக கானாப்
போட்டிருக்கிறாய் - இந்த வரி சற்று உள்ளுக்குப் போய்-
விட்டது. அதை நேராக்கிவிடும். வேறு பிழை இல்லை
அடிக்கலாம்.!

மின்னடைவஞ்சி: நீ அதிலே கிடக்கும் துண்டுகளைச் சின்னச்சின்னக் கட்டாகக்
கட்டிவை!.... கீரைக்காறி வந்துவிடுவாள்! அவளிடம்
கொடுக்கவேண்டும் - அவள் மாட்டுப்பட்டிக்குப்போக
நேரமாகிவிட்டது. (வடிவாம்பிகை அவற்றையெடுத்துச்
சிறுகட்டுகளாகக் கட்டுகிறாள்.) மின்னடை வஞ்சி துண்டுகளை
அச்சடித்துக்கொண்டு நிற்கிறாள்.

வடிவா. : இமயவரம்பன் இன்று வருகிறாரோ... பாவம் தலைமறை-
வாகத் திரியவேண்டிய காலமாயிருக்கிறது!

மின்னடை. : இடைக்கிடை இரவில் தாயைப்போய்ப் பார்த்து சந்தார். -
அப்பொழுது நானும் அவரைக் காண்பதுண்டு - போகிற-
வழியில் விட்டுக்குவருவார் - இப்பொழுது கொஞ்சநாட்க-
ளாக அவரைக் காணவில்லை. பொலிஸ் கண்காணிப்பு
அதினாலேதான்!

வடிவா. : நிலமை இவ்வாறிருந்தால் எப்பொழுது நீங்கள் கலியாணம்
முடித்து ஒன்றாகக் குடும்பம் நடத்தப் போகிறீர்கள்?

- மின்னிடை. : அடிமை வாழ்வு வாழ்ந்துகொண்டு குடும்பம் நடத்துவது எப்படி? அதற்குப் பயம்; இதற்குப் பயம்; எதற்கும் பயம் - புலிநாடு முழுதும் இந்தநிலை தான் - இந்த நிலைமை மாறினால்தான் மக்கள் பயமில்லாது குடும்பவாழ்வு வாழலாம்!
- வடிவா. : வஞ்சி! நீ சுறுவது உண்மைதான் - இந்த நிலையை மாற்றியமைக்கத்தான் எங்கள் கூட்டத்தார் இவ்வளவு பாடுபடுவது - எங்கள் வேலையின் அருமையையும் தியாகத்தையும் எத்தனை பேர் உணருகிறார்கள் - தலைவரெனக் கூறிக் கொள்பவர்கூட எங்கள் முயற்சிகளுக்கு எதிர்ப்புக் கிளப்புகிறார்கள். - துரோகிகள்.
- மின்னிடை. : நெடுநாளாளுக்குத் தெரியும். எங்கள் வேலையின் அருமை! (இப்பொழுது இமயவரம்பன் வருகிறான்.) ஒரு மூலையிலுள்ள பக்கத்து மேசையிலிருக்கும் பிரசுரக் கட்டுக்களைப் பார்க்கிறான்.)
- வடிவா. : என்ன காணவில்லை என்று கூறினாய், வந்திருக்கிறார். (வடிவாம்பிகையைக் கோவிப்பதுபோலத் தலையை அசைக்கிறான்; இருவரும் மெதுவாகச் சிரித்துக்கொள்ளுகின்றனர்.) உன்னுடைய ஆளுக்கு வயது நூறுதான்.!(வஞ்சி புன்னகை புரிகிறான்)
- இமயன் : கீரைக்காரியிடம் ஏன் இன்னும் கொடுக்கவில்லை?
- மின்னிடை. : அவள் இன்னும் வரவில்லை.
- இமயன் : இன்று கூட்டமல்லவா? மற்றவர்களைக் காணவில்லை!
- வடிவா. : இப்பொழுது பத்தரை மணிதானே! பதினொரு மணிக்கல்லவா கூட்டம்!
- இமயன் : ஓமோம்! (துப்பாக்கி வருகிறான்) வா துப்பாக்கி கலிப்பகை எங்கே?
- துப்பா. : பழையனாருக்குப் போயிருக்கிறார் - நேரே இங்கு வருவார். கூட்டத்திற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்யுங்கள் - அவர் எப்படியும் வந்துவிடுவார்.
- இமயன் : என்ன துப்பாக்கி! வரவர நிலைமை மோசமாகிக் கொண்டு வருகிறது. எங்கு பார்த்தாலும் கடுங்காவலாயிருக்கிறது -
- துப்பா. : அதை ஏன் ஐயா பேசுவான்? கடை தனிக்கப் போகக்கூட முடியவில்லை! ஆரைப்பார்த்தாலும் சந்தேகமாயிருக்கிறது - இரகசியப் பொலிசார் எங்களைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் - இங்கு வரும்பொழுதும் சுற்றி வளைத்துப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தேன். (பெருமூச்சுடன்) அப்பப்பா!

- (மும்முடியும், ஆடவல்லானும் வருகிறார்கள்.)
- இமயன் : வாருங்கள் சாமியார் வாருங்கள்! இன்னும் கலிப்பகை வரைவில்லை! (மற்றவர்களைப் பார்த்து) இன்று பத்திரிகையைப் படித்தீர்களோ? இதைப் பாருங்கள்!!
- மும்முடி : ஓம், ஓம்! இதுவும் ஒரு புதுக்கரடி! இவ்வகையாகத்தான் எங்கள் தலைவர்கள் இந்தநாட்டு ஏழைச் சனங்களை முறைக்குமுறை ஏமாற்றி வருகிறார்கள்!
- இமயன் : இப்பொழுது ஒற்றுமைக் கட்சி என்று பேசுகிறார்கள் - இவ்வளவு காலமும் அந்தக் கட்சி இந்தக் கட்சி என்று பேசி வந்தார்கள், இப்பொழுது ஒற்றுமைக்கட்சி நாட்டை முன்னேற்றப்போகிறதாம்!
- துப்பா. : இதுதான் ஐயா புலிநாட்டாரின் வழக்கமான விளையாட்டு - இப்பொழுது ஒற்றுமைக்கட்சி என்று பேசுகிறவன்தான் எல்லாரையும் விளையாடிவிட்டு நாளைக்கு அரசாங்கத்தோடு சேர்ந்துவிடுவான்.
- இமயன் : இவர்களெல்லாம் அரசியல் செல்வாக்குப் பெறுவதற்காகத் தகிடுதத்தம் பண்ணுகிறார்கள் - இப்பொழுது நாட்டிலிருக்கும் விழிப்பைப் பயன்படுத்தி விடுதலைப் போருக்கு ஆயத்தஞ் செய்ய வேண்டும். (கலிப்பகை வருகிறான்) வந்துவிட்டீர்களா? மிகவும் நல்லது - நேரத்திற்கு வராது தாமதித்ததால் வழியில் என்ன நடந்திருக்குமோ என்று கலவரப்பட்டுக்கொண்டு நின்றோம்.
- கலிப்பகை : அரசினர் வேட்டை நாய்கள் போல முன்னிலும் பார்க்க விழிப்போடு இருக்கிறார்கள் - ஆகையால் நாங்களும் எங்கள் இரகசிய வேலைகளை இன்னும் பலப்படுத்திப் பல பகுதிகளாகப் பிரிந்து வேலை செய்ய வேண்டும் - பொது மக்களிடையேயுள்ள அரசியல் விழிப்பு இவ்வாறு இன்னும் சிலகாலமிருந்தால் எங்கள் இலட்சியம் கெதியில் கைகூடும் - (வெளியே “கீரை வேணுமா கீரை கீரை - கீரை வேணுமா கீரை”)
- இமயன் : கீரைக்காரி வந்துவிட்டாள் போல் இருக்க

* இங்கு பிரதியின் பக்கம் விருயட்டுள்ளது

கலியாணம் முடிந்துவிட்டது - ஒரு கிழமைக்கு முன்பு - அவ்வளவுதான்.

438

க. கணபதிப்பிள்ளை

- வயலஸ் : அங்ஙனவதான்.
- கலி. : கரிக்குருவி முடிக்கிறேன் - கரிக்குருவி, கரிக்குருவி.
- வயலஸ் : கரிக்குருவி கரிக்குருவி கரிக்கருவி (வயலரை முடுகிறான்.)
- கலி. : (பின்பு அவர்களுக்கருகில் வந்து) ஐந்து "பிரென் Guns" உம், இருபது Rifles உம் இறங்கி இருக்கின்றனவாம் - இரண்டு நாளைக்குள் அனுப்புகிறார்களாம் - இங்கு கடும் பொலிஸ் காவலென்று அவற்றை மஞ்சள்பட்டிக்கு அனுப்பச் சொல்லி இருக்கிறேன். அத்தோடு இரும்பொறையைப் பொலிசார் கைதுசெய்துவிட்டார்கள் என்றும் அறிவித்திருக்கிறேன்.
- இமயன் : எங்கள் கட்சியில் உள்ளவர்களுக்கு இவற்றைப் பாவிக்கப் பழக்கி தருணம் வரும் பொழுது அவற்றைப் பயன்படுத்த வழிவகைகள் செய்ய வேண்டும் - சிறுச்சிறு கூட்டமாக இளம் வாலிபர்களை இவற்றைப் பாவிக்கப் பழக்குதல் வேண்டும்.
- கலிப் : பிறநாடுகளிலே இத்தகைய கூட்டங்களை நான் கண்டபோது எங்கள் நாட்டிலும் இப்படியாகப் பழக்கப்பட்ட வாலிபர்கள் இல்லையே என்று வாயூறினேன். இனிமேலாவது என் கனவு கைகூடுமோ ?
- இமயன். : ஓம், ஓம். இத்தகைய சிறுச்சிறு கூட்டங்களே இஸ்ரவேல், அயர்லாந்து ஏன் இந்தியா முதலிய நாடுகளில் அரிய தொண்டாற்றி அந்நாடுகளுக்குச் சுதந்திரம் அளித்துக் கொடுக்கின்றன.
- ஆடவ. : ஏன், நேதாஜி போசினுடைய பால சைனியம் கூட இத்தகைய தொண்டர் படைகளில் ஒன்றுதான் ; பர்மாச் சண்டையிலே எதிரிக்குப் பெரும் நாசத்தை உண்டுபண்ணியது இதுவேயாகும்.
- கலி. : ஓம், சாமி - இத்தகைய தொண்டர் பலம் நாற்றில் ஒரு பங்காவது எங்கள் நாட்டில் இருந்தால்
- (வெளியே சத்தம் கேட்கிறது - கள்ளபிரான் தலைமையில் நால்வர் கைத்துப்பாக்கி ஏந்தியவராய் உள்ளே பாப்கின்றனர் - அப்பொழுது இமயனும் ஆடவல்லானும் அருகிலிருந்த கைத்துப்பாக்கிகளை எடுக்க விரைகின்றனர் - உடனே இமயன் கண்ணபிரானால் சுடப்படுகிறான் - சாமியார் ஆடவல்லான் சுட்டுச்சுட்டு வெளியேறுகின்றார் - கலிப்பகை பிடிபடுகிறார் - மும்முடியும் வடிவாம்பிகையும் சுடப்படுகின்றனர் - பொலிசாரிலும் ஒருவன் சுடுபடுகிறான்.)

கண்ணபிரான் : (யாவரையும் ஒன்றுகூட்டி நிற்கப்பண்ணி அவர்களைப் பொலிசார் வளைத்து நிற்கின்றனர் - அப்பொழுது இமயன் வீழ்ந்துகிடந்து புரளுகிறான் - மின்னிடை வஞ்சி அவனிடத்திற்கு ஓடுகிறான் - கண்ணபிரான் அவளைத் தடுத்து) நீ அங்குபோய் நில்! அம்புலன்ஸ் அனுப்புகிறேன் - நீ பார்ப்பதிலும் ஆசுப்பத்திரியில் கவனமாய்ப் பார்ப்பார்கள்! - அங்குபோய் நில்! (கலிப்பகையைப் பார்த்து) நீங்கள் எங்கள்மீது சுட முயன்றிராது- விட்டால் இது ஒன்றும் நடந்திராது.....ம்.....ம்.....நடவங்கள் - வெளியில் வான் வந்து நிற்கிறது.

(இமயவரம்பன் சாகிறான்.)

- திரை -

உறுப்பு V

களம் 1

இடம் : சுப்ரீம் கோடு

மேடையின் பிற்புறத்தில் நடுவே ஓர் உயர்ந்த மேசையும் கதிரையும் இருக்கின்றன. அம்மேசைக்குமுன் ஒரு நீண்ட மேசை இருக்கின்றது. அதன் இரு பக்கங்களிலும் கதிரைகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. கதிரைகளில் வழக்காளிகள் பக்க நியாயவாதியும் முடிக்குரிய நியாயவாதியும் அமர்ந்திருக்கின்றனர். கோட்டுச் சேவகன் ஒருபுறத்தில் நிற்கிறான். நீதியரசரின் மேசைக்குக் கீழே ஒருபுறத்தில் சக்கடத்தார் இருக்கிறார். குற்றவாளிகள் வரிசையாக ஒருபுறத்தில் நிற்கின்றனர். திரைவிலகும் பொழுது சக்கடத்தார் வழக்கைத் தாக்கல் செய்து கொண்டிருக்கின்றார்.)

சக்கடத்தார். : அவ்விடத்தில் யாவரும் இன்ஸ்பெக்டர் கண்ண-பிரானால் கைதுசெய்யப்பட்டவர்கள். எனவே பதிவேட்டிற் கண்டபடிக்கும், சட்டங்கள் 24, 12, 9 ஆகியவற்றிற்-கமையவும், இந்நாட்டுக் கட்டளைச் சட்டப்பொத்தகம் முப்பத்தெட்டாம் கீழ்ப்பகுதிச் சட்டப்பிரிவு பதினேழிற்-கமையவும் அவசரகாலச்சட்டம் 87, இன் பிரிவு 26க்கு அமையவும் மேல்வரும் எதிரிகள் நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்படுகின்றனர்.

இளநாகன் இமயவரம்பன்	- முதலாம் எதிரி
நக்கீரன் கலிப்பகை	- இரண்டாம் எதிரி
குன்றவேள் கருணாகரன்	- மூன்றாம் எதிரி
வேங்கடமாயோன் திருமாவளவன்	
அல்லது துப்பாக்கி	- நாலாம் எதிரி
நத்தத்தன் இரும்பெறை	- ஐந்தாம் எதிரி
பூதப்பாண்டியன் மின்னிடைவஞ்சி	- ஆறாம் எதிரி
சாமியார் ஆடவல்லார்	- ஏழாம் எதிரி
சொக்கப்பன் மும்முடி	- எட்டாம் எதிரி

மருதப்பட்டி சித்திரை இருபத்தெட்டாம் நாள்.

நீதியரசர் : (சம்மட்டியால் மேசையிலடித்து) தொடங்கலாம்.

எதிரி நியாயவாதி : மேன்மை தங்கிய நீதியரசர் அவர்களே, விசாரணையைத் தொடங்குமுன் ஒரு ஆட்சேபணை. இவ்வழக்கு விளக்-கத்திற்கு யூரிகள் நியமிக்கப்படவில்லை. யூரி இல்லாது மேலே செல்லுதல் சட்ட ஒழுங்கிற்கு மாறு. ஆகையால் தொடர்ந்து செல்வதை நான் கடுமையாக ஆட்சே-பிக்கின்றேன்.

முடி.நியாயவாதி : (பாய்ந்தெழுந்து) நீதியரசர் அவர்களே! இவ்வழக்கு அவசரகாலச் சட்டத்தின்கீழ் தொடரப்படுகின்றது. ஆகை-யினால் சாதாரண வழக்குகள் போல இதற்கு யூரி தேவை-யில்லை. எதிரிதரப்பு நியாயவாதியவர்களின் ஆட்சேபணை பொருத்தமற்றது.

எதிரி நியாய. : நீதியரசர் அவர்களே! இதுவோ அமைதி நிலவுங்காலம்; அவசரகாலச் சட்டமெதுவும் அமுலில்லை. எனவே வழக்கம் போலச் சட்டமுறைப்படி இவ்வழக்கு யூரி வைத்தே விளங்கப்படல் வேண்டும்.

நீதியரசர் : எதிரி தரப்பு நியாயவாதி எழுப்பும் ஆட்சேபணை முறை-யற்றது. விசாரணை மேற்செல்லலாம்.

சக்கடத்தார் : முதலாம் எதிரி இளநாகன் இமயவரம்பன்.

சேவகன் : முதலாம் எதிரி இளநாகன் இமயவரம்பன்.

சக்கடத்தார் : இங்கில்லை.

முடி.நியாய. : முதலாம் எதிரி இறந்துவிட்டார்.

எதிரி நியாய. : நீதியரசர் அவர்களே ஒரு ஆட்சேபணை.

நீதியரசர் : ஆட்சேபணை அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

எதிரி நியாய. : இளநாகன் இமயவரம்பனின் மரணச்சான்றிதழ் தாக்கல் கொப்பியில் காணப்படவில்லை. அதனோடு வேறுபல முக்கியமான சான்றுப் பத்திரங்களும் காணப்படவில்லை.

முடி.நியாய. : நீர் பேசுவது தப்பு. மரணச்சான்றிதழ் இங்கிருக்கின்றது.

எதிரி நியாய. : மரணத்தின் காரணமென்ன? எழுதப்பட்டிருக்கின்றதா?

முடி.நியாய. : இல்லாமல்? (வாசிக்கிறான்) கடும் இரத்தக் கொதிப்புக் காரணமாய் எழுந்த மாரடைப்பினால்

எதிரி நியாய. : மரணச் சான்றிதழுக்குக் கைச்சாத்திட்டது யார்? அறிய-லாமா? அவரைக் குறுக்கு விசாரணை செய்ய வேண்டும்.

முடி.நியாய. : (கொப்பியைப் பார்த்துக்கொண்டே) கையெழுத்துத் தெளி-வாயில்லை. (நீதியரசரைப் பார்த்து) அத்துடன் டாக்குத்தர் சாட்சியாகக் கூப்பிடப்படவில்லை.

நீதியரசர் : இரண்டாம் எதிரி.
 சக்கடத்தார் : இரண்டாம் எதிரி நக்கீரன் கலிப்பகை.
 நீதியரசர் : வயது
 கலிப்பகை : நாற்பத்தெட்டு
 நீதியரசர் : தொழில்
 கலிப்பகை : மோட்டார் கார் திருத்துதல்.
 நீதியரசர் : உனக்கு எதிராகக் கொண்டுவரப்பட்ட குற்றங்களை ஒப்புக் கொள்ளுகிறாயா ?
 கலிப்பகை : இல்லைப் பிரபு.
 நீதியரசர் : போலிஸ் விசாரணையிலும், கீழ்க்கோட்டு விசாரணையிலும் கூறியபடியே கூறுகின்றாய், என்ன ?
 கலிப்பகை : ஓம் பிரபு.
 நீதியரசர் : ஏன் ?
 கலிப்பகை : நான் ஒரு குற்றமுஞ் செய்யவில்லை. அதனோடு என்னை விளங்குவதற்கு உங்களுக்கு உரிமையில்லை.
 முடி.நியாய. : (துள்ளியெழுந்து) கோட்டுக்கு அவமதிப்பு. கோட்டுக்கு அவமதிப்பு.
 நீதியரசர் : நீ கேட்டதற்கு மட்டும் மறுமொழி சொல்லு. நீயோர் இரகசியச் சங்கத்தைச் சேர்ந்திருந்தாயா ?
 கலிப்பகை : நான் என் நாட்டு விடுதலைக்கு எப்பொழுதும் உழைப்பவன். இரகசியச் சங்கத்தைச் சேர்ந்தால் என்ன, சேராது விட்டால் என்ன ?
 நீதியரசர் : நீ சட்டத்திற்கு எதிராக ஆபத்தான ஆயுதங்கள் இறக்கியதாக ஒப்புக்கொள்கிறாயா ? அவற்றைச் சட்டவிரோதமாக வைத்திருந்ததாக ஒப்புக்கொள்கிறாயா ? அவற்றை நாட்டில் பரப்பியதாக ஒப்புக்கொள்கிறாயா ?
 கலிப்பகை : நான் இக்குற்றங்களை ஒப்புக்கொள்ளவில்லைப் பிரபு. ஆனால் இது ஆபத்துக் காலம். என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக - தற்பாதுகாப்பிற்காக ஒரு கைத்துப்பாக்கி மட்டும் வைத்திருந்தேன். நான் மட்டுமன்றி, நாட்டில் இருக்கும் அரசியல் நிலையில், ஒவ்வொருவனும் ஒரு துவக்காவது கொண்டு திரிதல் வேண்டும். இதுவே திடமான என் முடிவு.
 முடி.நியாய. : (பாய்ந்தெழுந்து) நீதியரசர் அவர்களே! இது அரசியல் கூட்டமல்லவென்று கோட்டாருக்க நினைவூட்டுகின்றேன்.

நீதியரசர் : மூன்றாம் எதிரி.
 சக்கடத்தார் : மூன்றாம் எதிரி குன்றவேள் கருணாகரன்
 சேவகன் : மூன்றாம் எதிரி குன்றவேள் கருணாகரன்
 நீதியரசர் : வயது, தொழில்.
 கருணாகரன் : இருபத்தைந்து, மாணவன்.
 நீதியரசர் : நீ ஓர் இரகசியச் சங்கத்தைச் சேர்ந்து சட்டவிரோதமாக, அபாயகரமான ஆயுதங்களை நாட்டில் பரப்பியதாகத் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது. அதனை ஒப்புக்கொள்ளுகிறாயா ?
 கருணாகரன் : நான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லைப் பிரபு. நாட்டில் எங்கும் கொலையும் குழப்பமாயிருந்தது. சட்டத்தை மீறிய குண்டர்க-ளினின்றும் மக்கள் தம்மைத் தப்புவித்துக் கொள்ளுவதற்காக இரக்கத்தினால் ஒருசிலருக்குத் துவக்குகளை எடுத்துக் கொடுத்தேன். இது குற்றமா ? அல்லது தொண்டா ?
 நீதியரசர் : கேட்டதற்கு மட்டும் மறுமொழி சொல்ல வேண்டும். எச்சரிக்கிறேன்! நான்காம் எதிரி.
 சக்கடத்தார் : நாலாம் எதிரி வேங்கடமாயோன் திருமாவளவன் அல்லது துப்பாக்கி.
 சேவகன் : வேங்கடமாயோன் திருமாவளவன் அல்லது துப்பாக்கி.
 நீதியரசர் : நீ சட்டத்திற்கு மாறாய் ஒரு வயலஸ் வைத்து இயக்கியது குற்றம். ஒப்புக்கொள்கிறாயா ?
 துப்பாக்கி : நான் வயலஸ் வைத்து இயக்கவில்லைப் பிரபு. மற்றவர்கள் இயக்கப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.
 நீதியரசர் : உனக்கேன் துப்பாக்கியென்ற பெயர்.
 துப்பாக்கி : உங்களுக்கேன் அதை.
 (கோட்டில் கலகலப்பு)
 நீதியரசர் : (சம்மட்டியாலடித்து) கேட்டதற்கு மறுமொழி சொல்லு.
 துப்பாக்கி : கேள்விகளுக்குச் சுடச்சுட மறுமொழி சொல்லுகிறபடியால்.....
 நீதியரசர் : ஐந்தாவது எதிரி
 சக்கடத்தார் : ஐந்தாம் எதிரி நத்தத்தன் இரும்பொறை.
 நீதியரசர் : வயது, தொழில்.
 இரும்பொறை : இருபத்தேழு, கமம்.
 நீதியரசர் : விலாசம்

444

க. கணபதிப்பிள்ளை

இரும்பொறை : மறியல் வீடு

நீதியரசர் : நீ அரசாங்கத்திற்கெதிராக மக்களைத் தூண்டும் துண்டுப் பிரசுரங்களையும் தடைசெய்யப்பட்ட புத்தகங்களையும் கொண்டு திரிந்து நாட்டில் பரப்பினாய்! இதை ஒப்புக் கொள்ளுகிறாயா ?

இரும்பொறை : அரசியல் ஞானமில்லாது, பிழையான வழியில் ஒழுகும் எம்மக்களுக்கு உண்மையான அரசியலறிவை ஊட்டுவதற்காக அவற்றைப் பரப்பினேன். இந்நாட்டிற் கல்வியூட்டுவது சட்டவிரோதமான குற்றம் என்பது எனக்குத் தெரியாது.

முடி.நியாய. : (எழுந்து) நீதியரசர் அவர்களே, எல்லாரும் ஒரே பல்லவியைத் தான் பாடுகிறார்கள்.

இரும்பொறை : கனத்தங்கிய பிரபு, உண்மையை அறியத் தங்களுக்கு விருப்பமில்லையா, அப்படியானால் நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்.

நீதியரசர் : கேட்கும் பொழுது சொல்லு. ஆறாம் எதிரி.

சக்கடத்தார் : ஆறாம் எதிரி, பூதப்பாண்டியன் மின்னிடை வஞ்சி

சேவகன் : ஆறாம் எதிரி, பூதப்பாண்டியன் மின்னிடை வஞ்சி

நீதியரசர் : இரகசியச் சங்கத்திற் சேர்ந்து, அரசாங்கத்திற்கு மாறான, துண்டுப்பிரசுரங்களை அச்சடித்து அவற்றை நீ பரப்பினாய் என்றும் குற்றத்திற்கு ஆளாகியுள்ளாய்! இதை ஒப்புக் கொள்ளுகிறாயா ?

மின். வஞ்சி. : நான் என் கணவன் கட்டளைப்படி செய்தேன். நீதியரசன் அவர்களே அது குற்றமோ? எனக்கு அவர் சொல்லே வேதவாக்கு.

நீதியரசர் : ஒமோ இல்லையோ என்று சொல்லு.

மின். வஞ்சி. : இல்லை.

நீதியரசர் : ஏழாம் எதிரி

சக்கடத்தார் : ஏழாம் எதிரியும் எட்டாம் எதிரியும் இங்கில்லை.

முடி.நியாய. : கனத்தங்கிய நீதியரசர் அவர்களே! முடிக்குரிய முக்கிய சாட்சி பிரகலாதனை விசாரணை செய்ய விரும்புகின்றேன்.

நீதியரசர் : அப்படியே ஆகட்டும்.

சக்கடத்தார் : இரணியன் பிரகலாதன்.

இரும்பொறை. : (பிரகலாதன் வரவும்) துரோகி! நாட்டை விற்ற துரோகி!... துப்பாக்கி

நீதியரசர் : (சம்மட்டியாலடித்து) ஓடர்! ஓடர்!! (பிரகலாதனைப் பார்த்து) நீ இங்கு குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு நிற்கின்றவர்கள் அரசாங்கத்தைக் கவிழ்க்கும் நோக்கமாக ஒரிகசியச் சங்கத்தை யமைத்து வேலைசெய்தார்கள் என்று கூறினாய்? அதை நிரூபிப்பாயா ?

பிரகலாதன் : ஓம் பிரபு.

நீதியரசர் : (முடிக்குரிய நியாயவாதியைப் பார்த்து) விசாரணை செய்யலாம்.

முடி.நியாய. : இவர்களை உனக்குத் தெரியுமா ?

பிரகலாதன் : ஓம்.

முடி.நியாய. : எந்த ஊர்?

பிரகலாதன் : மாட்டுப்பட்டி.

முடி.நியாய. : உன்னார்.

பிரகலாதன் : மாட்டுப்பட்டிதான்.

முடி.நியாய. : இவர்களை உனக்கு நெடுங்காலமாகத் தெரியும் அல்லவா?

பிரகலாதன் : ஓம் நெடுங்காலமாகத் தெரியும்.

முடி.நியாய. : இங்கு இவர்களைக் குற்றஞ்சாட்டியசதியைப் பற்றி உனக்குத் தெரியுமா ?

பிரகலாதன் : ஓம், தெரியும்.

முடி.நியாய. : அச்சதி யாரால் திட்டமிடப்பட்டதென்றும், எவ்வாறு திட்டமிடப்பட்டதென்றும், கோட்டுக்கு எடுத்துச் சொல்லு பார்ப்போம்.

பிரகலாதன் : புலிநாட்டுப் போர்முனைக் கட்சியின் மத்திய குழுவின் ஆணைப்படி, மாட்டுப்பட்டி இரகசியச் செயற்குழு நாட்டு விடுதலைப் போரைத் தொடக்குவதற்காகச் சில பயங்கர நடவடிக்கைகளை எடுத்தது.

முடி.நியாய. : இதில் பிரதான பங்கெடுத்தவர் யார்? இங்கு நிற்கும் எல்லோருமா ?

பிரகலாதன் : கருணாகரன், மின்னிடைவஞ்சி ஆகிய இருவரையும் தவிர எல்லாரும். இச்செயற்குழுவில் முக்கியமானவர் கலிப்பகை.

எதிரி நியாய. : (குறுக்கிட்டு) உனக்கெப்படித் தெரியும் ?

பிரகலாதன் : நானும் அக்கூட்டத்தில் பங்கு கொண்டு

எதிரி நியாய. : (பாய்ந்து விழுந்து) அப்படியென்றால் நீயும் எதிரிகளோடு கூண்டில் நிற்க வேண்டியவன்.....

நீதியரசர் : முறைமாதிக் கேள்வி கேட்க வேண்டாம். முடிக்குரிய நியாயவாதி முடித்தது நீர் கேட்கலாம்.

முடி.நியாய. : அவர்கள் செய்த சதியென்ன ?

பிரகலாதன் : அரசாங்கத்தைக் கவிழ்த்தல், புரட்சி, ஆட்சியைக் கைப்பற்றல்.

முடி.நியாய. : (மேசையில் அடித்து) ஒரு சொல்லும் விடாது இதனை எழுதப்பட வேண்டும். நீதியரசர் அவர்களே! எழுதப்படல் வேண்டும். (நீதியரசர் ஆமோதித்துத் தலையசைக்கிறார்) இவர்கள் கட்சியில் எவ்வளவு பேருண்டு சொல்லமுடியுமா?

பிரகலாதன் : நாட்டு இளைஞர்களுடன் பெரும்பாலோர்.

முடி.நியாய. : இவர்கள் பிடிபடாதிருந்தால் இவர்கள் முயற்சி வெற்றியடைந்திருக்குமா ?

பிரகலாதன் : ஓரளவிற்கு.

முடி.நியாய. : ஏன் ?

பிரகலாதன் : இவர்கள் பிரசாரம் நெருப்புப் போல மக்கள் மனதில் புற்றிக் கொள்ளுகிறது.

முடி.நியாய. : இவர்கள் தண்டிக்கப்படல் வேண்டும் என்று நீ நம்புகிறாயா ?

பிரகலாதன் : பூரணமாய் நம்புகிறேன். இல்லாதுவிடில் நாடு ஒரே ரணகளமாய் மாறிவிடும்.

முடி.நியாய. : (நீதியரசரிடம்) எனது விசாரணை முடிந்தது. (அழுத்தந்திருத்தமாகவும், சாட்சியைப் பார்த்து) இவர்களை உனக்குத் தெரியும்.

பிரகலாதன் : ஓம் நன்றாகத் தெரியும்.

எதிரி நியாய. : இவர்களோடு சேர்ந்து சிலகாலம் நாட்டுப் பணியும் செய்தாய்.

பிரகலாதன் : ஓம், ஆனால் இப்பொழுதில்லை.

எதிரி நியாய. : இப்பொழுது எங்கே வேலை செய்கின்றாய்?

இரும்பொறை : இப்பொழுது அவர் வேலை செய்யத் தேவையில்லை.

கருணாகரன் : சம்மாயிருக்கச் சம்பளம் வருகின்றது.

நீதியரசர் : (சம்மட்டியாலடித்து) ஓடர்! ஓடர்!!

எதிரி நியாய. : இப்பொழுது நீ ஏன் அவர்களோடு சேர்ந்து பணிபுரிவதில்லை.

பிரகலாதன் : அவர்கள் சட்டவிரோதமான அலுவல்களில் ஈடுபடுவதால் நான் சேர்வதில்லை.

எதிரி நியாய. : அப்படியா? சட்டவிரோதம் என்பது என்ன ?

பிரகலாதன் : இவர்கள் ஆயுதங்களை நாட்டில் மக்களிடையே பரப்பினார்கள்.

எதிரி நியாய. : (உரத்து) கேட்டதற்கு மறுமொழி! சட்டவிரோதம் என்றால் என்ன?

பிரகலாதன் : (நீதியரசரைப் பார்த்து) பிரபு! அவர்கள் அரசாங்கத்திற்கு மாறாக வேலை செய்தார்கள். அதினாலேதான் சட்டவிரோதம் என்று கூறினேன்.

எதிரி நியாய. : (மேசையிலடித்து உறுக்கி) உனக்கு என் கேள்வி விளங்கவில்லையா?

நீதியரசர் : சாட்சியைப் பயமுறுத்த வேண்டாம்.

எதிரி நியாய. : இவர்கள் செயல் சட்டவிரோதம் என்று நீயாக உணர்ந்தாயா? அல்லது வேறுயாரும் சொல்லித் தந்தார்களா?

பிரகலாதன் : நானே உணர்ந்தேன்.

எதிரி நியாய. : இவர்களைப் பற்றிச் செய்திகள் கூறினாய்! அப்படிச் கூறியதற்கு உனக்க எவ்வளவு சன்மானங் கிடைத்தது.

முடி.நியாய. : (எழுந்து) நீதியரசர் அவர்களே, நான் இதை ஆட்சேபிக்கின்றேன். எதிரி தரப்பு நியாயவாதி தான் எண்ணுவதை சாட்சி வாயில் புகுத்த எண்ணுகிறார்?

நீதியரசர் : ஆட்சேபம் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

எதிரி நியாய. : இங்கு நிற்பவர்களுள் முக்கியமானவர் யார்?

பிரகலாதன் : கலிப்பகை.

எதிரி நியாய. : ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்?

பிரகலாதன் : கலிப்பகை முன்பு படைவீரராய் இருந்தவர். புரட்சி, புரட்சி என்று சொல்லி இளைஞருக்கு ஆயுதப் பயிற்சியளிப்பவர்.

எதிரி நியாய. : நீயும் சிலகாலம் அவரிடம் பயின்றாய் அல்லவா?

பிரகலாதன் : இல்லை. பலாத்காரத்தில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை.

எதிரி நியாய. : நாடு விடுதலையடையவேண்டுமென்று நீ இப்பொழுது கருதவில்லையா?

பிரகலாதன் : நாட்டைப் பிரித்தலில் எனக்கு விரும்பமில்லை.

எதிரி நியாய. : நீதியரசர் அவர்களே! என் விசாரணை முடிந்தது.

முடி.நியாய. : நீதியரசர் அவர்களே! அடுத்த சாட்சி.

நீதியரசர் : அடுத்த சாட்சி.

சக்கடத்தார் : இன்ஸ்பெக்டர், கூற்றுவன் கள்ளபிரான்.

சேவகன் : இன்ஸ்பெக்டர், கூற்றுவன் கள்ளபிரான்.
 நீதியரசர் : நீர் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்.
 இன்ஸ்பெக்டர் : ஓம் பிரபு, Crime Branch.
 நீதியரசர் : பெயர்
 இன்ஸ். : கூற்றுவன் கள்ளபிரான்.
 நீதியரசர் : இங்கு நிற்கின்றவர்களைப் பிடித்தது நீர்தானோ?
 இன்ஸ். : ஓம், நான்தான்.
 நீதியரசர் : எங்கு ?
 இன்ஸ். : மாட்டுப்பட்டிக்கருகிலுள்ள மறவன் பட்டியில் பிரபு.
 நீதியரசர் : (முடிக்குரிய நியாயவாதியிடம்) நீர் விசாரிக்கலாம்.
 முடி.நியாய. : (எழுந்து நின்று) நீர்தான் இவர்களைப் பிடித்தது.
 இன்ஸ். : ஓம்.
 முடி.நியாய. : பிடித்தபொழுது என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.
 இன்ஸ். : மறவன்பட்டியலில் ஓர் இரகசியக் கூட்டம் கூடியிருந்தார்கள். அப்பொழுது நான் அவர்களைக் கைது செய்தேன்.
 முடி.நியாய. : அங்கு என்ன நடந்தது, கூறு பார்ப்போம்.
 இன்ஸ். : நானும் இரண்டு இரகசியப் போலீசாரும் சென்றோம். அப்பொழுது எங்களைச் சுட்டார்கள். திருப்பிச் சுட்டபொழுது மூவர் ஒடித் தப்பினர். இவர்களைக் கைது செய்தேன்.
 முடி.நியாய. : இவர்கள் கூடிய இடத்தை எப்படிக் கண்டறிந்தாய்?
 இன்ஸ். : பிரகலாதன் காட்டித் தந்தார் - உளவு கூறினார்.
 முடி.நியாய. : அங்கு என்னென்ன பொருட்களைக் கைப்பற்றினாய்?
 இன்ஸ். : கள்ளத்தனமாய் இயக்கும் வைலஸ் டிரான்ஸ்மிட்டர், சட்டவிரோதமான துண்டுப் பிரசுரங்கள், லைசன்ஸ் இல்லாத துவக்கு, எறிகுண்டுகள் முதலியன.
 முடி. நியாய. : நீதியரசர் அவர்களே என் விசாரணை முடிந்தது.
 எதிரி நியாய. : இரகசியக் கூட்டம் நடக்கும் அறை என்று நீர் கருதிய அறைக்குள் போனபொழுது இவர்கள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.
 இன்ஸ். : ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.
 எதிரி நியாய. : அவ்வளவுதானா? பேசிக்கொண்டு நிற்பது அரசாங்கத்திற்கு எதிரான செய்கையா?
 இன்ஸ். : இல்லை, இல்லை. மக்களை அரசாங்கத்திற்கு எதிராகத் தூண்டிவிடுதல் குற்றம்.

எதிரி நியாய. : இவர்கள் நண்பர்கள். தங்களுக்குள்ளே பேசிக்கொண்டு இருந்தார்களே ஒழிய மக்களைத் தூண்டவில்லை.
 இன்ஸ். : அந்நேரமும் தூண்டவில்லை. ஆனால் அங்கு கண்டெடுக்கப்பட்ட துண்டுப் பிரசுரங்களில் நின்று அரசாங்கத்திற்கு மாறாகப் பிற இடங்களில் தூண்டுகிறார்கள் - வேலை செய்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது.
 எதிரி நியாய. : நீர் போன பொழுது வைலஸில் அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்களோ?
 இன்ஸ். : இல்லை.
 எதிரி நியாய. : வைலஸ் அங்கிருந்தது குற்றந்தான்! ஆனால் அதன்மூலம் - அரசாங்கத்திற்கு மாறாக அதனைப் பாவித்தார்கள் என்று உன்னால் நிரூபிக்கமுடியுமா?
 இன்ஸ். : இல்லை, முடியாது.
 எதிரி நியாய. : பிரகலாதனோடு நீர் எவ்வளவு காலம் பழக்கம்.
 இன்ஸ். : ஒரு வருடமாக.
 எதிரி நியாய. : இவர்களைப் பிடிப்பதற்காகத்தானே நீ அவனோடு பழகியது.
 இன்ஸ். : இல்லை, இல்லை, அவரை எனக்கு முன்பிருந்தே தெரியும்.
 எதிரி நியாய. : பிரகலாதன் எப்பொழுதும் உண்மை பேசுகிறான் என்று நீ நினைக்கிறாயா?
 இன்ஸ். : நான் அறிந்தமட்டில் உண்மைதான் பேசினான்.
 எதிரி நியாய. : பொய்ச் செய்திகள் தந்து உன்னை ஒருமுறையும் ஏமாற்றவில்லையா?
 முடி. நியாய. : நீதியரசர் அவர்களே! நான் இக்கேள்விக்கு ஆட்சேபிக்கின்றேன். சாட்சியின் நடத்தை மீது சந்தேகம் கிளப்பும் கேள்வி இது.
 நீதியரசர் : ஆட்சேபம் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.
 எதிரி நியாய. : என் விசாரணை முடிந்தது பிரபு.

களம் 2

இடம் : (அதே காட்சி)

முடி.நியாய. : மேன்மைதங்கிய நீதியரசர் அவர்களே! இதுகாறும் சாட்சிகளின் வாக்குமூலங்களையும் அவற்றினின்று நாம் பெறக்கூடியனவற்றையும் நான் எடுத்துக் கூறியுள்ளேன். இந்தக் கூட்டம் - இந்தச் சதிகாரக் கும்பல் - சட்டத்தையும் நாட்டின் ஒழுங்கையும் தடுமாறச் செய்து புரட்சியை எழுப்பி அராஜகம் இந்நாட்டில் தலைவிரித்தாட முயற்சிகள் எடுத்து நின்றது. இக்கும்பலின் திருவிளையாடல்கள் சிறிது காலம் நிலைத்திருந்தால் எம்நாட்டின் கெதி என்னவாய் முடிந்திருக்குமோ? நினைத்தாலே நெஞ்சம் நடுங்கும். அபாயகரமான ஆயுதங்களை உலகின் பல பாகங்களிலும் விற்றுவரும் நாசகாரக் குழுவோடு தொடர்பு பூண்டு ஆயுதங்களை இந்நாட்டிலே இறக்க முயன்றது. இவ்வாயுதங்களை ஒன்றுமறியாப் பாலகர் கையில் கொடுத்து நாட்டில் புரட்சி ஏற்படுத்தினால் எங்கள் நாடு இரத்தகளமாய் மாறியிருக்கும் என்பது திண்ணம். இப்பயங்கரவாதிகளின் கருத்து உருப்பெற்றிருந்தால் இந்நாடு நாடாயிருக்குமோ? தயைகூர்ந்து பாருங்கள் இத்துண்டுப் பிரசுரத்தை. நான் கூறுவனவற்றிற்கு வேறு சான்றுகள் வேண்டியதில்லை. இது ஒன்றே போதும் இக்கபட நாடக வஞ்சகர்கள் குற்றவாளிகள் என்று கூறுவதற்கும் தேசநாசகர்கள் என்று நிரூபிப்பதற்கும், நல்லகாலம் போலிஸ் படையினரின் விழிப்பினாலும் கெட்டித்தனத்தாலும் இவர்கள் அகப்பட்டுவிட்டனர். இப்படிப்பட்ட நாசகாரர்கள் அகப்பட்டது எமக்கும் எமது நாட்டிற்கும் இன்பமான நற்செய்தி. எனினும் இக்கூட்டத்தில் பலர் அகப்படாது, ஓடி ஒளித்துள்ளனர். அவரையும் போலீசார் விரைவில் அகப்படுத்தி நாட்டைக் காப்பாற்றுவாராக.

இங்கு அகப்பட்டிருப்பவர் சாதாரண கூட்டமக்கள் அல்லர்; சட்டதிட்டங்களை மீறி நடக்கத் தொடங்கினால் மிகந்த பயங்கரமானவர்கள். இப்படியான மக்கள் அகப்படுதல் மிகக் கஷ்டம். ஏதோ அகப்பட்டுவிட்டார்கள். இந்தத் தருணத்தைப் பயன்படுத்தி இவரது கும்மாளங்களை அடக்குதல் வேண்டும். அதற்கு இவரைத் தண்டித்தலே சிறந்த முறை. இத்தருணத்தை விட்டால் எந்தத் தருணம் வாய்க்குமோ? ஆகையால் மேன்மை தங்கிய நீதியரசர்களே இவர்களது குற்றத்தகுந்த தண்டனையைக் கொடுத்து நாட்டின் நலனைக் காத்தல் சட்டத்தின் கடன். (இருக்கிறார்.)

எதிரி நியாய. : (எழும்பி) My lord நமது அறிவசான்ற நண்பர் இக்கூண்டில் நிற்கும், அப்பாவிகளைக் குறித்து அவர்கள் எதேதோ பெருங்குற்றங்களைச் செய்துவிட்டனரென - அவருக்கேயமைந்த இயல்புக்கிணங்க, கர்ச்சித்து முழங்கினார். ஆனால் அவரைக் குற்றவாளிகள் எனக் காண்பதற்கு ஒருவிதமான குற்றமும் காட்டப்படவில்லை. பிரகலாதன் கொடுத்த நம்பத்தகாததும், கூலிக்காகக் கொடுத்த சாட்சியமும் - எடுத்துக்கொண்டு - இக்குற்றமற்ற மக்களை - பொதுமக்களின் நலனுக்காகத் தங்கள் வாழ்நாளையே அற்பணித்து உழைத்துவரும் சாந்த சொருபிகளை - தண்டிப்பது நாட்டுச் சட்டத்திற்கே இழுக்காக முடியும். பிரகலாதன் உழைத்தவன் - கூடிப் பழகியவன். பொறாமை காரணமாகவோ - வேறு மனக் கொதிப்புக் காரணமாகவோ - அன்றிகைக் கூலி காரணமாகவோ - இவர்களை - அவனது ஒருகாலத்து உற்ற நண்பர்களைப் பிரிந்துள்ளான். my lord உண்மையாகவே இவன் சாட்சியம் ஒருதரப்பட்டே நிற்கும். இங்கு கூறிய சாட்சியம் நம்பத்தகுந்ததாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

இக்கூட்டத்தார் பலவகைப்பட்ட பயங்கர நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என பொலீசார் தாக்கல் செய்துள்ளனர். பயங்கர ஆயுதங்களையிறக்கி இந்நாட்டு மக்களுக்கு அளித்தனர் என்றும் - அரசாங்கத்தைக் கவிழ்க்க இரகசியப் போராட்டத்திலே இறங்கினர் - நாட்டிற்கு சிறுசிறு கலகங்களை மூட்டினர் - தொழில் ஸ்தாபனங்களிலே வேலைநிறுத்தங்களை நடத்தி அரசாங்கத்தை தம்பிக்கச் செய்தனர் என்றெல்லாம் இவ்வாறு பலப்பல குற்றங்களை இச்சுதந்திர வீரர்கள் மீது ஏற்றுகின்றனர். உண்மையாகவே இக்குற்றங்களை ஏற்றவதற்குச் சாட்சியங்களுண்டா? அவ்வாறு உண்டாஉால் போலீசார் அவற்றை இங்கு அளித்திருக்க வேண்டும். இக்கோட்டிலே இவரை விளங்கிய பொழுது அளித்தாரா? இல்லை! இல்லை!! இல்லை பிரபு சாட்சியம் இருந்தால்தானே கொடுப்பதற்கு? வைலஸ் பெட்டியிருந்ததாம் வைலஸ். பொலீசார் சொன்னார் : அதை இயக்கியதைப் போலீசார் கண்டாரா? அன்றிக் கேட்டாரா? ஆகவே அலமதுசன நாட்டிலே புரட்சியை உண்டுபண்ணுவதற்காகத் தான் அதை வைத்திருந்தனர் என்று அவர்கள்மீது குற்றஞ்சாட்டுவது ஒருபெரிய அபாண்டப்பழி - மடமையும் கூட. வைலஸ் வைத்திருப்பது குற்றந்தான்: அதுவும் லைசென்ஸ்

இல்லாமல்! ஆனால் அதனை நாட்டின் புரட்சிக்காக வைத்திருந்தார்கள் என்று குற்றஞ்சாட்டுவது கொடுமையிலும் கொடுமை.

இக்கூட்டத்தார் கைத்துப்பாக்கி முதலியவற்றை மக்களுக்குக் கொடுத்து அமைதியின்மையை நிலைநாட்ட முயன்றனர் என்று கூறினர் சிலர். விரசாழ்மெரச இதுவோ நாட்டிலே கலகங்கள் மலிந்து நிற்கும் காலம். இக்காலத்திலே இவர்கள் தான் ஆயுதங்களைக் கொடுத்து கலகங்களை முட்டினரென்பது நம்ப முடியாதது - அறிவுக்கு ஒவ்வாதது.

எனது அருமை நண்பர் கூறியது போல இவர்கள் அவ்வளவு பெருங் குற்றங்களைச் செய்தவரல்லர். உண்மையாகவே - என் எண்ணத்தின் படி - சட்டவிரோதமான குற்றங்கள் இவர்கள் செய்யவில்லை என்றே கூறுவேன். இந்த உண்மை மேன்மை தங்கிய துரையவர்களுக்கும் விளங்கும். ஆகையினால் my lord இங்கு குற்றஞ் சாட்டப்பட்டு நிற்கும் மனித திலகங்களை சுற்றவாளிகள் எனக் கண்டு நீதிமன்றம் விடுதலை அளிக்கும் என்பதுதான் என் திடமான நம்பிக்கை.

நீதியரசர் : இங்கு குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு நிற்கும் மக்களே - இந்த வழக்கிலே வந்த இருதரப்பு நியாயங்களையும் - சாட்சியங்களையும் அலசி ஆராய்ந்து பார்த்துள்ளேன். உங்களுக்காகப் பேசிய நியாயவாதி மிகவும் சட்ட நுணுக்கத்துடனும், ஒழுங்குடனும் பேசியிருக்கிறார் - பாடுபட்டார். எனினும் இந்நாட்டுச் சட்ட ஒழுங்கின் முறைப்படி இங்கு நிகழ்ந்தவற்றால் உங்களைக் குற்றவாளிகளாக்க வேண்டியவனாயிருக்கின்றேன் என்று நினைத்து விசனமடைகின்றேன். நாட்டின் அமைதியைக் குலைக்க முயல்வது சட்ட விரோதமும் - தேசத்துரோகமுமாகும். எனவே இந்நாட்டுச் சட்டங்கட்கமைய இரண்டாம் எதிரி நக்கீரன் கலிப்பகைக்கு 20 வருட சாதாரண மறியல், மூன்றாம் எதிரி வேங்கடமாயோன் திருமாவளவன் அல்லது துப்பாக்கிக்கு 10 வருட மறியல், 5ம் எதிரி நத்தத்தன் இரும்பொறைக்கு 15 வருட சாதாரண மறியல், 4ம் எதிரி குன்றவேள் கருணாகரனுக்கு எட்டுவருடம் சாதாரண மறியல், 6ம் எதிரி பூதப்பாண்டியன் மின்னிடைவஞ்சிக்கு அவரின் இளவயது குறித்து 5 வருடம் சாதாரண மறியல் தீர்க்கின்றேன். (ஒருகண்ணேர அமைதிக்குப் பின்) எதிரிகள் ஏதும் சொல்ல வேண்டுமானால் இப்பொழுது கோட்டுக்கு எடுத்துச் சொல்லலாம்.

(கூட்டில் நிற்பவர் யாவரும் இரும்பொறையைப் பார்த்துத் தலையசைக்கவும்)

இரும்பொறை : மேன்மைதங்கிய நீதி அரசர் அவர்களே! நீங்கள் எங்களுக்குத் தீர்ப்பளித்துள்ளீர்கள்! அது உங்கள் உரிமை. நாங்களோ உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டு - சொந்த நாட்டிலே அடிமைகளாகக் கூண்டிலே நிறுத்தப்பட்டுள்ளோம். நீதியரசர் அவர்களே எங்களைத் தேசத் துரோகிகள் எனத் தீர்ப்புக் கூறினீர்கள். இந்நாட்டிலே நிலவும் அடக்குமுறை ஆதிக்கத்திற்குத் துரோகிகளே தவிர உண்மையிலே எங்கள் நாட்டுக்கு நாங்கள் துரோகிகள் அல்ல. எம்மைப் பெற்ற தாயை - பிறந்த பொன்னாட்டைத் துரோகிகளின் கையிலிருந்து விடுதலை செய்யவே பாடுபட்டோம். அதனையும் சில மானமற்ற துரோகிகள் - காட்டிக் கொடுத்து விட்டனர். அவர்களது இரண்டகச் செயலால் எமது அருமைத் திருநாடு இன்னுஞ் சிலகாலம் அடிமைத்தளையில் நிற்கவேண்டி வந்திருக்கின்றது.

மேன்மைதங்கிய கோட்டார் அவர்களே! நீங்கள் அளித்த தீர்ப்பை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கிறோம். அதற்கு நன்றி; எங்கள் நாடே ஒரு பெரிய சிறைச்சாலையாயிருக்கும் - பொழுது நீங்கள் அளிக்கும் சிறைச்சாலை அதைவிடப் பெரிதல்ல. அங்கிருந்தாலென்ன இங்கிருந்தாலென்ன இரண்டும் ஒன்றுதான். எங்கள் நாடு விடுதலையடையும் - பொழுதுதான் எங்கள் உண்மையான சிறை நீங்கும்.

புலிநாடு வாழ்க !!

துப்பாக்கி

கருணாகரன் : துரோகிகள் வீழ்க !!!

மின்னிடைவஞ்சி

துரோகிகள் முற்றும்.

பின்னிணைப்பு

பேராசிரியரின் நானாடகத்திற்கான முன்னுரை

தமிழை இயல், இசை. நாடகம் என வகுத்தார் முன்னோர், இயற்றமிழ் வேறு நாடகத்தமிழ் வேறு என்பதை வற்புறுத்தும் பொருட்டன்றே. இதனை அறியாது இயற்றமிழில் நாடகமெழுதப் புகுந்தாரது பேதைமை என்னே ! இக்குற்றத்தைத் திருத்துவான் நாடகத்தமிழில் எழுதினாம் இவற்றை. அன்றியும் நாடகம் என்பது உலக இயல்பை உள்ளது உள்ளபடி காட்டுவது. ஆகவே வீட்டிலும் வீதியிலும் பேசுவது போலவே அரங்கிலும் ஆடுவார் பேசல் வேண்டும்.

இவ்விரண்டு காரணமும் போதுமாயினும் பிறிதொரு நோக்கமும் உள்ளத்திலிருந்து நம்மை ஊக்கியது. செந்தமிழ் மொழிகளை வழங்கும் நூல் கற்பார் கொடுத்தமிழ் மொழியென ஒன்று உண்டு என்பதை மறந்துவிடுவர். அம்மட்டோ, கொடுத்தமிழ்மொழி அவ்வநாட்டிற்கே உரிய மொழியாம். ஆகவே சோழமண்டலத்துத் தமிழர் ஈழமண்டலத்துத் தமிழை அறிதற்கு வழி யாது? அன்றியும் உயிருள்ள மொழியெல்லாம் இடைவிடாது மாறிக்கொண்டே வரும். ஒருவனை ஐந்து வயதிற்பிடித்த படமும் ஐம்பது வயதிற்பிடித்த படமும் ஒருதன்மையவாய் இருக்குமோ? ஆண்பாலார்க்கும் பெண்பாலார்க்கும் பருவம் ஏழு என வகுத்தார் ஆன்றோர். அப்படியாயின் ஒவ்வொரு பருவத்திலும் படம் பிடித்தல் விரும்பத்தக்கது. அதுபோலவே அவ்வக்காலத்துக் கொடுத்தமிழும் திட்டிவைத்தல் வேண்டும். இற்றைக்கு முப்பது ஆண்டுக்கு முன்னே யாழ்ப்பாணத்திற் பேசிய தமிழோ இன்று நாம் பேசுந் தமிழ்? இங்ஙனம் யாம் கூறுவது சொல்லை மட்டும் எண்ணியன்று ; சொல்லின் வடிவம் மாறாமா இலக்கணமும் மாறும், பொருளும் மாறும். ஆகவே, அவ்வக் காலத்துச் சொல்லின் வடிவம், பொருளும், இலக்கணமும் திட்டிவைத்தல் இன்றியமையாதது. இதன் உண்மை ஆங்கிலம் முதலிய மேனாட்டு மொழிவல்லநர் அறிவர். நம் தமிழ்மொழி வல்லநரும் இவ்வுண்மையை அறிவாரோ ?

இந்நான்கு நாடகத்திலும் வழங்கியபாடை யாழ்ப்பாணக் குடா-நாட்டுக்குப் பொதுவாயும் பருத்தித்துறைப் பகுதிக்குச் சிறப்பாயும் உள்ளது.

இந்நாடகங்களுள் முதல் மூன்றும் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரித் தமிழ்ச்சங்கத்து ஆண்டுவிழாக்களில் சங்கத்து அரிவையரும் ஆடவரும் கல்லூரி அரங்கில் ஆடியவை.

இதிற்பதிப்பித்துள்ள படம், "முருகன் திருகுதாளம்" என்னும் நாடகம் ஆடியபொழுது இலங்கைக் காலவர்த்தமானிப் (The Times of Ceylon) பத்திரிகையாளர் பிடித்துத் தம் பத்திரிகையில் வெளியிட்ட படம். இதனை இதில் வெளியிடத் தந்த அனுமதிக்கு நன்றி செலுத்துகிறோம். இந்நூலையாம் வாசிக்குந்தோறும், அன்று ஆடியபோது அரங்கில் விளங்கின மடந்தையரும் காளையரும் என்றும் நம் கண்முன்னே விளங்குவர். ஐரோப்பா முதலிய நாடுகளில் நாடகம் ஆடுதலை இழிவென நினையார். ஆடுவாரை அன்புடன் ஆதரிப்பர். இந்நிலை நம்நாட்டுக்கு வருவது எந்தநாளோ?

இந்நூலைப் பதித்தற்கு இடைவிடாது நமக்கு ஊக்கந் தந்த இலங்காபிமானி அச்சியந்திரசாலையையும் நாம் மறவேம்.

"குற்றங் களைந்து குறைபெய்து வாசித்தல்
கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்."

க.க.

கொழுமடி,
விக்கிரம வருடம் வைகாசி மாதம் உருஉ.

பேராசிரியரின் மாணிக்கமாலைக்கான முன்னுரை

மாணிக்கமாலை எனப் பெயரிய இந்நூல், கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் கன்னோசி (Kanouj) நாட்டை ஆண்ட அரிசவருத்தனன் (Harsha Vardhana) என்னும் புலமைசான்ற மன்னர் பெருந்தகை வடமொழியில் "இரத்தினாவலி" என்னும் பெயரால் இயற்றிய நூலைப் பின்பற்றி எழுந்தது.

பொதுவாக நோக்குமிடத்து "இரத்தினாவலி" நாடகத்தின்பாற்படுமேனும் வடமொழியில் நாடகவியல் வல்லார் இதனை நாடிகை என்பர். தமிழ்மொழி வடமொழியெனும் இருமொழியுங் கைவந்த பேரறிஞர் பரிதிமாற்கலைஞரும் தமது நாடகவியலில் நாடிகை என்பதன் இலக்கணத்தை

"கைசிகி விருத்தி காட்டுவ தாகி
நாலங் கத்தி னாரியர் பலர்கொண்
டரசன் றலைவனா வன்னா னஞ்சு
மரசி யொருத்தியு மவன்கா தலிக்கு
மரசி யாட்சிக் கடங்கின ளாகு
மழகின ளொருத்தியு மாவிரு தலைவிய
ருடைய தாகி நாட்டிய மிசையொடு
நடைபெறு வதுவே நாடிகை யென்ப"

எனக் கூறுவர்.

இந்நூல் அளவிற சிறியதாயினும் பொருளினும் சுவையினும் மிகச் சிறந்து விளங்குவது. பயில்தொறும் பயில்தொறும் கற்போர்க்குத் தெவிட்டாத இன்பம் பயப்பது. இதனை யான் பல்காலும் படித்துச் சுவைத்ததுண்டு. இந்நூலைக் கற்குந்தோறும் இதனைத் தமிழ்மொழியில் யாத்தல் வேண்டுமென்னும் பெருவிருப்பு என்னுளத்திற் பலமுறையிலும் எழுந்ததுண்டு. அப்பெருவிருப்பின் பயனாகவே தோன்றியது இம்மாணிக்கமாலை. முதலாவில் உள்ளவாறே உரைப்பகுதியை உரைநடையிலும் செய்யுட்பகுதியைச் செய்யுணடையிலும் யாத்துளேன். இது முதலாவைத் தழுவி எழுந்த ஒரு தமிழ்நூலென்க. மொழிபெயர்ப்பு நூலன்று. அறிஞர் இதில்,

"குணநாடிக் குற்றமு நாடி அவற்றுள்
மிகைநாடி மிக்க கொளல்."

இந்நூல் உருப்பெறுங்காலத்தே பேராசிரியர் உயர் திரு. விபுலானந்த அடிகள் என் சிறுகுடிவக்குச் சிலவேளைகளில் எழுந்தருளுவதுண்டு; அவ்வேளைகளில் இந்நூலில் யான் யாத்த செய்யுட்களையுங் கேட்டு என்னை மேலும் இப்பணியில் ஊக்கிய அடிகளின் அன்புமொழிகள் இன்றும் என் உள்ளத்தை உருக்கா நிற்கும். இந்நூலை ஆக்குங்காலம் அச்சேற்றுங்காலம் ஆயோலை தூக்கியும் பிழைகளைத் திருத்தியும் உடனிருந்துதவிய அன்பர்களுக்கு என் நன்றி உரியதாகுக. இதனை அச்சேற்றுமாறு ஊக்கந்தந்து அழகுற அச்சிட்டுதவிய பெருமை இலங்காபிமானி அச்சியந்திரசாலையாருக்கே.

க.க.

கொழும்பு,
சருவதாரி ஆண்டு
தைத்திங்கள் ௧௨

பேராசிரியரின் இரு நாடகத்திற்கான முன்னுரை

உலகியலை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுவது நாடகம். ஆகவே, அதில் வழங்கும் மொழிநடையும் உலக வழக்கை ஒட்டியதாயிருத்தல் வேண்டும். புத்தம்புதியனவாய் இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த நாடகத் தமிழ்நூல்களுட் சில இக்கொள்கையை ஒருவாறு தழுவியனவாக அமைந்துள்ளன. இராவ் பகதூர் சம்பந்த முதலியார் எழுதிய நாடகங்களுள் தமிழ்நாட்டின் வடகோடியில் வழங்கும் கொடுத்தமிழ்நடை மிளிர்வதைக் காணலாம். முன்னெழுதிய நானாடகத்திற் போலவே இவ்விருநாடகத்திலும் பொதுவாகத் தமிழ்நாட்டின் தென்கோடியாகிய ஈழத்திலும் சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்திலும் வழங்கும் பேச்சுத் தமிழ்நடை அமைந்திருக்கிறது.

இந்நாடகங்கள் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்கத்து ஆண்டுவிழாக்களில் சங்கத்து நங்கையரும் நம்பியரும் கழக அரங்கில் ஆடியவை.

இந்நூலைச் செவ்வனே அச்சிட்டு எமக்கு உதவிய இலங்காபிமானி அச்சியந்திரசாலையாருக்கு எமது நன்றி உரியதாகும்.

"குணநாடிக் குற்றமு நாடி யவற்றின்
மிகைநாடி மிக்க கொளல்."

க.க.

கொழும்பு,
கர வருடம் மாசி மாதம் ௨௧௨

சங்கிலி நாடகத்திற்கான முன்னுரை

சங்கிலி என்னும் பெயருடன் யாழ்ப்பாணத்தை அரசாண்ட மன்னர் இருவராவர். அவருள் செகராசசேகரன் என்னும் சிங்காசனப் பெயருடன் நாட்டை ஆண்ட முதற் சங்கிலி கி. பி. 1519 முதல் கி. பி. 1565 வரை ஆட்சி புரிந்தான். சங்கிலி குமாரன் என அழைக்கப்பட்ட இரண்டாம் சங்கிலி கி. பி. 1616 - 1619 வரை ஆண்டான். இவனே யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட கடைசித் தமிழ் மன்னன். இவ்விருவருள் முதற் சங்கிலியே இந்நாடகத்தின் தலைவனாவான். மயில்வாகனப் புலவர் தாம் எழுதிய யாழ்ப்பாண வைபவமாலையில் இவன் வரலாற்றை இரண்டாம் சங்கிலியின் வரலாற்றோடு மயங்கவைத்து இவன் போர்த்துக்கேயர் கையில் கொலையுண்டதாகக் கூறுவர்.

இந்நாடகம் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச்சங்க ஆண்டு விழாவில் சங்கத்து ஆடவரும் அரவையரும் அரங்கில் ஆடியது.

நிற்க, ஈழநாட்டின் வடபாகத்திலிருந்து செங்கோலோச்சிய அரசரின் வரலாற்றைச் சுருக்கமாக எடுத்துக் கூறுகின்றது. இந்நூலின் முற்பகுதியில் வரும் இலங்கை வாழ் தமிழர் வரலாறு. ஈழத்துத் தமிழ்மக்கள் வரலாற்றைப் பற்றிய விரிவான நூல் ஒன்று மிக விரைவில் வெளிவரும்.

இந்நூலை ஆக்குங்கால் உடனிருந்துதவிய நண்பர்க்கும் ஆயோலை தூக்கி ஆராய்ந்த அன்பர்க்கும் நாம் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். நூலினை நல்ல முறையில் அச்சிட்டுதவிய சுதந்திரன் அச்சகத்தார்க்கும் எம் நன்றி உரியது. குற்றம் களைந்து குணங் கொண்டு எம்மை ஊக்குவிக்குமாறு பெரியோரை வேண்டுகின்றோம்.

க. கணபதிப்பிள்ளை

பல்கலைக்கழகம்,

பேராதனை.

01.12.1956

பதிப்புக் குறிப்புகள்

கல்விப் பொதுத் தராதரச் சாதாரணதரப் பரீட்சை முதல் அதன் உயர்தரப் பரீட்சை, பல்கலைக்கழகக் கற்கைநெறி ஆகியனவற்றில் "நாடகமும் அரங்கியலும்" ஒரு பாடமாக இடம்பெற்றுவிட்டதெனினும், இத்துறை பற்றிய தரவு மூலங்கள், விடய விளக்கங்கள் இன்னும் போதுமான அளவு வெளிவரத் தொடங்கவேயில்லை.

சிங்களத்தில் நிலைமை வேறாக உள்ளது. அங்கு அரங்கும், அளிக்கையும், பிரசுரங்களும் சமமாகத் தொழிற்படுகின்றன. தமிழில் இத்துறையிற் பெருத்த சமவீனம் காணப்படுகிறது. முக்கிய உதாரணங்களாகப் பேசப்படும் நாடக எழுத்துருக்கள் இன்னும் அச்சில் வரவில்லை.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையே இத்தத் தண்டனைக்கு ஆட்பட்டுள்ளார் என்பதைப் பேராசிரியரின் மகன் வைத்திய கலாநிதி ஒப்பிலாமணியிடத்தும், மகள் திருவாட்டி செளந்தரநங்கையிடத்தும் எடுத்துக் கூறியபோது, பேராசிரியரின் நாடகங்களைப் பிரசுரிப்பதற்கான நிதி-வசதியினை உடனடியாக ஏற்பாடு செய்தனர். நிதி விடயம் பற்றி உரையாடச் சென்ற குமரன் பதிப்பக உரிமையாளர் க. குமரனிடத்துத் தங்களிடமிருந்த நாடகப் பிரதிகளையும் கொடுத்து உதவினர்.

தங்கள் தந்தையாரின் புலமைப் படைப்புக்களை வெளிக் கொணர்வதில் பேரார்வம் காட்டும் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் புதல்வர், புதல்வியருக்குத் தமிழ்ப் புலமையுலகு சார்பாக எங்கள் நன்றிக் கடப்பாட்டினை எடுத்துக்கூற விரும்புகின்றோம்.

தங்கள் பெற்றோரின் புலமைப் படைப்புக்களைப் பற்றி வரவேற்புறையின் உரையாடல்களுக்கு மேலே கொண்டு செல்ல விரும்பாத பலரைப் பற்றிய பட்டறிவு உள்ள எம்மிற் பலருக்கு இவர்களை மீண்டும், மீண்டும் வாழ்த்த வேண்டும் போலிருக்கிறது.

பேராசிரியரின் "துரோகிகள்" நாடகத்துக்கான பிரதி கிடைத்தும், அதனைப் பிரசுரிக்க முடியாத நிலையுள்ளது. அவரது பிள்ளைகள் அதுபற்றிக் காட்டும் தயக்கத்தை. இலங்கையின் அண்மைக்கால வரலாறு தெரிந்தோர் புரிந்து கொள்வோர். "துரோகிகள்" மிக விரைவில் வெளியிடப்படுவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை நாம் இன்னும் கைவிடவில்லை.

பேராசிரியருடைய நாடகங்களை வெளியிடுவது பற்றிக் கலந்துரையாடி, வேண்டிய பிரதிகளைப் பெற்றுக் கொள்ளப் பேரார்வம் காட்டிய பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன், தராகி சிவராம், வித்துவான், இலக்கிய கலாநிதி இ. கமலநாதன், கலாநிதி செ. யோகராசா ஆகியோருக்கு நன்றி.

இப்படியான நூல்களை வெளிக்கொணருவதை வியாபார நோக்கமாகப் பார்க்காது, அறிவுப் பணியாகப் பார்க்கும் திரு. குமரனுக்குப் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையின் மாணவர்கள் சார்பாக நன்றிசூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இத்தொகுப்புத் தயாரிப்பின் பொழுது, எமக்கு எழுத்துநிலை உதவிகள் பல புரிந்த செல்வி. வே. மாகறீற்றா அவர்களுக்கும் எம் நன்றியுரித்து.

கா. சிவத்தம்பி

கொழும்பு,
26.04.2002.

சில நினைவுகள்.....

ஆரம்ப நிலையில் பேராசிரியரின் நாடகங்கள் பல்கலைக்கழக மாணவர்களால் நடிக்கப் பெற்றது. பேராசிரியரின் நாடகங்களின் பல்கலைக்கழக நிலை மேடையேற்றத்தை இரண்டு பெரும் படியான காலகட்டமாக வகுக்கலாம்.

1. பேராதனைக்குச் செல்லும் வரை (1935 - 50 வரை)
2. பேராதனைக்குத் தமிழ்த்துறை சென்றதன் பின்னர் (1952 - 56 வரை)

இந்த முதல் கட்ட நிலையில் இருபடி நிலைகளைக் காணலாம். ஒன்று பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வருடாந்த ஒன்றுகூடலின் போது நடிக்கப் பெற்றது. இரண்டு தனி அளிக்கைகளாக நாடகங்கள் அளிக்கப் பெற்றது. முந்திய நிலையில் பங்குபற்றியவர்கள், அரங்கு முகாமை பற்றிய அதிக தரவுகள் இல்லை. ஆனால் முருகன் திருகுதாளத்தில் வரும் காதல்மானியை உருவாக்குவதில் பேராசிரியர் சுந்தரலிங்கம் ஆர்வம் காட்டினார் எனப் பேராசிரியர் சொல்ல நான் கேட்டதுண்டு. இந்த நாடகங்களில் நடித்தவர்கள் யார் என்ற தகவல்கள் இப்போது பெறமுடியாதுள்ளது. தவறான எண்ணம், சங்கிலியில் சண்முக சுந்தரம் (மகாஜனக் கல்லூரி முன்னாள் அதிபர்), இரத்தினசபாபதி (கொழும்பு வைத்தியசாலைகளின் செயலாளர்), ஜயராஜா (ஆசிரியர்), தயாநிதி (சு. வித்தியானந்தனின் சகோதரர்), பண்டிதர் வி. சி. கந்தையா (வித்துவான் டிப்ளோமா செய்தபோது) ஆகியோர் நடித்தது பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன். பெண் பாத்திரங்கள் தாங்கியவர்கள் யாவர் என்பது தெரியவில்லை.

பேராதனைக்குச் சென்றதன் பின்னர் மேடையேற்றப்பட்ட நான்கு நாடகங்களிலும் நான் நடித்துள்ளேன். அதனால் அவற்றில் பங்கு கொண்ட நடிகர் நடிகைகள் பற்றிய விபரத்தை ஓரளவு பதிவு செய்யலாம்.

உடையார் மிடுக்கு

தேவாரம் பாடுபவர்	-	இ. சிவகுருநாதன்
உடையார்	-	கா. சிவத்தம்பி
மருமகன்	-	க. கலைாசபதி

கவன்மென்ட் ஏஜன்ட்	-	தனஞ்செயராசசிங்கம்
இளைஞன்	-	க. பரமுவேல்
கள் குடிப்பவர்	-	த. கனகரத்தினம்
ஆகியோரும் செல்விகள் பல, செல்லையாவும் நடித்திருந்தனர்.		

தவறான எண்ணம்

முனிவர்	-	க. சிவப்பிரகாசம் (பின்னாள் வீரகேசரி ஆசிரியர்)
வச்சிரநாதன்	-	த. கனகரத்தினம்
முடிநாகர்	-	கா. சிவத்தம்பி
சுந்தரநாயகி	-	செல்வி. செல்லத்துரை
காளிங்க நாகர்	-	த. கனகரத்தினம்
பரிமளநாகி	-	பின்னர் திருமதி சதாசிவம்
குமாரநாகர்	-	பரமோதயன்
அங்கநாகர்	-	இராசரட்ணம்
புலிக்குட்டி நாகர்	-	நல்லசிவம்
பாலநாகர்	-	க. மகாதேவா
அன்னநாகி	-	செல்வி. அரியகுட்டி
மாணிக்கத் தேவர்	-	இராசரட்ணம்
அருணாசலம்	-	கா. சிவத்தம்பி
சிவக்கொழுந்து	-	செல்வி. செல்லத்துரை
நாவேந்தன்	-	ந. சுந்தரம்பிள்ளை
சுந்தரமூர்த்தி	-	க. கலாசபதி
கந்தையா	-	க. மகாதேவா
செல்லாச்சி	-	செல்வி. பவானி

துரோகிகள்

இ. தியாகராஜா
க. கலாசபதி
கா. சிவத்தம்பி
ந. சுந்தரம்பிள்ளை
சத்தியானந்தஜோதி. செல்லத்துரை

கொழும்பில் லயனல் வென்ற, யாழ்ப்பாண நகர மண்டபம், திருகோணமலை நகர மண்டபம், மட்டக்களப்பில் கல்லூரி மண்டபம் ஒன்றிலும் எமது காலத்தில் இந்த நாடகங்கள் அரங்கேற்றப்பட்டன. எங்கள் நாடகங்களுக்கு கண்டி, கொழும்பு, யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தும் ரிக்கற் விற்கனையில் (பின்னாளில் உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர் நாயமாக விளங்கிய) திரு. வெ. சபாநாயகம் பெரும் பங்கெடுப்பது வழக்கம். அக்காலத்தில் அவரை மையமாகக் கொண்ட பல சுவாரசியச் சம்பவங்கள் நடப்பது வழக்கம். ரிக்கற் விற்பதில் பேரார்வம் காட்டும் சபா எந்த ஒரு நாடகத்தையும் இருந்து பார்த்ததைக் கண்டவர் எவரும் இல்லை என்ற ஓர் ஆதங்கம் எங்கள் காலத்தில் நிலவுவதுண்டு.

ஒத்திகைகளின் போது நாங்கள் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனுக்குப் பயப்பட்டு, வித்தியானந்தன் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையைப் பார்த்துப் பயப்படுவதைப் பார்க்க சுவாரசியமாக இருக்கும். தனது அன்புரிமை காரணமாக எல்லோரையும் "எடே" என்று அழைக்கும் பேராசிரியர் எங்கள் முன் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனை எடே என்று கேட்பதும் அதற்கு அவர் வெட்கத்தைக் காண்பிப்பதும் நமக்கெல்லாம் பரம சந்தோசம். நாடக ஒத்திகைகளின் போது பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை ஒரு மூலவர் போல் பொலிந்து இருப்பார். எங்கள் காலத்தில் நடித்தவர்களுள் கனகரத்தினம் மறக்கமுடியாதவர். உடையார் மிடுக்கில் நடக்கும் கள் குடிக்கும் காட்சிக்காக பானையில் மோர் வாங்கி வருவது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டு பேராசிரியர் கைலாசநாத குருக்கள் காரில் (அது ஒரு சிறிய வான் போன்றது) ஒரு குழு சென்றது. திரும்பி வந்து பானையை இறக்கியதில் ஒரு சிறு இழுபறி இருந்ததென்பது நாங்கள் கேள்விப்பட்டதுதான். அடுத்தநாள் காலை கைலாசநாத குருக்கள் அவர்கள் தன்னுடைய காரில் ஏதோ இனத்தெரியாத மணமொன்று (கள்ளுப் போன்ற மணம்) இருப்பதாகக் கூறி தான் அதை விடியற்காலை ஐந்து மணிக்கே கழுவியதாக பேராசிரியர் வித்தியானந்தனிடம் முறைப்பாடு செய்தபோது தான் கனகரத்தினத்தின் நடப்பு யதார்த்தமானது என்பது தெரிய வந்தது. இவ்வாறு பல நினைவுகள் வருகின்றன. திருகோணமலை மேடையேற்றத்தின் போது இரவில் குடிக்க கொடுத்த தண்ணீர் கிளாஸ் தட்டுப்பட்டு கீழே விழுந்ததில் தொடங்கி நங்கியிருந்த வீடு முழுவதும் பக்கெற்றிங்கிற்கு ஆடப்பட்ட வரலாறும் மறக்க முடியாதது.

கா. சிவத்தம்பி

വിശ്വ: 950/=

